

N a i
b i ê n t ậ p

TRAO
tâm
: tình
CHO
EM

TRAO THÂM TÌNH CHO EM

Tác giả: Tiểu Trang Chu

Editor: Nai

Thể loại: Hiện đại, vườn trường + đô thị, ngọt sủng, HE

Nguồn: yukuharu.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

Thành phố Kỳ.

Trong ngõ hẻm cũ kỹ, mấy con chuột đen bò qua, dưới ánh sáng của ngọn đèn đường tối tàn, cặn dầu trên nền đất xi măng màu đen phát sáng lập lờ, phản chiếu thành đủ loại màu sắc.

Trong khu vực toàn là những tòa nhà cao tầng bao quanh, có một tòa lầu gác chân thấp (1) nổi bật, phía dưới là cửa hàng, ở giữa là phòng cho thuê, chỉ có thể ở một gia đình, lên trên nữa là sân thượng.

(1) 矮脚楼 mình cũng không biết kiểu nhà này gọi là gì trong tiếng Việt nên edit tạm tạm vậy thôi nhé, hình minh họa đây:

Cùng với thiết kế đơn sơ.

Trong căn phòng cho thuê.

Phòng ngủ chính vang lên tiếng của người phụ nữ cố tình rên rỉ thật lớn cùng với tiếng thờ dốc ồm ồm của người đàn ông.

Đang nằm cách đó không xa, Bạch Đờ ngủ trên tấm phản cứng, bất đắc dĩ thở dài, quay người cầm lấy gối che tai mình lại, thúc giục mình đi ngủ.

Trên nóc nhà truyền đến tiếng kêu của con mèo động dục, cực kỳ giống với tiếng khóc trẻ con, khiến Bạch Đờ bực dọc, cùng với đó là tiếng xoẹt xoẹt vang dội của cái quạt cũ nát.

Bạch Đờ đứng dậy, rảo bước đi về phía sân thượng, cửa vừa mở ra, gió thổi vào, khiến cả người Bạch Đờ dễ chịu. Cô lấy chai dầu gió trong túi, xoa những chỗ mình bị muỗi đốt.

Đứng ở lan can một lúc, đi đến cái ghế nằm bị người khác vứt cách đó không xa, đón lấy cơn gió đêm mùa hạ, nằm xuống. Một giấc ngủ ngon.

Sáng sớm, trời vẫn còn chưa sáng Bạch Đờ đã mở mắt ra, mang cơ thể mỏi nhừ về phòng mình, mơ mơ hồ hồ đánh răng rửa mặt, đi ra ngoài, thấy một người phụ nữ ăn mặc lộ liễu ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ quyến rũ.

Bạch Đờ tiến lên, thấp giọng gọi một tiếng: “Mẹ.”

Người phụ nữ ngồi trên ghế sofa, đôi mắt xinh đẹp ngược lên. Quả thực là có mấy phần mê người, Bạch Đờ suy nghĩ trong đầu, nếu không cũng không hợp hồn mấy người cả vùng xung quanh đây.

Tàn thuốc trong tay Bạch An Chi run run, lại hút một hơi, từ từ phả khói về phía Bạch Đờ, toàn bộ mặt Bạch Đờ đều bị khói thuốc phả vào đến nỗi có chút muốn ho khan, cả khuôn mặt đều nhăn lại.

Bạch An Chi nhìn bộ dạng kiên cường kìm nén của Bạch Đờ, cười ha ha. Móc trong túi ra một tờ một trăm, kẹp vào ngón trỏ và ngón giữa vứt cho Bạch Đờ, Bạch Đờ nhận lấy, khẽ nói một câu: “Cảm ơn mẹ.”

Bạch An Chi khoanh tay trước ngực, nhìn bộ dạng của Bạch Đờ, nhàn nhạt ‘A’ một tiếng, liếc mắt khinh thường: “Thấy tiền liền sáng mắt, ghê tởm như cái tên đàn ông thối tha kia.” Bạch Đờ không để ý đến bà, cô đã quen, dù sao mỗi lần đưa tiền, Bạch An Chi luôn làm cô nhục nhã một lần.

Bạch Đờ đeo cặp sách, đi trong con ngõ nhỏ, lúc sắp đến cuối đường, thấy tiệm bánh bao, cô đi tới mua hai cái bánh bao, nhìn tiền lẻ trong túi, “Lại lấy thêm một ly sữa đậu nành ạ.”

Ông chủ tiệm bánh bao cười ha ha đưa cho Bạch Đờ, “Ồ, hôm nay phát tài à, còn thêm sữa đậu nành.” Bạch Đờ nhận lấy, gật đầu, “Mẹ cho cháu tiền tiêu vặt.”

Ông chủ tiệm bánh bao khinh rẻ cười một tiếng, ánh mắt hài hước nhìn Bạch Đờ, Bạch Đờ đưa tiền lẻ cho ông chủ, không quan tâm đến nụ cười đầy thâm ý kia, cầm ly sữa đậu nành rời đi.

Trạm xe buýt đều cùng một màu là đồng phục trắng xanh, tùm năm tùm ba đứng chung một chỗ, Bạch Đờ đứng ở nơi hẻo lánh nhất, hai ba miếng ăn xong bánh bao, chậm rì uống sữa đậu nành.

Mọi người xung quanh thấy bộ dạng Bạch Đờ uống sữa đậu nành, đều chế giễu cười ra tiếng.

Mắt thấy xe buýt, Bạch Đờ vội uống hết sữa đậu nành thật nhanh, ném vào thùng rác, suy nghĩ trong đầu của đám học sinh chen nhau chính là muốn giành chỗ ngồi trên xe buýt, Bạch Đờ không nhanh không chậm lên xe.

Qua hai trạm liên tiếp, mấy học sinh dùng hết toàn lực giành chỗ ngồi không ngừng rên rỉ, lúc này, người già Lâm Đại Ngọc xách theo túi nilon lên xe buýt, vừa lên xe đã mỉm cười hiền từ, mấy học sinh cũng nở nụ cười lễ phép theo, đứng dậy nhường chỗ ngồi.

Xe buýt vừa đi vừa ngừng, giống như đang thưởng thức phong cảnh, rốt cuộc chạy được gần 40 phút, tới trường học.

Trong trường học, rất nhiều cây ngân hạnh vây xung quanh, ánh mặt trời buổi sáng chiếu xuống, lá cây tỏa sáng lấp lờ, giống như gợn sóng lăn tăn trong nước, trái ngược là cây hoa quế, chỉ trồng vèn vèn vài cây, trong sân trường lớn thế này, chỉ hiện lên lác đác chẳng có bao nhiêu, nhưng mùi hương của hoa quế xộc vào mũi thì không thể bỏ qua.

Bước chân Bạch Đờ thoăn thoắt đi về phía lầu dạy học khoa tự nhiên.

Đi vào lớp học.

Trên tường màu xám trắng dán mấy tờ giấy, sắp xếp nhân viên vệ sinh quét dọn, thời khóa biểu từ thứ hai đến thứ sáu, cùng với kỉ luật nội quy của trường học.

Phía sau là bảng đen của lớp trước đây để lại, là một bức họa, ở trên vẽ một vòng người ngồi trong lớp. Trong lúc rảnh rỗi Bạch Đờ đếm số người bên trong, tổng cộng có 45 người, đoán là lớp trước có 45 người.

Phía trên bảng đen có mấy chữ to nguệch ngoạc được viết bằng phấn màu đỏ cực kì nổi bật: Chăm chỉ học tập ngày ngày tiến lên!

Nhưng mà, lúc này trong lớp cũng chỉ là mấy bạn học sinh giỏi đang đọc thầm. Yên tĩnh giống như khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống mới có thể thấy được hạt bụi nhỏ bé.

Bạch Đờ lấy ghế của mình xuống. Chiếc ghế còn lại vẫn để lên bàn, bạn học tới, tự lấy xuống.

Cũng không tính, bởi vì phía sau có độc một chỗ ngồi, là Hồn Thế Ma Vương, cho đến bây giờ ghế của cậu ta đều là đàn em giúp khuân xuống, cậu ta vừa đến đã trực tiếp nằm nhào xuống bàn ngủ.

Trong trường học trên trần nhà quạt trần kéo cà kéo kẹt, khiến cho lớp học vốn yên tĩnh lại thêm một tia tức giận.

“Này, Bạch Đờ, có chuyện làm ăn cho cậu, viết hay không viết?” Một nam sinh trong lớp ăn mặc cà lơ phất phơ hỏi.

Bạch Đờ cũng không ngẩng đầu, tiếp tục viết bài tập trong tay mình.

“Bao nhiêu bản?”

“Tớ chỗ này 5 bản, cậu cho cái giá đi.” Nam sinh nói.

“Một bản hai tệ, năm bản chiết khấu cho cậu, tám tệ.” Rốt cuộc Bạch Đờ cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn cái người gọi là khách hàng.

Nam sinh sáng khoái gật đầu, cuộn vở lại ném cho Bạch Đờ, Bạch Đờ khom lưng nhặt lên, so với vở của bản thân, sao chép một lúc.

Tiếng chuông tảo đọc (2) vang lên, ba người mặc đồng phục của hội học sinh ban kỷ luật, trên vai mang một cái băng đeo tay màu đỏ, nghênh ngang đi vào lớp học tuần tra, Bạch Đờ để bài tập trong tay xuống, cầm quyển sách lên đọc lạnh lạnh.

(1) Tảo đọc – 早读: ở Trung Quốc 8h30 mới chính thức học bài mới nhưng 8h đã phải lên lớp. Khoảng thời gian từ 8h đến 8h20 được gọi là tảo đọc [早读]. Sẽ có 1 người lên dẫn dắt lớp đọc và các bạn còn lại đồng thanh đọc, ai cũng phải đọc thật to. (Nguồn nhà liethoacac)

Ban kỷ luật hài lòng cười cười, lục thân bắt nhận bước chân (3) đi ra ngoài.

(3) Lục thân (六亲): sáu loại người gần nhất với mình, gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ và con. Có khi “lục thân” lại gồm: cha, con, anh, em, chồng và vợ. Lục thân bất nhận (六亲不认): chỉ sự vô tình, bất nghĩa; mất hết tính người.

Lúc này loa phát thanh của sân thể dục vang lên. Lại là giọng của thầy quản sinh có kiểu tóc Địa Trung Hải (4) kia: “Các bạn học, buổi sáng tốt lành. Thầy là Trâu Thiên Thành, quản sinh Trâu.”

(4) Kiểu tóc Địa Trung Hải, ảnh minh họa:

我要翹班by JoyPac

“Là thế này..... Mấy ngày gần đây, trường học ta lại phát hiện chuyện mấy tên nhóc bắt hảo đánh nhau, bây giờ ở đây thông báo nêu tên phê bình một chút, có Lý Kinh của lớp 9, Vương Phạm, Lưu Thanh của lớp 7, Trần Ôn, Lý Minh, Tần Thâm của lớp 11, còn nữa ở đây đặc biệt chỉ đích danh Tần Thâm. Còn nhỏ không học theo gương tốt, cả ngày cầm đầu đánh nhau. Nếu như còn lần sau nữa, sẽ ghi tội xử phạt.”

Chỗ Bạch Đờ đang ngồi chính là lớp 11. Một cái lớp bỏ đi. Kỳ thật thành tích của Bạch Đờ có thể không ở đây, thế nhưng kẻ có tiền chen vào lớp phía trước, cô trở thành con chốt thí.

Thông báo nêu tên đã trở thành thói quen, đa số tên bên trong đều thay đổi, chỉ có hai chữ Tần Thâm vĩnh viễn không đổi. Hơn nữa còn nhiều lần đặc biệt bị nhắc đến, mỗi lần nhắc đến phía sau đều có thêm câu nói ấy: Nếu như còn lần sau nữa, sẽ ghi tội xử phạt. Không biết sao mỗi lần đều không có.

Bạch Đờ thậm chí còn nghĩ: Có một ngày không nhắc đến cái tên Tần Thâm kia thì rõ là mặt trời mọc đằng tây.

Nam sinh trong lớp nghe thấy tên của Tần Thâm, giống như cực kì phấn khích, ngồi ở chỗ ngồi thối còi reo hò: “Anh Thâm thật lợi hại.”

“Ôi ôi ôi, chúc mừng anh Thâm của chúng ta lại một lần nữa được nhà trường khen ngợi.”

Nói xong, đám nam sinh cùng một hội với Tần Thâm nhe răng cười to.

Nghe thấy một đám người vỗ tay tán thưởng.

Bạch Đờ giận mà không dám nói gì.

Mãi đến khi người của hội học sinh đi về gõ cửa lớp, âm thanh ồn ào mới im lặng được một chút.

Hết giờ tảo đọc, Bạch Đờ cầm bài tập đưa cho nam sinh kia, đặt trên bàn cậu ta. “Đưa tiền.” Nam sinh bắt chéo hai chân, đặt 8 tệ lên bàn, “Lần sau vẫn tìm cậu.” Bạch Đờ lấy tiền xong, không trả lời, xoay người về lại chỗ ngồi.

Tiếng chuông vào học reo lên.

Hai người cười nói, cùng nhau vây quanh một nam sinh cao lớn giẫm lên tiếng chuông đi vào lớp học.

Bạch Đờ ngược mắt lên nhìn đám người gào to ầm ĩ, lại là mấy tên bất học vô thuật (5) này.

(5) bất học vô thuật: không có học vấn tài cán gì cả.

Một tên béo con trong ba người, đi đến trước mặt Bạch Đờ, đưa vở trong tay cho cô, “20 bản, bao nhiêu tiền?”

Lúc này Bạch Đờ thấy bọn họ thuận mắt hơn nhiều, bất học vô thuật thì sao chứ, không cưỡng được việc người ta có tiền thôi. Bạch Đờ ra vẻ tự nhận là bà chủ nở nụ cười, nhìn tên nhóc mập mạp mỉm cười nói: “50 tệ.”

Tên béo ngạc nhiên, “Sao tự dưng cậu lại lên giá vậy.”

Bạch Đờ bất đắc dĩ nói: “Chữ của các cậu viết rất ẩu, với lại nhiều như vậy, tớ phải tốn rất nhiều tâm tư.”

Tên béo còn muốn nói gì đó, chỉ thấy người nam sinh vừa bị vây quanh kia, đặt 50 tệ lên bàn, ngón tay thon dài gõ cạnh bàn một cái: “Trần Ôn, đưa cô ấy.”

Tên béo lại ngạc nhiên, quay đầu nhìn người nọ.

“Anh Thâm, cô ấy vừa mới giúp tên da đen kia viết 5 bản 8 tệ, sao bây giờ lại cố tình tăng giá.”

Tần Thâm nhíu mày, không nhịn được khoát tay: “Đưa cô ấy, không thiếu tiền.” Dứt lời, liền cúi đầu nằm nhoài trên bàn ngủ.

Tên béo mếu máo cầm tiền qua, đưa tiền cho Bạch Đờ, nói thềm trong miệng: “Còn trẻ đã biết kinh doanh thế này.”

Bạch Đờ cúi đầu, không để ý tới cậu ta.

Tiếng chuông tan học vang lên, Bạch Đờ trả bài tập cho mấy nam sinh ngồi phía sau, rồi tách ra thành hai cái năm bản, lúc đặt vào chỗ của Tần Thâm, không biết một số nữ sinh có phải cố ý hay không, làm cho Bạch Đờ bị vấp.

Bạch Đờ dùng hết sức bình sinh mới không bị vấp ngã trên bàn Tần Thâm, mà là cách Tần Thâm không xa, ngã trên bàn của Cố Thừa Phong.

Đối với Bạch Đờ mà nói, thà đắc tội người khác, cũng không được đắc tội đại ca của trường học này — Tần Thâm.

Cố Thừa Phong nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Bạch Đờ, Bạch Đờ khẽ nói cảm ơn, Cố Thừa Phong gật đầu một cái, đờ Bạch Đờ đứng vững, cậu ta liền buông tay. Không để ý tới nữa.

Mấy nữ sinh xung quanh cười ha ha, cố ý lớn tiếng hỏi: “Bạch Đờ, cậu làm gì mà đi cũng không vững vậy, không phải là không có tiền ăn cơm chứ.” Nói xong cười rộ lên, mấy nữ sinh nháy mắt ra ám hiệu.

Bạch Đờ tức giận cắn má.

Tần Thâm ‘ầm’ một tiếng, đá cái bàn văng ra, “Ầm ỉ cái gì thế?”

Người xung quanh thấy Tần Thâm tỉnh lại, lập tức yên lặng như tờ. Trong chớp mắt ai làm việc người nấy.

Tên béo thuận thế tiến lên, “Anh Thâm, thằng Phì Miêu của trường An Hòa mang người tới, gọi chúng ta ra ngoài.”

Tần Thâm khinh thường bật cười một tiếng, “Chỉ nó?”

Một đám đàn em xung quanh cũng cười ra tiếng, “Đúng đấy, cũng không nhìn xem anh Thâm là ai, còn dám tới khiêu khích như vậy.”

“Đúng vậy, anh Thâm, hôm nay để cho bọn nó nếm thử mùi vị năm dấm của lão đại Hoa Thành chúng ta.”

Tần Thâm ngồi ở hàng cuối cùng, một chân vắt chéo lên chân kia, cái chân còn lại đẩy ghế ngả về sau, đung đưa qua lại. Hai cúc áo của đồng phục mở ra, lộ ra nước da màu lúa mì.

Nghe lời nói của bọn chúng, cậu khẽ cười một tiếng, giống như cơn gió hè ngoài cửa sổ, nụ cười khiến lòng người nhộn nhạo. Cậu nhếch môi, cặp mắt đào hoa (*) khẽ nhướng lên, chằm chằm chớp mắt, giống như ống kính quay chậm trong phim.

Nam sinh bên ngoài lớp dựa người trên hành lang, la to vào bên trong: “Anh Thâm, Phì Miêu tới, mang theo 20 mấy người.”

Tần Thâm vốn đang nghiêng ghế ‘àmm’ một tiếng ngồi thẳng, xách cặp lên khoác một bên vai rồi đi bước dài ra ngoài.

Bạch Đồ thu dọn xong đồ đạc, đeo cặp sách trên lưng, lúc đi ra cửa lớp mơ hồ nghe thấy mấy nữ sinh đang thảo luận: “Cậu xem đồng phục của cậu ta kia, giặt đến nổi phai màu rồi cũng không đổi. Không chú ý hình tượng chút nào.”

“Ai da, cậu tưởng là người ta muốn sao? Cũng đâu phải cậu không biết, nhà cậu ta nghèo cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Nè nè nè, tớ nghe đâu mẹ cậu ta vẫn làm cái việc ấy đây này.”

Đôi mắt Bạch Đồ khẽ chớp mấy cái, cúi đầu nhanh chóng đi mất.

Dọc theo con đường nhỏ đến cổng sau, nơi này bình thường ít người, bản thân Bạch Đồ cũng vui vẻ được độc lai độc vãng (6), không thích cổng trước.

(6) Độc lai độc vãng: đi đâu cũng chỉ có một mình.

Lúc đến cổng sau, thấy hai đám người đứng đấy, Bạch Đờ mở to hai mắt nhìn.

Nhìn gậy gộc trên tay bọn họ, Bạch Đờ muốn quay về nhưng mà, đúng giờ cổng trường đã tự động đóng lại.

Bạch Đờ sốt ruột ngó trái ngó phải, xung quanh không có thứ gì có thể nấp, trong tình thế cấp bách, Bạch Đờ trốn sau một cái cây, nói đúng ra là một cái cây nhỏ, rất rất nhỏ.

Tần Thâm nghe âm thanh líu ríu của Phì Miêu, cực kì mất kiên nhẫn.

Cậu vung cây gậy thoáng nhìn thấy một màu trắng xanh vô cùng nổi bật đằng sau cái cây, khoe mắt cậu giật giật, híp lại đến mức không thể nhìn thấy.

Hai mươi mấy người đứng phía đối diện, trái ngược là Tần Thâm bên này mười một mười hai người, bên kia phô trương lực lượng có vẻ như lớn hơn rất nhiều.

Nhưng Tần Thâm tự tin, cậu không cần những thứ phô trương giả dối ấy, cậu cần chính là hai nắm đấm biết nói chuyện.

Người đối diện cảm thấy dường như mình nắm chắc phần thắng, tự tin nói: “Mày là đại ca Hoa Thành? Tao nhìn cũng chỉ đến thế thôi sao...”

Tần Thâm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, không lên tiếng.

“Sợ rồi? Chi bằng gọi tao một tiếng ‘anh Phì’, sau này tao bảo kê mày cho...” Tên cầm đầu Phì Miêu ấy lộ ra hàm răng hô, cười ha ha.

Một tay Tần Thâm khua gậy, vũng vàng xoay vài vòng trong tay, hơi cúi đầu xuống khoe mắt từ từ khiêu khích, ngược mắt nhìn về phía đối diện: “Ồ, ông nội của mày hôm nay tâm trạng không tệ, nếu như mày nhận sai tao sẽ tha cho mày.”

Chung quanh vài người cũng lớn tiếng ồn ào: “Chó Phì, anh Thâm ông của mày đã lên tiếng, mày mau nhận sai đi, bằng không đánh mày đến nỗi ba của mày cũng nhận không ra...”

Phì Miêu thấy Tần Thâm cười cười, giận sôi máu. Cậu ta theo đuổi một cô nữ sinh, hơn một năm vẫn chưa tán được, mấy ngày nay mới biết được người nữ sinh kia thích chính là Tần Thâm.

Tức nhất chính là, mỗi lần nữ sinh kia tới tìm Tần Thâm, Tần Thâm đều xem cô ta là vô hình, nữ sinh cảm thấy tủi thân, liền chạy đi khóc lóc kể lể với Phì Miêu, Phì Miêu một lòng, nữ sinh cậu ta quý như vậy, thế mà cho không Tần Thâm, Tần Thâm cũng không cần. Lập tức nổi nóng, đông góp tây góp gọi hai mươi mấy người đến, cùng nhau tìm Tần Thâm.

Bây giờ nhìn bộ dạng thờ ơ của Tần Thâm, Phì Miêu cảm giác giống như bị làm cho nhục nhã, bỗng ném cây gậy trong tay về phía Tần Thâm, Bạch Đờ nhìn mà mắt trợn thật to, miệng chữ O.

Tần Thâm duỗi tay vững vàng nhận lấy cây gậy, đầu lưỡi chọc chọc má.

Môi mỏng khẽ mở, ngữ khí lạnh lùng nói: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hôm nay tao sẽ khiến mày gọi tao là ông nội.” Nói xong, ném cây gậy vừa mới nhận xuống đất. Hai đám người lao vào đánh nhau.

(*) cặp mắt đào hoa là kiểu mắt được đặt tên như thế vì quá giống với hoa đào. Là một trong những kiểu mắt tương đối hoàn mỹ. Mắt đào hoa là hình dạng con mắt trông như cánh hoa, mắt dài, độ cong của mí mắt trên khá lớn, khoé mắt trong nhọn và lõm vào trong, đuôi mắt cong. Khi cười hai mắt hí lại thành hai hình trăng lưỡi liềm cong cong, đem lại cảm giác ngọt ngào quyến rũ. Mắt đào hoa lúc nào cũng long lanh như có nước, đem lại cảm giác mơ màng, mờ ảo.

Chương 2

Bạch Đờ nhìn Tần Thâm không chớp mắt, cô cảm thấy kỹ thuật của Tần Thâm cho dù có luyện mấy năm cũng không được.

Chỉ thấy Tần Thâm bắt lấy gậy của đối phương, lôi Phì Miêu một cái, người Phì Miêu đã đứng không vững, Tần Thâm lại lấy khuỷu tay đánh vào bụng đối phương, Phì Miêu không kịp thét lên, Tần Thâm cong môi nở nụ cười, kẹp lấy cổ đối phương rồi một cú ném qua vai, áo bị vén lên, Bạch Đờ thấy tám múi của Tần Thâm, làn da màu lúa mạch bên dưới, hormone bùng nổ.

Phì Miêu bị ngã xuống đất, Tần Thâm cầm gậy chống trên cổ Phì Miêu: “Thế nào, sáng khoái không? Gọi ông nội hay không?” Phì Miêu ‘hừ’ một tiếng. Thấy đám đàn em mình đều đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, la lớn: “Đánh đi, không cần phải để ý đến tao.”

Đám đàn em nghe xong, lại quay lại đánh nhau. Tần Thâm đột nhiên kéo Phì Miêu lên: “Có khí phách đó.” Nói xong lại một quyền vào bụng.

Tuy hình thể Phì Miêu lớn, nhưng thể lực không bằng một nửa của Tần Thâm, đánh mấy quyền, Tần Thâm liếc Phì Miêu một cái, “Gọi ‘ông nội’ đi, tao vui sẽ tha cho mày, mày quản người của mình cho tốt, sau này đừng hơi một tí liền sang bên này kiếm chuyện.”

Phì Miêu không nói lời nào, Tần Thâm cũng không vội, một tay đút túi, tay còn lại vung gậy, ngược mắt về mặt lười biếng nhìn Phì Miêu.

Khóe mắt Phì Miêu sưng lên, liếc sang bên cạnh, giống như khó chịu mà mở miệng: “Ông nội...”

Tần Thâm không nhin được bật cười. Lắc la lắc lư đi lên vỗ vai Phì Miêu: “Được rồi, gọi đại ca là được rồi, sau này nhớ rõ đừng đến đây kiếm chuyện.”

Phì Miêu liếc mắt nhìn Tần Thâm, nén uất ức.

Tần Thâm nhìn bộ dạng của Phì Miêu, neho mắt hóp má lại, từ từ xoay cổ: “Làm sao? Không phục hả?”

Phì Miêu nhìn ánh mắt của Tần Thâm, vẻ mặt lạnh lùng, dọa Phì Miêu run lên một cái, chịu đựng cái bụng không thoải mái, vội vàng lắc đầu.

“Còn gây sự không?” Tần Thâm liếc mắt nhìn Phì Miêu, ánh mắt không còn kiên nhẫn, đánh nhau cũng đánh không thoải mái, bởi vì kết thúc quá nhanh, không có chút tính chất khiêu chiến.

Phì Miêu lắc đầu: “Không còn không còn.”

Tần Thâm: Nhàm chán!

Đám anh em của Tần Thâm xung quanh nén cười, thật sự không nhin được liền huýt sáo cười la to: “Sớm bảo bọn mày gọi anh, bọn mày không nghe, bây giờ thế này.”

Tần Thâm nghe lời nói của bọn nó cũng không nhin được nở nụ cười.

Sau đó nhún nhún vai, ném cây gậy đi, nói với đám anh em xung quanh: “Đi thôi.” Xoay người đến chỗ để cặp sách, một tay cầm lên, cũng không quan tâm cặp bị cát dính vào, trực tiếp sai bước đi.

Một đám người cùng đi theo, trong tay vẫn cầm gậy, mắt thấy Tần Thâm đi về phía này, Bạch Đồ không nói hai lời vắt chân lên cổ mà chạy.

Khóe mắt Tần Thâm giật giật.

Tên béo đi tới, thấy bóng lưng của Bạch Đờ: “Ôi, người này là ai?”
Tần Thâm không lên tiếng.

“Chẳng lẽ vừa nãy cô ấy chứng kiến hết rồi?” Gương mặt tên béo lo lắng nói. “Anh Thâm, làm sao bây giờ?”

Tần Thâm liếc nhìn bóng lưng Bạch Đờ: “Sợ cái gì, người ta đã tới từ lâu rồi.” Tên béo ‘ai da’ một tiếng, “Vậy làm sao bây giờ?”

Tần Thâm nhướng mày nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Đờ, suy tư một hồi, nhìn tên béo bước loạng choạng, bất đắc dĩ mà vỗ trán. Trong chớp mắt rời đi. Tên béo thấy Tần Thâm bình tĩnh như vậy, cũng không nên cố gắng, liền đi theo không nói lời nào.

Bạch Đờ bắn vọt tới trạm xe buýt với tốc độ một trăm mét, lên xe bỏ tiền, khi ngồi vào chỗ chân vẫn còn run, mặc dù từng nghe Tần Thâm thường xuyên đánh nhau, nhưng dù sao cũng không trước mặt mình, hôm nay chứng kiến, thực sự khiến cô sợ hãi.

Nhưng khiến cho người sợ nhất chính là lúc Tần Thâm đi tới, cặp mắt đào hoa kia cười như không cười, tất cả giống như muốn bịt kín cổ cô.

Suốt cả con đường Bạch Đờ luôn thấp tha thấp thỏm, rút cuộc về đến nhà, đi qua hẻm nhỏ, mùi thơm của đồ ăn xộc vào mũi, Bạch Đờ đi đến đầu kia của con hẻm, bên trong là chợ bán thức ăn loại nhỏ. Vượt qua gian hàng bán thịt, trực tiếp đi vào tận cùng bên trong, một bà lão bày rau xanh trên đất. Cô lựa mấy bó, đưa tiền cho bà lão, lại mua một ít mì sợi, Bạch Đờ nhìn tiền lẻ trong tay, lại gọi thêm một quả trứng gà.

Cô về đến nhà rửa sạch rau, nấu mì sợi, bỏ trứng gà vào, lòng Bạch Đờ tràn đầy vui vẻ bùng lên sân thượng ăn. Cửa mở ra, gió thổi vào, đồng phục trên người Bạch Đờ bị gió thổi tốc lên, vài sợi tóc mái trên trán cũng bị thổi, lộ ra cái trán bóng loáng. Đôi mắt to tròn sáng rực

chớp chớp, hàng mi dài sụp xuống, giống như một cái bàn chải che khuất mắt.

Đón cơn gió mát buổi chiều, Bạch Đờ ăn hết mì sợi trong tay rồi vẫn chưa hết thòm thèm. Cất chần mền ngày hôm qua phơi xong, cô bung bát xuống dưới, trong nhà trống không, ánh sáng mặt trời chói sáng phản xạ xuống từ kính chiếu vào phòng khách, mắt thường cũng có thể nhìn thấy những hạt bụi li ti trong không khí.

Bạch Đờ cầm cây lau nhà và cây chổi mở phòng ngủ Bạch An Chi ra, một mùi tanh hôi nồng nặc ở bên trong xộc vào mũi, mặc dù đã quen với cái mùi này, nhưng Bạch Đờ vẫn lấy cái khẩu trang đã đeo nhiều năm, giặt đến phai màu, đeo lên.

Thuần thực lau chùi sàn nhà, toàn bộ bàn ghế một lần, cuối cùng cất drap giường đi, trải drap giường mới lấy vừa nãy. Lại cầm cái drap giường trong tay vào nhà vệ sinh giặt sạch một lần.

Trong nhà vệ sinh chật hẹp, Bạch Đờ dùng thanh nhiệt điện (1) đun nước, sau đó bỏ thêm ít nước lạnh vào, cời đồng phục rồi tắm rửa.

(1) thanh nhiệt điện (ảnh minh họa)

电热棒- 维基百科, 自由的百科全书

Nhân lúc trời vẫn chưa tối hoàn toàn, Bạch Đờ đeo cặp sách lên sân thượng hóng gió mát. Mở bài tập ra để trên tường đá thật dày rồi viết.

Hôm sau đến trường học, Bạch Đờ liếc một loạt chỗ ngồi đằng sau một cái, chỉ thấy hôm nay Tần Thâm phá lệ tới sớm. Đám đàn em kia thì đi loanh quanh bên cạnh cậu ta, trong miệng nói: “Anh Thâm, anh biết cái người chiều hôm qua là ai không, em tìm cô ấy nói chuyện.”

Bạch Đờ ngồi ở phía trước hô hấp ngừng lại, vươn cổ dựng tai lên nghe lén.

Chỉ nghe thấy Tần Thâm nhàn nhạt trả lời: “Không biết.” Bạch Đờ thờ phào nhẹ nhõm, còn may còn may, cậu ta không nhận ra.

Bạch Đờ thả lỏng, hơi nghiêng đầu, lén lút xoay người lại nhìn Tần Thâm một cái. Không nhìn còn đỡ, vừa thấy tim lại nhảy bịch bịch không ngừng.

Chỉ thấy đôi chân dài của Tần Thâm duỗi thẳng, mở ra thật to.

Trong tay cầm một quyển sách dùng ngón trỏ để quay.

Tất cả bạn học đều có bạn ngồi cùng bàn, chỉ có cậu ta, hạc giữa bầy gà, không giống người thường, một mình ngồi một chỗ.

Dường như thấy được ánh mắt của Bạch Đờ, cậu đập quyển sách xuống bàn ‘ầm’ một tiếng, khước miệng nhếch lên, từ từ dùng tay làm một động tác cắt cổ.

Bạch Đờ thỉnh linh xoay người quay đầu lại, chân ở dưới bàn không ngừng run rẩy. Bạn ngồi cùng bàn vừa mới đổi Lý Thần Tinh khó hiểu nhìn Bạch Đờ: “Bạch Đờ, cậu làm sao vậy?”

Bạch Đờ chột nhìn về phía Lý Thần Tinh, do dự một hồi rồi mở miệng: “Cậu nói xem, có người không cẩn thận chọc phải đại ca của trường học thì sẽ thế nào?”

Lý Thần Tinh không trả lời mà hỏi lại: “Sao thế? Cậu chọc phải Tần Thâm rồi?”

Bạch Đờ bỗng ho khan một trận, xoa tay: “Không có không có. Tớ chỉ hỏi thử.”

Lý Thần Tinh buông bút trong tay, hai tay đan chéo đặt trước ngực, “Chậc... Cậu khẩn trương cái gì? Tớ cho cậu biết. Cái khác tớ không biết, nhưng lúc học lớp Mười, tớ chung lớp với Tần Thâm, tính hung bạo của Tần Thâm, mọi người đều biết. Khỏi cần phải nói, tớ nhớ lúc học lớp Mười, Tần Thâm đang ngủ, sau đó có một nữ sinh ỷ thân

thiết với Lý Minh, cố ý nói chuyện lớn tiếng với Lý Minh, kể đến còn cố tình ngồi trước bàn của Tần Thâm, Tần Thâm bị đánh thức, mắng nữ sinh kia một trận.” Lý Minh là một trong những người có quan hệ khá tốt với Tần Thâm.

Bạch Đờ nuốt nước miếng, “Sau đó thì sao?”

Lý Thần Tinh nhún vai: “Không biết, dù sao đây vẫn là một chuyện tương đối nhỏ, có điều oai danh của Tần Thâm vô cùng lớn, không chỉ trường học chúng ta, trung học An Hòa bên cạnh cũng mở miệng gọi Tần Thâm một tiếng là ‘anh Thâm’.”

Bạch Đờ nhớ tới chuyện đánh nhau hôm qua, quả đúng là như vậy, hai ba lần đã giải quyết xong lão đại của đối phương.

“Bạch Đờ, cậu run cái gì?” Lý Thần Tinh lớn giọng quát.

Bạch Đờ vội quay đầu lại nhìn phản ứng của người phía sau một chút, chỉ thấy Tần Thâm cười như không cười, mắt nhìn mình chằm chằm. Bạch Đờ thu tầm mắt, cố giả vờ bình tĩnh lắc đầu với Lý Thần Tinh: “Không có gì.” Rồi cúi đầu làm bài tập.

Một lát sau, tiếng chuông giờ tảo đọc vang lên, người của hội học sinh lại lục thân không nhận bước vào, Bạch Đờ cầm sách lên vừa định làm bộ đọc một phen, chỉ thấy một đôi giày thể thao màu trắng xuất hiện trước mắt.

Bạch Đờ tưởng là người của hội học sinh, càng ra sức đọc lớn tiếng hơn. Nhưng đôi giày thể thao trước mắt kia chẳng những không đi xa lại còn đi càng gần.

Bạch Đờ cảm thấy không khỏi quen mắt, suy tư một hồi, trợn to hai mắt ngẩng đầu lên, quả nhiên, người trước mặt là Tần Thâm.

Chỉ thấy trong tay Tần Thâm cầm mấy quyển bài tập, đứng trước chỗ Bạch Đờ, một tay chống lên bàn cô, nhếch miệng cười tà mị, mấy nữ sinh ngồi xung quanh Bạch Đờ kìm nén tiếng thét lên.

Bạch Đờ khó hiểu nhìn Tần Thâm, cố giả vờ giữ bình tĩnh, cất lời: “Sao, sao, sao, vậy?” Dứt lời, âm thầm tự cắn lưỡi mình một cái.

Một tay Tần Thâm chống trên bàn, nghiêng nghiêng đầu, nhìn Bạch Đờ rồi nở nụ cười, cố tình bắt chước Bạch Đờ: “Không không không sao hết, giúp cậu làm ăn thôi.” Nói xong cười rộ lên.

Bạch Đờ mím môi, không để ý tới Tần Thâm, ngẩng đầu lướt qua Tần Thâm, thấy hội học sinh tiến vào, nghĩ trong đầu: Hội học sinh tới rồi, tôi xem cậu còn kiêu nữa không.

Bạch Đờ nhìn hội học sinh rồi mím cười, Tần Thâm không hiểu gì.

Thuận theo ánh mắt của Bạch Đờ nhìn phía sau, chỉ thấy người của hội học sinh đi tới, lòng Bạch Đờ chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này, chỉ chờ người của hội học sinh đến chính đốn Tần Thâm.

Nhưng chỉ thấy bọn họ nhìn Tần Thâm một cái, đi đến cười hì hì gọi một tiếng: “Anh Thâm.” Rồi đi.... rồi đi... rồi đi ra cửa lớp.

Tần Thâm thấy biểu cảm của Bạch Đờ từ cười rồi trở thành biểu cảm giống như ăn mướp đắng, nhún vai. Cúi người xuống: “Sao thế? Cậu cho là tớ sợ hội học sinh hả?” Với góc độ này Bạch Đờ có thể thấy từ xương quai xanh trở xuống một chút của Tần Thâm. Không khỏi nghĩ đến tám múi ngày hôm qua.

Bạch Đờ lập tức ửng hồng rồi lắc đầu, “Không không không, sao có thể, hội học sinh sợ cậu còn không kịp.”

Mặt Tần Thâm hiện lên biểu cảm: Xem như cậu thức thối, cậu đặt bài tập trong tay lên bàn Bạch Đờ, “Bao nhiêu tiền?” Bạch Đờ đếm ước chừng, “Ừm... 5 bản, lấy cậu 10 tệ đi.”

Tần Thâm khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Bạch Đờ: “Ồ, sao vậy, không phải hôm qua cậu giảm giá cho người khác sao, sao hôm nay không giảm cho tớ?”

Bạch Đờ áp úng: “Chữ của cậu đẹp, tớ muốn bắt chước tương đối khó.”

Tần Thâm được khen sừng sốt một chút, yết hầu chuyển động lên xuống, đưa 10 tệ cùng với vở cho cô.

Bạch Đờ nhận lấy, ngón tay hai người chạm vào nhau. Rất nhanh Bạch Đờ lập tức đổi hướng cầm.

Tần Thâm bước đi xa, Bạch Đờ mở bài tập, vừa định viết, đã thấy một tờ giấy kẹp bên trong vở: Chuyện ngày hôm qua, trời biết đất biết, nửa câu sau là gì. Cậu dám nói chuyện ngày hôm qua thử xem.

Tay Bạch Đờ run một cái, lập tức bắt chước kiểu chữ của Tần Thâm viết mấy chữ.

Bình thường trung học Hoa Thành đều là tan học sẽ nộp bài tập hôm qua, lúc tan học Bạch Đờ liền đưa vở bài tập cho Tần Thâm.

Tần Thâm vất chéo chân, nhận lấy. Mở ra, ừm, quả thực rất giống với chữ mình, cho 9 điểm đi.

“Cám ơn.” Tần Thâm lười biếng nói.

Đám đàn em xung quanh đều kinh ngạc nhìn Tần Thâm sau đó ngơ ngác nhìn nhau.

Bạch Đờ thấp giọng đáp: “Không có gì.”

Lý Minh nhìn bóng lưng của Bạch Đờ, khẽ nói với tên béo: “Này, Trần Ôn, hôm nay anh Thâm đã làm gì?”

Trần Ôn lắc đầu, “Chẳng biết nữa. Lại bảo tụi tao đưa bài tập cho cậu ta, tụi cậu ta đi tìm Bạch Đờ, bây giờ lại nói cảm ơn với Bạch Đờ. Cái này... anh Thâm đâu có khách sáo với người như vậy bao giờ.”

Tần Thâm mở bài tập ra, thấy mặt sau tờ giấy ghi mấy chữ to lớn nổi bật: Cậu biết tớ biết. Yên tâm đi, tớ nói tớ không phải người.

Mấy chữ này, và chữ của mình giống nhau như đúc, xem ra đã bắt chước được đến mức này rồi.

Xem như cậu thức thòi!

Nhưng Tần Thâm vẫn không nhìn được, cầm tờ giấy hờ che miệng, ánh mắt hài hước, phì cười một tiếng.

Tần Thâm cầm tờ giấy trong tay đưa ra xa, đan xen giữa ngón cái và ngón giữa, gáy một cái.

“Con mèo này gan thật, còn dám xem mình đánh nhau.”

Gió thổi tung màn cửa, ánh mặt trời thừa vắng mà vào, chiếu vào lớp, cặp mắt đào hoa kia dường như tỏa sáng cùng với mặt trời.

Chương 3

Tiếng chuông vào học reo lên, giáo viên chủ nhiệm giẫm lên tiếng chuông vào lớp đúng giờ.

Đập quyển sách xuống bục giảng ‘ầm’ một tiếng, quát to với hàng nam sinh phía sau: “Phía sau, đứng lên cho tôi, không biết đã vào học sao?”

Bạch Đờ xoay người nhìn qua, vẫn là nhóm người đó, Lý Minh, Trần Ôn và mấy người ở bàn trước bị đánh thức, chỉ có duy nhất Tần Thâm vẫn còn đang say giấc nồng.

Chủ nhiệm lớp nhìn rồi hít sâu một hơi, vỗ bàn, quát: “Quay đầu lại hết cho tôi, vào học.” Người trong lớp nhìn bộ dạng ‘mềm nắn rắn buông’ này của thầy, cũng không nhin được líu lưỡi.

Các bạn học khác xì xào bàn tán: “Cái gì chứ, chỉ dám tỏ vẻ oai phong trước mặt chúng ta, có gan đến trước mặt Tần Thâm đi.” Bạch Đờ nhìn thầy, chỉ thấy ông ấy làm như không nghe, quay người lại viết kiến thức trên bảng đen.

Bạch Đờ cúi đầu lặng lẽ ghi bài, chuông tan học vang lên, chủ nhiệm lớp thu dọn đồ đạc xong, cầm theo ly nước: “Bạch Đờ, đến văn phòng của thầy.” Bạch Đờ nhìn thầy trên bục, gật đầu một cái. Đứng lên đi theo thầy ra ngoài.

Tần Thâm mới vừa tỉnh ngủ nằm nhoài tại chỗ, đã thấy Bạch Đờ theo thầy ra cửa, khó hiểu nghiêng đầu: “Lý Minh, thầy gọi cô ấy đi làm gì?” Lý Minh vừa định nói, đã bị một nữ sinh cắt ngang: “Anh Thâm, anh không biết à? Bạch Đờ đi viết xin trợ cấp cho học sinh nghèo,

năm ngoài em với cậu ta chung lớp, cậu ta cũng đi viết.” Giọng nói nữ sinh nũng nịu truyền vào tai.

Tần Thâm nhíu mày, không vui nhìn nữ sinh nọ: “Cậu gọi ai là anh Thâm? Tôi không có em gái.” Rồi quay đầu nhìn Lý Minh và Trần Ôn: “Nhà cô ấy rất nghèo sao?”

Lý Minh gật đầu, “Chuyện nhà cô ấy nghèo toàn trường đều biết.” Trần Ôn gật đầu theo, “Vớ lại, nghe đâu ba cậu ấy mất rồi.”

Tần Thâm không nói thêm gì nữa, nhếch gế lên ngời thẳng, sờ sờ túi tiền, đứng dậy rời đi.

Trong văn phòng, chủ nhiệm lớp đưa tài liệu cho Bạch Đờ, Bạch Đờ nhận lấy. Thuần thực điền vào tài liệu rồi đưa cho thầy. Tay thầy chủ nhiệm cầm bút hươ hươ, Bạch Đờ gật đầu, đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, mùi khói thuốc lá quen thuộc nồng nặc truyền đến, Bạch Đờ không khỏi thảm than: Đúng là thần mà, to gan như vậy.

Quay về phòng học, Bạch Đờ về chỗ viết bài tập cho khách hàng Tần Thâm. Kể từ khi Tần Thâm đưa bài tập cho cô, những lần tiếp theo đều là Tần Thâm đưa cho cô, mà mọi người xung quanh giống như không quan tâm tới chuyện làm ăn của cô nữa, Bạch Đờ không khỏi lắc đầu, xem ra Tần Thâm là người xui xẻo. Chặt đứt con đường tiền tài của cô.

Tần Thâm đi qua, đúng lúc Bạch Đờ ngẩng đầu, mùi thuốc lá truyền đến, Bạch Đờ líu lợ: Hóa ra là cái tên tiểu tử ngu ngốc này hút thuốc.

Bạch Đờ không để ý tấm tắc hai tiếng, Tần Thâm lùi lại, nghiêng đầu nhìn Bạch Đờ: “Sao thế?”

Bạch Đờ vội vàng lắc đầu xua tay: “Không không không, tớ cảm thấy chữ của cậu quá đẹp.” Bạch Đờ cầm vở lên chỉ vào chữ bên trong,

cười nói. Tần Thâm cầm lấy vở, nở nụ cười. Ngón cái và ngón giữa chạm nhau gáy quyển vở một cái, nhìn Bạch Đờ rồi ‘chặc’ một tiếng, “Tớ cũng thấy vậy.”

“Đúng không đúng không, tớ cũng thấy vậy.” Bạch Đờ chân chó (1) nói.

(1) nịnh hót, nịnh bợ.

Tần Thâm không nói gì trả vở lại cho Bạch Đờ, Bạch Đờ nhận lại, tiếp tục viết. Viết viết mới thấy tất cả chữ bên trong vở của Tần Thâm đều là chữ của mình, vậy vừa này...

Bạch Đờ che mặt: Ôi.

Tần Thâm ngồi vào chỗ ngồi đằng sau, nhìn mấy người xung quanh hăng hái ghi chép. Cậu để đồ uống trong tay lên bàn, cúi đầu: “Tụi mày đang làm gì vậy?”

Lý Minh uất ức nhìn Tần Thâm: “Anh Thâm, không phải anh bảo bọn em tự viết bài tập của mình sao?” Trần Ôn gật đầu theo.

Tần Thâm lấy tay khép hờ miệng, khụ khụ hai tiếng. Ngón trỏ sờ sờ chóp mũi: “Nhưng tao cũng không nói tụi mày không được đưa cho Bạch Đờ viết.”

Lý Minh khó hiểu ‘hả’ một tiếng: “Anh Thâm, anh quên rồi sao? Mấy hôm trước anh nói bọn em tự viết bài tập của mình mà.” Tần Thâm trừng mắt liếc Lý Minh, lên tiếng: “Nói đúng hơn là, tụi mày viết một nửa, sau đó đưa cô ấy viết, nhiều người đưa cùng lúc như vậy, cô ấy sẽ viết cho tao chậm.”

Lý Minh lại ngạc nhiên, “Không phải, anh Thâm, không phải là anh...” Lý Minh nói còn chưa dứt lời, Trần Ôn khụ khụ hai tiếng: “Anh Thâm nói rất có lý, nhiều bài tập đưa cùng lúc như vậy, nhất định cô ấy không để tâm đối đãi anh.”

Tần Thâm gật đầu: “Sau này tụi mày viết một nửa rồi để người viết đi.” Lý Minh nghi hoặc nhìn Trần Ôn.

“Tiền tao đưa cho.” Tần Thâm nằm nhoài trên bàn nói.

Bạch Đờ nhìn tiền kiếm được trong túi, muốn cười lại ra sức chịu đựng....

Chuyện làm ăn mấy ngày nay rất tốt....

Trên đường về, Bạch Đờ nhảy nhót tới chợ bán thức ăn mua một miếng thịt nạc, lại xa xỉ cho mình thêm một cái đùi gà, chợ thấy cái hẻm nhỏ đã thuận mắt hơn nhiều.

Bạch Đờ đặt cặp sách vào phòng khách, khiến cho phòng bếp nhỏ vang lên ‘ầm ầm’.

Đêm khuya, Bạch Đờ nằm ghế nằm trên sân thượng, hai tay gối sau ót, hai chân vắt chéo. Hóng gió mát, quả thực rất thoải mái.

Trời chưa sáng Bạch Đờ đã rời giường, mở cửa, khắp phòng khách là quần áo, vụn vặt lè tè. Bạch Đờ khom lưng nhặt lên, quần lót gợi cảm của phụ nữ cùng với váy liền áo bó sát người, Bạch Đờ thả nó trên ghế sofa.

Trên đất còn vứt cả quần tây và áo sơ mi của đàn ông, Bạch Đờ giẫm lên, đi vào phòng.

Bạch Đờ mặc đồng phục xong, đeo cặp sách lên lưng rồi ra ngoài.

Đi đến cổng trường, thấy một đám nữ sinh, Bạch Đờ cúi đầu, mà đám nữ sinh kia dường như thấy được, cất bước đi về phía Bạch Đờ, Bạch Đờ vắt chân lên cổ mà chạy vào trong trường.

Chạy một mạch đến tòa nhà dạy học. Cô thờ phào nhẹ nhõm. Vẫn chưa ổn định tinh thần, người nào đó sau lưng ra sức giậm chân một cái, hét lên, “Này.”

Bạch Đờ ‘á’ một tiếng, xoay người, thấy một tay Tần Thâm đeo cặp sách sau lưng, một tay bỏ túi quần, nhếch miệng cười.

Trong đầu Bạch Đờ mắng: Con mẹ cậu. Nhưng giây tiếp theo, Bạch Đờ nở nụ cười trên mặt: “Sao thế?”

Tần Thâm nhún vai, buồn bực ngán ngẩm mở miệng: “Thấy cậu vội vã cuống cuồng, chỉ muốn dọa cậu một chút thôi.” Bạch Đờ nhăn nhin kích động mắt trợn ngược (2), nuốt nước miếng: “Đúng vậy, thật sự rất đáng sợ.”

(2) Ảnh minh họa

upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/...

Tần Thâm khuyu gối, mắt nhìn Bạch Đờ: “Sao cậu lại sợ tở như vậy?”

Hai người sát lại rất gần, Bạch Đờ nhìn Tần Thâm kỹ một chút, một lỗ chân lông trên mặt cũng không có, vẫn luôn biết mũi cậu ta rất cao, nhìn gần mới biết mũi cậu ta còn có một đoạn xương nhô lên, trong lòng Bạch Đờ không khỏi hâm mộ.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ nhìn chăm chăm mũi cậu, đứng dậy “Chặc” một tiếng, lấy ngón trỏ khẽ gãi chóp mũi từ dưới lên trên, mắt nhìn xung quanh, vượt qua Bạch Đờ đi lên cầu thang, trong miệng còn nói: “Tở biết tở đẹp trai, cậu cũng không nên nhìn tở như vậy chứ.”

Bạch Đờ có chút buồn bực về lớp, để cặp sách xuống, lấy bình nước ra đi đến bực giáng rót nước. Cẩn thận suy tư một lúc, thầm quyết tâm, đứng dậy đi đến nhà vệ sinh, cởi giày ra, đem số tiền kiếm được trong túi mấy ngày qua nhét vào trong giày.

Bạch Đờ khẽ hát ngâm nga, hài lòng đi về lớp, đi vào trông thấy một đồng người tụ tập một chỗ, không biết đang thảo luận gì, Bạch Đờ cũng muốn nhìn thử, nhưng một đám người đứng ở đó, không có một kẻ hở nào.

Đứng ở sau lưng chờ, “Bọn họ đang thảo luận hội thể thao.” Một giọng nói vang lên, Bạch Đờ thuận nhìn sang, liền thấy một nam sinh sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người kia.

Bạch Đờ gật đầu, không biết đối phương có phải nói chuyện với cô không.

“Cậu muốn tham gia không?” Giọng nói nọ lại vang lên lần nữa.

Bạch Đờ chỉ chính mình: “Hỏi tớ ư?” Nam sinh gật đầu. Bạch Đờ nhìn kỹ một hồi, bỗng bừng tỉnh: “A, cậu là Cố Thừa Phong.” Một siêu cấp học bá (3).

(3) Học bá: chăm chỉ học nên điểm cao.

Cố Thừa Phong khẽ gật đầu, không nói gì. Cảm giác cô vẫn không nhận ra cậu. Cố Thừa Phong thầm nghĩ trong đầu.

“Tớ không tham gia, tốn thời gian lại còn phí sức.” Bạch Đờ lắc đầu, nói với Cố Thừa Phong.

Cố Thừa Phong ‘ồ’ lên, nhìn Bạch Đờ: “Nhưng mà, giải nhất 3000m phần thưởng là 300 tệ.”

Bạch Đờ ‘hả’ một tiếng, sau đó nói với Cố Thừa Phong một câu “Cảm ơn” rồi cố gắng chen vào đám người.

Cố Thừa Phong còn nghe được giọng cô nói: “Tớ đăng kí, tớ đăng kí.”

Cố Thừa Phong cúi đầu cười cười, nét mặt không còn lạnh lùng nữa, giống như là băng tan.

Tần Thâm ngồi phía sau nghe Bạch Đờ la to: “Tớ đăng kí, tớ đăng kí.” Bèn tìm bóng dáng Bạch Đờ: “Bọn họ đang làm gì?”

“Đăng kí hội thể thao, có điều nghe nói giải nhất 3000m lần này được thưởng 300 tệ.” Lý Minh giải thích.

Tần Thâm ‘chặc’ một tiếng, hướng về phía Bạch Đờ gọi, “Này, Bạch Đờ”, không có phản ứng.

Tăng lớn âm lượng: “Bạch Đờ”. Vẫn không có phản ứng.

Tần Thâm đứng lên, hướng về phía Bạch Đờ la to: “Bạch cô nương.”

Đúng lúc Bạch Đờ bị gạt ra, nghe được ‘Bạch cô nương’. Cẩn thận suy tư một hồi, trong lớp chỉ có cô họ Bạch. Vội đáp: “Tớ ở đây.” Rồi sau đó mới phát hiện người nọ là Tần Thâm.

Tần Thâm cười. Thật sự cười. Mi mắt cong cong. Khiến cho nữ sinh trong lớp nhỏ giọng kích động.

Ngoắc ngoắc ngón trỏ với Bạch Đờ, “Bạch cô nương, cô lại đây.” Bạch Đờ bị cặp mắt đào hoa của Tần Thâm nhìn có hơi khấn trương. Chậm rãi đi qua.

“Gọi tớ làm gì?” Bạch Đờ ngẩng đầu nhìn Tần Thâm hỏi.

Bạch Đờ cao đến ngực Tần Thâm, giờ phút này Tần Thâm trông thấy đôi mắt to của Bạch Đờ chớp chớp, lông mi dài, nhấp nháy nhấp nháy.

Yết hầu Tần Thâm khẽ lên xuống, cậu lấy tay vuốt nhè nhẹ, nhấn nhện ý nghĩ muốn véo khuôn mặt trẻ con mập mạp của Bạch Đờ.

“Cậu àm ỉ ảnh hưởng đến tớ ngủ.” Tần Thâm nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ nói.

Bạch Đờ không cam lòng, nhưng lại e ngại thân phận không dám nói lời nào.

“Được, tớ biết rồi, vậy không có việc gì, tớ về trước.” Bạch Đờ nhàn nhạt trả lời.

Tần Thâm vẫn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, gật đầu mấy cái, “Ừm, yên tĩnh một chút.”

“Tần Thâm, có phải cậu bị sốt rồi không? Sao tai cậu lại đỏ như vậy?” Bạch Đồ nhón chân nghiêng đầu nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm ho khan, ngón trỏ sờ sờ chớp mũi: “Không có, cậu về đi.”

Bạch Đồ gật đầu, sai bước đi.

Lý Minh và Trần Ôn ngơ ngác nhìn Tần Thâm, khóe miệng giật giật. Hầu hết mọi người đều vây quanh chuyện hội thể thao không chú ý đến tương tác của hai người mới nãy. Nhưng Lý Minh và Trần Ôn lại chứng kiến toàn bộ quá trình.

Hai người trao đổi ánh mắt, nhưng chỉ thấy sau khi Bạch Đồ đi rồi, Tần Thâm ngồi xuống, lại nằm nhoài lên bàn ngủ.

Chương 4

Chỉ có người đã từng cố gắng, mới biết cố gắng khó khăn đến nhường nào. Có thể hâm mộ những người giỏi hơn bạn, nhưng không thể đi đổ kị.

— Bạch Đờ —

Edit: Nai

Chương 4: Đại ca của tôi tới, các người biết điều thì đi nhanh lên.

Viên đường nhỏ thứ tư.

Đến giờ ăn, Bạch Đờ và Lý Thần Tinh cùng đến căn tin, Bạch Đờ mơ mơ hồ hồ đã kết bạn với một người bạn, ngay cả chính cô cũng không biết kết bạn thế nào, chính là cái ngày phổ cập cho Bạch Đờ về tính khí hung bạo của Tần Thâm, Bạch Đờ theo bản năng cái gì cũng hỏi Lý Thần Tinh, mỗi lần như thế Lý Thần Tinh đều mang theo bộ dạng bát quái giảng giải từng câu từng chữ, hai người liền chơi với nhau.

Bạch Đờ cầm phiếu ăn đến quầy thức ăn chọn món, chọn hai món cải thìa, nhưng tay của dì căn tin lại luôn run run, mắt thấy đã sắp hết rau cải, Bạch Đờ không nhìn nổi: “Dì ơi, dì bị chuột rút sao?”

Dì căn tin ‘bẹp’ một tiếng, bỏ cải thìa vào trong bát của Bạch Đờ. Liếc Bạch Đờ một cái: “Tiếp theo.” Bạch Đờ bất đắc dĩ bưng đồ ăn hợp hai làm một của mình đi. Trước đây cô ngây thơ lấy một món, sau này nhận ra, cơm vẫn còn nhiều, mà đồ ăn lại không còn một chút, không biết làm thế nào dưới tình huống này, cô lấy hai phần thức ăn, trái tim của cô chẳng hiểu sao mỗi lần đều đau đớn co rút.

Lý Thần Tinh liếc hộp cơm của Bạch Đờ một cái, quả nhiên, vẫn là hai món rau cải.

Hai người tìm được một chỗ, sau khi ngồi xuống, Bạch Đờ thấy hộp đựng cơm của Lý Thần Tinh, ồ lên: “Mọi khi cậu cũng ăn giống tớ sao?”

Lý Thần Tinh không nói gì, Bạch Đờ tự cho là đã hiểu ‘ồ’ một tiếng: “Không sao, nhà tớ cũng rất nghèo.”

Lý Thần Tinh khẽ gật đầu, “Vì thế, không nên cảm thấy nghèo là mất mặt, cố gắng học tập, tương lai cho mình cuộc sống tốt hơn. Chỉ có người đã từng cố gắng, mới biết quý trọng.” Bạch Đờ ngưỡng mộ nhìn Lý Thần Tinh.

“Được, chúng ta cùng cố gắng.” Bạch Đờ vừa ăn vừa nghiêm túc nói.

“Cố gắng cái gì?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Bạch Đờ vừa ngẩng đầu lên, đã thấy đôi chân dài khiến người ta ước ao vượt qua cái ghế, ngồi bên cạnh mình.

Bạch Đờ nhìn chằm chằm Tần Thâm: “Nói cậu cũng không hiểu.”

“Ít nhất cậu cũng phải nói chứ.” Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ suy tư một hồi, cảm thấy rất có lý: “Tớ nói tớ muốn cố gắng trở thành người có tiền.” Dáng vẻ nghiêm túc kia khiến cho Tần Thâm không nhịn được cười.

“Vậy thì tốt, cậu cố gắng vào, sau này có tiền không được quên tớ.” Tần Thâm giơ ngón cái lên, gật đầu với Bạch Đờ.

Bạch Đờ vừa định khinh thường nhìn Tần Thâm, đột nhiên nhớ tới mấy ngày nay Lý Thần Tinh phổ cập cho cô tính tình Tần Thâm xấu đến mức nào, bèn lộ ra hàm răng tự nhận là trắng tinh lại ngay ngắn nở nụ cười: “Cậu đã có tiền đủ rồi.”

Bỗng nhiên Tần Thâm ha ha ha ha cười phá lên, Bạch Đờ không hiểu, quay đầu hỏi bách khoa toàn thư Lý Thần Tinh của cô: “Thần Tinh, cậu ta cười cái gì vậy?” Lý Thần Tinh không trả lời, cũng cười ha ha.

Lý Minh và Trần Ôn đều có vẻ mặt khó hiểu, chưa khi nào thấy Tần Thâm cười như thế, ngày thường lạnh lùng bao nhiêu, ánh mắt ấy cự tuyệt người cách xa vạn dặm, trừ khi đánh nhau, ồ không đúng. Đôi lúc đánh nhau cũng không nói cười tùy tiện.

Bạch Đờ nhú mày với Tần Thâm: “Rốt cuộc cậu đang cười cái gì?”

Tần Thâm ngưng cười, nhưng môi vẫn mím thật chặt. Cúi người xuống sát lại tai Bạch Đờ, tư thế khiến người ta miên man bất định.

Thời khắc này nhịp tim của Bạch Đờ trở nhịp bởi tư thế của Tần Thâm. Chỉ nghĩ đến câu nói của Tần Thâm bên tai cô.

“Trên răng của cậu... có dính rau cải.”

Tớ.....răng..... có rau cải. ‘Ầm’ một tiếng, trái tim Bạch Đờ vẫn chậm một nhịp, sắc mặt đỏ bừng.

Tần Thâm nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt trong trắng lộ hồng (1) của Bạch Đờ rồi lại phì cười.

(1) Trong trắng lộ hồng (hay ‘bạch lí thấu hồng’): màu hồng hiện rõ trên màu trắng.

Bạch Đờ chột vùi đầu xuống ăn, hai ba miếng đã ăn xong, kéo Lý Thần Tinh đi, đi được hai bước, quay người chạy về, vồ vồ lưng của Tần Thâm, cậu vẫn còn đang cười đưa lưng về phía cô.

Tần Thâm quay đầu lại, đã thấy Bạch Đờ quay về, nhe răng cười to. Thậm chí còn kiêu ngạo nhượng mày. Nhẹ đến mức không thể nhìn ra, hình như Tần Thâm còn nghe thấy một tiếng “Hừ”.

Tần Thâm cười lạnh vù một tiếng đứng lên, Bạch Đờ chỉ nhìn chân đã hơi run, vất chân lên cổ lập tức muốn chạy ra bên ngoài căn tin, tay Tần Thâm định tóm lấy cái đuôi ngựa của cô, nhưng bắt được trong nháy mắt, đuôi ngựa của Bạch Đờ đã từ trong khe hở ngón tay của cậu chuồn mất.

Bạch Đờ quay đầu lại, hất cằm với Tần Thâm.

“Gan to nờ.” Tần Thâm lạnh lùng nói, nhưng Bạch Đờ chạy quá nhanh, không nghe được câu nói trí mạng này.

Hai người Trần Ôn và Lý Minh vẫn trong trạng thái mộng bức, mà Tần Thâm đứng trước bàn, nhìn đồ ăn của mình, gà vịt thịt cá mọi thứ đều đầy đủ, vừa rồi liếc mắt nhìn đồ ăn của Bạch Đờ, tất cả đều là rau xanh.

Hai người Trần Ôn và Lý Minh xô đẩy nhau, Tần Thâm liếc mắt nhìn hai bóng người đẩy tới đẩy lui, nguýt bọn họ một cái, Trần Ôn hắng giọng, vừa nãy Bạch Đờ làm càn khiêu khích như vậy Tần Thâm cũng không tức giận, phải biết rằng mấy người bọn họ từ cấp 2 đến cấp 3 đều đi theo Tần Thâm, tính khí hung bạo ai mà không biết, nếu không cũng không đến nổi hiện tại người nào cũng mở miệng một tiếng ‘anh Thâm’, với lại chưa có người nào dám như thế, cũng chưa bao giờ thấy Tần Thâm nói nhiều hơn một câu với nữ sinh khác, Bạch Đờ thực sự khiến cho bọn họ cảm thấy có chút không giống.

“Anh Thâm, em thấy anh đối xử với Bạch cô nương có hơi không giống, không phải là anh...” Đâu chỉ là ‘có hơi’, thực sự là cực kì không bình thường.

Trần Ôn thật vất vả mới có dũng khí nói ra, lời còn chưa dứt, ánh mắt của Tần Thâm xẹt qua, nhìn chằm chằm Trần Ôn, ngữ khí giống như ‘băng sơn đông kết’: “Mắt mày không phải mù đó chứ.”

Trần Ôn thấy mặt Tần Thâm sa sầm, lập tức ‘ai nha’ một tiếng, “Em đã nói rồi, anh Thâm sao có thể...”

Nhưng Trần Ôn cảm thấy kì lạ, vì sao sau khi nói, sắc mặt Tần Thâm lại càng đen hơn?

Tần Thâm ‘ồ’ một tiếng từ trong cổ họng, khe khẽ, Trần Ôn lại không nhìn được sờ sờ cổ.

Bạch Đờ sợ hãi rụt rè mãi đến khi tan học, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng phía sau, rất nhiều lần không nhìn được muốn xoay lại xem là thần thánh phương nào, nhưng nghĩ lại có thể lúc cô quay đầu vị thần thánh kia trong nháy mắt, sẽ vụn cổ cô xuống. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy một cơn gió sau gáy, ươn hèn rụt rụt cổ.

Nhưng Bạch Đờ không biết Tần Thâm thấy được khoảnh khắc cô rụt cổ, đã nhếch miệng cười.

Mấy nữ sinh ngồi sau nhìn Tần Thâm chăm chú tươi cười kích động một lúc, Tần Thâm thấy nữ sinh khác nhìn mình, lại khôi phục nét mặt ‘duy ngã độc tôn’, trong mắt không có người.

Lúc tan học, Bạch Đờ đeo cặp sách lên lập tức bỏ chạy, vốn cho rằng qua một buổi chiều, đã lâu như vậy, Tần Thâm hẳn sẽ không ghi hận cô, nhưng Lý Thần Tinh cười cười: “Vậy thì cậu cũng thật ngây thơ rồi. Ngoại hình gia thế Tần Thâm cái gì cũng tốt, nhưng có một điều, cậu chọc cậu ta, cậu ta khiến cậu cả đời không sống yên ổn.” Bạch Đờ nghe câu nói như thế, cả người giống như bị sét đánh một cái. Tan học liền vội vàng tạm biệt Lý Thần Tinh.

Tần Thâm mới vừa bước vào lớp, đã trông thấy một cô gái trong chớp nhoáng chạy ra ngoài trước mặt cậu, nhìn chỗ ngồi Bạch Đờ trống không, tròn mắt xoay chuyển, xách cặp lên, khoe miệng nhếch lên.

Chạy ra cổng trường, thấy đằng sau không thấy người khả nghi đuổi theo trả thù, Bạch Đờ liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng cách đó không xa, lại thấy đám nữ sinh gọi tên cô ở cổng trường sáng hôm nay.

Là một đám nữ sinh cướp tiền, không sai. Là cướp tiền, lớp Mười đến bây giờ, Bạch Đờ bị bọn họ cướp không ít tiền, mỗi lần làm bài tập kiếm tiền, thỉnh thoảng còn phải bị bọn họ lấy đi, nghĩ lại đã thấy đau lòng. Sao nhiều người như vậy, mỗi lần đều là Bạch Đờ bị thiệt thòi. Trong đầu nói tục một câu, thật là, ở trường một người đòi mạng cô, bên ngoài trường một người muốn mạng cô, đối với Bạch Đờ tiền chính là sinh mạng.

Xoay người nhìn đằng sau, có mấy nữ sinh cười cười đi về phía cô. Phía trước một đám chờ cô, phía sau mấy người trông coi cô. Ôi, sinh mạng đáng thương của tôi, trong lòng Bạch Đờ không khỏi thương tiếc cho bản thân.

Bạch Đờ đứng tại chỗ xê dịch mấy bước, bỗng nhớ tới cái gì đó, thở ra một hơi, tiến lên.

Đám nữ sinh thấy Bạch Đờ đi đến phía chúng, lập tức định đuổi theo ngừng bước chân của cô, Bạch Đờ chậm rì đi tới, mấy nữ sinh không nhìn được tiến lên túm lấy tóc của cô: “Tiền đâu?” Một nữ sinh cầm đầu quát Bạch Đờ.

Bạch Đờ mở hai tay ra, nữ sinh cầm đầu phân phó một tiểu thái muội (2): “Mày, lục soát túi tiền của nó.”

(2) “Tiểu thái muội” [小太妹]: là một từ của Đài Loan, vốn dùng để chỉ những cô gái khiêu vũ thoát y, sau này thì chỉ những cô nữ sinh lông bông (lưu manh, vô lại) hoặc là những cô nữ sinh chơi chung với bọn lưu manh vô lại. (nguồn: nammeonho; mình chưa tìm được từ nào nghe hay hết, mọi người có từ nào thì comment cho mình nhé, cảm ơn)

Tiểu thái muội tuân lệnh, tiến lên lục soát lung tung một hồi, nhưng trong túi rỗng tuếch, Bạch Đờ thở dài: “Hết cách rồi, mấy ngày nay kinh doanh không tốt, tôi không có bài tập để viết.”

Nữ sinh cầm đầu rõ không tin lắm, nhưng thực sự trong túi đã lục soát rồi, dò xét Bạch Đờ từ trên xuống dưới, bỗng nhiên, bắt lấy tiểu thái muội vừa nãy, “Mày, lục soát giày của nó.”

Tiểu thái muội do dự một hồi, thoáng nhìn qua giày của Bạch Đờ có phần ghét bỏ, “Không tốt đâu, chị hai, trông con nhỏ này đúng là đứa nghèo, có lẽ thực sự không có tiền.”

Bạch Đờ gật đầu: “Đúng đúng đúng, tôi nghèo như vậy nhất định không có tiền.” Nữ sinh cầm đầu kia nhìn bộ dạng của Bạch Đờ, híp mắt lại, bắt lấy hai tay Bạch Đờ, quát to với mấy đứa tiểu thái muội: “Trên chân chắc chắn có tiền, nhanh lên.”

Đám em gái vừa nghe liền xông lên, lòng Bạch Đờ căng thẳng: Mẹ ơi.

Bạch Đờ không biết lấy sức lực từ đâu ra, hai chân nhảy loạn lên, ban đầu là hai nữ sinh nắm lấy chân cô, giờ phút này biến thành bốn nữ sinh, hai nữ sinh đè chân Bạch Đờ lại, hai nữ sinh khác cởi giày.

Bạch Đờ mắt thấy giày mình bị cởi, nhìn bọn họ moi giày của cô, lại thấy bọn họ lấy tiền từ bên trong giày ra, Bạch Đờ liều mạng thoát khỏi trói buộc của nữ sinh cầm đầu, nhưng làm sao khi vẫn còn mấy người vây quanh cô, cô thực sự là không còn hơi sức nữa.

“Các người đừng khinh người quá đáng, đó là tiền tôi kiếm, các người có tay có chân không thể tự kiếm tiền sao?” Mắt Bạch Đờ đỏ lên căm phẫn nói.

Nữ sinh cầm đầu cầm tiền của Bạch Đờ cười ha ha, phẩy phẩy trước mặt Bạch Đờ: “Tao chỉ thích tiền của mày, có bản lĩnh mày gọi người tới đánh tao đi.” Dứt lời, phì cười với đám chị em phía sau: “Ồ, không đúng, quên mất, ai sẽ giúp cái đứa cha không yêu mẹ không thương như mày.” Vừa nói lời này ra, làm cho đám người xung quanh cười to vang dội.

Bạch Đờ trừng mắt, gắt gao cắn môi, liếc thấy người đứng ở đằng xa. Bạch Đờ trợn mắt nhìn cậu một cái rồi chột cười.

Cười một tiếng với nữ sinh cầm đầu kia, bộ dạng cực kì ngầu lòi:
“Đại ca tôi tới, các người biết điều, trả tiền lại cho tôi, tôi nói đại ca tôi tha cho các người một mạng.” Cáo mượn oai hùm chính là như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Tần Thâm sắp bắt đầu một đợt bắt nạt A Đờ, a a a a (Anh Thâm, tôi khuyên cậu một câu) Ngược vợ sướng nhất thời, tán lại mất cả đời (3) ~ các bạn yêu dấu ơi, có lưu trữ không đó
~ = ω =

(3) Câu gốc là “Ngạo kiều nhất thời sáng, truy thê hỏa táng tràng”, thường chỉ nam chính trong phim truyền hình mới đầu thì ngạo kiều chảnh cún, cuối cùng để lấy lòng nữ chính mà dốc hết thủ đoạn ra.

Chương 5

Viên đường nhỏ thứ năm.

Bạch Đờ nói xong, mấy nữ sinh cười ha ha, tóc lôi thôi lếch thếch, cười rộ lên như là nước biển kêu gào, khiến cho Bạch Đờ run lên một cái.

“Được được được, đã lâu như vậy, tao vẫn chưa biết đại ca mày là ai, cho tao nhìn thử, tao thực sự muốn xem là người nào không biết tốt xấu.” Nữ sinh cầm đầu giả vờ lộ ra biểu cảm sợ hãi nói với Bạch Đờ.

“Đúng vậy, gọi tới đi, bọn tao rất sợ đó, thật sự...” Mấy nữ sinh đùa giỡn Bạch Đờ.

Bạch Đờ do dự một chút, đợi lát nữa mình gọi cậu ta, cậu ta có để ý tới mình hay không đây.

Có thể sẽ không, vì trưa hôm nay mình chọc cậu ta, nói đến chuyện này Bạch Đờ cũng thực sự hối hận, ai bảo cậu ta không chừa cho mình mặt mũi, nhưng bây giờ lão đại ở trước mặt, thể diện gì đó cũng có thể không cần. Bây giờ nghĩ lại rõ là sai lầm sai lầm mà.

Nhưng Bạch Đờ cũng nghĩ tới, có thể cậu ta thấy mình mỗi ngày vất vả làm bài tập cho cậu ta như vậy, có lẽ sẽ nhất định giúp mình, đúng, sẽ. Trong đầu Bạch Đờ an ủi chính mình, nhưng mà... hình như mình có lấy tiền cậu ta.

Ôi được rồi, lấy ngựa chết làm ngựa sống vậy (1).

(1) Hy vọng mong manh, tự an ủi, lừa dối bản thân là chính.

“Đợi lát nữa, anh ấy tới, tôi sẽ cho các người biết cái gì gọi là ‘biết vậy chẳng làm’!” Dáng vẻ Bạch Đờ vô cùng tự tin, làm cho đám nữ sinh kia có hơi do dự: “Đại ca mày là ai? Ngay cả cái tên cũng không có, còn làm đại ca?” Nữ sinh cầm đầu khinh thường nói.

Bạch Đờ nhìn người đàn ông bên cạnh cây, vừa định gọi đã thấy người nọ nghiêng đầu chớp mắt với cô, cặp sách bị cậu ta đặt bên chân, dựa vào cái cây ngân hạnh lớn, lá ngân hạnh hơi vàng rũ xuống, ánh sáng xuyên qua lá, loang lổ chiếu trên người Tần Thâm.

Bạch Đờ không kịp thưởng thức bức tranh cảnh sắc đẹp như vậy, trong đầu chỉ thấy bộ dạng Tần Thâm hướng về phía cô cười cười, chỗ nào là cười chứ, rõ ràng là trả thù.

Bạch Đờ nhìn tiền trong tay người nữ kia, mặc kệ bất cứ giá nào: “Tần Thâm chính là đại ca của tôi, không tin cô xem, cậu ta đứng ở đó kia.” Bạch Đờ ngẩng đầu, cầm chỉ vị trí của Tần Thâm.

Đám nữ sinh kia phụt cười ra tiếng, cười Bạch Đờ không biết lượng sức mình. Nữ sinh cầm đầu cầm tiền vỗ vỗ mặt Bạch Đờ: “Đúng là con ngốc, một năm qua này mày thay bao nhiêu đại ca, chiêu này sắp dùng nát rồi.”

Nữ sinh lại lấy tiền phất vào mặt Bạch Đờ, “Lần này mày nói láo cũng có mức độ thôi, Tần Thâm là đại ca mày? Tao cũng nói trái đất là tao mở đây này. Nói đùa cái gì vậy. Ngu xuẩn.” Tên của Tần Thâm hầu như người nào cũng biết, đều không dám dây vào, cậu ta là một người bất hảo (2), đấu với cậu ta? Gọi là không biết tự lượng sức mình.

(2) Từ gốc là 刺头: tức là mấy đứa cứng đầu, bất hảo, khó dạy dỗ, khó nói chuyện cùng, cứ như con nhím xù lông.

Cho nên chúng cũng tin, Tần Thâm và Bạch Đờ không thể nào có quan hệ, lại càng không kiêng nể gì nắm nhéo Bạch Đờ.

Bạch Đồi không cam lòng quay đầu nhìn Tần Thâm. Chỉ thấy Tần Thâm dù bận vẫn ung dung nhìn cô, dùng khẩu hình miệng nói: Cậu cầu tó.

Bạch Đồi không nói hai lời, một chút tôn nghiêm cũng không cần liền kêu: “Anh Thâm, anh Thâm, mau cứu em.” Đôi tay kia lén lút xoa xoa làm thành dạng cầu nguyện, nhìn Tần Thâm, suýt chút nữa đã quỳ xuống.

Tần Thâm bị công lực của da mặt dày này sợ ngây người, sững sốt một lúc, nhắc cặp lên đi về phía Bạch Đồi, vốn đã sớm định đến rồi, nhưng vừa nghĩ buổi trưa con nhóc này phách lối như thế, chỉ muốn dập tắt uy phong của cô, nên vẫn luôn đứng ở dưới tán cây, giờ phút này thấy Bạch Đồi thật sự vô cùng tội nghiệp, tiện thể cố tình trêu cô, nói cô cầu cậu, thực ra không cầu cậu cũng sẽ đi, chẳng qua nhìn dáng vẻ nữ anh hùng kia, chỉ muốn xem cô có thể kiên trì bao lâu, không ngờ sau một giây đã thỏa hiệp nhanh như vậy.

Bạch Đồi trông thấy Tần Thâm đi về phía này bèn thở phào nhẹ nhõm, la to với đám nữ sinh kia: “Đại ca tôi tới, tôi xem ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của các người.” Cáo mượn oai hùm chính là nói Bạch Đồi.

Mấy nữ sinh thấy một tay Tần Thâm xách cặp, sải bước đi tới, lấy trong cặp ra một cây gậy, một tay cầm lấy vuốt vuốt. Khóe miệng khẽ nhếch. Cặp mắt đào hoa kia hiện lên vẻ nguy hiểm.

Nữ sinh cầm đầu thấy Tần Thâm thực sự đi về phía này, lại nhìn tiền trong tay, sau đó nhìn Bạch Đồi vài lần, chỉ thấy Bạch Đồi nháy mắt lên nhìn Tần Thâm. Xem ra bọn họ thật sự quen biết.

“Rút.” Nữ sinh cầm đầu hô một tiếng, đám nữ sinh cái cọ hò hét ầm ĩ rồi đi mất.

Bạch Đồi thấy bọn họ đã rời đi, cuống quýt muốn đuổi theo: “Ồ, đừng đi chớ, tiền của tôi, trả lại cho tôi, tiền của tôi.”

Chạy được một nửa Tần Thâm đã dễ dàng đuổi kịp.

Tần Thâm kéo lấy cổ áo đồng phục cô từ phía sau, Bạch Đờ bị kéo lùi lại, thấy là Tần Thâm, mắt đỏ lên nói với Tần Thâm: “Cậu cậu cậu, cậu đi giúp tôi lấy tiền về, chỉ cần cậu lấy tiền về, tôi chia cho cậu một nửa.”

Nói xong nhớ đến Lý Thần Tinh đã từng nói: Cậu ta? Cũng không biết tài sản nhà cậu ta bao nhiêu, chỉ biết lầu dạy học mới của trường đều là nhà cậu ta bỏ tiền ra.

“Tớ không cần tiền của cậu.” Tần Thâm liếc nhìn mấy người nữ kia một cái, cúi đầu xuống nhìn mắt Bạch Đờ trả lời.

“Vậy cậu muốn cái gì?” Bạch Đờ gãi gãi tóc, thấy đám nữ sinh kia càng đi càng xa, sốt ruột.

Tần Thâm nhìn bộ dạng nọ của Bạch Đờ, mắt đỏ giậm chân, giống như muốn tiến lên đánh nhau.

Im lặng lắc đầu, ném cặp sách cho cô: “Cầm đi, tớ giúp cậu lấy về.”

Bạch Đờ còn chưa kịp nói, Tần Thâm đã lao đi.

Đợi khoảng chừng 10 phút, đã thấy Tần Thâm trở về.

Bạch Đờ thở phào nhẹ nhõm, chạy về phía Tần Thâm.

Tần Thâm cười cười, xem ra con nhóc này vẫn rất quan tâm cậu, không uổng công cậu giúp cô đòi lại số tiền này.

Bạch Đờ đứng trước mặt Tần Thâm, Tần Thâm lộ vẻ bất đắc dĩ cười cười: “Nhìn cậu kia, yên tâm đi, tớ không bị...”

“Tiền đâu?” Bạch Đờ nhìn chằm chằm Tần Thâm sốt sắng hỏi.

Bộ dạng Tần Thâm giống như bị sét đánh nhìn Bạch Đờ. Hoá ra con nhóc này chỉ quan tâm đến tiền?

Bạch Đờ vẫn còn hỏi: “Tần Thâm, tớ hỏi cậu tiền đâu?”

Tần Thâm khụ khụ hai tiếng, “Cậu gọi tớ là gì?”

“Chết tiệt.” Bạch Đờ thuận miệng nói ra, sau đó trợn to mắt nhìn Tần Thâm.

Hông bét, không cẩn thận lại nói suy nghĩ trong đầu ra rồi.

Sắc mặt Tần Thâm càng lúc càng đen. Bạch Đờ vỗ trán mình một cái, xấu hổ cười cười: “Hì hì, cậu coi tớ nè, thật là, đều do em gái nhỏ không hiểu chuyện, anh Thâm cũng đừng trách mắng.”

“Ồ.” Tần Thâm lạnh lùng nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ hăng giọng: “Cho nên, tiền của tớ đâu?” Bạch Đờ xoa hai tay hỏi.

Tần Thâm lấy tiền ra, hươ hươ trước mặt Bạch Đờ: “Tớ mang về giúp cậu, cậu không biểu hiện chút gì sao?” Tần Thâm cúi đầu từ trên cao nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngược đầu, nhìn tiền của mình, suy tư một lúc: Chia cậu ta một nửa sao, cậu ta không thiếu tiền, mà thịt mình cũng đau. Nhưng trừ cái này thì thực sự không nghĩ ra được.

Bạch Đờ vỗ vỗ tay, có rồi. “Nếu không tớ giúp cậu làm bài tập, không lấy tiền cậu, thế nào?” Bạch Đờ ngẩng lên, vài sợi tóc vén ra sau tai. Gió thổi tới, trên người mang theo mùi sữa tắm, còn phảng phất hương thơm quen thuộc một chút, lành lạnh.

Tần Thâm hít vào, mùi hương này quen thuộc không thể diễn tả.

“Thế nào?” Bạch Đờ lại hỏi lần nữa, cắt đứt suy nghĩ của Tần Thâm.

“Xem như cậu thức thời. Quyết định vậy đi, có điều, sau này cũng đừng quên chuyện cậu là em gái của tớ đó.” Tần Thâm thấy Bạch Đờ

ôm cặp mình, không muốn nhận lại, hai tay tiếp tục đút túi.

Bạch Đờ cam chịu gật đầu, âm thầm cắn răng: Con mẹ cậu.

Nhưng Tần Thâm không thấy, cậu chỉ thấy Bạch Đờ thấp đầu, vô cùng nghe lời.

Tần Thâm đưa tiền cho Bạch Đờ: “Này, trả lại cậu.”

Bạch Đờ oa một tiếng, đem cặp sách của Tần Thâm đặt trước ngực, nhận lại tiền của mình.

Cô cúi đầu đếm, “Ừa... Không đúng.” Bạch Đờ nghi hoặc nói.

Tần Thâm nghe xong, cũng cúi đầu xuống nhìn, “Sao thế, không đúng à?”

“Còn nhiều hơn rất nhiều, tớ chỉ có 100 tệ thôi.” Bạch Đờ ngược lên nhìn Tần Thâm.

Nhưng ngược đầu lên trong nháy mắt đụng phải cằm của Tần Thâm đang cúi đầu xuống nhìn tiền.

Âm thanh va chạm truyền đến.

Bạch Đờ vội vàng ‘trời ơi’ một tiếng: “Không phải tớ cố ý. Ngại quá.”

Tần Thâm sờ sờ cằm, “Không sao, cái này thì có chuyện gì.” Bàn tay trong túi quần, bởi vì đau mà nắm thành quyền.

“Tiền nhiều hơn rất nhiều sao?” Tần Thâm hỏi.

Quả nhiên, Bạch Đờ lập tức chuyển sự chú ý từ trên người đến tiền.

“Đúng vậy, nhiều hơn một trăm.” Bạch Đờ đếm mấy lần, gật đầu khẳng định.

“Vậy cậu dùng đi.” Tần Thâm nói.

“VẬY CÙNG NHAU DỪNG ĐI.” BẠCH ĐỒ NÓI.

Hai âm thanh vang lên, Bạch Đồ nhìn Tần Thâm: “Cái này thuộc về hai người chúng ta, cùng nhau dừng đi.” Dù sao tiền đã bị bọn họ trấn lột không chỉ có 100 này, xem như lấy lại một ít.

“Ừm.” Tần Thâm nhìn đỉnh đầu Bạch Đồ nhẹ giọng đáp.

Hai người đi về phía trạm xe buýt.

“Bọn họ thường xuyên trấn lột cậu sao?” Tần Thâm nhìn vết cào lờ mờ trên tay Bạch Đồ.

Vừa nãy không chú ý, bây giờ mới chú ý tới.

Bạch Đồ bĩu môi, “Đúng vậy, đám người đó thật xấu. Ngay từ lúc lớp Mười đã như vậy rồi, tớ không hiểu nổi, có phải trời sinh tớ vận may đã không tốt không.”

Có chút buồn bực đá cục đá dưới chân.

Có lẽ được Tần Thâm giúp, Bạch Đồ cảm thấy giống như mình có bạn mới, muốn nói chuyện và thảo luận với nhau.

“Lúc cấp 2 cũng thế, tức chết tớ rồi, đi chơi xuân phải nộp tiền đúng không?” Bạch Đồ quay đầu liếc mắt nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm bị Bạch Đồ hỏi sững sốt một chút, suy tư một hồi: “Ừm.”

“Khi đó tớ không đi, mọi người đều biết nguyên nhân. Sau đó giáo viên để tớ quét dọn vệ sinh cả tòa nhà, lúc ấy tớ á, giận kinh khủng khiếp.” Có lẽ hiện tại Bạch Đồ nhớ đến chuyện lúc đó, vẫn tức giận, cầm cục đá ở dưới đất lên ném vào trong dòng sông cách đó không xa.

‘Tôm’ một tiếng, khiến cho mặt nước gợn sóng lăn tăn.

“Thế sao cậu không đi khiếu nại?” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ đang phát câu hỏi.

Tiện tay lấy cái cặp ra khỏi lưng cô, đeo vào một bên vai.

Trên người Bạch Đờ không có vật nặng, ném càng xa, nhặt một vốc đá, cuốn vạt áo đồng phục lên rồi đặt đá đè lên quần áo, ném từng cục từng cục vào trong nước.

“Lúc đó tớ đâu dám, nếu tớ nói, ông ấy lại càng gây khó dễ cho tớ.” Bạch Đờ mím môi, trên chiếc mũi cao thẳng lấm tấm mồ hôi, đôi môi hồng hồng chuyển động một chút, làn da trắng mịn dưới ánh mặt trời thấy được lông tơ nho nhỏ.

“Thực ra chơi xuân cũng không thú vị.” Tần Thâm nhún vai nhìn Bạch Đờ, “Thật đấy.” Tần Thâm sợ Bạch Đờ không tin, còn khẳng định thêm lần nữa.

Bạch Đờ mắng một tiếng, “Thú vị hay không chỉ có các cậu biết, tớ chưa từng đi, nhưng tớ biết cậu muốn an ủi tớ. Từ nhỏ đến lớn cái gì tớ cũng không biết, chỉ có an ủi là tớ được nghe nhiều nhất.” Lại một tiếng ‘tôm’, Bạch Đờ ném một cục đá lớn vào nước.

“Tớ không có mong manh như vậy, chỉ là than thở thôi. Tớ không sợ nghèo chút nào.” Vì tớ đã quen rồi. Bạch Đờ đón gió, phui đồng bụi của đá trên áo sạch sẽ.

Tần Thâm liếc nhìn Bạch Đờ: “Cậu cả nghĩ quá rồi, tớ chỉ cho cậu biết, thực sự không thú vị. Tớ cũng chỉ đi một lần, thời gian còn lại ở trong lớp chơi.” Bàn tay màu xám của Bạch Đờ đang phui lúng túng ngừng tại chỗ.

Tần Thâm nén cười. Bạch Đờ cũng không phui nữa, cầm cặp sách lên liền đi: “Ngày mai gặp nhé, anh Thâm.” Dứt lời cũng không quay đầu lại khoát tay với Tần Thâm.

Một tay Tần Thâm bỏ túi đứng tại chỗ, một tay xách cặp, nhìn bóng dáng Bạch Đồi.

“Thật đáng yêu mà.” Tần Thâm cong môi, lẩm bẩm.

Chương 6

Viên đường nhỏ thứ sáu.

Đi dọc theo hành lang cũ kĩ, Bạch Đờ vặn khóa ra, lần đầu tiên thấy Bạch An Chi ở nhà.

Có phần kinh ngạc, tiến lên nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, sao mẹ quay về rồi?”

Bạch An Chi nghe vậy ngẩng đầu, dáng người quỵn rũ ngồi trên ghế sofa, ngón tay kẹp xì gà.

Lần đầu tiên Bạch Đờ thấy thứ này, không khỏi có chút tò mò, nghiêng đầu cẩn thận nhìn chăm chú.

Bạch An Chi nhìn bộ dạng này của cô, dung mạo giống bà y hệt, hơi thở thiếu nữ tràn đầy, một luồng hồi ức buồn bực trong lòng, một bàn tay vung lên ‘Chát’ một tiếng.

Mặt Bạch Đờ bị tát vang lên ong ong, đầu ngoẹo qua một bên, tay của Bạch An Chi vẫn còn giơ giữa không trung.

Bạch Đờ mấp máy môi, cảm giác đầu lưỡi trong miệng có mùi máu.

“Có chuyện gì sao? Mẹ.” Bạch Đờ khẽ hé miệng, cười nói.

“Không sao cả, có thể đêm nay mẹ không về.” Bạch An Chi quay đầu sang bên cạnh, biểu cảm giống như có chút không đành lòng, nhìn đồ ăn thừa trong bếp.

Bạch Đờ ‘dạ’ một tiếng “Con biết rồi.”

Bạch An Chi đi khỏi, Bạch Đờ lấy bình nước trong cặp sách ra, mở ra nhìn một cái, không có nước.

Đi vào phòng bếp, uống một ngụm nước lã, phun ra, bên trong còn lẫn một ít tơ máu.

Thở dài một hơi, cô lấy rau cải vừa mua ở chợ ra rửa sạch sẽ.

Trong phòng bếp bay tới một mùi cơm, Bạch Đờ xới cơm rồi dọn dẹp sạch sẽ cái bàn ở phòng khách.

Nhưng cơm và đồ ăn hôm nay giống như không có hương vị gì.

Bạch Đờ ăn một chút nước mắt đã chảy xuống, từ khóe mắt đến gương mặt, sau đó đến cằm.

Khô khan nhai mấy miếng, buông bát đũa xuống đi vào phòng.

Uất ức trong lòng lại không biết trút ra như thế nào.

Nhanh chóng viết bài tập xong, sau đó bưng một ly nước ấm lên trên sân thượng.

Hoa trên sân thượng do Bạch Đờ tự tay gieo trồng, mấy chậu hoa nho nhỏ, khiến cho sân thượng tăng thêm ít sức sống.

Bạch Đờ vẫn thích nhất là tiếng gió thổi tới, và bộ dạng quần áo bị thổi tốc lên.

Giang hai cánh tay để gió thổi đi hết suy nghĩ trong đầu, rồi vào phòng của Bạch An Chi dọn dẹp như thường lệ.

Sau khi thay drap giường màu đậm xong, khoảnh khắc cô xoay người trông thấy một cái túi màu đỏ, phía trên dán một tờ giấy: Cho con.

Bạch Đờ bỏ drap giường xuống, ngồi xổm, mở túi ra, bên trong là một cái hộp.

Lại mở ra, một đôi giày màu trắng bên trong.

Trong lòng Bạch Đờ tràn ngập vui vẻ, bỏ ngón trỏ vào miệng, khẽ cắn móng tay, mi mắt cong cong.

Đeo giày vào, không lớn không nhỏ, vừa vặn, cô 'vù' một tiếng đứng dậy, chạy lên chạy xuống, khiến cho căn nhà rung lên ầm ầm.

Bạch Đờ đeo đôi giày mới tinh chạy xuống hành lang cũ nát, đi xuống quầy bán quà vặt ở bên dưới một chuyến, mua một cái bánh pudding nhỏ.

"Ồ, A Đờ, hôm nay tâm tình không tệ nhỉ." Bà chủ quầy bán đồ ăn vặt nhìn Bạch Đờ, đập hạt dưa hỏi.

Bạch Đờ chớp chớp mắt, lông mi che nổi bấn khoăn trong mắt, nhìn bà chủ tiệm ăn vặt gật đầu: "Dạ, dì Thúy, dì không cảm thấy hôm nay cháu có cái gì không giống sao?" Bạch Đờ khẽ nhếch cằm, ánh mắt ra hiệu dì Thúy nhìn xuống đất.

Dì Thúy thoáng nhìn qua, "Ồ, đổi giày à?" Bạch Đờ vui vẻ gật đầu, "Vâng vâng vâng, mẹ cháu mua cho cháu." Bạch Đờ nhìn dì Thúy nói.

Dì Thúy cười lớn 'ừ' một tiếng "Cháu xem, dì có nói sai đâu, đâu có người mẹ nào không thương con mình chứ."

Bạch Đờ vội gật đầu.

Dì Thúy nhìn bộ dạng của Bạch Đờ, cười vỗ đầu Bạch Đờ một cái, "Xem cháu vui như vậy thì tặng kem cho cháu nhé."

Bạch Đờ vội vàng lắc đầu, đặt 5 hào xuống, "Không được, dì cũng phải nộp tiền thuê nhà."

Dì Thúy không lấy, đang lúc hai người lôi kéo, tóc Bạch Đờ bị hất ra.

“Oi, sao mặt cháu sưng thế này?” Dì Thúy chỉ tay, hơi nghi hoặc một chút.

Vì Bạch Đờ mới sờ kem đang lạnh buốt nhưng lại chạm lên, hít hà một tiếng.

“Vừa nãy cháu không nhìn đường, va vào cánh cửa.”

Dì Thúy gật đầu: “Dì có chai rượu thuốc, cháu lấy bôi lên đi.”

Bạch Đờ cười nói được.

Nhận lấy rượu thuốc rồi nói cảm ơn.

Vừa định xoay người, liền thấy chú bán thịt đeo một đôi dép, kéo lê trên đường, khiến cho sàn nhà vang lên sần sật.

Bạch Đờ không nói gì, trái lại chú bán thịt lại thấy Bạch Đờ, chào hỏi, “Ồ, Bạch Đờ, ăn kem à?”

Bạch Đờ gật đầu. “Chào chú Vương.”

Chú Vương gật đầu, “Này, nói cho cháu biết, mấy ngày nữa lại tới cuộc thi uống bia, cháu có muốn đi không?”

Lúc này rốt cuộc Bạch Đờ cũng cảm thấy hứng thú, ngẩng đầu nhìn chú Vương: “Thật sao? Chú Vương, khi nào vậy?”

“Sắp rồi, chỉ mấy bữa nữa.” Chú Vương mua một gói thuốc lá, ném 5 tệ cho bà chủ.

“Cháu cũng đừng uống nhiều như vậy nữa đó.” Dì Thúy ngăn cách bởi tấm kính thò đầu ra nói với Bạch Đờ.

Tâm tư của Bạch Đờ đã sớm trôi dạt đến cuộc thi uống bia. Chết phác gật đầu “Dạ dì Thúy, cháu biết rồi.”

Cả đêm nghĩ đến chuyện thi uống bia khó tránh khỏi trần trọc.

Cái giá phải trả của mất ngủ là không dậy nổi, lần đầu tiên Bạch Đờ đến muộn.

Chạy bộ cực kì nhanh, lúc tiếng chuông vang lên trong nháy mắt bước vào lớp.

Tần Thâm cảm giác một cơn gió bay qua từ bên cạnh mình, tốc độ này, chỉ kém Lưu Tường (1) một chút.

(1) Lưu Tường là một vận động viên người TQ.

Bạch Đờ vừa mới đi vào lớp, ban đầu lớp đang ồn ào lập tức yên tĩnh xuống, sau đó lại cười phá lên, bởi vì tóc Bạch Đờ — — không chải, rối một cục.

Bình thường Bạch Đờ đều cột tóc, lúc này xõa ra, dài đến eo.

Tần Thâm vừa bước vào lớp đã thấy bóng lưng Bạch Đờ, Trần Ôn thẳng thắn trực tiếp hô: “Phía trước là con ma nào thế? Sao lại cản đường của chúng tôi?”

Câu nói này khiến khuôn mặt Bạch Đờ vốn đã xấu hổ lại nhanh chóng đỏ lên.

Bạn học trong lớp lại càng thêm càn rỡ.

Đám nam sinh chơi khá tốt với Tần Thâm càn rỡ phát phơ huyết sáo: “Bạch Đờ, nhận không ra đó, xõa tóc cũng không tệ lắm nha.”

Lúc này Bạch Đờ mới phản ứng được, lập tức lấy thun trong tay buộc tóc lên.

Thời điểm Tần Thâm nghe thấy là Bạch Đờ, liền bước lên phía trước nhưng lại đứng lúc thấy Bạch Đờ buộc tóc, không nhìn được tóc tản ra hai bên mặt cô.

Không thể nói rõ trong lòng có tư vị gì, nhưng thấy ánh mắt nam sinh trong lớp đầy thâm ý nhìn Bạch Đờ, trong lòng không khỏi khó chịu, dù sao đàn ông cũng hiểu rõ đàn ông nhất, ngoại hình Bạch Đờ quả thật không tệ, đặc biệt là làn da, là dạng trong trắng lộ hồng kia.

Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ, nhàn nhạt nói với lớp học còn đang ồn ào om sòm: “Àm ĩ cái gì thế? Đều rất rảnh phải không?”

Người trong lớp đều sợ Tần Thâm, mím môi không dám nói lời nào.

Bạch Đờ cúi đầu nhìn đôi giày mới, chà sàn nhà mấy lần, Tần Thâm thờ dài, ‘nè’ một tiếng nói với Bạch Đờ: “Không sao rồi.”

Bạch Đờ ngẩng đầu, đôi mắt to chớp chớp nhìn Tần Thâm: “Anh Thâm, cậu có cảm thấy chỗ nào của tớ không giống không?”

Tần Thâm hơi đờ người, chau mày không biết nên nói thế nào, quan sát cẩn thận thêm vài lần, còn chưa kịp nhìn kỹ, Trần Ôn đã gọi: “Anh Thâm, thầy tới.”

Tần Thâm ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa, Bạch Đờ nghe xong giống như con thỏ bị kinh sợ, chuồn đi nhanh chóng. Lúc Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ lần nữa, cô đã ngồi vào chỗ. Mới vừa ngồi xuống, Lý Thần Tinh liền đưa khăn giấy ướt cho Bạch Đờ, Bạch Đờ nhận lấy, quan sát một chút: “Đây là cái gì?” Lý Thần Tinh giở ra, “Là khăn giấy ướt, cậu lau mặt đi.”

Bạch Đờ cảm ơn một tiếng, đưa đầu tới, Lý Thần Tinh cười giúp Bạch Đờ lau mặt. Tiện thể lợi dụng một chút, khẽ nhéo khuôn mặt phúng phính của Bạch Đờ.

Bạch Đờ cảm thấy rượu thuốc dì Thúy đưa cho rất hữu hiệu, bây giờ không còn đau chút nào.

Vừa tan học, Tần Thâm đã đến chỗ Bạch Đờ, đưa bài tập cho cô: “Cậu nói, làm bài tập giúp tớ.” Bạch Đờ ‘chặc’ một tiếng, “Tớ biết, cậu không cần nhắc lại.”

Tần Thâm nén cười: “Vừa rồi cậu hỏi tớ có chỗ nào không giống, có phải hôm nay cậu thay giày mới đúng không?” Tần Thâm đứng ở lối đi nhỏ, duỗi tay chỉ chỉ giày Bạch Đờ.

Bạch Đờ lập tức nở nụ cười: “Cậu đã nhìn ra rồi sao? Ha ha ha.”

Tần Thâm gật đầu, “Rất đẹp.”

Bạch Đờ ‘ai da’ một tiếng, xua xua tay: “Đừng hâm mộ, tớ cũng thấy giày của cậu đẹp.”

Tần Thâm nghe vậy ghét bỏ nhìn Bạch Đờ, ném bài tập lên trên bàn: “Nhanh lên, đừng để tớ thấy cậu lười biếng.”

Bạch Đờ cúi đầu, khẽ ‘hừ’. Nhớ lại vừa nãy cậu ta thay mình giải vây, lại ngẩng đầu lên cười cười với Tần Thâm: “Tần Thâm, vừa rồi cảm ơn cậu.”

Tần Thâm khinh thường, cuộn cuốn vở trong tay vỗ vào đầu Bạch Đờ: “Nói chuyện với ai thế? Gọi tớ là gì cậu quên rồi sao?”

Bạch Đờ che lấy đầu, thềm mắng một câu, lại giống như không cam lòng nói: “Anh Thâm.”

Tần Thâm hài lòng lắc lư chân trở về chỗ ngồi.

Hết giờ học trong lớp lại càng ồn ào.

Trong lối đi nhỏ một đám nam sinh xô đẩy qua lại, phía trước bàn nữ sinh đang thảo luận cách gấp hạc giấy, Tần Thâm vẫn như cũ bị nêu đích danh phê bình trên loa phát thanh.

Trần Ôn không chịu nổi tâm tư bát quái, không nhịn được thảo luận với Lý Minh: “Anh Thâm để Bạch Đờ gọi cậu ta là anh?”

Lý Minh cũng là biểu cảm khó hiểu mù mịt: “Tính khí đó của cậu ta, chưa từng nghe thấy cậu ta chủ động bảo nữ sinh gọi là anh.”

Tần Thâm ngồi xuống, Trần Ôn và Lý Minh cũng ngồi xuống theo: “Anh Thâm, tại sao anh muốn Bạch cô nương gọi anh là ‘anh Thâm’?” Trần Ôn hỏi.

Tần Thâm nghe thấy tên mình trên loa phát thanh, có hơi nhú mày.

Dựa lưng vào ghế, ngả ghế ra sau. Lắc lư lên xuống.

Duỗi tay vặn một chai coca ra, mắng một tiếng, uống một ngụm nhìn bóng lưng Bạch Đờ, nhàn nhạt trả lời: “Tao muốn để cô ấy biết ai mới là lão đại.”

Trần Ôn và Lý Minh cũng không còn nhiều phiền muộn nữa, cho rằng Bạch Đờ chọn phải chỗ nào của Tần Thâm.

Đến trưa ăn cơm, Bạch Đờ vẫn hai loại rau xanh như thường lệ, giống với Lý Thần Tinh, tìm chỗ ngồi xuống, không bao lâu đã thấy Tần Thâm và hai tùy tùng của cậu ta cùng đi đến.

Lấy một đống đầy áp thịt, còn bưng hai đĩa. Bạch Đờ cầm đĩa đè cơm trong chén, lẩm bẫm: “Thật hâm mộ những người có thịt trong đờ ăn.”

“Có gì mà hâm mộ, lớn rồi cũng có thể ăn như thế.” Lý Thần Tinh an ủi Bạch Đờ, gấp một ít thịt bằm khi nãy dính trên thìa của dì cho Bạch Đờ.”

Bạch Đờ sừng sốt, “Cậu ăn đi.” Đĩa gấp thịt bằm trả lại cho Lý Thần Tinh.

Hai người cứ như vậy gấp tới gấp lui.

Đằng sau vang lên tiếng cười, đôi đĩa trong tay Bạch Đờ vừa định gấp cho Lý Thần Tinh ngừng giữa không trung, quay đầu nhìn người cười.

Tần Thâm đứng phía sau, hai tay bưng đĩa, bên trong đầy áp thịt.

“Cậu ở đây làm gì?” Bạch Đờ quay người lại, gấp thịt bằm cho Lý Thần Tinh.

Tần Thâm không để ý tới Bạch Đờ đột nhiên không vui, đôi chân dài bước tới ngồi xuống bên cạnh cô, cậu đặt hai phần cơm trong tay lên bàn, Bạch Đờ nhìn liếm liếm khóe miệng.

Tần Thâm liếc mắt qua, cong môi, lấy đi đĩa thức ăn của Bạch Đờ.

Bạch Đờ ‘này’ một tiếng: “Cậu làm gì vậy, cậu cướp đồ ăn của tớ làm gì?”

Tần Thâm không để ý tới Bạch Đờ, mang đĩa đi. Xoay người lấy hai phần mình mới cầm, đưa một phần cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngơ ngác nhìn nhìn, nhìn thịt một lúc, nhìn Tần Thâm một cái.

“Ăn đi, cậu làm bài tập giúp tớ, tớ mua cơm giúp cậu.” Tần Thâm há há cằm, ra hiệu Bạch Đờ.

Bạch Đờ ‘ồ’ một tiếng, có hơi ngượng ngùng, dù sao vừa nãy mình suýt chút nữa đã động thủ đánh cậu ta.

“Cái này bao nhiêu tiền vậy?”

“Bao nhiêu tiền cũng không có chuyện gì. Tớ là người không thích nợ ân tình, cậu làm bài tập không lấy tiền tớ, tớ sẽ mua cơm giúp cậu.” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ nhún vai, hờ hững đáp.

“Nhưng cậu mua cái này cũng gần hơn 20 tệ, làm bài tập không cần nhiều tiền như vậy.” Bạch Đờ lẩm bẩm chăm chú nhìn bát thịt nói, ánh mắt sáng lên.

“Chắc, nói cậu ăn thì ăn đi, nói nhiều như vậy?” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ chăm chăm.

“Chẳng lẽ cậu sợ tôi bỏ thuốc độc sao?” Tần Thâm cầm đũa trong tay, chuẩn bị đưa cho Bạch Đờ bất cứ lúc nào.

Bạch Đờ vội lắc đầu.

“Vậy thì ăn đi, đợi lát nữa nguội, tôi xem cậu khóc hay không khóc.”

Tần Thâm cầm đũa ăn một miếng. Còn cố ý di chuyển trước mặt Bạch Đờ.

Đúng, ăn chưa thì ngu sao mà không ăn. Bạch Đờ cầm đũa, chia làm hai phần, gấp một nửa thịt cho Lý Thần Tinh: “Ăn đi. Ăn chưa thì ngu sao mà không ăn.”

Lý Thần Tinh gật đầu, “Cám ơn cậu, Bạch Đờ.”

Trần Ôn và Lý Minh ngồi bên cạnh nhìn Tần Thâm, nhưng cũng không dám nhìn thẳng quá lâu.

Chương 7

Căn tin trường học, mọi người lặng lẽ ăn cơm, có mấy người bát quái, hợp lại thành một nhóm, thảo luận về Tần Thâm. Lúc này trong căn tin yên tĩnh lại lộ vẻ âm ỉ.

Bạch Đờ rất vui vẻ ăn cơm, khoe miệng liên tục cười, miệng ăn dính đầy dầu, quay qua cười với Tần Thâm, Tần Thâm chẳng rõ cô đang nói gì.

“Cậu nói cái gì?” Tần Thâm quay đầu nhìn Bạch Đờ, ghét bỏ nhìn miệng đầy dầu của cô.

Bạch Đờ nuốt xuống, nói với Tần Thâm: “Tớ nói là, ăn rất ngon.”

Tần Thâm từ từ ăn một miếng, sau đó mới quay đầu lại ‘ừ’ một tiếng với Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghiêng đầu nguýt cậu, rồi lại cười cười: “Cảm ơn cậu.”

Tần Thâm ăn xong, đặt đĩa sang một bên, cầm khăn giấy lau miệng, bặm một chút, nhàn nhạt cười, “Không có gì.”

Bạch Đờ ăn uống no đủ kéo Lý Thần Tinh đến sân thể dục, nguyên nhân là vì chạy bộ 3000m, chủ yếu vì — ba trăm tệ tiền thưởng kia.

Bạch Đờ ngồi xổm xuống đất, tư thế chạy xuất phát vô cùng chuẩn, Lý Thần Tinh đứng bên cạnh, cong ngón trở và ngón cái lại.

Hướng lên trời, “Chạy” Lý Thần Tinh hô một tiếng.

Bạch Đờ đứng dậy chạy.

Anh nắng buổi trưa rất mạnh, lông mày cũng không nhịn được nhăn lại.

Cây ngân hạnh, lá cây có hơi ngả vàng, hiện ra chút tia nắng vàng óng ánh ở trên sân trường, gió còn thổi mang đến mùi thơm của hoa quế.

Bạch Đồi đón gió chạy băng băng, cái đuôi ngựa dài lắc qua lắc lại, Lý Thần Tinh ngồi dưới bóng râm của cây đại thụ ra sức vỗ tay.

“Đúng rồi, cố lên cố lên, Bạch Đồi cố lên.” Mỗi khi Lý Thần Tinh la lên câu này, Bạch Đồi đều cảm thấy mình là một nhân vật công chúng hết sức lợi hại, nghe tiếng reo hò của người hâm mộ, khiến cô không nhịn được đem tốc độ và tâm hồn trở nên kiêu ngạo.

Nhưng lợi hại hơn là, “Tần Thâm cố lên, Tần Thâm cố lên.” Bạch Đồi dừng bước chân, nghe kĩ một lúc, đúng là “Tần Thâm cố lên Tần Thâm cố lên.”

Bạch Đồi lấy tay làm quạt, phẩy phẩy tạo gió, liếc về phía truyền đến âm thanh một cái.

Bạch Đồi ngừng chạy, đi đến bên cạnh Lý Thần Tinh, “Người nào vậy, la hét hăng say như thế?”

Lý Thần Tinh liếc nhìn, “Còn phải nói nữa sao? Nhất định là Tần Thâm đá bóng ở đó chứ gì nữa.”

Bên tai truyền đến tiếng la hét điên cuồng của nữ sinh, Bạch Đồi ‘hứ’ một tiếng, nhìn Lý Thần Tinh.

“Thật không biết bây giờ nữ sinh nghĩ cái gì, ngày ngày chỉ biết Tần Thâm.” Bạch Đồi cũng xem như biết, từ lúc khai giảng đến giờ, kể cả lớp 10, mặc dù không chung lớp, nhưng tên tuổi của Tần Thâm như sấm bên tai.

“Thật không biết bọn họ thích gì ở cậu ta, vừa hút thuốc vừa đánh nhau, lại không thích làm bài tập. Đơn giản chính là học sinh ba xấu.” Bạch Đờ có hơi tức giận nói.

Lý Thần Tinh nhìn rồi cười trộm một hồi, đi tới quơ lấy vai Bạch Đờ: “Tớ chỉ cảm thấy các cậu ấy lẽ ra phải đến cổ vũ cho cậu, cậu nói xem có đúng không?”

Bạch Đờ bị vạch trần, sắc mặt hồng hồng, “Tớ mới không có.” Bộ dạng suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau của Bạch Đờ khiến Lý Thần Tinh cười ra tiếng.

Lý Thần Tinh kéo Bạch Đờ đến chỗ có nhiều người, Bạch Đờ lắc đầu: “Tớ còn phải luyện tập, tớ muốn giành giải nhất.”

Lý Thần Tinh giống như có hơi không hiểu, cuối cùng mở miệng hỏi: “Mỗi ngày cậu giúp người làm bài tập cũng có thu tiền, cũng đủ cho cậu ăn, sao lại... liều mạng như vậy?”

Bạch Đờ thở dài, ngồi xuống bãi cỏ giữa đường chạy, hai tay chống sang hai bên, nghiêng đầu nhìn Lý Thần Tinh: “Cậu biết không? Tớ không chỉ muốn ăn cơm, tớ còn phải tiết kiệm tiền, như những sách tài liệu đều rất đắt, với lại tớ nhất định phải thi lên đại học.”

Lý Thần Tinh ngồi bên cạnh nhìn Bạch Đờ, “Có thể xin miễn học phí mà, hơn nữa không phải hằng năm đều có trợ cấp cho học sinh nghèo sao?” Lý Thần Tinh khó hiểu.

“Tớ... gia đình tương đối phức tạp, đã thử qua nhưng không xin được, hơn nữa cái trợ cấp cho học sinh nghèo, mỗi lần tớ đi điền tài liệu, cuối cùng vẫn là vì gia đình tớ mà không thành công.” Bạch Đờ thở dài một hơi, nhìn lên bầu trời.

Ánh mặt trời chiếu xuống khiến cô không nhận được lấy tay che lại.

Lý Thần Tinh muốn an ủi chút gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì. Há miệng rồi lại khép lại.

Bạch Đờ đứng lên, phủi mũ, cúi đầu xuống tránh nắng cười cười với Lý Thần Tinh: “Đi thôi, giúp tớ chạy bộ.”

Chạy đến khi hết giờ nghỉ trưa, đầu Bạch Đờ đầy mồ hôi, chạy đến bồn rửa tay của sân thể dục.

Vốc một ngụm nước, vừa định vung lên mặt rửa, liền thấy một bàn tay dùng lực ngăn tay cô lại.

“Ra mồ hôi đã rửa mặt, cũng không sợ phát ban.” Giọng nói truyền đến.

Hơi nóng tới gần, mang theo chút mùi mồ hôi và xà phòng.

Bạch Đờ vừa định mắng người, ngược mắt nhìn một chút, “Tần Thâm.” Bạch Đờ la.

Tần Thâm đặt quả bóng trong tay giẫm dưới chân, sau đó mở cái vòi nước kia của Bạch Đờ rửa tay một cái.

Bạch Đờ nhìn trang phục của Tần Thâm, cả người một đồng phục đá bóng màu trắng, áo ngắn tay rộng thùng thình với thêm quần đùi. Đeo giày bóng đá, trên đầu gối còn đeo thêm cái băng đầu gối màu đen. Tóc có lẽ do sau khi vận động, vài sợi tóc rơi trên trán. Cặp mắt đào hoa như cười như không nhìn cô.

Bạch Đờ có hơi ngẩn người, khó trách những nữ sinh kia điên cuồng như vậy, vì bộ dạng này quả thực là không thể đẹp trai hơn.

“Cậu gọi tớ là gì?” Tần Thâm liếc mắt nhìn Bạch Đờ hỏi.

Cái tay ẩm ướt của Bạch Đờ vỗ trán một cái, “Ấy chết, tớ lại quên. Cậu đại nhân không chấp tiểu nhân.” Bạch Đờ chấp hai tay để trước ngực, nhìn Tần Thâm nói thành khẩn.

Tần Thâm ‘ồ’ lên, “Cho nên, gọi tớ là gì?”

Cái dạng này nếu Bạch Đờ không gọi, cảm giác cậu ta sẽ thề không bỏ qua.

“Anh Thâm.” Bạch Đờ nghiêm túc gọi, còn suýt quỳ xuống.

Tần Thâm cười khẩy một tiếng, đá quả bóng dưới chân cho Bạch Đờ, “Đạp lại.”

Bạch Đờ không kịp phản ứng, ngồi xuống ôm lấy quả bóng.

“Này, Tần Thâm, tớ cảm thấy trái bóng rổ này có chút không giống.” Bạch Đờ ước lượng quả bóng trong tay nói.

Tần Thâm đang vui đùa rửa dưới vòi nước, lúc nghe Bạch Đờ nói câu này, bị sặc nước một cái.

“Khụ khụ khụ” Tần Thâm ho khan vài tiếng, vội vàng ngẩng đầu lên.

Vén áo lên lau mặt.

Lộ ra nước da màu lúa mì dưới ánh mặt trời càng thêm phần dụ hoặc, khoảnh khắc Tần Thâm vén áo lên, cặp mắt Bạch Đờ đang nhìn thẳng.

Bây giờ thấy cơ bụng của Tần Thâm, rắn chắc giống như khắc lên, vai rộng eo hẹp, Bạch Đờ cảm thấy mũi của mình càng lúc càng nóng.

Không được không được, nhìn tiếp nữa sẽ xảy ra chuyện mất.

Bạch Đờ quay người, đưa lưng về phía Tần Thâm. “Cậu đang làm gì vậy, trên sân thể dục nhiều người như vậy, cậu cũng không xấu hổ.”

Tần Thâm đã hiểu, cười hai tiếng, bước hai bước đến gần Bạch Đờ: “Thế nhưng mà... không phải cậu rất thích nhìn sao?”

“Tớ mới không có.” Bạch Đờ hét lên.

Tần Thâm bật cười, trêu chọc đến nỗi tai Bạch Đờ đỏ lên.

“Ha ha ha, tai cậu đỏ kìa.” Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau Bạch Đờ.

Hai cái con người thiếu nam thiếu nữ mít đặc này, không biết tư thế và lời nói lúc này khiến người ta miên man bất định đến cỡ nào.

Bạch Đờ thấy Tần Thâm cười, vứt banh trong tay xuống đất: “Cậu tự cầm đi, đồ gốc mới cầm cho cậu.”

Chạy vèo đến chỗ nghỉ mát, kéo Lý Thần Tinh đi.

Tần Thâm khom lưng nhặt quả bóng lên, dùng tay phui phui. Lắc đầu thờ dài tự nhủ: “Con nhóc không biết phân biệt.”

Quay đầu nhìn bóng lưng nữ sinh chạy đi, giọt nước dọc theo trán cộng với đuôi tóc dính trên mặt, khóe miệng Tần Thâm từ từ cong lên.

Hai người Trần Ôn và Lý Minh đứng cách đó không xa thấy được toàn bộ quá trình, cái này.... tình huống gì đây?

“Anh Thâm làm gì vậy, trái bóng kia của cậu ta bảo bối vô cùng, người khác cũng không thể đụng vào.”

“Được rồi được rồi, tâm tư lão mày đừng đoán.” Hai người nhất trí tán đồng.

Bạch Đờ vội kéo Lý Thần Tinh chạy một mạch về lớp học, giống như phía sau có người truy giết bọn họ.

“Rốt cuộc là thế nào vậy?” Lý Thần Tinh ngồi tại chỗ không hiểu hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đờ uống một hớp nước, nói với Lý Thần Tinh: “Tớ chợt phát hiện ra Tần Thâm rất muộn tao.” Bạch Đờ bĩu môi, có chút ghét bỏ nói.

“Vì sao?” Lý Thần Tinh lấy khăn giấy ra đưa cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ đưa mặt tới, Lý Thần Tinh cười cười, giúp Bạch Đờ lau nước.

“Cậu nói xem một tên con trai rửa mặt thì rửa mặt đi, cậu ta còn vén áo lên, không phải chỉ muốn khoe khoang cơ bụng của cậu ta một chút sao, cái loại giả ngầu này cũng thực muộn tao nhất.” (1) Bạch Đờ từ từ nhắm hai mắt lại, thoải mái hưởng thụ thời gian hạnh phúc Lý Thần Tinh lau mặt cho cô.

(1) Chỗ này câu gốc là 无形装逼的人最为致命 (vô hình trang bức người trí mạng nhất) theo như t tra trên zhidao thì ở những tình huống bình thường, cố làm ra vẻ khi làm việc hay nói chuyện, thường dùng để hình dung giả vờ nai tơ, giả thuần, giả vờ khờ dại, mình rõ là rất cường đại nhưng lại ra vẻ bình thường.

“Cậu nói là Tần Thâm ư?” Lý Thần Tinh lau mặt Bạch Đờ sạch sẽ, thuận tay nhéo nhéo mặt cô.

“Đúng vậy, ngoại trừ cậu ta còn ai nữa?” Bạch Đờ dẫu môi, ghét bỏ nói.

“Nhưng trong ấn tượng của tớ Tần Thâm là người rất chán ghét việc tiếp xúc với nữ sinh, lúc học lớp 10 cậu ta đang đá bóng, có một nữ sinh theo đuổi cậu ta rất lâu, đúng giờ liền đưa nước cho cậu ta, từ trước tới giờ cậu ta không hề nhận, hơn nữa tớ vẫn không biết cậu ta có cơ bụng, bình thường cũng không thấy cậu ta vén áo lên.”

Lý Thần Tinh chăm chú nhìn Bạch Đờ giải thích.

Bạch Đờ hé miệng, ghét bỏ ‘ờ’ lên, “Có người đưa nước cũng không cần, thật lãng phí.”

Đầu Bạch Đờ bị người dùng lực đẩy, ngã về phía trước. Vang lên bên tai một giọng nói.

“Lãng phí cái đầu cậu đó, cái này gọi là nguyên tắc cậu biết không?” Bạch Đờ che đầu, quay người thấy Tần Thâm đứng ở lối đi nhỏ, cầm trong tay hai chai nước.

Bạch Đờ ‘ồ’ một tiếng đứng lên, mắt hạnh (2) lườm Tần Thâm, “Cậu làm gì mà đẩy tớ.”

(2) Có đôi mắt hình trái hạnh đào.

Vốn là biểu cảm hung dữ, nhưng lông mi rất dài, lại nhìn thẳng, nhìn thế nào cũng giống như chớp mắt phóng điện với người ta.

Tần Thâm có hơi bị hù dọa, “Là cậu nói tớ lãng phí.” Tần Thâm oán hận đáp.

“Vốn là lãng phí, nước cũng không cần.” Bạch Đờ tức không chịu nổi, hung hãn nói.

“Vậy tùy tiện một người đưa nước cho cậu, cậu cũng muốn sao?”

“Nhất định muốn rồi, không cần thì phí.”

“Tớ thật... thật, cậu đúng là nhỏ ngốc.”

“Cậu mới ngốc.”

“Vậy tớ cho cậu nước cậu muốn không?” Tại Tần Thâm có chút đồ lên đưa nước trong tay đến trước mặt Bạch Đờ.

Mới vừa ghét lẫn nhau, lúc này Tần Thâm đột nhiên đưa ra chai nước, Bạch Đờ bị dọa ngẩn ra chưa lấy lại tinh thần.

“Cậu xem đi, cậu còn nói ai cho cậu cũng muốn.” Tần Thâm cười khẩy một tiếng, ánh mắt nhìn bằng đen phía sau.

“Ai nói tớ bỏ, không cần thì phí.” Bạch Đờ cầm lấy chai nước trong tay Tần Thâm rồi uống.

Trong lớp vang lên một trận cười vang, Bạch Đờ mới phản ứng được, vội vịn nắp lại, đặt về trong tay Tần Thâm.

Tần Thâm nhìn chai nước Bạch Đờ uống qua, không rõ vì sao lại cười.

Lại đưa một chai nước khác trong tay cho Bạch Đờ, cũng không nói gì mà đi về chỗ ngồi của mình.

Đang học Bạch Đờ nhận được một phong thư từ phía sau.

Mặt trên có mấy chữ to: Đờ ngọc thân khai (3)

(3) Thân khai: 亲启 nghĩa là tất cả mọi người trừ người nhận không được mở thư đọc đồng thời yêu cầu người nhận không công khai nội dung bức thư, tương đương với biệt ngữ “eyes only” trong tiếng Anh. (nguồn nhà chị chengduchengdu)

Bạch Đờ không mở.

Một phong thư tới nữa, trên đó viết: Mở ra đi.

Bạch Đờ vẫn không mở.

Một lát sau, lại một phong thư tới, trên đó viết: Bạch cô nương thân khai.

Bạch Đờ mấp máy môi, dùng khẩu hình miệng: Tiểu tử thú!

Bạch Đờ nhìn thấy chữ bên trong, sắc mặt lập tức ửng đỏ.

Đờ ngọc, chai nước vừa nãy cậu uống, là tớ đã uống qua, chai này mới là của cậu.

Đằng sau vang lên tiếng Tần Thâm cười to.

Thầy giáo giống như cảm thấy dao đâm không đủ mạnh, Bạch Đờ thấy thầy đập bàn, “Tần Thâm, có gì mà buồn cười vậy, chia sẻ thử xem.”

Đây vốn là câu nói thầy hay dùng châm chọc, muốn để người bình thường biết sai, không dám phạm lỗi.

Nhưng Tần Thâm không phải người bình thường.

Chỉ thấy Tần Thâm đứng lên, tư thế lười biếng, miệng hơi cười, cặp mắt đào hoa giống như phóng điện, “Em vừa mới mất nụ hôn đầu ạ.” Tần Thâm thoáng nhìn qua bóng lưng Bạch Đờ.

Bạch Đờ chợt quay đầu lại, thấy màn cửa vừa vặn bị thổi lên, nện vào trên mặt Tần Thâm.

Tần Thâm theo phản xạ nhắm mắt lại đưa tay hất ra.

Lúc mở mắt lần nữa mặt trời vừa lúc chiếu vào, ánh mặt trời chiếu vào đồng tử trong suốt lóng lánh, không ngừng an ủi lòng người.

Thầy đập đập bàn: “Hồ đồ, thành thật khai báo, em với nữ sinh nào?”

Tần Thâm nhếch miệng, nhìn mặt Bạch Đờ, nháy mắt một cái.

Rồi lại nhìn thầy: “Em có nói là nữ sinh đâu ạ, là bình nước.” Tần Thâm thành thật giải thích.

Bạch Đờ hiểu rõ ý tứ trong lời nói, mặt lại đỏ lên.

Tần Thâm nhìn bóng lưng Bạch Đờ, ánh mặt trời xuyên thấu qua khung kính cửa sổ, áo lót nhỏ bên trong đồng phục màu trắng xanh thoát ẩn thoát hiện.

Tần Thâm mất tự nhiên đưa ngón trỏ sờ sờ mũi, nét mặt đỏ lên.

Chương 8

Hậu quả của việc khoe khoang trong lớp học này của Tần Thâm chính là phạt đứng.

Hai tay nâng ghế, đứng ngoài hành lang, buồn bực ngán ngẩm dùng giày thể thao đập sàn nhà.

Xung quanh mấy nam sinh lớp khác đi ngang qua, mỗi người đều một tiếng: “Anh Thâm.”

Tần Thâm nhắm mắt, gật đầu.

Cứ ngẩn ra đến khi tan học, Bạch Đờ trông thấy thầy đứng ở hành lang giáo huấn Tần Thâm.

Lúc đi ngang qua chỗ Bạch Đờ, còn cúi đầu nhíu mày.

“Có bệnh.” Bạch Đờ thấp giọng mắng.

Tần Thâm lùi lại, vỗ vỗ bàn Bạch Đờ.

“Lại quên xưng hô rồi, Bạch cô nương.” Tần Thâm cười, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở.

Bạch Đờ dẫu môi, không nói lời nào.

Tần Thâm khụ một tiếng, “Tớ nói này, cậu còn nhớ ngày đó không? Là cái ngày ở cổng sau á.” Tần Thâm hỏi.

Bạch Đờ thầm kêu không ổn, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nói gì.

“Phì Miêu biết có người nhìn bọn tớ đánh nhau, muốn tớ nói cho cậu ta biết là ai.”

“Cậu nói xem, tớ nên nói hay không đây?” Tần Thâm cười cười, giả vờ nghi hoặc nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ vừa định cất lời, Tần Thâm lại đập tay một cái.

“Ồ, quên mất, vừa nhớ ra, hình như gần đây mấy nữ sinh nọ lại muốn tới. Cậu nói xem làm sao bây giờ?”

Bạch Đờ tròn tròn mắt nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm thở dài, “Tớ cảm thấy nếu là em trai hoặc em gái của tớ, tớ nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho cô ấy.”

Cậu nhún vai, bày hai tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Xung quanh lập tức vang lên tiếng nữ sinh hét lên: “Trần Ôn, cậu trả thư lại cho tớ.”

Thân hình béo nục nịch của Trần Ôn điên cuồng chạy đi, nói với cô bé đứng cách đó không xa: “Có bản lĩnh đuổi theo tớ đi.”

Nữ sinh kia không nói hai lời đuổi theo.

Trong lớp vang lên âm thanh cười nhạo.

Nhân lúc âm thanh náo nhiệt ồn ào.

Bạch Đờ lập tức rất ươn hèn gọi: “Anh Thâm.”

“Ừm.” Tần Thâm gật đầu: “Rất vâng lời.” Tần Thâm vừa cười vừa nói.

“Cậu yên tâm, có tớ ở đây, bọn họ không dám đến đâu.” Tần Thâm cười giải thích.

“Vậy là cậu gạt tó?” Bạch Đờ cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm đôi giày của Tần Thâm hỏi.

“Cũng không phải, nếu như sau này cậu không xưng hô, cái này cũng không phải là gạt cậu.” Tần Thâm xoa xoa tóc Bạch Đờ.

Tay Bạch Đờ nắm thành quyền, tức giận nói: “Đầu óc có lỗ, thế lực tà ác.”

Tần Thâm chăm chú nhìn cái ót của Bạch Đờ, xùy cười.

Mãi đến khi tan học, Bạch Đờ cũng không liếc mắt nhìn Tần Thâm một cái. Mà cái người Tần Thâm này, buổi chiều liền cố tình đi loanh quanh bên Bạch Đờ.

—

“Ầm ầm ầm” cửa bị đập rung ầm ầm.

Bạch Đờ đứng dậy, mở ra một khe nhỏ.

“Chú Vương?” Bạch Đờ gọi.

Mở cửa ra, “Vào ngồi đi ạ.” Bạch Đờ vừa cười vừa nói với chú Vương.

Chú Vương lắc đầu, “Chú không vào, chú đến nói cho cháu, đăng ký tham gia cuộc thi uống bia.”

Bạch Đờ biết lí do vì sao chú Vương không đi vào, dù sao phụ nữ chung quanh đều rất để ý đàn ông nhà họ bước vào tòa nhà này.

“Được cháu biết rồi, cháu thay quần áo lập tức đi.” Bạch Đờ chạy vào phòng, vội vội vàng vàng mặc quần áo.

Lại vào phòng Bạch An Chi tìm một cái đồ cứng, trang điểm xong rồi đi ra ngoài.

Chú Vương dẫn Bạch Đờ đến khu vực tranh tài, Bạch Đờ đưa thẻ căn cước của Bạch An Chi lên.

Nhân viên phụ trách kiểm tra liếc một cái, lòng đầy ngờ vực, “Cô 36 tuổi?”

Bạch Đờ xoa tóc ra, mặc váy ngắn của Bạch An Chi, đeo kính râm, tô son môi.

“Đúng vậy, tôi nhìn tương đối trẻ.” Bạch Đờ gỡ kính xuống, nghiêm túc trả lời.

Người phụ trách ghi danh bật cười: Có hay không trong lòng mình không đếm và kiểm sao? Nhưng nghĩ lại mình kiếm tiền, không sợ vị thành niên, chỉ sợ không ai đến.

Ghi tên một lần, ném một tờ giấy cho Bạch Đờ: “Kí tên.”

Bạch Đờ thuận thực ký.

“Nộp năm mươi tệ phí đăng ký.”

Bạch Đờ đưa tiền tới, nhận lấy số thứ tự nhân viên đăng ký đưa.

“6 giờ tối mừng 1 tháng 10 tới đây thi đấu.” Nhân viên đăng ký nói.

“Được.” Bạch Đờ quay người đi về.

Rất khuya Bạch An Chi mới về nhà, Bạch Đờ ngủ được một nửa lại loáng thoáng nghe thấy những âm thanh không thể giải thích.

Hai mắt vốn còn buồn ngủ, lúc này sáng rực nhìn chăm chăm bức tường.

Hôm sau lại mang cặp mắt gấu trúc đi tới trường học.

Tần Thâm đến tương đối sớm, vừa đến đã thấy Bạch Đờ ngủ trên bàn, trong tay còn để bài tập của người khác.

Rèm cửa thổi lên, ánh nắng chiếu vào, Bạch Đờ không thoải mái ‘ưm’ một tiếng.

Tần Thâm run run, không tự chủ được đưa tay đung đung gương mặt trắng nõn của Bạch Đờ.

Tóc con của cô bị quạt trần thổi lên, có hơi lướt qua ngón tay Tần Thâm, khiến cho Tần Thâm tỉnh lại.

Cuối cùng vẫn không chạm đến, buông tay xuống. Vuốt nhẹ ngón tay một cái.

Gió thổi quần áo Bạch Đờ, đồng phục màu trắng, Tần Thâm nhìn thấy...

Có vẻ như cậu thấy được hình như là... màu hồng.

Quả nhiên, người đã đáng yêu, ngay cả những vật khác cũng đáng yêu.

Tại Tần Thâm đỏ lên dùng sách chặn lại màn cửa, bảo đảm thổi không nổi liền trở về chỗ ngồi.

Lúc Trần Ôn và Lý Minh đi tới thì thấy Tần Thâm ở phía sau vùi đầu viết gì đó.

Hai người đến gần nhìn, ôi quý thần thiên địa ơi. Bị dọa cho giật mình, đây không phải bài tập của hai người bọn họ sao?

“Anh đang làm gì vậy anh Thâm?” Trần Ôn nhìn Tần Thâm khó hiểu hỏi.

Tần Thâm đưa vở trả lại cho hai người bọn họ, “Đến rồi à? Ai bảo bọn mày để lại nhiều như vậy cho người khác viết?” Tần Thâm ngược mắt, lạnh lùng hỏi.

“Không phải anh nói một nửa sao?” Lý Minh khó hiểu.

Tần Thâm vầy vầy vở bài tập, “Cái này mà mà cũng nói một nửa, cũng hai phần ba rồi.”

“Tự mình lấy lại viết, lần sau viết nhiều thêm một chút sau đó mới đưa cho cô ấy.” Tần Thâm dặn dò.

Trần Ôn gật đầu, nhận lấy nhìn, lẩm bẫm: “Em viết hai phần ba rồi thì tự viết luôn cho xong...”

Lý Minh gật đầu phụ họa.

Tần Thâm liếc qua, hai người không nói gì nữa.

Tiếng chuông vào học reo lên, Bạch Đờ bỗng run một cái tỉnh lại.

Lý Thần Tinh quay sang nhìn Bạch Đờ: “Tỉnh rồi?”

Bạch Đờ lấy tay lau khóe miệng, gật đầu: “Vào học rồi?”

Lý Thần Tinh ‘ừ’ một tiếng.

Bạch Đờ tìm quyển sách, “Hôm nay tào đọc cái gì?” Bạch Đờ hỏi.

Lý Thần Tinh sờ trán Bạch Đờ, nghi hoặc hỏi: “Đầu cậu không bị sốt chứ?”

Bạch Đờ nghiêng đầu nhìn Lý Thần Tinh.

“Bây giờ đã là tiết thứ nhất, tào đọc sớm qua rồi, bây giờ là tiếng chuông tiết thứ nhất reo lên.” Lý Thần Tinh giải thích.

Bạch Đờ ‘ồ’ lên, nói tiếp: “Vậy vừa nãy tở không ký tên cho hội học sinh sao?”

Hội học sinh bắt người tào đọc không đọc sách hoặc là chơi đùa. Bạch Đờ có phần lo lắng.

Lý Thần Tinh vỗ vỗ đầu Bạch Đờ: “Không có chuyện gì đâu.”

“Vì sao?” Bạch Đờ ngơ ngác hỏi.

“Hôm nay người của hội học sinh không đến, hình như là cùng bọn Tần Thâm đi ra ngoài, vận khí của cậu cũng quá tốt.” Lý Thần Tinh nhíu mày với Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngượng ngùng cười cười.

“Hồng bút, tứ ngữ lâu như vậy, bài tập vẫn chưa viết.” Bạch Đờ tựa hồ mới nhớ tới, vội nhanh tay tìm trên bàn.

Lý Thần Tinh lấy vở ra, “Tìm cái này sao?” cô ấy hỏi.

Bạch Đờ cầm lấy, gật đầu, “Ừm ừm, chính là cái này.”

Lật vài trang, vừa tỉnh ngủ tóc vốn đã rối bù, bị Bạch Đờ gỡ lại càng thêm biến dạng hơn, “Ừa, không đúng, tứ ngữ vẫn còn chưa viết rất nhiều.”

“Chữ này cũng không phải của tứ.” Bạch Đờ lại lật vài trang, làm bầm làu bàu.

Lý Thần Tinh nhìn mấy lần, “Là cậu viết mà, không phải cậu đang bắt chước chữ viết của bọn họ để làm sao? Có lẽ cậu đã quên mất.”

Bạch Đờ lại nhìn mấy lần, ném sang một bên: “Mặc kệ nó, dù sao viết xong là được.”

Tỉnh lại sau giấc ngủ, còn tưởng bài tập chưa viết, không ngờ bài tập đã làm xong, thật vui vẻ.

Chân có hơi đập mạnh, trong miệng khẽ hát, khỏi phải nói vui vẻ thế nào.

Tần Thâm ở phía sau nhìn Bạch Đờ giậm chân, không tự chủ cũng lắc lư hai chân mình.

Tóc con trên trán bị quạt trần thổi, biến thành có phần chia 3:7 (1), kiểu tóc này khó mà khống chế, đây cậu ta lại cố tình loay hoay tạo hình.

(1)

男生清新发型_2016男生短发小清新发型_男士大学生短发清新发型-久久...

Bạch Đờ vốn cho rằng Tần Thâm là nhất thời hứng khởi đưa cơm cho cô, nhưng trưa hôm nay Tần Thâm ngăn tay cô mua cơm lại.

Bạch Đờ mới biết được, cậu ta không phải là nhất thời hứng khởi.

Cuối cùng trong tay Tần Thâm bùng hai phần cơm, đưa cho Bạch Đờ phần còn bỏ thêm đùi gà lớn.

Bạch Đờ nhận lấy, tìm được chỗ ngồi xuống, vẫy tay với Tần Thâm: “Anh Thâm, ngồi ở đây.”

Vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, ra hiệu Tần Thâm tới.

Tần Thâm quay đầu lặng lẽ nhìn Trần Ôn và Lý Minh, giả vờ bộ dạng không kiên nhẫn lại không còn gì để nói: “Thiệt là, trước mặt mọi người gọi tao tới, cô nàng cũng không xấu hổ.” Tuy nói như thế nhưng ý cười trong mắt thật sự chỉ tăng chứ không giảm.

Trần Ôn gật đầu, “Em cũng thấy vậy.”

Lý Minh phụ họa.

Lúc này mặt Tần Thâm thật đen. “Người ta gọi tao tới, tụi mày có vẻ giống như có ý kiến nhỉ?”

Cơ thể mập mạp của Trần Ôn “a” một tiếng. “Không phải anh nói cô ấy không xấu hổ sao?” Trần Ôn ngơ ngác nói.

Tần Thâm vỗ đầu Trần Ôn một cái: “Tao chỉ nói một chút, mà phụ họa cái gì.” Trong chớp mắt bùng đĩa đi đến bên cạnh Bạch Đồ.

Trần Ôn lắc đầu: “Đúng là càng ngày càng không hiểu anh Thâm.”

Bạch Đồ chia đồ ăn mình thành hai phần đưa cho Lý Thần Tinh, Tần Thâm cau mày, nghiêng đầu nhìn Bạch Đồ.

“Sao hai người các cậu luôn luôn ăn cùng nhau vậy?” Tần Thâm không hiểu hỏi.

“Vì chúng tớ là bạn tốt mà.” Bạch Đồ cắn đĩa cười cười với Tần Thâm.

Lông mi nhẹ nhàng rũ xuống như quét qua trái tim cậu.

Bạch Đồ cười lên, đôi mắt thật xinh đẹp. Tần Thâm suy nghĩ trong đầu.

Yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, nắm đầu Bạch Đồ đang cắn đĩa về, “Ăn cơm của cậu đi, đang yên đang lành ăn cơm phóng điện cái gì.”

Bạch Đồ không cam lòng bị tay Tần Thâm vùi xuống. “Tớ phóng điện cái gì? Cậu đừng quá đáng.”

Nghiêng đầu muốn biện minh với Tần Thâm.

Bạch Đồ còn đang lú lo không ngừng, Tần Thâm đã gấp cánh gà trong bát cho cô.

“Được rồi, đừng ồn nữa, chuyên tâm ăn đi, đợi chút nữa còn phải chạy bộ.” Tần Thâm nhìn Bạch Đồ, lẩm bẩm, giống như là đang nói thầm.

Dị dạng không giống Tần Thâm mà Bạch Đồ biết.

Bạch Đờ muốn nói gì đó, há miệng nhưng lại quên muốn nói gì, miệng giống như có thể nhét vào một quả trứng gà.

Mãi đến khi Tần Thâm cười ra tiếng, Bạch Đờ mới phản ứng được mình lại bị tên tiểu tử ngu ngốc này đùa bỡn.

Tần Thâm ôm bụng, nhìn Bạch Đờ: “Cậu xem cậu kia, bị tở phóng điện nói mấy lời hay hồn đã không tìm được. Thật sự... ngốc không tả được.”

Bạch Đờ không để ý tới Tần Thâm, vui đầu ăn cơm.

Vừa ăn cơm vừa mắng thầm: Đờ khốn, ai bảo vừa nãy cậu dịu dàng như thế, khiến tôi có chút không thích ứng, không kịp phản ứng.

Tần Thâm nhanh chóng ăn xong, đưa 100 tệ cho Bạch Đờ. “Đợi chút nữa đến sân bóng mua nước giúp tớ.”

Bạch Đờ còn chưa kịp đáp lại, đã trông thấy Tần Thâm chạy ra ngoài cực nhanh, giống như đằng sau có người truy sát vậy.

Bạch Đờ nhìn một trăm tệ này, cầm cũng không được, không cầm cũng không được.

Đang suy nghĩ, vóc người Trần Ôn mập mập kia đã chạy vào, nói với Bạch Đờ: “Bạch cô nương, anh Thâm nói, cần phải mua nước, bằng không thì ‘cổng sau’.”

Trong miệng Bạch Đờ chứa cơm, trong tay còn kẹp một miếng thịt.

Cẩn thận suy tư câu nói này, lập tức đứng lên: Con bà nó chứ. Lại đem Phì Miêu với đám tiểu thái muội kia uy hiếp tôi.

Trần Ôn vẫn đứng đợi Bạch Đờ trả lời, dù sao anh Thâm vẫn còn đứng dưới gốc cây ở cổng đợi cậu ta mang tin tốt về.

“Bạch cô nương, Bạch cô nương?” Trần Ôn gọi hai tiếng.

Bạch Đồ lấy lại tinh thần, bĩu miệng một cái. Cất 100 tệ vào túi.

“Biết rồi, tớ sẽ đi.”

“Yes sir ~.” Trần Ôn mang theo tin tức tốt hấp tấp đi tìm Tần Thâm.

Chương 9

Tần Thâm dựa dưới gốc cây ngân hạnh.

Hai tay vì căng thẳng mà xoắn cả vào nhau, vừa nãy sợ Bạch Đồ trực tiếp cự tuyệt, nên cầm tiền đưa cho cô rồi lập tức đi.

Nhưng mà, ai biết cái con nhóc đó sẽ làm ra cái gì.

Cậu lại sợ cô vẫn là không tới, liền gọi Trần Ôn đi nói cho cô, nhất định phải tới.

Giây phút thấy Trần Ôn, Tần Thâm đi đến đón.

Trần Ôn cảm giác ở bên Tần Thâm từ đó tới giờ lâu như vậy, lần đầu tiên thấy Tần Thâm trông thấy mình mang theo nét mặt tươi cười.

“Anh Thâm.” Trần Ôn thở hển hển gọi.

Tần Thâm nhanh chóng gật đầu, “Cô ấy nói như thế nào?”

Trần Ôn cười cười, “Cô ấy đồng ý.” Tuy rằng sắc mặt khó coi.

Lúc này trong lòng Tần Thâm mới thả lỏng, thở phào một hơi. Vỗ vỗ Trần Ôn bả vai, “Làm tốt lắm.”

Bạch Đồ cầm một trăm tệ lão đảo lắc lư, nghĩ cách làm sao đối phó Tần Thâm.

Suy đi nghĩ lại cảm thấy nếu cậu ta không vui một cái, sẽ thực sự nói cho Phì Miêu cô là ai thì không xong mất.

Càng nghĩ càng thấy ớn, Bạch Đờ an ủi chính mình vẫn là nên trung thực đi, như vậy mỗi ngày còn có thể có thịt ăn.

Bạch Đờ đi đến quầy bán quà vặt, mua một chai nước, ông chủ tìm tiền lẻ đưa cho cô.

Hiện tại bên cạnh sân bóng đã sớm tụ tập một đồng người, toàn bộ ở bên ngoài đều kêu tên Tần Thâm trong sân.

Bạch Đờ liếc qua, tấm tắc.. Mắt không thấy mắt không thấy.

Tìm được một chỗ ngồi, chỗ khuất nhất trong đám người, không tìm kỹ thì khó có thể tìm được.

Thực ra Bạch Đờ cố ý, muốn Tần Thâm khát nước không tìm thấy mình. Bạch Đờ ngồi xuống, bình chân như vại đặt chai nước sang bên cạnh.

Lý Thần Tinh bị Bạch Đờ kéo đi cùng.

Đồng đội Tần Thâm và đối thủ vừa ra tới, trường học quy định thời gian nghỉ trưa có thể chơi bóng rổ, đá bóng, nhưng không được reo hò vỗ tay.

Nguyên nhân là các bạn khác ở trong lớp ngủ.

Dù quy định không được reo hò, nhưng vẫn vang lên một tiếng hoan hô rất nhỏ. Xen lẫn vào: “Tần Thâm cố lên, Tần Thâm cố lên.”

Đối với bóng đá Bạch Đờ có thể nói là một chút cũng không hiểu, để cô xem còn không bằng xem bóng rổ. Ít nhất cô biết cái gì là ba điểm.

Tuy không xem tường tận, vẫn lơ đãng thấy được bóng dáng của Tần Thâm, Bạch Đờ vẫn không khỏi cảm khái: Này này.. Mới cùng nhau ăn cơm xong, sao lại cảm giác... cậu ta lại trở nên đẹp trai rồi?

Tần Thâm thực sự là một nam sinh cực kỳ đẹp trai, giơ tay nhắc chân đều mang theo quý khí, cộng thêm cặp mắt đào hoa kia càng

không biết mê hoặc bao nhiêu cô gái nhỏ, ngũ quan cực kỳ tiêu chuẩn, đúng là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Dùng đẹp mắt để hình dung cậu không khỏi có phần không đúng chỗ.

Bạch Đờ có chút si ngốc nhìn.

Hôm nay đồng phục bóng đá là màu đen, không giống màu trắng tinh khiết hôm qua. Cả người màu đen thế này khiến Bạch Đờ sinh một loại cảm giác, giống như kỵ sĩ hắc ám đứng dưới ánh nắng chói chang.

Tần Thâm giống như thấy được Bạch Đờ, cong môi cười cười về phía này.

Chuyển động mắt cá chân một cái, một đám người liền tản ra.

Bạch Đờ nhìn Tần Thâm dùng chân dẫn bóng rất nhanh, tư thế và động tác đều vô cùng thoăn thoắt.

Bạch Đờ vốn không có ấn tượng với bóng đá nhiều lắm cũng xem say sưa ngon lành.

Chỉ là lúc Tần Thâm nhìn qua, Bạch Đờ lập tức dời mắt đi, dù sao cũng không thể để cậu ta kiêu ngạo.

Mãi đến khi tiếng chuông hết giờ nghỉ trưa vang lên, Bạch Đờ mới hoàn hồn, thấy Tần Thâm chạy trên sân cỏ, giơ đôi tay lên cao, mà lúc giờ nghỉ trưa kết thúc, các nữ sinh cũng cao giọng gọi tên Tần Thâm.

Bạch Đờ còn nghe thấy có người đang thảo luận về Tần Thâm.

“Đôi giày này của Tần Thâm, cậu biết bao nhiêu tiền không?”

“Tớ nghe nói phải mấy vạn, cũng không biết là thật là giả.”

“Chắc chắn là thật rồi, Tần Thâm sao có thể mua đồ giả, nhà cậu ta giàu như vậy.”

Bạch Đờ liếc mắt nhìn nam sinh còn đang ăn mừng cùng đồng đội, chỉ muốn nói: Tên này thực sự có tiền.

Các nữ sinh đã đi gần hết, Tần Thâm mới từ phòng nghỉ bước ra.

Đi đến chỗ Bạch Đờ ngồi, Tần Thâm ngồi xổm xuống, cầm lấy chai nước khoáng bên chân Bạch Đờ, vặn ra rồi uống.

Bạch Đờ ghét bỏ nhìn một cái, đập tiền lẻ vào ngực cậu, trong nháy mắt rời đi.

Tần Thâm bị sặc nước, ho khan vài tiếng, đuổi theo.

Chặn trước mặt Bạch Đờ, có phần khó hiểu mở miệng: “Cậu đưa tờ tiền làm gì?”

Bạch Đờ ‘ơ’ một tiếng, “Đây là tiền cậu, không đưa cho cậu thì đưa cho ai?”

Xung quanh một đám nữ sinh vẫn chưa đi đang nhìn Bạch Đờ cùng Tần Thâm, xì xào bàn tán.

Tần Thâm nhíu mày đặt tiền vào tay Bạch Đờ, loại nắm tay trá hình này, khiến cho hai người đều có chút cảm giác nói không nên lời, tim đập nhanh hơn lạ kì.

“Ý tớ là, cậu cầm 100 này mua nước mãi cho tớ, không còn....” Tần Thâm nói đến một nửa, không nói nữa.

Bạch Đờ tự mình nói tiếp: “Không còn thì không cần mua nữa đúng không?”

Tần Thâm cười gằn, cầm chai nước khoáng trong tay khẽ gõ đầu Bạch Đờ một cái.

“Xem cậu biểu hiện đã.” Tần Thâm để lại câu nói này, xoay người dẫn Trần Ôn và Lý Minh đi.

Bạch Đò đá một chân đấm một quyền đối với bóng lưng của Tần Thâm. Nhưng trong khoảnh khắc đó, giọng Tần Thâm truyền đến.

Cậu nói: “Bạch cô nương, tôi không mù.”

Bạch Đò bị dọa cánh tay rũ xuống.

Ánh mặt trời chiếu xuống, cái bóng dưới đất bị kéo dài.

Tần Thâm cong môi, chạy như bay. Đối với cậu mà nói, giờ phút này chính là đỉnh cao nhân sinh!

Mãi đến khi Tần Thâm đi xa, Bạch Đò mới phản ứng được, kéo Lý Thần Tinh định đi.

Nhưng không có nghĩa là người khác cho cô đi.

Mấy nữ sinh khá cao lớn đứng trước mặt, ngăn cản Bạch Đò.

“Mày tên là gì?” Một nữ sinh nhai kẹo cao su hỏi.

Bạch Đò lùi người về phía sau một chút, không đáp mà hỏi lại: “Cậu có chuyện gì sao?”

“Sao thế? Sợ tao à?” Một nữ sinh nhìn Bạch Đò chế giễu.

Bạch Đò lắc đầu. “Vẫn chưa đến mức đó.”

Nữ sinh cầm đầu hai tay chống nạnh, khinh thường nhếch miệng, “Mày và Tần Thâm có quan hệ gì?” Một người nữ sinh trong số đó hỏi.

Lúc này Bạch Đò mới biết được hồi lâu là vì Tần Thâm à, bà cô của tôi ời.

Bạch Đò nhìn về phía mấy nữ sinh, “Sao? Thế các người và Tần Thâm quan hệ thế nào?”

“Úi chà, chảnh thế nhờ, các chị em. Lại đây.” Một nữ sinh bên trong tiến lên.

Lý Thần Tinh chặn phía trước Bạch Đờ, “Các người làm gì hả?”

Một nữ sinh đẩy Lý Thần Tinh ra, “Không liên quan đến chuyện của mày, tránh xa một chút.”

6 nữ sinh tiến lên, giật cái thẻ học sinh ở trước ngực Bạch Đờ.

“Ừa, đây không phải học sinh nghèo nổi tiếng Bạch Đờ sao. Ta nói sao lại thấy quen mắt như vậy.” Một nữ sinh trang điểm đậm che miệng nói.

Lý Thần Tinh đi lên trước đẩy nữ sinh kia một cái, “Các người nói chuyện chú ý chút, không biết cái gì gọi là tôn trọng sao?”

Bạch Đờ bị Lý Thần Tinh kéo ra đằng sau.

Sáu nữ sinh trao đổi ánh mắt, tiến lên bao vây, tay Lý Thần Tinh hơi run, nhưng vẫn đứng trước Bạch Đờ.

“Không phải các người hỏi tôi là ai sao?” Bạch Đờ nắm lấy tay Lý Thần Tinh hỏi.

Mấy nữ sinh che miệng cười nhạt, “Mày không phải là học sinh nghèo Bạch Đờ mọi người đều biết sao?”

“Thế nhưng mà, tôi chính là em gái của anh Thâm, các người không tin có thể hỏi người trong lớp, tôi cùng với bọn Trần Ôn đều gọi là anh Thâm.” Bạch Đờ sụp mắt xuống, hàng mi chớp chớp, che khuất tâm sự.

“Nói đùa cái gì vậy, còn anh Thâm, Tần Thâm ghét nhất nữ sinh gọi cậu ta là anh, ngay cả cái này mày cũng không biết còn nói mày là em gái Tần Thâm, giả vờ cũng phải có mức độ.” Một nữ sinh tương đối cao gầy liếc Bạch Đờ một cái.

“Tôi nói thật, tôi thực sự là em gái Tần Thâm, nếu không tin, cậu có thể đi hỏi bất kỳ một người trong lớp tôi.” Bạch Đờ ngẩng đầu lên, ánh mắt tự tin nói.

Mấy nữ sinh có chút do dự, nhưng vào lúc này Tần Thâm lại đi tới.

Thay lại đồng phục, tay ngắn, quần dài, màu trắng xanh.

Tóc còn vương giọt nước, từng bước từng bước đi đến phía Bạch Đờ.

Liếc những nữ sinh kia mấy lần, đi đến đứng cạnh Bạch Đờ rồi kéo cô ra sau mình.

“Các cậu học lớp mấy?” Hai tay Tần Thâm dứt túi, bình chân như vại nhìn mấy nữ sinh.

Mấy nữ sinh nắm lấy tay nhau, không nói lời nào.

Tần Thâm cười gằn, “Tôi không biết là người của Tần Thâm tôi còn phải nhìn sắc mặt của các cậu, các cậu lợi hại thật đó.”

“Không phải các cậu không tin cô ấy sao? Bây giờ, tôi đến nói cho các cậu biết, Bạch Đờ là của Tần Thâm tôi. Nhớ rõ chưa?” Là cái gì của cậu, cậu không nói rõ ràng, Bạch Đờ cũng không nghe rõ, 6 nữ sinh cũng không nghe rõ, nhưng Bạch Đờ đã nói là em gái, trong lòng bọn họ liền nhận định như vậy.

Chỉ có Lý Thần Tinh nghe được, quả nhiên. Lý Thần Tinh cúi đầu, cười cười.

“Tôi đã nói tôi là em gái của Tần Thâm, các người không tin, bây giờ anh của tôi tức giận, các người nói xem làm sao bây giờ?”

Bạch Đờ cáo mượn oai hùm, giống như tiếc nuối thờ dài một cái.

Mấy nữ sinh đã nghe qua tên của Tần Thâm, cũng sợ Tần Thâm.

Đều biết trêu chọc Tần Thâm không có kết quả tốt, nhưng không nghĩ tới con nhỏ Bạch Đờ nghèo này thế mà thật sự quen Tần Thâm, hơn nữa còn là anh em.

“Thực xin lỗi. Không phải chúng mình cố ý.” Mấy nữ sinh dùng giọng nũng nịu xin lỗi, ánh mắt như có như không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm cũng không nhìn một cái, quay người nhìn Bạch Đờ.

“Cậu tha thứ không?” Tần Thâm nhỏ giọng hỏi bên tai Bạch Đờ.

Bạch Đờ suy tư một hồi, còn chưa kịp lên tiếng Tần Thâm đã nói: “Vậy thì không tha thứ, tớ đánh bọn họ.”

Tần Thâm đứng thẳng người, Bạch Đờ liền kéo cánh tay Tần Thâm, “Được rồi.”

Tần Thâm lại nhìn chăm chăm Bạch Đờ hồi lâu, đến khi Bạch Đờ lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói: Tớ không muốn gây chuyện.

Tần Thâm nhắm mắt lại, thở dài, “Đi thôi.”

Xoay người liền đi mất, Bạch Đờ nắm Lý Thần Tinh cùng đi theo.

Trần Ôn và Lý Minh đứng bên ngoài chờ Tần Thâm.

Vừa nãy Tần Thâm đờ Bạch Đờ hồi lâu, Bạch Đờ cũng chưa ra, Tần Thâm liền để hai người bọn họ ở lại đây, tự cậu ta vào xem.

Hai người vừa mới định đi tìm Tần Thâm, đã thấy Tần Thâm sai bước ra.

“Không có chuyện gì chứ anh Thâm?” Lý Minh tiến lên hỏi.

Tần Thâm lắc đầu.

Tần Thâm xoay người, trông thấy Bạch Đờ.

Bạch Đờ đi tới, nhảy nhẩy bước nhỏ: “Vừa nãy cảm ơn cậu nhé anh Thâm.”

Tần Thâm hừ một tiếng, “Bây giờ biết gọi là anh Thâm rồi?”

Lúc trước Bạch Đờ không tình nguyện lắm, Tần Thâm biết rõ, nhưng cậu thích dáng vẻ cô khó chịu nhưng lại không làm gì được cậu.

Bạch Đờ vỗ vỗ vai Tần Thâm, “Ai da, đại nhân đừng tính toán tiểu nhân.”

Vai Tần Thâm bị vỗ run lên, bàn tay nhỏ của cô gái xúc cảm như có như không, cậu còn có thể cảm nhận rõ ràng được. Thoáng cái, sắc mặt bỗng đỏ ửng, nhìn Bạch Đờ, ‘chặc’ một tiếng.

“Cậu là con gái lại động tay động chân, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Yết hầu Tần Thâm lên xuống, không nhìn Bạch Đờ mà nhìn cây ngân hạnh phía sau cô.

Bạch Đờ ghét bỏ ‘ờ’ lên, “Cậu sao mà...”

Tần Thâm thấy Bạch Đờ không nói tiếp, nhưng lại ngại gương mặt nóng hổi, liền ngược mắt nhìn chỗ khác truy hỏi: “Tớ thế nào? Tớ làm sao? Cậu nói xem.”

Bạch Đờ ‘chặc’ một tiếng, “Cũng không có gì, chỉ là cảm giác... cậu có chút.... nường (1).”

(1) Mình nghĩ ở đây là nường pháo: chỉ một người con trai có cách cư xử, ăn nói, tính cách giống con gái, không liên quan đến ngoại hình có nữ tính hay không, cũng không liên quan đến người đó là trai thẳng hay không.

Tần Thâm đột nhiên cúi đầu nhìn Bạch Đờ, mười ngón tay lồng vào nhau lại dùng sức bóp, khớp xương vang lên.

“Bạch cô nương, cô có gan, nói lại lần nữa.” Cặp mắt của Tần Thâm giống như sẽ ăn thịt người nhìn chằm chằm Bạch Đờ.

Bạch Đờ nuốt nước miếng, “Không... Không.., cái này anh Thâm, em đi trước, lên lớp.”

Trình độ nhanh như chớp, Tần Thâm đã không nhìn thấy Bạch Đờ.

Dưới cây ngân hạnh, Tần Thâm đưa tay ấn vào vị trí Bạch Đờ vỗ vừa nãy.

Lỗ tai đỏ lên.

Gió thổi tới, còn mang theo mùi hương của cây hoa quế cách đó không xa.

Chương 10

Tần Thâm trở về lớp, không thấy Bạch Đờ đâu, đặt trà sữa trong tay lên trên bàn Bạch Đờ, trong phòng học lác đác chẳng bao nhiêu người, không ai chú ý đến.

Cố Thừa Phong ngẩng đầu trong nháy mắt thấy được màn này, ánh mắt đối với Tần Thâm.

Tần Thâm thoáng nhìn qua, xác định trong ấn tượng không có người này, lướt qua ánh mắt đầy hàm ý của Cố Thừa Phong.

Một tay rút túi đi về chỗ ngồi của mình.

Xé một tờ giấy note, ghi vào mấy chữ, rồi lại đến chỗ Bạch Đờ, dán lên quyển sách của cô.

Nhìn bài tập của Bạch Đờ bên cạnh mình, cúi đầu cười thầm.

Lại giống như không hài lòng về khoảng cách giữa hai cuốn bài tập của bọn họ, đem quyển bài tập của mình đặt lên trên bài tập của Bạch Đờ.

Ừm, Tần Thâm vừa ý nở nụ cười.

Gương mặt Cố Thừa Phong lạnh lùng, nhìn Tần Thâm.

“Cậu động vào đồ người khác như vậy, không hay lắm đâu.” Một tay Cố Thừa Phong đặt lên bàn, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, Tần Thâm thuận theo nhìn sang.

“Không sao đâu, cô ấy không ngại.” Tần Thâm cười cười, nụ cười ấy mang theo chút ý tứ không nói ra được.

Tần Thâm dừng một chút, trong chớp mắt ngồi xuống chỗ Bạch Đồi, cong môi cười với Cố Thừa Phong: “Ngược lại là cậu, hình như có hơi để ý nhỉ.”

Cố Thừa Phong ngược mắt: “Đừng bắt nạt nữ sinh người ta, cô ấy không thích hợp.”

Bốn mắt nhìn nhau tựa như bùng cháy tia lửa.

“Tôi bắt nạt cô ấy? Không có đâu, cô ấy bắt nạt tôi còn tạm được, có điều, cậu là ai?”

Mặt Tần Thâm lạnh xuống.

Giọng của hai người không lớn không nhỏ, nhưng lại lộ ra mùi thuốc súng.

Lúc này lác đác vài người trong lớp đều lặng lẽ quan sát bọn họ.

Trần Ôn và Lý Minh có chút không kịp phản ứng.

Một lát sau.

Cũng là Lý Minh quát với đám người: “Đừng xem, có cái gì mà xem.”

Mấy người họ nghe xong, thu tầm mắt lại.

Bạch Đồi trở lại lớp, trông thấy Tần Thâm ngồi ở chỗ của mình.

Giơ tay vừa định vỗ vai cậu, nghĩ đến vừa nãy ở bên ngoài mình còn đắc tội người ta.

Tần Thâm mới vừa xoay đầu, vì đối nghịch với Cố Thừa Phong dẫn đến sắc mặt có phần khó coi.

Lúc này Bạch Đồi nhìn, cho là cậu ta vẫn còn tức giận. Cuống quýt gọi: “Anh Thâm.”

Tần Thâm bị Bạch Đờ chân chó, dọa cho đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Gật gật đầu, nhướn mày với Cố Thừa Phong, cong môi cười.

“Vừa rồi tới ngồi chỗ này của cậu, động sách bài tập một chút, cậu không ngại chứ?” Vì Tần Thâm ngồi, nên khế ngắng đầu nhìn Bạch Đờ.

Câu nói này, giọng điệu này, khiến Bạch Đờ chẳng hiểu gì, từ lúc nào Tần Thâm đã lễ độ như thế rồi?

Nhưng trong nháy mắt Bạch Đờ cho là mình cao lớn, hào sảng vỗ ngực một cái: “Cái này có cái gì, anh Thâm mà thích tôi liền tặng chỗ ngồi cho anh.”

Vừa nói cái này cũng tăng thể diện cho Tần Thâm.

Tần Thâm đứng lên, một tay đút túi, cười với Bạch Đờ, “Xem ra cậu có lương tâm.”

Chỉ chỉ ly trà sữa nọ, “Cho cậu.”

Nói xong liền đi, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Cố Thừa Phong, giống như lơ đãng lại giống như cố tình nháy mắt cong môi với Cố Thừa Phong.

Tư thế kia, dáng vẻ kia, ý tứ vô cùng khiêu khích.

Cố Thừa Phong liếc mắt nhìn bóng lưng Bạch Đờ, nhắm mắt lại, không nhìn Tần Thâm.

Bạch Đờ ngồi xuống nhìn ly trà sữa Tần Thâm nói.

Từ trước tới giờ cô chưa từng uống qua, trong ấn tượng của cô nó rất đắt, cô không nỡ.

Cầm lên, tay đảo qua tờ giấy note Tần Thâm dán lên.

“Uống xong, cậu vắt và đưa nước cho tớ, thưởng cho cậu.” Nam sinh thế mà ấu trĩ vẽ một cái biểu cảm con heo ở cuối.

Bạch Đờ quay đầu lại thoáng nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm hươ hươ ly trà sữa giống nhau như đúc trong tay, ra hiệu Bạch Đờ uống hết.

Bạch Đờ quay lại, cắm ống hút vào, xé tấm giấy mỏng trên ly, rót vào ly nước của mình.

Đưa ly nước kia cho Lý Thần Tinh, “Thần Tinh, cho cậu.”

Lý Thần Tinh sừng sốt, “Cậu uống đi, Tần Thâm mua đưa cho cậu.”

Bạch Đờ ‘ai da’ một tiếng, “Đừng khách sáo như vậy chứ, cậu ta cho tớ thì là của tớ, tớ có quyền được chia, uống đi.”

Lý Thần Tinh suy tư một chút, nhận lấy, “Cảm ơn cậu, Bạch Đờ, cậu thật tốt.”

Bạch Đờ không để ý lắm khua tay, “Không có gì, vừa nãy đám nữ sinh kia bắt nạt tớ, cậu cũng chắn phía trước tớ, hơn nữa... tớ chưa từng uống trà sữa, nhưng tớ không biết cậu đã từng uống chưa, nếu như cũng chưa uống, thế thì vừa vặn, chúng ta đều là lần đầu tiên uống. Đây cũng là có duyên phận.” Bạch Đờ ngây ngốc cười.

Lý Thần Tinh gật đầu không lên tiếng, nhìn Bạch Đờ cười cười rồi uống một ngụm: “Uống rất ngon.”

Bạch Đờ cũng uống một ngụm, gật đầu: “Ngon thật.”

Tần Thâm thấy Bạch Đờ uống trà sữa, cũng bung ly trà sữa của mình trên bàn lên uống một hơi.

Lý Minh và Trần On không biết Tần Thâm trúng phải ngọn gió nào, mua thứ trà sữa cậu ghét nhất, còn mua hai ly.

Nhưng lúc Tần Thâm đặt lên trên bàn Bạch Đờ, hai người bọn họ đã hiểu.

Quả nhiên, người không thể uống lập tức sữa thành yêu thích.

Chỉ thấy Tần Thâm cau mày để ly trà sữa xuống: “Cái này là cái quý gì vậy.”

“Ngọt thế này, bảo sao nữ sinh đều thích uống.” Biểu cảm Tần Thâm có hơi khó coi, nhưng lại cầm lên hút một hơi.

“Hả là cô ấy thích nhỉ, dù sao cô ấy cũng ngọt như vậy.” Tần Thâm tự nói với chính mình.

Hôm nay đến lượt Bạch Đờ quét dọn vệ sinh, mà Tần Thâm sau khi tan học lại không đi đá bóng giống thường ngày, mà ngồi tại chỗ, bắt chéo hai chân lắc lư cái ghế.

Bạch Đờ quét rác được một nửa đã đến chỗ ngồi của Tần Thâm, hôm nay cậu ta không ghi hận cô vồ cậu, thậm chí còn mua trà sữa cho cô, Bạch Đờ đặc biệt lễ phép tiến lên, “Anh Thâm?”

Tần Thâm nén cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Hửm?” một tiếng.

Bạch Đờ hận nhất là cái dáng vẻ giả vờ không biết của cậu.

Ngoài cười nhưng trong không cười nói với Tần Thâm: “Tớ muốn quét rác, cậu nhường một chút.”

Tần Thâm giống như lần này mới biết được một nửa, “Ồ?” lên.

“Cậu quét rác à? Vậy sao cậu không nói sớm, nói sớm tớ đã giúp cậu rồi.” Tần Thâm

Tay Bạch Đờ nắm chặt cây chổi, thềm nói: “Bây giờ cũng không muộn.”

Tần Thâm có hơi khom người, mặt đột nhiên sát lại gần Bạch Đờ.

Bạch Đờ theo phản xạ ‘a’ một tiếng, lùi về sau.

Tần Thâm nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo Bạch Đờ, giống như trong tưởng tượng, mềm như vậy.

Yết hầu Tần Thâm bỗng chuyển động lên xuống, ngón tay ngăn cách với đồng phục của Bạch Đờ vượt nhẹ đầu ngón tay.

Mắt thấy Bạch Đờ muốn vùng vẫy, Tần Thâm chợt nói: “Nói cái gì đó? Đờ ngốc.”

Sự ngưng ngừng của Bạch Đờ phút chốc xuất hiện câu nói này cũng đồng thời biến mất không còn chút tung tích.

Dựng đứng cây chổi chống đỡ người lên, thoát khỏi cái ôm của Tần Thâm.

“Cậu mới ngốc.” Bạch Đờ cầm cây chổi lớn tiếng hét lên với cậu.

Tần Thâm cảm thấy trong ngực trống vắng một chút, tay nắm thành quyền, đút vào trong túi.

Tần Thâm rất lâu không nói lời nào, đột nhiên hỏi: “Nói ai ngốc?”

Bạch Đờ sừng sờ trong chớp mắt, chỉ biết là phải thắng.

“Nói cậu ngốc đó.”

Không khí yên tĩnh một hồi.

Bạch Đờ kịp phản ứng che miệng của mình, mắt mở thật to.

Tần Thâm cười ra tiếng, ra vẻ ghét bỏ nhìn Bạch Đờ: “Hóa ra đồ ngốc là nói tở à.”

Bạch Đờ nhìn dáng vẻ này của Tần Thâm, cắn răng nghiêng lợi thăm mắng cậu một trận.

Quay người không để ý tới Tần Thâm, tiếp tục quét rác.

Tần Thâm ồ một tiếng, đi đến gần.

“Giận rồi à?”

“Không có.”

“Vậy sao cậu không trả lời tở?”

Bạch Đờ đi một bước, Tần Thâm cũng đi một bước.

Hết cách, Bạch Đờ xoay người, trong lúc đó, Tần Thâm vừa vịn khom người tiến lên trước.

Hình như... cảm thấy hô hấp của Bạch Đờ phả trên mặt mình.

Tần Thâm đỏ mặt (1), tim đập cực nhanh.

(1) Ở đây có thêm cụm 微不可见 nghĩa là làm động tác gì đó nhẹ đến mức mà người khác gần như không thể nhận ra động tác đó. Tần Thâm đỏ mặt nhưng không ai nhận ra ý:X

Bạch Đờ không nghĩ nhiều như vậy, vừa định mở miệng mắng cậu, chỉ thấy Tần Thâm thở gấp một tiếng.

Nhưng không xảy ra gì nữa, chỉ thấy Tần Thâm ôm trái bóng của cậu, cầm cặp sách lên, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Bạch Đờ liếc mắt nhìn bóng lưng Tần Thâm, trông thấy Tần Thâm lao đảo mấy lần.

“Đầu có lỗ.” Bạch Đờ mắng.

Trần Ôn và Lý Minh đứng ở hành lang lớp học, Trần Ôn: “Nóng quá à.”

Vừa dứt lời, đột nhiên một cơn gió lốc bay tới.

Trần Ôn há to miệng.

Bạch Đờ đóng cửa thật kỹ, trông thấy Cố Thừa Phong từ xa đi tới.

Bạch Đờ cười cười, đi lên vẫy vẫy tay với Cố Thừa Phong.

“Thật là trùng hợp.” Bạch Đờ nói.

“Ừm.” Cố Thừa Phong nhìn Bạch Đờ nở nụ cười.

“Cảm ơn lần trước cậu nói cho tớ đăng ký đại hội thể thao có tiền.”

“Không có gì.”

Bạch Đờ khẽ gạt đầu, quay người định đi.

Cố Thừa Phong giống như do dự một chút, “Cậu với... Tần Thâm, các cậu quan hệ thế nào?”

Bạch Đờ nghe vậy dừng bước lại.

Xoay người nhìn Cố Thừa Phong, đối với vấn đề này của cậu ta, không hiểu ra sao sững sờ một chút.

Lắc đầu, “Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Về mặt Bạch Đờ vô cùng nghi hoặc đáp.

Bạn bè bình thường? Mặc dù cậu ta không tiếp xúc với Tần Thâm, nhưng cũng nghe qua chuyện của cậu, Tần Thâm cậu ta nghe đồn và nhìn Tần Thâm bây giờ không giống nhau.

“Tránh xa cậu ấy chút, cậu ta rất mê chơi, không cùng một thế giới với cậu.” Cố Thừa Phong để lại câu nói này liền đi.

Bạch Đờ đứng đặng xa, chẳng hiểu gì.

Cô thực sự là bạn bè bình thường với Tần Thâm, nhưng theo ý tứ của Cố Thừa Phong, chẳng lẽ là cô vượt ranh giới?

Nhưng cô chưa từng nghĩ có bất kỳ liên hệ nào với Tần Thâm, thậm chí vừa mới bắt đầu đã sợ cậu ta.

Nhưng sau khi tiếp xúc, đối với Bạch Đờ mà nói, chỉ là cảm giác sợ hãi đã giảm bớt, nhưng không có nghĩa là không sợ, cũng không có nghĩa là sẽ phát sinh cái gì.

Lúc đầu Bạch Đờ thoáng nhìn ra, suy nghĩ một chút không có đáp án, liền ném câu nói này đi.

Về đến nhà, bầy số tiền mấy ngày nay kiểm được ra, đếm cẩn thận.

“Không tồi, có 300 tệ, A Đờ thật giỏi.” Bạch Đờ tự nhủ.

Mở cái tủ quần áo có hơi cũ nát ra, tìm được một cái hộp nhỏ ở phía dưới cùng, có chút phai màu.

Bạch Đờ bỏ một phần tiền vào.

Lấy quyển vở nhỏ đặt chung một chỗ ra, lật đến chỗ trống, viết lên: 23 tháng 9 năm 2010, để dành 200 tệ.

Bạch Đờ bỏ 100 tệ vào túi quần, cắn môi, suy tư một hồi, lại lấy 100 tệ trong hộp ra.

Xóa đi chữ vừa ghi, viết lên lại một lần: 23 tháng 9 năm 2010, mua tài liệu học tập dự chi 100 tệ.

Đeo cặp sách, xỏ giày.

Bạch Đồ đi lòng vòng trong tiệm sách.

Sách tài liệu và sách ôn tập, trái xem phải xem không thích hợp với mình.

Thực ra cũng không phải không thích hợp, là giá tiền không tốt.

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

Chương 11

Ai cũng muốn trở thành duy nhất của người nào đó, duy nhất, không phải duy nhất bình thường, mà là đặc biệt duy nhất. Đặc biệt duy nhất còn được gọi là: Ai cũng không được, chỉ mình anh có thể.

— Bạch Đờ —

Edit: Nai

Chương 11: Không vui thì uống chút ngọt

Bạch Đờ thuận theo âm thanh nhìn sang, liền thấy Bạch An Chi hơi dựa vào trên người đàn ông có chút mập mạp.

Nữ nịu nói mấy thứ gì đó, khiến cho người đàn ông kia không an phận vuốt ve mông eo Bạch An Chi.

Yết hầu Bạch Đờ chột lên xuống, vừa định tiến lên, nghĩ tới một số chuyện.

Mà thôi. Trong lòng Bạch Đờ nhớ lại, sau đó mím mím môi. Từ từ nhắm hai mắt thở ra một hơi.

Xoay người vừa định đi đã thấy một người phụ nữ vóc người mập mạp, mặc trang phục đỏ tươi, vội vã chạy về phía Bạch Đờ, trong miệng còn kêu: “Hồ ly tinh, hồ ly tinh.”

Bạch Đờ thầm kêu không tốt, còn chưa kịp xoay người đã nghe thấy Bạch An Chi hét lên một tiếng.

Quay người lại trông thấy Bạch An Chi bị hai người phụ nữ ấn ngã xuống đất, mà lúc này cái người phụ nữ mặc quần áo màu đỏ kia

xông lên, tát Bạch An Chi một cái.

Bạch Đờ thấy một tay Bạch An Chi bụm mặt, ngồi dưới đất. Trong lòng nhói một chút.

Mới vừa xông lên, ngay lúc sắp đến, Bạch An Chi hung hăng trừng mắt liếc về phía cô một cái.

Bạch Đờ không thể làm như không thấy được, nhưng Bạch An Chi lại lắc đầu với Bạch Đờ.

Mấy người phụ nữ vừa đánh Bạch An Chi một trận, chung quanh bắt đầu vây rất nhiều người.

Từng người đều chỉ chỉ trỏ trỏ Bạch An Chi.

Nhưng Bạch An Chi giống như không cảm giác được đau đớn trên người, đôi mắt không ngừng nhìn chăm chăm Bạch Đờ.

Bạch Đờ đứng tại chỗ, tay nắm thành quyền, mắt đỏ lên, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Nhớ lại mùa hè mấy năm trước, khi đó Bạch Đờ mới vừa tốt nghiệp tiểu học.

Lúc đó sắp khai giảng, Bạch An Chi cho Bạch Đờ ít tiền mua đồ dùng học tập.

Bạch Đờ biết mẹ mình công việc bận rộn, liền ngoan ngoãn tự mình đi mua đồ.

Ở hiệu sách, Bạch Đờ thấy Bạch An Chi bị mấy người phụ nữ đánh.

Tuổi nhỏ mí mắt đặc cũng không biết là vì cái gì, chỉ nghĩ mẹ mình bị người ta bắt nạt.

Xông lên kéo mấy người phụ nữ kia ra.

Nhưng Bạch An Chi trông thấy cô lại giống như nổi điên, đẩy cô ra.

Bạch Đờ không chịu, cứng rắn muốn che chở Bạch An Chi.

Sau đó mấy người phụ nữ cũng đồng thời đánh cả Bạch Đờ, vừa đánh vừa nói: “Hồ ly tinh, con gái sinh ra cũng cùng một dạng.”

Bạch An Chi vốn ngoan ngoãn bị đánh, nghe thấy những lời này, liền xông lên đánh nhau với bọn họ.

Sau đó cảnh sát tới, sự tình mới bình ổn lại.

Nhưng khi đó Bạch Đờ mới biết được, hóa ra mẹ của mình là tiểu tam người người căm hận.

Bao nhiêu cái tên chế nhạo, con gái tiểu tam, con của gái điếm. Những cái tên này, đi theo Bạch Đờ đến tận bây giờ.

Bạch Đờ cũng nhớ rõ, ngày đó về đến nhà, mẹ không những không đau lòng cô, trái lại còn đánh cô.

Bạch Đờ khóc lóc xin tha hồi lâu, mãi đến khi vết thương đầy người, Bạch An Chi mới dừng tay lại.

Sau này Bạch Đờ nhớ rõ Bạch An Chi ném gậy gộc lên đầu Bạch Đờ, chỉ vào Bạch Đờ mắng: “Nếu không phải mày, không phải ba của mày, hiện tại tao không đến mức biến thành cái dạng này, tất cả đều là chúng mày ban tặng.”

Nhưng Bạch An Chi cũng hung hăng tát chính mình một cái, lúc đó Bạch Đờ không hiểu.

Bạch Đờ biết mẹ hận ba. Nhưng không biết, ngay cả cô Bạch An Chi cũng hận.

“Còn nữa, nếu sau này phát sinh loại sự tình này, mày không được đi lên, tao không muốn mày tham gia bất cứ chuyện gì của tao, nếu như

có thể, tao không muốn có bất kỳ liên hệ với mày.” Bạch An Chi bỏ lại câu nói này rồi quay người đi.

Để lại Bạch Đờ nằm trên mặt đất, mắt đỏ, chảy nước mắt, sưng mắt.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, Bạch An Chi liền không bận tâm đến Bạch Đờ, sẽ dẫn người về nhà, hàng đêm sênh ca.

“Đúng là một con hồ ly tinh, quyến rũ chồng người ta, thật là không biết xấu hổ.” Người phụ nữ mập mạp ăn diện lộng lẫy quát.

“Tôi biết cô ta, cô ta ở phố chúng tôi, câu không ít đàn ông, thật không biết xấu hổ.” Trong đám người có người hô to.

“Đánh, đánh, đánh.” Trong đám người, một đám người la to.

Bạch Đờ nhìn trước mắt, Bạch An Chi vẫn nhìn chăm chăm cô.

Mắt Bạch Đờ đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

Bạch An Chi cười cười với Bạch Đờ.

Bạch Đờ xông lên, trong nháy mắt đó, một bàn tay nắm lấy tay cô, kéo cô rời khỏi đám người.

Trong đám người có người trông thấy, một người la to một câu lên: “Kia không phải con gái của cô ta sao? Cũng tới rồi?”

Bạch Đờ ngẩng đầu, người dắt cô trùm túi nhựa vào đầu cô.

Tối om che khuất tầm mắt.

Bạch Đờ giãy giụa, một bàn tay đặt lên đầu cô.

Bạch Đờ nghe thấy cậu nói. “Đừng sợ.”

Giọng nói quen thuộc đó lọt vào tai.

Bạch Đờ đi theo người nọ cất bước trong bóng tối, một luồng không khí lạnh, khiến cô mất tự chủ đi theo.

Người nọ đưa cô tới một chỗ, tiếng nhạc đình tai nhức óc.

Bạch Đờ mơ mơ hồ hồ nghe thấy một đám người gọi: “Anh Thâm.”

Tần Thâm dắt Bạch Đờ ngồi xuống, lấy túi nhựa trùm trên đầu cô ra.

Trước mắt Bạch Đờ xuất hiện một mảnh đèn neon, một gian phòng riêng (1), chỉ có vèn vèn vài người.

(1) Nguyên gốc 包廂: nghĩa là một gian phòng lớn, tách biệt, chuyên để ăn, chơi, giải trí.

Tần Thâm ngồi xổm xuống, tay chống ở hai bên ghế sofa Bạch Đờ ngồi.

“Cậu ngoan ngoãn, chờ tớ quay lại.” Tần Thâm nói xong, rồi vẫy tay với một hướng.

Người kia càng đi càng gần, Bạch Đờ thấy có hơi quen mắt, lại nhìn kỹ, người kia không phải là cái người Phì Miêu đánh nhau với Tần Thâm sao?

Cơ thể khẽ run lên một cái.

Tần Thâm nhớ tới gì đó, nở nụ cười, vỗ vỗ lưng Bạch Đờ, nhẹ nhàng nói với cô: “Bây giờ Phì Miêu là tiểu đệ tớ, không dám làm gì đâu, yên tâm. Tớ đi một lát sẽ về.”

Tần Thâm đứng dậy, gọi Phì Miêu qua một bên, Bạch Đờ thấy Phì Miêu liên tục gật đầu, cuối cùng Tần Thâm quay đầu lại, khoát tay với Bạch Đờ.

Bạch Đờ không nói chuyện, cũng không muốn nói chuyện.

Phì Miêu vừa trở về đã thấy bộ dạng có chút tâm sự của Bạch Đờ.

Cho là vì Tần Thâm đi không nói chuyện với cô.

“Cậu ta rất nhanh quay lại thôi, vừa nãy cậu ta nói tôi chú ý cậu tốt.”
Phì Miêu giải thích.

Bạch Đờ gạt đầu, nhìn bình rượu trên bàn.

Đoán là Tần Thâm đi đến chỗ Bạch An Chi, bây giờ Bạch Đờ cũng không thể làm gì được, cũng không thể nào đi.

Chỉ chỉ rượu trên bàn: “Tôi có thể uống không?” Bạch Đờ hỏi.

Phì Miêu suy tư một hồi, nhớ tới Tần Thâm nói câu nói nọ: Cô ấy muốn làm gì đều thỏa mãn cô ấy.

Gạt đầu, “Có thể chứ, tớ mở giúp cậu.” Phì Miêu cầm bia lên, thuận thục mở ra.

Qua ba lần rượu...

Tần Thâm trở về đã thấy hai người Bạch Đờ và Phì Miêu trước mặt bày một két vỏ chai rượu.

Mà Trần Ôn và Lý Minh thế mà ở bên cạnh rót rượu!

Tần Thâm hít sâu vài hơi, đẩy Trần Ôn ra, ngồi xổm trước mặt Bạch Đờ.

“Ai cho cô ấy uống rượu?” Tần Thâm nhìn mấy người bọn họ hỏi.

Phì Miêu uống có chút mê man, chỉ chỉ Bạch Đờ. “Tự cô ấy muốn uống.”

Trần Ôn với Lý Minh mắt thấy tính khí hung dữ của Tần Thâm sắp tới, vội gạt đầu: “Đúng đúng đúng, tự cô ấy muốn uống.”

Tần Thâm giận dữ ngồi xổm xuống, nhìn Bạch Đờ.

“Uống bao nhiêu?” giọng nói dịu dàng ấy, khiến cho bọn họ cảm thấy thực sự là khác biệt một trời một vực.

Bạch Đờ nhàn nhạt ngẩng đầu, “Cũng chỉ một két thôi.” Nhún nhún vai, uống hết ly cuối cùng.

Tần Thâm bắt lấy tay Bạch Đờ, “Đừng uống nữa.”

Để cho bọn chúng đổ sạch rượu đi.

Bạch Đờ cúi đầu nhìn Tần Thâm ngồi xổm bên chân cô. Lẩm bẩm: “Tớ không có say.”

Tần Thâm hừ cười một tiếng: “Con ma men nào cũng nói nó không có say.”

Bạch Đờ nguyệt Tần Thâm một cái, đứng dậy, vững vững vàng vàng, bộ dạng không hề có chút say rượu.

Nghiêng đầu nhìn Tần Thâm: “Tớ phải đi về.”

Tần Thâm gật đầu, “Đi thôi, tớ dẫn cậu về.” Dứt lời, liền mở cửa ra.

Bạch Đờ lắc đầu: “Tớ tự về là được rồi.”

“Đi.” Tần Thâm chỉ nói một chữ, nghiêng đầu, ra hiệu Bạch Đờ đi ra ngoài.

Đi trên đường, chỉ nhớ lúc đến vẫn là hoàng hôn mặt trời lặn, giờ phút này trời đã sớm tối.

Gió lạnh phơ phất, Bạch Đờ mặc đồng phục đi trên đường.

Tần Thâm đi theo phía sau.

Cổ áo vẫn mở hai cúc áo, một vai đeo cặp Bạch Đờ, một tay xách cặp mình.

Không bị trói buộc lại thoải mái, cặp mắt đào hoa ánh mắt chăm chú nhìn Bạch Đờ không ngừng.

Đường phố người đến người đi, đoàn người tan làm, một nhà máy người trên mặt tràn đầy nét hạnh phúc tươi cười.

Trái lại Bạch Đờ giống như con rối giống nhau đi đi lại lại, từng bước một.

Tần Thâm đi theo phía sau.

Đi ngang qua một tiệm trà sữa, Tần Thâm gọi Bạch Đờ lại.

Bạch Đờ quay đầu, đã thấy Tần Thâm trong tiệm trà sữa miệng nói gì đó.

Một lát sau, Tần Thâm cầm trà sữa đi đến bên cạnh Bạch Đờ.

Đưa trà sữa cho cô: “Uống đi, không vui thì uống chút ngọt.”

Bạch Đờ nhìn Tần Thâm, dưới đèn đường trạm xe buýt, giọng thiếu niên non nớt truyền đến cùng cánh tay gầy yếu lắc lắc trước mặt.

Bạch Đờ nhận lấy, dùng ống hút chọc vào tấm giấy màng.

Cầm trà sữa quơ quơ trên tay, lần đầu tiên to gan nhìn thẳng Tần Thâm.

“Đây là lần thứ hai tớ uống trà sữa.” Bạch Đờ nhìn vào mắt Tần Thâm nói.

Tần Thâm còn chưa nói, Bạch Đờ nói tiếp: “Lần đầu tiên cũng là cậu đưa.”

Tần Thâm biết Bạch Đờ có lời muốn nói. Chỉ nhìn Bạch Đờ, im lặng nghe.

“Tớ không nỡ uống trà sữa, bởi vì tớ cảm thấy xa xỉ, đại khái là vì tớ nghèo đi. Nhưng sau khi biết cậu, tớ được nếm qua vị ngọt của trà sữa, nếm qua từng bữa ăn có vị thịt.”

Bạch Đờ tự giễu cười cười.

“Có phải cậu xem tớ làm bạn không?” Bạch Đờ hỏi.

Tần Thâm bị câu hỏi này làm nghẹn họng.

Cái này muốn cậu trả lời thế nào? Tâm tư của cậu...

Gật đầu không phải, lắc đầu cũng không phải.

Còn chưa nói, Bạch Đờ lại nói: “Tớ biết...”

Tay Tần Thâm nắm thành quyền, cô ấy biết, cô ấy biết... cô ấy nói cô ấy biết. Tần Thâm reo hò trong lòng.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rơi xuống.

Bởi vì Bạch Đờ nói: “Tớ biết cậu thực sự xem tớ làm bạn chân thành, cậu yên tâm, trước đó tớ cảm thấy sợ cậu, không dám xem cậu làm bạn chân thành, nhưng bây giờ tớ chính thức xem cậu — — Tần Thâm, làm bạn tri kỷ trong lòng tớ.”

Tần Thâm đầy ngập nhiệt huyết, vừa định thốt ra, đã nghe thấy câu thông báo ‘bạn tri kỷ’ này.

Không khỏi có chút buồn cười lại có chút khổ sở.

Tần Thâm cúi đầu, không nhìn ra biểu cảm gì, Bạch Đờ cho là Tần Thâm cảm động.

Hơi tiến lên trước, vỗ vỗ bả vai Tần Thâm.

“Không cần cảm thấy cảm động, tớ biết, tình bạn chân thành rất ít, nhưng A Đờ tớ, không. Bạch Đờ tớ, nói được thì làm được, Tần

Thâm cậu và Lý Thần Tinh chính là bạn tốt của Bạch Đờ này.”

Tần Thâm nhắm hai mắt lại, nhin ý nghĩ muốn gõ đầu Bạch Đờ, im lặng liếc mắt.

Mở mắt nhìn Bạch Đờ.

“Được.” Tần Thâm gật đầu nhìn Bạch Đờ đáp.

“Sau này có chuyện xảy ra tìm tở đầu tiên, dù sao... tở là bạn tri kỷ của cậu.” Mấy chữ cuối cùng, Tần Thâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạch Đờ ngây ngốc không cảm giác được cái gì, uống trà sữa xoay người lên xe buýt.

Đến chỗ ở của Bạch Đờ, lần đầu tiên Tần Thâm tới, có phần tò mò ở dưới lầu nhìn một cái.

Bạch Đờ nhún nhún vai. “Đây đều là người nghèo, hoàn cảnh nhất định rất không tốt.”

Tần Thâm cong môi cười, “Cậu nói giống như người giàu thì có hoàn cảnh rất tốt vậy.”

Tiến lên xoa xoa tóc Bạch Đờ.

“Nghèo không đáng sợ, đáng sợ là lòng người, và những người xem thường người nghèo.” Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ, chậm rãi nói.

Bạch Đờ vốn có một vài cảm xúc khó tả, nghe Tần Thâm nói một phen bỗng tiêu tan cười cười.

Bạch Đờ gật đầu, xoay người lên lầu.

Tần Thâm ở phía sau nói một câu. Bạch Đờ suyt chút nữa ngã xuống.

Tần Thâm nói: “Nếu là bạn tri kỷ, tớ đây và Lý Thần Tinh người nào tri kỷ hơn?”

Bạch Đờ đứng giữa hành lang, xoay người hướng về phía dưới lầu hét một câu: “Cậu đoán xem.”

Tần Thâm nhìn thanh âm Bạch Đờ biến mất ở hành lang, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lác đác mấy ngôi sao.

Tần Thâm đứng chỗ cũ, thu hồi tầm mắt lại, nhìn hành lang chỗ Bạch Đờ vừa đứng, không có đèn.

Trong bóng tối, dưới ngọn đèn đường yếu ớt, Tần Thâm ngạo kiêu nói một câu: “Không cần đoán, nhất định là tớ.”

Chương 12

Bạch Đồi đi lên lầu, nhìn xuống từ cửa sổ hành lang.

Nương theo ánh đèn đường trông thấy Tần Thâm đứng chỗ cũ, ánh sáng lập loè.

Bạch Đồi biết — Tần Thâm lại đang hút thuốc.

Tần Thâm cũng không hỏi cô về chuyện hôm nay một chữ, mà cô cũng không hỏi vì sao cậu lại xuất hiện ở đó.

Không phải không quan trọng, mà là đối với hai người mà nói, chủ động mở miệng tâm sự mới là trân quý nhất.

Xoay người lấy chìa khóa ra, mở cửa, thấy Bạch An Chi cúi đầu phát ra ngòi trên sofa.

Trong phòng không mở đèn, nhìn sang, có chút khiến người ta sờn tóc gáy.

Bạch Đồi nhìn xung quanh mấy lần, Bạch An Chi vẫn là bộ dạng kia, nhìn Bạch Đồi.

Có lẽ có cảm xúc mới, Bạch An Chi vẫy tay ý bảo Bạch Đồi đi qua.

Bạch Đồi do dự một chút, có hơi sợ hãi.

Bạch An Chi giống như biết lúc này Bạch Đồi nghĩ gì trong đầu, lắc đầu: “Lại đây, mẹ không đánh con.”

Bạch Đồi ngoan ngoãn tiến lên.

“Cậu bé hôm nay là ai?” giọng nói Bạch An Chi mang theo vẻ thăm dò.

Bạch Đờ tự hỏi một hồi, đoán chừng bà hỏi chính là Tần Thâm.

“Đó là bạn cùng lớp với con, Tần Thâm.” Bạch Đờ giải thích cho Bạch An Chi nghe.

Bạch An Chi nhắm mắt, duỗi tay sờ sờ tóc Bạch Đờ.

Bạch An Chi chẳng những cảm thấy Bạch Đờ run rẩy, Bạch Đờ cũng cảm giác được Bạch An Chi.

“Con còn nhỏ, rất nhiều chuyện không được đụng vào, biết không?” lần đầu tiên Bạch An Chi có kiên nhẫn nói chuyện với Bạch Đờ như vậy.

Bạch Đờ có phần thụ sủng nhược kinh (1) gật đầu.

(1) Được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

“Con biết, chúng con chỉ là bạn tốt.” Bạch Đờ nhìn Bạch An Chi nói.

Bạch An Chi nhìn rồi cười khổ sở. “Rất nhiều chuyện con không thể nào đoán trước được, có thể tin tưởng rất nhiều, nhưng duy chỉ có lời nói của đàn ông thì không thể tin, bởi vì, mẹ không muốn để con chịu thiệt thòi.”

Bạch An Chi nắm lấy tay Bạch Đờ. Bạch Đờ gật đầu. “Vâng, mẹ. Con biết rồi.”

“Nhưng mà, hôm nay bạn con cũng giúp mẹ một chuyện, sau này thay mẹ cảm ơn cậu ta.” Bạch An Chi móc ra một trăm tệ, đưa cho Bạch Đờ.

“Mời cậu ta ăn cơm đi.” Bạch An Chi nói thêm lần nữa.

Bạch Đờ lắc đầu, “Con có tiền.”

Bạch An Chi nhét tiền vào trong tay cô: “Mẹ biết con làm bài tập giúp bạn học kiếm tiền, không cần như vậy. Người nam này đối xử với mẹ rất tốt, cho mẹ một khoản tiền.”

Bạch Đờ cúi thấp đầu xuống.

Bạch An Chi thở dài một tiếng: “Con yên tâm, chuyện lên đại học mẹ sẽ nghĩ cách, con học tập cho giỏi, đến lúc đó chúng ta sẽ có thể không chịu sự theo dõi của tên đàn ông chết tiệt kia.”

Hiển nhiên Bạch Đờ biết Bạch An Chi nói người đàn ông chết tiệt là ai.

Bạch An Chi vỗ vỗ đầu Bạch Đờ. “Chờ con tốt nghiệp cấp ba xong, chúng ta cũng lấy được hộ khẩu của con, chúng ta lập tức đi.”

Bạch Đờ ngẩng đầu, rớt cuộc lộ ra vẻ hài lòng mỉm cười.

“Vậy một lời đã định, ngoéo tay treo ngược (2).” Bạch Đờ duỗi ngón út móc lấy ngón út Bạch An Chi.

(2) Ngoéo tay treo ngược, một trăm năm không được thay đổi là câu ngạn ngữ dân gian, ý là xin thề hết lòng tuân thủ. Lúc nói những lời này hai bên dùng ngón tay móc lấy ngón tay của đối phương.

Bạch An Chi thuận theo móc lấy. “Được.”

Bạch Đờ không hiểu suy nghĩ của Bạch An Chi, nhưng Bạch Đờ có thể biết được một ít chuyện cũ, nên mặc dù thỉnh thoảng Bạch An Chi khá ác ngôn (3) với cô, tay dấm chân đá, nhưng mà...

(3) Ác ngôn: lời chửi rủa, lời nói làm hại người.

Bạch Đờ nghĩ có lẽ là vì yêu sinh hận, vì đối với ba mà chuyển lên người cô.

Hơn nữa Bạch Đờ có thể rõ ràng một chút, Bạch An Chi vẫn có chút thân tình với cô.

Đúng vậy nhỉ? Bạch Đờ trầm nghĩ trong đầu.

Bạch Đờ rất vui vẻ, bởi vì trước lúc sắp đi ngủ, Bạch An Chi hỏi cô: “Muốn ngủ cùng mẹ không?”

Sắc mặt Bạch Đờ đỏ bừng, đã lâu không ngủ cùng Bạch An Chi.

Mới vừa ôm lấy cái gối, Bạch An Chi đã ngủ trên giường Bạch Đờ.

“Đến đây đi.” Bạch An Chi vỗ vỗ chỗ trống.

Bạch Đờ biết ý Bạch An Chi, gật đầu. Cùng nằm chung với Bạch An Chi.

Một đêm ngủ ngon, có lẽ là độ ấm cái ôm của mẹ, tiếng quạt kéo kẹt trong đêm cũng trở thành tiếng nhạc mỹ diệu.

Ngay cả con mèo động dục trên sân thượng, Bạch Đờ cũng cảm thấy dễ nghe.

Mặt trăng lặn xuống. Mặt trời mọc lên từ phía đông.

Lúc Bạch Đờ thức dậy, Bạch An Chi đã không còn ở đây nữa.

Nhưng Bạch Đờ rất thỏa mãn, cô cảm thấy già néo đứt dây (4), cô không muốn thoáng một phát quá ấm áp.

(4) Già néo đứt dây: cái gì, việc gì cũng phải ở mức độ vừa phải, nếu đi quá mức độ của nó thì sẽ hỏng hết, đổ vỡ hết.

Sợ rất nhanh lại mất đi.

Rửa mặt xong liền đi học.

Bạch Đồi cảm thấy người già Lâm Đại Ngọc trên xe buýt cũng trở nên dễ gần.

Dọc đường khẽ hát đi vào trường học, ánh nắng chiếu xuống.

Lá ngân hạnh bị thổi vang lên xào xạc.

Bạch Đồi thấy có cái bóng dáng trên đất, dáng dấp cặp sách kia không khỏi quen thuộc. Tròng mắt Bạch Đồi đảo quanh một chút.

Xoay người kéo mí mắt xuống làm mặt quỷ: “Ha ha, Tần Thâm bị tó bắt được rồi nhá.”

Sau đó mới nhìn ra người trước mắt không phải là Tần Thâm, mà là — Cố Thừa Phong.

Cố Thừa Phong cười cười, “Hôm nay tâm tình không tồi nhỉ.” Tự động không để ý đến câu Bạch Đồi vừa nói.

Bạch Đồi xấu hổ gật đầu “Tạm được.”

Cố Thừa Phong cúi đầu cười cười, khiến cho cặp mắt lạnh lùng kia thêm một ít sắc màu ấm.

Tần Thâm mới vừa đi vào đã thấy một màn này. Cực kỳ phẫn nộ xách cặp, nhanh chân bước đến chính giữa hai người.

Bạch Đồi thấy bóng dáng nguyên chủ, vẫy tay: “Thật là trùng hợp, Tần Thâm.”

Tần Thâm từ trong mũi hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Cố Thừa Phong.

Lại lờm Bạch Đồi một cái, giọng nói mang theo chút phẫn nộ: “Còn nói tó là bạn tri kỷ của cậu, cậu là đồ lừa đảo.”

Bạch Đồi bị nói chẳng hiểu gì, nghiêng đầu khó hiểu nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm có phần hận Bạch Đờ đầu óc chậm chạp, giận dữ bước nhanh đi về phía cầu thang.

“Cậu đã ăn sáng chưa?” Cố Thừa Phong nhìn bóng lưng Tần Thâm, quay đầu hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngây thơ mờ mịt ‘hả?’, “Không xong, tớ quên ăn sáng rồi.”

Cố Thừa Phong xùy cười một tiếng, “Đi thôi, tớ cũng chưa ăn, tiện thể cùng đi mua đi.”

Bạch Đờ suy tư một hồi, gật đầu.

Đi đến căn tin, Bạch Đờ thấy bình thường Tần Thâm thích nhất là uống Coca, nhớ tới lời mẹ hôm qua, cầm lấy một chai.

Lại mua bánh mì, cầm đến quầy tính tiền.

Vừa mới chuẩn bị đưa tiền cho ông chủ, thì nghe thấy Cố Thừa Phong nói: “Tính của cháu.”

Mắt thấy ông chủ dùng biểu cảm khó nói nhìn chằm chằm Bạch Đờ, Bạch Đờ mới lấy lại tinh thần, lắc đầu với Cố Thừa Phong nói: “Tớ muốn mua nước giúp người khác, tớ tự mua là được.”

Dứt lời, liền đưa tiền lẻ trong tay cho ông chủ.

Cố Thừa Phong đành phải thôi, cầm lấy sữa và bánh mì tính tiền. Rồi lại lấy một hộp sữa đưa cho ông chủ.

Trên đường về lớp học, Cố Thừa Phong đem hộp sữa khác vừa mới mua đưa cho Bạch Đờ.

“Buổi sáng chỉ ăn bánh mì không uống sữa sao được?” Cố Thừa Phong giơ tay cầm sữa lên. Ý bảo Bạch Đờ nhận lấy.

Bạch Đờ ngây ngốc nhìn, lắc đầu: “Tớ không cần, cảm ơn cậu.”

Cố Thừa Phong cụp mắt, ánh mắt cũng tối sầm.

Rồi lại ngẩng đầu lên, “Cậu không uống té không uống, rất lãng phí, cậu xem như té tặng quà gặp mặt cho cậu đi.”

Bạch Đồi bị Cố Thừa Phong nói sừng sốt một chút. “Còn có thứ này?” về mặt Bạch Đồi kinh ngạc hỏi.

Cố Thừa Phong xúc động nén cười, nghiêm túc gật đầu. “Đúng vậy, cho nên không uống không được.”

Bạch Đồi nhận lấy, “Té đây cũng cho cậu quà gặp mặt.” Xoay người lập tức đi về phía căn tin.

Cố Thừa Phong kéo Bạch Đồi ngăn lại, “Sắp tới tao đọc, lần sau đi. Nếu không sẽ đến muộn.”

Quả nhiên người yêu học tập Bạch Đồi lập tức gật đầu, “Đúng đúng đúng, vào học, vậy ngày mai té mua cho cậu.”

Cố Thừa Phong gật đầu.

“Được.”

Bạch Đồi trở về phòng học đã thấy Tần Thâm nằm nhoài trên bàn, không cần nghĩ, chắc chắn Tần Thâm lại ngủ.

Nhưng người ta không sợ hội học sinh, trái lại, người của hội học sinh còn sợ cậu một chút.

Bạch Đồi nhìn Coca nắm trong tay. Suy tư một hồi, đi đến chỗ Tần Thâm.

Đặt lên trên bàn cậu liền đi.

Sau đó thấy giấy note trên bàn Tần Thâm, đoạn cầm bút trên bàn cậu viết mấy chữ, dán lên Coca.

Lúc Tần Thâm tỉnh dậy đã thấy Coca đặt trên bàn, chau mày.

“Ai?” Tần Thâm nhìn Trần Ôn hỏi.

Trần Ôn chỉ chỉ bóng lưng Bạch Đờ. Cười nói với Tần Thâm: “Bạch cô nương đưa cho anh.”

Quả nhiên, Trần Ôn thấy sắc mặt Tần Thâm từ trời âm u chuyển thành trong xanh.

Tần Thâm hừ một tiếng, ghét bỏ nói: “Ai mà thèm chứ.”

Nhưng hai cái tay kia lại không khống chế được cầm lấy Coca, đôi mắt mang nét cười.

Lý Minh chưa bao giờ thấy Tần Thâm cười như vậy, da gà đều rơi xuống đất.

Đợi đến lúc Tần Thâm trông thấy tờ giấy note trên Coca, nụ cười trên mặt khếch đại lên gấp bội, hai mắt giống như bắn ra hoa đào.

Trên giấy note viết: Mẹ tớ nói mời cậu ăn cơm, tớ đây liền mời cậu uống nước, buổi trưa nhớ đến tìm tớ.

Tần Thâm cất kỹ tờ giấy note, thật cẩn thận mà để giấu kín trong cặp.

Vặn Coca ra, Tần Thâm khẽ cười uống một ngụm. Chưa bao giờ cảm thấy Coca ngọt như thế, nhưng cũng không ngán.

Mắt thấy tan học, Lý Thần Tinh kéo Bạch Đờ đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nam nữ chỉ cách nhau một vách tường.

Bạch Đờ ở cửa chờ Lý Thần Tinh, ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc.

Bên trong giọng nói nam sinh truyền đến: “Anh Thâm, hôm nay thuốc lá này được không?”

Bạch Đờ nghe thấy Tần Thâm nói. “Tạm tạm.”

Mấy nữ sinh đi qua, đưa tay bịt mũi.

“Lại hút thuốc, giáo viên cũng mặc kệ sao?” Một nữ sinh trong đó nũng nịu oán giận nói.

Một nữ sinh khác dùng tay ra hiệu im lặng: “Cậu muốn chết sao? Để Tần Thâm nghe thấy, đến lúc đó chúng ta lại phiền toái.”

Nữ sinh kia lập tức che miệng. “Tớ cũng không phải cố ý, ai bảo cậu ta to gan như vậy.”

“Người ta to gan, người ta giàu có, trường học này ai dám động cậu ta? Ngay cả giáo viên cũng phải cho mấy phần mặt mũi.” Một nữ sinh ngoại hình khá là xinh đẹp liếc nữ sinh kia, thản nhiên nói.

Bạch Đờ có ấn tượng với cô ta, là hoa khôi của trường — Dương Y Y.

Dương Y Y giống như đã nhận ra ánh mắt của Bạch Đờ.

Xoay người liếc nhìn Bạch Đờ một cái, từ trên xuống dưới.

Lộ ra biểu cảm ghét bỏ, “Nhỏ nghèo.” Bạch Đờ dường như nghe được lời Dương Y Y nói.

Bạch Đờ mặc kệ cô ta, bước qua bọn họ nhìn cửa nhà vệ sinh nữ.

Mấy nữ sinh chơi với Dương Y Y, thấy Dương Y Y nói Bạch Đờ, cũng nịnh nọt, đều chế giễu Bạch Đờ.

“Lại là cậu ta, ôi ôi ôi, các cậu biết không?” Một nữ sinh trong đó kéo lấy Dương Y Y hỏi mấy người họ.

Không đợi người khác trả lời, đã tự mình mở miệng: “Mẹ của cậu ta là tiểu tam.” Che miệng nhìn Bạch Đờ nói.

Bạch Đồ xoay người, nhìn chăm chăm nữ sinh kia.

Dương Y Y cũng che miệng theo, “Thảo nào cũng lẳng lơ.” Dứt lời, mấy nữ sinh đều cười ra tiếng.

Chương 13

Bạch Đờ nhìn chăm chăm bọn họ.

“Vậy bạn biết các bạn cũng lẳng lơ không?” Bạch Đờ tức giận hỏi.

Dương Y Y bị Bạch Đờ nói sừng sốt một chút.

“Cậu có ý gì?” Trái lại một nữ sinh ở xung quanh hỏi.

Lúc này Dương Y Y mới phản ứng được, hai tay khoanh ngực, “Cậu rất chảnh nhỉ?”

Bạch Đờ bắt chước hai tay khoanh ngực, cho dù không nhiều người như vậy, nhưng khí thế thì không thể thiếu.

“Mẹ bạn chưa từng dạy bạn, phải tôn trọng người sao?” Bạch Đờ hất cằm lên hỏi, dáng vẻ này, rõ là có phần sợ hãi, nhưng vẫn cố nén.

“Mắc mớ gì đến cậu.” Dương Y Y tiến lên, quát.

Ồn ào bên này đã kinh động đến một vài người, cũng kinh động đến nhà vệ sinh nam.

Tần Thâm không chú ý nghe, rít thuốc lá một hơi, khuôn mặt xen lẫn trong khói thuốc phun ra.

Một cảm giác lờ mờ, dần dần tan đi.

“Bạch Đờ, tôi cảnh cáo cậu, nói xin lỗi tôi, nếu không tôi không để cậu được yên bình trong trường học.” Dương Y Y trợn mắt nhìn Bạch Đờ, một đám người đi theo vây quanh.

Bạch Đờ khinh thường cười một tiếng.

“Nghĩ hay thật, có thể nói tôi, nhưng không được nói mẹ tôi.” Bạch Đờ ưỡn ngực, kiêu ngạo trả lời.

“Mẹ cậu vốn là tiểu tam, còn sợ người nói sao? Đây gọi là làm di~ còn muốn lập đền thờ?” Dương Y Y cố tình che miệng hướng về phía mọi người xung quanh, lớn tiếng lại chế giễu, vừa cười vừa nói. Xung quanh cười to ồn ào.

“Không muốn bị đánh, lập tức nói xin lỗi tôi.” Dương Y Y chỉ vào Bạch Đờ nói.

Người xung quanh ồn ào: “Nói xin lỗi đi, người ta cho cậu cơ hội rồi.”

Hai tay Dương Y Y khoanh ngực, khí định thần nhàn (1) chờ đợi.

(1) Khí định thần nhàn – 气定神闲: khí tức ổn định, thần sắc thư thái, tâm tình bình thản, bình tĩnh, không nóng nảy, thái độ hòa nhã.

Bạch Đờ tức giận, hơi thở có chút không ổn định, hé miệng còn định nói gì đó, thì nghe thấy một giọng nói vang lên.

“VẬY TÔI CHO CẬU MỘT CƠ HỘI, CẬU XIN LỖI CÔ ẤY.”

Bạch Đờ nhìn sang, Tần Thâm đứng bên cạnh bồn rửa tay, nước chảy xuống, cậu bắt đầu rửa.

Dáng vẻ nghiêm túc thận trọng khiến người ta có phần khấn trương.

Bạch Đờ không hiểu vì sao tất cả mọi người đều sợ Tần Thâm, nhưng lúc này Bạch Đờ đã hiểu.

Vì Tần Thâm đầy thần khí (2)

(2) Thần khí: nguyên gốc là khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất.

“Xin lỗi Bạch Đờ.” Tần Thâm lặp lại câu nói này lần nữa, ánh mắt lạnh lùng không che giấu được hỏa khí xung quanh.

Cầm khăn giấy lau khô nước trên tay, xoay người ném vào thùng rác, động tác lưu loát.

Bạch Đờ nhìn động tác của Tần Thâm, trong lòng đã sớm dâng lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, TM quá đẹp trai.

Mãi đến khi Tần Thâm đứng bên cạnh mình, Bạch Đờ cũng không kịp phản ứng.

“Hoàn hồn đồ ngốc.” Tần Thâm cúi người xuống nén cười nói câu này bên tai Bạch Đờ.

Bạch Đờ đưa tay gãi gãi tai, xoay người nhìn Tần Thâm một cái, mặt Bạch Đờ đụng phải mũi Tần Thâm.

Một giây này, tim Bạch Đờ cuồng loạn không thôi.

Để che giấu bối rối, Bạch Đờ mắng lại: “Cậu mới là đồ ngốc.”

Người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là mấy người khác lớp chơi thân với Tần Thâm.

Tất cả mọi người đều chờ cái tính khí hung bạo của Tần Thâm nổi lên, nhưng đợi rất lâu, chỉ đến khi Tần Thâm cúi đầu xuống, cong mắt cười.

Còn vừa cười vừa nói: “Được thôi, tớ là đồ ngốc. Cậu là đồ ngu.”

Câu nói này, đâu phải mắng chửi người, rõ ràng là tán tỉnh ve vãn mà.

Đám anh em của Tần Thâm vẫn còn biểu cảm khiếp sợ.

Tần Thâm là người thế nào? Từ cấp 2 đến bây giờ, đều không thấy đã từng nói qua mấy câu với nữ sinh, thế mà lúc này lại đang liếc mắt đưa tình với một cô gái nhỏ.

Quan trọng nhất là, nữ sinh kia mắng Tần Thâm, vậy mà Tần Thâm còn cười cười gật đầu thừa nhận.

Hơn nữa, người hiểu rõ Tần Thâm đều biết trong thế giới của Tần Thâm đoán chừng chỉ là đánh nhau, bóng đá, hút thuốc.

Còn lại cái gì thực sự chưa hề thấy được.

Bạch Đồ lờm Tần Thâm một cái, không nhìn Tần Thâm nữa.

Quay đầu nhìn Dương Y Y.

“Xin lỗi.” Bạch Đồ có chút cáo mượn oai hùm, còn cố tình sáp lại gần chỗ Tần Thâm.

Nhưng vị trí thực sự rất gần, Tần Thâm cũng nhìn ra ý định của Bạch Đồ.

Một tay kéo Bạch Đồ ra phía sau mình.

“Để tớ.” Câu này vừa nói ra, lần đầu tiên Bạch Đồ cảm thấy Tần Thâm đích thực rất đàn ông.

Giơ ngón tay cái lên sau lưng Tần Thâm.

“Xin lỗi, không nói xin lỗi, gặp ở cổng trường, hoặc là...” Tần Thâm dừng một chút.

“Phòng đào tạo cũng được.” Chiêu này của Tần Thâm thật độc.

Biết rất rõ Dương Y Y muốn tham gia tranh cử người dẫn chương trình. Nếu như lúc này đến tai phòng đào tạo, Dương Y Y chưa chắc tìm được chỗ gì tốt.

nhưng Dương Y Y không thể trêu vào Tần Thâm, gặp ở cổng trường, nghĩa là tự giải quyết ổn thỏa.

Vì bên ngoài đều là người của cậu.

Dương Y Y theo đuổi Tần Thâm một năm, dĩ nhiên biết sức mạnh của cậu, cũng biết, Tần Thâm quả quyết nói được thì làm được.

Dương Y Y cắn môi, không nói gì.

Nhưng ngược lại mấy người chơi thân với Dương Y Y lại không vui.

Đứng phía sau Dương Y Y nói to: “Tần Thâm, cậu quá đáng vậy, hãm dọa, bắt nạt một nữ sinh.”

Tần Thâm liếc Dương Y Y và nữ sinh vừa nói từ trên xuống dưới một cái.

“Nữ sinh? Các cậu cũng coi là nữ sinh ư?” Tần Thâm giống như ghét bỏ lắc đầu.

Mấy nam sinh ‘a’ một tiếng, bọn họ muốn hỏi Tần Thâm một chút. Nhan sắc này của Dương Y Y cũng không gọi là nữ sinh, vậy thế nào là nữ sinh?

Từ nhỏ đến lớn Dương Y Y đều được khen, lần này sắc mặt cũng đen lên.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt, ầm ức nhìn Tần Thâm, “Tần Thâm, tại sao cậu nói tôi như vậy?”

Tần Thâm không nhin được run lên, Bạch Đờ ở phía sau cười, cạo lưng Tần Thâm, lạnh lẽ nói: “Nghiêm túc chút.”

Tần Thâm cảm nhận được Bạch Đờ chạm vào, cả người bỗng chốc run rẩy, bao gồm cả tim.

Nhưng lại vướng chuyện trước mắt, vừa nghĩ tới thì càng thêm tức giận.

“Bớt nói nhảm, nói xin lỗi đi.” Tần Thâm cụp mắt khinh thường mắt kiên nhẫn nhìn Dương Y Y.

Dương Y Y cúi gằm đầu, quật cường không chịu nói.

Cô ta biết Bạch Đồi, gần đây nghe được rất nhiều tin đồn về cô.

Biết Tần Thâm đối xử khác biệt với cô rất nhiều, kể cả việc còn phá lệ để Bạch Đồi gọi “anh Thâm.”

Tần Thâm là ai? Tần Thâm là nam thần mà hầu như tất cả nữ sinh đều ảo tưởng nghĩ tới.

Nhưng cũng biết Tần Thâm là cao lĩnh chi hoa (3), chẳng thềm chơi chung với người nào.

(3) Cao lĩnh chi hoa: hoa trên núi cao, đẹp nhưng không cách nào với tới.

Thình thoảng cậu sẽ đá banh, đùa giỡn một chút, đánh nhau hút thuốc đều thành nhóm.

Nhưng nghe đồn với nữ sinh... thực sự chưa từng gặp.

Mà Dương Y Y cũng biết rất nhiều chuyện của Bạch Đồi, bao gồm mẹ của cô làm tiểu tam. Ba đã chết.

Vì thế càng thêm khinh thường Bạch Đồi, nếu như không phải Tần Thâm, Dương Y Y nghĩ, cả đời cũng sẽ không tiếp xúc với Bạch Đồi.

Vì khinh thường.

Và lại Dương Y Y theo đuổi Tần Thâm một năm, cô ta tự nhận mình hiểu rất rõ tính nết của Tần Thâm.

Hôm nay cũng biết Bạch Đờ ở nhà vệ sinh này, liền cố tình dẫn một đám người thị uy trước mặt Bạch Đờ.

Không ngờ thế mà Tần Thâm ở bên trong, càng không ngờ Tần Thâm sẽ giúp Bạch Đờ.

Trong lòng Dương Y Y không thoải mái.

Tần Thâm không có thời gian dây dưa với cô ta, “Được rồi, nếu cậu không xin lỗi, vậy sau khi tan học gặp ở cổng trường đi.”

Quay người định đi tìm Bạch Đờ.

“Thật xin lỗi.” Dương Y Y có chút cuống cuồng lại có chút không phục mà nói.

Tần Thâm nghiêng mặt, nhìn Bạch Đờ.

Rồi lại liếc mắt nhìn Dương Y Y: “Không phục?” Tần Thâm hỏi.

Dương Y Y lắc đầu, cô ta biết Tần Thâm nói được làm được.

Gặp ở cổng trường thì thật sự gặp ở cổng trường.

Tần Thâm không đánh nữ sinh, nhưng không có nghĩa, cậu có thể nhìn người khác ức hiếp Bạch Đờ.

Từ trước đến giờ cậu không biết, có một ngày sẽ đưa ra cảnh cáo với nữ sinh.

Suy cho cùng đối với cậu mà nói, trước khi gặp Bạch Đờ, cậu cảm thấy tất cả nữ sinh đều là sinh vật phiến toái.

Nhưng gặp được Bạch Đờ, vẫn cảm thấy tất cả nữ sinh đều phiến toái, ngoại trừ Bạch Đờ.

“Nếu không ảm ức thì xin lỗi thành tâm cho tôi.” Tần Thâm nhìn Dương Y Y, không thương tiếc chút nào.

Dương Y Y nhìn Bạch Đờ: “Thật sự xin lỗi.”

Tần Thâm còn định nói gì đó, Bạch Đờ kéo vạt áo Tần Thâm một cái.

Lắc đầu với cậu, “Thôi, nói xin lỗi là được rồi.”

Bạch Đờ ngẩng đầu nhìn Tần Thâm nói, ánh mắt dịu dàng, hàng mi dài chớp chớp.

Tần Thâm nhìn có phần ngẩn ngơ, ngây ngốc gật đầu.

Bạch Đờ cho là Tần Thâm bị gì, dùng sức kéo vạt áo Tần Thâm một cái.

“Nghe không?” Bạch Đờ có hơi lớn giọng nói.

Đám anh em của Tần Thâm mỗi người giống như phát hiện chuyện gì cực kỳ khủng khiếp.

Vừa rồi bọn họ có lẽ còn cảm thấy Bạch Đờ lớn tiếng nói chuyện với Tần Thâm như vậy, nhất định Tần Thâm sẽ nói lại.

Nhưng qua việc Bạch Đờ nói Tần Thâm ngốc vừa rồi, Tần Thâm còn gật đầu, bọn họ liền cảm thấy lúc này dù cho Bạch Đờ tát Tần Thâm một cái.

Tần Thâm cũng sẽ nói: Bên này cũng cho cậu đánh.

Quả nhiên, Tần Thâm gật đầu, “Cậu nói thôi, vậy thì coi như thôi.”

Nhưng lại cảm thấy không bỏ qua được, quay đầu nhìn Dương Y Y, lại liếc nhìn mấy nữ sinh kia một vòng.

“Đừng để tôi thấy và nghe được lần thứ hai. Nếu không thì, tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

“Còn nữa, sau này tất cả mọi người, lúc bắt nạt Bạch Đờ thì suy nghĩ một chút, phía sau Bạch Đờ là Tần Thâm, nhớ kỹ câu nói này.” Tần Thâm bỏ lại câu nói này rồi dắt Bạch Đờ đi.

Đi đến chỗ queo cầu thang, Bạch Đờ hát tay Tần Thâm ra.

“Được rồi, buông ra đi.” Bạch Đờ nói xong liền giẫy tay ra.

Tần Thâm vốn bởi vì nắm tay Bạch Đờ mà tim bay lên, thời khắc này lại rớt xuống.

Có phần luyến tiếc tóm lấy không khí, giống như muốn bắt lấy thứ gì.

Bạch Đờ thần kinh thô không có chú ý, còn hào sảng vỗ vỗ vai Tần Thâm, cũng không cảm thấy bất thường chỗ nào.

“Cảm ơn cậu, bằng hữu của tớ.” Chớp chớp mắt về phía Tần Thâm.

Tần Thâm có phần giận dữ đi lên trước mấy bước. Rồi lại thụt lùi quay lại nhìn Bạch Đờ.

“Cậu đã vỗ vai mấy nam sinh rồi?” Câu hỏi quái lạ, Bạch Đờ đàn độn ngây ngốc tại chỗ.

Bạch Đờ chau mày nhìn Tần Thâm đột nhiên lên cơn, lắc đầu, “Không có.”

Lúc này sắc mặt Tần Thâm mới trở lại bình thường quay về phía Bạch Đờ.

“Xem như cậu thức thời.” Tần Thâm bỏ lại câu nói này rồi một thân một mình đi đến phòng học.

Bạch Đờ ở phía sau vẫn không kịp phản ứng.

Khoát khoát tay, được rồi, dù sao cậu ta cũng là đồ ngốc, mình làm bạn của cậu ta, cần thông cảm cho cậu.

Lúc Bạch Đờ ở ngã rẽ trông thấy Tần Thâm.

Người nọ tựa vào cầu thang, ngẩng đầu nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ đứng ở bậc thang trên cao, nhìn xuống Tần Thâm.

“Đi thôi.” Tần Thâm nói.

Tâm tình của người này thay đổi khiến Bạch Đờ trở tay không kịp. Cô nhìn cậu, mơ hồ cảm thấy bất an.

Tần Thâm cũng lờ ánh mắt của Bạch Đờ, ngoắc tay với cô.

“Nhanh lên, tớ cũng không ăn cậu.”

“Không ăn tớ cậu ở chỗ này làm gì?” Bạch Đờ lùi về sau rụt cổ một cái hỏi.

“Ở đây không thể ăn cậu, chỉ có thể chờ cậu.” Tần Thâm ý tứ sâu xa cười cười với Bạch Đờ, ngữ khí có phần kéo dài.

Chẳng hiểu cái gì, Bạch Đờ nhỏ giọng thàm thì.

Chương 14

Bạch Đồ vừa ăn trưa vừa nhìn nam sinh trước mặt — — Tần Thâm.

Vì buổi sáng đã nói Bạch Đồ mời khách, nhưng Bạch Đồ cho là Tần Thâm ít nhất cũng phải hiểu ngầm ý tứ muốn một hai món là được rồi.

Không ngờ, thế mà Tần Thâm gọi năm món ăn, đều là thịt.

Cái này làm tim Bạch Đồ tróc ra từng mảnh mấy lớp, còn cảm giác rơi mất một ống máu.

Nếu như nói ánh mắt có thể giết chết người, như vậy Tần Thâm đã bị Bạch Đồ giết rất nhiều lần.

Trái lại Tần Thâm xem như không nhìn thấy, tự mình ưu nhã ăn cơm.

Một bụng khó chịu vào không được ra không được.

Tần Thâm mắt thấy Bạch Đồ sắp bốc hỏa, vội vàng gấp đũa gà cho Bạch Đồ.

“Được rồi, không phải chỉ là một bữa cơm à, có gì to tát đâu, ngày mai mang đồ tốt cho cậu.”

Bạch Đồ nhìn cái đũa gà lớn trong bát: Coi như cậu thức thối.

“Đồ gì?” Bạch Đồ hỏi.

“Đồ tốt, ăn cơm trước đi.” Tần Thâm cúi đầu ăn, không trêu chọc Bạch Đồ nữa.

Bạch Đờ ăn cơm xong lập tức cùng Lý Thần Tinh đến sân thể dục luyện tập, mỗi ngày đều như thế.

Bạch Đờ đang nhỏ mồ hôi trên đường chạy, mà cách đó không xa, Tần Thâm đang ở trên bục quan sát.

Một đám người chung quanh ngòai trên bục, đều là những người chơi thân với Tần Thâm.

Ánh mắt Tần Thâm chăm chú nhìn Bạch Đờ mãi, thấy Bạch Đờ vì trượt chân mà nghiêng ngả một chút, cậu liền cười.

Cười cười rồi lại có phần lo lắng.

Người xung quanh nhìn gương mặt Tần Thâm giống như đang xem một vở kịch.

Lúc thì nhíu mày lúc thì vui sướng.

Đột nhiên, Tần Thâm ‘vù’ một tiếng đứng lên, nhìn nơi xa, hai mắt như sắp bắn hỏa tiễn, ngọn lửa bốc cháy hừng hực.

Đám người xung quanh hiếu kì nhìn theo, chỉ thấy Bạch Đờ đứng bên cạnh một nam sinh.

Nam sinh nọ cầm nước đưa cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngần ra, “Cho tôi ư?”

“Ừm, đưa cho cậu.” Nam sinh kia đáp.

Bạch Đờ xua tay, “Đang yên đang lành cậu cho tôi nước làm gì? Cậu lại không nợ tôi cái gì, vả lại tôi cũng không biết cậu.”

Bạch Đờ thực sự không hiểu, nghiêng đầu nhìn nam sinh nọ.

Nam sinh trước mặt có hơi đỏ mặt.

“Bởi vì... tôi thích cậu.” Giọng nói khẩn trương và có hơi nói lắp truyền vào tai.

Bạch Đờ ‘hả’ một tiếng ngơ ngác hỏi lời trong lòng mình, “Tại sao cậu thích tôi?” Bạch Đờ cảm thấy dáng dấp mình không đẹp, lại không đáng yêu.

Đột nhiên xuất hiện tỏ tình thực sự khiến cô có chút không ứng phó kịp.

Nam sinh kia cũng không nói nên lời, chỉ là cảm thấy Bạch Đờ dễ thương, thật sự rất dễ thương.

Cậu ta đã nhìn chăm chú Bạch Đờ rất lâu, ngay cả lần tỏ tình này cũng là vì cố lấy dũng khí, cũng là do bọn bạn cổ động, mới tới.

Bạch Đờ thấy nam sinh cũng không trả lời lại, ‘chậc’ một tiếng.

“Không cần cho tôi nước đâu, tôi cũng không uống, nhưng quen biết làm bạn là được rồi.” Bạch Đờ cười cười nhìn nam sinh.

“Tôi phải đi chạy bộ rồi, tạm biệt.” Bạch Đờ nói xong rồi vòng qua nam sinh đi chạy bộ.

Tần Thâm nhìn đến đây, hỏa khí trong mắt mới tiêu xuống một chút.

“Bạch cô nương, coi như cậu thức thời.” Tần Thâm lẩm bẩm nói ra câu này.

Các anh em cũng thực sự không hiểu, dáng dấp Bạch Đờ cũng không tính là rất xinh đẹp, cảm giác nghiêng về đáng yêu nhiều hơn.

Nếu nói xinh đẹp, Dương Y Y đẹp hơn rất nhiều.

Nhưng đối với việc theo đuổi của Dương Y Y Tần Thâm lại coi như trong suốt, ngay cả cái ánh mắt cũng không cho.

Thế nhưng, Bạch Đờ xuất hiện thực sự khiến cho bọn họ kinh ngạc.

Vì bên trong phạm vi có Bạch Đờ, Tần Thâm giống như biến thành người khác.

Có người nhìn thấy những hình ảnh này, vừa định hỏi Tần Thâm.

Trong nháy mắt đã thấy Tần Thâm đi về phía đường chạy.

Bạch Đờ trông thấy Tần Thâm nghiêm mặt đi đến bên cạnh mình, còn tưởng đắc tội cậu ta ở đâu.

Vội dừng tốc độ chạy lại, nhìn Tần Thâm, “Tần... anh Thâm, sao thế?”

Bạch Đờ thực sự không dám chọc vào gương mặt khó coi của Tần Thâm. Vì sợ rằng, chủ yếu là do mình khiêu khích.

Tần Thâm khịt mũi lạnh lùng, thả chậm bước chân, đi theo chạy cùng Bạch Đờ.

“Nam sinh vừa nãy là ai?” Ánh mắt Tần Thâm nhìn về phía cây ngân hạnh phía sau Bạch Đờ, ngón trỏ lướt qua chóp mũi, giống như lơ đãng hỏi.

Bạch Đờ ‘a’ một tiếng, “Cậu nói nam sinh vừa nãy mua nước cho tớ sao?”

Tần Thâm thực sự muốn đánh Bạch Đờ, thật là...

“Đúng đúng đúng.” Tần Thâm có phần tức giận nói.

Bạch Đờ thấy tâm tình của Tần Thâm mà không hiểu gì, “Chỉ đưa nước cho tớ thôi, không có gì.”

Bạch Đờ không thích đem những chuyện riêng nói ra, nếu không người khác sẽ cho là cô giống như khoe khoang trá hình. Cũng không nói chuyện nam sinh kia tỏ tình với cô.

“Vậy cậu ta làm gì mà đưa nước cho cậu.” Tần Thâm dừng bước, cảm giác không hỏi ra thề không bỏ qua.

Bạch Đờ nhìn ánh mắt Tần Thâm, giật nảy mình.

“Thì... nói đúng là lần trước tớ nhặt ly nước giúp cậu ta, cậu ta nói muốn cảm ơn tớ.” Bạch Đờ nói dối thì sẽ cúi đầu không dám nhìn đối phương, đặc biệt là đôi mắt. Hiện tại Bạch Đờ chính là không nhìn mắt Tần Thâm như thế, cúi đầu dùng giày khế ma sát mặt đất.

Tần Thâm tin là thật, gật đầu cười cười.

Bạch Đờ thấy Tần Thâm cười, bèn chạy đi.

“Đừng uống nước người khác đưa, không an toàn.” Tần Thâm đi theo chạy từ từ cùng Bạch Đờ.

“Biết rồi.” Bạch Đờ gật đầu.

“Ngoại trừ tớ.” Tần Thâm thêm vào một câu.

Lần này Bạch Đờ không hiểu. “Vì sao?”

“Vì tớ là bạn tri kỷ của cậu, sẽ không hại cậu.” Tần Thâm nói thêm bốn chữ ‘bạn tri kỷ’ (3) này, mang theo vị cực kỳ phần nộ.

(1) Vì tiếng trung bạn tri kỷ = 知心朋友 (bằng hữu = 朋友) nên mới có bốn chữ.

Bạch Đờ lẳng lặng ngó Tần Thâm một cái.

Từ khi cô nói mấy chữ ‘bạn tri kỷ’ này, động một chút Tần Thâm lại nói một lần. Chỉ một ngày đã nói không dưới năm lần.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ không nói lời nào, muốn đuổi theo.

Trần Ôn ở trên bục gọi một tiếng: “Anh Thâm.” Những lời này mới vừa ra khỏi miệng cũng nhanh chóng trở thành những âm thanh hỗn

độn.

Bạch Đờ theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy bóng lưng Tần Thâm.

Đi về phía ngược lại.

Bạch Đờ thu tầm mắt, tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc Tần Thâm sắp đến bực xoay người thoáng nhìn qua Bạch Đờ, thấy cô vẫn còn đang chạy băng băng.

Lắc đầu cười cười, mang đám anh em đi.

Chạy xong một vòng cuối cùng, hai tay Bạch Đờ chống trên đầu gối, thở mạnh.

Lý Thần Tinh tiến lên vịn Bạch Đờ, “Vừa rồi có phải là có người thổ lộ với cậu không?” Lý Thần Tinh bát quái nhìn Bạch Đờ.

Vặn chai nước khoáng mới cầm trong tay ra đưa cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ thở hổn hển, nhận lấy nước, uống ừng ực hơn nửa chai.

Cuối cùng mấy phút sau mới ổn định lại hơi thở của mình.

“Làm sao cậu biết?” Bạch Đờ nghiêng đầu nhìn Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh ghét bỏ nhìn Bạch Đờ một cái, “Đờ ngốc mới không biết thôi?”

“Trên mặt tên kia còn suýt viết: Tôi muốn tỏ tình với cậu.” Lý Thần Tinh dắt Bạch Đờ chạy ra phía ngoài.

Bạch Đờ nhớ tới gì đó, ôm bụng cười: “Thế này sao? Nhưng mà đích thực có một đờ ngốc không biết.”

Lý Thần Tinh đột nhiên bị hành động này của Bạch Đờ làm giật nảy mình: “Người nào ngốc vậy?” Lý Thần Tinh hỏi.

“Tần Thâm”. Bạch Đờ thu nụ cười lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Thần Tinh nói.

Lý Thần Tinh ngốc bầm sinh ngây ngốc hỏi: “Tần Thâm? Cậu ta làm sao?”

Bạch Đờ nghiêng mặt gương cầm với Lý Thần Tinh, như sờn mày: “Cậu hiểu mà.”

“Cậu nói đồ ngốc... ôi ôi ôi.... Cậu nói là Tần Thâm?” Lý Thần Tinh kéo người Bạch Đờ xuống, khom người khẽ hỏi.

Bạch Đờ ưỡn thẳng lưng: “Đúng vậy, cậu sợ cái gì.” Kéo Lý Thần Tinh lên.

“Đừng sợ, có tớ ở đây mà.” Bạch Đờ vỗ vỗ ngực bộ dạng đứng ra bảo đảm cho Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh sợ ngây người: “Sao cậu không sợ, mới vừa bắt đầu không phải cậu sợ nhất sao?”

“Vì hiện tại tớ và Tần Thâm là bạn tốt, cậu ta đã nói, sau này sẽ không bắt nạt tớ.” Bạch Đờ cười đến xán lạn.

Giống như Tần Thâm đích thực đã nói câu này.

“Cho nên cậu yên tâm, tớ cũng sẽ không để cậu ta bắt nạt cậu.” Bạch Đờ đặt tay Lý Thần Tinh lên tay mình rồi nhẹ nhàng khẽ mu bàn tay Lý Thần Tinh một cái.

Lý Thần Tinh nhìn Bạch Đờ hâm mộ: “Cậu thì tốt rồi, ở trường được lão đại bảo vệ, còn có người tỏ tình.”

Bạch Đờ vỗ vỗ vai Lý Thần Tinh: “Cậu ngốc à, người ta nói thích tớ nhất định là thực sự thích tớ sao? Bây giờ đều thích đùa bỡn tình

cảm, trên miệng nói yêu cậu, trong lòng có khi ngay cả một chút khe hở cũng không cho cậu.”

Bạch Đờ nấu canh gà (2) một lúc, Lý Thần Tinh liền húp say sưa ngon lành.

(2) 心灵鸡汤 có nghĩa đề tài những câu chuyện những sự việc mang nhiều kiến thức, trí tuệ và tình cảm, tràn trề năng lượng tích cực, mềm mại và ấm áp. Có thể trau dồi tình cảm, là những món ăn bồi bổ tinh thần; cũng có thể làm cho tâm trạng trở nên phấn chấn, cổ vũ ý chí khi gặp trắc trở và oan ức.

“Hơn nữa, cố gắng học tập là được rồi, nói chuyện yêu đương cái gì. Hại người hại mình.” Bạch Đờ thích nhất nhìn vẻ mặt sùng bái này của Lý Thần Tinh. Lúc này khiến cô cảm thấy nhân sinh đạt tới đỉnh cao.

Bạch Đờ vỗ lưng Lý Thần Tinh: “Bộ dạng cậu xinh đẹp như vậy, còn lo không có bạn trai? Yên tâm. Tin tưởng tớ.”

Lý Thần Tinh bị Bạch Đờ nói mặt đỏ lên.

“Nhưng mà, Bạch Đờ, cậu cũng thực sự rất đẹp, chỉ là tính cách của cậu quá men, sẽ khiến cho rất nhiều nam sinh kính nhi viễn chi (3).” Lý Thần Tinh nói nghiêm túc. Thậm chí hi vọng Bạch Đờ có thể sửa tính cách đàn ông kia đi một chút.

(3) Nói đến người hoặc việc gì đáng kính trọng, nhưng bản thân mình không muốn gần.

Bạch Đờ thờ ơ xua tay: “Có thích hay không thích. Tớ chỉ quan tâm cậu có thích tớ không.” Bạch Đờ lại bắt đầu gheo Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh nguýt Bạch Đờ một cái.

“Tớ nói thật, ngũ quan cậu đúng chuẩn như vậy, đôi mắt lại to thế này, mũi lại cao. Đặc biệt là lông mi, cực kì dài, không biết bao nhiêu

nữ sinh trong lớp hâm mộ.” Lý Thần Tinh nói là sự thực, trong lớp có một số nữ sinh đều vụng trộm thảo luận Bạch Đờ.

Tuy rằng lời nói không tốt một chút, nhưng trong câu cũng để lộ ngữ khí hâm mộ.

Lý Thần Tinh đã nghe thấy nhiều lần, nhưng Bạch Đờ nói đừng đi so đo, Lý Thần Tinh cũng khó mà nói.

Bạch Đờ nhéo nhéo mặt Lý Thần Tinh: “Được rồi, đại mỹ nhân Lý, chúng ta có thể về lớp chưa?”

Lý Thần Tinh xùy một tiếng bật cười: “Được thôi, đại mỹ nhân Bạch, chúng ta đi thôi.”

Hai người vội vã về lớp học, nhưng mãi đến lúc tan học Bạch Đờ cũng không thấy Tần Thâm.

Không khỏi có phần kỳ lạ.

Nhưng toàn bộ trong lớp ngoại trừ chơi thân với Lý Thần Tinh, tương đối tốt với Tần Thâm, thì không còn nữa.

Bạch Đờ lắc đầu: Không đúng, vẫn còn một người là Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ nghĩ trong đầu: Quên đi, lão đại kia mang theo mười mấy tên bảo vệ người trước người sau.

Thình thoảng thân cô còn khó bảo toàn, còn đi quan tâm người khác.

Còn không bằng suy nghĩ xem tối nay ăn món gì, ôn tập quyển sách nào.

Chương 15

Bạch Đờ trở về suy nghĩ một chút thực sự cảm thấy không yên tâm.

Vốn nghĩ sáng hôm nay lúc đi vào hỏi Tần Thâm vì sao hôm qua không vào học.

Nhưng chờ mãi không thấy người đến, đến lúc ăn trưa, Bạch Đờ vẫn không nhìn thấy.

“Sao sáng sớm không thấy bóng Tần Thâm đâu vậy?” Lý Thần Tinh hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đờ lắc đầu: “Tớ cũng không biết.”

“Cậu vậy mà cũng không biết?” Lý Thần Tinh ngờ vực.

Bạch Đờ chớp mắt mấy lần: “Tớ không biết rất bình thường mà. Và lại người ta cũng không nói cho tớ cậu ta đi đâu.”

Lý Thần Tinh chặc chặc hai tiếng: “Xem cậu kia, bây giờ trường học đều đang đồn cậu và Tần Thâm không đơn giản, người tinh tường đã cảm thấy Tần Thâm đối xử đặc biệt với cậu, chẳng lẽ cậu không cảm giác được?” Ánh mắt Lý Thần Tinh giống như muốn dò vào trong lòng Bạch Đờ, hỏi một chút đến tột cùng.

Bạch Đờ lấy tay gõ trán Lý Thần Tinh một cái, “Tớ và Tần Thâm đều xem nhau như là bạn tri kỷ, các cậu nói Tần Thâm đối xử với tớ không bình thường, có lẽ vì cậu ta xem tớ như bạn mà đối xử, nên không giống, đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì.” Trong lòng Bạch Đờ cảm thấy Tần Thâm đối xử với mình giống như là bạn. Mặc

dù thỉnh thoảng cảm giác Tần Thâm với mình không bình thường, nhưng cô cũng đem cái này quy thành bạn.

Mà cô cũng thật lòng xem Tần Thâm là bạn mà cư xử.

Lúc đang chạy bộ, Tần Thâm vẫn không xuất hiện, Bạch Đờ không khỏi lo lắng.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống gay gắt, toàn bộ sân thể thao nóng rang vô cùng.

Bạch Đờ mất tập trung chạy xong ba ngàn mét, thời điểm đầu đầy mồ hôi đứng trên đường chạy thở hổn hển.

Xuất hiện một mảnh bóng đen, chặn lại ánh mặt trời gay gắt.

Mồ hôi Bạch Đờ nhỏ vào trong mắt, cố nén khó chịu ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ nhân của cái bóng đen kia.

Chỉ thấy Tần Thâm xòe một cây dù, miệng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Đến gần nhìn mới thấy cậu cười lên có lúm đồng tiền.

Tần Thâm lấy khăn giấy ra đưa cho Bạch Đờ: “Lau đi.”

Bạch Đờ cảm giác cùng lắm là nửa ngày không gặp, nhưng thực sự giống như rất lâu không gặp vậy.

“Cậu đã đi đâu?” Bạch Đờ không nhận, ngẩng đầu híp mắt hỏi Tần Thâm.

Tần Thâm cười cười, lau khô mồ hôi trên trán Bạch Đờ.

“Đi giải quyết công việc. Làm sao? Nhớ tớ à?” Tần Thâm lại khôi phục bộ dạng vô lại lúc trước.

Vừa rồi Bạch Đờ còn cảm thấy Tần Thâm trở nên thuận mắt hơn nhiều, bây giờ đã cảm thấy hoàn toàn là ảo giác của mình.

Bạch Đờ bĩu môi một cái: “Nghĩ hay lắm.” Không để ý tay Tần Thâm lau mồ hôi, xoay người liền đi.

Tần Thâm ở phía sau nhìn bóng dáng Bạch Đờ cười ra tiếng.

“Anh em của tớ xảy ra chuyện, tớ đi giúp nó xử lý một chút. Nên không đến lớp.” Tần Thâm đi theo phía sau giẫm lên cái bóng của Bạch Đờ, giải thích.

Đúng như dự đoán của Tần Thâm, Bạch Đờ dừng bước.

“Vậy cậu có xảy ra chuyện gì không?” Bạch Đờ nói ra câu hỏi như dự đoán của Tần Thâm.

Tần Thâm liên tục không ngừng tiến lên trước, thò người hỏi Bạch Đờ: “Cậu rất lo lắng cho tớ?” Ngữ khí tự tin.

Bạch Đờ liếc Tần Thâm một cái: “Giữa bạn bè lo lắng không phải rất bình thường sao?” Cô không nhìn dáng vẻ gương mặt kia của Tần Thâm.

Tần Thâm cụp mắt: “Thực sự chỉ là bạn mới quan tâm sao?”

Bạch Đờ sừng sốt, nhìn bộ dạng của Tần Thâm.

Giống như tâm tình cậu lập tức có phần giảm sút.

“Dĩ nhiên không phải.” Bạch Đờ trả lời.

Vừa nói xong, Tần Thâm liền nhướng mắt, cặp mắt đào hoa nhìn Bạch Đờ chăm chăm: “Thế là cái gì?”

Bạch Đờ nhìn tính tình của Tần Thâm, quả thực khó hiểu như trái tim phụ nữ vậy.

“Vì cậu còn là bạn tri kỷ của tớ mà.” Bạch Đờ có chút cố tình, trả thù Tần Thâm ngày hôm qua.

Tần Thâm nắm chặt nắm đấm, hít thở sâu mấy lần.

Vừa mở mắt ra, đã trông thấy dáng dấp Bạch Đờ chạy đi xa.

“Kiếp trước tớ rõ là thiếu nợ cậu.” Tần Thâm vừa đuổi theo, vừa nhỏ giọng lầm bầm.

“Bạch cô nương, cậu đừng chạy.” Tần Thâm nói xong, Bạch Đờ càng ra sức chạy hơn.

Tần Thâm ‘ai da’ một tiếng, hướng về phía Bạch Đờ mà hô: “Có bản lĩnh thì cậu chạy đi, đừng để tớ bắt được.”

Bạch Đờ nghe vậy bước chân loạng choạng mấy lần, nhắc chân lên càng chạy nhanh hơn.

Hai người một trước một sau.

Rốt cuộc không ngừng bèn bì, Tần Thâm đuổi kịp Bạch Đờ.

Bạch Đờ bị cậu chặn trên tường, hai tay cậu chống hai bên.

Bạch Đờ cam chịu nhắm mắt. Cảm nhận được hơi thở phả trên đầu mình. Da đầu Bạch Đờ tê dại một hồi.

Tần Thâm cố nén cơn dục vọng.

Thả tay xuống.

“Chạy xong ba ngàn mét, cũng không uống nước?” Tần Thâm cốc đầu Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ chớp mắt mấy lần, ngẩng đầu nhìn Tần Thâm.

Đôi mắt rất trong veo, Tần Thâm không nhịn được đưa tay che mắt Bạch Đồ lại.

Ra vẻ ghét bỏ nói: “Đừng nhìn nữa, tròng mắt sắp rớt ra rồi.”

Bạch Đồ dùng sức hất tay Tần Thâm ra, “Người kì cục, đi ra.”

Tần Thâm giữ chặt người Bạch Đồ đã đi được một nửa.

“Đi mua nước.” Tần Thâm nói.

“Không đi, không có tiền.” Bạch Đồ có hơi gặng dỗi vung tay.

Tần Thâm nài một tiếng, níu lấy cổ áo Bạch Đồ.

“Cậu bán lĩnh rồi nhỉ, anh Thâm của cậu đây khi nào muốn cậu trả tiền vậy?” Tần Thâm bị Bạch Đồ chọc tức đến bật cười hỏi.

Bạch Đồ kìm nén bực bội không nói lời nào.

“Đi nào, mắt cậu rất đẹp, lông mi rất dài, cười lên đôi mắt sáng rực như tinh hà.” Tần Thâm đứng phía sau Bạch Đồ, khẽ cười khen cô.

Bạch Đồ được Tần Thâm khen, gương mặt hơi ửng hồng.

“Đi thôi? Có thể nể mặt đến căn tin không?” Tần Thâm cũng không đợi Bạch Đồ trả lời, nắm lấy cổ áo phía sau Bạch Đồ liền đi.

Đến căn tin, ông chủ dường như còn nhớ rõ Bạch Đồ.

Dù sao lần trước cùng Bạch Đồ đi chính là Cố Thừa Phong tiếng tăm lẫy lừng.

Lúc này lại một người cao hơn một tấc (1) tới là Tần Thâm.

(1) Gốc là canh thượng nhất tấc lâu, trích trong bài thơ ‘Đăng Quán Tước lâu’ của Vương Chi Hoán.

Ong chủ không nhin đợc nhìn Bạch Đờ mấy lần.

Đợc đến khi Tần Thâm lấy nước xong, lại cầm mấy cốc youlemei (2) đưa cho ông chủ.

(2) Đây là một loại trà sữa, gồm các vị như là khoai môn, sô cô la, lúa mạch, dâu tây, thường dùng hồng trà cùng với sữa bò đặc tinh chế thành trà sữa, lại phối hợp với thạch dừa, nước nóng đã có thể thưởng thức.

Trà sữa Youlemei - Giá tháng 3/2020 | Trợ lý Mua Sắm Online

Bạch Đờ đi theo sau lưng.

Ông chủ hòa nhã nở nụ cười, vươn cổ lên hỏi Bạch Đờ: “Anh trai nhỏ lần trước đi cùng cháu, hôm nay không đến à?”

Bạch Đờ còn đang sửng sờ đứng phía sau chờ Tần Thâm nói, nhất thời không kịp phản ứng.

Trái lại là Tần Thâm, trong chớp mắt xoay người, ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Đờ không ngừng.

“Anh trai nào hả?” Tần Thâm sa sầm mặt hỏi.

Dáng vẻ kia, phút chốc Bạch Đờ đã cho là mình có phải kết hôn rồi không, còn ngoại tình.

“Cái gì?” Bạch Đờ ngây ngô hỏi lại.

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ, vẻ mặt vừa bị tổn thương lại vừa trách móc: “Làm sao? Giả ngu? Người ta đã nói đến mức này, còn cái gì?” Câu cuối cùng kia còn ‘cái gì’, là học ngữ khí của Bạch Đờ nói ra vừa này.

Ông chủ giống như còn cảm thấy không đủ lửa, vui vẻ nhìn thiếu nam thiếu nữ cãi nhau.

Tiếp tục châm dầu vào lửa nói: “Chính là cái cậu cao...” Thóang nhìn qua Tần Thâm.

“Gần giống cậu này, có lẽ cậu kia thấp hơn một chút.” Tần Thâm nghe ông chủ nói câu này, không tự chủ thẳng lưng lên.

“Cậu bé kia bộ dạng nhã nhặn.” Ông chủ tiếp tục nói.

“Cậu này... Ừm... Xem ra rất hấp dẫn nữ sinh, khuôn mặt đáng dấp đào hoa đều hiện ở trên mặt.” Ông chủ nói xong, Tần Thâm liền muốn học máu.

Dáng dấp đẹp trai là lỗi của tôi?

“A, cháu biết rồi, chú, chú nói là Cố Thừa Phong sao?” Phản ứng của Bạch Đờ dường như bây giờ mới lái xe tới nơi. (3)

(3) Ý chỉ bây giờ Bạch Đờ mới kịp nhận ra.

Tần Thâm lặng lẽ cười gằn một tiếng.

“Vừa nãy còn nói cái gì, bây giờ tên người ta cũng trực tiếp kêu ra.”

Được lắm cô gái thấy sắc quên bạn.

Tần Thâm vừa dứt lời, Bạch Đờ đã thản nhiên tiếp nhận.

“Vì tớ chỉ từng đi cùng Cố Thừa Phong thôi, nên mới nhớ tới cậu ấy.” Bạch Đờ giải thích.

Ngay cả chính cô cũng không biết tại sao mình phải giải thích, thế nhưng nhìn bộ dạng của Tần Thâm, không giải thích sẽ lập tức kéo mình va vào tường vậy.

Tần Thâm cười gằn một tiếng. “Không phải là vì ông chủ nói câu nhã nhặn kia?”

Bạch Đờ lắc đầu.

Thật đúng là không có.

Tần Thâm hài lòng. “Lần sau không cho phép cùng người khác tới đây lần nữa, để người ta nhìn thấy bị ảnh hưởng không tốt.”

Khóe mắt ông chủ giật giật nhìn Tần Thâm một cái, “Lần trước cậu và cậu ta mua cái gì?” Tần Thâm không quan tâm đến ánh mắt ông chủ mà hỏi.

“Tớ mua CocaCola cho cậu.” Bạch Đờ nói câu này, Tần Thâm lại hài lòng.

“Đúng rồi, sau đó cậu ấy mua sữa cho tớ.” Bạch Đờ vỗ vỗ đầu mình.

“Tớ còn nói trả lại, đến bây giờ vẫn chưa trả.” Bạch Đờ vội vàng đi đến tủ mua sữa, cầm một hộp sữa.

Đưa tiền cho ông chủ.

Tần Thâm cầm lấy tiền Bạch Đờ.

“Để tớ, cậu cầm số tiền này, mua lon coca cho tớ.” Tần Thâm lấy tiền Bạch Đờ vốn định mua sữa trả lại cho Bạch Đờ, đẩy Bạch Đờ đi đến tủ lạnh.

Nắm tay Bạch Đờ đi lấy CocaCola, sau đó lại buông ra.

“Đi tính tiền.” Tần Thâm chỉ huy.

Bạch Đờ ghét bỏ liếc nhìn Tần Thâm.

Đưa CocaCola cùng với sữa cho ông chủ. “Tính tiền.”

Bạch Đờ nói.

Tần Thâm lấy sữa ra. Đưa Cocacola cho ông chủ: “Chỉ mua Cocacola.” Ông chủ vui vẻ nhận lấy tiền. Thuần thực ở trong rương nhỏ thối tiền lẻ cho Bạch Đờ.

Tần Thâm lại đem nước mình muốn mua, cùng mấy bình youlemei. Lại chọn rất nhiều đồ ăn vặt, cộng thêm hộp sữa kia đưa cho ông chủ.

“Tính tiền.” Ông chủ vui vẻ nhận tiền vươn cổ nói: “Được rồi.”

Bạch Đờ liếc mắt nhìn Tần Thâm.

Bạch Đờ phán định: “Người này có độc.”

Tần Thâm đi ra ngoài, vắn chai nước vừa mới ra, đưa cho Bạch Đờ. “Uống, nếu không cổ họng sẽ đau nhức.”

Bạch Đờ không khách khí tiếp nhận, ừng ực mấy ngụm.

Giọt nước vương trên môi, Tần Thâm còn chưa kịp thưởng thức cảnh sắc mê người này.

Bạch Đờ đã giơ cánh tay lên, lau miệng một cái.

Động tác không khác gì đàn ông...

Tần Thâm hướng lên trời hít thở mấy hơi.

Đàn ông tí cũng không sao, đàn ông tí cũng không sao.

Tần Thâm tự an ủi mình.

Bạch Đờ không chú ý tư thế Tần Thâm ngửa mặt nhìn lên trời, moi cái túi.

“Tìm gì vậy?” Tần Thâm mở cái túi ra hỏi.

“Hộp sữa kia, lát nữa tớ đưa cho Cố Thừa Phong.” Bạch Đờ vùi đầu vào túi.

Mà cái túi bị hai tay Tần Thâm xách theo mở ra.

Cái góc độ này nhìn sang, giống như hai người ôm nhau.

Tần Thâm hơi khuyu gối xuống, nhìn thẳng Bạch Đờ.

“Tớ cùng đi với cậu.” Tần Thâm đóng túi lại, nhìn Bạch Đờ nói.

Bạch Đờ không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì... chúng ta là bạn tri kỷ.” Tần Thâm lại cố tình khiến Bạch Đờ buồn nôn.

Tròng mắt Bạch Đờ đảo một vòng, nhìn thấy vì khuyu gối khom lưng mà mình cùng chiều cao với Tần Thâm.

Giật tóc Tần Thâm một cái.

Tần Thâm không phòng bị, bị đau ‘a’ một tiếng.

Bạch Đờ có hơi lớn tiếng nói: “Tần Thâm, cậu ít buồn nôn đi.”

Bạch Đờ nói xong liền vắt chân lên cổ chạy, Tần Thâm xoa xoa tóc.

Đây là có khuynh hướng bạo lực gia đình à?

Cuối cùng.

Bạch Đờ vẫn cùng Tần Thâm đi đưa sữa cho Cố Thừa Phong.

Cũng không phải là Bạch Đờ đồng ý, mà là Bạch Đờ ở hành lang lại bị Tần Thâm đuổi kịp.

Nắm cổ áo phía sau Bạch Đờ, nói là kéo, không bằng nói là nhẹ nhàng bắt lấy.

Tần Thâm híp mắt hỏi Bạch Đờ: “Còn dám không?”

Bạch Đờ lắc đầu, sợ hãi.

Tần Thâm cong môi. “Cùng đi đưa sữa?”

Bạch Đờ gật đầu, sợ hãi.

Cho nên, Tần Thâm lại cùng Bạch Đờ đi đưa sữa bò.

“Cám ơn cậu Cố Thừa Phong.” Bạch Đờ nói.

Cố Thừa Phong nhìn nam sinh đứng phía sau Bạch Đờ.

Lại liếc mắt nhìn Bạch Đờ đuổi tay đưa sữa bò, do dự một chút nhận lấy.

“Không có gì.” Cố Thừa Phong cười cười với Bạch Đờ, nhưng mặt không cảm xúc nhìn Tần Thâm.

Lúc Tần Thâm nhìn biểu cảm Cố Thừa Phong muốn tìm tòi nghiên cứu lại không thể làm gì được trong lòng mừng thầm một trận.

Đều là đàn ông, không, vẫn chưa phải là đàn ông.

Đều là nam sinh, ai không hiểu ý đồ của đối phương.

Chương 16

Đã mấy ngày Bạch An Chi không về nhà, trên phòng khách còn viết giấy ghi chú: Mẹ ra ngoài một thời gian. Tiền ở chỗ dì Thúy, hết thì tới dì lấy.

Bạch Đồ cup mắt, bỏ ghi chú vào trong một chiếc hộp.

Vừa mở ra, tất cả đều là giấy ghi chú, Bạch Đồ tiện tay cầm lên một cái, đã nhìn thấy bên trong viết là: Có việc ra ngoài, tiền ở chỗ dì Thúy, hết thì tới dì lấy.

Bạch Đồ nhìn mấy lần, tất cả đều là câu nói này.

Lúc ấy Bạch Đồ không hiểu, cho là Bạch An Chi đi công tác, nhưng sau khi trải qua chuyện cấp 2, Bạch Đồ đã biết.

Cùng lắm là Bạch An Chi phải đi theo cùng.

Khẽ thở dài một cái, giống như bất đắc dĩ lại như trống vắng.

Sáng sớm Bạch Đồ đi vào đã thấy Tần Thâm ngồi chỗ của mình.

Bạch Đồ tiến lên trước: “Anh Thâm, nhường một chút.”

Tần Thâm khoanh hai tay lại, nghiêng đầu nhìn Bạch Đồ: “Tớ không nhường thì sao?”

Bạch Đồ vẫn còn nghĩ đến ngày hôm qua bị cậu ta ‘bắt nạt’ hai lần, lúc này cũng không nói gì, đeo cặp sách đi tới chỗ ngồi của Tần Thâm ở phía sau.

“Cậu không nhường thì cậu ngồi đó đi.” Bạch Đờ vừa nói vừa ngồi xuống, thu dọn bàn.

Tần Thâm đi theo.

“Sao thế?” Tần Thâm không có bạn cùng bàn, lúc này liền dời một cái ghế qua ngồi phía bên kia bàn.

Cái ghế bị cậu thay đổi phương hướng. Tay cậu chống trên thành ghế.

“Không phải cậu muốn ngồi chỗ của tớ sao?” Bạch Đờ tức giận nói.

Bỏ sách của Tần Thâm vào trong học bàn.

Tần Thâm còn định nói gì đó, chỉ thấy Bạch Đờ bỗng khom người, dọn dẹp học bàn của Tần Thâm.

Vừa thu dọn vừa nói: “Nhìn cái học bàn của cậu kia, quả thực không phải học bàn, là đồng rác.” Bạch Đờ ghét bỏ sắp xếp bên trong học bàn.

Bỗng có mấy lá thư rơi xuống đất, Bạch Đờ ngồi xuống.

Nhặt lá thư trái tim màu hồng của thiếu nữ lên.

Bên trên viết: Tần Thâm, em thích anh.

Không thể viết trắng ra được hơn. Ngay cả trang bìa cũng viết trắng ra, Bạch Đờ cũng muốn mở nội dung bên trong ra xem.

Nhưng chủ lá thư đang ở đây, cô có phần không xuống tay được.

Tần Thâm cũng ngồi xuống nhìn theo, thấy lá thư này trên tay Bạch Đờ. Cậu nghi hoặc một chút.

“Đây là... của tớ sao?” Tần Thâm chau mày hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đồ liếc Tần Thâm một cái, “Cậu đây là khoe khoang trá hình ư?” Ngồi dậy, thu cẩn thận mấy lá thư.

Vừa định bỏ vào trong hộc bàn, Tần Thâm đã bắt lấy tay Bạch Đồ.

“Làm gì vậy?” Tần Thâm khó hiểu.

“Còn có thể làm gì, dĩ nhiên là đặt lại trong hộc bàn, cậu xem những cái này cậu cũng chưa mở ra, có lẽ, có thể cậu cũng không biết những lá thư ở chỗ này, nếu như không phải hôm nay tở dọn dẹp hộc bàn của cậu, có khi cậu đã không nhìn thấy được.” Bạch Đồ có phần bất đắc dĩ nói, lại giống như thương tiếc.

Tần Thâm nhìn bộ dạng của Bạch Đồ, trong lòng giống như bị xối một thùng nước đá: “Cậu rất tiếc ư?”

Bạch Đồ không chú ý đến thay đổi của Tần Thâm, tự mình nói: “Đúng vậy, tở chưa từng nhận được thư tình. Đâu giống cậu, nhận nhiều như vậy, thế mà còn không biết.”

Nói xong thu dọn thư, đặt lại trong hộc bàn.

Tần Thâm nghe Bạch Đồ trả lời, thở dài một hơi.

Cậu lấy mấy lá thư ra, cũng không nhìn một chút đã ném vào thùng rác.

Xoay người nói với Bạch Đồ: “Cậu muốn nhận thư tình?” Tần Thâm chẳng biết tại sao hỏi một câu, khiến Bạch Đồ không biết trả lời thế nào.

“Cũng không phải, chỉ là cảm thấy cậu được nhận mà không quý trọng, làm cho chúng tở chưa từng nhận những thứ này vô cùng hâm mộ.” Bạch Đồ dọn dẹp xong hộc bàn của Tần Thâm, “Đừng có làm lộn xộn lên nữa, lần sau tở sẽ không giúp cậu đâu.” Bạch Đồ đeo cặp sách chuẩn bị đi.

“Không phải không quý trọng...” Tần Thâm nói ra một câu khó hiểu. Kéo lấy quai đeo cặp của Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghiêng đầu nhìn sang. “Sao thế?”

Tần Thâm không trả lời câu hỏi của Bạch Đờ, mà tự mình nói tiếp một câu: “Nếu như người viết lá thư ấy là cậu, tớ sẽ quý trọng.”

Bạch Đờ ngẩn ra tại chỗ, chăm chú nhìn Tần Thâm không ngừng.

“Cậu... đừng đùa kiểu này.” Bạch Đờ nhíu mày hất tay Tần Thâm ra.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ có chút tức giận, kéo người lại: “Tớ lừa cậu mà, xem cậu khẩn trương như thế kìa.” Tần Thâm cụp mắt cười gượng hai tiếng, giọng nói hơi trầm xuống.

Bạch Đờ không thể nói rõ là tư vị gì, nhưng thực sự thờ phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ cánh tay Tần Thâm: “Lần sau đừng đùa cái này nữa, giữa bạn bè không thể đùa kiểu này.”

Tần Thâm không trả lời mà hỏi: “Cậu sợ như vậy sao?”

“Đúng vậy, thế này ngay cả bạn cũng không làm được.” Bạch Đờ thấy mấy người đi vào.

Lúc đầu trong lớp chỉ có hai người, là cô và Tần Thâm.

Tần Thâm giống như chú ý tới ánh mắt của Bạch Đờ.

Buông tay ra: “Về đi. Đờ tốt hôm bữa hứa với cậu, ở trong học bàn cậu.”

Bạch Đờ mắt thẳng băng đi về phía trước mấy bước. Quay đầu lại nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm hất cằm, khóe môi cứng ngắc giật giật, ngón tay chỉ học bàn Bạch Đờ.

Bạch Đờ cảm thấy nụ cười của Tần Thâm rất kỳ lạ, giống như biểu cảm bị tổn thương của A Hoành nhà cách vách lúc không ai chơi cùng nó, mặc dù cậu đang cười, nhưng không giống vẻ mặt vui vẻ trước đó.

Bạch Đờ muốn đi qua hỏi Tần Thâm làm sao, nhưng Tần Thâm đã ra khỏi lớp.

Bạch Đờ có hơi mất mát trở về chỗ ngồi.

Khom người nhìn học bàn, đã thấy đề tốt Tần Thâm nói.

Cái đề tốt này, chính là tài liệu với sách ôn tập mà cô đã nhìn thật lâu ở tiệm sách.

Tần Thâm mua không phải chỉ một quyển, mà là nguyên bộ.

Giá một quyển đã muốn hơn mấy chục, một bộ cũng phải hơn mấy trăm.

Bạch Đờ muốn cầm lên trả lại cho Tần Thâm, chỉ thấy vừa lấy ra một tờ giấy đã bay xuống: Không cần trả lại cho tớ, cậu mời tớ uống Coca, tớ tặng quà cho cậu. Cậu đưa tớ, tớ cũng không dùng, chỉ bằng cậu học tập cho giỏi, tạo phúc cho xã hội, đến lúc giàu đừng quên tớ là được.

Bạch Đờ đọc mà bật cười thành tiếng. Từng chữ từng nét của Tần Thâm viết rất ngay ngắn và có thứ tự, ở câu cuối, Tần Thâm còn vẽ lên một con heo hoạt hình.

Bạch Đờ cất tờ giấy, kẹp vào một trang trong sách ngữ văn.

Nhìn đồng hồ trên tường, Bạch Đờ đi đến căn tin, mua một hộp sữa.

Lúc trở về đặt sữa trên chỗ Tần Thâm.

Lại nhìn người xung quanh một chút, bỏ sữa vào học bàn Tần Thâm, dán một tờ giấy note lên.

Trần Ôn đi vào lớp, trông thấy Bạch Đờ liền hỏi: “Bạch cô nương, cậu biết hôm nay Tần Thâm bị sao không?”

Bạch Đờ bị hỏi ngây ngẩn cả người, lắc đầu, “Sao vậy?”

Trần Ôn nhíu mày, biểu cảm trên mặt sắp nhăn chung lại một chỗ, “Vậy thì kỳ lạ, ngay cả cậu cũng không biết.” Trần Ôn lẩm bẩm nhưng lại giống như nói cho Bạch Đờ nghe.

“Rốt cuộc là thế nào?” Bạch Đờ có phần khẩn trương hỏi.

Trần Ôn thở dài một tiếng, “Tớ cũng không biết, chỉ là mới vừa ở toilet, anh Thâm thoáng một phát đã hút mùi mấy điếu thuốc.”

“Cái này không tính là gì, chỉ là cho dù cậu ta hút thuốc, nhưng cũng không hút nhiều như vậy.” Lý Minh nói tiếp.

Bạch Đờ nhíu mày.

Cảm thấy lúc Tần Thâm vừa đi ra khỏi lớp đích thực giống như rất không vui.

“Mới vừa rồi cậu ấy còn tán gẫu với tớ, sau đó tớ về chỗ ngồi của mình, cậu ta đã đi ra ngoài.” Bạch Đờ mím môi, nhìn hai người bọn họ nói.

Trần Ôn lập tức hỏi: “Hai người các cậu tán gẫu cái gì?”

Bạch Đờ liền nói thật tình huống vừa nãy một lần.

Lý Minh bắt lấy trọng điểm: “Cho nên, cậu nói... Tần Thâm nói nếu mà cậu viết thư cho cậu ta, cậu ta sẽ quý trọng, cậu liền nói ngay cả bạn cũng không làm được?” Lý Minh căng thẳng nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ thành thật gật đầu.

Trần Ôn kích động muốn đánh Bạch Đờ, Lý Minh thì giơ ngón tay cái lên với cô.

Lý Minh và Trần Ôn nhìn nhau một chút.

“Không có chuyện gì, có lẽ anh Thâm chọc cậu thôi.” Lý Minh giải thích, nhưng trong lòng cậu cũng không phải nghĩ như vậy.

“Không phải, ý của anh Thâm...” Trần Ôn muốn nói bị Lý Minh ngắt lời.

Trần Ôn không hiểu nhìn sang, Lý Minh nháy mắt mấy cái.

“Chắc anh Thâm vì lo nghĩ chuyện thi đấu bóng đá, nên mới hút thuốc.” Lý Minh lại bổ sung một câu, nói với Bạch Đờ.

Bạch Đờ còn định nói gì đó, Lý Minh đã kéo Trần Ôn đi.

Khi đi tới cửa còn hướng về Bạch Đờ mà la to: “Yên tâm, không sao đâu, anh Thâm cũng chỉ phiền não vì chuyện thi đấu thôi.”

Bạch Đờ bật hơi, có phần chán chường dựa lưng vào ghế.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết tại sao tâm tình Trần Thâm không tốt.

Bạch Đờ đem lời nói của Trần Ôn và Lý Minh lọc lại trong đầu một lần.

Nghĩ đến gì đó, ghế vang lên ‘két’ một tiếng trong lớp học yên tĩnh. Người xung quanh đều cau mày nhìn Bạch Đờ.

“Bạch Đờ, cậu phát điên cái gì vậy?” Một nữ sinh thổi tay sơn móng chưa khô, không vui nhìn Bạch Đờ hỏi.

Bạch Đờ xấu hổ xoa xoa tay, không nói gì rồi chạy tới căn tin.

Trên đường trở về Bạch Đồi lén lén lút lút, giống như làm việc gì đó không thể lộ ra ngoài.

Mà trong tay cô cầm một cái túi giấy dầu bọc một vật hình chữ nhật rất nhỏ và mỏng.

Lúc Bạch Đồi trở về lớp, chỗ ngồi của Tần Thâm vẫn trống không.

Vừa khéo như ý cô.

Bạch Đồi ngồi ở chỗ ngồi, cầm bút, từng nét từng chữ, nghiêm túc viết gì đó.

Thời điểm Tần Thâm trở lại lớp, thấy Bạch Đồi không ở chỗ ngồi, vỗ vỗ bàn Trần Ôn.

“Bạch Đồi đâu?” Trần Ôn ngẩng đầu lên đã trông thấy ánh mắt Tần Thâm nhìn chằm chằm cái bàn của Bạch Đồi, ánh mắt cũng không cho cậu ta.

Tay Trần Ôn mập mập gãi gãi cổ, “Vừa rồi vẫn còn, em cũng không biết Bạch cô nương đi đâu nữa.”

Lý Minh cảm thấy ánh mắt Tần Thâm nhìn về phía mình.

Lắc đầu, “Em cũng không rõ, vừa nãy tụi em nói cho cô ấy...” Lý Minh còn chưa dứt lời, Trần Ôn ho sặc sụa ý đồ ngăn cản.

Thế nhưng đã muộn.

Rốt cuộc ánh mắt Tần Thâm cũng bỏ xuống nhìn về phía hai cái đũa ‘cùng hội cùng thuyền’ (1) này.

(1) Câu gốc là nan huynh nan đệ.

“Tụi mày nói cho cô ấy cái gì?” Tần Thâm hỏi.

Lý Minh và Trần Ôn trao đổi ánh mắt, hai bên đều trốn tránh trách nhiệm: Mà nói.

“Trần Ôn nói với cô ấy anh ở nhà vệ sinh hút thuốc.” Lý Minh chỉ vào Trần Ôn, nói với Tần Thâm.

Trần Ôn há hốc mồm.

“Mày nói bình thường anh Thâm không hút nhiều như vậy, hôm nay hút rất nhiều.” Trần Ôn không chịu thua trừng mắt Lý Minh, bên trong ánh mắt hai người đều mang theo tia lửa giận của phản bội.

Tần Thâm nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền.

“Tao thật...”

“Còn nói gì nữa?” Tần Thâm cắn răng hỏi.

Lý Minh nói sự thật.

Tần Thâm mở mắt ra, ánh mắt tản ra tia sắc bén. “Coi như mày thông minh.”

“Cho nên, lão đại, rốt cuộc là vì cái gì mà anh hút thuốc nhiều như vậy?” Trần Ôn cảm thấy chết sớm chết muộn cũng phải chết, không bằng trước khi chết thu thập nhiều tư liệu chút

Tần Thâm bèn xoay người về chỗ ngồi, vừa nói: “Vì bóng đá.”

Trần Ôn và Lý Minh: Quý mới tin.

Phịch một tiếng ngồi lại xuống chỗ của mình.

Tần Thâm đưa tay che mặt, rất nhiều nữ sinh nói cảm thấy đàn ông hút thuốc không phải đàn ông tốt.

Vậy Bạch Đồi thì sao? Sẽ nghĩ cậu như thế nào? Tần Thâm nghĩ trong đầu.

Vò tóc lung tung, tóc lúc đầu sạch sẽ gọn gàng, biến thành một cục rối bời.

Tần Thâm giận dữ nằm nhoài lên bàn.

Nghĩ đến những lá thư tình lúc nãy kia. Căn bản cậu cũng không biết có thứ này, càng không biết là thư tình.

Nghĩ đến lời nói của Bạch Đồi.

Thế... Nếu như mình thổ lộ, có phải là cô ấy sẽ lập tức từ chối, ngay cả làm bạn cũng không thể không.

Chắc vậy rồi, cô ấy đã nói đến mức này.

Tần Thâm thở ra một hơi, đưa tay mò mẫm lung tung trong hộc bàn một trận.

Nhìn xem có còn người nào liều mạng nhét rác như vậy vào trong hộc bàn của cậu nữa không.

Mò mẫm tìm kiếm, quả nhiên, thực sự vẫn có một lá.

Tần Thâm nắm lấy, vừa định đưa nó từ không trung làm một cái đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó tiến nó đến thùng rác.

Chỉ liếc mắt, Tần Thâm lập tức dừng lại cái tay kia đưa nó về nhà.

Tần Thâm mở to mắt nhìn chăm chăm lá thư nọ.

Một lá thư màu xanh lá cây.

Sau đó, chậm rãi cười ra tiếng. Cặp mắt đào hoa lóe lên tia sáng. Ngón trở sờ sờ chóp mũi, lỗ tai phấp phồng.

Chương 17

Ở bên ngoài lá thư bỗng viết mấy chữ, cực kỳ giống nét chữ của Tần Thâm, Tần Thâm biết, chỉ có một người có thể bắt chước, cũng bắt chước giống y hệt.

Chủ nhân của lá thư này — — Bạch Đờ.

Bên ngoài lá thư viết: Tần Thâm thân khái.

Hai tay Tần Thâm hơi run run, lần đầu tiên cảm thấy tên của mình viết ra lại đẹp đến như thế. Từng nét từng chữ được viết bằng nét bút trung tính, hết như những vũ công múa ba lê quay cuồng trong tim cậu.

Quấy nhiễu suy nghĩ của cậu trong thời khắc này.

Tần Thâm nhẹ nhàng mở thư ra, sợ xé hỏng.

Giấy viết thư bên trong vẫn là màu xanh lá cây.

Tần Thâm mở ra, bên trong là một bức tranh. Một bức họa nho nhỏ.

Nếu như đối tượng vẽ không phải là Bạch Đờ, Tần Thâm nhìn thấy bức họa nhỏ này của họa sĩ cũng không muốn tiếp tục xem nữa.

Một đồng thứ loạn thất bát tao, không biết là vẽ cái gì. Người nhìn hoa cả mắt.

Thế nhưng Tần Thâm lại tỉ mỉ nhìn thêm lần nữa. Đã hiểu ý tứ của Bạch Đờ.

Hình ảnh bên trong là một người đứng trên sân bóng, chỉ là có lẽ Bạch Đờ muốn tiện, nên không vẽ bãi cỏ. Trực tiếp mua giấy màu xanh lá, mà nam sinh kia đứng chính giữa ôm quả bóng.

Giấy chia làm ba màu sắc, trắng xanh đen.

Tần Thâm đứng ở giữa đường ranh giới trắng đen.

Vì sao Tần Thâm biết người kia là cậu? Bởi vì... ở trên trán của người trong bức họa nho nhỏ Bạch Đờ đã viết hai chữ Tần Thâm.

Trên giấy màu trắng vẽ mặt trời, màu đen vẽ ánh trăng trời sao.

Tần Thâm đã hiểu.

Bạch Đờ tin Trần Ôn và Lý Minh, cho là cậu vì chuyện đá bóng mà phiền não.

Lật giấy qua, mặt sau viết một câu: *Thành công sẽ rất vui sướng, thế nhưng biết đâu nhìn thấy mặt trời sẽ rất chói mắt, khiến cho người bức dọc nóng nảy. Thất bại cũng không phải là thật sự thất bại, biết đâu khi nhìn thấy ánh trăng ngôi sao ngân hà lại có thể để cậu quên mất ưu sầu, an ủi lòng người làm lại lần nữa.*

Tần Thâm cúi đầu xuống khẽ cười, cẩn thận đặt lá thư vào hốc tối trong cặp. Giấu tâm sự trong lòng không ai biết.

Tần Thâm cúi người cất cặp xong, trông thấy có một hộp sữa. Phía trên dán tờ giấy.

Cảm ơn sách ôn tập của cậu, tớ không biết lấy gì trả cho cậu, nên đưa sữa cho cậu trước, dùng thân phận bạn tri kỷ khuyên cậu, đừng uống coca nữa, rất tổn hại sức khỏe. Có điều... sữa không đủ để biểu đạt tấm lòng thành của tớ, lần sau cậu đưa tờ giấy này cho tớ, có thể nói tớ làm một chuyện vô điều kiện. Bạch Đờ tớ ở đây cam đoan trăm phần trăm, tờ giấy này, hiệu nghiệm vĩnh viễn.

Tần Thâm gấp tờ giấy, lại bỏ vào hốc tối trong cặp sách.

Bạch Đờ trở về đã thấy Tần Thâm bung sữa uống. Chính là hộp sữa cô mua, Bạch Đờ xác nhận.

Phát sách bài tập cầm về từ giáo viên toán xuống, lúc đến chỗ Tần Thâm.

Bạch Đờ đặt vở trên chỗ Tần Thâm, nhưng ánh mắt không dám nhìn thẳng cậu, chỉ có thể lảng lạng dò xét.

Ánh mắt Tần Thâm nhìn chằm chằm Bạch Đờ.

“Tớ đã đọc thư của cậu.” Tần Thâm muốn cười chọc ghẹo, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. Kìm nén.

Ngược lại Bạch Đờ khẩn trương, “Thế nào?”

Tần Thâm giả vờ, bày hai tay ra: “Tạm được, vẽ cũng chỉ như thế.”

Bạch Đờ nhét vở vào chỗ Tần Thâm.

“Trả tớ.” Bạch Đờ đưa tay về phía Tần Thâm.

Thấy Bạch Đờ nói thật, Tần Thâm hạ thấp cái đuôi xuống, có chút chân chó đứng lên, cười nịnh nọt với Bạch Đờ.

“Tớ nói đùa mà, cậu vẽ rất đẹp, canh gà cũng uống ngon.” Dáng vẻ Tần Thâm nghiêm túc, với giọng nói kia, Bạch Đờ không biết xấu hổ mà tin tưởng.

Bạch Đờ ‘hừ’ một tiếng, “Tớ chắc chắn biết đẹp mà, nếu không tớ đưa cậu làm gì?”

Tần Thâm cúi đầu xuống, vo tròn tay để ở miệng, ngăn không cho tiếng cười phát ra: “Ừm, đúng vậy.”

“Cho nên, cái đó của cậu tính là thư tình rồi?” Tần Thâm được voi đòi tiên hỏi.

“Cậu nghĩ hay lắm.” Bạch Đờ nói xong câu đó, đã nghe Lý Thần Tinh đứng ở cửa gọi: “Bạch Đờ, nhanh lên, trận đấu bắt đầu rồi.”

Bạch Đờ vừa đi được mấy bước, Tần Thâm liền đuổi theo: “Tớ nhớ trận đấu của cậu còn một tháng nữa mà, làm sao...”

“Không phải tớ, là trận đấu bóng rổ.” Bạch Đờ ngắt lời Tần Thâm, vừa chạy về phía Lý Thần Tinh vừa giải thích.

Tần Thâm chạy theo, đuổi kịp Bạch Đờ: “Lớp chúng ta à?”

Bạch Đờ dừng lại, vẻ mặt khó tin nhìn Tần Thâm, “Đại ca, nửa tháng trước lớp chúng ta đã nói hôm nay tranh tài rồi.”

“Cậu không phải không biết đó chứ?” Bạch Đờ ‘ồ’ lên một tiếng, “Không cần giải thích, tớ đi trước.”

Tần Thâm kéo Bạch Đờ lại, “Cậu gấp gáp như vậy làm gì? Cũng không phải cậu thi đấu.”

Bạch Đờ thấy Lý Thần Tinh đã chạy xa, có phần sốt ruột vỗ cái tay Tần Thâm kéo lấy cô.

“Cậu buông tay, tớ phải đi chiếm chỗ ngồi.” Bạch Đờ gỡ tay Tần Thâm ra, giẫy giụa muốn đi.

Tần Thâm giống như tức giận giành thắng thua với Bạch Đờ, nhất định không buông tay.

Chung quanh một đám người đi qua, trông thấy màn này, đám người ngày thường chơi thân với Tần Thâm đều huýt sáo.

“Anh Thâm, được đó nha.” Có người trêu ghẹo nói.

Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ, phớt lờ lời nói của bọn chúng.

Bạch Đờ vẫn đang vùng vẫy, “Nhanh lên, sắp bắt đầu rồi.” Bạch Đờ thấy Tần Thâm vẫn không buông tay, ngẩng đầu lên nhìn Tần Thâm.

Khoảnh khắc Tần Thâm cúi đầu, cái cằm va vào trán Bạch Đờ.

Bạch Đờ nảy ra một ý, ngời xồm xuống, che lấy trán, vùi xuống đầu gối.

Tần Thâm bưng lấy cằm, lại trông thấy bộ dạng này của Bạch Đờ.

Lập tức ngời xồm xuống, “Làm sao vậy, va vào đâu rồi?” Tần Thâm khẩn trương hỏi, hai tay vịn hai vai Bạch Đờ.

Bạch Đờ cúi đầu, nức nở vài tiếng, không nói lời nào.

Tần Thâm càng luống cuống, cũng không biết thế nào cho phải, nâng đầu Bạch Đờ lên nhìn, nhưng Bạch Đờ vẫn bướng bỉnh không chịu ngẩng đầu lên.

“Bạch Đờ, cậu ngẩng đầu tí xem được không?” Tần Thâm chịu đựng đau nhức của cái cằm, thấp giọng nói.

Bạch Đờ vùi xuống đầu gối, khóe môi nhếch lên.

“Không muốn.” Vừa nói ra, giọng lại giống như khàn khàn.

Tần Thâm cho là Bạch Đờ đau không thể chịu đựng được, lại dỗ dành: “Cậu để tớ nhìn một chút, tớ biết có nghiêm trọng không.”

Bạch Đờ lắc đầu.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ từ đầu đến cuối không chịu, cứng rắn nâng đầu Bạch Đờ lên, đã nhìn thấy trên gương mặt Bạch Đờ mang theo vệt nước.

Lúc đầu tưởng Bạch Đờ gạt Tần Thâm, lúc này tự trách mình.

“Đừng khóc nữa, tớ không nên cúi đầu, không, không đúng, tớ không nên giữ cậu lại.” Ngữ khí Tần Thâm tràn đầy ý vị tự trách.

Vẻ mặt Bạch Đờ mệt mỏi chống người lên, xua tay với Tần Thâm: “Không cần, tớ phải đến xem trận bóng rổ.”

Quả nhiên Tần Thâm không còn dám ngăn Bạch Đờ nữa, Bạch Đờ yếu ớt bước từng bước đi về phía chỗ quẹo cầu thang.

Khi đã cách khá xa, Bạch Đờ ghét bỏ duỗi tay lau mắt, để sát lại người, tất cả đều là mùi nước bọt.

“Đờ ngốc, còn thực sự tin là nước mắt. Dễ bị lừa thật.” Bạch Đờ vừa đi vừa tự luyến nói, thỉnh thoảng còn hát khẽ một khúc nhạc nhỏ. Không còn thấy bước chân yếu ớt vừa rồi nữa, bước đi còn nhảy lên, muốn sinh động bao nhiêu có sinh động bấy nhiêu.

Chỉ là cô không biết, Tần Thâm đứng ở chỗ quẹo cầu thang, quan sát cô từ trên xuống.

“Đờ ngốc.” Tần Thâm tràn đầy cứng chiều và bất đắc dĩ nói ra câu này.

Nhẹ nhàng đi theo nhịp bước của Bạch Đờ xuống cầu thang, đi về phía sân bóng rổ.

Tần Thâm cố tình muộn hơn Bạch Đờ một lúc, bước vào sân bóng rổ đã trông thấy Bạch Đờ sôi nổi ló đầu ra nhìn trận đấu.

Thời điểm trong lớp có người vào bóng, cô liền reo hò theo, vỗ tay.

Tần Thâm bất giác nhớ tới lần trước lúc cô nhìn cậu đá bóng, cái ánh mắt nhìn thấu nhân sinh kia, cùng với tư thế ngồi buồn bực ngán ngẩm.

Nghĩ đến lại tức giận, nhưng không thể phát ra.

Bạch Đờ đang nhìn lúc đặc sắc, cảm giác bên cạnh mình xuất hiện một cơn gió lạnh.

Bạch Đờ thuận theo cơn gió cảm giác được nhìn sang, trông thấy Tần Thâm ngồi bên cạnh mình, hai chân dang ra rất to, lưng lúi ra sau dựa vào lưng ghế, khóe mắt nhìn lướt qua: “Vỗ tay tiếp đi, không phải rất phấn khích sao?”

Lúc Tần Thâm nói ra câu này, Bạch Đờ cảm thấy một luồng gió lạnh ở cổ.

Bạch Đờ không khỏi rụt cổ lại, bọc lấy ngón tay của mình. Úp úp mở mở nói: “Tớ... tớ cảm thấy vỗ tay có thể làm giảm đi cái đau ở trán.” Quả nhiên, một lời nói dối sẽ dẫn đến một trăm lời nói dối khác.

Tần Thâm định nói gì đó vạch trần Bạch Đờ, nhưng lại nhin xuống, lập tức thay đổi thành một biểu cảm tự trách.

“Vẫn còn rất đau ư?” Tần Thâm da đầu thịt không đau hỏi.

Bạch Đờ thấy chiêu này dùng tốt, gật đầu, “Còn đau.” Thấy biểu cảm tự trách của Tần Thâm lại tăng lên.

Bạch Đờ có phần không đành lòng, “Có điều không đau như vừa nãy nữa.” Bạch Đờ nói với Tần Thâm.

Khóe mắt Tần Thâm giật giật.

“Cậu rất thích cây ngân hạnh?” Một câu hỏi chẳng biết tại sao khiến Bạch Đờ sừng sờ một chút.

Thấy Bạch Đờ không hiểu, Tần Thâm giải thích: “Tớ nhìn thấy trong sách cậu có kẹp lá ngân hạnh.”

Bạch Đờ giống như bỗng nhiên bừng tỉnh.

“Đúng vậy, tớ rất thích ngân hạnh.”

Tần Thâm cong môi cười cười, cặp mắt nhìn xuống phía sân bóng rổ.

“Để xin lỗi cậu, chiều tan học tớ dẫn cậu đi một nơi.” Bạch Đờ nghe vậy nhìn sang, ánh mắt Tần Thâm vẫn nhìn sân bóng rổ.

Bạch Đờ lắc đầu, trời mới biết cái tính khí hung bạo của Tần Thâm không biết chừng sẽ ném cô vào thâm sơn cùng cốc, vĩnh viễn không về được.

“Không cần thương lượng. Hơn nữa, tớ sẽ đưa cậu về nhà an toàn.” Tần Thâm tựa như nhìn thấu bản khoăn của Bạch Đờ. Chặn lại một câu khiến Bạch Đờ không biết trả lời thế nào, dứt khoát gật đầu, “Được.”

Bạch Đờ lại nhìn chằm chằm về phía sân bóng không chớp mắt.

“Cậu rất thích bóng rổ ư?” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ hỏi.

Bạch Đờ gật đầu. Ánh mắt sáng lên nhìn Tần Thâm.

“Đúng á, tớ chỉ hiểu được bóng rổ. Lúc bé khi các chú chơi bóng, tớ ở bên cạnh xem, dần dà, chơi bóng ở trường học tớ cũng xem, đã thích luôn từ đó.”

“Vậy cậu thích bóng đá không?” Ánh mắt Tần Thâm giống như ẩn chứa ý gì khác, hỏi ra, khiến Bạch Đờ không hiểu.

“Tớ chưa từng hiểu bóng đá.” Bạch Đờ thành thật trả lời.

Bạch Đờ hỏi Tần Thâm, “Vậy cậu thích bóng rổ không?”

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ, tiếng hoan hô âm ỉ, còn có tiếng vỗ tay khen ngợi.

Bạch Đờ mơ hồ nghe thấy Tần Thâm nói: “Cậu thích, anh đây cũng thích.”

Nhưng tiếng ồn ào quá lớn, Bạch Đờ không xác định được có phải Tần Thâm nói câu này hay không.

Câu nói này thật là làm cho người ta mơ tưởng viễn vông, Bạch Đờ không dám nghĩ, cũng không dám hỏi, sợ nhớ đâu mình nghe lầm, chẳng phải bẽ mặt ném về tận nhà.

Cổ Thừa Phong vào ba điểm, người trong lớp đứng lên reo hò, Bạch Đờ cũng đứng lên theo.

Tần Thâm ngồi tại chỗ ngẩng đầu nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ kéo Tần Thâm lên một cái.

“Mau hoan hô đi.” Bạch Đờ nói xong, lớn tiếng la lên.

“Tớ thích nhất chỗ này có thể reo hò hò hét, giống như tớ thích hướng về tự do vậy.” Bạch Đờ giải thích với Tần Thâm tại sao mình lại điên cuồng lớn tiếng reo hò như vậy.

Tần Thâm cười.

Tựa như dạng tớ thích cậu, cậu thích tự do ư.

Trong đầu Tần Thâm hỏi Bạch Đờ.

Chương 18

Trận đấu bóng rổ vừa kết thúc, Bạch Đờ reo hò — — bởi vì lớp thắng.

Tần Thâm xụ mặt, kéo Bạch Đờ qua: “Cậu có đi hay không?”

Bạch Đờ phủi tay vùng vẫy mấy lần. “Đi đi đi, cậu buông tay trước đã.” Bạch Đờ hất tay Tần Thâm ra.

“Lôi lôi kéo kéo, giống kiểu gì?” Bạch Đờ lăm bằm.

Tần Thâm vốn thả tay xuống, lại bắt lấy Bạch Đờ.

“Được đà lấn tới.” Tần Thâm cúi đầu nhìn Bạch Đờ, trong mắt mang theo chút mùi nguy hiểm.

Chỉ liếc mắt...

Bạch Đờ lại sợ.

Miệng lập tức nở nụ cười nhỉnh nọt: “Tớ không phải là vì sợ cậu thanh danh không tốt sao? Anh Thâm.”

Tần Thâm cười gằn một tiếng.

“Tớ không sợ.” Tần Thâm nói.

Bạch Đờ mím môi, không biết đáp lại như thế nào.

Tần Thâm thở dài, buông tay xuống, “Tớ ở trong lớp chờ cậu.”

Tần Thâm để lại câu nói này, liền trở về lớp.

Bạch Đờ không kịp nói chuyện, tiếng người huyên náo, ầm ĩ, biến người tấp nập.

Bóng lưng của Tần Thâm đập vào trong mắt Bạch Đờ.

Bước chân Tần Thâm có phần nặng nề, vạt áo đồng phục lắc lư theo tư thế bước đi.

Bạch Đờ nhìn bóng lưng Tần Thâm mãi đến khi cậu biến thành một cái chấm trắng nhỏ, sau đó biến mất.

Bạch Đờ giật mình hoàn hồn, hỏi Lý Thần Tinh: “Về lớp không?”

Lý Thần Tinh thoáng nhìn qua Bạch Đờ, lại liếc mắt nhìn bên trong sân bóng rổ, mím môi.

“Tớ... có việc, cậu đi trước.” Bạch Đờ đã nhận ra tâm sự trong ánh mắt của Lý Thần Tinh.

Muốn mở miệng hỏi thăm, dường như Lý Thần Tinh nhận ra, “Sau này tớ nói với cậu.”

Bạch Đờ gật đầu, Lý Thần Tinh khoát khoát tay với cô.

Tần Thâm cũng không trở về lớp.

Bạch Đờ đi ra đã trông thấy Tần Thâm ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, đứng dưới cây ngân hạnh. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu xuống, ánh nắng nhẹ nhàng vẩy vào người Tần Thâm, đồng phục trắng xanh được cậu truyền ra tràn đầy cảm giác tuổi trẻ, không người nào có thể bằng.

Giống như thần giao cách cảm, Tần Thâm nhìn về phía Bạch Đờ.

“Tớ đây.” Tần Thâm vẫy tay với Bạch Đờ.

Có lẽ thời khắc này Tần Thâm có một loại cảm giác mà bình thường không có, Bạch Đờ ngoan ngoãn đi qua, bước chân giống như có

phần gấp gáp.

Tần Thâm khế cười.

Bạch Đờ đến dưới cây ngân hạnh, cây đại thụ to lớn che chắn hai người, lá cây xanh tươi.

“Không phải nói về lớp chờ tứ sao?” Bạch Đờ hỏi.

“Tứ cho là cậu rất muộn mới đi ra, nên định về lớp muộn chút.” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ giọng nói dịu dàng.

Bạch Đờ cúi đầu. Chẳng biết vì sao, tâm tình có phần kỳ diệu.

“Đi thôi.” Tần Thâm nói. “Đi sớm về sớm.”

Bạch Đờ trở lại lớp, cầm toàn bộ sách tài liệu Tần Thâm tặng cất vào trong cặp. Vẫn còn mấy quyển không chứa nổi, Bạch Đờ định ngày mai mang về.

Thế nhưng Tần Thâm đang dựa trước cửa chờ Bạch Đờ, tựa như nhìn thấu quyết định của cô.

Cất toàn bộ sách còn lại vào trong cặp.

Lại cầm cặp của Bạch Đờ đeo trên lưng, lần đầu tiên Bạch Đờ thấy cả hai vai Tần Thâm đeo cặp.

Bạch Đờ kịp phản ứng muốn lấy lại cặp của mình: “Quá nặng rồi, đưa tứ.”

Tần Thâm nhăn trán. “Cậu coi tứ là cái gì? Phụ nữ?”

Lại liếc Bạch Đờ một cái nói: “Anh đây là anh Thâm của cậu.”

Đi trên con đường nhỏ trong sân trường, Bạch Đờ không chú ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người xung quanh.

“Tớ cảm thấy cậu rất giống một câu.” Bạch Đờ lấy ngón trỏ chạm chạm miệng, làm hình dạng tự hỏi, nói với Tần Thâm.

Tần Thâm đeo cặp từ đầu đến cuối, nghe vậy dừng bước chân lại, cúi đầu nhìn Bạch Đờ.

Đôi mắt sâu xa, giống như vòng xoáy, sẽ cuốn Bạch Đờ vào. Vĩnh viễn không thể xoay mình.

Bạch Đờ quay đầu lại không nhìn mắt Tần Thâm nữa, đối với cô mà nói có một sức hấp dẫn.

“Câu gì.” Tần Thâm thả chậm bước chân, sóng vai đi cùng Bạch Đờ.

Bạch Đờ hoàn hồn, cười nói một câu rất thiếu đòn với Tần Thâm:
“Miệng lưỡi đao, tâm đậu phụ.” (1)

(1) Nghĩa đen là miệng (nói chuyện) cứng rắn như dao nhưng trong lòng lại mềm nhũn như đậu hủ. Nghĩa bóng là người ăn nói chua ngoa nhưng tấm lòng dịu dàng.

Phản ứng của Tần Thâm không giống với suy nghĩ của Bạch Đờ là sẽ tức giận như trước kia. Mà là — — xoay người hai tay đặt trên hai vai Bạch Đờ, hơi hơi khom lưng, để cho cậu và Bạch Đờ cùng nằm trên một cái đường thẳng.

“Nói như vậy... cậu cảm thấy tớ rất tốt?” Tần Thâm lên tiếng hỏi, Bạch Đờ mới biết ý tứ mình biểu đạt, đã cho Tần Thâm xuyên tạc.

Bạch Đờ hất hai tay Tần Thâm ra, không còn nhìn cặp mắt tràn ngập sắc thái kia nữa.

“Đúng.” Bạch Đờ cúi đầu nhìn giày mình.

Giày của Tần Thâm đứng cách cô không xa, cách nhau một bàn chân. Bởi vậy, Bạch Đờ cũng thấy giày của Tần Thâm.

Cô nhớ không lầm, đôi giày của cậu gần mấy ngàn. Người trong lớp đều nói.

Tần Thâm buông hai tay xuống. Che giấu tâm sự rục rịch muốn ngóc đầu dậy kia, kéo lấy cổ áo phía sau Bạch Đờ.

“Đi thôi, canh gà nhiều như vậy.” Tần Thâm nói không suy nghĩ, nói năng lộn xộn.

Bạch Đờ nghi hoặc. “Miệng lưỡi đao tâm đậu phụ cũng xem như canh gà?”

Bạch Đờ hỏi Tần Thâm.

Nhưng Tần Thâm chỉ để lại một bóng lưng.

Tần Thâm dẫn Bạch Đờ đi tới địa điểm đã hẹn.

Ánh mắt Bạch Đờ sáng lên.

Hai cánh cửa gỗ mang theo chút cảm giác di tích cổ, bên trên cửa viết bốn chữ lớn — ngân hạnh đại đạo.

Không hổ là đường ngân hạnh, bên trong tất cả đều là cây ngân hạnh, từng dãy trật tự, vô cùng hùng vĩ. Dưới ánh nắng, màu xanh của lá ngân hạnh làm tôn lên màu khô vàng của đầu lá.

Ánh mặt trời lại chiếu xuống, đồng thời cũng là lúc mặt trời lặn.

Tần Thâm cong môi, cúi đầu nhìn Bạch Đờ.

“Thích không?”

Bạch Đờ ra sức gật đầu, “Nơi này quả thực rất đẹp, Tần Thâm.”

Tần Thâm cười mỉm, “Cậu thích là được.”

Bạch Đờ quá vui không nghe thấy, lòng Bạch Đờ tràn đầy vui vẻ đắm chìm trong thế giới ngân hạnh đại đạo, chạy băng băng.

“Sao cậu tìm được chỗ này?” Bạch Đờ ở đây rất lâu nhưng chưa từng nghe qua.

Tần Thâm thông thả bước, mãi đến khi đứng sau lưng Bạch Đờ, cậu mở miệng: “Đây là ông nội tớ nói cho tớ biết.” Tần Thâm thành thật trả lời.

Bạch Đờ nghiêng mặt, đuôi ngựa quét qua cổ Tần Thâm, nhẹ nhàng quét qua gương mặt.

Tần Thâm nhắm mắt, cố gắng xua đuổi tâm ý vừa mới xuất hiện trong lòng kia đi.

“Ông nội cậu cũng thích ngân hạnh?” Tần Thâm nghe thấy tiếng cười cùng tiếng nói chuyện của Bạch Đờ, truyền vào tai, tiến vào tim.

Lúc Tần Thâm mở mắt trông thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

Giống hoa tươi sao? Không, si nhục Bạch Đờ.

Giống ngân hà sao? Không, không xứng với Bạch Đờ.

Vậy giống cái gì? Tần Thâm tự hỏi bản thân. Nhưng chính cậu cũng không tìm được đáp án.

Cực kỳ hiếm thấy Bạch Đờ đã cười như thế, trong ấn tượng dường như không có.

Bạch Đờ trông thấy biểu cảm ngây ngốc, càng cười rạng rỡ hơn, “Tần Thâm, cậu thật là ngốc.”

Tần Thâm nghe thấy Bạch Đờ nói.

“Tớ cam tâm tình nguyện.” Tần Thâm nhỏ giọng thầm thì nhìn Bạch Đờ trả lời.

“Hả?” Bạch Đờ không nghe được.

May thật. Tim Tần Thâm buông xuống.

“Ông nội của tớ cũng không hứng thú với ngân hạnh lắm. Chỉ là cháu dâu ông ấy thích.” Tần Thâm đi, vừa đi vừa nói.

Bạch Đờ ngơ ngác, bước lên theo. “Xem ra chị dâu cậu cũng thích ngân hạnh à.” Bạch Đờ tự giải thích.

“Tớ không có anh. Nhà tớ chỉ một mình tớ là con trai.” Tần Thâm trả lời trong đầu.

“Chắc vậy đi.” Tần Thâm giẫm lên quả ngân hạnh rơi xuống trên đất, vang lên tiếng bẹp.

Bạch Đờ cũng giẫm theo.

Bỗng nhiên hỏi: “Tại sao cậu đối xử với tớ tốt như vậy?”

Cổ họng Tần Thâm hơi nghẹn.

“Vì tớ xem cậu là bạn.” Nhân viên diệp vân trả lời. (2)

(2) Người ta nói thế nào, mình cũng nói theo như thế.

“Vậy tớ muốn làm bạn tốt với cậu cả đời.” Bạch Đờ hơi đỏ mặt.

Tần Thâm xoay người, muốn hỏi Bạch Đờ một chút, có thể đổi chữ bạn tốt đi được không.

“Tớ cũng vậy.” Tần Thâm chửi chính mình nhút nhát.

Lúc lên trên xe buýt đi về, đã qua giờ cao điểm, trở nên vắng vẻ.

Tần Thâm đi đến hàng cuối cùng, kéo Bạch Đờ qua. Nhét vào chỗ bên trong.

Bạch Đờ thuận theo ngài xuống.

Tần Thâm lấy chiếc điện thoại cảm ứng mới thịnh hành của cậu ra, kết nối tai nghe vào, đưa cho Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ quan sát hồi lâu. “Cậu lại có thể mang điện thoại đến trường học, không muốn sống nữa?”

Ngữ khí Bạch Đờ có phần khoa trương, Tần Thâm nhếch môi. Nhét tai nghe nhét vào trong tai Bạch Đờ.

“Muốn nghe bài gì?” Tần Thâm mở music, ngón tay đặt trên thanh tìm kiếm. Chờ Bạch Đờ trả lời.

“Biển hoa.” Bạch Đờ đáp.

Tần Thâm nhập ‘biển hoa’ vào.

“Châu Kiệt Luân sao?”

Bạch Đờ gật đầu.

Khúc nhạc dạo vang lên, Tần Thâm đã yêu. Cảm giác rất ưa thích, có lẽ là cô thích, mà có lẽ cũng bởi vì có cô ở bên cạnh. Cậu thích.

Hết một bài, Tần Thâm lại hỏi.

“Vẫn nghe bài này.” Bạch Đờ mê mẩn trả lời.

Tần Thâm cười. Click vào lặp lại bài hát trên điện thoại.

Không muốn em rời đi..

Khoảng cách cũng không xa thêm.

Nỗi nhớ biến thành biển.

Tần Thâm thích khúc nhạc dạo, không thích ca từ. Cậu không thích chia xa.

Bạch Đờ nghe say mê, không tự chủ hát khế.

Đích đến vẫn còn một giờ, Bạch Đờ trò chuyện với Tần Thâm rất nhiều.

“Sau này cậu dự định thế nào?” Bạch Đờ hỏi Tần Thâm.

Dường như Tần Thâm không nghĩ tới.

“Không biết, đại học đi.” Dáng vẻ Tần Thâm thờ ơ.

Bạch Đờ không nhịn được độc địa nói. “Chỉ thành tích ấy của cậu. Cậu nằm mơ thì thích hợp.”

Tần Thâm thích Bạch Đờ ác miệng, nhưng cậu lại càng thích Bạch Đờ sợ hơn.

“Cho cậu thêm một cơ hội.” Tần Thâm nhắm mắt, đầu tựa lưng ghế. Cậu sợ mình nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của Bạch Đờ sẽ bật cười.

Bạch Đờ cầm nắm đấm, khoa tay trước mặt Tần Thâm mấy lần.

Tần Thâm ho khan vài tiếng, Bạch Đờ thu hồi nắm đấm. Thu hồi bất mãn.

“Tớ nói đùa mà, anh Thâm. Cậu nhất định có thể lên đại học.” Bạch Đờ nịnh nọt lấy lòng Tần Thâm.

Cậu ta là người thích nịnh nọt nhất. Bạch Đờ tự cho là hiểu rõ Tần Thâm. Nhưng Tần Thâm cong môi cười, mắt vẫn nhắm.

“Coi như cậu thức thời.” Tần Thâm nói.

Bạch Đờ nhắm mắt, không cẩn thận, nương theo tiếng hát của Châu Kiệt Luân, cùng với hơi thở của Tần Thâm, ngủ thiếp đi.

Bạch Đờ im lặng khiến Tần Thâm mở mắt ra.

“Ngốc.”

Tần Thâm vén vài sợi tóc trên trán Bạch Đờ ra.

Lông mi Bạch Đờ rất dài.

Mũi Bạch Đờ nhỏ và cao.

Môi Bạch Đờ mỏng, mím môi.

Bạch Đờ rất trắng.

Bạch Đờ rất xinh đẹp.

Tần Thâm tới gần, có thể trông thấy lông tơ nhỏ bé trên mặt Bạch Đờ bị ánh đèn chiếu xuống.

Bạch Đờ không thoải mái độ cứng của ghế sau lưng, ‘ưm’ một tiếng.

Tần Thâm nhẹ nhàng để đầu Bạch Đờ tựa vào vai mình.

Tần Thâm mở camera, hướng về phía mình và Bạch Đờ chụp một bức ảnh.

Trong bức ảnh, Bạch Đờ tựa vào vai Tần Thâm, một lần hít thở phả vào cổ Tần Thâm. Khe khẽ mềm mại.

Tần Thâm hé miệng cười, mặt mày cong cong.

Chụp mấy bức liên tục, Tần Thâm lướt album ảnh.

Lướt qua vài tấm mới vừa rồi kia, còn có một số tấm hình bóng lưng của Bạch Đờ đứng dưới cây ngân hạnh.

Tần Thâm không dám chụp chính diện.

Bóng lưng bên trong, thiếu nữ ngược sáng. Khi thì khom lưng nhặt quả ngân hạnh trên đất, khi thì nhảy lên sờ quả ngân hạnh. Đuôi ngựa theo biên độ lúc lên lúc xuống.

Tám ảnh cuối cùng trong album là Tần Thâm tự sướng, nhìn kỹ một chút nổi bật đằng sau chính là bóng lưng Bạch Đồi.

Tần Thâm click vào đổi thành ảnh nền.

Chương 19

Lần thứ hai Tần Thâm bước vào đầu con hẻm nhỏ cũ kỹ này.

Bạch Đồ không còn ngỡ ngàng như lần đầu tiên trước đây nữa, trái lại rất bình thản.

Đến bên dưới lầu, Bạch Đồ thoáng nhìn qua sân thượng, “Hôm nay cậu nói cho tớ một chỗ tốt, tớ cũng dẫn cậu đến một chỗ tốt nhé.”

Bạch Đồ đứng lại, trưng cầu ý kiến của Tần Thâm.

Tần Thâm mong vô cùng.

“Được.”

Chỗ Bạch Đồ nói tới chính là — — sân thượng.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô không ngủ được sẽ ở trên sân thượng, thảnh thơi có thể ngủ ở đây một đêm. Đặc biệt là đêm hè.

Nghe thấy tiếng ve kêu chọt xa chọt gần, lại đón gió mát đêm hè, ngẩng đầu nhìn ánh sao. Tuy rằng thường xuyên lác đác chẳng có bao nhiêu, nhưng lại đặc biệt có thể khiến cho Bạch Đồ an tâm, lại thêm mặt trăng càng treo cao hơn.

“Tuy không bằng ngân hạnh đại đạo, nhưng tớ cảm thấy chỗ này cũng rất quý giá.” Bạch Đồ vừa đi vừa nói.

Tần Thâm gật đầu, “Không tệ, rất yên tĩnh.”

Không nói dối, thực sự không tệ. Có lẽ xung quanh đã được Bạch Đồ quét dọn, gọt gành, cực kỳ giống một căn nhà nhỏ, chỉ đáng tiếc là

không có trần nhà, nếu không đích thực là một căn phòng.

Xung quanh trồng hoa cúc nho nhỏ, chỉ hai ba đóa nhưng tô điểm vô cùng đẹp đẽ.

Tần Thâm nằm trên cái ghế dựa để ngủ của Bạch Đồi, đặt hai tay ra sau đầu.

“Cậu rất biết sống nhỉ, nơi này vừa yên tĩnh lại vừa thoải mái dễ chịu.” Tần Thâm nhìn bầu trời chỉ còn lại một ít ánh sáng.

Mặt trời đã sớm xuống núi, nghênh đón bọn họ có ánh trăng, ngôi sao của bầu trời đêm.

“Tạm được. Chỉ thỉnh thoảng ở lại chỗ này.” Bạch Đồi đập con muỗi xung quanh.

“Cậu không ngứa sao?” Bạch Đồi lấy chai dầu gió từ trong túi ra, xức lên trên tay mình.

Gió vừa thổi đến, Tần Thâm đã ngửi thấy mùi quen thuộc cậu vẫn luôn ngờ vực.

Hóa ra là — — dầu gió.

Bà nội cậu cũng thích dùng, đặc biệt là đêm hè. Thời điểm nhiều muỗi và côn trùng nhỏ.

Bạch Đồi đưa dầu gió cho Tần Thâm. Tần Thâm dờ khóc dờ cười.

Nhận lấy, vắn ra xức.

“Chẳng thơm.” Tần Thâm nói sự thật.

Khóe miệng Bạch Đồi giật giật ghét bỏ, “Không dùng tốt thì đừng có dùng, bị muỗi chích đáng đời cậu.”

Bạch Đồ làm tư thế muốn đoạt lại, Tần Thâm đứng dậy, giơ tay lên. Bạch Đồ với không tới.

“Tớ nói không thơm, đâu có nói không cần.” Tần Thâm thả xuống, tiếp tục xúc lên.

Bạch Đồ thuận thế ngồi xuống cái ghế Tần Thâm vừa ngồi.

Tần Thâm bắt đắc dĩ mỉm cười, cố định một quyển sách lót trên sàn nhà.

“Cậu muốn thi đại học ở đâu?” Tần Thâm tựa vào bên cạnh ghế, Bạch Đồ nằm trên ghế, nghiêng đầu nhìn Tần Thâm.

Hơi thở hai người gần lại. Mỗi lần hít thở đều gần kề như vậy.

Bạch Đồ lại nhìn bầu trời, “Tớ? Tớ không biết.”

Bạch Đồ giống như có chút phiền muộn.

“Tại sao? Thành tích của cậu tốt như vậy.” Bạch Đồ nghe Tần Thâm nói, đột nhiên hứng thú.

“Làm sao cậu biết thành tích tớ tốt, âm thầm thăm dò tớ?” Bạch Đồ không biết xấu hổ hỏi.

Tần Thâm phì cười thoáng nhìn qua Bạch Đồ, “Lúc thi đấu trong miệng thầy quản sinh nhiều lần bảo bọn tớ noi gương học tập người hạng nhất Bạch Đồ kia, lớp mười tai tớ đã nghe đến mức tai mài ra kén.”

Tần Thâm còn làm tư thế ngoáy tai.

Bạch Đồ cười ha ha, “Vậy tớ cũng nghe trong miệng thầy quản sinh bảo chúng tớ tránh xa cái người thiếu niên bất lương Tần Thâm, nghe đến mức tai đã mài ra kén.”

Cô không chịu thua mà nói.

Tần Thâm bất đắc dĩ, “Tớ thừa nhận, mình là thiếu niên bất lương.”

“Đối với người khác mà nói, trong miệng bọn họ cậu là người xấu, nhưng đối với tớ, cậu là người tốt.”

Tần Thâm vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên Bạch Đờ nói câu nói này dưới bầu trời đêm ở đây.

Khi đó có ngôi sao, có ánh trăng và có Bạch Đờ.

Tần Thâm cong môi, “Tớ không để tâm, người nhà của tớ hiểu tớ là đủ rồi.” Còn cậu nữa. Ba chữ này Tần Thâm không nói.

“Bạch Đờ, chúng ta đã là bạn tri kỷ rồi, nếu không tớ gọi cậu là A Đờ nhé.” Lần trước lúc cô nói làm bạn tri kỷ, cậu chưa quên cô tự xưng là A Đờ.

Cậu cũng muốn hòa vào với cô.

Bạch Đờ há hốc mồm, cả người sững sờ. Xưng hô này có cảm giác không thể tả được. Chỉ là một cái tên bình thường, nhưng nếu cho Tần Thâm gọi, hình như có phần kỳ diệu.

“Cậu cũng có thể gọi tớ là A Thâm. Không cần gọi tớ là anh Thâm nữa.” Tần Thâm giống như giao dịch với Bạch Đờ.

Bạch Đờ thu suy nghĩ lại, gật đầu, “Được thôi.”

Tần Thâm cười, khoe miệng quen thuộc cong lên. Sau đó lại nhếch môi.

“A Đờ.” Lần đầu tiên Tần Thâm trải nghiệm cái tên này. Tim giống như nhảy lên đến cổ họng. Có lời muốn nói, muốn nói cho cậu.

Nhân lúc cảnh đêm đẹp đẽ, tiếng ve kêu đẽm nhạc. Nói cho cậu: Tớ thích...

“A Thâm, tớ sẽ xem cậu trở thành bạn tốt nhất của tớ, thật sự.” Bạch Đờ nói câu này, cắt ngang suy nghĩ của Tần Thâm.

Tần Thâm vô lực ngẩng đầu nhìn lên trời.

Cậu cảm giác hình như cô đã biết.

Sau đó hai người cũng không nói gì nữa. Gió thổi, ngược mặt nhìn bầu trời đêm.

Lúc đưa Tần Thâm xuống lầu, gần đến dưới lầu, Tần Thâm xoay người hỏi Bạch Đờ, “Mẹ cậu đâu?”

Bạch Đờ cup mắt, “Bà ấy đi công tác rồi.” Bạch Đờ cúi đầu nhìn xuống đất, tay siết chặt một bên quần đồng phục của mình.

Tần Thâm đã nhận ra động tác nhỏ này của Bạch Đờ, khóe miệng giật giật.

“Nếu không tớ dẫn cậu đi ăn nhé?” Tần Thâm hỏi.

Bạch Đờ lắc đầu, “Hôm nay đã chơi đùa quá lâu, tớ muốn ôn bài.”

Tần Thâm gật đầu, “Vậy được, tớ đây về vậy.”

Bạch Đờ đưa mắt nhìn Tần Thâm ra đầu ngõ. Mới xoay người lại.

Mở cửa ra, bên trong tối sầm, không gian nhỏ hẹp hai phòng một phòng khách.

Trong khoảnh khắc cởi giày, Bạch Đờ nhớ tới đôi giày của Tần Thâm hôm nay.

Nhớ tới câu nói kia của Cố Thừa Phong. Bạch Đờ có hơi mệt mỏi dựa vào tường.

“Tớ biết...”

Khoảnh khắc Tần Thâm tới gần cô đã tỉnh.

Cô cảm thấy cậu nhìn chăm chăm, cũng cảm thấy cậu đem đầu mình tựa vào vai.

Cô nghe thấy âm thanh chụp hình. Cô hơi hơi hé mắt.

Nhìn thấy nụ cười của Tần Thâm lúc chụp hình, rất xán lạn.

Cuối cùng thấy được ảnh chụp bên trong điện thoại cậu, rất nhiều.

Một loạt động tác này, khiến Bạch Đờ kinh hãi.

Nghĩ tới nghĩ lui, lại thêm việc mình quen biết cậu ta bao lâu nay, tất cả biểu hiện của cậu cùng với cậu trong lời đồn không hề giống nhau.

Cô nghĩ, Tần Thâm có phải là thích mình không.

Nhưng ý nghĩ này cô phủ nhận.

Thế nhưng mãi đến khoảnh khắc vừa rồi Tần Thâm gọi A Đờ kia, cô đã có cảm giác mãnh liệt.

— — hình như cậu ấy thích mình. Bạch Đờ tự nhủ.

“Không nên, chúng ta không cùng một thế giới. Cậu có gia đình tốt, mà tớ chỉ có cuộc sống không trọn vẹn.”

Chỉ mong cậu ấy không thích mình. Bạch Đờ nhắm mắt chấp tay trước ngực cầu khẩn.

Hai ngày nay Bạch Đờ có chút tránh né. Tần Thâm cảm giác được.

Nhưng cậu không biết nên như thế nào.

Ngay cả ăn cơm, Bạch Đờ cũng tự mua. Tần Thâm không thích thế này, cậu không thích Bạch Đờ cách xa cậu.

Lý Thần Tinh đứng dưới lương đình hóng mát, nhìn cô gái trên đường chạy kia.

Bạch Đờ càng ngày càng ổn định, chạy ba ngàn mét đã không còn khó chịu như khi vừa mới bắt đầu. Đây là chuyện tốt. Lý Thần Tinh rất vui vẻ.

Không biết từ khi nào Tần Thâm đã đến bên cạnh Bạch Đờ. Bạch Đờ không để ý tới Tần Thâm, chuyên tâm chạy.

Tần Thâm ngừng tại chỗ, trong tay cầm nước.

Bạch Đờ không ngừng nói với mình có lẽ không phải, Tần Thâm không phải thích mình. Nhưng hành động của Tần Thâm thật sự không bình thường.

Ngay cả chính mình Bạch Đờ cũng không thể phán định.

Nhưng cuối cùng vẫn đi tới chỗ Tần Thâm.

“Anh Thâm, sao vậy?” Ngữ khí giả vờ thoải mái nói, nhưng Tần Thâm lại có chút khó tiếp nhận cái lời nói mà cậu ép cô gọi là ‘anh Thâm’ trước đây.

Một giây này cậu cảm thấy cái tên của mình vô cùng khó nghe, đặc biệt là: anh Thâm.

Cô không nguyện ý gọi cậu là A Thâm. Tần Thâm đã nói cô có thể không gọi cậu là anh Thâm.

Đưa nước cho cô, Bạch Đờ không nhận.

“Uống đi.”

Bạch Đờ lắc đầu, vừa định nói chuyện.

Tần Thâm đã nói: “Cậu biết không? Tớ rất coi trọng bạn bè. Hơn nữa, bạn mà tớ nhận định, thì nhất định là bạn của tớ cả đời.” Lời nói này của Tần Thâm giống như là một lời giải thích.

Bạch Đờ mỉm cười: “Tại sao cậu nói với tớ cái này?”

“Vì tớ cảm thấy cậu giống như không thích làm bạn của tớ.” Tần Thâm nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cái cớ này mới có thể thỏa mãn Bạch Đờ.

Vì cậu không xác định được là Bạch Đờ có biết hay không.

Cậu không dám mạo hiểm.

“Đừng đùa, tớ thật sự xem cậu là bạn, cũng là cả đời như vậy.” Tảng đá bên trong Bạch Đờ đã buông xuống.

Tiến lên vỗ vỗ bả vai Tần Thâm. “Sao cậu trở nên giống con gái vậy, Tần Thâm.”

Tần Thâm vỗ tay Bạch Đờ một cái, “Trước mặt mọi người, cậu cũng không xấu hổ.” Tần Thâm lộ ra nụ cười đầu tiên trong hai ngày qua.

Bạch Đờ nhìn đường chạy, giống như xin thề với Tần Thâm, “Nếu như tớ giành được giải nhất 3000m, tớ sẽ mời cậu ăn cơm.” Bạch Đờ khí phách nói câu hứa hẹn.

Tần Thâm cười gằn một tiếng, hai tay khoanh ngực, cúi đầu nhìn Bạch Đờ một cái, “Ra ngoài ăn, không ở căn tin.”

“Được.” Bạch Đờ gật đầu đáp ứng.

“Không quấy rầy cậu luyện tập, tớ đi đây.” Tần Thâm xoay người đi, không giống như trước kia chờ ở trên bục, hoặc là điểm cuối cùng ba ngàn mét.

Chờ Bạch Đờ chạy xong.

Bạch Đờ xoay người chạy. Cô vui vẻ, Tần Thâm đúng là xem mình làm bạn, tất cả đều là cô cả nghĩ quá rồi.

Chỉ là, sâu trong đáy lòng, cô không biết cảm xúc vì sao lại buồn buồn.

Tần Thâm đứng ở hành lang, nhìn Bạch Đờ trên sân thể dục.

Khẽ thở dài một cái.

Buồn bực bật hơi.

“Nếu như tớ nói tớ thích cậu...” Tần Thâm chưa nói hết, đã nghe thấy cái giọng ngứa đòn của Trần Ôn vang lên.

“Không được đâu anh Thâm, em là thẳng mà.” Tần Thâm nhắm mắt lại, hít thở sâu.

Nhịn! Nhịn! Từ giờ trở đi phải để lại ấn tượng tốt cho Bạch Đờ mới có thể nên việc!

Thôi, không nhịn nổi!

Trần Ôn bị đánh. Vẫn là bị lão đại của mình đánh.

Trần Ôn cảm thấy mình rất tủi thân.

Tần Thâm cảm thấy mình cũng rất tủi thân.

Ngay lúc Tần Thâm đang đánh Trần Ôn chẳng biết mấy lần, thị lực tốt của cậu trông thấy Bạch Đờ ở giữa sân thể dục, đứng bên cạnh một nam sinh.

Tần Thâm nheo mắt lại.

Nam sinh kia cậu biết. Không phải chính là cái người đưa sữa Cố Thừa Phong sao.

Một bụng tức mà không thể dụi xuống được, nghẹn ở trong lòng.

Quay người đến gần nhà vệ sinh, đúng đúng đúng, không thể xuống dưới. Nếu không Bạch Đồi sẽ lại phát hiện. Sẽ lại xa lánh cậu.

Trong nhà vệ sinh tâm tình của cậu không vui khảy thuốc lá rất lâu, khói cũng không nhả ra.

Tần Thâm hít sâu mấy hơi.

Cậu chưa quên, cậu đã từng nghe người khác nói Cố Thừa Phong và Bạch Đồi học chung lớp mười.

Hơn nữa Bạch Đồi rất thích bóng rổ. Mà bóng rổ là sở trường của Cố Thừa Phong.

Tần Thâm càng nghĩ càng phiền muộn, mở cửa sổ nhà vệ sinh ra, gió thổi vào, Tần Thâm hướng ra ngoài cửa sổ la to: “Tớ cũng biết mà, ai không biết chơi bóng rổ chứ.”

Cẩn thận nghĩ lại.... khí thế Tần Thâm giảm bớt mấy phần.

“Chỉ là bây giờ không biết, tớ có thể học mà.”

Một lúc lâu sau, Tần Thâm tủi thân lắm lắm.

“Tớ đá bóng cũng rất lợi hại, sao cậu không nhìn.”

Tần Thâm càng nghĩ càng giận, vùi đầu xuống rửa mặt.

Nhìn chính mình trong gương.

Ngoại hình đẹp trai như vậy!

Nếu cô ấy thích Cố Thừa Phong mà không thích mình, nhất định là cô ấy mù.

Mà mình phải ngăn cô ấy không bị mù.

“Đúng, mình phải ngăn cô ấy không bị mù.” Tần Thâm nói xong liền chạy xuống lầu.

Tìm cho mình cái cớ. Thực ra đáp án trong lòng biết rõ.

Chương 20

Bạch Đồi không biết tại sao hôm nay hai nam thần trường học đều đưa nước cho mình, điều này khiến cho cô có chút thụ sủng nhược kinh.

Cố Thừa Phong đưa nước tới, Bạch Đồi nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Cố Thừa Phong vẫn cười cầm nước trong tay, “Uống đi, nếu không rất mệt.”

Bạch Đồi không hiểu.

“Tớ có nước.” Bạch Đồi hươ hươ chai nước Tần Thâm vừa mới đưa.

“Nhưng tớ đã mua rồi, và lại lần trước cậu đưa sữa cho tớ, tớ cũng chưa trả lại cậu.” Cố Thừa Phong giống như nhất định muốn Bạch Đồi lấy chai nước này.

Bạch Đồi nhớ tớ sữa bò, “Không có, đó là vì cậu đã mua sữa cho tớ, tớ trả lại cho cậu.”

Bạch Đồi cho là Cố Thừa Phong đã quên việc cậu ta mua sữa cho mình.

“Không sao, dù gì nó cũng tương đương với việc đáp lễ lại cho cậu, hơn nữa, tớ cũng mua rồi.” Cố Thừa Phong kiên trì.

Bạch Đồi còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bàn tay cầm lấy chai nước kia.

“Ui chà, trùng hợp thật. Đúng lúc tôi hơi khát.” Tần Thâm không khách sáo, vắn ra liền uống.

Bạch Đờ há hốc mồm, mắt thấy Tần Thâm uống hết chai nước mà không ngừng nghỉ.

Băng sơn trên mặt Cố Thừa Phong rốt cuộc cũng lộ ra một ít khe hở, “Đây là tôi mua cho Bạch Đờ.”

Ngữ khí Cố Thừa Phong có phần hơi tức giận.

Tần Thâm giả vờ kinh ngạc.

“Hả, vậy thật ngại quá, thế tôi mua một chai nữa về trả cậu nhé.” Tần Thâm vô sỉ tiến lên hỏi Cố Thừa Phong.

Cố Thừa Phong thu mắt.

“Nếu không... tớ đi căn tin mua một chai cho cậu vậy.” Tần Thâm cụp mắt hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đờ lắc đầu, “Không cần, vẫn còn.” Nói xong huơ huơ nước trong tay.

Tần Thâm tự nói tiếp, thậm chí cố tình tăng lớn giọng, vô sỉ nói: “Chai nước tớ mua đưa cho cậu vừa nãy sao? Vẫn chưa uống hết?”

Tần Thâm thích nhìn sắc mặt của Cố Thừa Phong bây giờ, biểu cảm giống như mình nợ cậu ta mấy ngàn vạn vậy.

Bạch Đờ gật đầu, “Ừm.”

Tần Thâm cười.

Mặt Cố Thừa Phong không chút cảm xúc nói một câu: “Đi nhé.”

Lúc này Bạch Đờ mới phản ứng được, la to với bóng lưng của Cố Thừa Phong: “Cảm ơn cậu, Cố Thừa Phong.”

Cố Thừa Phong quay đầu lại, cười cười với Bạch Đờ, “Tớ hẹn trước lần sau đưa nước cho cậu, cậu không được từ chối.” Cũng không đợi Bạch Đờ đồng ý, Cố Thừa Phong liền đi, trước khi đi còn nhìn Tần Thâm một cái.

Tần Thâm vặn cái nắp xong, ngữ khí có hơi lớn giống như lên án: “Không phải tớ nói không được uống nước người khác đưa sao?”

Bạch Đờ lườm cậu một cái, bất đắc dĩ nói: “Tớ cũng chưa nói tớ muốn uống mà.”

Lúc này Tần Thâm mới phản ứng được, tất cả đều do mình tự suy diễn.

“Sau này tớ đưa nước cho cậu, đừng uống của cậu ta.”

“Tớ tự mua.” Bạch Đờ kẹp giữa hai người, cực kỳ không thoải mái.

Ngữ khí của Bạch Đờ có phần bất đắc dĩ, Tần Thâm nghe đã hiểu.

“Cậu giận rồi?” Tần Thâm dè dặt hỏi.

Bạch Đờ quay đầu, “Không có.”

“Chỉ là hai người các cậu giống như có mối thù gì ý, tớ không muốn kẹp ở giữa.”

Bạch Đờ cho là Cố Thừa Phong và Tần Thâm chỉ vừa chạm mặt, đã cùng lúc bắn mũi tên sau lưng đối phương, cô cảm thấy mình rất là vô tội.

“Hoàn toàn chính xác, có thù.”

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ, lạnh lùng nói.

Nhân tử bát quái trong cơ thể Bạch Đờ dấy lên, “Thù gì vậy?”

Tần Thâm cong môi, “Không tiện nói, bí mật giữa đàn ông với đàn ông.”

“Thôi đi, còn đàn ông nữa chứ.” Bạch Đờ có phần buồn cười.

Tần Thâm khó tin cười một tiếng.

“Cậu có ý gì?”

Tần Thâm dừng lại, tóm lấy cổ áo Bạch Đờ kéo về sau.

“Nói rõ xem. Sao tớ không phải là đàn ông hả?” Tần Thâm lộ đầu ra phía trước thăm dò, nhìn chằm chằm Bạch Đờ.

Bạch Đờ sợ hãi nói lắp: “Tớ... không nói... không có nói cậu không phải đàn ông.”

Tần Thâm cười, “Vậy cậu cho rằng tớ rất đàn ông?”

Tần Thâm buộc Bạch Đờ cho một đáp án.

“Cũng không phải rất đàn ông.” Bạch Đờ nói.

“Ồ, vậy quý cô đây cho câu trả lời chính xác nào.” Tần Thâm đi đến phía trước Bạch Đờ, hai tay khoanh ngực cúi đầu xuống, cụp mắt nhìn Bạch Đờ.

Nét mặt mang theo một chút tức giận.

Bạch Đờ nuốt nước miếng, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, hét lên với Tần Thâm: “Vốn cũng không phải là đàn ông mà, các cậu vẫn còn là xử nam, trừ khi cậu không phải.”

Bạch Đờ hét xong liền chạy, không quan tâm đến phản ứng của Tần Thâm.

Tần Thâm đứng dưới ánh mặt trời, mặt đỏ như trái cà chua.

Cuối cùng cũng đến kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh yêu thích của Bạch Đờ.

Chủ yếu là ngày mai Bạch Đờ sẽ tham gia lễ hội bia (1).

(1) Hay còn gọi là lễ hội tháng 10.

Lúc tan học, Bạch Đờ đang quét dọn lớp, Tần Thâm đi theo sau Bạch Đờ.

“Quốc Khánh cậu định làm gì?” Tần Thâm hỏi.

Bạch Đờ không muốn nói cho cậu, cô sẽ tham gia lễ hội bia, đối với học sinh cấp ba mà nói, cái này vốn cũng không phải là chuyện vang vẻ gì.

“Tớ ở nhà làm bài tập.” Bạch Đờ cúi đầu xuống nhìn giày, tay khẩy cây chổi, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tần Thâm cụp mắt nhìn Bạch Đờ một cái.

“Vậy tớ đi tìm cậu.” Tần Thâm tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống nhìn Bạch Đờ từ dưới lên.

Bạch Đờ hơi chột dạ không dám nhìn Tần Thâm, nhưng Tần Thâm cứ ngẩn nhìn Bạch Đờ, ánh mắt cô ở đâu cậu cũng theo tới chỗ đó.

Cuối cùng Bạch Đờ không chịu nổi: “Không được, tớ muốn ôn tập, không ra khỏi cửa.”

Bạch Đờ cắn má, ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Tần Thâm đứng thẳng người dậy, “Vậy được. Đến lúc đó gặp.”

Bạch Đờ muốn mắng cậu ta có phải là điếc không. Đã nói không ra khỏi cửa, còn đến lúc đó gặp.

Bạch Đờ không dám tiếp xúc với Tần Thâm nữa. Quay người vội vội vàng vàng quét rác.

Quét xong đóng cửa, Tần Thâm xách túi rác lên.

“Tại sao chỉ có mỗi mình cậu quét rác?” Tần Thâm hỏi cậu mà lúc đầu đã muốn hỏi.

“Các cậu ấy có việc.” Có việc hay không Tần Thâm không biết, nhưng bắt nạt Bạch Đờ cậu biết.

Tần Thâm xách túi rác đi về phía thùng rác. Thoáng nhìn qua danh sách dán trên tường, ánh mắt lạnh lùng.

Về đến nhà, Bạch Đờ liền đem quần áo mấy năm trước của Bạch An Chi ra mặc thử.

Loay hoay trong phòng hồi lâu, rốt cuộc tìm được một món vừa vặn người lại không khoa trương.

Là một cái váy liền màu trắng. Bạch An Chi mặc đến đầu gối, Bạch Đờ mặc thì qua đầu gối một chút.

Hôm lễ hội bia ấy, Bạch Đờ trong phòng mặc cái váy liền hôm qua vào. Sau đó ngồi trước ngăn tủ của Bạch An Chi, bồi bồi vẽ vẽ.

Lúc xuống lầu dọa dì Thúy giật mình.

“Ôi, A Đờ, cháu muốn hù chết dì à.” Dì Thúy che lấy ngực nói.

Bạch Đờ xấu hổ cười hai tiếng. “Nào có.”

Xoay một vòng, váy phồng lên theo.

“Dì Thúy, dì thấy cháu đẹp không?” Bạch Đờ lần đầu tiên làm điệu như thế.

Dì Thúy gật đầu, “Rất đẹp, con nhóc này, mặc váy rất xinh đẹp.” Dì Thúy từ đáy lòng mà nói.

Bạch Đồi nằm nhoài lên bàn, “Thế dì Thúy, dì cảm thấy cháu thế này có còn trẻ không?”

“Trưởng thành hơn trước một chút.” Dì Thúy nói.

Bạch Đồi nhảy dựng lên, “Phải thế chứ, cảm ơn dì Thúy.

Sáu giờ ngày 1 tháng 10. Bạch Đồi đứng trên sân khấu.

Đám người chung quanh huyên náo. Rất nhiều người đến đây quan sát.

Bạch Đồi mím môi cúi đầu, không dám hướng nhìn bên dưới sân khấu. Ngón tay xoắn vào nhau. Trán đổ đầy mồ hôi.

Khua chiêng gõ trống, giống như nhà ai kết hôn vậy, Bạch Đồi im lặng đảo mắt khinh trong lòng.

“Được rồi được rồi, yên lặng.” Một người chủ trì đôn hậu đứng chính giữa sân khấu. Cái loa của mấy quày hàng trong chợ vang lên.

Vừa khéo Bạch Đồi đứng cách đó không xa, màng nhĩ cũng sắp thủng.

Bạch Đồi nghe người chủ trì vẫn chưa nói xong lời dạo đầu chẳng có dinh dưỡng, buồn bực ngán ngẩm lướt mắt nhìn xuống sân khấu.

Chỉ liếc mắt một cái, đã khiến cô sồn tóc gáy.

Thấy có ánh mắt của một người nhìn cô chăm chăm.

— — Tàn Thâm.

Góc độ của Bạch Đồi, chỉ có thể nhìn thấy cậu mặc áo thun màu đen. Đứng trong đám người.

Không còn đồng phục. Nhưng người vẫn phát ra hào quang như cũ.

Cặp mắt Tần Thâm hơi nheo lại, cả người tản ra tín hiệu nguy hiểm.

Cậu đang nhìn cái người trang điểm thành “nữ sinh trưởng thành” trên sân khấu kia. Đó căn bản chính là A Đồ mà.

Tần Thâm bắt gặp tầm mắt của Bạch Đồ.

Hai người giống như xác nhận tính chân thực của nhau.

Lúc hai người đang thất thần.

Người chủ trì tuyên bố nội quy thi đấu: Giới hạn trong nửa tiếng, uống hết một két bia. Sau đó đi thẳng. Gót chân này ở trước mũi chân kia, cứ xen kẽ liên tục mà bước đi. Đi hết một đường thẳng. Nếu như thành công, đã có thể lấy được tiền thưởng.

Giải nhất: 1000 tệ.

Giải nhì: 800 tệ.

Giải ba: 500 tệ.

Giải khuyến khích: một két bia.

Người chủ trì nói xong, giới thiệu tên toàn bộ thí sinh dự thi.

Lúc đọc đến Bạch Đồ, tên đổi thành Bạch An Chi.

Tần Thâm híp mắt. Xác nhận nhiều lần. Người trước mắt rõ ràng là Bạch Đồ, trừ khi mắt mình có vấn đề.

Hướng hồ cũng chưa từng nghe Bạch Đồ nói có sinh đôi. Tại sao xuất hiện một người giống y như đúc, tên lại để thành Bạch An Chi.

Tần Thâm phiền não có chút không thể lí giải.

Người chủ trì: “Đây chính là quán quân năm ngoái của chúng ta. Bạch An Chi. Tiểu thư Bạch.”

Chung quanh lập tức vang lên từng đợt tiếng huýt sáo và tiếng vỗ tay.

Bạch Đờ bị cảnh tượng ồn ào náo nhiệt cắt đứt tâm tư, không suy nghĩ tại sao Tần Thâm xuất hiện ở đây nữa.

Người chủ trì lại tuyên bố: “Bắt đầu.”

Lấy lại tinh thần.

Bạch Đờ bất chấp sắc mặt đen kìa của Tần Thâm. Nhanh chóng mở nắp chai thủy tinh ra.

Rất nhanh đã uống hết một chai.

Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

Người chủ trì vui vẻ điều tiết bầu không khí: “Xem ra quán quân năm ngoái của chúng ta vẫn rất lợi hại, một năm không gặp. Càng ngày càng uống được nhiều hơn.”

Chung quanh mấy nam nhân đồng thời tuyển thủ dự thi. Nghe được lời của người chủ trì lập tức quay đầu nhìn Bạch Đờ.

Âm thầm so sánh.

Có trời mới biết Bạch Đờ có thể uống nhiều cỡ nào, năm ngoái một nhóm đàn ông đã thua bởi Bạch Đờ.

Đến mức đã qua một năm, nhân duyên của Bạch Đờ cũng không thể nào tốt.

Nhưng đối với Bạch Đờ mà nói, có tiền mới là vương đạo.

Uống rượu mất đi mấy chú đối với cô mà nói cũng không vấn đề gì.

Một bình rồi lại một bình, Bạch Đờ uống không ngừng nghỉ.

Chú Vương và dì Thúy ở dưới sân khấu la to cổ vũ: “Bạch Đờ, cố lên.”

Tần Thâm tức giận. Muốn thoát khỏi đường cảnh giới xông lên lôi Bạch Đờ xuống.

Nhưng mới vừa chạm tới, đã bị một đám người vây quanh.

Làm thế nào cũng không vào được.

Cậu nhẩn nhẹn cơn tức giận, nhìn sang chú Vương hỏi: “Cô bé kia rõ ràng là vị thành niên, tại sao có thể tham gia lễ hội bia này.”

Chú Vương liếc mắt nhìn Tần Thâm.

Chỉ thấy Tần Thâm cầm nắm đấm, dáng vẻ tức giận.

“Cái này nhóc không biết đâu? Con phố này ai mà không biết Bạch Đờ uống bia lợi hại hơn bất kì người nào. Năm ngoái, người ta còn giành được giải nhất. Nhóc chớ xem thường con bé.”

Trông chú Vương có phần kiêu ngạo, giống như đây là mặt mũi của ông vậy.

Tần Thâm muốn cho một quyền qua.

Dì Thúy nghe xong phụ họa: “Đúng thế. A Đờ rất lợi hại, thành tích tốt, giỏi giang. Chỉ có gia đình không tốt. Ba đã chết, mẹ lại...”

Chú Vương giật giật áo dì Thúy. Ánh mắt ra hiệu không nên nói nữa.

Tần Thâm nghe thấy lời dì Thúy nói, liên tưởng đến phần thưởng nhân dân tệ.

Tần Thâm nhắm mắt lại, siết chặt nắm đấm, không nhin được thốt ra một câu thô tục: “Mẹ kiếp.”

Chương 21

Nửa giờ trở thành thời khắc giày vò Tần Thâm, bị đám người vây xung quanh không vào được.

Cũng muốn mở đầu Bạch Đồ ra xem rốt cuộc bên trong chứa cái gì.

Tuy nhiên, đám người ở bên kia, có một nam sinh cực kỳ nhã nhặn đứng ở đó, cậu cầm nước khoáng trong tay, chậm chậm uống vào, nhìn nữ sinh trước mắt.

“Thú vị thật.” Cậu lẩm bẩm câu này.

Thời gian còn lại là mười lăm phút.

Trong két bia của Bạch Đồ chỉ còn lại 3 chai.

Có thể tưởng tượng được, uống rất là nhanh.

Tần Thâm chẳng biết sao cũng khẩn trương theo. Yết hầu chuyển động lên xuống, hai tay nắm thành quyền, hít thở sâu.

Lúc trước vốn chỉ là một con hẻm nhỏ im ắng yên tĩnh, hôm nay lại giống như phố xá náo nhiệt người đông nghìn nghịt.

Đang hò hét ầm ĩ thảo luận cô gái duy nhất trên sân khấu.

Tần Thâm nghe được lời bàn tán, càng ép buộc mình tỉnh táo, đừng nghe lời đàm tiếu trong miệng bọn họ.

Rốt cuộc lúc nhẫn nại lên tới đỉnh điểm, Bạch Đồ uống bia xong, bước chân vững vàng đi một đường thẳng. Đi đến đường phía trước, người chủ trì cầm micro reo hò.

“Chúc mừng quán quân của chúng ta, Bạch An Chi nữ sĩ.”

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô.

Dì Thúy lại càng kích động kêu gào.

Bạch Đờ nhìn dì Thúy dưới sân khấu, kiêu ngạo như sóng mây.

Bạch Đờ mặc chiếc váy liền màu trắng, đến đầu gối cẳng chân. Sân khấu vốn tương đối cao, lúc này nhìn sang, chỉ nhìn thấy đôi chân thẳng tắp mảnh mai của Bạch Đờ.

Ánh mắt Tần Thâm tối lại, bắt gặp một người đàn ông cơ thể tròn vo vác một cái bụng bia, khom lưng nhìn Bạch Đờ.

Xung quanh còn có mấy tên hồ bằng cầu hữu (1) huýt sáo, giống như cổ vũ gã kia tiến thêm một bước.

(1) Hồ bằng cầu hữu đám bạn bè chuyên cùng nhau làm những chuyện càn quấy, xấu xa.

Mấy người nhìn đê tiện như vậy có thể tưởng tượng được là nhìn cái gì.

Tần Thâm tức giận đến tột cùng.

Không để ý bất cứ điều gì, xông lên nắm cổ áo gã rồi cho một nắm đấm.

“Con mẹ nó mày nhìn cái gì.” Tần Thâm giận dữ gầm lên.

Đám người xung quanh vốn đang reo hò, giờ phút này đều yên lặng nhìn Tần Thâm, xung quanh hoàn toàn im ắng không một tiếng động.

Mắt Tần Thâm đỏ lên, cầm nắm đấm.

“Có phải mày muốn mù không.” Tần Thâm tiến lên, lại nhấc cổ áo gã.

Rồi một quyền vào bụng.

Người xung quanh giống như mới phản ứng được, xông lên kéo Tần Thâm ra.

Nhưng gã đàn ông kia chưa chắc sẽ bỏ qua cho Tần Thâm.

Không ai nhìn thấy tâm tư dơ bẩn của gã ngoại trừ Tần Thâm, mấy tên bạn của gã phụ họa, thế là gã to gan tiến lên chào hỏi.

Muốn bắt chước quyền pháp của Tần Thâm, nhưng vóc dáng không cao bằng cậu, cũng không có cơ bắp như cậu.

Đánh vào người Tần Thâm chỉ như gãi ngứa.

Bạch Đờ kịp phản ứng, lao xuống đến bên người Tần Thâm.

“Cậu điên rồi, Tần Thâm.” Bạch Đờ hét lên với Tần Thâm.

Tần Thâm thoát khỏi cái tay trói buộc của gã, tay nắm thành quyền, nhìn chăm chăm Bạch Đờ.

Mùi rượu trên người Bạch Đờ rất nặng, Tần Thâm có chút bị sặc.

“Tớ điên rồi?” Tần Thâm khó tin mà nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhíu mày, không rõ vừa nãy xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Tần Thâm ở dưới sân khấu đánh người.

Nhưng lúc này Bạch Đờ rất sợ Tần Thâm, giống như núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

Tần Thâm vẫn cắn răng nhìn Bạch Đờ.

Cái gã bỉ ổi kia thừa dịp Tần Thâm không chú ý, kêu gọi bằng hữu của gã xông lên đánh.

Trong chớp mắt Tần Thâm cũng xoay người đánh nhau với bọn chúng.

Bạch Đờ nhìn người chủ trì, quát bọn họ: “Mau bảo bọn họ dừng tay, 6 đánh 1 còn ra thể thống gì.”

Người chủ trì và người xung quanh kịp phản ứng, lập tức kéo bọn họ ra.

Chỉ thấy trên mặt Tần Thâm đỏ lên một mảng, trên xương quai xanh có vết cào.

Những người kia cũng không khá hơn chút nào.

Mặt người nam cầm đầu kia đã sưng phồng lên, đặc biệt là đôi mắt.

“Tốt nhất mày đừng có để tao gặp lại mày, nếu không tao sẽ móc cả mắt mày ra.” Tần Thâm gào lên.

Gã tự biết mình đuối lý với Tần Thâm, vì cậu đã trông thấy gã nhìn chân Bạch Đờ, thời điểm vừa định tiến lên đã bị Tần Thâm đánh hai đấm.

Nhìn cậu trai trước mắt đơn thương độc mã, vừa rồi đánh nhau với nhiều người, chúng cũng chưa chắc mò được chỗ tốt, hơn nữa tiểu tử này còn đặc biệt chọn gã để đánh.

Nhớ tới liền tức giận. Thằng tiểu tử này thế mà đánh người rất đau, bây giờ bụng gã vẫn còn đau.

Anh em xung quanh đều xô đẩy gã.

“Đừng để tao gặp lại mày.” Gã bĩ ỏi nói xong cũng đi.

Tần Thâm không chịu, còn định tiến lên, Bạch Đờ vội vàng kéo tay Tần Thâm.

“Đừng làm loạn nữa, đi theo tớ.” Bạch Đờ nói xong cũng không quan tâm đến phản kháng với ý kiến của Tần Thâm, trực tiếp đi.

Đi được một nửa còn quay đầu nói với dì Thúy: “Dì Thúy, lãnh tiền thưởng giúp cháu.”

Xoay người trong chớp mắt Bạch Đờ lại nhìn thấy một người quen.

Trông thấy người kia nhìn phía Bạch Đờ, nhàn nhạt cười cười gật đầu.

Bạch Đờ sửng sốt một chút. Gật đầu rồi đi.

Bạch Đờ một mạch dẫn Tần Thâm về nhà.

Gió thổi dọc đường đi, vết cào trên cổ Tần Thâm có chút lỏn, liên tục chảy máu.

Bạch Đờ tìm được băng keo cá nhân, nước khử trùng, băng gạc.

Thuần thực khử trùng cổ Tần Thâm, sau đó lại thấy trên tay Tần Thâm cũng có vết thương.

“Tại sao cậu đánh nhau?” Bạch Đờ vừa giúp Tần Thâm khử trùng vừa hỏi.

Tần Thâm cảm thấy được trong hơi thở của Bạch Đờ mang theo mùi rượu, cậu không thích mùi này xuất hiện trên người Bạch Đờ, luôn cảm thấy nó làm bẩn Bạch Đờ.

“Tại sao cậu uống rượu?” Tần Thâm không trả lời mà hỏi lại. Ngữ khí có phần buồn bực.

Bạch Đờ ngẩng đầu nhìn Tần Thâm.

Trong phòng khách chỉ có một chiếc đèn sợi đốt chiếu xuống, nội thất xung quanh có hơi cũ nát.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc hoa lan làm sạch không khí, đường cách đó không xa còn có thể nghe được tiếng của người chủ trì.

Mơ hồ nghe thấy tên Bạch An Chi vang lên. Tiếp theo là tiếng vỗ tay.

“Vì tiền.” Bạch Đờ không nhìn mắt Tần Thâm nữa, tự mình giúp Tần Thâm dán băng gạc lên.

Tần Thâm bỗng cười gằn.

“Chẳng lẽ cậu không suy nghĩ cho an toàn của mình sao?” Ánh mắt Tần Thâm nhìn Bạch Đờ chòng chọc, tức giận hỏi.

Bạch Đờ hít sâu mấy hơi, “Tớ có suy nghĩ cho mình.”

“Nghĩ cái rắm.” Tần Thâm bùng nổ nói tục, sau đó mới nghiến răng, cảm thấy có phần hối hận vì lời nói của mình.

Bạch Đờ đứng lên. Vứt tã bông vào thùng rác.

“Rốt cuộc cậu làm gì vậy” Bạch Đờ uống nhiều rượu như vậy, không thể không bị ảnh hưởng, lúc đầu vốn sợ hãi và chán ghét đánh nhau nhưng lúc này lại càng mụn rượu mà phát cáu.

Tần Thâm bỗng nhiên đứng lên.

“Về phần cậu thì sao? Chỉ vì chút tiền này.” Một khi Tần Thâm tức giận sẽ không giữ mồm giữ miệng, đặc biệt là khi nhìn thấy Bạch Đờ mặc váy và son môi.

Bạch Đờ xoay người.

“Cậu phát điên cái gì vậy?” Bạch Đờ cũng không thoải mái.

“Cậu dĩ nhiên cảm thấy đây chỉ là một chút tiền, nhưng đối với tớ mà nói thì không phải.”

Bạch Đờ lớn tiếng, “Một đôi giày của cậu cũng đủ hơn mấy tháng thậm chí một năm chi tiêu của tớ, tất nhiên cậu cảm thấy chút tiền ấy không tính là gì. Nhưng có phải mỗi người đều là cậu không, đều có bối cảnh gia đình như cậu không. Phần lớn đều là người nghèo, người giàu các cậu không thể hiểu loại tư tưởng này.”

Tần Thâm ngẩn ra. Trong nháy mắt biết câu nói kia của mình tổn thương người cỡ nào.

“Tớ không phải có ý đó.” Tần Thâm cuống cuống tiến lên giải thích.

Bạch Đờ vẫn không nhìn cậu.

Hai người đứng đối diện nhau, Tần Thâm cụp mắt, băng gạc bao lấy vết thương. Trên tay còn dán mấy cái băng keo cá nhân.

Cảm xúc tác quái. Tần Thâm lại buồn bực một hơi.

“Tớ thật sự là tự gây nghiệt.” Tần Thâm giận dỗi ngồi xuống ghế sofa, cụp mắt nhìn sàn nhà.

Thấy Tần Thâm thế này, nhớ đến tất cả những điều mà Tần Thần đã làm với cô trước đây, Bạch Đờ có phần không đành lòng, khẽ nói: “Cậu nói tớ uống rượu không tốt, vậy lúc cậu hút thuốc cũng không tốt mà, sao cậu không nghĩ tới?”

Tần Thâm bị chặn không nói được, thật sự cần phải tự tát chính mình hút thuốc một cái.

“Tớ hút thuốc là lỗi của tớ, nhưng cậu có biết đám đàn ông kia nhìn cậu, nhìn váy của cậu không?” Tần Thâm nghĩ tới đây lại tức giận, siết chặt tay hỏi lại.

Cô mới biết được Tần Thâm là vì nguyên nhân này. Dĩ nhiên cô không biết. Biết cô cũng cùng đánh.

“Vậy cậu nói cho tớ nào, tại sao cậu tự mình động thủ rồi?” Bạch Đồ ngồi xuống bên cạnh Tần Thâm.

“Một mình cậu, vừa nãy bất lợi thế nào cậu không biết sao?”

Bạch Đồ đột nhiên quan tâm làm cho tinh thần của Tần Thâm không về được.

“Tớ vừa nghĩ bọn họ nhìn cậu thôi tớ đã khó chịu.” Tần Thâm lẩm bẩm nhưng hỏa khí rõ ràng đã hạ xuống.

Bạch Đồ thở dài một hơi.

“Cảm ơn cậu, Tần Thâm, tớ không biết nguyên nhân là cái này.” Bạch Đồ cụp mắt, lông mi che khuất tâm sự.

Bạch Đồ nghe thấy Tần Thâm trầm thấp ừ một tiếng.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Tim Tần Thần trong nháy mắt rất hoảng loạn vì sự im lặng này.

Yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, vừa muốn nói chuyện.

Đã nghe Bạch Đồ nói: “Sao cậu lại tới đây?”

“Sợ cậu buồn chán, đến tìm cậu chơi.” Tần Thâm nói thật.

Bạch Đồ mím môi.

“Thế mà cậu nói cậu không có thời gian, cậu nói dối, A Đồ.” Tần Thâm nghiêng mặt nhìn Bạch Đồ, “Cậu nói cậu không ra được, vậy mà cậu đi tham gia lễ hội bia.”

Ánh mắt kia của Tần Thâm, khiến cho Bạch Đồ khó chịu.

Cô không muốn nhìn ánh mắt ấy của Tần Thâm. Giống như cô đã làm sai chuyện, bộ dạng đờ trạch phạt.

Bạch Đờ uống rượu đầu óc phút chốc không tỉnh táo.

“Đừng nói cái này, Tần Thâm. Tớ rất mệt.” Bạch Đờ vô lực nói.

“Cậu về đi.” Bạch Đờ chuẩn bị đứng dậy, Tần Thâm lập tức kéo tay Bạch Đờ lại.

“Cậu thật sự không biết hay giả vờ không biết?” Ánh mắt Tần Thâm nhìn chăm chăm Bạch Đờ. giống như phải lấy được câu trả lời chân thực nhất.

Tác dụng của rượu đã tới. Bạch Đờ nhắm mắt lại ép mình tỉnh táo.

Bạch Đờ hất tay Tần Thâm ra.

“Cậu về đi, Tần Thâm, có lời gì, qua kỳ nghỉ nói sau.” Bạch Đờ đi lên, mở cửa.

Tần Thâm ngồi chỗ cũ.

“Rốt cuộc cậu có biết hay không? Bạch Đờ.” Tần Thâm có hơi lớn tiếng, nhưng lại vừa cất lực áp chế tiếng của mình, tránh dọa đến Bạch Đờ.

Bạch Đờ đóng sầm cửa lại.

“Rốt cuộc cậu muốn tớ biết cái gì?” Bạch Đờ hét lên, ánh mắt không chịu thua nhìn Tần Thâm.

Bạch Đờ không muốn biết câu nói kế tiếp của Tần Thâm, cô không muốn đối mặt, cô chỉ muốn làm bạn.

Tần Thâm đứng lên, sai bước đi đến phía trước Bạch Đờ, vì bước quá vội, đụng phải cái bàn, khiến cho đầu gối đau đớn một trận.

“Cậu thật sự không biết?” Tần Thâm đi tới trước mặt Bạch Đờ, tới gần cô.

Bạch Đờ quay mặt đi. “Tớ không biết.”

“Cậu gạt người, cậu biết rất rõ.” Tần Thâm nói, “Cậu biết, tớ thích cậu.”

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ không ngừng. Tay nắm thành quyền, hô hấp nặng nề. Toàn bộ đều thể hiện cậu khẩn trương rõ rệt.

Ánh đèn chiếu xuống.

Bạch Đờ nhìn đôi mắt thâm thúy kia của cậu, chân thành, căng thẳng, chờ mong. Tất cả đều khắc họa trong mắt cậu

Tay cầm chốt cửa của Bạch Đờ buông xuống.

Chương 22

Đêm khuya ngôi sao tịch liêu, chỉ có ánh trăng treo trên bầu trời.

“Tớ và cậu không có khả năng.” Câu nói này liên tục quẩn quanh bên tai Tần Thâm.

Càng nghĩ càng giống như một tia chớp nhằm vào cậu hết lần này đến lần khác.

Lúc cậu lấy hết can đảm nói ra ba chữ “Tớ thích cậu” này, vạn phần chờ mong.

Thế nhưng, Bạch Đờ trực tiếp mở cửa ra.

“Tớ và cậu không có khả năng. Ra ngoài đi, Tần Thâm.” Trên mặt Bạch Đờ không có ý nói đùa.

Sẽ không giống như trước đây, đột nhiên nói một câu: “Anh Thâm, em nói đùa thôi.”

Nhưng Tần Thâm tình nguyện Bạch Đờ nói những lời này. Cũng không cần cô cự tuyệt gợn gàng như thế.

Tần Thâm đứng bất động tại chỗ, Bạch Đờ cũng bất động.

Các bóng chông lên nhau dưới ánh đèn sợi đốt

Tần Thâm véo ngón tay. “Tại sao? Ngay cả cơ hội cậu cũng không cho tớ, đã nói không có khả năng.”

“Điều này cần sao? Tần Thâm” Bạch Đờ hỏi. Ngữ khí vô cùng lạnh lùng.

“Nhưng...” Tần Thâm còn chưa dứt lời, Bạch Đờ đã nói: “Đừng nhưng nữa, Tần Thâm, chênh lệch giữa chúng ta rất lớn, đi cũng không đến cùng, tại sao lại phải cố chấp chứ?” Bạch Đờ trả lời quá mức kiên cường.

Tần Thâm bỗng không biết làm thế nào cho phải.

“Cậu...” Tần Thâm không nói tiếp.

Bạch Đờ thở dài. “Tần Thâm, chỉ làm bạn thôi, như vậy sẽ tốt hơn.”

Tần Thâm vẫn không chịu.

Bạch Đờ đứng ở cửa, mở toang cửa ra.

“Ra ngoài, Tần Thâm.” Cuối cùng, Bạch Đờ liếc qua, Tần Thâm bị dọa giật mình.

Không thể chọc cho Bạch Đờ tức giận, Tần Thâm nghĩ trong đầu.

Ngây ngốc rồi đi ra ngoài.

Đi ra...

Đi ra.....

Bạch Đờ ‘sầm’ một tiếng đóng cửa lại, Tần Thâm sợ tới mức hoàn hồn.

Ầm ầm ầm.

“A Đờ, cậu mở cửa.” Tần Thâm ở bên ngoài gọi.

“Ít nhất cậu phải cho tớ một cơ hội chứng minh chứ...” Tiếng Tần Thâm xen lẫn tiếng đập cửa, không ngừng mà gọi.

Bạch Đờ không nói lời nào, thay dép đi vào phòng.

Tiếng đập cửa hò hét ngoài kia không biết đã ngưng từ lúc nào.

Bạch Đờ không biết mình làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Xé một tờ giấy, ngồi vào ghế, đèn bàn chiếu xuống, Bạch Đờ cầm bút.

Viết ngày lên trên: Năm 2010 ngày mùng 1 tháng 10.

Bạch Đờ viết viết, rồi buông bút xuống.

Đi tới cửa, mở một khe nhỏ thoáng nhìn qua về phía cửa.

Không có ai.

Bạch Đờ có cảm giác khó tả, một cỗ buồn phiền trong lòng.

Đóng ‘sầm’ cửa lại.

Tạch tạch tạch đi lên sân thượng.

Bạch Đờ nhìn thấy một cái bóng màu đen. Chưa kịp nhìn thêm đã thấy một con mèo từ sát vách lầu gác chân thấp nhảy qua, Bạch Đờ nhìn một cái, cặp mắt kim quang lóng lánh kia, yếu đuối kêu lên một tiếng.

Bạch Đờ hứng thú, cũng kêu theo: “Meo.”

Con mèo cảm thấy Bạch Đờ giống như bị điên, vèo một tiếng nhảy về.

Bạch Đờ ‘chặc’ một tiếng.

“Ý gì thế? Tao không thể nhảy theo mày.”

Tiện đà nằm xuống ghế, hai tay gối sau đầu. Nhìn bầu trời đêm. Tối nay không sao, nhưng có ánh trăng.

Gió thổi tới, lúc này Bạch Đờ mới ngửi được trên người mình nồng nặc mùi rượu.

“Đợi mình lớn lên, mình sẽ mua cho bản thân một ngôi sao.” Bạch Đờ lại lẩm bẩm.

“Tên là gì nhỉ?”

“Nếu không gọi là Đờ Tinh đi.” Bạch Đờ nói xong tự cười ha ha.

Đây chính là hậu quả sau khi uống rượu.

Vừa mới bắt đầu không có phản ứng gì, đợi khi phản ứng qua đi, lập tức mê man không tỉnh táo.

Lải nhải.

Bạch Đờ thì thầm cũng không biết nói cái gì.

Mãi đến lúc đón gió đêm ngủ say.

Quạt thiên nhiên, còn tiết kiệm điện.

Hôm sau lúc Bạch Đờ rời giường, vắn vẹo cổ một cái. Ê ảm.

Đau đầu.

Vô lực.

Ôi, đây là hậu quả của say rượu!

Bạch Đờ bất đắc dĩ ngồi dậy miệng nói thầm, “Đám người kia thật biết tính toán, cho dù uống say rượu sao cũng là Quốc Khánh, không phải đi học.”

Xuống giường, mang dép xong, đi vào nhà vệ sinh, dùng thanh nhiệt điện đun nước nóng. Nghiêm túc tắm rửa sạch sẽ.

Bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua, cùng với chuyện của Tần Thâm.

Ầm một tiếng.

Bạch Đờ giống như máu huyết sôi trào, lại giống như cảm giác bị trăm ngàn vạn con kiến gặm cắn.

Cô nhớ tới câu nói của Tần Thâm: “Tớ thích cậu.”

Khi đó đầu cô đau nhức vô cùng. Cái gì cũng không biết, chỉ biết Tần Thâm thấy cô đi tham gia lễ hội bia, cảm thấy mình có hơi mất mặt.

Tiếp theo Bạch Đờ nhớ tới chuyện ngày hôm qua.

Cô nhắm mắt, ngửa mặt lên trời thở dài: “Trời ạ. Cứu tôi với.”

Bạch Đờ nhớ tới lời tỏ tình của Tần Thâm. Nhớ đến câu từ chối của mình.

Thật khâm phục mình dũng cảm như vậy.

Cũng may mình uống rượu say rồi quyết đoán, không có mơ màng hồ đồ nói theo cậu: Tớ cũng thích cậu.

Bạch Đờ vò tóc, đầu đầy bọt biển. Bộ dạng có phần buồn cười.

Sau khi tắm xong, Bạch Đờ dọn dẹp nhà một chút, lại đem drap giường ra giặt. Đang giặt đột nhiên nhớ tới tối qua không phải mình ngủ ở sân thượng sao?

Chẳng lẽ là nằm mơ?

Tay Bạch Đờ đầy bọt bọt giặt, cô vừa giặt drap giường vừa mang tâm tư đi xa.

Thật là kỳ lạ.

Bạch Đờ yên bình trải qua sáu ngày nghỉ còn lại, vẫn ôn tập tốt, cô cũng muốn đi tìm việc làm thêm, nhưng Bạch An Chi không chịu, kể cả người đàn ông kia cũng không chịu.

Buồn chán lại vô vị qua hết sáu ngày, Bạch An Chi vẫn không trở về.

Dì Thúy đưa tiền Bạch Đờ. Là tiền thưởng của lễ hội bia.

Lúc cầm lấy số tiền này, trong nháy mắt Bạch Đờ có cảm giác nan giải.

Cô chợt nhớ tới Tần Thâm. Nhớ tới những lời đó của Tần Thâm.

“Vì số tiền này, cần thiết hay không?”

Phút chốc Bạch Đờ cũng muốn xoay người ném tiền đi. Nhưng cũng trong chớp mắt, cô lại nhận lấy, cười với dì Thúy.

“Cảm ơn dì Thúy lấy tiền giúp cháu.” Giọng Bạch Đờ mềm dẻo vang lên, cô biết làm thế nào khiến cho trường bối vui vẻ. Ngoại trừ Bạch An Chi.

Dì Thúy vui vẻ cười mấy tiếng, rồi đi xuống, không bao lâu lại quay lại nói: “Mấy ngày nay cháu cũng cẩn thận một chút, dì thấy một người tuổi trẻ lén lén lút lút đứng ở gần đây.”

Bạch Đờ gật đầu. Không phải là cái đám người nhìn váy hôm nọ chứ?

Bạch Đờ lo lắng là đám người kia, nên không ra ngoài lần nào. Trừ khi mua đồ ăn.

Bạch Đờ bỏ tiền vào hộp sắt trong tủ quần áo, hộp sắt trữ một chồng tiền, đến lúc đại học cũng có thể đủ học phí rồi.

Bạch Đờ bỏ chúng vào dưới cùng đồng quần áo.

Cô không muốn dùng tiền của người đàn ông xấu xa kia học đại học, cô muốn dựa vào chính mình.

Kể cả sau này, cô cũng không muốn có bất cứ liên lụy gì với người đàn ông đó.

Bảy ngày trôi qua. Một tuần mới lại đến.

Nhưng Bạch Đờ lại đau khổ, cô không biết nên đối mặt với Tần Thâm thế nào.

Lễ mề ở cổng trường, bước chân cực chậm.

Ngân hạnh hai bên đường như lại vàng đi một ít. Cao lớn cường tráng đứng ở cổng trường. Thỉnh thoảng vài chiếc lá rơi xuống.

“Vẫn khỏe chứ?” Sau lưng Bạch Đờ vang lên một giọng nói.

Thuận theo nhìn sang, là — — Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ biết cậu ta hỏi cái gì. Gật đầu. “Không có chuyện gì.”

Cố Thừa Phong nở nụ cười. “Không ngờ cậu còn uống rượu rất lợi hại.”

Bạch Đờ xấu hổ cười hai tiếng, đêm đó người quen gặp được chính là cậu ta.

“Bình thường thôi.” Bạch Đờ ấp úng trả lời.

Cố Thừa Phong cười hai tiếng, hai vai đeo cặp sách. Hai cúc áo của đồng phục được cài lại. Khí chất lạnh lùng tràn đầy dáng vẻ thư sinh. Vừa nhìn đã thấy là học sinh ba tốt.

“Sao hôm đó cậu lại ở đấy vậy?” Bạch Đờ nghĩ tới, có hơi tò mò.

Cố Thừa Phong liếc mắt nhìn Bạch Đờ, giống như muốn nói: Cậu mới nhớ hỏi tớ chuyện này sao?

“Tớ nghe nói có lễ hội bia, tiện thể đi qua xem thử.” Cố Thừa Phong trả lời.

“Thật đúng là trùng hợp.” Bạch Đờ gãi gãi đầu. Hì hì hai tiếng.

Cố Thừa Phong liếc mắt nhìn Bạch Đờ, mỉm cười. “Cậu yên tâm, tớ sẽ không nói đâu.”

Bạch Đờ giống như bị nhìn thấu tâm sự, ‘hả’ một tiếng, nhe răng cười: “Thế cảm ơn cậu nhé.”

Tần Thâm đã đến lớp từ rất sớm, tựa vào hành lang trên lầu nhìn Bạch Đờ.

Biểu cảm ăn thịt người.

“Đúng là mắt mù.” Tần Thâm lẩm bẩm.

Mấy nữ sinh đi qua hành lang, nói thầm. “Tớ cảm thấy nam sinh cài hai cái cúc áo lên rất có cảm giác cấm dục, đẹp trai còn ngẫu nữa.”

“Đúng đó, tớ cũng thấy vậy, à, đúng rồi, không phải là Cố Thừa Phong sao?” Một nữ sinh lén lút nhỏ giọng thì thầm.

Tần Thâm đứng bên cạnh mặt tối sầm lại.

Quả nhiên ở chỗ rẽ cầu thang đã thấy Bạch Đờ và Cố Thừa Phong, hai người vừa nói vừa cười đi cùng nhau.

Tần Thâm liếc một cái. Quả nhiên, cài hai cúc áo lại với nhau.

Nam muộn tao!

Bạch Đờ ngẩng đầu trong nháy mắt, đã thấy bóng lưng Tần Thâm đi vào lớp.

Tim lập tức bị đưa lên cổ họng.

Ôi mẹ ơi, đối mặt với Tần Thâm thế nào đây.

Bạch Đờ mang theo tâm tình thấp thỏm bước vào lớp.

Thấp thỏm ngồi trên chỗ ngồi.

Lý Thần Tinh nháy mắt với Bạch Đờ. Làm cho Bạch Đờ rùng mình.

“Làm sao vậy? Thần Tinh.” Bạch Đờ háng giọng, khó hiểu hỏi.

Lý Thần Tinh chỉ cười không nói lời nào.

“Bạch Đờ nhà ta hoa đào nở.” Vẻ mặt Lý Thần Tinh kích động nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ lờ mờ.

Đặt cặp sách sau lưng ghế, xoay người lập tức nhìn thấy Tần Thâm.

Tần Thâm vẫn là dáng vẻ ngả ngớn kia, cúc áo vẫn mở rộng, cả người dựa vào thành ghế, trong tay xoay bút, ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Đờ, trong lòng Bạch Đờ lộp bộp một tiếng, lập tức xoay người quay đầu lại.

Bỏ sách vào trong học bàn, đưa tay liền sờ được một tờ giấy thô sấp.

Bạch Đờ khom lưng xuống. Lấy vật trong tay ra

Là một bức thư, nói đúng ra là thư tình.

Bởi vì phía trên viết mấy chữ rất to: Bạch Đờ, tớ thích cậu.

Chữ ấm áp bao nhiêu, thế nhưng phía sau còn có một dấu ngoặc (không mở ra tan học cậu khỏi đi)

Nét chữ vô cùng quen thuộc, không phải là cái người Tần Thâm kia sao?

Bạch Đờ thờ dài.

Không mở ra sợ sau khi tan học càng phiền toái hơn, mở ra.... Được rồi mở ra thôi.

Bạch Đờ mở ra, cả mặt đều cùng một màu đen, rõ ràng từng nét bút, nét chữ có hơi dùng sức, giống như chủ nhân đang tuyên bố sự kiên định của mình.

Không viết ẩu một chút nào.

Cái chữ kia chính mình bắt chước cũng đủ lâu rồi, bây giờ vừa nhìn vẫn cảm thấy không thể bắt chước tinh túy được.

Bạch Đờ hơi thấp đầu, giống như nghiêm túc đọc sách, cặp mắt có thần nhìn nội dung trong thư.

Tuy rằng bên trong chỉ là nét chữ không có sinh mệnh, nhưng Bạch Đờ lại có thể cảm nhận được ngữ khí và có lẽ cũng là thái độ của Tần Thâm viết lá thư này.

Bạch Đờ đoán chừng, Tần Thâm là tràn đầy tức giận và căm hận viết ra, có lẽ hơi hơi thấp thỏm nữa.

Dù sao cũng viết thư cho người mình thích, là một chuyện vừa rất hồi hộp cũng vừa khiến cho người mong đợi.

“Tớ thích cậu, nếu như cậu cảm thấy làm cho cậu rất khó xử, hoặc là cậu cảm thấy rất khó chịu.

Vậy thì ngại quá, cậu chịu đựng chút đi, tớ thích cậu, chuyện này không thể sửa, cũng không muốn sửa.

Cho dù là bệnh, tớ cũng không muốn trị.

Tớ biết hiện tại cậu không thích tớ, tớ cũng không cần cậu đáp lại bây giờ. Vì một ngày nào đó, tớ sẽ khiến cậu cam tâm tình nguyện.

Viết lá thư này là muốn chính thức nói cho cậu, tớ muốn theo đuổi cậu.”

Nhìn đi! Đây chính là Tần Thâm tỏ tình, bá đạo lại ngạo kiều.

Chương 23

Từ lúc Tần Thâm đưa thư tình cho Bạch Đờ thì buổi chiều cùng ngày, Bạch Đờ cảm thấy bất luận cô đi đâu, Tần Thâm cũng theo tới đó.

Không chỉ như thế.

Bạch Đờ quét rác, dọn dẹp vệ sinh, Tần Thâm cũng đi theo.

Người trong nhóm của Bạch Đờ, vậy mà lần đầu tiên không bắt nạt cô, không để cô thu dọn một mình nữa, mà là đi theo Bạch Đờ cùng làm vệ sinh.

Bạch Đờ cho là vì Tần Thâm ở đây, bọn họ sợ nên mới như thế.

Công việc cuối cùng chính là đem toàn bộ ghế đặt lên bàn.

Bạch Đờ để toàn bộ ghế ở trước mặt lên, mà Tần Thâm cũng theo ngay phía sau.

Cái bàn trước mặt Bạch Đờ, Tần Thâm ở ngay cái bàn phía sau.

Người trong lớp có phần bát quái xì xào bàn tán, ánh mắt trao đổi lẫn thăm tra tin tức.

Mà Tần Thâm giống như không nhìn thấy, cặp mắt vẫn nhìn Bạch Đờ chăm chăm.

Mãi đến lúc Bạch Đờ thực sự không chịu nổi.

Xoay người.

Ngữ khí có phần bất đắc dĩ lại vô lực nói: “Cậu làm gì vậy?”

Bạch Đờ không thấy Tần Thâm trả lời, nhưng thấy vẻ mặt ngạo kiều của Tần Thâm móc từ trong cặp ra một cốc trà sữa.

“Không phải là cậu thích uống trà sữa sao? Tớ đặc biệt vừa mới đi mua.” Tần Thâm nói có phần lấy lòng đưa trà sữa cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngẩn ra tại chỗ.

Tần Thâm hơi khấn trương nhưng vẫn mang theo nụ cười ung dung nhìn Bạch Đờ.

Đợi một hồi vẫn không thấy Bạch Đờ phản ứng, lại tiến lên, “Hửm?”

Lúc này Bạch Đờ mới phản ứng lại, lắc đầu, “Tớ không cần.”

Tần Thâm rũ cặp mắt vốn sáng láng xuống, cúi đầu nhìn trà sữa trong tay.

Bạch Đờ không muốn nhìn người tủi thân hoặc là không vui nhất.

Vội vội vàng vàng đeo cặp sách lên liền chạy.

Người xung quanh sớm đã bị mắt sắc của Trần Ôn đuổi ra ngoài, chỉ còn một mình Tần Thâm ở trong lớp.

Trên xe buýt, vì quét dọn nên đã qua giờ cao điểm, xung quanh không có ai.

Bạch Đờ tìm một vị trí ngồi xuống.

Vừa ngồi vững vàng, đã cảm giác được một cơn gió hướng tới chỗ này, bên cạnh còn có một người ngồi.

Bạch Đờ nghiêng mặt.

Lại là Tần Thâm.

Vóc dáng Tần Thâm lớn, hình thể đương nhiên cũng không nhỏ, ngồi xuống bả vai đã đụng phải bả vai của Bạch Đờ.

Cộng thêm việc hai người đều mặc đồng phục màu trắng xanh, nhìn bóng lưng giống như một đôi tình nhân dựa sát vào nhau.

Tần Thâm không có dáng vẻ tủi thân mới nãy nữa, khóe môi cong lên cười.

Ngay cả chính cậu cũng không biết, kể từ sau khi tiếp xúc với Bạch Đờ, thì cậu cũng thường xuyên nhếch môi cười.

Tần Thâm đặt cặp sách lên đầu gối, đưa trà sữa cho Bạch Đờ.

“Nếu cậu không uống, tớ sẽ cầm suốt, cho đến khi cậu uống.” Tần Thâm nghiêng đầu nhìn Bạch Đờ, giọng nói có phần ngạo kiều.

Bạch Đờ phớt lờ cậu.

“A Đờ, cậu uống đi.” Tần Thâm nói tiếp, ngữ khí không còn ngạo kiều như vừa rồi, mà là mang theo ý mong đợi.

Bạch Đờ lắc đầu.

“Không được, Tần Thâm, tớ sẽ không uống, sau này cậu cũng đừng mua.” Bạch Đờ vẫn giữ vững đáp án của mình, không chịu nhượng bộ.

“Cậu tới đây làm gì?” Bạch Đờ nhìn Tần Thâm, “Nhà cậu không ở đây.”

“Cậu biết nhà tớ ở đâu ư?” Bạch Đờ hỏi một đấng Tần Thâm trả lời một nẻo.

Bạch Đờ lờm một cái, nhìn bên ngoài cửa, không để ý Tần Thâm nữa.

“Tớ đùa cậu thôi, đừng tức giận.”

“Tớ đưa cậu về nhà.” Tần Thâm chăm chú nhìn sau gáy Bạch Đờ. Đặt tay lên xoa tóc cô.

Bạch Đờ bị hành động này giật nảy mình, trong nháy mắt xoay người, trái tim đập chậm một nhịp.

Chỉ thấy Tần Thâm nhìn về phía Bạch Đờ, ánh mắt giống như đang nhìn âu yếm một món đồ, đầy ý cứng chiều. Bạch Đờ có thể nhìn thấy rõ mình trong cặp mắt ấy.

Giờ phút này tim chính mình đập nhanh hơn.

Bạch Đờ vì che giấu bối rối của mình, cầm cặp sách lên lục lợi lộn xộn một trận, cũng không biết mình lục cái gì.

Tần Thâm cười.

Tiếng cười truyền vào tai Bạch Đờ.

“Cậu xấu hổ, A Đờ.” Hai tay Tần Thâm đặt ở trên cặp sách, trong tay còn cầm trà sữa. Khóe mắt mang theo ý cười, lời nói ra mang theo chút xíu vị bạc hà.

Bạch Đờ phủ nhận, “Không có.”

Lần này Tần Thâm cũng không cho Bạch Đờ tranh luận, chỉ là vẫn luôn cười.

Nụ cười có phần rạng rỡ.

“Cậu thích cài cúc áo đồng phục vào nhau, hay là không cài?” Ngón cái tay phải Tần Thâm nắm chặt ngón trỏ tay phải. Khi nói mang theo một tia thăm dò, cậu chưa quên lời nói của mấy người kia, nói nam sinh cài cúc áo trông đẹp mắt, cậu muốn biết suy nghĩ của Bạch Đờ...

Phản ứng đầu tiên trong đầu Bạch Đờ là dáng vẻ Tần Thâm mặc đồng phục không cài cúc áo, mở rộng khiến người ta hâm mộ xương quai xanh, xuống dưới làm cho người ta tràn đầy tưởng tượng hormone nam tính của cơ bụng màu lúa mì.

Bạch Đờ muốn thốt ra câu: Tớ thích không cài. Thu câu nói này về.

Liếc mắt thoáng nhìn qua cúc áo của Tần Thâm. Quả nhiên không cài!

Lời đến khoe miệng trở thành: “Tớ thích cài.”

Tần Thâm buồn rầu cúi đầu liếc mắt nhìn cúc áo của mình.

“Thật sự là không hiểu nổi cậu, mù sao?” Tần Thâm không ngồi ngay ngắn như vừa rồi nữa, giận dỗi dang hai chân ra.

Đặt trà sữa lên đùi Bạch Đờ, “Tớ cũng không chê cậu mù.” Tần Thâm nguyền Bạch Đờ một cái, cực kỳ phần nộ nói:

“Những người nường pháo cài lên kia có gì tốt?”

“Sao cậu lại thích cài?”

“Có phải cậu chưa từng nhìn tớ nghiêm túc không?”

“Sau khi nhìn tớ rồi làm sao còn có thể cảm thấy cài lên đẹp mắt?”

Tần Thâm hùng hổ dọa người, lời nói giống như là đại bác, một chuỗi rồi lại một chuỗi.

“Rốt cuộc cậu đã từng nghiêm túc nhìn tớ chưa?” Tần Thâm lại hỏi, quay đầu trong nháy mắt đã thấy Bạch Đờ nhìn chằm chằm cậu.

Trong lòng Bạch Đờ trả lời Tần Thâm. Đáp án chân thật nhất: Có chứ.

Thế nhưng đến miệng lại là: “Nhìn cậu làm gì? Có ích lợi gì sao?”

Tần Thâm không thể tưởng tượng nổi há hốc mồm.

“A Đờ, cậu thật quá đáng. Tớ đẹp trai như vậy, nhìn tớ cậu lại có thể nói không ích lợi gì.”

Tần Thâm còn đang líu ríu, Bạch Đờ có hơi nghiêng người, đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khoe miệng nén cười, trong mắt sáng láng.

Cậu tất nhiên đẹp trai, nhìn cậu tất nhiên có ích lợi. Chỉ là tớ không thể để cho cậu cái tên gia hỏa này kiêu ngạo.

Tần Thâm đưa Bạch Đờ đến đầu ngõ. Bạch Đờ đã không cho Tần Thâm vào nữa.

“Đợi lát nữa bị người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm.” Bạch Đờ chặn lại trước mặt Tần Thâm.

Tần Thâm há miệng oán Bạch Đờ, nhớ đến mẹ của Bạch Đờ trong miệng người khác. Hiển nhiên biết Bạch Đờ sợ cái gì.

Rốt cuộc nghe xong, Tần Thâm gật đầu, “Vậy cậu uống trà sữa đã.” Tần Thâm nói câu nói này xem như giao dịch với Bạch Đờ.

Lúc Tần Thâm chẳng ngó ngàng gì đi bước thứ 10 vào ngõ nhỏ, Bạch Đờ ngừng bướng bỉnh mà hé miệng.

“Được, tớ uống. Cậu về đi.” Bạch Đờ nói xong, Tần Thâm lập tức chạy về. Cầm cốc trà sữa mà lúc xuống xe Bạch Đờ trả cho cậu, đưa cho cô lần nữa.

Bạch Đờ nhận lấy.

Tần Thâm cười đến mức giống như tên ngốc.

“Ngày mai tớ lại mua cho cậu.” Tần Thâm thoáng ngượng ngùng như lại không muốn để Bạch Đờ phát hiện ra, nên giả vờ lớn tiếng che giấu trái tim kích động.

Bạch Đờ xoa tay, “Cậu đừng mua nữa, tớ không uống đâu.” Cô vừa nói vừa đi vào trong ngõ nhỏ.

Cho đến lúc Tần Thâm trông thấy một chấm trắng nhỏ dần dần biến mất ở cuối.

Tần Thâm đứng tại chỗ, đập mũi chân xuống đất, lưng căng lên theo, hai tay nắm thành nắm đấm, bật ra tiếng hoan hô.

“Wo~”

Mấy bà thím đi qua con hẻm nhỏ, cặp mắt đều lướt qua nam sinh kì lạ trước mặt.

Hôm sau Tần Thâm không thể như ý nguyện là tiếp tục đưa trà sữa cho Bạch Đờ, bởi vì Bạch Đờ — — đau bụng kinh.

Bạch Đờ uống cốc trà sữa lạnh Tần Thâm mua xong đã đến kì kinh, còn kèm thêm đau bụng.

Vì thời gian hành kinh của Bạch Đờ gần đây không chính xác lại không mang theo băng vệ sinh, lúc hết giờ tẩy độc, đứng lên trong nháy mắt thấm vào quần. Bạch Đờ vừa đi được hai bước bị Lý Thần Tinh kéo về, lập tức ‘phịch’ một tiếng ấn Bạch Đờ về chỗ ngồi.

Bạch Đờ ‘úi’ một tiếng.

“Thần Tinh, cậu sao thế?” Bạch Đờ vừa nói vừa xoa cái mông mình.

Lý Thần Tinh vỗ đầu Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ ôm lấy đầu.

“Dì cả cậu đến cậu biết không?” Lý Thần Tinh lờm Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ ‘hả’ một tiếng. “Tớ không biết, sao vậy, có phải quần tớ có không?”

Bạch Đờ hồi hộp giẫm chân không ngừng.

“Đúng không? Đúng không?” Bạch Đờ nhìn Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh nhắm mắt lại, đau khổ gật đầu.

“Rất tiếc, đúng là như thế.” Giờ phút quan trọng này còn chơi trò bác sĩ với bệnh nhân, Bạch Đờ muốn cầm một sợi mì siết chết Lý Thần Tinh.

“Vây tính sao đây?” Bạch Đờ nắm tay thành nắm đấm, khẩn trương nhìn Lý Thần Tinh, “Khó trách nửa đêm hôm qua bụng tớ đã bắt đầu đau nhức, tớ còn cho là uống trà sữa bị tiêu chảy.”

“Quần tớ cũng có, làm sao bây giờ? Tiết sau là tiết thể dục, tớ làm sao bây giờ?” Bạch Đờ khẩn trương giậm chân liên tục, sốt ruột đến sắp khóc.

Lý Thần Tinh che miệng Bạch Đờ lại. “Đừng ầm ĩ, tớ nghĩ cách xem.”

“Như vậy đi, đợi lát nữa tớ xin nghỉ giúp cậu, sau đó sẽ đi xem xem ai có băng vệ sinh.” Lý Thần Tinh đồng ý suy nghĩ của mình, vỗ tay, “Cứ làm như thế.”

Bạch Đờ dưới sự yểm trợ của Lý Thần Tinh, thay xong băng vệ sinh, nhưng quần lại không đổi được nữa.

Kết quả là.

Tần Thâm thức cả đêm đọc sách không đến giờ tảo đọc. Nghĩ đến tiết 1 là tiết thể dục, kế tiếp ở dưới căn tin mua phần nước cho hai người chuẩn bị cho tiết thể dục xong, lúc xếp hàng tập hợp không thấy crush đâu, hung hăng hỏi Lý Thần Tinh, “Bạch Đờ đâu? Bạch Đờ đâu?”

Lý Thần Tinh thấy không giấu được, liền trả lời: “Bạch Đờ tới tháng nên không thoải mái.”

Vừa nói xong, đã nhìn thấy ảnh để giành được giải thưởng Kim Ngưu lần này — — Tần Thâm tiên sinh. Ôm bụng đi đến trước mặt giáo viên thể dục.

“Thầy ơi, em đau bụng quá. Em có thể đến phòng y tế xem được không ạ?” Ngữ khí của Tần Thâm mệt mỏi yếu ớt, tiến lên trước giáo viên thể dục.

Tỉ mỉ hỏi ý kiến một lần, người trong lớp đều mang theo ánh mắt lo lắng nhìn Tần Thâm.

Lần đầu tiên Tần Thâm lễ phép như vậy, giáo viên thể dục lập tức cảm thấy mình được tôn trọng, gật đầu đáp ứng.

Tần Thâm liền đi nhanh như chớp, lúc đi đến chỗ quẹo cầu thang, lập tức đứng thẳng lại.

Thời điểm Tần Thâm đi tới lớp, trông thấy Bạch Đồ nằm nhoài trên bàn.

Hai tay ôm bụng, đầu dựa vào trên bàn chuyển động liên tục.

Tần Thâm nhanh chóng chạy lên, ngồi xổm bên cạnh chân Bạch Đồ.

Bạch Đồ nghe thấy động tĩnh, mở to mắt đã nhìn thấy Tần Thâm ngồi xổm bên cạnh mình, tay dụi dụi vuốt tóc mình.

Bạch Đồ thở ra, khó chịu nhắm mắt lại.

“Rất khó chịu sao?” Tần Thâm ngẩng đầu nhìn Bạch Đồ. Khẽ giọng hỏi thăm.

Bạch Đồ vô lực gật đầu, bụng quặn đau giống như có người từng dao từng dao cắt thịt mình.

Tần Thâm chưa từng thấy Bạch Đồ thế này, trong nháy mắt chân tay có phần luống cuống, bản thân cũng khó chịu theo.

Trong lúc bực bội sốt ruột Tần Thâm bỗng nhiên nhớ tới trong quyển sách hôm qua mình đọc có đề cập qua.

Tần Thâm bước nhanh đến chỗ ngồi của mình, cầm cặp sách lên, tìm quyển sách kia, trong mục lục thấy được trang nọ, nhanh chóng đọc một lần.

Bạch Đờ nghe thấy tiếng vang ‘xoẹt xoẹt’ của Tần Thâm, nhú mày nhìn sang.

Cô chưa thấy quyển sách trên tay Tần Thâm bao giờ.

Thị lực cực tốt của Bạch Đờ nhìn kỹ lần nữa. Lập tức muốn một cái ghé đi qua, đập chết Tần Thâm.

Tên của quyển sách kia là: « *Bí kíp tốt nhất làm thế nào để có thể theo đuổi thành công nữ sinh mình thích trăm phần trăm* »

Mà chủ nhân quyển sách này còn khoe khoang đặt cuốn sách ở khoảng cách gần chỗ Bạch Đờ, đọc cẩn thận.

Bạch Đờ thờ dài, tiếp tục nhắm mắt.

Một lát sau, Bạch Đờ không nghe thấy tiếng Tần Thâm nữa, lại một hồi, Bạch Đờ nghi ngờ ngẩng đầu lên, đã thấy Tần Thâm bung một bát nước màu đỏ đi tới.

Vẻ mặt Tần Thâm nghiêm túc, vừa đi vừa nói: “Mau uống, uống sẽ hết đau.” Bạch Đờ nhìn kỹ, là nước đường đỏ.

Bạch Đờ ngờ vực ngồi thẳng dậy, “Cậu lấy ở đâu?”

Tần Thâm nhìn môi Bạch Đờ tái nhợt, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Được rồi, uống đi.” Tần Thâm không trả lời, trực tiếp đưa về phía Bạch Đờ.

Bạch Đồi muốn nhận lấy, Tần Thâm không cho. Bưng cái chén đưa tới bên môi cô.

“Đừng nhúc nhích.” Tần Thâm nói thật nhỏ.

Bạch Đồi trông thấy Tần Thâm rất gần, cúc áo đồng phục đã cài lại cực kì kín đáo. Không còn cổ áo mở rộng kia nữa, xương quai xanh cũng không thấy, nhưng lại càng làm cho người ta suy nghĩ vẫn vơ thêm.

Bạch Đồi lùi đầu ra sau.

“Á.. đồng phục của cậu.” Bạch Đồi chỉ vào cổ áo Tần Thâm.

Tần Thâm tiếp tục đưa nước đến bên miệng cô. “Uống của cậu đi, ánh mắt nhìn đâu thế, không ngượng ngùng chút nào.” Ngón trỏ Tần Thâm lướt qua chóp mũi, bây giờ Bạch Đồi đã biết, lúc Tần Thâm xấu hổ tại sẽ đỏ.

Chương 24

Bạch Đồi uống xong, Tần Thâm lấy từ trong túi ra miếng giữ ấm.

Tần Thâm cẩn thận đọc sách hướng dẫn một lần.

“Dán lên thì sẽ không đau như vậy nữa.”

Tần Thâm cúi đầu xé bao bì, ngón tay thon dài loay hoay miếng giữ ấm.

Cậu đỏ mặt đưa bao bì cho Bạch Đồi, chỉ chỉ chỗ ấy, “Cậu dán nó ở đây. Cậu đến nhà vệ sinh dán đi.” Tần Thâm nói xong liền ngồi xổm tại chỗ, chờ Bạch Đồi ra lệnh.

Bạch Đồi trả miếng giữ ấm lại cho Tần Thâm.

“Không cần sao?” Tần Thâm khó hiểu.

Bạch Đồi lắc đầu. Làm thế nào nói với cậu quần tở dính máu, không đến nhà vệ sinh được?

Tần Thâm giống như nhân viên chào hàng, vẫn chào hàng miếng giữ ấm nhà mình.

“Dán lên sẽ trở nên ấm áp, cũng không còn đau như vậy nữa.”

“Tại sao cậu không muốn?”

“Dán đi, đừng trẻ con nữa, bây giờ giảm đau là quan trọng nhất.” Tần Thâm nói, biểu cảm trên mặt như thể đã xảy ra chuyện gì trọng đại được giới báo chí quan tâm, vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch Đờ vẫn lắc đầu.

Tần Thâm lập tức đứng lên, “Có phải là cậu ghét bỏ vì đây là miếng giữ ấm tứ cầm không?”

“...”

Gần từng chữ lên án Bạch Đờ, biểu cảm ám ức giống như Bạch Đờ làm một cái chuyện gì đó đại nghịch bất đạo.

Bạch Đờ ‘chặc’ một tiếng.

Tần Thâm lại ngồi xồm xuống, lẩm bẩm: “Dán lên, né? Cậu khó chịu tứ cũng khó chịu.”

Ma lực của câu nói này giống như hữu hiệu hơn bất cứ thuốc giảm đau nào, khắc sâu bên trong tim Bạch Đờ. Những năm tháng sau này, thỉnh thoảng sẽ lấy ra chữa thương cho tim mình.

Bạch Đờ quan sát Tần Thâm, người ngồi xồm dưới đất, vẫn là dáng vẻ đáng thương nhìn chằm chằm cô.

“Cái ấy ra quần rồi, không thể đi đến nhà vệ sinh được.” Bạch Đờ bấu lấy quần của mình, cặp mắt nhìn tay mình chăm chú, không nhìn Tần Thâm, cũng có thể là quá xấu hổ để nhìn.

Tuy lá gan Tần Thâm rất lớn, lên trời xuống đất còn không sợ. Cũng không biết nguyên do vì cái này làm cho người ta đỏ mặt.

“Vây... vây..”

“Vây thì... Nếu không tứ đứng bên ngoài, sau đó... cậu dán lên?” Tần Thâm cúi đầu xuống khều chân, không ngẩng lên nhìn cô.

Mỗi người nhìn một hướng.

Cuối cùng... vẫn là đề nghị ấy của Tần Thâm.

Cậu đứng ở cửa ra vào canh chừng, Bạch Đờ dán miếng giữ ấm lên trên quần lót.

Hai tay Tần Thâm đút túi, ở chỗ không nhìn thấy nắm chặt tay thành nắm đấm. Yết hầu chuyển động mấy lần, lỗ tai phấp phồng.

Nhưng Bạch Đờ cũng đỏ từ mặt xuống cổ.

“Tần Thâm... có thể rồi.” giọng nói mềm mại dịu dàng của Bạch Đờ truyền đến, Tần Thâm chột thờ phào nhẹ nhõm.

Ngón trở lướt qua chóp mũi, “Ừm.”

“Cậu không vào học sao?” Bạch Đờ cố tình đập tan bầu không khí xấu hổ này.

Tần Thâm gật đầu, “Bụng tớ khó chịu.”

“Khó chịu ở đâu?”

“Bụng?”

“Vậy cậu đã đến phòng y tế xem chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao không tới xem?”

“Bởi vì tớ không đau.”

Vẻ mặt của Bạch Đờ: “Cậu nghiêm túc sao?” Nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm cười hai tiếng, “Tớ cũng chỉ vì cậu nên mới nói đau bụng.”

“Tớ không sao, cậu đi xuống đi.” Bạch Đờ nhìn đồng hồ treo tường.

“Sao cậu có thể qua cầu rút ván chứ. Tớ không đi.” Tần Thâm rề rà một chút, ngồi vào chỗ ngồi của Lý Thần Tinh.

“Tớ chỉ muốn ở đây.” Tần Thâm tựa vào ghế, mím môi.

Bạch Đờ biết Tần Thâm hiểu lầm, “Ý của tớ là còn 20 phút có thể tự do hoạt động, cậu vẫn có thể đá bóng.”

“Đi đi, Tần Thâm.” Bạch Đờ nghiêng đầu nói với cậu.

“Tớ không đi, đi rồi bụng của cậu đau thì tính sao?” Tần Thâm nhìn Bạch Đờ, “Đừng nói nữa, tớ ở cùng với cậu.”

Bạch Đờ không kiên trì nữa, bụng lại bắt đầu đau nhức, ôm lấy bụng của mình.

“Tùy cậu.” Bạch Đờ nằm sấp xuống rồi nói câu này.

Một hồi lâu không có động tĩnh, yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Âm thanh trên sân thể dục cũng loáng thoáng truyền đến.

“Không phải tớ chọc cậu tức giận, tớ chỉ muốn ở cùng cậu.” Sau khi Bạch Đờ chịu đựng xong cơn đau nhức một trận thì nghe thấy Tần Thâm nói.

Tần Thâm nhìn chằm chằm cái ót đen sì của Bạch Đờ lại nói: “Đừng giận, cậu khỏe tớ liền đi đá banh.”

Bạch Đờ chống người ngồi dậy, thoáng nhìn qua Tần Thâm. Đối mặt nhìn người cậu chăm chú.

Môi Tần Thâm mím thật chặt, cũng nhìn Bạch Đờ chòng chọc.

“Ừm, tớ không tức giận.” Bạch Đờ không dám nhìn Tần Thâm nữa, nằm xuống.

Một lát sau Bạch Đờ lại nói gì đó, Tần Thâm không nghe rõ. Đến gần Bạch Đờ cúi xuống, “Cậu nói cái gì? Tớ không nghe rõ.”

Vì Tần Thâm tới gần mà cơ thể Bạch Đờ căng ra, đồng phục của Tần Thâm nhàn nhạt mùi bột giặt và hương hoa lan.

Trong lời nói thôn vân thổ vụ (1) có mùi bạc hà nhàn nhạt.

(1) *吞云吐雾 thôn vân thổ vụ: vốn chỉ Đạo gia tuyệt thực để dưỡng khí, sau dùng để hình dung người nghiện thuốc lá hoặc ma túy, hít khói vào, lại thở khói ra cuộn cuộn.

Cái góc độ này có thể nhìn thấy hộp hình vuông trong túi quần đồng phục của Tần Thâm. Đoán không nhầm là – thuốc lá.

Tần Thâm hỏi: “Vừa nói gì đó, A Đờ.”

“Tần Thâm..”

“Ừm, tớ đây.”

“Cảm ơn cậu.” Bạch Đờ nói xong lập tức quay đầu nhìn về phía bức tường, đưa lưng về phía Tần Thâm.

Tần Thâm ngồi bên cạnh Bạch Đờ, để nắm đấm chống trên mũi, trầm thấp cười ra tiếng.

“Vớ vớ, không cần khách sáo.” Tần Thâm nói.

Ánh nắng buổi sớm ấm áp lòng người. Đồng hồ treo tường trên bảng đen trong phòng học chuyển động tích tắc. Từng giây từng phút cũng không hề dừng lại.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, đánh thức Bạch Đờ.

Lập tức ngồi dậy, Bạch Đờ trông thấy bạn học cùng lớp tiến vào. Cũng trông thấy Tần Thâm đứng dậy.

Bụng Bạch Đờ đã giảm đau đi một chút. Trên chỗ ngồi còn có một ly nước đường đỏ còn bốc hơi nóng.

Quay người nhìn sang, Tần Thâm giống như thần giao cách cảm, dựa vào ghế, quay quyển sách trong tay một vòng cười với Bạch Đờ, “Uống đi.” Tần Thâm dùng khẩu hình miệng mà nói.

Trong lòng Bạch Đờ có một loại cảm giác không nói rõ được. Gật đầu quay người bưng lên liền uống.

Tiết học sau là tiết số học của giáo viên chủ nhiệm.

Bạch Đờ cố nhẫn nhịn khó chịu, rốt cuộc cũng xong một tiết. Lúc sắp hết giờ, thầy chủ nhiệm gọi Tần Thâm ở phía sau: “Tần Thâm, vừa nãy em đã uống đường đỏ xong chưa, để chịu chút nào không?”

Bạch Đờ còn chưa kịp phản ứng, nam sinh trong lớp cười phá lên, thối còi, đập bàn.

“Anh Thâm, anh uống đường đỏ?”

“Anh Thâm, tại sao anh uống đường đỏ thế?”

“Ha ha ha ha, sinh thời có thể thấy lão đại uống đường đỏ tao chết cũng không hối tiếc.”

“Anh Thâm, thầy giáo nói chính là đường đỏ nọ của con gái sao?”

Đầu Bạch Đờ vang lên ong ong, gương mặt ửng hồng.

Cả người bốc hơi nóng, vừa rồi quên hỏi Tần Thâm lấy đường đỏ ở đâu ra, ai ngờ là cậu lấy từ thầy chủ nhiệm.

Tần Thâm cũng không để ý đến bọn chúng trêu chọc, thờ ơ liếc một cái, tiếng cười xung quanh ngừng lại.

Thân thể mập mập của Trần Ôn run lên, cố nén cười.

“Thầy chủ nhiệm, khá một chút rồi, cảm ơn thầy.” Tần Thâm phát phát tay với thầy chủ nhiệm trên bục giảng.

Thầy chủ nhiệm nở nụ cười, “Vây được, tất cả mọi người chú ý tốt sức khỏe của mình nhé. Bài học hôm nay đến đây thôi.”

Buổi sáng cũng vì chuyện Tần Thâm cài khuy áo đồng phục đã truyền khắp toàn bộ sân trường, tất cả mọi người cho là Tần Thâm trúng tà.

Nhưng các nữ sinh cũng vui vẻ, giá trị nhan sắc của Tần Thâm cũng thật tốt, không cài khuy áo hoàn toàn giống như ma vương, cài vào thì như công tử văn nhã, làm cho cái mã ngoài nhã nhặn của cậu tăng lên.

Lý Thần Tinh ở chỗ ngồi dùng bả vai khẽ huých Bạch Đờ, “Thành thật khai báo, Tần Thâm cài khuy áo có phải là vì cậu không?” Mặt Lý Thần Tinh cười đến mức nham hiểm, hỏi trắng ra.

“Tớ không biết.” Bạch Đờ không thể nói phải, cũng không thể nói không phải. Mập mờ bất định trả lời Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh rõ ràng không hài lòng với đáp án này. “Cậu không biết, tớ hôm nay ở tiết thể dục, Tần Thâm liên tục hỏi cậu ở đâu, sau khi tớ nói tới tháng không thoải mái, cái dáng vẻ lo lắng đó, tớ thật sự là sống lâu mới gặp.”

Lý Thần Tinh chặc chặc hai tiếng, lại nói: “Cậu không biết, tớ và Tần Thâm học chung lớp mười, cả ngày cậu ta hút thuốc đánh nhau, tính khí nóng nảy vô cùng. Hơn nữa người còn suốt ngày xụ mặt, đâu giống bây giờ, biểu cảm trên mặt muôn màu muôn vẻ. Tớ cũng nghi ngờ có phải gặp Tần Thâm giả hay không.”

Lý Thần Tinh vẫn còn đang lú lú.

Bạch Đờ nghe tin tức Lý Thần Tinh nói xong, suy nghĩ bay xa.

“Và lại, tớ còn chưa bao giờ thấy cậu ta đối xử đặc biệt với nữ sinh nào bao giờ, ngoại trừ cậu.” Lý Thần Tinh nhìn Bạch Đờ một cái, chỉ thấy đôi mắt người nọ trống rỗng, giống như người mất hồn.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Bạch Đờ không đứng dậy, gọi Lý Thần Tinh gói lại cho mình.

Lý Thần Tinh dùng tay ra dấu ok một cái rồi lập tức chạy nhanh như chớp.

Nhưng một lát sau không thấy Lý Thần Tinh, trái lại lại thấy Tần Thâm.

Trong tay Tần Thâm xách theo ba hộp cơm, đi đến bên cạnh Bạch Đờ hơi cong chân dài ngồi xuống. Mở bọc ra, lấy ra một hộp đặt trên bàn Bạch Đờ.

“Ăn đi.” Tần Thâm tách đĩa ra đưa cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ lắc đầu, “Đợi lát nữa Lý Thần Tinh giúp tớ mua về.” Dứt lời liền nhìn về phía cửa ra vào suốt.

Tần Thâm liếc mắt nhìn Bạch Đờ, hừ cười một tiếng, “Tớ quên nói cho cậu biết, Lý Thần Tinh đi ăn một mình, tớ mua về giúp cậu.”

Bạch Đờ nghe vậy nhìn Tần Thâm một cái, vừa định nghiêng đầu nói: “Không cần.” Thế mà ở thời điểm này bụng lại cố ý sôi lên ùng ục.

Trong lòng Bạch Đờ thăm hỏi bụng mình, trong lòng Tần Thâm thì lại vỗ tay khen hay.

Tần Thâm nén cười, “Ăn đi, xem như anh Thâm của cậu xin cậu, nói như vậy cậu ăn chưa?”

Tần Thâm mở phần cơm của Bạch Đờ ra, bên trong rất nhiều thịt, còn thêm một phần canh cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhìn, là canh gà.

“Nữ sinh đến kì kinh ăn lót dạ, sẽ khá một chút.” Tần Thâm tự mình làm xong tất cả, lại đưa đĩa cho Bạch Đờ lần nữa.

Bạch Đờ nhận lấy, cúi đầu, nhai kỹ nuốt chậm ăn vào.

Tần Thâm mím môi không để cho mình bật cười, cũng mở hộp cơm của mình ra rồi gấp đũa gà bên trong cho Bạch Đờ.

“Tớ ăn không vô, cậu ăn đi.” Tần Thâm nói.

Có phải thật sự ăn không vô không, Bạch Đờ có thể không biết sao? Chẳng qua sợ Bạch Đờ gấp trả lại cho cậu mà thôi.

Bạch Đờ cố gắng khiến mình không quan tâm tới sự hiện diện của Tần Thâm, hết sức chuyên chú ăn cơm.

Nhưng cái người kia hết lần này đến lần khác không nhận ra, vẫn đang líu ríu hỏi không ngừng.

“A Đờ, bụng của cậu còn đau không?”

“Cơm ăn ngon không?”

“Ngày mai lại ăn quán này thế nào?”

Tần Thâm nghiêng đầu một cặp mắt đào hoa, ánh mắt sáng rực nhìn Bạch Đờ. Bạch Đờ quay đầu lại đối diện với tầm mắt của cậu, thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim.

TM cái này phóng điện cũng đẹp quá rồi đấy!

Trong phòng học chỉ có Bạch Đờ và Tần Thâm.

Buổi trưa tan học âm thanh náo nhiệt không ngừng, hành lang còn truyền đến tiếng chạy đùa giỡn. Thỉnh thoảng mấy nữ sinh lớp khác đi ngang qua cửa, nhìn vào trong, thấy Tần Thâm mặt liền đỏ lên.

Cuối cùng Bạch Đờ trấn an tim của mình lại. Nhìn Tần Thâm hung tợn nói: “Im miệng.”

Tần Thâm cười đến ngốc. “A Đờ, cậu xấu hổ.”

Bạch Đờ há miệng to ăn cơm. Không để ý tới Tần Thâm.

Tần Thâm nhíu mày: “Ăn nhanh như vậy làm gì, không có ai giành với cậu. Mặc nghẹn thì tính sao?”

Bạch Đờ vẫn không để tâm tới, chỉ có điều tốc độ cũng chậm lại.

Chương 25

Tiếng chuông tan học vang lên.

Bạch Đờ lè mề đến khi người trong lớp đều đã đi hết rồi mới đứng lên. Vết máu trên quần đã sớm khô, Bạch Đờ muốn quay người nhìn quần của mình, khoảng cách quá lớn nên không thấy được.

Trông thấy Tần Thâm đặt áo khoác trên bàn của cô, là vì sợ Bạch Đờ không chịu đi nhà vệ sinh, sau khi hết tiết thể dục Tần Thâm đã đưa áo khoác của mình cho Bạch Đờ.

Cái áo khoác kia vốn Tần Thâm dùng để ngủ.

Bạch Đờ vừa nghĩ tới mặt đã đỏ.

Ngay cả khi có người đến gần cũng không biết.

“Nghĩ gì thế đồ ngốc.” Bạch Đờ cảm giác có người nói chuyện trên đỉnh đầu mình, giật mình kêu lên một tiếng.

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy là cái cằm của Tần Thâm, sau đó là khuôn mặt đẹp đẽ kia.

“Sao cậu vẫn chưa về?” Bạch Đờ thu tầm mắt lại, buộc áo khoác vào ngang hông mình.

“Đưa cậu về nhà.” Bốn chữ đủ ý ngắn gọn.

Bây giờ Bạch Đờ biết, nói không với Tần Thâm, muốn để cậu ta nghe hiểu, còn khó hơn là lên trời, dứt khoát không để ý tới, đeo cặp sách lên liền đi. Tần Thâm đoạt lấy, “Để tớ cầm.” Bạch Đờ an nhàn vui vẻ, phúi tay đi.

Tần Thâm đi theo sau Bạch Đờ.

Hai người một trước một sau đi qua con đường ngân hạnh trong trường học, ra khỏi cổng trường.

“Đứng ở chỗ này chờ tớ.” Tần Thâm nói xong câu đó lập tức đi, để lại Bạch Đờ ngây ngốc tại chỗ.

Bạch Đờ buồn bực ngán ngẩm đứng nguyên chỗ, dùng chân đá cục đá.

Một lát sau, nghe thấy có người gọi tên cô, Bạch Đờ nhìn sang.

Là Cố Thừa Phong.

“Sao cậu lại ở đây?” Cố Thừa Phong chậm rãi đi tới.

Bạch Đờ mỉm cười, “Tớ đang chờ người.”

“Vậy tớ đứng cùng cậu.” Cố Thừa Phong đến gần Bạch Đờ, cùng Bạch Đờ đứng chung một chỗ.

“Cậu ở đây làm gì?”

“Thầy gọi tớ giúp thầy làm ít chuyện, bây giờ tớ mới làm xong.”

Bạch Đờ vừa định nói chuyện, đã nghe thấy giọng nói thiếu đòn của Tần Thâm vang lên: “Đờ ngốc, tớ đây.”

Bạch Đờ thuận theo nhìn sang, miệng nhỏ khẽ nhếch, ngơ ngác nhìn Tần Thâm.

Chỉ thấy cái người Tần Thâm kia ngồi trên chiếc xe máy toàn bộ là màu đen, một tay ôm mũ bảo hiểm màu đen, một chân chống đất, cặp mắt đào hoa như cười như không nhìn về phía này, khẽ nhướn cằm, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Đờ.

“Chờ cậu ta sao?” Cố Thừa Phong nghiêng đầu nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghe vậy hoàn hồn, hoa si và ảo não chính mình, đồng thời nhớ tới những lời mà Cố Thừa Phong đã từng nói với cô.

Bạch Đờ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cô ngược mắt, lại thoáng nhìn qua Tần Thâm.

Hai mắt Tần Thâm đã hiện ra tia lửa, không còn ý cười vừa rồi nữa, trong con ngươi chỉ còn lại vẻ lạnh tanh.

Bạch Đờ hồi hộp trong lòng, không trì hoãn nữa, liền vội vàng gật đầu: “Ừm. Tớ đi trước. Tạm biệt.” Bạch Đờ vừa đi vừa nói lại vừa vẫy tay.

Cố Thừa Phong gật đầu, “Được, tạm biệt.”

Bạch Đờ chạy một mạch đến bên cạnh xe của Tần Thâm, “Cậu lấy ở đâu vậy?” Bạch Đờ dạo quanh Tần Thâm một vòng.

Mặt Tần Thâm sa sầm, không dụi dàng chút nào mà đưa chiếc mũ cầm trong tay đặt vào trong ngực Bạch Đờ.

Tay Bạch Đờ giữ vững lại, cầm cẩn thận chiếc mũ, “Cậu làm gì thế?”

Cô không hiểu gì nhìn Tần Thâm.

“Chẳng làm gì cả.” Tần Thâm đội nón của mình lên, che lại biểu cảm khuôn mặt.

Tần Thâm dựng thẳng xe lên, quay đầu nói với Bạch Đờ: “Lên xe.”

Bạch Đờ đứng tại chỗ, trong giọng nói có chút nghi ngờ: “Chiếc xe này cậu lấy ở đâu? Còn nữa... cậu biết lái sao?”

“Của tớ.” Tần Thâm bắt đắc dĩ tháo nón xuống, “Cậu yên tâm, kỹ thuật của tớ rất tốt.” Cầm lấy nón của Bạch Đờ, giúp Bạch Đờ đội vào xong, tuyến dưới hàm căng ra, mấp máy môi, “A Đờ, cậu không nên

tùy tiện nói chuyện với người xa lạ, đặc biệt là đàn ông. Bọn họ đều không có ý tốt.”

Tần Thâm vẫn là nói ra ý nghĩ vừa nãy, bản thân cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Cậu nói là tớ với Cố Thừa Phong sao?” Bạch Đờ lẳng lẳng nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm không nói gì, mặt căng ra.

“Dù sao cậu cũng không nên hơi một tí đã nói chuyện với nam sinh khác, nam nữ thụ thụ bất thân, sẽ bị người khác nói xấu.”

“Vậy tớ và cậu thì sao?” Nếu nói thụ thụ bất thân, ai có thể sánh vai với cậu?

Tần Thâm bị chẹn họng, nghiêm mặt mạnh miệng, “Tớ không tính, cậu không được để tâm vào chuyện nhỏ này, tớ nói là người khác.”

“Cậu không tính? Không tính là gì? Không tính là đàn ông?” Bạch Đờ cười ha ha. “Nhìn không ra đó, Tần Thâm.”

Tần Thâm kìm nén một bụng tức giận, chột cong môi một cái, có hơi nghiêng đầu ý vị thâm trường nhìn lướt Bạch Đờ từ trên xuống dưới.

“Tớ có tính là đàn ông hay không, một ngày nào đó cậu sẽ biết.”

“Lên xe.” Tần Thâm gõ ‘bộp’ một tiếng vào mũ của Bạch Đờ.

Bạch Đờ liếc mắt rồi lên xe.

Trên đường đi gió thổi qua, Bạch Đờ cảm thấy có hơi lạnh. Gắt gao níu lấy vạt áo của Tần Thâm.

“Ôm tớ. Nếu không lát nữa sẽ ngã.” Tần Thâm ở phía trước nói.

Bạch Đờ lắc đầu, nhưng nhớ đến Tần Thâm không nhìn thấy, “Không cần, tứ nắm áo cậu cũng giống nhau.”

Đột nhiên thắng xe lại một cái, Bạch Đờ ngã về phía trước chỗ ngồi của Tần Thâm, hai tay tự nhiên ôm lấy cậu.

“Thế này mới đúng chứ.” Tần Thâm ranh mãnh cười ra tiếng.

Bạch Đờ lại lùi về sau níu lại vạt áo của Tần Thâm.

Tần Thâm lại thỉnh linh phanh lại một cái. Bạch Đờ lại ôm vào.

“Tần Thâm, cậu có xong chưa?” Bạch Đờ quát, tiếng phát ra bị nón che lại, âm thanh không lớn bao nhiêu.

Tần Thâm cong môi, “Ôm chặt tó.”

Bạch Đờ nắm chặt nắm đấm, nện vào lưng Tần Thâm một cái, rồi vội vàng trước khi Tần Thâm nổi giận thì ôm vào. Dù sao cô cũng chẳng mất mát gì, cô chưa quên Tần Thâm trong trường học có bao nhiêu thiếu nữ nhớ thương, cậu ta đưa tới cửa, ngu sao mà không ôm.

Tần Thâm cup mắt trông thấy đôi bàn tay nhỏ trắng xanh kia, trong mắt tràn đầy ý cười.

Kể từ khi Bạch Đờ ôm Tần Thâm, tốc độ xe của Tần Thâm chậm lại, dọc đường đi ổn định vững vàng.

Lúc Bạch Đờ xuống xe, vẻ mặt Tần Thâm chưa thỏa mãn.

“Ngày mai vẫn còn chở cậu.” Tần Thâm giúp Bạch Đờ gỡ mũ xuống, cặp mắt đào hoa cong cong cười nói.

Bạch Đờ cảm nhận được đầu ngón tay của Tần Thâm nhẹ nhàng di chuyển ở cằm của mình, làm cho Bạch Đờ run lên một cái. Đè lại ngón tay của Tần Thâm, “Tớ tự gỡ là được rồi.”

Bạch Đờ lập tức nhanh tay lẹ mắt tháo ra.

Tần Thâm vuốt ve đầu ngón tay vừa mới bị tay Bạch Đờ đè lại, đôi mắt chột hiện lên ý cười ấm áp.

Bạch Đờ ngẩng đầu trông thấy ánh mắt Tần Thâm đầy cương chiều, bị dọa run lên: “Cậu.. cậu làm gì thế?”

Tần Thâm xoa tóc Bạch Đờ, nghe răng bật cười: “Đờ ngốc.”

“Đang yên đang lành sao cậu lại mắng người?” Bạch Đờ đẩy tay Tần Thâm ra, bất mãn nhìn cậu.

Tần Thâm khế cười mấy lần. “Người khác cũng không có cái đái ngộ bị tở mắng là đồ ngốc này, cũng chỉ có cậu mà thôi.”

Bạch Đờ ghét bỏ nhìn Tần Thâm một cái nói: “Vậy tở tình nguyện không cần cái đái ngộ này.”

“Nhưng cái này không thể tùy theo cậu được.” Tần Thâm nói xong dùng ngón trỏ và ngón giữa đặt ở bên miệng, cho Bạch Đờ một cái hôn gió: “Tở đi nhé, đồ ngốc.”

Bạch Đờ ‘ơ’ một tiếng. “Tần Thâm, tở còn phải giặt áo trả lại cho cậu.”

Khóe môi Tần Thâm cong lên: “Không vội.”

Xe nghênh ngang rời đi. Bạch Đờ nhìn bóng lưng Tần Thâm, cậu ngoảnh đầu lại nhìn Bạch Đờ, đội mũ nên không nhìn thấy cặp mắt đào hoa đẹp đẽ kia, nhưng Bạch Đờ biết cậu đang cười. Tần Thâm lại quay đầu lại, đưa lưng về phía Bạch Đờ phất phất tay.

Trong phòng vệ sinh.

Bạch Đờ ngồi xổm trên mặt đất, trong tay dùng sức xoa xoa áo khoác đồng phục trong chậu rửa mặt. Giặt giặt rồi nghĩ tới áo quần quanh mình mà Tần Thâm còn muốn cầm đi ngủ, không khỏi đỏ mặt.

Tần Thâm chạy xe máy ở trên đường nhanh như điện chớp. Lại không hiểu hắt xì một cái.

Sáng sớm Tần Thâm đã tới trường học, sớm hơn bất cứ người nào. Bạch Đờ vừa đến đã nhìn thấy Tần Thâm ngồi ở chỗ của mình, cầm bút trong tay viết xóa vẽ tranh.

Bạch Đờ bỗng nhiên nhớ tới cậu ta ngày hôm qua: Người khác cũng không có đái ngọ này. Cũng chỉ có cậu mà thôi. Mắt Bạch Đờ đảo mấy lần.

Rón rén đi vòng qua cửa sau, lại cẩn thận tới gần Tần Thâm.

Bạch Đờ hét to một tiếng “Này.”

Dùng cả tay chân, chân dậm sần, tay dùng sức đẩy Tần Thâm một cái.

Tần Thâm ‘hả’ một tiếng, nhảy dựng lên.

Mặt Bạch Đờ hiện lên nụ cười thỏa mãn. Thế nhưng, còn chưa kịp vui mừng đã nghe thấy Tần Thâm nói.

“A Đờ, cậu làm gì thế?” Hai tay Tần Thâm khoanh trước ngực, nhìn Bạch Đờ từ trên cao xuống. Ngữ khí lại mang theo ý cười.

Bạch Đờ nhìn dáng vẻ bình chân như vại của Tần Thâm, lờ mờ chớp mắt mấy lần.

“Sao thế? Muốn làm tớ sợ?” Tần Thâm cúi người xuống, nhìn thẳng Bạch Đờ.

Bạch Đờ biết mình bị chơi xỏ, híp mắt hừ một tiếng. Duỗi tay đẩy Tần Thâm ra, bản thân ngồi vào chỗ ngồi của mình.

“Người khác cũng không có đái ngọ này, cũng chỉ có cậu mà thôi.” Bạch Đờ bắt chước giọng điệu của Tần Thâm tối hôm qua, gằn từng chữ.

Tần Thâm ngồi ở chỗ ngồi của Lý Thần Tinh. “Tớ cũng chưa nói cái này không tốt, hơn nữa, tớ thích đái ngọ này.” Tần Thâm đến gần Bạch Đờ.

“Tớ thích.” Cậu lại nhấn mạnh một lần nữa. Đưa mặt sát lại Bạch Đờ, gần trong gang tấc.

Mỗi lần hít thở đều có thể cảm nhận.

Trái tim Bạch Đờ đập bịch bịch không ngừng, còn muốn tự trấn an mình nhìn thẳng vào gương mặt tuấn tú nhân thần cộng phần (1) kia, cộng với cặp mắt đầy bùng cháy lên ý cười.

(1) Nhân thần cộng phần: người và thần đều phần nộ.

Nhân diện đào hoa (2) là như vậy sao? Bạch Đờ mở to mắt, nhìn Tần Thâm không chớp mắt.

(2) “Nhân diện đào hoa” – thành ngữ Trung Quốc dùng để miêu tả sự nhớ nhung, tưởng niệm người cũ, thường là khi người này không còn bên cạnh. Tuy nhiên “Nhân diện đào hoa” cũng có thể lý giải là gương mặt sáng đẹp như cánh hoa đào như câu “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng” trong thơ Thôi Hộ thì có thể dịch thành “Hoa đào ánh má mặt ai hồng”/“Hoa đào phản chiếu mặt ai ửng đào”/“Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây”

Tần Thâm bật cười một tiếng, hơi thở phả trên mặt Bạch Đờ.

Bạch Đờ lấy lại tinh thần, rụt cổ một cái. “Làm gì thế? Không phải cậu nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Bạch Đờ đẩy gương mặt Tần Thâm vừa kề đến sát mình ra.

“A Đờ, cậu xấu hổ rồi.” Tần Thâm ung dung nói. “Không phải cậu nói tớ không phải là đàn ông sao?” Tần Thâm ăn miếng trả miếng cãi lại.

“VẬY CẬU THỪA NHẬN RỒI?” Bạch ĐỒ ghét bỏ liếc mắt nhìn TẦN THÂM. Bạch ĐỒ nói thầm: “NƯỞNG PHÁO.” (3)

(3) NƯỚNG PHÁO CHỈ MỘT NGƯỜI CON TRAI CÓ CÁCH CƯ XỬ, ĂN NÓI, TÍNH CÁCH GIỐNG CON GÁI, KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN NGOẠI HÌNH CÓ NỮ TÍNH HAY KHÔNG, CŨNG KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN NGƯỜI ĐÓ LÀ TRAI THẲNG HAY KHÔNG.

TẦN THÂM THOÁNG NHÌN QUA BẠCH ĐỒ. “TỚ KHẲNG ĐỊNH, CHẲNG QUA LÀ...” *CHẲNG QUA LÀ TỚ MUỐN ĐỂ CHO CẬU THỪA NHẬN.* TẦN THÂM KHÔNG DÁM NÓI RA CÂU NÀY.

BẠCH ĐỒ MỚI KHÔNG MUỐN HỎI TẦN THÂM, CHẲNG QUA LÀ CÁI GÌ. CÔ BIẾT CHẮC KHÔNG CÓ LỜI GÌ TỐT.

NGUYẾT TẦN THÂM MỘT CÁI, LẤY SÁCH TỪ TRONG CẶP RA, ĐỂ LÊN BÀN. LÚC NÀY MỚI NHÌN THẤY MỘT CÁI HỘP ĐẶT TRÊN BÀN.

BẠCH ĐỒ NGHIÊNG MẶT, “CỦA CẬU?”

TẦN THÂM LẮC ĐẦU, “NÓI CHÍNH XÁC, LÀ CỦA CẬU.”

“LÀ GÌ VẬY?” BẠCH ĐỒ HỎI TIẾP.

“BỮA SÁNG. CÙNG NHAU ĂN.” TẦN THÂM LẠI ĐẾN GẦN.

“NHƯNG TỚ KHÔNG MUỐN ĂN CÙNG CẬU.” BẠCH ĐỒ BÀY HAI TAY, ĐẨY BỮA SÁNG RA.

BẠCH ĐỒ CHỜ TẦN THÂM KHÔNG VUI, NỔI GIẬN, SAU ĐÓ RỜI ĐI.

NHƯNG TẦN THÂM THỰC SỰ KHÔNG NỔI GIẬN. CHỈ MỞ BỮA SÁNG RA. ĐẨY BẠCH ĐỒ LÊN PHÍA TRƯỚC, “CẬU KHÔNG ĂN VẬY TỚ CŨNG KHÔNG ĂN, DÙ SAO ĐỢI LÁT NỮA ĐÓI CÙNG NHAU.” TẦN THÂM LẠI BẮT ĐẦU CHƠI XẤU.

BẠCH ĐỒ IM LẶNG: “DÙ SAO TỚ CŨNG ĐÃ ĂN RỒI, CẬU TỰ LO LIỆU.” BẠCH ĐỒ ĐẨY VỀ CHO TẦN THÂM LẦN NỮA, MỞ BÀI TẬP RA LIỀN MIỆT MÀI VIẾT.

VIẾT VIẾT, BẠCH ĐỒ NHÌN TẦN THÂM MỘT CÁI.

Chỉ thấy mắt Tần Thâm nhìn phía trước, cặp mắt vô thần, không nhìn ra được biểu cảm gì, Bạch Đờ cho là Tần Thâm không có chuyện gì. Nhưng trong phút chốc thu hồi ánh mắt, Bạch Đờ trông thấy Tần Thâm dùng sức nắm tay thành nắm đấm. Móng tay ngón cái lồm vào trong thịt.

Bạch Đờ từng nghĩ tới xem như không nhìn thấy, thế nhưng, không nhìn được cựa tay của cậu ra.

“Tớ ăn, ăn còn không được sao?” Bạch Đờ cựa tay Tần Thâm ra. Miếng thịt vừa rời đã ra vết máu.

“Tớ không biết tại sao cậu lại hành hạ bản thân mình như vậy.” Bạch Đờ vừa nói vừa lục lọi trong hộp bàn của mình, tìm được một cái băng keo cá nhân, dán lên.

Tay nắm lấy nhau, Bạch Đờ cảm nhận được tay Tần Thâm nóng, Tần Thâm cảm thấy tay Bạch Đờ nhỏ nhắn mềm mại. Tai ửng đỏ.

Lúc ngẩng đầu lên, Bạch Đờ thấy Tần Thâm đang ngây ngốc cười.

“Được rồi, thu nộ cười của cậu lại đi.” Bạch Đờ mở toàn bộ bữa sáng Tần Thâm mua ra, cháo vốn nóng hổi trở nên hơi nguội, Bạch Đờ cầm lấy thìa chuẩn bị ăn. Tần Thâm lại đoạt lấy.

“Tớ đi nhà ăn hâm lại.” Tần Thâm nói xong, bưng hai bát cháo lên. Lấy tốc độ trăm mét bắn vọt lao xuống lầu. Bạch Đờ còn chưa kịp nói: “Không cần.” Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Bạch Đờ ngẩn người nhìn cửa, suy nghĩ không biết đã trôi đi đâu.

Một lát sau Tần Thâm mới trở về.

Cuối cùng hai bát cháo vẫn vững vàng, đặt trên chỗ ngồi của Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngẩng đầu, Tần Thâm đưa thìa cho cô. “Ăn đi.”

Bạch Đờ nhận lấy, vùi đầu bắt đầu ăn. Trong lúc ngẩng đầu lên, trông thấy nụ cười của Tần Thâm. Cái nụ cười này Bạch Đờ vĩnh viễn cũng sẽ không quên, ngày đó Tần Thâm cười đến mức ngốc thế này, mà Bạch Đờ chưa bao giờ thấy Tần Thâm cười như vậy. Mắt cười thành một đường. Môi hồng răng trắng hé miệng cười.

Bạch Đờ cười theo.

“Ăn ngon lắm.” Bạch Đờ ngẩng mặt nói với Tần Thâm.

Tần Thâm vuốt tóc Bạch Đờ. Giọng nói cứng chiều mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy lạ lẫm. “Ăn nhiều một chút. Đừng để bị đói.”

Chương 26

Bạch Đờ cho là Tần Thâm chỉ là hứng khởi mang bữa sáng cho mình, thế mà không ngờ, trong vòng một tháng sau, Tần Thâm vẫn ngày ngày kiên trì.

Thời tiết dần dần rét lạnh, áo khoác cả người đều tăng thêm, Bạch An Chi vẫn chưa trở về.

Bạch An Chi gọi điện thoại về, nhưng đó là chuyện tuần trước. Khi con người có một thứ, họ càng muốn nhiều hơn.

Trước kia cho tới bây giờ, Bạch An Chi chưa từng gọi điện thoại cho cô, cô cũng cứ trải qua như thế, cũng không hi vọng gì. Thế nhưng lần này, cũng vì Bạch An Chi gọi điện nên Bạch Đờ hi vọng bà ấy còn có thể gọi thêm một lần nữa.

Nhưng mà Bạch Đờ biết, đó là tâm nguyện.

Phương thức theo đuổi sát sẹo này của Tần Thâm vẫn tiến hành mỗi ngày, bữa sáng đúng giờ, cơm trưa thì tính tiền từ sớm, sau khi tan học lên xe buýt, đi theo Bạch Đờ, đứng hay ngồi, cậu đều ở đó.

Đầu ngõ đi vào chính là điểm cuối cùng Tần Thâm tiễn Bạch Đờ. Tần Thâm lặng lẽ, chậm rãi xông vào cuộc sống của Bạch Đờ.

Hội thể thao cũng tổ chức đúng hạn, lúc trước Bạch Đờ khổ sở luyện tập cũng được đền đáp, chạy xong ba nghìn mét cũng không còn mệt mỏi nhiều.

Ngày hội thể thao hôm đó, mọi người đều mặc áo lớp riêng, nghi thức khai mạc bắt đầu, thầy quản sinh ở trên bục xúc động nói đủ

một tiếng.

Bạch Đờ đứng trong hàng, hai mắt vô thần, linh hồn bay mất.

Vóc người Tần Thâm cao nhất trong lớp, vì vậy đứng ở phía sau cùng. Nam sinh một hàng, nữ sinh một hàng, Bạch Đờ đứng ở chính giữa, vị trí đông không lạnh.

“Anh Thâm, nghe nói anh đang theo đuổi nữ sinh lớp các anh sao?”
Nam sinh bên cạnh nhướn mày về phía Tần Thâm, cười hỏi.

Tần Thâm nhìn nam sinh kia một cái, lại liếc mắt nhìn vị trí của Bạch Đờ. “Ừ.”

Tất nhiên Tần Thâm không hiểu kỳ là ai nói.

Ngoại trừ Trần Ôn, vẫn là Trần Ôn, chỉ có cái miệng rộng kia của Trần Ôn mới có thể nói.

Nguyên nhân gây ra là ngày nọ Tần Thâm vẫn giống như trước đây. Thời gian nghỉ trưa ngồi trên cỏ giữa đường chạy, nhìn Bạch Đờ chạy bộ.

Nhưng vốn là chỉ có một mình Tần Thâm, xung quanh rất nhiều nữ sinh đến bắt chuyện, Tần Thâm rất là phiền, liền gọi Trần Ôn và Lý Minh cùng ngồi. Quả nhiên, vì nhiều người nên nữ sinh xấu hổ đến bắt chuyện, yên ắng Tần Thâm cũng vui vẻ.

Chỉ có điều có lợi cũng có hại, hại chính là cái mồm rộng của Trần Ôn, có lẽ nhìn thấy Tần Thâm đối xử với Bạch Đờ đặc biệt không tầm thường, bô bô nói với đám anh em kia.

Kết quả là ngày hôm sau, Tần Thâm trông thấy một đám người trên cỏ.

Tần Thâm cau mày đi qua, “Bọn mày ở đây làm gì?”

Thế nhưng hình như mọi người đã giao ước cẩn thận, ăn ý lẫn đầu, “Không có gì, anh Thâm, không phải hội thể thao sao? Chúng em định luyện tập.”

Tần Thâm không nghĩ sâu, ngồi tại chỗ như thường lệ.

Nhưng đằng sau líu ríu thảo luận không ngừng.

“Tao đã nói mà, gần đây anh Thâm luôn khác thường.”

“Đúng rồi, tan học cũng không cùng chúng ta đi đánh nhau.”

“Đây vẫn chưa là gì, có người nói anh Thâm ở trong lớp làm vệ sinh.”

Chung quanh còn đang thảo luận, tiếng càng lúc càng lớn. Tần Thâm bất đắc dĩ đỡ trán, “Tao không có điếc.”

Nói bóng gió là: Bọn mày nói gì tao đều nghe hết.

Trần Ôn đúng lúc ho khan vài tiếng.

“Đúng thế đúng thế.” Trần Ôn phụ họa.

Xung quanh lập tức lặng ngắt như tờ. Có người cả gan tiến lên trước, “Anh Thâm, anh thật sự thích một người sao?”

Ánh nắng vừa đẹp, ôn hòa không chói mắt, vừa khéo Bạch Đồi chạy qua, mang theo một cơn gió, ánh mắt Tần Thâm nhìn sang, nhìn không chớp mắt.

Trả lời cũng tuân theo đáp án đáy lòng, “Ừ.” Một câu trả lời cực kì hời hợt, lại ẩn chứa đáy lòng kiên định và quyết tâm.

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hoan hô, mấy nam sinh còn huýt sáo.

Bạch Đồi thuận theo nhìn qua, đuôi ngựa hất lên, người thờ nhẹ.

“Anh Thâm, không nhìn ra đó.” Trong đám người có người cười đùa nói.

“Anh Thâm, ở đâu? Dẫn đến xem một chút nào.” Có người đùa Tàn Thâm.

Tàn Thâm nhìn Bạch Đồi, đám người theo ánh mắt của Tàn Thâm nhìn sang, nhưng cũng không thể xác nhận.

“Vẫn không được, cô ấy vẫn chưa đồng ý tao.” Tàn Thâm dường như thấy được ánh mắt của chúng, lưu luyến thu lại tầm mắt trên người Bạch Đồi.

“Phải rồi, tại sao bọn mày biết?” lúc này Tàn Thâm mới phản ứng được, hỏi vấn đề này.

Đám người thấy Tàn Thâm đã hỏi tới, xô đẩy lẫn nhau vội vàng lập tức giải tán.

Tàn Thâm thoáng nhìn qua Trần Ôn còn đang thích thú.

“Mày nói?” Tàn Thâm cố ra vẻ vô vị bình thản hỏi câu này.

Trần Ôn xấu hổ cười gật đầu, “Vâng, em thông minh chứ anh Thâm, em đã nhận ra anh đối xử với Bạch cô nương không giống.”

Trần Ôn càng nói càng say mê, “Em còn nhìn ra, anh vì Bạch cô nương đều không đi đánh nhau, chỉ muốn tan học đưa cô ấy về nhà.”

“Tại sao mày biết tao đưa cô ấy về nhà?” Tàn Thâm ngắt lời Trần Ôn.

Trần Ôn giả vờ hừ một tiếng với Tàn Thâm, kiêu ngạo nói: “Em đã lén theo dõi.”

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, anh Thâm, anh cứ xấu hổ theo đuổi thế này, còn tiếp tục như vậy, Bạch cô nương đều có thể chạy đi với người khác.”

Tần Thâm không hỏi nữa, nghiêng đầu mỉm cười với Trần Ôn, Trần Ôn cũng cười lại một tiếng.

Nhưng giây tiếp theo, Tần Thâm chợt nghiêng răng, giọng nói thốt ra từ cổ họng, “Mày gan lắm.” Trần Ôn thấy tốc độ trở mặt của Tần Thâm còn nhanh hơn lật sách, bỗng nhiên trở về thế giới hiện thực.

“Em đi trước, anh Thâm.” Trần Ôn nói xong, lập tức nhanh chóng chạy đi.

Tần Thâm ở phía sau đập cái mũng Trần Ôn một cái. Trần Ôn ‘ôi’ một tiếng, hướng về phía Bạch Đờ mà la: “Chị dâu Bạch, cứu em.”

Đúng lúc Bạch Đờ chạy đến đây, dừng bước, vẻ mặt khó hiểu.

Tần Thâm bỗng kéo áo khoác Trần Ôn qua, chế trụ cổ cậu ta.

Trần Ôn lại còn không biết chết, vui cười nói với Bạch Đờ: “Bạch Đờ, ôi, xem em nói kìa. Phải là chị dâu Bạch, chị dâu Bạch, chị bảo anh Thâm đừng đánh em.”

Mắt thấy sắc mặt Bạch Đờ thay đổi, Tần Thâm chợt buông Trần Ôn ra, thấp thỏm nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ chẳng nói câu nào nhìn Tần Thâm, rồi quay người đi.

Tần Thâm đuổi theo, giây ở ngõ quẹo cầu thang kéo Bạch Đờ lại.

“A Đờ, cậu nghe tớ giải thích.” Tần Thâm có phần cuống cuồng mà nói.

Bạch Đờ hất tay Tần Thâm ra, không nói một lời.

Tần Thâm vừa thấy Bạch Đờ tức giận hoặc không nói lời nào liền sợ hãi, sợ sệt căng thẳng, vừa căng thẳng đã ăn nói linh tinh.

“Chị dâu Trần Ôn nói không phải là cậu, cậu đừng tức giận cũng đừng để trong lòng.”

Nhưng Bạch Đờ lại không vui vẻ giống như trong tưởng tượng của Tần Thâm, sắc mặt còn kém hơn vừa nãy.

“Trần Ôn có anh sao?” chẳng hiểu sao Bạch Đờ hỏi một câu.

Tần Thâm lắc đầu, “Không có.”

“Vậy ngoại trừ gọi cậu là anh Trần Ôn còn gọi ai là anh?” Bạch Đờ hỏi tiếp.

Tần Thâm lắc đầu, “Không có.”

Bạch Đờ trừng mắt liếc Tần Thâm, “Vậy được rồi, thế chị dâu trong miệng cậu ta là ai?”

“Hay cậu nghĩ là người nào?” Trong nháy mắt giọng Bạch Đờ có hơi lớn mà hỏi.

Tần Thâm sững sờ tại chỗ.

Bạch Đờ phui tay liền đi, không ngừng lại chút nào.

Tần Thâm đứng yên tại chỗ gãi đầu một cái. Lặp đi lặp lại câu nói của Bạch Đờ mà suy nghĩ.

Á, không đúng, A Đờ nói câu đó...

Tần Thâm giống như tên đầu gỗ rồi cuộc cũng tìm được ánh sáng, đứng trên hành lang muốn lớn tiếng mà hét lên, nhưng lại lập tức che miệng lại.

Không được không được, ồn ào người khác A Đờ sẽ tức giận.

Tần Thâm cũng không chờ nổi, nhanh chân đuổi kịp Bạch Đờ.

“A Đờ, cậu chờ tí một chút.”

Bạch Đờ bước nhanh, không để ý đến Tần Thâm.

“A Đờ, cậu đừng nổi giận.” Tần Thâm ngăn Bạch Đờ ở phía trước.

Bạch Đờ dừng bước lại, quay đầu nhìn nơi khác.

Tần Thâm thử đi qua nắm lấy tay Bạch Đờ, Bạch Đờ tránh né.

Tần Thâm cũng không tức giận, cười đến mức xán lạn nói với Bạch Đờ: “A Đờ, chỉ có cậu, luôn luôn chỉ có cậu.”

Bạch Đờ ‘hừ’ một tiếng, “Tớ nghe không hiểu, cậu cũng đừng nói lung tung.” Nói xong cũng vòng qua Tần Thâm đi vào lớp.

Nhưng cũng ngay giây phút đó, Bạch Đờ cúi đầu xuống mím môi cười.

Tần Thâm ngầm đồng ý là Bạch Đờ bằng lòng sự theo đuổi của cậu, càng không kiêng nể gì cả, Tần Thâm thích Bạch Đờ.

Mấy chữ này, chuyện này, rất nhiều người đều biết.

Trong nháy mắt suy nghĩ trở về, thầy quản sinh ngừng nói.

“Dưới đây tôi tuyên bố, hội thể thao trung học Hoa Thành chính thức bắt đầu, mời các lớp chuẩn bị.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, đại đa số tiếng vỗ tay là tặng cho bản thân có thể tự do hoạt động mà thôi.

Thi đấu của Bạch Đờ là buổi chiều, nhưng trong lớp vẫn còn những người khác thi đấu, Bạch Đờ và Lý Thần Tinh đang ở đường chạy cổ vũ bạn cùng lớp.

Tần Thâm cũng tham gia – 3000 m nam.

Bây giờ chính là.

Bạch Đò vẫn nhớ rõ Tần Thâm sống chết gọi mình ở vạch đích đưa nước cho cậu, lúc đó Bạch Đò hờn dỗi không chịu, Tần Thâm phụng phịu tức giận cả một tiết học, cuối cùng mặt dày đi tới, “Vậy cậu có thể đến cổ vũ tớ chứ?”

Lúc này trong tay Bạch Đò cầm nước, đứng bên ngoài đường chạy.

Tư thế chạy của Tần Thâm rất chuẩn, bộ dạng này sẽ không mệt mỏi. Bản thân biết những kiến thức này cũng là vì Tần Thâm.

Trưa mỗi ngày Bạch Đò chạy bộ, thỉnh thoảng Tần Thâm sẽ nằm trên cỏ nhìn cô chạy một vòng rồi một vòng, nhưng phần lớn sẽ cùng chạy với cô, mệt mỏi sẽ thuận tay đưa nước qua.

Bạch Đò cũng không khách sáo, nhận lấy liền uống.

Tần Thâm thích thú.

Vừa mới bắt đầu Tần Thâm sẽ nằm trên cỏ, chỉ Bạch Đò chạy bộ, dạy cô chạy như thế nào sẽ không mệt, điều tức hơi thở như thế nào.

Bạch Đò nghe lời làm theo, quả nhiên không còn chạy đến mệt mỏi.

Sau này, Tần Thâm cũng chạy xong 3000m theo.

Tần Thâm chạy qua một vòng rồi lại một vòng, bắp chân vì chạy mà cơ bắp căng ra, bắp chân căng chặt mạnh mẽ.

Người trong lớp và các nữ sinh ái mộ cậu thét chói tai không ngừng, liên tục cổ vũ.

Bạch Đò đứng trong đám người, tiếng cổ vũ của đám người đông nghìn nghịt lẫn án tiếng cổ vũ trong miệng cô.

Nhưng Bạch Đò không mất mát vì Tần Thâm giống như thần giao cách cảm, tìm được chính xác giọng của Bạch Đò, cô nói cố lên cậu liền gật đầu.

Mỗi lần Bạch Đờ trông thấy đều cong mắt cười.

Vòng cuối cùng Tần Thâm đột nhiên tăng tốc, người đầu tiên chạm đích.

Trong đám người vang lên tiếng hét chói tai đình tai nhức óc, là vì lúc Tần Thâm đến đích, hướng về phía đằng trước Bạch Đờ chen lên đưa nước cho cậu một ngụm hôn gió.

Bạch Đờ duỗi tay đưa nước tới.

Xung quanh còn có một nhóm người, đều nghe đồn Tần Thâm theo đuổi Bạch Đờ, các cô ấy muốn xác nhận chuyện này có phải thật hay không, hiện tại cũng có phần khản trương nhưng lại ra vẻ khinh thường nhìn nước trong tay Bạch Đờ.

Tần Thâm không do dự giây nào đưa tay nhận lấy nước trong tay Bạch Đờ, vắn ra liền uống.

Vẫn còn một nhóm nữ sinh đưa nước chung quanh, ngay cả nhìn Tần Thâm cũng chưa từng nhìn, uống xong cười với Bạch Đờ.

“A Đờ, cậu tốt quá.” Giọng nói Tần Thâm có chút ý làm nũng.

Đám anh em của Tần Thâm ở quanh muốn lách vào nhìn xem Bạch Đờ trong truyền thuyết khiến Tần Thâm mê đến điên đảo thần hồn rốt cuộc là ai.

Tần Thâm lại thỉnh linh dựa vào người Bạch Đờ, “Tớ mệt quá, cho tớ mượn dựa vào một chút.”

Bạch Đờ không xác định được Tần Thâm là chơi xấu hay thật sự mệt mỏi, nhất thời cũng không tiện đẩy cậu ra.

Thấy đạt được mục tiêu, Tần Thâm âm thầm hắng giọng một cái, tay nắm thành quyền, che lại khóe môi nhếch lên.

Chỉ có Trần On và Lý Minh ghét bỏ nhìn Tần Thâm một cái, ai mà không biết anh Thâm ba năm trung học, mỗi lần chạy xong 3000m cũng không thở hổn hển.

Thế mà bây giờ giả bộ yếu ớt.

Bạch Đồ đi cực chậm, chú ý theo nhịp bước của Tần Thâm.

Tần Thâm thấy Bạch Đồ đi từ từ, bản thân đi chậm hơn, cậu chỉ mong sao dựa sát cô thêm một lúc nữa.

Chương 27

Tần Thâm yếu ớt quá mức.

Bạch Đồ đánh ‘bốp’ một tiếng lên tay Tần Thâm, vẻ mặt cậu tủi thân nhìn cô.

“Cậu giả vờ.” Bạch Đồ ra vẻ hất tay Tần Thâm ra.

Tần Thâm vốn định giả vờ nữa, nghe thấy lời này đứng thẳng lên, nhận lỗi, “Được được được.”

“Tớ không giả nữa.” Tần Thâm ngu ngốc lại nói thêm một câu, lời nói ra mới ý thức được mình nói cái gì, lập tức che kín miệng mình.

Bạch Đồ ghét bỏ hất tay Tần Thâm ra.

“Cách xa tớ một chút.” Bạch Đồ nói xong câu đó lập tức đi, không ngừng lại chút nào.

Tần Thâm duỗi tay nắm lấy cổ áo Bạch Đồ, túm người trở lại, nói bên tai cô, “Sai còn chưa được sao?”

Tần Thâm cây ngay không sợ chết đứng nhận sai, không cảm thấy mình có lỗi chút nào, cậu thật sự không cảm thấy mình có lỗi...

Dù có quay lại một lần cậu vẫn sẽ giả vờ yếu ớt.

Bạch Đồ nguyệt Tần Thâm một cái không nói lời nào, Tần Thâm mặt dày lại gần hỏi cô: “Chuẩn bị buổi chiều thi đấu xong chưa?”

Bạch Đồ cẩn thận suy tư một hồi, nhớ đến danh sách thi đấu chiều nay, những người khác thật ra cũng không có áp lực gì, chỉ có một

nữ sinh nọ là quán quân 3000m năm ngoái.

Bạch Đờ cụp mắt, “Tạm được.”

Tần Thâm xoa xoa đầu Bạch Đờ, Bạch Đờ bực bội lườm Tần Thâm.

“A Đờ, cậu nhất định phải cố lên. Đừng quên cậu đã nói sẽ mời tớ ăn tiệc.” Tần Thâm cong môi, mang theo ý khích lệ.

Bạch Đờ mím môi, “Tớ nhớ rồi, vì vậy tớ chắc chắn sẽ giành giải nhất.”

Hai giờ chiều, đường chạy màu đỏ nhựa plastic trên sân thể dục.

Bạch Đờ ngồi xổm ở vạch xuất phát, Tần Thâm đứng sát mép đường chạy, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

Tiếng súng vừa vang lên, Tần Thâm hô Trần Ôn: “A Đờ, cố lên.”

Trong nháy mắt, nương theo tiếng của Tần Thâm, Bạch Đờ liền vọt lên.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay từng đợt, não nhiệt không giống như là cổ vũ, thậm chí cô còn nghe thấy người ở bên trong đám người la to một câu “Anh Thâm”, Bạch Đờ phân tâm thoáng nhìn qua.

Chỉ thấy Tần Thâm cùng chạy bên ngoài đường chạy, đi theo bước chân của mình.

Người xung quanh đều tự giác nhường ra một con đường.

Tim Bạch Đờ như mồ hôi chảy trên mặt, thuận theo gò má chảy vào miệng, vị vừa ngọt vừa mặn, cô ép mình thu tầm mắt lại, mắt nhìn phía trước, nhớ đến kiến thức Tần Thâm đã dạy.

Giọng của Tần Thâm hết lần này tới lần khác phút chốc mạnh mẽ vang lên, “Điều chỉnh hơi thở, giống như chúng ta trước đây. Không cần khẩn trương cũng đừng hoảng loạn.”

Bạch Đờ làm theo, đúng là hiệu quả rất tốt, những người khác bị Bạch Đờ bỏ lại phía sau hơn nửa vòng.

Duy chỉ có cái người Lâm Ý – quán quân năm ngoái.

Bạch Đờ thoáng nhìn qua Lâm Ý, dường như cô ta... cũng làm theo phương pháp điều tức hơi thở của Tần Thâm. Cô ta đi theo Bạch Đờ, vẫn trên một đường thẳng, không vượt qua cô, cũng không rớt lại phía sau cô...

Tần Thâm vẫn đang chạy phía ngoài dạy cô, Bạch Đờ thu tâm trí lại, an tâm nghe.

Vòng cuối cùng, hai người đồng thời tăng tốc, Bạch Đờ trông thấy Lâm Ý liều mạng xông về phía trước, trong đầu thoáng hoảng loạn, cuối cùng chênh lệch một chút như vậy, xếp hạng hai.

Cô ở vạch đích mất mát trong nháy mắt, nhắm mắt lại một cái.

Tần Thâm chạy đến vạch đích chờ Bạch Đờ, trong lúc Bạch Đờ xông tới, Tần Thâm khom lưng ôm lấy người.

Xung quanh vang lên tiếng ồn ào, từng lúc cao hơn.

Tần Thâm ngửi thấy mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người Bạch Đờ, cụp mắt cúi đầu xuống nhìn cô một cái, chỉ thấy cô mím môi.

“Không sao cả, rất tuyệt.” Tần Thâm vỗ lưng Bạch Đờ, giọng nói mang theo ý vỗ về.

Bạch Đờ từ trong ngực Tần Thâm điều chỉnh hơi thở của mình, sau đó chống người dậy, chốc lát không nói gì, quay người rời đi.

Tần Thâm cho là Bạch Đờ xấu hổ, liền trừng mắt đăm người còn đang ồn ào kia một cái, đăm người xung quanh kia tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi... không nói tiếp nữa.

Tần Thâm mới vừa cất bước đi tìm Bạch Đờ, Lâm Ý đã chạy tới, nghiêng đầu cười nói với Tần Thâm: “Cảm ơn cậu nha, Tần Thâm, vừa rồi tớ nghe lời cậu, điều tức hơi thở, đúng thực là không mệt mỏi như vậy.”

Tần Thâm tuyệt đối không nghĩ tới, mình điều tức hơi thở cho Bạch Đờ, thế mà Lâm Ý cũng làm theo. Nói như vậy... không phải là lỗi của mình sao?

Người xung quanh lại bắt đầu ồn ào lên, Lâm Ý đỏ mặt, “Cảm ơn cậu Tần Thâm.” Cách Lâm Ý nói giống như Tần Thâm là vì cô ta vậy.

Tần Thâm híp mắt lại, xoay người nhìn nhạt liếc qua Lâm Ý.

“Cậu hiểu lầm rồi, đúng là tôi nói cho nữ sinh tôi thích, nói cho Bạch Đờ.”

Cậu nói xong câu đó, sân thể dục yên tĩnh một hồi.

Mãi đến lúc Tần Thâm đi, các cô mới phản ứng được.

Vừa rồi Tần Thâm thổ lộ với Bạch Đờ ngay trước mặt bọn họ??

Sân thể dục lại nổ tung một lần nữa, âm thanh còn cao hơn lúc nãy. Mãi đến khi chủ trì trên bục thầy quản sinh cầm micro nói: “Các em làm cái gì vậy, tất cả im lặng cho tôi.”

Thời điểm Tần Thâm tới tìm Bạch Đờ, cô đang ngồi cùng với Lý Thần Tinh.

Không biết hai người nói cái gì, chỉ thấy miệng Lý Thần Tinh nói liên tục, Bạch Đờ vẫn mím môi không nói gì.

Tần Thâm dựa vào cây ngân hạnh cách đó không xa, đợi mấy phút. Thực sự không chờ được nữa tiến lên trước.

“A Đờ.”

Lý Thần Tinh ngẩng đầu nhìn một cái, thấy là Tần Thâm liền đứng lên, đưa mắt ra hiệu với cậu.

Tần Thâm gật đầu đi lên, ngồi bên cạnh Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tần Thâm, lại cúi xuống.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Trước đây đều là Tần Thâm nói líu ríu không ngừng, trái lại bây giờ không nói lời nào.

Cho đến khi Bạch Đờ không nhịn được im lặng lúc này, mở miệng hỏi: “Cậu tới làm gì.”

Tần Thâm nhìn về hướng khác, “Tớ không biết cách tớ nói, Lâm Ý cũng bắt chước theo.”

“Thật xin lỗi, không phải là tớ...”

Bạch Đờ ngắt lời Tần Thâm.

“Cậu biết Lâm Ý bắt chước?”

Tần Thâm gật đầu có phần áy náy nói: “Cậu ta vừa mới nói với tớ. Tớ cũng không biết.”

“Thật sự xin lỗi.”

Bạch Đờ thoáng nhìn về phía sân thể dục, ánh mắt lạnh lùng.

“Liên quan gì đến cậu? Cậu không sai.” Bạch Đờ nói xong, giống như sợ Tần Thâm không tin, nói tiếp: “Tớ không trách cậu.”

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ, “VẬY CẬU BÂY GIỜ...?”

Bạch Đờ đứng lên, phủi quần, nhìn Tần Thâm từ trên cao xuống.

“Chẳng qua tớ không thích, rõ là đồ của tớ, cậu ta lại đến đòi chia một phần.” Cô nói xong mặt ửng đỏ một chút, quay người đi.

Tần Thâm có lần đầu tiên nghĩ không thông thì sẽ không ngu ngốc lần thứ hai chưa kịp phản ứng nữa.

Trực tiếp tiến lên, nụ cười xán lạn trên mặt, đi theo sau lưng Bạch Đờ nói: “Đâu có, tớ cũng chỉ có một phần, một phần chỉ thuộc về cậu.”

Bạch Đờ ở phía trước mím môi cười, “Ai nói cậu?”

Tần Thâm cũng không nổi giận, cười nói: “Tớ, tớ nói chính tớ.”

Ai nói ai trong lòng đều rõ. Dù sao lúc này tớ không vội.

Lễ trao giải hội thể thao cử hành vào ngày hôm sau.

Bạch Đờ thi xong cũng không có chuyện gì làm, đi đến sân bóng nằm phơi nắng.

Tần Thâm tiến đến sân bóng giống như nhà mình. Trông thấy Bạch Đờ nằm trên cỏ, chẳng biết tại sao cổ họng không khỏi khô khốc, thềm mắng mình vài tiếng.

“Nằm ở đây làm gì?” Tần Thâm thềm chà hai tay nằm xuống theo.

Bạch Đờ dường như không nhận ra hành vi của Tần Thâm.

“Tắm nắng.”

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Nhớ đến gì đó, Tần Thâm đi vào phòng nghỉ ngơi, lấy ra một trái bóng. Đá một cước, bóng từ từ lăn đến bên người Bạch Đờ.

“Lại đây, tớ dạy cậu đá banh.” Tần Thâm cúi đầu xuống nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhìn phải ánh nắng, lấy tay che, hơi híp mắt lại.

Tần Thâm đi tới, che lại nắng giúp cô.

Bạch Đờ đứng lên.

“Tớ lại không biết.”

“Không biết có thể học mà.”

“Tớ dạy cho cậu.” Tần Thâm đá bóng ra.

Bạch Đờ liếc mắt một cái, “Nói bóng rổ thì tớ biết.”

Tần Thâm nghe thấy câu này, quay đầu cười với Bạch Đờ một tiếng, nụ cười tràn đầy nguy hiểm. Ngữ khí cậu nhàn nhạt: “Muốn bóng rổ? Cả đời này cậu nằm mơ đi.”

“Gả cho tớ rồi, đời này cậu chỉ có thể xem bóng đá, đừng mơ nghĩ cái khác.” Tần Thâm ngang ngược tuyên bố khiến cho hai má Bạch Đờ đỏ lên.

“Ai gả cho cậu rồi hả? Đừng nói lung tung.” Bạch Đờ đá trái bóng Tần Thâm đá qua, đá một cú thật xa.

“Chuyện sớm muộn.” Tần Thâm nói xong liền chạy đuổi theo bóng, để lại Bạch Đờ đứng tại chỗ trái tim không ngừng nóng.

Xung quanh một đám người đi tới, nhìn thấy anh Thâm của bọn họ một chân một người động tác chậm đang dạy Bạch Đờ đá bóng. Ánh mắt dịu dàng muốn chảy nước, Bạch Đờ chạy vài bước đuổi theo bóng, Tần Thâm lo lắng theo ở sau.

“Chậm một chút, cậu gấp cái gì? Ngã thì tính sao?”

“A Đờ, coi như tớ xin cậu. Cậu chạy chậm một chút có được không?”

Bọn họ tự hỏi mình, lúc nào Tần Thâm đã từng dụ dỗ như vậy dạy bọn họ? Không phải lần nào cũng như liều mạng sao.

Và lại chưa bao giờ thấy Tần Thâm dẫn bất cứ nữ sinh nào tới sân bóng, thổ lộ chiều hôm qua, rõ mồn một trước mắt bọn họ...

Đối với bọn họ mà nói, Bạch Đờ giống như kiếp trước đã cứu cả hệ ngân hà, nếu không có thể gặp được Tần Thâm sao?

Khi thận trọng liếc mắt nhìn quả bóng trên chân Bạch Đờ, đám người càng kinh ngạc thêm.

Trái bóng đó là trái bóng Tần Thâm thích nhất, kiểu dáng số lượng có hạn, hơn nữa còn có ngôi sao bóng đá nước ngoài nổi tiếng kí tên.

Từng người đều bảo Tần Thâm đem ra cùng nhau chơi.

Tần Thâm cười ha ha, “Mơ hay lắm.”

Thế mà... bây giờ chỉ thấy Tần Thâm chẳng mảy may quan tâm trái bóng bị Bạch Đờ giày vò thế nào, một lòng khẩn trương nhìn Bạch Đờ.

Cô chạy nhanh cậu ở đằng sau lập tức la: “Cẩn thận.”

Mỗi lần cậu đều cố ý thua (1) đá bóng đến bên cạnh cô, Bạch Đờ liền ghét bỏ nói: “Cậu dở quá.”

(1) (Nguyên văn: phóng thủy (放水): chỉ một người có thực lực nhưng lại cố ý để thua một người yếu hơn, vì lý do như: đổi chác, quan hệ, chiến lược...)

Tần Thâm chỉ cười không nói lời nào.

Nhưng bọn họ muốn nói: Bạch cô nương, nếu Tần Thâm chơi dở thì...

Cậu nói cho tôi người nào đá banh lợi hại bằng một nửa Tần Thâm, đội tuyển trường học mời Tần Thâm vào không chỉ một lần, Tần Thâm lắc đầu, “Không có ý định ấy, chỉ là tùy tiện chơi.”

Bọn họ muốn lật bàn, “Tùy tiện chơi đi chết đi.” Để bọn họ luyện tập khổ sở người làm sao chịu nổi.

Bạch Đờ chơi một lúc, thở không ra hơi, đứng yên nhìn Tần Thâm dẫn bóng.

Tần Thâm giống như đắm chìm vào bên trong thế giới bóng đá, động tác chân dẫn bóng giống như mang theo ngọn lửa hi vọng đốt cháy quả bóng.

Bóng dưới chân cậu như sinh ra gió, muốn đi nhưng lại không thể rời cậu, bị cậu đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Tần Thâm đá một lần nữa, bóng tiến vào.

Quay người trông thấy Bạch Đờ ngồi cách đó không xa lảng lảng nhìn cậu.

Bạch Đờ thấy Tần Thâm đặt tay lên môi, hôn gió cô một cái.

Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo.

“Anh Thâm cố lên.”

“Ồ~~~”

Tiếng ồn ào ở quanh khiến cho Bạch Đờ chột dạ một trận, từ đâu đến cô cũng không biết.

Cô cảm giác mặt bốc lên hơi nóng, đứng dậy đi ra ngoài.

Tần Thâm cười cười, cầm trái bóng lên, đuổi kịp Bạch Đờ.

“Này.”

Bạch Đờ không để ý, tiếp tục đi.

“Nữ sinh xinh đẹp phía trước. Có thể dừng bước chân cô lại được không?” Một tay Tần Thâm ôm bóng, đặt bên eo mình, mặc đồng phục, đứng sau lưng Bạch Đờ, khoảng cách chưa đến một mét, lại la lên.

Tần Thâm nói xong, Bạch Đờ đột nhiên đỏ mặt, tức giận xoay người.

“Cậu nói lung tung cái gì vậy?” Cô trừng mắt Tần Thâm một cái, nhìn xung quanh, cũng may không có ai.

Tần Thâm nén cười.

“Tớ chỉ nói là nữ sinh xinh đẹp phía trước thế thôi, cậu hung dữ gì vậy?”

Bạch Đờ bị Tần Thâm trả lời làm cho có hơi xấu hổ, nguyệt cậu một cái, nói: “Cách xa tớ một chút.”

Dứt lời, liền đi thẳng.

Tần Thâm đuổi theo, túm lấy cổ áo Bạch Đờ, kéo người về bên cạnh mình.

“Tớ còn chưa nói hết, cậu gấp cái gì?” Tần Thâm cúi đầu xuống cụp mắt nhìn cô.

Tiếng gió vang vọng, lá cây ca hát.

Ánh mặt trời ôn hòa không chói mắt, ấm áp thấm vào ruột gan.

Bạch Đờ không nói lời nào, tầm mắt nhìn phía cây ngân hạnh cách đó không xa, ánh sáng đang nhảy, nhỏ vun loang lổ.

Tần Thâm cười khẽ, “Nữ sinh xinh đẹp phía trước tớ nói chính là Bạch Đờ, Bạch cô nương.”

Dứt lời buông cổ áo Bạch Đờ ra, thuận tay xoa đầu cô, “Đờ ngốc.”

Cô còn đang đắm chìm trong thế giới được khen lại nghe hai chữ cuối cùng cậu nói.

Bạch Đờ ‘bộp’ một tiếng, đánh rớt tay Tần Thâm.

“Cách xa tớ một chút.”

Bạch Đờ lại quay người đi.

Chỉ là bước chân cùng với lòng có phần bồng bềnh và ngổn ngang.

Chương 28

Buổi chiều của hội thể thao là khoảng thời gian nhàn hạ.

Bạch Đồi từ sân bóng trở về lớp, lấy bài tập hôm nay nhận được đặt một chỗ viết hết.

Tần Thâm đi theo trở về lớp trông thấy Bạch Đồi lại làm bài tập.

Có đôi khi cậu hoài nghi mình đồng ý người khác đưa bài tập cho cô viết, rốt cuộc là đúng hay sai.

Cậu thuận theo tự nhiên ngồi vào chỗ Lý Thần Tinh. Bạch Đồi liếc mắt một cái.

“Cậu tới làm gì?” Nhớ đến chuyện mới vừa rồi, trên mặt Bạch Đồi lại đỏ ửng đáng ngờ.

“Còn phải viết bao nhiêu?” Tần Thâm cầm lấy quyển sách bài tập bên trên vừa lật vừa hỏi.

Bạch Đồi quay đầu nhìn Tần Thâm.

“Để làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Giúp cậu viết.” Tần Thâm lục lọi bóp viết của Bạch Đồi một chút, lấy ra một cây viết mực nước. Lật bài tập ra liền sao chép.

Bạch Đồi cầm bút về, “Cậu ra ngoài chơi đi, không cần viết giúp tớ.”

Bạch Đồi nói xong cũng không để ý tới Tần Thâm, lại vùi đầu viết.

“Ra ngoài chơi không quan trọng bằng việc ở cùng cậu.” Dứt lời Tần Thâm lại đoạt lấy bút trong tay Bạch Đờ.

Bạch Đờ mím môi, chột nói: “Tần Thâm.”

“Hửm?” Tần Thâm vẫn đang miệt mài viết.

“Cậu sẽ không cảm thấy rất vô vị sao? Cả ngày ở bên cạnh tớ.” Bạch Đờ khiến cho Tần Thâm thành linh ngẩng đầu lên.

Cậu khó hiểu hỏi: “Tại sao nói như vậy?”

Tay Bạch Đờ cầm bút, bôi bôi vẽ vẽ trên giấy nháp.

“Chỉ là cảm thấy dường như cậu đều không chơi đùa cùng với bọn họ, cả ngày ở bên tớ. Hơn nữa... tớ đây cũng không có gì thú vị để chơi.” Bạch Đờ cụp mắt.

Bả vai Tần Thâm run rẩy mấy cái, “Chỉ như vậy thôi?”

Bạch Đờ mím môi, “Ừm, chẳng lẽ cậu không thấy rất nhàm chán sao?”

Tần Thâm lắc đầu, “Sẽ không. Ở bên cạnh cậu đã rất vui vẻ.”

Bạch Đờ lờm Tần Thâm một cái, cái người này vốn luôn như vậy. Động một tí lại nói khiến người khác đỏ mặt.

“Thật sự nhàm chán à?” Tần Thâm đặt bút xuống, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhạt cười hỏi.

Bạch Đờ nghiêng đầu suy tư một chốc, “Hơi hơi.”

“Vậy ra về tớ dẫn cậu đi một nơi.” Một tay Tần Thâm đặt lên đầu Bạch Đờ, xoay đầu cô ngay ngắn lại.

Bạch Đờ nguýt Tần Thâm một cái, “Làm gì vậy, động tay động chân.” Dáng vẻ của cô rõ ràng có vẻ tức giận nhưng lại làm cho người khác

cảm thấy một loại làm nũng.

Tần Thâm quay đầu lại, tay phải viết chữ, tay trái nắm thành quyền kiềm chế kích thích muốn ôm xuống.

Kết thúc hội thể thao ngày đầu tiên, Bạch Đờ đợi Tần Thâm ở cổng trường.

Xung quanh từng vòng người đi qua, chỉ trỏ Bạch Đờ. Bạch Đờ không muốn nhìn cũng biết bọn họ đang nói gì, đơn giản chỉ là chuyện hội thể thao, Lý Thần Tinh nói câu mà Tần Thâm đã nói kia cho Bạch Đờ, đồng thời còn nói: “Tớ thấy Tần Thâm thực sự thích cậu đó, còn cậu, cậu có cảm thấy thế nào?”

Lúc ấy Bạch Đờ suy tư một lúc, suy nghĩ lại trở về đêm Quốc Khánh hôm đó, từng câu từng chữ Tần Thâm tỏ tình quanh quẩn trong đầu mình, chuyện này hơn một tháng, hành động của Tần Thâm không phải Bạch Đờ không cảm nhận được, cô biết cậu rất chân thành, luôn khiến cho cô tin tưởng cậu.

Tần Thâm cắt ngang hồi ức trong đầu cô.

Cô lại trông thấy chiếc xe máy kia.

Màu đen cực lóa mắt, một chân Tần Thâm chống đất, chân dài hơi cong. Từ từ gỡ mũ xuống, lộ ra cặp mắt đào hoa như cười như không nhìn Bạch Đờ, miệng trêu ghẹo nói: “Cô em xinh đẹp, có đi không?”

Bạch Đờ ‘xùy’ một tiếng bật cười.

“Ông chủ, ông đây là muốn đi đâu?”

Một tay Tần Thâm ôm mũ bên người, một tay đưa qua cho Bạch Đờ, “Tôi tự có dự định, mời cô em xinh đẹp đi theo tôi, có thể chứ?”

Nữ sinh đều thích nghe lời đường mật, kể cả Bạch Đờ.

Bạch Đờ cười đôi mắt cong cong, đưa tay cho Tần Thâm, “Đi thôi, ông chủ, không hài lòng không trả tiền.”

Tần Thâm đỡ Bạch Đờ ngồi lên xe, đưa mũ cho cô, cô nhận lấy đeo lên.

“Chuẩn bị xong chưa?” Giọng Tần Thâm đằng trước truyền đến.

Bạch Đờ gật đầu.

“OK!”

Tần Thâm hơi quay đầu, ngăn cách bởi kính của mũ bảo hiểm nhìn Bạch Đờ.

“GO.”

Dứt lời, Tần Thâm đạp chân ga một cái, xe lao đi vùn vụt.

Bóng dáng thầy quản sinh cũng trong nháy mắt xuất hiện ở cổng trường, “Hai người vừa rồi là ai? Tên nào coi trời bằng vung thế?”

Học sinh xung quanh cũng không dám nói, so với đấng tột thầy quản sinh, mọi người sợ đấng tột với Tần Thâm hơn, bây giờ bo bo giữ mình quan trọng nhất.

Thầy quản sinh vẫn đang chống nạnh đứng chờ tại chỗ, cảm giác không hỏi được thề không bỏ qua.

“Là một tên lưu manh ở bên ngoài, mặc đồng phục trường chúng ta thế thôi ạ.” Một nam sinh trong đám người ung dung chậm rãi nói, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Thầy quản sinh nghe được câu trả lời, phui tay liền đi.

Cố Thừa Phong quay người nhìn phía Bạch Đờ vừa rời đi, vẻ mặt âm ỉm.

Tần Thâm một mạch lái xe trong gió, gió rét tê buốt thổi đến, gió biển càng lạnh hơn, Bạch Đờ vừa xuống xe đã run lên một cái.

Tần Thâm tay nhanh lẹ mắt cởi áo khoác ra khoác lên người Bạch Đờ.

Bạch Đờ cảm nhận hơi thở của cậu lúc đến gần, phả ở đỉnh đầu mình, lại làm cho Bạch Đờ run một cái.

“Còn lạnh không?” Tần Thâm chưa rời đi, sát lại người Bạch Đờ nói.

Bạch Đờ lắc đầu, “Không lạnh.”

Tần Thâm cười cười, lúc này Bạch Đờ mới thấy rõ trên người Tần Thâm chỉ mặc một chiếc áo tay dài, vôi vàng cởi áo xuống, “Cậu mặc đi, tớ thấy cậu cũng rất lạnh.”

Tần Thâm đè tay Bạch Đờ cởi áo lại.

“Cậu mặc là được rồi.” Tần Thâm nhìn về phía bờ biển.

Gió thổi đến, mặt trời lặn, sóng biển mới vừa gợn qua mặt biển im ắng, sóng nước bình ổn.

Tần Thâm đi xuống đá ngầm, tảng đá có hơi ướt hiện lên cái bóng.

Bạch Đờ do do dự dự đi theo từng bước dấu chân, Tần Thâm vươn tay.

“Năm lấy tớ.”

Bạch Đờ tin tưởng đưa tay ra, “Chậm chút.” Cô dặn dò.

Tần Thâm nảy sinh ý đồ xấu, nhếch miệng, dùng sức nhéo tay Bạch Đờ một cái, Bạch Đờ bị đau la một tiếng, “Tần Thâm, cậu làm gì vậy?”

Tần Thâm lập tức buông lỏng một chút, nhưng vẫn còn nắm tay Bạch Đờ, giọng mang theo ý cười, “Đờ ngốc, có tớ ở đây, cậu sợ cái gì?”

Hai người lẽ mà lẽ mề cuối cùng cũng tới bờ biển, gió biển thổi vào. Mang theo mùi ướt mặn, ánh hoàng hôn nhuộm màu làm cho biển càng đẹp thêm.

Bạch Đờ không nhin được khẽ tán thưởng một câu.

“Nơi này thật đẹp. Tần Thâm, cậu cảm thấy thế nào?”

Trong lúc Bạch Đờ ngoạn lại nhìn, tóc bị gió thổi lên.

Tần Thâm đứng cách đó không xa, liếm môi mình một cái, yết hầu lên xuống.

“Tớ cảm thấy cậu càng đẹp hơn.” Tần Thâm tiến lên, nhìn thẳng vào mắt Bạch Đờ.

Bạch Đờ bị Tần Thâm đột ngột khen không kịp chuẩn bị làm cho đỏ mặt.

“Không đứng đần chút nào.” Bạch Đờ nguýt Tần Thâm một cái, quay đầu nhìn về phía biển.

“A Đờ.” Tần Thâm khẽ gọi.

“Hử?” Bạch Đờ trả lời, ánh mắt nhìn về phía chú cá heo màu trắng nhảy lên trên mặt biển.

Tần Thâm đứng bên phải phía sau Bạch Đờ.

“Tần Thâm, cậu xem có cá heo.”

“Tớ thích cậu.”

Giọng của hai người cùng lúc vang lên.

Tần Thâm thoáng nhìn qua mặt biển, cá heo vừa khéo biến lặn xuống, chẳng mấy chốc biến mất.

Tần Thâm cúi đầu xuống, nhìn đôi giày dính đầy cát của Bạch Đờ, thấp giọng hỏi: “Cậu thì sao? Thích tở không?”

Bạch Đờ rất lâu không đáp lời.

Nhưng tim của cô giống như đang đánh trống, người chiến sĩ đánh trống kia dường như sẽ không mệt mỏi cũng không ngừng, để tim của cô đập bịch bịch rung động.

Lần đầu tiên Tần Thâm là trong tình huống cô uống rượu say, nhưng bây giờ Bạch Đờ không thể lấy cớ, không có lí do để lảng tránh.

Bạch Đờ thấy Tần Thâm đi từ từ lại gần, trái tim càng đập kịch liệt.

Tần Thâm đặt hai tay lên trên hai vai của cô.

“Trả lời tở. Có thể... làm bạn gái của tở không?”

Bạch Đờ muốn quay đầu.

Tần Thâm giữ đầu Bạch Đờ lại.

“A Đờ...”

Bạch Đờ không cẩn thận đụng phải tay Tần Thâm.

“Tay cậu lạnh quá.” Bạch Đờ xoay người, trông thấy khóe môi Tần Thâm hơi xanh lên, “Cậu có phải ngốc không? Nói cậu đồ ngốc thật đúng là đồ ngốc à? Tại sao lạnh như vậy còn tở bờ biển?”

Tần Thâm bị Bạch Đờ mắng có phần không biết làm sao.

“Tở... tở chỉ là nghe bọn họ nói ở đây có cá heo, bọn họ nói con gái đều thích những thứ này, tở muốn dẫn cậu đến xem.”

Tần Thâm bắt lấy tay Bạch Đờ, có hơi sợ hãi mà nói, “Cậu đừng nổi giận.”

Chỉ trong phút chốc, có lẽ cảm thấy tay mình lạnh, lại buông ra.

“Không nổi giận, chúng ta về đi, cậu quá lạnh.” Bạch Đờ nói xong cởi áo xuống, khoác lên người Tần Thâm.

Tần Thâm không chịu mặc, lại khoác lên người Bạch Đờ.

Hai người lèo nhèo một lúc, Tần Thâm vốn đã lạnh môi phát tím vẫn không chịu trở về, Bạch Đờ có chút phát cáu.

Tần Thâm vẫn không cảm nhận được, chỉ muốn tìm đáp án, tự mình hỏi: “Cậu có thích tớ không?”

Bạch Đờ tức giận, đột nhiên xoay người, lớn tiếng nói: “Không thích.”

Tần Thâm bị Bạch Đờ làm cho hoảng loạn một chút, bất chấp mọi thứ, trong chớp mắt đi đến trước Bạch Đờ.

“Cậu nói dối.” Tần Thâm đi tới trước Bạch Đờ nói.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên, giống như hờn dỗi, “Tớ mới không nói dối.” Nói xong xoay đầu về phía khác, không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm cúi đầu, tìm một tờ giấy trong túi quần.

“Vậy đây là cái gì?”

Bạch Đờ thấy tờ giấy trên tay Tần Thâm, mặt đỏ bừng.

“Cậu lấy ở đâu ra? Trả lại cho tớ.” Bạch Đờ nhào tới trước, đưa tay đoạt lấy.

Tần Thâm giơ một tay lên, một tay khác ấn đầu Bạch Đờ xuống, chặn cô lại, cô hươ hươ hai tay không với đến cậu.

“Nói như vậy, cậu thừa nhận là của mình?” Tần Thâm phì cười hỏi, giọng nói có phần kéo dài.

Bây giờ Bạch Đờ mới phản ứng được, mình không đánh đã khai.

Tay lúng túng ngừng giữa không trung.

“Cậu nói cho tớ, cậu lấy ở đâu?” Bạch Đờ gắng sức ngẩng đầu lên nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm lại liếc mắt nhìn tờ giấy, bên trong một chuỗi chữ rậm rạp chẳng chịt, Tần Thâm càng nhìn càng cười tươi.

“Đêm đó tớ không đi. Ở sân thượng.”

“Sau đó cậu ngủ thiếp đi, tớ đưa cậu trở về. Thì... cậu biết đó? Chỉ là sơ ý nhìn thấy một chút. Sau đó á... Tớ đã cầm lên, sau đó á, đương nhiên là tớ phải lấy lá thư cảm động này rồi, nếu không cậu rất đau lòng.”

Tần Thâm càng nói mặt Bạch Đờ càng đỏ, trong nháy mắt quay người muốn đi. Tần Thâm kéo người trở về ôm vào trong lòng.

“Đờ ngốc.” Tần Thâm ôm chặt lấy Bạch Đờ, bất chấp Bạch Đờ giãy giụa.

“Bây giờ cậu đã thừa nhận bản thân thích tớ chưa?” Hô hấp Tần Thâm phả ra trên đỉnh đầu Bạch Đờ, Bạch Đờ nghe thấy Tần Thâm nói chuyện lồng ngực rung rung, mặt đỏ như máu.

“Mới không thích.” Bạch Đờ lẩm bẩm, không còn sức lực...

Tần Thâm giả vờ ho khan vài tiếng. “Ồ, thế à? Vậy cậu cảm thấy tớ có cần đọc ra cho người nào đó nghe thử, bên trong viết gì không?”

Bạch Đờ nghe xong vội vội vàng vàng nói: “Đừng đừng đừng.” Vừa nói vừa nhảy dựng lên che miệng Tần Thâm.

Tần Thâm nắm lấy tay Bạch Đờ. Để ở môi vừa cười hỏi. “Vậy cậu thích tớ sao?”

Bạch Đờ từ từ nhắm hai mắt gật đầu.

Hồi lâu không nghe thấy Tần Thâm trả lời, Bạch Đờ chậm rãi mở mắt ra.

Chỉ thấy nam sinh trước mắt cười, cặp mắt đào hoa tỏa sáng, miệng cười toe toét, mặt mày rạng rỡ, bao nhiêu vui sướng kích động trong lòng đều bộc lộ cả ra khuôn mặt.

“Làm bạn gái của tớ nhé, A Đờ.” Vui vẻ kích động Tần Thâm cũng không quên nhớ cho mình thêm một chuyện vui.

Bạch Đờ đỏ mặt quay người.

Tần Thâm cười lại có hơi khấn trương, thăm dò ôm Bạch Đờ từ phía sau.

“Có được không?”

Trong lòng Bạch Đờ có một giọng nói, nói thế này: Người không hạ lưu phí đi tuổi trẻ, mặc kệ có đáng giá hay không, cô cũng muốn... Nói cho cậu ấy biết, mình cũng thích cậu ấy. (1)

(1) Câu gốc là “Nhân bất khinh cường, uổng thiếu niên”. Đây là câu đại ý được rút ra từ bài thơ Lão thiếu niên của Đường Bá Hổ đời nhà Minh, có nghĩa là: Người không dững khí, uổng phí tuổi trẻ.

Tần Thâm cảm nhận được Bạch Đờ gật đầu, cánh tay ôm chặt, kề cô gần hơn, nói bên tai Bạch Đờ: “A Đờ, tớ lạnh quá.”

Gió biển dường như cảm thấy chưa đủ, lại thổi sóng biển lên, ập vào bãi biển.

Cá heo lại nhảy lên một cái.

Bạch Đồ chỉ chỉ mặt biển: “Tần Thâm, cậu xem, cá heo đến rồi.”

Tần Thâm hít thở sâu nhắm mắt: Rõ là ngốc, lúc này không phải hẳn là nên quay lại ôm tở sao? Trong quyển sách kia đều viết như thế.

Chương 29

Gió biển vẫn còn rất mạnh, hai người cùng dựa sát vào nhau.

Cánh tay Tần Thâm quấn quanh người Bạch Đờ.

Bạch Đờ trông thấy lá thư Tần Thâm cầm trên tay.

Chuyện buổi tối hôm nọ cô có thể nhớ mang máng một chút, nhưng cũng không rõ ràng lắm.

“Cậu nói cậu ở sân thượng?” Bạch Đờ nhớ tới Tần Thâm, xoay người hỏi cậu.

Tần Thâm gật đầu, lưu luyến không nỡ buông Bạch Đờ ra, dắt cô đi khỏi đá ngầm.

Đi đến bên cạnh xe, Tần Thâm để Bạch Đờ ngồi lên, giúp cô đeo mũ.

Bạch Đờ kéo lấy tay Tần Thâm, “Cậu ở đó sao tớ không biết?”

Tần Thâm nhàn nhạt nhìn Bạch Đờ một cái, giọng nói mang theo chút buồn cười: “Cậu uống giống như thành một con ma men, còn nhớ tớ cũng không tệ rồi.”

Bạch Đờ nghe vậy có hơi xấu hổ, dời mắt đi chỗ khác.

Tần Thâm khẽ gõ mũ Bạch Đờ một cái.

“Cậu không chỉ uống say, cậu còn nói cậu muốn mua cho mình một ngôi sao. Tên là Đờ tinh.” Tần Thâm đùa cô, “Còn nhớ không?”

Bạch Đờ xấu hổ nhắm mắt lại.

Cái này trái lại cô có chút ấn tượng.

Một nhúm màu đen Bạch Đờ nhìn thấy chính là Tần Thâm.

Sau khi Tần Thâm bị Bạch Đờ đuổi ra ngoài, từng nghĩ nếu không thì chờ mãi, nhưng sợ mẹ Bạch Đờ về bắt gặp sẽ liên lụy đến cô, thế là liền đi lên trên sân thượng mà Bạch Đờ thích nhất xoa dịu tâm trạng của mình.

Chỉ là càng nghĩ càng cảm thấy bản thân thất bại.

Nhưng dù cho vừa rồi nói quá đáng bao nhiêu, cậu cũng không muốn bỏ cuộc.

Thời điểm đầu óc trống rỗng đột nhiên cậu nghe thấy tiếng bước chân.

Tần Thâm hết hoảng lập tức trốn đi, cậu núp trong bóng tối, nhìn Bạch Đờ nằm trên ghế, muốn tiến lên lại sợ Bạch Đờ nổi giận...

Ngay lúc đang xoắn xuýt nghe thấy Bạch Đờ lẩm bẩm, Tần Thâm có phần dờ khóc dờ cười.

Sau khi Bạch Đờ ngủ say Tần Thâm liền xuất hiện.

Ánh trăng buổi đêm chiếu xuống, xung quanh tiếng ve kêu từ xa truyền đến, lúc sau Bạch Đờ ngủ sâu mỗi lần hít thở kéo theo nhịp tim của Tần Thâm.

Dáng vẻ Bạch Đờ say giấc càng đẹp hơn. Giống như đứa trẻ chưa bước ra xã hội, nước da trắng trắng mềm mềm, dường như hơi không thoải mái, Bạch Đờ ‘ừm’ mấy tiếng, ánh mắt Tần Thâm dịu dàng cười.

Dưới lầu truyền đến giọng nói, Tần Thâm lo là Bạch An Chi.

“Thật đúng là đồ ngốc.” Tần Thâm bế người lên.

Bạch Đờ không khóa cửa, Tần Thâm đẩy một cái đã mở ra.

Trông thấy bên trong căn phòng đã mở cửa kia có cặp sách của Bạch Đờ, Tần Thâm bế Bạch Đờ lên giường, nhẹ nhàng thả xuống.

Làm xong một loạt chuyện, Tần Thâm căng thẳng đổ mồ hôi đầy người, lần đầu tiên bế nữ sinh, lại là nữ sinh mình tâm tâm niệm niệm, nhịp tim khó tránh mà có phần nhanh.

Cửa sổ không đóng, gió thổi đến.

Trang giấy trên bàn sách kế bên cửa sổ bị thổi bay.

Vang lên sột soạt, Bạch Đờ ‘ưm’ mấy tiếng.

Tần Thâm bước nhanh lên trước đóng cửa sổ lại, trang giấy bay ở bên chân Tần Thâm.

Tần Thâm khom lưng, nhặt lên.

Lật trang giấy trắng qua, chữ bên trong làm cho trái tim Tần Thâm vốn bình ổn lại một lần nữa đập bịch bịch không ngừng, phút chốc mặt đỏ lên.

Chỉ thấy trên giấy viết đầy: Tần Thâm tớ cũng thích cậu, cực kì thích cậu, tớ thích cậu, thích cậu, thích cậu.....

Khóe miệng Tần Thâm hé ra cười to, lòng tràn đầy vui vẻ nhìn về phía nữ sinh trên giường, đôi mắt của cậu giống như một vòng xoáy thật sâu, cuốn Bạch Đờ và linh hồn vào nội tâm của mình.

Cậu cảm giác tim của mình giống như được rót mật ong, chảy ngược lên yết hầu rồi lại đến môi, cậu không muốn để nó chảy ra, chột nuốt mật ong này xuống, cậu cảm thấy vị ngọt.

Tần Thâm rón rén gấp lại tờ giấy, cất vào trong túi quần.

Trong một tháng này Tần Thâm làm cho Bạch Đờ tức giận không ít lần, mỗi lần tức vô cùng, liền lấy tờ giấy này ra nhìn, nói với bản thân: Ngược vợ sướng nhất thời, tán vợ mất cả đời.

Bạch Đờ cười thành tiếng, đeo mũ nên thanh âm có phần ngọt ngọt: “Vì lẽ đó cậu đã mua sách gì đọc, cậu vẫn nhớ chứ?”

“Tớ có mua sách gì đâu? Cậu đừng nói lung tung.” Tai Tần Thâm đỏ lên không chịu thừa nhận.

Bạch Đờ hí hí mắt, đưa tay nắm lấy ba lô của Tần Thâm, Tần Thâm không kịp ngăn lại, đã trông thấy quyển sách khiến người không nói nên lời mà muốn cười.

“Bí kíp tốt nhất làm thế nào để có thể theo đuổi thành công nữ sinh mình thích trăm phần trăm”. Bạch Đờ nhìn mắt Tần Thâm, đọc lên từng câu từng chữ, ai bảo cậu cầm tờ giấy trên cô.

Tai Tần Thâm đỏ lên, một phen bắt lấy nhét vào trong ba lô, “Cậu biết từ lúc nào vậy?”

Bạch Đờ cười ha ha.

“Đã sớm biết, ngày tớ đau bụng đã nhìn thấy.” Bạch Đờ nhưn mày, có phần thiếu đòn mà nói.

Mặt Tần Thâm càng lúc càng đỏ, “Cậu lại cười...”

“Cười nữa tớ sẽ hôn cậu.”

Tần Thâm dứt lời Bạch Đờ chợt ngừng tiếng cười, ánh mắt mất tự nhiên nhìn phía khác.

Tần Thâm cũng cảm thấy xấu hổ, lấy tay che miệng, ngón trỏ sờ sờ chóp mũi. Cuối cùng quyết định, tiến lên ôm Bạch Đờ.

“Không hôn, cậu đồng ý tớ mới hôn, không bắt nạt cậu.” Tần Thâm ôm Bạch Đờ, nói thật nhỏ.

Tim Bạch Đờ ấm áp, ôm lại Tần Thâm, vỗ lưng cậu, “Đi thôi, cậu lạnh thế này.”

Tần Thâm vẫn chưa sưởi ấm xong, cô đã bất thành linh nói câu này cho cậu...

Tần Thâm rầu rĩ buông ra, vắt chân qua, tay vặn một cái, chân ga ‘ầm’ một tiếng, xe máy lao đi vùn vụt.

Đến hẻm nhỏ, Bạch Đờ vẫn như cũ nói Tần Thâm dừng ở cổng.

Bạch Đờ bước xuống xe.

Tần Thâm bất mãn hừ một tiếng: “Tớ còn tưởng là bạn trai, có thể tiễn cậu đến dưới lầu, không ngờ vẫn chưa được.”

Tần Thâm càng nói càng tủi thân, cuối cùng hai tay khoanh trước ngực, đầu ngoẹo về một bên, cực kì giống đứa trẻ làm nũng.

Bạch Đờ phì cười, duỗi tay xoa nắn ngón tay cậu, “Nghĩ gì thế? Cậu hiểu mà.”

Tần Thâm cầm lại tay Bạch Đờ, cầm mãi, cầm đến khi tay cô nóng hổi, ngoài miệng thấp giọng: “Tớ rõ là thua bởi cậu, vào đi, tớ nhìn cậu vào.”

Tần Thâm vừa gặp Bạch Đờ cũng chỉ có thể lùi bước, từ lần đầu tiên bắt đầu đã như vậy.

Bạch Đờ gật đầu, cười nói: “Tớ đi nhé.”

Tần Thâm nghĩ tới gì đó, vội vàng xuống xe, kéo Bạch Đờ lại ôm.

“Nhưng cậu không được chơi xấu.” Tần Thâm buồn bực nói.

“Cái gì?”

Tần Thâm nghe thấy câu trả lời này lại bất mãn, cúi đầu nhìn cô, khẽ nói: “Là chuyện làm bạn gái của tớ...”

Mặt Bạch Đờ ửng đỏ, thoát khỏi Tần Thâm gật đầu ừ một tiếng, liền đi vào trong ngõ nhỏ.

Tần Thâm đứng ở đầu ngõ đêm khuya mới rời đi.

Bạch Đờ đeo cặp, sáng sớm đi ra ngoài đã thấy Tần Thâm.

Lúc ấy Bạch Đờ gặm bánh bao, đi từ từ đến trạm xe buýt, lúc đang ăn say mê, Bạch Đờ cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình.

Thuận theo cảm giác nhìn sang, đã thấy ai đó đứng cách đó không xa, một tay hút túi, một vai đeo cặp. Bên trong đôi mắt ấy tất cả đều là cô.

Người này...

Bạch Đờ hơi sặc, ho khan vài tiếng.

Tần Thâm bước nhanh tiến lên, vặn mở bình giữ nhiệt, đổ nước ấm ra, đưa đến bên miệng Bạch Đờ.

Mới đầu Bạch Đờ không nghĩ nhiều như vậy, uống ừng ực xong, uống xong mới biết đây là ly của Tần Thâm.

“Cái này...” Bạch Đờ chỉ chỉ cái ly.

Tần Thâm trêu cô, nhướn mày nói: “Sợ cái gì, cũng không phải chưa từng uống cùng một ly.”

Chương 30

Tần Thâm thành công làm cho Bạch Đồ nhớ lại chuyện trà sữa lần nọ.

“Lần đó không tính.” Bạch Đồ quay đầu qua chỗ khác, không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm cười đến mức ám muội tiến lên trước, dường như mang theo chút ý cười: “Không tính? Nhưng đó là nụ hôn đầu của tớ, cậu tính thế nào?”

Tần Thâm lại xích lại gần cô một chút, Bạch Đồ đều cảm giác mặt Tần Thâm và mình cũng sắp kề sát vào nhau.

Cô đẩy mặt Tần Thâm ra, nhỏ giọng nói: “Lần đó là không cẩn thận.”

“Thật sao?” Tần Thâm giả vờ nghi ngờ hỏi.

Bạch Đồ gật đầu.

“Thế nhưng mà, không phải tớ cố ý, là tớ cố tình.” Tần Thâm đứng thẳng người, vắn bình nước lại, trong mắt mang vẻ trêu tức nhìn cô.

Bạch Đồ nhắm mắt, cố gắng không chú ý bầu không khí xấu hổ này.

Cũng may, dường như xe buýt biết Bạch Đồ xấu hổ, không quá một phút đã đến.

Học sinh xung quanh đều biết Tần Thâm theo đuổi Bạch Đồ, không nghĩ là đã theo đến nhà, nhưng cũng không dám chọc Tần Thâm, đợi Tần Thâm lên xe trước.

Bạch Đờ đi lên, Tần Thâm đi theo.

Nhưng có chỗ ngồi, Bạch Đờ vẫn đứng đấy, Tần Thâm không hiểu, “Không ngồi sao?” Cậu chỉ vị trí trống.

Bạch Đờ lắc đầu, đứng bên cạnh nơi cửa sổ xó xỉnh: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết.” Cô kéo Tần Thâm qua, cùng đứng một chỗ.

Qua hai trạm, cuối cùng Tần Thâm đã biết.

Hóa ra là nhóm người lớn tuổi kia.

Trên xe buýt, người chen người, nhưng lại không có một ai dám dõn qua bên này.

Tần Thâm giam chặt Bạch Đờ, vững vàng đứng chung một chỗ.

“Sao cậu lại ở đây?” Bạch Đờ giống như mới nhớ đến vấn đề này.

Tần Thâm gõ trán Bạch Đờ một cái, “Mới bắt đầu nhớ hỏi tớ?”

Tần Thâm hừ một tiếng.

Bạch Đờ mặt dày cười, Tần Thâm cúi đầu xuống, xoa xoa tóc cô.

“Đợi cậu.” Hai chữ, ngôn giản ý minh.

“Sớm biết cậu sẽ tới, tớ đã mua thêm mấy cái bánh bao.” Bạch Đờ lẩm bẩm.

Tần Thâm thấp giọng cười vài tiếng, mượn cơ hội lén ôm Bạch Đờ.

“Không muộn, sau này mỗi ngày đều đợi cậu.”

Bạch Đờ cúi đầu, mặt đỏ ửng hết lên, dưới ánh nắng buổi sớm, dưới đồng phục của nam sinh đầy mùi bột giặt, hiện lên vô cùng xinh xắn.

Hôm nay học sinh trong xe đặc biệt yên tĩnh, ngay cả tài xế cũng cảm thấy kỳ quái.

Kỳ quái hơn là, hôm nay tài xế thấy được một cậu bé rất anh tuấn, đẹp trai, ngay cả các bác gái cũng đang lén lút thảo luận.

Chuyện Tần Thâm và Bạch Đờ thành một đôi, Lý Thần Tinh tinh ranh sáng sớm trông thấy hai người tiếp xúc qua lại đã biết, Tần Thâm luôn luôn lơ đãng đi đến bên này, lại lơ đãng nắm lấy tay Bạch Đờ, Bạch Đờ chỉ đỏ mặt nhưng cũng không tức giận.

Lý Thần Tinh chờ cơ hội liền điên cuồng reo hò hét lên, kích động cuống quýt kéo lấy Bạch Đờ, “Nói, thành thật khai báo.”

Bạch Đờ bất đắc dĩ cười, “Cậu muốn tớ nói gì à?” cô thuận thế véo mặt Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh không cam lòng yếu thế nhéo lại.

Hai người chơi đùa một hồi quên cả trời đất.

“Tớ đã nhận ra cậu ta đối xử với cậu không bình thường từ lâu.”
Dáng vẻ ‘nhanh khen tớ’ trên mặt Lý Thần Tinh.

Bạch Đờ nén cười, thấp giọng hỏi thăm: “Xin hỏi làm sao Lý đại mỹ nữ biết?”

Lý Thần Tinh khoanh hai tay trước ngực, ho khan vài tiếng nói:
“Không phải là lần sân bóng kia, khi đó cậu ấy nói, Bạch Đờ là của Tần Thâm tôi.”

“Cậu nghe trông men bao nhiêu.” Lý Thần Tinh lắc đầu lia lịa.

“Bạch Đờ, cậu hời ròi. Tần Thâm lại là người yêu trong mộng của nữ sinh trường chúng ta đó.” Lý Thần Tinh thấp giọng hét lên, “Hẹn hò với trùm trường cảm giác thế nào?”

Bạch Đờ suy tư một chốc. Tay chạm cằm một cái, “Tạm được.”

“Chỉ tạm được?” Lý Thần Tinh choáng váng, chớp mắt hỏi.

Bạch Đờ không nhin được, “Làm sao có thể, mới không phải. Rất sáng khoái.” Bạch Đờ nắm chặt tay, kích động mà nói.

Bạch Đờ đâu chỉ thoải mái, quả thực muốn bay, vừa nhớ tới gương mặt đẹp trai kia của Tần Thâm cùng với dáng người kiêu ngạo, nội tâm Bạch Đờ thét lên không thôi.

Có điều chủ yếu nhất là cái tính cách cực kì đáng yêu ngạo kiều của Tần Thâm, Bạch Đờ thích không muốn buông tay.

Lý Thần Tinh cũng nắm tay theo, “Tớ biết ngay mà.”

Tần Thâm ngồi phía sau, phì cười nhìn động tác của Bạch Đờ.

“Nói, ai tỏ tình trước?” Lý Thần Tinh lại tiếp tục bắt quái.

Bạch Đờ ho khan vài tiếng, “Cậu ấy.”

Lý Thần Tinh lại kích động: “Nói xem cậu ấy tỏ tình thế nào, nhanh lên.”

Bạch Đờ nói rất sơ lược: “Cậu ấy nói cậu ấy thích tớ, muốn tớ làm bạn gái cậu ấy, tớ nói được.”

Tay Lý Thần Tinh ngừng giữa không trung, nửa vờ.

“Chỉ... như vậy?” Lý Thần Tinh nhìn Bạch Đờ xác nhận.

Bạch Đờ gật đầu.

Lý Thần Tinh nguýt Bạch Đờ một cái: “Cậu cũng thật không có tiền đồ. Cậu ta nói thích cậu, nói thành một đôi, cậu cứ như vậy vội đồng ý?”

Trong đầu Bạch Đờ nghĩ, “Không, không phải, tớ không có, cậu lại nói lung tung.”

Nhưng hiện thực thì bất tranh khí (1) mà gật đầu, “Đúng thế.” Cô cũng không muốn sau khi cô nói thật, Lý Thần Tinh lại tới gần cô hỏi: Cậu viết gì trong lá thư thế?

(1) Bất tranh khí 不爭气 có nhiều ý, không cố gắng, ươn hèn.. Mình nghĩ ở đây Bạch Đờ không cố gắng phủ nhận mà lại thừa nhận ấy ^^

Cái này muốn cô trả lời thế nào chứ, cứ trực tiếp nói sơ lược một phiên bản rút gọn.

Lý Thần Tinh còn đang chìm đắm trong thế giới bất tranh khí của Bạch Đờ.

Chỉ thấy có người nói một câu: “Cô ấy nói sót rồi, cô ấy chưa nói tớ theo đuổi cô ấy rất lâu rồi, cũng chưa nói câu tớ rất thích cô ấy.”

Bạch Đờ thuận theo nhìn sang, không biết từ lúc nào Tần Thâm đã đổi chỗ với người khác ngồi phía sau, nhìn chằm chằm Bạch Đờ rồi nhếch miệng cười nói: “A Đờ, tớ nói đúng không.”

Đáng ghét, lại phóng điện!

Trong lòng Bạch Đờ mắng Tần Thâm một hồi, cái người này hình như biết cô thích cậu cười, thỉnh thoảng luôn quyến rũ cô một chút.

Bạch Đờ mê mẩn nhìn, ngơ ngác gật đầu: “Ừm.”

Lý Thần Tinh lại muốn bát quái, nhưng cũng không dám tiến lên hỏi Tần Thâm, lén xoa xoa véo tay Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ không nhin được, rên một tiếng.

Lý Thần Tinh kinh hồn bạt vía liếc mắt nhìn Tần Thâm, chỉ thấy tay Tần Thâm nắm chặt bút, ánh mắt muốn giết người nhìn mình.

Làm cho Lý Thần Tinh run lên.

—

Trần Ôn và Lý Minh phát hiện Tần Thâm không hút thuốc lá. Chuyện này phát hiện đã hơn một tháng trước.

Mỗi lần Tần Thâm tới nhà vệ sinh chỉ đơn thuần đi vệ sinh, không còn tiếp tục cùng bọn họ đi tới tiên cảnh nữa...

Không chỉ Trần Ôn và Lý Minh, mấy người chơi thân với Tần Thâm cũng cảm thấy như vậy, không những thế, Tần Thâm lại cự tuyệt một người đưa thuốc lá.

“Không hút.” Tần Thâm nhàn nhạt nói ra hai chữ.

“Anh Thâm, thuốc lá xịn đấy.” Người đưa thuốc lá giải thích, cậu ta biết Tần Thâm quái gở, không phải thuốc xịn sẽ không hút.

Tần Thâm vẫn lắc đầu, thản nhiên trả lời: “Bỏ thuốc rồi.”

Đám người buồn cười nói: “Sao lại bỏ rồi?”

Tần Thâm vừa rửa tay vừa nói: “Không khỏe mạnh, giống như uống rượu, tổn hại sức khỏe.”

Đám người: Không khỏe mạnh? What đã hút mấy năm anh nói với tôi không khỏe mạnh?

“Mày biết anh Thâm làm sao không?” Sau khi Tần Thâm đi có người hỏi Trần Ôn.

Trần Ôn lắc đầu: “Không biết.”

“Tâm tư lão đại mày đừng đoán.” Có người vỗ vỗ bả vai Trần Ôn.

“Đúng rồi, anh Thâm theo đuổi được Bạch Đờ chưa?”

“Không rõ lắm.” Trần Ôn đáp.

“Hai người họ dùng dà dùng dằng lâu thế rồi, anh Thâm đúng thật là, cứ y như con gái ấy, thích người ta từ lâu mà mãi không tỏ tình, làm cho tao cũng sốt hết cả ruột.” Lý Minh gãi tóc phiền não nói.

Trần Ôn lườm Lý Minh: “Mày không sợ chết à? Nói anh Thâm con gái?”

Lý Minh lập tức che miệng, cười đùa nói: “Nói sai nói sai, mọi người xem như chưa từng xảy ra, hì hì.”

“Có điều tụi mày đừng nói, dáng dấp Bạch Đờ cũng thật đẹp mắt.” Có người cười nói, “Hôm đó tao đặc biệt liếc mắt nhìn trộm, thật đúng là hiện lên cảm giác có phần thư hương thế gia (2).”

(2) Thư hương môn hộ – 书香门户 – shū xiāng mén hù (cụm từ ngày xưa dùng để chỉ gia đình trí thức có đọc sách). Ngoài ra còn có nhiều cụm ý nghĩa tương tự: Thư hương môn đệ- 书香门第- shū xiāng mén dì ; Thư hương thế gia- 书香世家 – shū xiāng shì jiā, vân vân. Nguồn gốc của chữ “thư hương là ngày xưa người ta dùng một loại cỏ thơm ép vào sách để chống mối mọt. Khi mở sách ra sẽ có mùi hương thơm của cỏ này. Thư hương do đó dùng để ám chỉ nội dung sách, kiến thức này nọ.

Trần Ôn biết Bạch Đờ xinh đẹp, nhưng lời bọn chúng nói, Trần Ôn và Lý Minh nghe vậy cũng chỉ cười cười. Không phải là mượn cơ hội vỗ mông ngựa đâu, hoàn cảnh gia đình Bạch Đờ, làm sao có thể không chịu khổ, lại còn thư hương thế gia.

Nhưng trái lại Trần Ôn và Lý Minh rất thích Bạch Đờ, không giống dáng vẻ giả vờ nũng nịu của nữ sinh khác.

Nếu cô có thể làm chị dâu cũng rất tốt. Dẫu sao bọn họ cũng không chỉ thấy bộ dạng chịu thua của Tần Thâm trước mặt Bạch Đờ một lần.

Trần On thế mà lại cùng Tần Thâm lớn lên, nhưng cũng chỉ thấy Tần Thâm chịu thua với Bạch Đồ mà thôi.

Người khác hả, bạn cứng, Tần Thâm càng cứng hơn.

Chương 31

Tần Thâm trở về phòng học, đầu tiên là nhìn về phía Bạch Đờ, trông thấy trong tay cô nắm túi chườm nóng thật chặt, cậu cười thầm đến mức nở hoa trong bụng.

Vì đó là cậu mua cho Bạch Đờ.

Tần Thâm sai bước dài đi vào, ngồi chỗ phía sau Bạch Đờ.

Đưa tay chạm lưng Bạch Đờ một cái, khẽ giọng hỏi: “Còn lạnh không?”

“Hút thuốc?” Bạch Đờ híp mắt hỏi.

Tần Thâm ngửi quần áo mình, trung thực lắc đầu đáp: “Không có.”

Bạch Đờ bĩu môi, lẩm bẩm: “Nói dối.”

Tần Thâm bị dáng vẻ này của cô làm buồn cười, cậu rời khỏi chỗ ngồi, ngồi xổm bên cạnh chân Bạch Đờ, nói khẽ: “Đâu có, tớ đã sớm bỏ, nếu cậu không tin, có thể đi hỏi Trần Ôn thử.”

Tay Tần Thâm không thành thật nắm lấy tay Bạch Đờ.

Nghỉ giữa giờ nhiều người ra ngoài hoạt động, trong lớp cũng chỉ là mấy người thích học tập. Bây giờ cũng vui đầu miệt mài chăm học.

Bạch Đờ ‘bốp’ một tiếng, khẽ đánh lên, nhìn xung quanh một chút: “Có người đấy.”

Tần Thâm cũng nhìn một vòng theo, quay đầu lại xoa nắn ngón tay Bạch Đờ, miệng chứa ý cười: “Không sợ, không ai nhìn.”

“Tin tở, đã bỏ từ lâu rồi.” Tần Thâm cười nhìn Bạch Đờ giải thích.

“Nhưng tở chưa nói không cho cậu hút, cậu khẩn trương cái gì?”
Bạch Đờ duỗi tay sờ tóc Tần Thâm, rất dài, lúc đầu có hơi khó khăn.

Tần Thâm thấp đầu hơn, thuận tiện cho Bạch Đờ chơi đùa.

“Nhưng mà trong sách nói nếu như bỏ thuốc, bạn gái sẽ vui.” Ý nghĩ trẻ con của Tần Thâm khiến cho Bạch Đờ cười toe toét.

“Cậu vui không?” Tần Thâm có hơi sốt sắng mà hỏi.

Bạch Đờ không giấu giếm, cười nhạt thành thật gật đầu.

Tần Thâm đảo mắt, được một tấc lại muốn tiến một thước nói: “Vậy cậu có thể đáp ứng tở một chuyện không?” Cậu ngẩng đầu, bàn tay to lớn bao bọc bàn tay nhỏ của Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghiêng đầu: “Chuyện gì?”

Tần Thâm liếm môi một cái, thương lượng: “Tở không hút thuốc cậu cũng đừng uống rượu.”

Dường như Bạch Đờ nhớ tới gì đó, hôm nọ hình như cô đã nói một câu: “Cậu nói tở uống rượu không tốt, vậy cậu hút thuốc không phải cũng như nhau.”

“Cậu sẽ không.... vì..”

Tần Thâm trung thực gật đầu, “Ừm, cậu đã nói câu ấy, tở đã không còn hút thuốc nữa.”

“Vừa mới bắt đầu tở sẽ mang theo hộp thuốc. Dù sao thuốc lá không dễ dàng bỏ như vậy, thỉnh thoảng nghiện thuốc tở chỉ ngửi một chút.”

Bạch Đờ nhớ đến hôm đau bụng kinh nhìn thấy cái hộp trong quần na ná hộp thuốc lá, hóa ra là ngửi một chút sao.

Bạch Đờ chột nở nụ cười, “Được, sau này tớ không uống nữa.”

Tần Thâm nhướn mày kéo tay Bạch Đờ qua, móc lấy ngón út, ấu trĩ nói: “Ngoéo tay treo ngược, một trăm năm không được thay đổi, người thay đổi là con cún con.”

Bạch Đờ cười mím mặ cho Tần Thâm vuốt ve tay mình.

Mùa đông hai tay Tần Thâm lạnh buốt, nắm lấy tay nhỏ ấm áp của Bạch Đờ, tràn ngập sách vở và tiếng cười đùa trong trường học nói lời hứa đáng yêu nhất.

Những năm tháng sau này, trong đầu Bạch Đờ chỉ có một ý nghĩ: Cũng may những ngày tháng xanh thắm thăm thẳm bản thân gặp được là Tần Thâm, không phải ai khác.

Thầy giáo phát hiện gần đây Tần Thâm rất ít ngủ, thỉnh thoảng thường xuyên ngẩn người nhìn chỗ ngồi phía trước.

Thế là, ông giả vờ ho khan vài tiếng, nói: “Tần Thâm, mời đứng lên, đọc mấy câu này xem.”

Thầy giáo Ngữ Văn đẩy mắt kính, đứng trên bục, có phần thấp thòm đợi Tần Thâm trả lời, nói cho cùng tiểu bá vương này rất có khả năng không nể mặt ông, dựa theo trước kia sẽ còn tỏ ra cáu kỉnh làm ầm ĩ một phen.

Nhưng hôm nay!

Tần Thâm không cáu kỉnh giống trong dự liệu trước đây, trái lại là ngoan ngoãn đứng lên, lật đến trang Trần Ôn chỉ cho cậu, cầm sách giáo khoa lên, giọng nói trầm thấp có lực, đọc từng chữ: “Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.” (1)

(1) Mình ghi rất chi tiết về bài thơ và cả ý nghĩa ở trang mục lục của truyện rồi, bạn nào muốn thì có thể đọc ở trang đó nhe.

Thầy giáo Ngữ Văn hài lòng gật đầu, cười nói: “Ừm, đọc rất tốt.”

Tần Thâm kêu ngạo hừ một tiếng, cả lớp quay đầu lại nhìn Tần Thâm, kể cả Bạch Đờ.

Tần Thâm nhướn mày nháy mắt với Bạch Đờ, ý nói: Tớ lợi hại chứ.

“VẬY ĐI, CHÚNG TA MỜI TẦN THÂM GIẢI THÍCH Ý NGHĨA CỦA NHỮNG LỜI NÀY MỘT CHÚT.” Thầy giáo Ngữ Văn được một tắc lại muốn tiến một bước mà nói, nụ cười trên mặt Tần Thâm cứng ngắc lại mấy giây.

Ông bốn mắt này. Tần Thâm thầm mắng.

“TẦN THÂM, GIẢI THÍCH XEM NÀO.” Thầy giáo Ngữ Văn gật đầu, giống như đang khích lệ Tần Thâm.

Làm sao Tần Thâm biết ý nghĩa cụ thể, chỉ biết tương tự là nhớ nhưng, dứt khoát cũng không thèm đếm xỉa, nhắm mắt lại, mở miệng liền nói: “Ý là nhớ nàng muốn chết.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Thâm chột mở to mắt nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ mím môi, cả lớp yên tĩnh một chốc, lấy lại tinh thần, cười phá lên.

“Ha ha ha ha, anh Thâm lợi hại.”

“Anh Thâm quả nhiên là anh Thâm.”

“Đại ca quả nhiên là đại ca.”

Thầy Ngữ Văn đập bàn, Tần Thâm lờm người xung quanh một vòng, tất cả đều im bật.

Chỉ có bả vai Bạch Đờ còn đang run rẩy, cũng chỉ có cô dám.

Tần Thâm nhìn thấy, bất đắc dĩ cảm thấy vừa bức vừa buồn cười.

Thầy Ngữ Văn nén cười, ung dung từ tốn nói: “Câu trả lời của Tần Thâm cũng coi như tính, chỉ là cần đầy đủ hơn chút.”

Người trong lớp ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ ‘ồ’ một tiếng.

“Tiếp theo để Bạch Đờ ủy viên học tập của lớp chúng ta giải thích thử xem.” Thầy Ngữ Văn vừa dứt lời, Tần Thâm muốn tiến lên ôm ông một cái, ông bốn mắt này, á không đúng, thầy giáo Ngữ Văn này thật là đẹp trai.

Tần Thâm cảm thấy thầy Ngữ Văn đứng cùng đội với cậu.

Nam sinh trong lớp reo hò với Tần Thâm: “Ơ, anh Thâm. Có còn là đàn ông không đây, để chị dâu giúp anh.”

Trong lớp biết Tần Thâm theo đuổi Bạch Đờ, bất kể cô đã đồng ý chưa, gọi Bạch Đờ là chị dâu chị dâu rất lâu.

Trước đây Tần Thâm chắc chắn sẽ không để ý tới lời nói của những người này, nhưng hôm nay Tần Thâm rất không biết xấu hổ nở nụ cười, giọng nói vừa lười biếng vừa kiêu căng nói: “Ai cần mày lo chứ.”

Vừa dứt lời, ánh mắt nam sinh nhìn Bạch Đờ và Tần Thâm càng trở nên mờ ám hơn nữa.

Trần Ôn ăn dưa: “Hai món hàng này thành một đôi rồi?”

Bạch Đờ dưới cái liếc mắt cười trêu chọc của Lý Thần Tinh, đỏ mặt đứng lên.

Âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại: “Nghĩa là, tôi từ lúc sinh ra đến bây giờ cũng không biết tương tư là gì, mới vừa hiểu tương tư là gì, lại bị tương tư giày vò.”

Bạch Đờ trả lời xong, thầy giáo hài lòng đẩy kính mắt, gật đầu một cái: “Nói rất tuyệt, mời ngồi.”

Bạch Đờ ngồi xuống, Tần Thâm ra sức vỗ tay đi đầu, các nam sinh làm theo. Rất nhiều nữ sinh trong lớp nguyệt Bạch Đờ một cái.

Tiếng vỗ tay của Tần Thâm ở phía sau không dừng, sắc mặt Bạch Đờ càng đỏ lên, thực sự không nhịn được, quay đầu lại lườm Tần Thâm một cái.

Tần Thâm có phần sợ hãi, yếu ớt thu tay lại.

Tụi nam sinh trông thấy màn này, kinh ngạc đến ngây người...

Cũng có một ngày anh Thâm sợ sệt...

Thầy giáo Ngữ Văn liếc mắt nhìn hai người, nhướn mày, khẽ 'hừ', hai cái đũa nhỏ này, còn muốn giấu giếm lão già này.

Tiết học này Tần Thâm nghe giảng đặc biệt nghiêm túc.

Bao gồm bài <Chiết quế lệnh> (nguyên. Từ Tái Tư) được cậu đọc thuộc lòng.

Buổi chiều trên đường về, Tần Thâm ngồi cùng Bạch Đờ trên xe buýt.

Bạch Đờ nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, Tần Thâm ngồi bên cạnh nói không ngừng, ồn ào nhưng lại thỏa mãn.

"Tớ sẽ không để cậu tương tư chịu khổ." Ngón trỏ Tần Thâm sờ chóp mũi, mất tự nhiên nói.

Bạch Đờ nghe vậy xoay người nhìn Tần Thâm, dáng vẻ nghiêm túc của cậu vẫn cực kì hiếm thấy, tim cô lại có phần xúc động, chậm chạp mở miệng: "Ừm. Tớ cũng không đâu."

Bạch Đờ nói xong đặt tay lên đùi, bện mười ngón tay lại.

Tần Thâm duỗi tay nắm lấy tay Bạch Đờ đặt lên đùi mình ngẫm nghĩa, mặt ửng đỏ nhẹ nhàng 'ừm' một tiếng.

Lúc Bạch Đờ về đến nhà, nhìn thấy Bạch An Chi. Bà ngồi ở phòng khách, trong tay kẹp xì gà.

Khoảnh khắc thấy Bạch Đờ tiến đến, dụi xì gà đi.

“Về rồi?” Bạch An Chi cười nói.

Bạch Đờ gật đầu, khẽ hỏi: “Mẹ cũng quay về rồi?”

Bạch An Chi có hơi lúng túng, gật đầu.

Hai người đứng chung một chỗ nhìn nhau không nói gì, vốn lúc trước tình cảm giữa hai người chữa trị được một chút, thế nhưng Bạch An Chi đột ngột rời đi một hồi, giống như lại nói cho Bạch Đờ, có một số người không thể ở bên nhau dù thế nào đi chăng nữa.

“Mẹ đã mua áo cho con.” Bạch An Chi cười nói. Lấy áo khoác từ trong túi ra, mất tự nhiên tiến lên, ướm thử.

“Vẫn được, có hơi lớn chút.” Bạch An Chi có phần lúng túng, Bạch Đờ mím môi, cầm lấy áo, “Không sao ạ, mùa đông vốn mặc nhiều hơn, lớn chút càng tốt.”

Bạch An Chi lại cười, tự mình xoa dịu xấu hổ lúc này: “Nói rất có lý.”

“Phải rồi, con tính học đại học gì?” Từ lần trước dường như Bạch An Chi bắt đầu chú trọng tương lai của Bạch Đờ, chuyện này Bạch Đờ cảm giác rất rõ ràng.

Bạch Đờ suy tư một chút, phút chốc nhớ đến Tần Thâm.

“Vẫn chưa xác định, đến lúc đó hẵng nói.” Bạch Đờ mập mờ đáp khiến Bạch An Chi chau mày, “Không phải lần trước con nói muốn đến thành phố Biên học máy tính sao?”

Bạch Đờ mím môi, “Điểm chuẩn ở đó cao quá.”

Bạch An Chi cho là Bạch Đờ lo lắng không thi đậu, trấn an: “Mẹ tin con sẽ thi đậu.” Bạch An Chi vỗ vỗ vai Bạch Đờ.

“Con biết con thi được.” Bạch Đờ sụp mắt, phiền não thờ ra.

Bạch An Chi nghe vậy thì cười: “Mẹ đã nghĩ kĩ, chờ con đến lớp Mười hai, mẹ lấy được sổ hộ khẩu, chúng ta lập tức dọn đến thành phố bên cạnh, cũng tiện cho con đi học.”

Bạch Đờ nghe vậy chột ngắc đầu, lúc trước cô rất muốn chuyển nhà, rất muốn ở cùng Bạch An Chi.

Nhưng bây giờ cô không muốn, nhưng cô biết cô không thể từ chối Bạch An Chi.

Vậy Tần Thâm thế nào? Tần Thâm sẽ từ chối cô sao?

Trong lòng Bạch Đờ liên tục vang vọng câu nói này.

Rốt cuộc Tần Thâm thích cô bao nhiêu? Cô chưa từng hỏi.

Chương 32

Cả ngày tâm tư của Bạch Đờ đều bay xa, ăn trưa cũng không nhiều.

Giữa lúc đang phiền não...

Dì Thúy ở dưới lầu ngẩng đầu lên gọi Bạch Đờ: “A Đờ, điện thoại.”

Bạch Đờ ‘vù’ một tiếng đứng lên, mang dép lập tức vọt xuống lầu.

Bạch An Chi ngồi ở phòng khách xem tivi, bị dọa giật mình một cái, mắt nhìn bóng dáng Bạch Đờ, khẽ nói: “Cái con bé này.”

Bạch Đờ rất không tự nhiên vẫn muốn ra về bình thản đi đến, vừa đóng cửa, cô đặt ống nghe bên tai, “A lô” một tiếng.

Giọng nói của Tần Thâm ngăn cách bởi điện thoại bàn màu đỏ truyền vào tai cô: “Hôm nay cậu sao thế? Cơm trưa cũng không ăn bao nhiêu, cũng không nói chuyện với tớ.”

Trong giọng của cậu mang theo chút tủi thân, khiến cho Bạch Đờ ý thức được hình như hôm nay mình đã lạnh nhạt với cậu.

Tần Thâm cũng không dám làm cho Bạch Đờ nổi giận, chỉ có thể thuận theo tâm ý của Bạch Đờ, mãi đến khi về đến nhà, Tần Thâm cảm thấy Bạch Đờ im lìm thật sự là rất tổn hại cơ thể, bật người lập tức từ giường đứng dậy gọi điện thoại.

Cậu đã sớm nhớ kĩ số điện thoại của quầy bán quà vật, cũng đã hỏi Bạch Đờ gọi số điện thoại này cô có thể nghe máy không?

Lúc đó Bạch Đờ nói: “Có thể.”

“Tần Thâm.” Bạch Đờ khe khẽ nói, ngón tay móc sợi dây quanh co khúc khuỷu của điện thoại bàn.

“Hửm?” Tần Thâm khẽ một tiếng.

“Cậu thích học không?” Sau khi Bạch Đờ hỏi xong mới cảm thấy câu mình hỏi thực sự là phí lời, nếu thích thì thành tích của cậu không đến nỗi kém đến mức này.

“Quên đi, xem như tớ chưa từng hỏi.” Cô có phần nản lòng lắm lắm.

Tần Thâm nghe thấy Bạch Đờ khẽ thở dài, trong lòng xoắn chặt như sợi dây.

“Thích.” Tần Thâm biết mình nói dối, nhưng cũng không muốn Bạch Đờ buồn.

“Nói dối.” Âm thanh mềm mại của Bạch Đờ nói tiếp.

Tần Thâm cười, thậm chí nghĩ đến dáng vẻ làm nũng của Bạch Đờ.

Từ trước đến nay cậu chưa từng nghiên cứu thích học hay không, rất nhiều học sinh giỏi cũng không thích, chẳng qua trường học của bọn họ đã tìm đúng cách, cũng không dám nói thành tích không thể đi lên là không thích học, chỉ là bọn họ không tìm đúng phương pháp.

“Không nói dối, cậu sao vậy?” Tần Thâm thấp giọng hỏi thăm, giống như suối trên núi chảy, giọng nói trong veo.

“Đại học tớ muốn đến thành phố bên cạnh.” Bạch Đờ nói xong, lại có hơi lo lắng, tự mình tiếp một câu giải thích: “Cũng không nhất định.”

Phản ứng của Tần Thâm trái lại không giống Bạch Đờ nghĩ như không vui hoặc chơi xấu, mà nghe thấy cậu cười nói: “Vậy thì đi.”

Cậu còn cười...

Trong nháy mắt Bạch Đờ cảm thấy mình buồn lo vô cớ, trong lòng chua xót, ‘bộp’ một tiếng cúp điện thoại.

Bạch Đờ ngồi trên ghế ở buồng điện thoại màu đỏ, máy bàn vẫn còn đang vang. Bên ngoài cửa kính là người tan tầm vừa mua thức ăn trở về, dì Thúy đứng ở cửa ra vào cắn hạt dưa, xem tivi cũ rất dày, bên trong chiếu ‘Chàng rể địa phương với nàng dâu ngoại địa’ (1) đều có thể xem mỗi năm, âm thanh cực lớn, giống như muốn phá vỡ cái buồng điện thoại nhỏ này, cô cũng có thể nói đơn giản một ít tiếng Quảng đông bên trong.

(1) Được phát sóng ở VN với tên Những cô dâu nhà họ Khang.

Điện thoại vẫn còn vang, vang lên hồi lâu, trong lòng Bạch Đờ buồn bực không chịu nghe máy.

Lại qua hồi lâu cuối cùng yên tĩnh lại, Bạch Đờ đẩy cửa ra ngoài, đưa tiền cho dì Thúy.

Dì Thúy cười cười khoát tay: “Hỏi bài tập dì sẽ không lấy tiền cháu.”

Mỗi lần dì Thúy đều mượn cớ không thu tiền mình.

Bạch Đờ không kịp phản ứng, sau đó mới nhớ có thể Tần Thâm lấy cớ hỏi bài tập.

“Bài tập tụi cháu nhiều thế, nói lâu như vậy.” Dì Thúy vốc hạt dưa đặt lên tay Bạch Đờ, cười nói: “Cầm ăn chút.”

Bạch Đờ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn dì.”

“Cũng không phải nhiều lắm, có vài vấn đề cậu ấy không biết, cháu chỉ cậu ấy một chút.”

Dì Thúy vỗ đầu Bạch Đờ một cái, bà rất thích Bạch Đờ, xinh xắn lại lễ phép: “Nhưng cũng đừng làm cho mệt mỏi.”

Bạch Đờ cười cười gật đầu: “Vâng.”

“Anh Tuyên đâu ạ?” Bạch Đờ ló đầu nhìn xung quanh tìm kiếm.

Dì Thúy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Đừng nhắc đến cái thằng bất hiếu đấy nữa, lại ra ngoài lêu lổng. Thật đúng là tức chết người.”

Dì Thúy càng nói càng tức giận, ném hạt dưa lên bàn ‘bộp’ một tiếng.

Bạch Đờ nén cười, hai mẹ con nhà này mỗi ngày đều diễn tiết mục tương ái tương sát, thế nhưng lại vui vẻ hơn bất kì người nào.

“Ơ, mẹ này, mẹ lại nổi giận à?” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, – Anh Tuyên đến.

Trông thấy Bạch Đờ thì tiến lên trước nghịch tóc Bạch Đờ một phen, tóc của cô trong nháy mắt trở nên lộn xộn.

Bạch Đờ xoay người ra vẻ tức giận nhìn anh ta chăm chăm, hé miệng nhe răng ý đồ đe dọa anh ta.

Anh Tuyên giả bộ sợ hãi, ôm lấy hai cánh tay mình, sau đó lại nhăn mặt, cuối cùng cười nói: “Được rồi, mua đùi gà cho hai người các người.”

Thành Tuyên để đùi gà lên bàn, cẩn thận đỡ dì Thúy đi lên.

Bạch Đờ buồn cười nhìn hai mẹ con họ biểu diễn trực tiếp, lúc Thành Tuyên bị dì Thúy đánh ‘bộp’ một tiếng, Bạch Đờ không nhin được cười ha ha.

Thành Tuyên bực bội, không thể phát ra với mẹ, lại đành phải đi lên trước nghịch tóc Bạch Đờ một cái: “Con nhóc này, em cười cái gì.”

Dì Thúy khế vào tay Thành Tuyên, hung dữ nói: “Sao cứ hở ra là bắt nạt em gái con.”

Thành Tuyền lườm Bạch Đờ một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có đôi lúc con cảm thấy có phải con là con ruột mẹ không, A Đờ mới phải.” Tuy anh ta nói thế nhưng ý cười trong mắt chỉ tăng chứ không giảm.

Dì Thúy nghe vậy lập tức đứng lên, trong miệng mắng: “Ô hay cái thằng ranh con, xem tao có đánh mày không.”

Lúc hai người lại muốn đánh nhau, Bạch Đờ đứng giữa hai người, dang hai tay ra mỗi bên đẩy mỗi người, vội nói: “Ngừng ngừng ngừng, ăn đùi gà trước.”

Vừa dứt lời, dì Thúy đã buông chối lông gà trong tay xuống, xoay người mở túi nilong, đưa cái đùi gà lớn nhất cho Bạch Đờ, sau đó bản thân ăn hai cái.

Thái dương Thành Tuyền giật giật, nhìn dì Thúy: “Hồ dữ cũng không ăn thịt con.”

Bạch Đờ gỡ da gà đưa cho Thành Tuyền.

Thành Tuyền ăn hết, vừa ăn vừa nói: “Vẫn là A Đờ tốt.”

Bạch Đờ ghét bỏ nhìn Thành Tuyền một cái, vẻ mặt dì Thúy cười vui vẻ.

Giữa lúc ba người đang ăn vui vẻ, đột nhiên nghe thấy tiếng xe vang lên ầm ầm một hồi, Bạch Đờ không khỏi cảm thấy âm thanh này quen thuộc lạ thường, một chiếc xe máy màu đen chọt dừng trước mắt.

Trong tay Bạch Đờ còn cầm đùi gà, sững sờ nhìn người trên xe.

Thành Tuyền thoáng nhìn qua xe máy, há mồm oa một tiếng tán thưởng. Anh ta thấy nồi áp suất bên trong rung động, dì Thúy chạy vào, không ngừng nói: “Canh của tôi, canh của tôi...”

Anh ta lại cúi đầu xuống, trông thấy Bạch Đờ ngẩn người, anh ta đi đến nhìn một cái, liên tục đẩy Bạch Đờ: “Nhanh, cho anh ăn chút,

nhân lúc dì của em không ở đây.”

Bạch Đờ không để ý Thành Tuyền, khẽ lắm bắm: “Tần Thâm?”

Tần Thâm tháo mũ xuống, mắt đỏ lên hung ác nhìn chằm chằm Thành Tuyền.

Lúc Thành Tuyền lại đẩy Bạch Đờ lần nữa, Tần Thâm bỗng nhấc chân nhảy qua xe, sai bước đi đến bên cạnh Bạch Đờ, kéo Bạch Đờ ngồi lên xe, đội mũ lên đầu cô.

Bạch Đờ vẫn còn đang trong trạng thái ngu ngơ, cộng thêm bị một loạt động tác của Tần Thâm hù dọa, cũng sững sờ nhìn Tần Thâm.

Mãi đến khi Tần Thâm chạy xe đi, Bạch Đờ bị gió lạnh thổi run lên một cái, cô mới hoàn hồn.

Trên đường nhựa, hai bên đều là cây ngân hạnh.

“Tần Thâm, cậu làm gì vậy?” Bạch Đờ mở miệng, giọng nói tức giận vang lên.

Tần Thâm lái xe phía trước không trả lời cô.

Bạch Đờ cầm nắm đấm lên, trong nháy mắt nghĩ đến đang trên đường, lại buông xuống.

“Ôm tót.” Tần Thâm ở đằng trước nói.

Bạch Đờ giận dữ không chịu, để tay vào trong túi áo.

Tần Thâm lại nói: “Ôm tót.”

Bạch Đờ vẫn không để ý tới.

Một lát sau.

Tần Thâm trực tiếp dừng xe, túm lấy tay Bạch Đờ, vòng ngang eo mình, nói khẽ: “Cậu ngồi phía sau không an toàn, ôm tớ.”

Bạch Đờ xoa xoa tay, mím môi, hơi sát lại ôm lấy cậu.

Tần Thâm cúi đầu xuống cụp mắt nắm tay Bạch Đờ một cái.

Đến nơi, Tần Thâm cất xe xong, quay người dắt Bạch Đờ đi.

“Cậu dẫn tớ tới đây làm gì? Bạch Đờ bước nhanh đi theo cậu, nhíu mày hỏi.

Tần Thâm dẫn người quẹo trái rẽ phải đến một rừng cây nhỏ, Bạch Đờ vừa định nói chuyện, Tần Thâm đột nhiên giữ Bạch Đờ lại, ngửa đầu cô rồi hôn lên môi.

Chương 33

Thời gian dừng lại trong giây phút này, lá cây cũng ngừng ca hát, gió cũng không thổi đến.

Bạch Đờ khẽ mím môi, không kịp phản ứng.

Môi hai người kề vào nhau, cảm giác bờ môi vừa ướt vừa khô cắn.

Yết hầu Tần Thâm nhấp nhô mấy cái, buông Bạch Đờ ra.

Bạch Đờ chợt lấy lại tinh thần, mặt đỏ hồng, đôi mắt ươn ướt.

Trái tim giống như bắn pháo hoa, tâm trạng rạo rức không biết làm thế nào.

Tần Thâm che mắt Bạch Đờ lại: “Đừng nhìn tớ, đợi lát nữa tớ lại muốn bắt nạt cậu.”

Bạch Đờ chớp mắt mấy lần, lông mi quét vào bàn tay Tần Thâm, giống như muốn quét đi nội tâm ngụy trang của cậu, rõ ràng là xấu hổ chết đi được nhưng vẫn giả vờ điềm tĩnh.

Chuyện hôn cô, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Bạch Đờ lấy lại tinh thần, thỉnh linh giữ tay Tần Thâm lại, lớn tiếng nói: “Cậu làm gì vậy, Tần Thâm.”

Bạch Đờ cố tình nói lớn che giấu hoảng loạn trong lòng mình.

“Cậu... cậu... Đó là nụ hôn đầu tiên của tớ, cậu cứ như vậy cho cậu cướp đi mất.” Bạch Đờ đánh tay Tần Thâm một cái.

Tần Thâm phì cười, tiến lên ôm Bạch Đờ, giam thật chặt trong ngực, giọng trầm khàn: “Tớ cũng là nụ hôn đầu, huề nhau.”

Bạch Đờ giãy giụa trong ngực Tần Thâm không có kết quả, dứt khoát thuận thế dựa vào trong ngực cậu, dẫu môi khế nói: “Ai muốn huề với cậu.”

Tần Thâm vuốt vuốt lưng cô: “Ngoan.”

Bạch Đờ vùi vào ngực Tần Thâm, nghiêng đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

“Sao cậu cúp điện thoại của tớ.” Tần Thâm vuốt tóc Bạch Đờ, khe khế hỏi.

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi Bạch Đờ lại bắt đầu ra sức vùng vẫy: “Xem cậu còn không biết xấu hổ mà nói, không phải cậu nói tớ đến thành phố bên cạnh sao? Còn nói ‘vậy thì đi’, đi thì đi, ai sợ ai.” Bạch Đờ tức giận hét to, gần đây không có ai, Tần Thâm thuận tiện chờ cô hét xong.

“Cậu không muốn đi học cùng tớ đúng không? Cậu đúng là kẻ thay lòng đổi dạ, tớ cũng không tiếp tục quen cậu nữa.” Bạch Đờ nói xong có phần tủi thân, mím môi đã muốn khóc.

Tim Tần Thâm thất lại, ôm Bạch Đờ thật chặt, định nói lại nghe thấy Bạch Đờ ‘hừ’ một tiếng.

Tần Thâm bị ý nghĩ tức giận của Bạch Đờ có phần buồn cười, cup mắt nhìn cô, thấp giọng nói: “Làm sao? Tớ nói mấy chữ ‘vậy thì đi’ này, cậu liền não bổ (1) suy diễn ra mấy tình tiết như thế à?”

(1) não bổ: là từ ngữ được sử dụng phổ biến trên mạng, chỉ việc tự thêm thắt một số tình tiết trong đầu.

“Tớ cũng chưa nói xong, cậu đã tắt máy, cậu biết tớ sốt ruột bao nhiêu không?”

“VẬY CẬU NÓI XEM CẬU CÒN ĐỊNH NÓI GÌ?” Hai tay Bạch Đờ bị một tay Tần Thâm túm chặt lấy, giãy giụa không ra.

“TỚ NÓI VẬY THÌ ĐI, DÙ SAO TỚ CŨNG SẼ LUÔN BÊN CẠNH CẬU.” Tần Thâm chưa nói hết, cặp mắt nhìn cô chăm chăm.

Bạch Đờ nghe xong cả người ngẩn ra, đầu óc ong ong giống như bị đập mạch.

Sau khi kịp phản ứng Bạch Đờ trong nháy mắt muốn tìm cái hang để chui vào.

Hóa ra phía sau vẫn còn có lời...

Tần Thâm rũ mắt, giờ phút này hận không thể tiến vào hang của Bạch Đờ, hừ cười hai tiếng, ôm chặt cô.

Lúc cậu nói ‘vậy thì đi’, đột nhiên nghe thấy tiếng tút tút, Tần Thâm không kịp phản ứng, sau đó gọi lại mấy cuộc, cũng không thấy người nghe máy, đứng lên lập tức chạy đến chỗ đậu xe.

Trên đường đi dùng tốc độ nhanh hơn so với bình thường, gần một giờ đã tới nhà Bạch Đờ.

Vừa đến đã trông thấy cái đồ ngốc này đang gặm đùi gà say sưa ngon lành, chỗ nào đáng vẻ không vui đâu... Làm hại cậu dọc đường lo lắng, hận không thể lái máy bay tới.

Hơn nữa còn một nam sinh đứng bên cạnh! Một luồng tức giận trào ra, tiến lên kéo lấy cô liền đi.

Trong lòng phần nộ nghĩ: Muốn chiếm lấy cô làm của riêng, nói cho người khác biết Bạch Đờ là của Tần Thâm.

Nhưng cậu không thể ở ngay trước cửa hàng, nếu không Bạch Đờ sẽ ghét cậu.

“Cậu đó, suy nghĩ vớ vẩn.” Tần Thâm buồn cười hỏi, dường như lại nhớ tới gì đó, ngữ khí có phần lạnh lùng hỏi: “Ai nói tớ là đàn ông thay lòng đổi dạ?”

Tần Thâm híp mắt nhìn Bạch Đờ, người kia nghển cổ chột dạ.

“Tớ.”

Tần Thâm lại híp mắt, môi mỏng nói ra mấy chữ: “Nói thật đi.”

Bạch Đờ mím môi: “Thì... thì có nhiều người nói cậu chỉ là chơi đùa một chút, theo đuổi tớ được rồi sẽ lập tức vứt bỏ tớ...”

Bạch Đờ nói ra trong lòng hơi thấp thỏm, nhưng rũ mắt xuống, không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm nghe vậy, chậm rãi nhắm mắt thở sâu mấy hơi, cố gắng điều tiết cơn giận của mình.

Cậu mở mắt ra, cụp mắt, trong mắt chưa bao giờ nghiêm túc và kiên định hơn, cậu nâng cằm cô lên, hạ giọng nói:

“Sẽ không, A Đờ. Tần Thâm tớ tuy không phải thiếu niên ưu tú gì, thế nhưng người tớ nhận định, cả đời chỉ có một.”

Bạch Đờ từng nghĩ một vài lần nếu bên trong cặp mắt đào hoa ấy tất cả đều là mình sẽ như thế nào, mãi đến khi ở bên nhau cô mới biết được, mỗi lần ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt của cậu từ khóe mắt đến đuôi mắt, trong đôi mắt, tất cả đều là cô, chỉ có cô.

Gió gào thét mà đến, lá cây của khu rừng nhỏ bị thổi vang lên xào xạc.

“Không phải tớ không tin, chỉ là vừa rồi tớ đột nhiên tức giận nói ra.” Bạch Đờ thấp giọng trả lời, trong lời nói có áy náy, cô không nên nói lấy thế này, không nên...

“Vĩnh viễn đừng nghe người ngoài nói tình yêu của tớ với cậu, vì bọn họ không biết cảm nhận của tớ. Không biết tớ yêu cậu nhiều bao nhiêu.” Giây phút Tần Thâm nói câu này, về sau Bạch Đờ luôn luôn tin tưởng, luôn luôn khắc ghi.

Nghe nói chỉ là nghe nói, vĩnh viễn chỉ có mình cảm đồng thân thụ (2), không có người khác.

(2) Cảm đồng thân thụ (感同身受): theo “Từ điển Hán ngữ hiện đại” (tái bản lần thứ năm) vốn để chỉ tâm tình cảm kích như thể bản thân đã chịu ân huệ của đối phương (dùng nhiều để thay thế người khác bày tỏ lòng cảm kích). Ngày nay dùng nhiều với ý chỉ mặc dù bản thân chưa từng trải qua, nhưng cũng cảm thấy giống như đã từng trải qua. Ở đây dùng ý thứ hai.

“Còn nữa, A Đờ, cậu vĩnh viễn không được nói câu không ở bên tớ...” Bây giờ Tần Thâm nhớ đến câu nói giận dỗi của Bạch Đờ, trong lòng vẫn rất khó chịu.

“Đó là nói đùa.” Bạch Đờ ngược đôi mắt to ươn ướt nhìn Tần Thâm vội giải thích.

“Nói đùa cũng không được, cái gì cũng được, đánh tớ mắng tớ đều có thể. Không được đem chuyện này ra nói đùa, tớ sẽ khó chịu.” Tần Thâm nói nghiêm túc từng câu từng chữ, Bạch Đờ chợt cảm thấy, địa vị của mình trong lòng Tần Thâm giống như trong nháy mắt đã có lời giải, rất nhiều lo lắng suy nghĩ dường như cũng đột nhiên biến mất không còn thấy gì nữa.

“A Thâm...” Bạch Đờ lẩm bẩm gọi tên cậu.

Mùa đông năm đó vẫn chưa có tuyết rơi, lạnh hơn so với mùa thu, mùa đông ấm áp khi ấy, là lần đầu tiên Bạch Đờ gọi cậu là A Thâm.

Bất luận trôi qua bao lâu cậu cũng nhớ rõ cảm giác thời điểm đó.

Cảm giác quá khó để kể với người khác, đơn giản mà nói tựa như là trong trái tim có pháo hoa, nó lao ra khỏi hết thảy gông cùm, liều lĩnh hướng lên, nổ tung nở rộ.

Tần Thâm ôm Bạch Đờ, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, trong mắt tràn ngập ý cười yêu thương.

“Hửm?” Tần Thâm khẽ hỏi.

“Cậu thích tớ bao nhiêu?” Bạch Đờ hỏi xong đỏ mặt, tựa đầu vào ngực Tần Thâm.

Nghe thấy cậu khẽ cười ở bên tai cô, chậm chạp mê người trả lời: “Từ khi tớ sinh ra đến bây giờ không biết cái gì gọi là tương tư, vừa mới học được tương tư, thì ngày ngày muốn có thể ở bên cạnh cậu, bất ngờ không nhìn thấy cậu nữa, như thế sẽ bị tương tư tra tấn.”

Tần Thâm nói xong Bạch Đờ bỗng ngẩng đầu lên.

Trong mắt cô hiện lên ý cười, miệng có hơi cong lên, thẹn thùng nhưng lại không biểu hiện ra, giả bộ tức giận nói: “Hừ, không đủ thành ý.”

Cậu cười khẽ, nói: “Vẫn chưa nói xong mà, cậu khẩn trương cái gì.”

Tần Thâm nghiêng đầu, bộ dạng vừa nghiêm túc vừa thâm tình, có thể trông thấy trong lòng cậu đều là hình dáng của cô.

Cậu ở bên tai cô tùy tiện ngạo mạn nói ra nhưng lại đáng yêu vô cùng.

Cậu đã nói gì?

Lời cậu nói Bạch Đờ nhớ cả đời.

Năm đó cậu ở rừng cây nhỏ trong công viên, hứa hẹn một đời với cô.

“Chuyện lớn nhất trong cuộc đời của Tần Thâm tôi đó là nỗ lực cưới em – Bạch Đầ về nhà.”

Chương 34

Edit: Nai

Điều kiện tiên quyết của ngọt ngào là phải có cậu, điều kiện tiên quyết của tình yêu là chỉ cần cậu.

- Tần Thâm -

Trên đường trở về, xe chạy qua đường nhựa, yên tĩnh, vẫn là phong cảnh lúc đến, cây ngân hạnh đứng ở hai bên.

Tần Thâm hơi cúi người hai tay điều khiển phương hướng, Bạch Đờ ở sau lưng ôm eo Tần Thâm, gió lạnh thổi đến, cô nghĩ tới nghĩ lui không ra đầu vào đầu, nghi hoặc hỏi: "Cậu nói cậu là nụ hôn đầu tiên?"

"Ừm." Tần Thâm chăm chú nhìn con đường phía trước, không dám phân tâm, cô vẫn còn trên xe mà..

"Vậy tớ mới không tin." Bạch Đờ gục đầu xuống, nói tiếp: "Nhiều nữ sinh thích cậu như thế." Giọng Bạch Đờ buồn buồn làm cho Tần Thâm bật cười.

"Nhưng tớ không thích bọn họ." Tần Thâm không nhin được, nhanh chóng đưa tay sờ tay nhỏ Bạch Đờ một chút, khiến cô hừ một tiếng.

"Thật, tớ chỉ có cậu." Tần Thâm dùng sức nắm lấy tay Bạch Đờ, néo một cái, ánh mắt nhìn đường phía trước.

Giống như sợ Bạch Đờ chưa thỏa mãn, Tần Thâm dứt khoát ăn ngay nói thật: "Mối tình đầu cũng là cậu."

Lông mi rất dài của Bạch Đờ quét qua, dường như đã hài lòng, mở bàn tay ra nắm chặt lại cậu.

Tần Thâm đi vào lớp, Trần Ôn vừa đến cậu lập tức lôi cậu bạn lại, khẽ hỏi: "Gần đây bên ngoài có đồn đại gì không?" Tần Thâm dựa vào trên cửa sổ, hết tiết tảo đọc, Bạch Đờ đã đến nhà vệ sinh.

Trần Ôn bị chiến trận này của Tần Thâm làm cho không hiểu gì, nghiêng đầu suy tư hồi lâu vẫn là câu nói nọ: "Không có ạ."

Tần Thâm vỗ cái gáy bất tranh khí (1) của Trần Ôn một cái, liếm hàm trên, "chậc" một tiếng nói: "Nghĩ kĩ chút coi."

(1) Bất tranh khí - 不争气: lúc cần phát huy tác dụng thì không có, lúc không cần thì lại có.

Trần Ôn vừa cẩn thận suy tư một chốc, vỗ tay lớn một cái, "ồ" một tiếng, bừng tỉnh hiểu ra hỏi: "Anh là muốn hỏi lời đồn về Bạch cô nương à."

Tần Thâm nghe vậy bất đắc dĩ thoáng nhìn qua Trần Ôn, ánh mắt giống như nhìn thẳng ngu, "Nếu không thì?"

Trần Ôn vẫn chưa biết hai người hẹn hò, cậu ta chỉ biết là Tần Thâm theo đuổi Bạch Đờ, lúc này tâm tư hóng hớt không sợ chết tiến lên trước: "Này, anh Thâm, Bạch Đờ vẫn chưa đồng ý anh hả?" Trong ngữ khí mang theo ý đồ tìm tòi.

Tần Thâm không để ý đến dáng vẻ nhìn có chút hả hê này của cậu ta, thoáng nhìn đến Bạch Đờ, Bạch Đờ chớp mắt với cậu, Tần Thâm cũng chớp mắt theo.

Trong khoảnh khắc đó cậu muốn cả lớp nhìn về chỗ này, nói cho bọn họ: Nhìn rõ... đây là cô gái của lão tử!

Nhưng cậu không dám, cậu sợ làm cho Bạch Đờ tức giận, chỉ có thể lúc đi để lại một câu nói cho Trần Ôn, câu nói này khiến Trần Ôn há hốc mồm kinh ngạc.

Cậu ngạo mạn nói: "Đã sớm là của tao."

Cái đuôi của Tần Thâm vểnh lên trời, bước nhanh đi đến ngòi xuống chỗ của Lý Thần Tinh.

Ở dưới gầm bàn kéo lấy tay của Bạch Đờ xoa nắn, ho khan vài tiếng, sau khi có được sự chú ý của cô, hỏi Bạch Đờ: "Buổi trưa muốn ăn gì?"

Bạch Đờ suy tư một lúc, lắc đầu: "Tớ cũng không biết, còn cậu?"

Mấy ngày nay vì kinh nguyệt Bạch Đờ không thể nào dễ chịu, ăn rất ít.

Tần Thâm thấy, có phần lo lắng.

"Vây ăn cháo nhé." Tần Thâm cầm tay Bạch Đờ, giúp cô xoa nóng tay vì rửa tay mà trở nên lạnh.

Tần Thâm thích nhất là công việc này, có thể biến tướng ăn đậu hũ.

Động tác xoa xoa lén lút của hai người cũng không thoát khỏi cặp mắt của tên trộm Trần Ôn, trông thấy hai người kéo tay nhỏ lên, tâm tư treo thật cao của người mẹ già Trần Ôn rốt cuộc cũng buông xuống!

Vào học Tần Thâm về chỗ ngồi, thấy Trần Ôn nháy mắt với mình.

Tần Thâm im lặng, nằm xuống không nhìn cậu ta.

Trần Ôn không buông tha Tần Thâm, lôi cái ghế ngồi bên cạnh cậu.

"Lợi hại đấy, anh Thâm, cuối cùng anh cũng thoát khỏi kiếp độc thân từ trong bụng mẹ." Trần Ôn cười đê tiện.

Tần Thâm vẫn nằm sấp, không để ý đến cậu ta, dáng vẻ giống như đã ngủ thiếp đi.

"Em phải nói cho bác gái." Trần Ôn híp mắt bắn viên đạn công kích thứ hai.

Tần Thâm vẫn không quan tâm tới cậu ta, cậu ta đảo mắt một vòng, nhưn mắt nhìn Tần Thâm, muốn ăn đòn nói:

"Anh Thâm, chị dâu nhìn kìa."

Quả nhiên, Tần Thâm thỉnh linh ngồi dậy, theo bản năng nhìn về phía Bạch Đờ.

Sau đó trông thấy Bạch Đờ vốn đang vùi đầu khổ đọc, ngay cả tóc bị gió thổi cũng không hất về phía cậu, Tần Thâm đập Trần Ôn một cái bộp, cực kì giận dữ nói: "Mày muốn chết à."

Tần Thâm trừng mắt Trần Ôn một cái, sau đó lại nhớ tới Bạch Đờ, đầu lưởi chọc chọc má, khẽ cười: "Được rồi, cảm ơn."

Trần Ôn thu nụ cười, nói với Tần Thâm: "Đúng rồi, anh Thâm, còn có chuyện nói với anh."

Ngày hôm sau lúc Bạch Đờ và Tần Thâm cùng đi đến trường học, vừa bước vào trong lớp, đã nghe thấy tiếng trong loa phát thanh của thầy quản sinh: "Các bạn học, ở đây chỉ đích danh phê bình một chút, lớp Mười một 11 Tần Thâm, Trần Ôn, Lý Minh, còn có lớp Mười một 3..."

Loa phát thanh vẫn chưa hết, Bạch Đờ đột nhiên nhìn về phía Tần Thâm.

Đã rất lâu cô không nghe trong loa phát thanh có tên của Tần Thâm, không có tên lão đại Tần Thâm này thì đàn em sẽ không có đánh nhau.

Tần Thâm bị Bạch Đờ nhìn chột dạ chốc lát, cúi đầu cứng ngắc cười cười, ngón tay xoắn vào nhau, đặt ở trước người, bộ dạng có phần ảm ức như cô vợ nhỏ, cậu yếu ớt mở miệng: "Chuyện này..."

Ánh mắt của Bạch Đờ lạnh lùng nhìn Tần Thâm, nhìn cậu hồi lâu không nói câu nào rồi quay người rời đi, ngay lúc cô quay người trong nháy mắt, Tần Thâm "bộp" một tiếng giữ tay Bạch Đờ lại.

Toàn bộ người ngồi tại chỗ trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú.

Vốn cho rằng Bạch Đờ quăng sắc mặt cho Tần Thâm nhìn, Tần Thâm sẽ nói Bạch Đờ "Cậy sủng mà kiêu", phần lớn nữ sinh trong lớp dù bận vẫn ung dung nhìn đợi Bạch Đờ sẽ mất mặt như thế nào, sẽ bị Tần Thâm quăng sắc mặt như thế nào.

Thế nhưng cảnh tượng theo dự đoán cũng không diễn ra.

Thậm chí tương phản -- chỉ thấy sau khi Tần Thâm giữ tay Bạch Đờ lại, hai tay chột lay tay Bạch Đờ, bộ dạng giống như làm nũng, yếu ớt nói: "A Đờ, cậu phải nghe tớ giải thích, tớ giải thích cho cậu, cậu đừng tức giận được không?"

Trần Ôn ngồi ở sau che mặt, anh Thâm... rõ là không có tiền đờ.

Từng người trong lớp kinh ngạc đến ngây người, há hốc mồm nhìn hành động của Tần Thâm.

"Oa, anh Thâm. Anh có thể làm cái hành động này hả..."

"Chị dâu, chị nghe anh Thâm giải thích đi, bọn em có nỗi khổ tâm."

Trong lớp mấy người chơi thân với Tần Thâm, đều gào gào kêu kêu giúp Tần Thâm giải thích.

Bạch Đờ vốn đang rũ mắt, thỉnh linh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thâm nở nụ cười, giọng nhàn nhạt: "Tớ không tức giận, chuyện này có gì mà tức giận."

Bạch Đờ nói xong rồi đi, đi tới chỗ ngồi của mình, cũng không nhìn Tần Thâm nữa.

"Anh Thâm, tốt rồi, không tức giận." Có người trượng nghĩa la.

Tần Thâm không để ý bọn họ, chỉ cảm thấy không khỏi hoảng sợ, cậu cảm giác Bạch Đờ thế này mới thật sự là tức giận!

Tần Thâm vác ba lô, bước nhanh đi đến chỗ của Lý Thần Tinh, nói với cô ấy: "Lý Thần Tinh, đổi chỗ giúp tớ một chút."

Lý Thần Tinh toan đứng lên, Bạch Đờ đã kéo Lý Thần Tinh qua, ánh mắt nhìn hướng khác, ngữ khí vẫn nhàn nhạt: "Đợt lát nữa đã vào học rồi, đổi tới đổi lui phiền phức."

Lý Thần Tinh liếc Tần Thâm một cái, lại nhìn Bạch Đờ một cái, hắng giọng: "Thế rồi cuộc tớ..."

Chưa nói xong, Bạch Đờ đã nói: "Không cần, sắp vào học rồi." Dứt lời lấy sách giáo khoa ra, cũng không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm đứng bên người Bạch Đờ, dưới ánh mắt bát quái nhìn chăm chú của toàn bộ người trong lớp cậu bỗng ngồi xổm xuống, trong đôi mắt tất cả đều là Bạch Đờ, kéo lấy tay cô, Bạch Đờ giãy giụa mấy lần, giả vờ lờm Tần Thâm một cái.

Tần Thâm hoảng hốt buông ra, liếm liếm môi, lo lắng nói: "Tớ giải thích được không, cậu đừng nổi giận."

Tư thế của Tần Thâm cực kì thấp, giọng nói cũng mang theo lấy lòng cùng với hồi hộp thấp thòm.

Trong lớp vang lên tiếng thảo luận hoặc lớn hoặc nhỏ, Bạch Đờ nghe thấy đôi chút.

Bạch Đờ khẽ vuốt ngón tay mấy lần, cuối cùng đưa tay véo mặt Tần Thâm một cái, nhàn nhạt cười nói: "Tớ thật sự không tức giận, lần

này cậu tin rồi chứ?"

Tần Thâm túm được tay Bạch Đờ, Bạch Đờ nghiêng răng trềng mắt Tần Thâm một cái, mắt thấy thầy giáo sắp vào, thế là lập tức nhỏ giọng nói: "Lớp học mà, về đi, vào học rồi."

Tần Thâm buông ra, ngây ngốc cười, khẽ nói: "Hết tiết đến tìm cậu." Sau đó vẫn đợi câu trả lời của cô, mãi đến khi Bạch Đờ gật đầu, Tần Thâm mới đứng dậy trở về chỗ của mình.

Hôm nay Tần Thâm hoàn toàn cảm nhận được lời nói của phụ nữ giả bao nhiêu.

Cả ngày, Bạch Đờ sau giờ học lập tức đến nhà vệ sinh nữ, cũng không nói chuyện với cậu, thời gian nghỉ trưa cũng không về lớp, càng tìm càng không thấy người đâu.

Hiện tại rất vất vả chịu đựng đến lúc tan học, Tần Thâm chắn tại cửa ra vào, kéo lấy bóng dáng Bạch Đờ sắp đi khỏi một phen, không cho cô đi.

Bạch Đờ giấy giũa không có kết quả, dứt khoát không giấy giũa nữa... cứ như vậy chờ cậu.

Người trong lớp ngửi thấy mùi thuốc súng, chột ầm ầm đứng dậy thu dọn sách vở xong, đứng dậy giống như đặng sau có quỷ, chạy ra bên ngoài.

Đợi người trong lớp đi hết, Tần Thâm bỗng xoay người một cái chế trụ Bạch Đờ dựa vào tường, hai tay chống hai bên Bạch Đờ.

Phía sau Bạch Đờ là cửa sổ, Tần Thâm ôm cô vào trong ngực, tay vờ một cái, kéo rèm, sau đó lại chặn cô trên tường.

"Không phải không giận sao?" Tần Thâm khẽ hỏi, chỉ lo mình cuống cuống lại làm cô không vui.

Bạch Đờ mím môi không để ý tới cậu, nghiêng đầu nhìn về phía bảng đen, đuôi ngựa quét vào trên mặt Tần Thâm, giống như biến tướng thành cái tát.

Tần Thâm thấy thế này, lập tức ôm Bạch Đờ, một tay ở sau lưng nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Đờ, nói: "Tớ sai rồi, không đánh nhau nữa, được không? Cậu đừng tức giận."

Bạch Đờ nghe vậy lắc đầu, phủ nhận: "Không phải, tớ không có tức giận."

Tần Thâm thấy cô để ý đến mình, cái đuôi lại vểnh lên, hừ hừ cười vài tiếng, nói: "Còn nói không tức giận, suốt một ngày không đếm xỉa đến tớ."

Bạch Đờ thở dài một tiếng, rời khỏi cái ôm của Tần Thâm, vừa định nói chuyện, Tần Thâm lại ôm người, gắt gao ấn vào trong ngực, cô vừa vặn đến lồng ngực cậu, lúc này có thể nghe thấy nhịp tim của cậu.

"Tớ chỉ là lo lắng..." Bạch Đờ ngập ngừng ấp úng nói ra, có lẽ xấu hổ nói ra câu này, vùi mặt càng thấp.

Tần Thâm cup mắt nhìn một cái, si ngốc cười, kiêu ngạo mà hỏi: "Lo lắng cho tớ?"

Bạch Đờ ở trong ngực cậu gật đầu, ừ một tiếng.

Trong lòng Tần Thâm thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là nguyên nhân này... cậu vỗ vỗ lưng cô, nhỏ giọng an ủi: "Không cần lo lắng, tớ không sao."

"Cũng không đánh nhau nữa, tớ lần này bởi vì một ít chuyện không nhìn được tớ mới đánh bọn chúng."

Bạch Đờ ngẩng đầu lên, lông mi rất dài, cô nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Tần Thâm bặm môi suy tư một lúc, vẫn là không nên nói ra, có một số việc chỉ mình cậu biết là được rồi, không nên để cho cô cũng cuốn vào.

"Quá đấm máu, không thích hợp với cậu." Tần Thâm nói xong, không cho Bạch Đờ cơ hội suy nghĩ, cúi đầu xuống hôn Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ ở trong ngực cậu vùng vẫy một hồi.

"Trong lớp học."

Tần Thâm buông ra, khẽ rên một tiếng: "Chính là trong lớp học, hôm nay tớ mới chịu đựng cả ngày, nếu không đã hôn từ lâu rồi." Dứt lời, lại ôm chặt Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghe vậy bĩu môi: "Tớ cảm thấy cậu giống như một ngày không ôm hoặc là không hôn thì sẽ chết vậy."

Tần Thâm cười một tiếng, cười đến mức khuôn mặt vừa kiêu ngạo vừa xán lạn.

Một đám người đứng bên ngoài phòng học, tất cả đều là đàn em của Tần Thâm. Nghiêng người ở bên cạnh cửa, một cái đầu cao hơn một cái đầu ló vào nhìn.

"Ôi ôi ôi, hôn rồi hôn rồi." Có người khẽ la lên.

"Chặc chặc chặc, mà xem anh Thâm kia, cái mặt tràn đầy sắc xuân." Có người buồn cười nói.

"Xem ra anh Thâm của chúng ta cũng là một người đàn ông si tình đó... Nhiều cô gái như vậy cũng không cần, chỉ cần Bạch cô nương..." Có người hâm mộ nói.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Chu: Cậu cũng có ngày này.

Tần Thâm (uất ức dậm chân): A ĐỒ, đuổi cái bà này ra ngoài đi... bà ấy bắt nạt anh...

editor: đội vợ lên đầu trường sinh bất tử =))

Chương 35

Edit: Nai

Yêu anh ấy/cô ấy sẽ mua cho anh ấy/cô ấy "Năm năm cao khảo ba năm mô phỏng" (1)

— — Đến từ « Bí kíp tốt nhất làm thế nào để có thể theo đuổi thành công nữ sinh mình thích trăm phần trăm » trang 250.

Tần Thâm đưa Bạch Đờ về con hẻm nhỏ, vẫn là ở đầu hẻm như cũ, chỗ ranh giới của lối vào hẻm, cũng tương tự như hẻm nhỏ, tối om không có ánh sáng.

Đi ra là đầu hẻm, phía sau đầu hẻm là một cây cầu, rẽ nhánh ở đây, đi bên trái là trạm xe buýt chạy đến trường học, đi bên phải rồi lại rẽ là thẳng đến đường cao tốc.

Cậu thường dừng ngay ở lối vào hẻm, nơi này có một quầy bán đồ lật vật, còn có một cái gờ giảm tốc (1), gờ giảm tốc tựa như một vạch kẻ, cậu chỉ có thể đưa cô đến đây, đến thì ngừng.

(1) Gờ giảm tốc (ảnh minh họa):

Hai người tạm biệt ở chỗ này, cô muốn đi vào trong hẻm nhỏ.

Trong lúc xoay người Tần Thâm đưa tay kéo tay nhỏ của Bạch Đờ qua, nói thật nhỏ: "Sau này cũng không được không nói chuyện với tớ cả ngày. Tớ rất khó chịu."

Trong giọng của cậu mang theo chút tủi thân, cũng không nhìn cô, chỉ cúi đầu, tay giữ lấy ngón tay Bạch Đờ, giả bộ hung hăng véo một cái lại sợ cô đau nhẹ nhàng mát xa một chút.

Bạch Đờ nhàn nhạt cười, khẽ véo lại, nhìn cái dáng vẻ tội nghiệp này của cậu, cuối cùng cất lời: "Được rồi, biết rồi, về đi."

Tần Thâm mím môi thật chặt, cặp mắt đào hoa không lấp lánh, không cam lòng gật đầu, nhưng cũng biết sẽ rất muộn nếu cô chưa về nữa.

"Cậu về trước đi."

Bạch Đờ tính buông tay của cậu ra, giả vờ đi vào trong.

"VẬY TỚ ĐI NHÉ."

Tần Thâm gật đầu, tay lại không buông ra, Bạch Đờ cười phì từng chút từng chút cạy tay Tần Thâm ra, cô cười khế: "Đi nhé, đồ ngốc."

Mắt thấy cậu lại sắp tui thân, trong khoảnh khắc cậu cúi đầu Bạch Đờ bước hai bước đến gần, kiễng chân lên, hôn lên má Tần Thâm, mặt cô đỏ lên mềm mại nói: "Được rồi, mau về đi thôi."

Tần Thâm sờ mặt, cười đến mức gương mặt gió xuân dập dờn, vẫn không quên thi hành mệnh lệnh: "Được. Lập tức trở về."

Bạch Đờ đã chạy xa từ lâu, Tần Thâm là hô lên với bóng lưng của cô, ở đầu ngõ này.

Tần Thâm đợi đến hơn chín giờ tối, mẹ Tần gọi điện thoại đến hỏi cậu có phải là đã gả đi rồi không, lúc này cậu mới nhớ mình cũng là người phải về nhà.

Sáng sớm Tần Thâm đi tới trạm xe buýt chờ Bạch Đờ, khi quay đầu đã trông thấy Bạch An Chi ngồi lên một chiếc ô tô.

Bên trong còn có một người đàn ông.

Tần Thâm chợt nhớ đến lời đồn đại ở trường học, khi nhìn thấy Bạch Đờ phút chốc Tần Thâm cảm thấy hơi đau lòng.

Cậu không thể hiện ra ngoài, từ đầu đến cuối chậm rãi tiến lên với một nụ cười, nắm tay Bạch Đờ, cười hỏi: "Ăn sáng chưa?"

Bạch Đờ kéo cặp sách qua, lấy bánh bao ra, gật đầu kiêu ngạo nói: "Ừm. Cho cậu."

Tần Thâm vò tóc cô một cái, đón lấy cái túi, xé bánh bao, thuận thực lấy nhân bột đậu đưa cho Bạch Đờ, bản thân ăn bánh bao không.

Bạch Đờ cười hì hì nhận lấy, giọng nói lạnh lạnh: "Cảm ơn A Thâm."

Cậu biết cô thích ăn nhân bột đậu bánh bao nhất, mỗi lần đều tách nhân bánh ra.

Tần Thâm tiện thể bóp mặt Bạch Đờ một cái.

"Đừng đắc ý, đợi chút nữa còn phải ăn hai cái bánh bao mới được. Nếu không sẽ đói bụng."

Tần Thâm lấy sữa dâu trong ba lô ra, cắm ống hút vào, đưa cho Bạch Đờ, hất cằm: "Uống nào."

Bạch Đờ đến gần tay Tần Thâm hút một hơi, ngẩng mặt lên đôi mắt cười đến híp lại nhìn cậu: "Uống ngon."

Tần Thâm xoa tóc Bạch Đờ, nhìn dáng vẻ này của cô, không khỏi cưng chiều mà cười nói: "Làm biếng à."

Bạch Đờ thu nụ cười giả bộ trừng mắt lờm Tần Thâm, cậu bật cười, lại đưa sữa đến bên miệng Bạch Đờ, khẽ nói: "Uống thêm chút nữa nào."

"Cậu cũng uống." Bạch Đờ uống mấy ngụm, lại nói với cậu.

Tần Thâm nghe lời liền uống một ngụm bằng ống hút Bạch Đờ đã uống, dường như biết ý đồ của cô, cậu nói: "Được rồi, không được phép chơi xấu, mau uống nào."

Bạch Đờ dẩu môi, uống mấy ngụm nữa, vừa hút vừa nghĩ làm sao cậu biết mình chơi xấu, không muốn uống...

Một lúc sau, cuối cùng cô như trút được gánh nặng: "Uống hết rồi."

Tần Thâm lắc lắc cái hộp rỗng, thấy cô quả thực không nói dối, thực sự đã uống hết, liền ném hộp sữa vào thùng rác.

Bạch Đờ thấy cậu nghi ngờ mình, không khỏi nguýt cậu một cái.

Tần Thâm thông minh không nhìn cô, đưa tay kéo ba lô, Bạch Đờ nhón chân lên, thò đầu qua, thuận theo nhìn sang.

Tần Thâm phì cười hạ thấp ba lô, tiện cho cô nhìn.

Bên trong tất cả đều là sữa chua, và lại đều là vị dâu, Bạch Đờ sợ choáng váng.

Bạch Đờ biết đều là mình thích uống vì Tần Thâm không thích uống sữa dâu nhưng mỗi lần mua đều mua sữa vị dâu.

"Nhiều thật đó." Bạch Đờ nhíu mày.

Tần Thâm cười, thưởng cho cô một cái cốc dầu, trong lời nói chứa ý uy hiếp: "Tối nay mang về nhà, tối đến trước khi đi ngủ uống, cũng không được phép chơi xấu."

Bạch Đờ vội vàng gật đầu.

Mắt thấy xe buýt sắp tới, Tần Thâm hai ba miếng ăn hết phần bánh bao Bạch Đờ mua cho cậu, "Đi thôi."

Tần Thâm cầm khăn giấy lau tay, dắt Bạch Đờ đi đến trạm xe buýt.

Người trong lớp cảm thấy rất ngạc nhiên, đặc biệt là đám anh em vào sinh ra từ với Tần Thâm, vì Tần Thâm bắt đầu học tập.

Nghiêm túc đi học đã hơn một tháng.

Các giáo viên bộ môn liên tục khen ngợi Tần Thâm, lúc vừa mới bắt đầu Tần Thâm có phần khó mà tiếp thu cẩn thận trở thành vui vẻ nhận như hiện tại, mỗi lần giáo viên khen ngợi, Bạch Đờ vừa quay đầu đã nhìn thấy Tần Thâm ngồi phía sau vẻ mặt kiêu ngạo cười, nhìn cô nháy mắt.

Mà Bạch Đờ đây, mỗi lần cô đều giơ ngón cái lên, khích lệ Tần Thâm, lại lấy tay làm động tác cổ lên.

Tần Thâm chớp chớp cặp mắt đào hoa, chu miệng lên, để tay bên môi, ngăn cách bởi không khí tặng một nụ hôn gió cho Bạch Đờ.

Không người nào trong lớp không trợn to hai mắt nhìn giống như chưa từng thấy thế giới vậy, việc hai người thể hiện tình cảm ban đầu bọn họ sững sốt, hâm mộ để rồi bây giờ không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Đến nghỉ đông, phát bài thi xong, tiếc là thành tích học tập của Tần Thâm cũng không cao lên bao nhiêu, chỉ có một chút như vậy.

Thế nhưng Bạch Đờ lại rất thỏa mãn.

Dù sao cố gắng của Tần Thâm cũng được đền đáp, mặc dù Tần Thâm không hài lòng, nhưng thấy Bạch Đờ vui vẻ như vậy, cậu cũng cảm thấy đáng giá, cũng mím môi cười theo.

Tan học, hai người đi trên đường.

"Nghỉ đông cậu làm gì?" Tần Thâm dắt Bạch Đờ, hươ hươ bàn tay nhỏ của cô, ngón cái vuốt ve hổ khẩu (2) của cô mấy lần, cười hỏi.

(2) Hổ khẩu: chỗ khe ngón tay cái với ngón tay trỏ gọi là hổ khẩu.

Bạch Đờ giãy giụa mấy lần không được, dứt khoát híp mắt, hung hăng nhéo tay Tần Thâm một cái.

Tần Thâm oái một tiếng, giả bộ kêu đau: "Cậu đây là thuộc về bạo lực gia đình?" Trong mắt cậu lóe lên ý cười, giả vờ lên án cô.

"Cậu mới bạo lực gia đình." Bạch Đờ phì cười, kiễng chân lên bóp mặt Tần Thâm, xoa nắn ngũ quan cậu thành một chỗ, mím môi cười sang sảng.

Tần Thâm hết sức vui vẻ, cậu thuận thế cầm tay Bạch Đờ, giữ tay cô trong lòng bàn tay mình, lời nói mang theo ý cười, cố tình đùa cô: "Sẽ không bạo lực gia đình, tớ mới không nữa."

Bạch Đờ ghét nhất là bộ dạng này của Tần Thâm, cứ hờ một tí là nói ra lời đường mật, mỗi lần như thế đều khiến cô đỏ mặt, cả buổi cũng không biết trả lời như thế nào.

"Không muốn để ý đến cậu." Bạch Đờ giã tay Tần Thâm ra, muốn quay người đi.

Tần Thâm một tay cầm cổ áo sau lưng người trở về.

"Xấu hổ cái gì, sau này có thứ làm cậu xấu hổ..." Tần Thâm cười đến mức càn rỡ, hơi cúi người xuống dùng một giọng nói tràn đầy từ tính lả bả bên tai Bạch Đờ, nói câu ấy khiến cho người ta mơ màng.

Bạch Đờ đẩy mặt Tần Thâm ra, trên gương mặt bốc lên hơi nóng quen thuộc, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Anh Thâm, tớ xin cậu biết sĩ diện chút."

Tần Thâm không quan tâm tới lời nói cứng rắn của Bạch Đờ, cúi người tiến lên tiếp tục mặt dày hỏi: "Cậu gọi tớ là gì?"

"..."

Tại sao cô cảm giác nghe thấy uy hiếp trong câu nói này vậy?

Bạch Đờ đảo mắt một cái, đột nhiên muốn đối nghịch với Tần Thâm, giọng nói của cô cố ra vẻ đanh đá: "Không phải cậu thích tớ gọi cậu

là anh Tâm sao?"

Tần Tâm nghe cô nói chợt nhớ đến chuyện lúc trước, cậu không khỏi có hơi buồn cười, tâm trạng vui không có so đo, trái lại thuận theo cô: "Cậu gọi gì tớ đều thích."

Bạch Đờ vẫn đang đắm chìm trong việc tại sao tâm trạng cậu vui như vậy, ai ngờ cậu có mục đích!

Cô nghe thấy cậu nói: "A Đờ, nghỉ đông giúp tớ học bổ túc đi."

Bạch Đờ không để ý tới cậu, ngược lại Tần Tâm lại cuống lên, muốn nói chuyện lại không biết nên nói cái gì mới có thể làm cho Bạch Đờ đồng ý.

Nhưng cậu vừa nghĩ tới việc một tháng không nhìn thấy Bạch Đờ, cậu đã cảm thấy khó chịu, mười mấy năm qua, lần đầu tiên mong muốn đi học không có ngày nghỉ, đến nỗi muốn đi nói với thầy: "Trường cho kỳ nghỉ là không có trách nhiệm với học sinh."

Nhưng nhìn lại, một đại ca trường học, xếp đội sổ, thế mà nghĩa chính nghiêm trang nói câu này, cậu nghĩ, không chỉ cậu mà tất cả mọi người, kể cả thầy giáo, nghe cậu nói những lời này đều sẽ coi cậu là thằng điên!

Bạch Đờ ngược mắt cẩn thận nhìn Tần Tâm một cái.

Ánh mắt Tần Tâm hồi hộp, thậm chí cậu mím môi cảm giác như mang theo tia cầu xin.

Bạch Đờ gật đầu đồng ý: "Được thôi." Người không phải là thánh nhân, tớ cũng muốn gặp cậu.

Tần Tâm ôm lấy Bạch Đờ, ôm đến nỗi cô nghiêng ngả mấy lần, trong lời nói đầy tự hào: "Tớ biết A Đờ nhà chúng ta tốt nhất."

"Tần Thâm, đủ rồi, đừng lay nữa." Bạch Đờ giãy giụa vài lần, lấy tay vỗ vỗ vai Tần Thâm.

Tần Thâm làm bằm trong miệng, vẻ mặt không vui hỏi: "Cậu gọi tớ là gì?"

Bạch Đờ bắt đắc dĩ lờm một cái, buồn bực thở hắt: "A Thâm, A Thâm, được chưa?" Thật sự là phục cậu luôn rồi, chưa bên nhau không biết Tần Thâm có tính tình trẻ con thế này. Hơi một tí vì một cái xưng hô mà phụng phịu. Nhưng mỗi lần như vậy cũng không phải tức giận thật, không đến một hồi sẽ mặt dày tìm cô nói chuyện.

Tần Thâm nhếch môi cười, ôm cô: "A Đờ của tớ tốt nhất rồi."

Bạch Đờ hừ cười rồi ôm lại eo Tần Thâm, bắt chước bộ dạng của cậu, vỗ vỗ lưng cậu, nhỏ giọng nói: "A Thâm nhà tớ cũng tốt nhất."

Tần Thâm cười không ngậm được mồm, xem như là phần thưởng, ngày hôm sau lúc chờ Bạch Đờ, tay cậu xách một cái túi lớn.

Bạch Đờ uống sữa cậu mua nhìn cậu chăm chú.

Cậu kinh hỉ mở cái túi ra, đập vào mắt là một chiếc hộp màu tím.

Bạch Đờ không khỏi có phần quen thuộc.

Hình như đã gặp ở đâu.

Tần Thâm kiêu ngạo lấy ra, mặt trên in đậm mấy chữ lớn!

«Năm năm cao khảo, ba năm mô phỏng.»

Cậu tặng Bạch Đờ một bộ năm năm cao khảo, ba năm mô phỏng....

Bạch Đờ: "..."

Vẻ mặt cậu còn ngạo mạn hỏi Bạch Đờ: "Cậu thấy tớ lợi hại chứ."

Bạch Đờ cười tủm tỉm nhận lấy: "Sách luyện tập cậu tặng lần trước tớ vẫn chưa viết xong mà..."

"VẬY CẬU VIẾT CÁI NÀY TRƯỚC ĐI, QUYỂN KIA ĐẾN LÚC RÀNH RỖI LẠI VIẾT... QUYỂN NÀY HÌNH NHƯ KHÁ LÀ TRỌNG ĐIỂM..."

Bạch Đờ cảm thấy có lý, cười nói: "Cảm ơn A Thâm."

Tần Thâm bật cười, mặt lạnh nói: "Cậu vui là quan trọng nhất."

Bạch Đờ: "....." Cô không biết có nên vui hay không!

Nhưng qua mấy ngày Tần Thâm đã hối hận, bởi vì cả ngày Bạch Đờ làm sách luyện tập, không quan tâm đến cậu.

Cậu khóc không ra nước mắt, thế nhưng là mình tự làm chuyện ngu xuẩn, không thể oán trách!

Cậu không nên đọc quyển sách kia viết: "Đầu kỳ sở hảo!" (3)

(3) Đầu kỳ sở hảo [投其所好] "cater to somebody's likes" có nghĩa là "phục vụ theo sở thích."

Cô ấy thích gì, bạn liền chiều theo, mua cái đó!

Khi ấy cậu lập tức khép quyển bí kíp theo đuổi nữ sinh lại, tự tin cong môi, cái này dễ như ăn cháo, thành tích của cô tốt, vậy thì thích đọc sách, thích sách, đúng lúc là lớp mười một, vậy cậu sẽ mua sách luyện tập.

Còn phải mua cái tốt nhất!

Bây giờ cậu đang ngồi ở chỗ Lý Thần Tinh, nhìn Bạch Đờ nhíu mày suy nghĩ đề bài, cậu khẽ ho, mím cười tiến lên, còn chưa lên tiếng Bạch Đờ đã nói: "Đừng quấy rầy tớ..."

Tay cậu lơ lửng giữa không trung, xấu hổ lại lịch sự cười gượng, nhưng trong lòng cậu muốn cầm sợi mì siết cổ mình....

Chú thích:

(1) Năm năm cao khảo ba năm mô phỏng (五年高考三年模拟) – là tên một bộ sách luyện thi nổi tiếng do nhà xuất bản Đại học Sư phạm Thủ đô (Bắc Kinh) phát hành, do Khúc Nhất Tuyển chủ biên. Bộ sách tập hợp đề thi đại học cả nước trong 5 năm gần nhất cùng với các bộ đề dùng trong kỳ thi thử của các trường nổi tiếng trong 3 năm gần nhất, tập trung đầy đủ các điểm kiến thức và dạng đề. Bộ sách chia làm 7 quyển chuyên đề toàn diện Ngôn ngữ, Toán, Tiếng Anh, Vật lý, Hóa học, Chính trị, Lịch sử, tổng hợp các bộ đề qua các năm, tiến hành phân tích và giải đáp, phối hợp với sách giáo khoa, chắt lọc các điểm kiến thức, luyện tập chuyên sâu. Bộ sách còn được gọi tắt là Tam Ngũ.

Chương 36

Edit: Nai

Năm 2010, mùa đông năm đó, ngày 10 tháng 12, thành phố Kỳ đã có trận tuyết rơi đầu tiên, hình dạng của bông tuyết cực kì đẹp, đủ kiểu đủ loại, mà hôm đó vừa khéo là sinh nhật của Tần Thâm.

A Đồ thức dậy, mở cửa sổ ra nhìn thấy chính là tuyết rơi nhiều bay tán loạn, bao phủ ngõ nhỏ, làm cho cái ngõ nhỏ tối tăm này giống như thấp đèn led trắng dẹt, trắng sáng trắng sáng.

Bạch Đồ khẽ "oa" một tiếng, phút chốc cảm thấy cái ngụ ý này rất tốt, sau khi rửa mặt xong, mặc áo khoác vào rồi vội vàng chạy về phía quầy bán quà vặt của đầu ngõ bên cạnh.

Bạch Đồ cười tủm tỉm chào hỏi ông chủ.

"Chú Lý, cháu gọi điện thoại." Bạch Đồ chỉ chỉ bên trong buồng điện thoại.

Chú Lý kia là một người rất già, trông thấy Bạch Đồ thì ồ một tiếng, ông mặc một chiếc áo bông thật dày, trong tay cầm một tờ báo đua ngựa - mark six (1).

(1) Mark Six là một trò chơi xổ số được tổ chức bởi Câu lạc bộ đua ngựa Hồng Kông

Lúc trước Bạch Đồ có liếc mắt nhìn, bên trong có một cô Bạch, đang hướng dẫn bọn họ chọn con số hoàng đạo.

"Đi đi đi đi, cô bé thích học tập..." Chú Lý nói như vậy cũng là bởi vì cô kiên trì ở đây gọi điện thoại với Tần Thâm, có lần chú Lý hỏi qua,

Bạch Đờ nói cháu đang làm bài tập.

Bạch Đờ vội gật đầu, cười hì hì đi đến buồng điện thoại của quầy bán quà vặt, mở cửa kính thật mỏng ra, đặt mông ngồi xuống cái ghế màu đỏ, cầm ống nói lên, ấn dãy số thuộc nằm lòng trong đầu.

Điện thoại vừa vang lên, đầu bên kia lập tức nghe máy, giống như chắc chắn biết cô sẽ gọi điện thoại cho cậu.

"Là A Đờ sao?" Giọng nói của đầu bên kia dường như có hơi kích động, hỏi rất dồn dập.

Tay Bạch Đờ chống trên cái tủ kính, ra sức gật đầu, chợt phát hiện hình như cậu không nhìn thấy, thế là nói: "Là tớ, A Thâm."

Nghe được câu trả lời như mong muốn, Tần Thâm kích động nhảy lên tại chỗ. Bỗng nhiên lại nhớ đến gì đó, lo lắng hỏi: "Bên ngoài tuyết rơi như vậy, có mặc quần áo thật dày chưa?"

Bạch Đờ lại gật đầu, cười hì hì đáp: "Mặc rồi."

Tần Thâm còn muốn giống như người hầu già hỏi thăm gì đó, Bạch Đờ ngắt lời cậu.

"A Thâm, sinh nhật vui vẻ." Bạch Đờ đang đứng bên trong buồng điện thoại của quầy bán quà vặt nhìn tuyết rơi tung bay bên ngoài, giọng nói mềm mại còn mang theo chút phấn khởi.

Tần Thâm nghe vậy cúi đầu cười yếu ớt, nhàn nhạt cười mắng: "Đờ ngốc."

Bạch Đờ cũng không giận, mặc cho tính khí kỳ quặc của Tần Thâm.

Đừng nhìn cái dáng vẻ siêu lợi hại này của Tần Thâm, dáng vẻ cái gì cũng biết, cho đến bây giờ hai người hôn, tai Tần Thâm đều sẽ đỏ lên, mắt tự nhiên lấy ngón tay sờ sờ chớp mũi, Bạch Đờ nhìn thấu được nhưng cũng không nói trắng ra.

Ánh mắt Bạch Đờ dừng lại, quên đáp lời.

"A Đờ, tớ đi tìm cậu." Tần Thâm nói xong câu đó lập tức cúp máy, vội vã chạy ra ngoài.

Lúc đi qua còn đá vào người tuyết mà ông nội đập xong một cước, suýt chút nữa làm cho ông nội cậu tức giận mà phát bệnh tim!

"Tiểu tử thúì, màý đứng lại đó cho tao..." Ông nội chạy theo cậu ra ngoài...

Bà nội ngăn ông, quở trách: "Sao ông mắng cháu tôi..."

Ông nội nóng nảy nói: "Nó làm hỏng người tuyết rồi."

Bà nội trừng mắt, bao che: "Vậ cũng không cho phép ông mắng nó."

Một lát sau, bà nội ra ngoài, tạt qua vườn rau trông thấy Tần Thâm thuận tiện đập hai đám rau xà lách, tức giận đi đến cầm lấy cây tre mỏng bên cạnh, hướng vào trong gọi: "Ông nó, chờ tiểu tử thúì kia về, để tôi đánh cho chết."

"Thằng quý nhỏ... Mỗi lần đến đây cứ phải phá phách..." Bà nội vừa hái rau vừa nói: "Cũng không biết cô bé trong điện thoại nó là ai, ngày nào cũng ở bên cạnh nó mà không bị nó chọc cho tức ói máu, tính tình gì mà nóng nảy..."

Tần Thâm đã sớm chạy xa, không nghe thấy những điều này...

Bạch Đờ nghe thấy tiếng tút tút trong máy bàn, sững sờ nhìn đường phố bên ngoài, một chiếc ô tô màu đen dừng ở giữa đường, nóc xe phủ tuyết trắng, cần gạt nước đang ở trước xe quét qua quét lại, hất tuyết xuống.

Bên đường, một người phụ nữ mặc quần áo màu nâu nhạt và một người đàn ông mặc tây trang đang lôi lôi kéo kéo, hai người này Bạch Đờ đều biết.

Không biết hai người nói gì, cuối cùng người đàn ông cho người phụ nữ một bạt tay.

Bạch Đờ lập tức đứng lên, xông ra ngoài.

Chú Lý níu Bạch Đờ lại: "Này, chú nói này cô bé, cháu vẫn chưa đưa tiền đây này..."

Bạch Đờ lấy trong túi một đồng tiền đưa cho chú Lý rồi lao ra khỏi cửa hàng, chạy về phía Bạch An Chi ở bên kia.

"Cô bệnh thần kinh à, tôi đã nói không thể đưa hộ khẩu cho cô." Người đàn ông gào về phía bà, sắc mặt bởi vì giận dữ mà đỏ lên, thân hình cao lớn áp lấy người phụ nữ.

Bà hung hăng cắn môi, cực kì phẫn nộ nói: "Rốt cuộc anh cầm hộ khẩu của A Đờ làm gì? Chúng tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ nào, đây không phải là anh muốn sao?"

Người đàn ông phun một bãi nước bọt bên cạnh người phụ nữ, gương mặt không che giấu được nỗi chán ghét: "Tôi chỉ không có quan hệ gì với cô, nhưng Bạch Đờ là con của tôi, tôi muốn thế nào thì thế ấy."

"Tôi không phải con ông, tôi là của mẹ tôi." Mắt Bạch Đờ đỏ hoe, vẻ mặt tràn đầy căm phẫn đứng cách đó không xa.

Bạch An Chi chống người đứng lên.

Bạch Đờ vội vàng tiến lên đỡ Bạch An Chi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, đó là người đàn ông mà đời này Bạch Đờ căm hận nhất, bất luận là hiện tại hay tương lai.

Người đó là -- ba của cô.

Cũng là người đàn ông đã vứt bỏ Bạch An Chi, một phượng hoàng nam (2) điển hình.

(2) phượng hoàng nam: là kiểu trai nghèo ăn bám nữ giàu.

Người đàn ông liếc qua Bạch Đờ, trái lại trong mắt không còn chán ghét nhưng vẫn còn dư lại cơn thịnh nộ: "Không biết điều, tốt nghiệp lập tức đi theo tao."

Người đàn ông nói xong nhìn xung quanh một vòng, lại nhổ một bãi nước bọt hướng về phía bọn họ: "Cái chỗ chó thế này, loạn thất bát tao."

Bạch Đờ cũng nhổ xuống bên cạnh chân ông ta, tức giận mắng: "Cút xa một chút, cái đồ phượng hoàng nam ông."

"Mày cái con tiểu tiện nhân." Bạch Thành An vén tay áo lên, muốn đánh Bạch Đờ.

Bạch An Chi đột nhiên kéo Bạch Đờ qua, để cô trốn sau lưng bà, sau đó giơ tay lên, tát Bạch Thành An một cái: "Con gái của tôi không đến phiên anh quản."

Trái lại lần này Bạch Thành An không so đo, chỉ là khinh thường cười một tiếng, khinh bỉ nhìn Bạch An Chi từ dưới lên trên: "Tiện nhân."

Bạch An Chi quay người, mắt đỏ lên.

Bạch Thành An hừ một tiếng, quay người ngồi lên xe, cửa xe hạ xuống, ông ta vênh vang đắc ý với Bạch Đờ, ngữ khí như mệnh lệnh nói: "Mày trước sau cũng là con cháu của Bạch gia tao, sau khi tốt nghiệp mày lập tức về nhà nhận tổ quy tông cho tao!"

Bạch Đờ chịu đựng cảm giác nôn mửa ngồi xồm xuống đất vo nắm tuyết, nện vào xe Bạch Thành An.

Bạch Thành An kịp thời nâng cửa sổ xe lên, nghênh ngang rời đi, để lại khói xe hôi thối trong mùa đông.

Trên đường Bạch Đồi chìm trong yên ắng đi theo Bạch An Chi trở về, hai người đi trên tuyết không nói lời nào.

Lúc sắp đến nơi.

Bạch An Chi đứng bên người cô, nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Dọa đến con rồi?"

Bạch Đồi lắc đầu, không che giấu chút nào nói: "Làm sao có thể, con chỉ là chán ghét ông ta thôi."

Ánh mắt Bạch An Chi tối lại, bông tuyết rơi xuống vai bà, trên chiếc áo khoác màu nâu nhạt hiện lên hết sức rõ ràng, tuyết tan, hình thành một vệt nước nho nhỏ, dường như bà nhớ tới gì đó, cười khổ vài tiếng: "Vợ hãnh không sinh được, cho nên..."

Bạch Đồi tuyệt đối không nghĩ đến là nguyên nhân này, hóa ra bởi vì không có con nên Bạch Thành An mới cảm hận khẩu của mình không tha.

Trong lúc đó Bạch An Chi cũng đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng vương bởi năng lực chênh lệch Bạch Thành An không phải ít. Mỗi lần người ở trên ra mặt cũng không giải quyết được gì.

"Con yên tâm, mẹ sẽ không bao giờ không cần con." Bạch An Chi nói: "Mẹ sẽ tạo điều kiện cho con học tập thật tốt."

Bạch Đồi nhàn nhạt cười, duỗi tay nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Bạch An Chi, khẽ nói:

"Đây cũng là điều con muốn nói với mẹ."

Sau đó Bạch Đồi trông thấy bên dưới gương mặt trang điểm đẹp đẽ của bà có nếp nhăn nhỏ xíu, cô hắng giọng một cái, nói ra một câu tựa lời thề: "Mẹ, con sẽ nuôi mẹ cả đời."

Năm đó tuyết rơi đầy trời.

Bạch An Chi nghe vui vẻ cười đến mức giống như đứa bé, bà duỗi tay bắt lấy bông tuyết.

Trong khoảnh khắc ấy Bạch Đờ dường như nhìn thấy Bạch An Chi khi còn trẻ không nhuốm bụi trần.

Mỗi người đàn bà lúc trẻ đều từng là thiếu nữ, cũng đều từng ôm trong lòng một trái tim vừa sạch sẽ vừa thuần khiết, ước mơ về một tình yêu tốt đẹp.

Bạch Đờ vớt Bạch Thành An thành bóng ma, chuyên tâm nghĩ đến sinh nhật 18 tuổi Tần Thâm.

Ở cái tuổi đó của cô, học tập và tình yêu, cô cảm thấy mình đều đạt được thứ tốt nhất.

Vào thời khắc ấy, cô từng cảm ơn ông trời.

Thời điểm Tần Thâm đến, Bạch An Chi đã ngủ.

Bạch Đờ khom lưng đi ra cửa, lúc sắp đến dưới lầu trông thấy Tần Thâm mặc một chiếc áo lông dài màu trắng, cậu cùng với tuyết rơi giống như hòa thành một.

Bạch Đờ lao vùn vụt xuống lầu, phút chốc đến cửa, nhảy cõn lên nhào vào trong ngực Tần Thâm.

Tần Thâm mở to mắt, tim đập đến cổ họng, ổn định thân thể, rồi cuộc đón lấy Bạch Đờ, chân cậu lảo đảo mấy lần, cuối cùng vững vàng đứng vững.

Tần Thâm để Bạch Đờ xuống, nhếch môi nảy ý xấu nhéo mũi Bạch Đờ.

Bạch Đờ dẫu môi.

"A Đờ, lại nghịch ngợm rồi."

Tần Thâm vừa nói vừa cầm áo lông trên tay mặc vào người Bạch Đờ, cùng một kiểu với trên người cậu.

Bạch Đờ tùy ý để Tần Thâm mặc giúp cô, sau khi Tần Thâm mặc giúp cô xong, cô cười hì hì hỏi: "Tớ đẹp không, Tần Thâm."

Áo lông trắng tinh mặc trên người Bạch Đờ, dài đến bắp chân cô, tóc cô vốn dài, còn có phần xoăn tự nhiên, chóp mũi bị lạnh hồng hồng, lông mi vốn dài, vậy mà lúc này dính một ít tuyết trên lông mi, trông đặc biệt đáng yêu.

Tần Thâm nhìn cô chăm chú hồi lâu, ánh mắt Bạch Đờ đảo một cái, nhân lúc tuyết bay tán loạn, cô giang hai tay rồi xoay vòng, đồng thời tóc của cô tản ra, đen nhánh xinh đẹp, lúc xoay tung bay theo gió, đuôi tóc quét qua gò má chóp mũi của Tần Thâm. Tựa như lông vũ phất qua huyết dịch nóng hổi cùng với trái tim không an phận ấy.

"A Đờ của tớ, bất cứ lúc nào cũng rất đẹp." Tần Thâm ôm Bạch Đờ vào lòng.

Hơi cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên đầu cô.

Dì Thúy đã về nhà, trên đường phố không có ai, vắng vẻ vô cùng, nên Bạch Đờ để mặc cậu ôm mình, cũng không giãy giụa.

"A Thâm của tớ, bất cứ lúc nào cũng rất đẹp trai." Mặt Bạch Đờ ửng đỏ khen Tần Thâm.

Tần Thâm cười hì hì, nắm lấy tay Bạch Đờ.

"Đi, dẫn cậu đi ăn lẩu."

Bóng dáng một lớn một nhỏ đi ra ngõ nhỏ, hai tay vững vàng nắm lấy nhau, tay kia Tần Thâm ôm Bạch Đờ, Bạch Đờ có phần rúc vào người cậu.

Cô nghịch cậu cười, áo lông trắng và tuyết rơi lại lần nữa hòa thành một.

Bạch An Chi đứng trên ban công nhìn, bỗng thở dài một cái.

"Người trẻ tuổi trước sau cũng không thể thoát khỏi tình yêu." Bạch An Chi nhắm mắt lại, nhẹ giọng lầm bầm.

Bà biết Tần Thâm.

Ngày hôm đó thời điểm bà bị một đám nữ ẩu đả ở siêu thị, Tần Thâm dắt Bạch Đờ đi, bà cho rằng cứ như vậy là kết thúc, bà thấy bóng dáng của Tần Thâm đi về phía của bà.

Cũng vào lúc đó, bà thấy Tần Thâm dẫn theo một nhóm cảnh sát tới, bắt mấy người phụ nữ lên, Bạch An Chi mới tránh bị đánh lần nữa.

Sau đó, trên đường cậu đưa bà đến Cục cảnh sát.

Bà vẫn còn nhớ rõ, Tần Thâm nói: "Chào dì, cháu tên là Tần Thâm."

Bà gật đầu, bà cảm thấy bà không quan tâm cậu là ai, dù sao cậu và bà sau lần này cũng không liên quan đến nhau nữa.

Thế nhưng chẳng ai ngờ rằng cậu bé này, ở cái tuổi hồn nhiên gái đầu một cái vô cùng ngượng ngùng nói với bà: "Cháu là bạn của Bạch Đờ."

Bạch An Chi đã nhìn ra Tần Thâm xấu hổ và ngại ngùng. Có phần buồn cười.

"Dì biết. Nếu không sao cậu lại dẫn Bạch Đờ đi chứ."

Tần Thâm giả vờ bưng tình nói: "Ồ, hóa ra dì biết ạ, xem ra dì rất quan tâm đến Bạch Đờ."

Bạch An Chi tròn tròn mắt.

Tần Thâm giả bộ như không nhìn thấy, nói tiếp: "Vậ dì biết Bạch Đờ ở trường học giúp người ta làm bài tập, chỉ ăn rau không?" Tần Thâm dùng giọng nói ngây thơ, chỉ đơn thuần là cười, nhưng lại trách mắng trúng tim đen.

Trong khoảnh khắc ấy Bạch An Chi đột nhiên nhớ tới hành động muốn xông lên của Bạch Đờ vừa rồi, và ánh mắt đau lòng mà bà đã không thấy từ lâu.

"Cậu ấy rất yêu dì." Tần Thâm nói xong câu đó dừng bước, quay người nhìn Bạch An Chi.

Ánh mắt cậu bé trước mặt không còn đơn thuần như vừa rồi, cũng không còn là biểu cảm giả ngốc nữa, mà là hết sức nghiêm túc nhìn bà, nghiêm giọng gằn từng chữ: "Cháu cũng yêu cậu ấy, cháu không hi vọng cậu ấy yêu người thân không yêu cậu ấy."

"Cháu không rõ xảy ra chuyện gì lắm, cháu chỉ biết là, cháu không thể trơ mắt nhìn cậu ấy khó chịu, ai cũng không sánh bằng cậu ấy."

Bà cho rằng chỉ là lời nói đùa hoặc là trò tiêu khiển của nam sinh nhất thời nhàm chán.

Nhưng khi bà tự nhận là lớn tuổi, có thể nhìn thấu lòng người.

Lại không nghĩ rằng trong khoảnh khắc mắt nhìn mắt, bà thấy vòng xoáy trong mắt cậu chứa sự nghiêm túc cùng với tình thâm ý nồng mà bà chưa bao giờ thấy qua.

Tác giả có lời muốn nói:

Thực ra viết nội tâm Bạch An Chi rất... Một lời khó nói hết, để cho ta vừa yêu vừa hận.

Kỳ thực bà rất yêu Bạch Đờ.

Bởi vì bà là bước ngoặt rất lớn của cuốn truyện này.

Nếu như đến lúc viết xong, có thể tôi sẽ viết một chương phiên ngoại về bà. Ở nơi đó có thể thấy được bà rất trớ trêu...

Người xấu nhất trong kịch bản: Bạch Thành An!!!

Chương 37

Mỗi khúc ca đều được trao cho linh hồn, chuyện xưa người khác lên, ngay cả cô cũng sẽ cảm động lây.

- Bạch Đồ -

Bên trong tiệm lẩu, trang hoàng tương đối cũ kĩ, nhưng làm ăn lại thịnh vượng, chẳng qua không có phòng riêng (1) nào, hai người tìm chỗ ngồi rồi ngồi xuống, tiếng người huyên náo, nhân viên phục vụ bung đĩa giống như là đang diễn ảo thuật, cảm giác như đi khắp hang và ngõ hẻm.

(1) Gốc là Bao sương [包厢]: nghĩa là một gian phòng lớn, tách biệt, chuyên để ăn, chơi, giải trí,... ảnh minh họa:

Một nhân viên phục vụ trong đó, móc một cây bút trên tạp dề, cầm menu lên, cười nói: "Soái ca mỹ nữ, nhìn xem ăn gì..."

Tần Thâm gật đầu nhận lấy, đưa menu cho Bạch Đồ trước.

Bạch Đồ đơn giản gọi mấy cái, đưa cho Tần Thâm.

Tần Thâm nhận lấy vung tay ào ào tựa như gọi lên toàn bộ.

Bạch Đồ bất đắc dĩ đỡ trán, thế này còn hỏi cô để làm gì?

Một lát sau, ông chủ bung nồi hầm đi đến, trên đường âm ỉ:
"Nhường một chút đi... nhường một chút đi..."

Đặt nồi ở giữa bàn, ông chủ vặn cái núi một cái, ngọn lửa nhỏ ngay tức khắc từ từ nổi lên.

Chốc sau, trong nồi uyen ương hai ngăn bốc lên khói trắng.

*nồi uyen ương ánh minh họa:

Tần Thâm ngồi bên cạnh Bạch Đờ, cầm đũa liên tục gấp đồ ăn cho cô.

Bạch Đờ ăn vui vẻ vô cùng, Tần Thâm cười nhạt cũng gấp quên cả trời đất.

Sau khi ăn lẩu xong hai người đi đến phòng riêng tụ họp, bên trong tất cả đều là đám anh em tốt với Tần Thâm, cũng đang chúc mừng sinh nhật Tần Thâm.

Tần Thâm nắm tay Bạch Đờ, lúc hai người mặc đồ đôi xuất hiện trong phòng riêng, phòng riêng yên ắng một chốc, lập tức vang lên tiếng gào to reo hò cùng với tiếng huýt sáo.

Nam sinh có phần nghịch ngợm đứng lên, cầm micro bắt chước giọng thầy quản sinh giả vờ nghiêm túc nói: "Chào mừng anh Thâm, và chị dâu."

Phòng riêng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, mọi người cười rộ.

Tần Thâm kéo Bạch Đờ có phần xấu hổ ra phía sau mình, lưu manh cười chào hỏi với người ở trong: "Được rồi, nên ăn nên uống đi, đừng rận nữa."

Tay Bạch Đờ đưa cho Tần Thâm để vào trong túi cậu, thế là Bạch Đờ chỉ có thể kê sát vào lưng Tần Thâm, hai người như là sinh đôi dính liền.

Những người kia trông thấy hai người thân mật như thế, vừa tính ồn ào.

Lại bị Tần Thâm ném ánh mắt cảnh cáo qua, đám người trong phòng riêng không dám trêu ghẹo nữa, đều kìm nén, không còn dám nhìn

hai người bọn họ, bên trong từ từ vang lên tiếng hát.

Tần Thâm và Bạch Đờ ngồi trên sô pha, gần sát một chỗ.

Cánh tay Tần Thâm vắt ngang qua lưng Bạch Đờ, ôm eo cô.

"A Đờ, cậu muốn hát không?" Tần Thâm thấp giọng hỏi, trong mắt chứa chờ mong.

Cậu cảm thấy Bạch Đờ hát nhất định êm tai. Giọng nói ngọt ngào mềm mại.

Bạch Đờ rất không nể mặt mũi mà từ chối, cô lắc đầu: "Không muốn."

Tần Thâm đảo mắt một cái, cố ý kề sát vào bên tai Bạch Đờ chậm rãi hít thở, tận lực hạ giọng trầm xuống: "Xấu hổ ư?"

Bạch Đờ nhột không nhịn được có hơi nghiêng đầu, ánh mắt một chút uy hiếp cũng không có mà trừng mắt liếc Tần Thâm, Tần Thâm chán nản bật cười.

Đám nam sinh xung quanh vì sĩ diện đều dẫn theo bạn gái.

Bên tai vang lên tiếng hát êm tai một lúc, Bạch Đờ có phần khâm phục. Thuận theo nhìn sang, là một nữ sinh cực kì xinh đẹp, ngồi ngay ngắn trên sofa, nam sinh nương theo tiếng hát của cô ấy tung xúc xắc.

Một bài hoàn tất, nữ sinh đứng lên. Gương mặt mang theo ý cười đi lên trước nói với Tần Thâm: "Tần Thâm, sinh nhật vui vẻ."

Tần Thâm gật đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tai Bạch Đờ, cậu muốn đưa tay xoa nắn.

Thế nhưng vì không để cho Bạch Đờ nổi giận, tay cậu vẫn ngoan ngoãn nắm tay cô thật chặt.

Nữ sinh tựa như không để tâm đến thái độ của Tần Thâm, cô ta hơi cúi xuống, bưng bia trên bàn lên, chóp chóp mắt đưa một ly cho Tần Thâm.

Tần Thâm không nhận.

Nữ sinh nọ hoạt bát cười cười, không để tâm đến việc Tần Thâm không liếc nhìn cô ta một chút nào, cô ta nhỏ giọng nói: "Tần Thâm, nâng ly uống nhé, tớ đặc biệt chúc mừng sinh nhật cậu."

Tần Thâm nghe vậy khinh thường nhìn nữ sinh kia một cái, không nhin được nói: "Tôi nhận tâm ý của cậu, nhưng tôi không uống rượu."

Tần Thâm lớn như vậy, chỉ có Bạch Đồ trị được cậu.

Nữ sinh xung quanh nhìn thử xem cái cô gái nào không biết điều, khinh thường liếc mắt, người nào không biết tâm tư của cô ta chứ, suýt chút nữa không viết ở trên trán là: Tần Thâm, em thích anh, mấy chữ to này.

Ai chẳng biết Tần Thâm đã có bạn gái, vả lại người ta cũng dẫn bạn gái đến, còn cần cô đặc biệt chúc mừng người ta? Hơn nữa, trong trường học người nào không biết Tần Thâm thực sự chính là nâng Bạch Đồ trong lòng bàn tay, sợ cô uất ức, bây giờ nữ sinh này đơn giản chỉ là không đụng vào tường không biết quay đầu, nhất định phải để người ta nói lời không dễ nghe.

Nữ sinh kia dường như không buông tha Tần Thâm, bưng nước suối lên đưa cho Tần Thâm: "Tớ nay đã lâu như vậy cậu mỗi lần đều không uống đồ của tớ, tớ cũng hoài nghi có phải tớ là người đặc biệt hay không." Nữ sinh kia giả vờ yếu điệu mà nói, tựa như Tần Thâm thật sự như vậy, mà cô ta còn khiêu khích nhìn Bạch Đồ một cái.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, há hốc mồm nhìn cô gái không sợ chết kia.

Bạch Đờ đột nhiên nhìn về phía Tần Thâm, híp mắt lại, gắt gao nhìn cậu.

Vẻ mặt Tần Thâm ngơ ngáo (3) nhìn Bạch Đờ.

(3) Vẻ mặt mông bức (一脸懵逼): Vốn từ mông bức là lời nói ở phía ĐB Trung Quốc, ý là trạng thái bị chuyện gì đó giật sấm (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, bốc khói lời) "ngoài khét trong sống". Và vẻ mặt mông bức có thể hiểu là, sau khi bị "sét đánh" bởi một chuyện nào đó hoặc ai đó, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm trợn mắt hốc mồm. (nguồn: luong1498)

"Uống đi, Tần Thâm." Nữ sinh nọ nũng nịu nói lần nữa.

Bạch Đờ hít một hơi, hung hăng nhéo tay Tần Thâm một cái.

Tần Thâm nhất thời không nhịn được kêu đau.

"A Đờ, đau tó." Tần Thâm ầm ức nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ thu tay lại không nói tiếng nào, Tần Thâm nhanh tay lẹ mắt ôm chặt Bạch Đờ.

Trong miệng ra sức lấy lòng: "Không đau không đau, cậu nhéo cậu nhéo mà."

Bạch Đờ không để ý tới cậu.

Nữ sinh nọ lại phát ra động tĩnh, Tần Thâm bực mình quay đầu nói với cô ta: "Tôi không thích uống nước nữ sinh khác đưa cho, vẫn luôn thế, ngoại trừ bạn gái tôi."

Sau đó Tần Thâm quay đầu lại nhìn Bạch Đờ, cố nén mong muốn mân mê môi, nhìn dáng vẻ này, trong lòng cậu rất vui vẻ, lại nhẫn nhịn xúc động muốn cười, nói tiếp: "Nếu như tôi không uống nước của cậu khiến cho cậu có hiểu lầm gì đó, ngại quá. Chúng tôi là như

thế. Từ trước tới giờ không nhận bất cứ một món đồ gì của người lạ."

Lời nói đã đến mức này, nữ sinh kia lúng túng cười, có phần mất tự nhiên nói: "Được thôi. Là tớ suy nghĩ nhiều rồi."

Sau khi nữ sinh đó rời đi, Trần Ôn hóng hớt tiến lên trước.

Bạch Đờ tóm được cậu ta liền hỏi: "Nữ sinh đó là ai?"

Tần Thâm phì cười nhìn Bạch Đờ, tựa đầu vào trên cổ cô, cố ý để cái mũi cao thẳng của mình chọc vào cái cổ trắng ngần của cô, khẽ giọng lảm bảm: "Tớ đã từng nói đáng về cậu ghen là đáng yêu nhất chưa."

Bạch Đờ nén khó chịu mạnh mẽ đẩy mặt Tần Thâm ra, lại quay đầu đưa mắt ra hiệu với Trần Ôn lần nữa.

Trần Ôn nhìn bộ dạng ăn quả đắng (4) của Tần Thâm, không sợ chết mà cười cười, bị Tần Thâm trừng một cái, anh bạn lập tức nghiêm túc nói: "Chị thật sự là nghi oan cho anh Thâm của tụi em, cô gái này là lớp mười một, mới vừa lớp mười đã theo đuổi anh Thâm tụi em. Có điều mỗi lần ở sân bóng, tiết thể dục, hoặc là gặp người, cô ta đưa nước, anh Thâm ngay cả cái ánh mắt cũng không cho."

(4) Gốc là Cật Biết (吃瘪): tiếng địa phương chỉ sự khuất phục, nhận thua (Theo BaikeBaidu)

Trần Ôn thực sự nói thật, nữ sinh này Trần Ôn nhìn quen quen, thế nhưng Tần Thâm ngày ngày với cái bộ dạng lão đại không coi ai ra gì làm sao có thể thấy được cô ta trong mấy vạn người.

"Hôm nay đến, đoán chừng cũng là mặt dày tới." Trần Ôn giải thích.

Trên sô pha cách đó không xa có người yếu ớt nhắc tay: "Không phải, là tôi. Tôi thấy mọi người đều dẫn bạn gái theo, đúng lúc cô ấy đến tìm tôi, tôi liền mang cô ta đi cùng."

Cậu ta biết không nói ra, Tần Thâm sẽ tự mình điều tra.

Người khác không biết, đám anh em bọn họ thật sự rất tỏ tường Tần Thâm cưng chiều Bạch Đờ nhiều cỡ nào. Nâng ở lòng bàn tay thì sợ ngã, ngậm trong miệng thì sợ tan.

Tần Thâm oan ức nhìn Bạch Đờ, tràn đầy sức lực hừ một tiếng: "Tớ đã nói tớ thật sự không biết."

Trong lòng Bạch Đờ "úi" một tiếng, cũng "hừ" một tiếng theo, nhưng sức lực lại không tới: "Ai bảo cậu đào hoa."

Tần Thâm bật cười, tiếng cười giống như cái đuôi vểnh lên, vọt thẳng lên trời.

"Tớ chỉ nở đóa A Đờ cậu này. Những cái khác ngay cả cây tớ cũng không để cho bọn họ cọ tới." Tần Thâm ôm Bạch Đờ ngả ngớn ở bên tai cô mà nói.

"Hứ, ai mà thèm." Hai tay Bạch Đờ khoanh lại, tai cùng với cổ dưới ánh đèn trở thành màu trắng phớt chói, Tần Thâm mắt sắc thấy được nét mặt ửng hồng.

"Tớ, tớ thèm nhất." Tần Thâm thấp giọng dỗ dành, thuận thế hôn lên tai Bạch Đờ một cái.

Bạch Đờ dờn đầu về sau, Tần Thâm lại gần. Chơi quên cả trời đất.

Sắp kết thúc, có người uống say, ở trong phòng riêng ồn ào bảo Bạch Đờ hát, nói sinh nhật Tần Thâm, thế nào cũng phải hát một bài.

Trần Ôn chân chó đầu tiên đưa micro cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ cảm thấy cũng phải, thế là nhận lấy, Tần Thâm cúi đầu hỏi bài hát gì, cô ghé vào tai cậu nói hai chữ.

Nghe Bạch Đờ nói xong, Tần Thâm liếc mắt cười, đứng lên đi chọn bài.

Tần Thâm chọn xong, đứng cách đó không xa nhìn Bạch Đờ.

Khúc nhạc dạo vang lên, là biển hoa Bạch Đờ thích nhất.

Các nữ sinh được mang đến đều chờ đợi xem náo nhiệt, ghen ghét hay hâm mộ, đều chứa trong mắt.

Bạch Đờ không bối rối chút nào, mắt nhìn Tần Thâm, vững vàng hát xong.

Cuối cùng mượn dư âm đoạn cuối, cô khẽ nói: "A Thâm, sinh nhật vui vẻ."

Tần Thâm bước nhanh đi lên, không để ý ánh mắt của bất kỳ người nào, ôm Bạch Đờ mang theo tư thái khiêm tốn nhất hôn lên trán cô.

"Sau này mỗi năm tớ đều ở bên cậu." Bạch Đờ cúi đầu nhẹ giọng lẩm bẩm.

Khóe môi Tần Thâm chứa ý cười, ánh mắt dịu dàng: "Ừm, tớ chỉ cần ở bên cậu."

Trong phòng riêng vang lên tiếng vỗ tay ào ào, một đám người từ vị chua trong cái tình yêu này hoàn hồn, nhân lúc Tần Thâm tâm trạng tốt, mấy người không sợ chết ầm ĩ la to: "Hôn một cái hôn một cái."

Bạch Đờ lấy lại tinh thần đỏ mặt lắc đầu, Tần Thâm bật cười xoa xoa tóc Bạch Đờ.

Lần đầu tiên Trần Ôn tinh ý, giải vây: "Chị dâu, hát một bài nữa đi, hay quá."

Bạch Đờ quay về phía Trần Ôn dùng tay ra hiệu, quay người hỏi Tần Thâm: "Cậu muốn nghe bài gì?"

"Cậu hát tứ đều thích."

Tần Thâm đọc sách rớt cuộc có bao nhiêu lời đường mật mà cho đến bây giờ Bạch Đờ không thể giải được.

Bạch Đờ mặc kệ cậu, quay người chọn bài "Tương tư".

Ca từ viết bi thương, Bạch Đờ hát cũng không phải là rất cảm xúc. Có lẽ chưa trải nghiệm qua nỗi khổ của tương tư.

Đến lúc tàn tiệc, tuyết nhỏ hơn, vẫn còn đang rơi xuống, Tần Thâm dắt Bạch Đờ đi ra ngoài.

Lúc này đã là ban đêm, trên phố rộn rộn ràng ràng, tiếng người huyên náo, một con Alaska đang chạy như điên, chủ nhân đang kêu gào.

Hai người mặc áo lông thật dày, trên đầu dính ít bông tuyết, giống như là hai người tuyết.

Tần Thâm mua một cây bút trong siêu thị, lắc lư trước mặt Bạch Đờ: "Đoán xem đây là gì?"

Bạch Đờ nghiêng đầu, nhíu mày nói: "Bút bi?"

Tần Thâm hơi cong ngón tay, gõ trán Bạch Đờ một cái, rồi cho cô một cái cốc đầu: "Ngốc, đây là bút ghi âm."

"Cậu mua cái này làm gì?" Bạch Đờ cầm lấy, ngắm nghía cẩn thận.

Tần Thâm tới gần Bạch Đờ, giả vờ ho hai tiếng: "Tứ có một nguyện vọng."

Bạch Đờ ngẩng đầu lên.

Dưới bầu trời đêm đôi mắt Tần Thâm sáng rực. Khiến cho người ta không nhìn được mà thỏa mãn tất cả mong muốn của cậu.

"Là gì?" Bạch Đờ hỏi.

"Cậu hát hai bài vừa mới hát kia một lần nữa, tớ ghi lại." Tần Thâm sợ Bạch Đờ không chịu, vội vội vàng vàng ôm Bạch Đờ, ở bên tai cô thủ thỉ: "Cậu đáp ứng tớ đi, sinh nhật của tớ chỉ có nguyện vọng này thôi."

Bạch Đờ suy tư một lúc.

"Được."

Hai người tìm được một cái hẻm nhỏ không người, ánh đèn cũ kĩ chiếu xuống, hẻm nhỏ tối tăm bị tuyết bao phủ, đất tuyết trắng sáng bị ánh đèn chiếu vào làm cho màu sắc trở nên mờ mờ đi, tường đá loang lổ màu xanh là dấu vết của tháng năm, trong hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh, ngăn cách với ngựa xe như nước của toàn bộ thế giới bên ngoài.

Tần Thâm ấn bút ghi âm, Bạch Đờ có thể nhớ được lời bài hát. Hắng giọng một cái, ở trong hẻm nhỏ đơn sơ loang lổ này, nương theo bông tuyết rơi xuống, từng câu từng chữ hoàn chỉnh không sót hát xong hết bài biến hóa.

Đến "tương tư", Bạch Đờ do dự một chút.

"A Thâm, bài này cũng hát sao? Tớ cảm thấy bài này tớ không thể nào thuần thục được, không theo kịp nhạc, nhất định không hay." Bạch Đờ nói thật nhỏ.

Tần Thâm cười, lớn tiếng lại ngạo kiều nói: "A Đờ của tớ bất kể hát cái gì cũng rất hay, tớ đều thích."

Bạch Đờ trong bóng đêm nguyệt Tần Thâm một cái, nghĩ đến là sinh nhật của cậu, thế là gật đầu: "Vậy được rồi, vậy tớ bắt đầu."

"Đành quên đi bài thơ năm nào."

"Chẳng đáng màn đến nhất là tương tư."

"Níu kéo yêu này sợ người cười."

"Còn sợ người nhìn thấu."

Bạch Đờ vừa hát vừa nhìn Tần Thâm, Tần Thâm ở trong màn đêm đã chìm đắm trong tiếng hát của Bạch Đờ. Cậu đã sớm biết Bạch Đờ hát chắc chắn êm tai.

Dựa vào cảnh đêm rơi xuống, mặc cho tuyết rơi nhưng bên trong hẻm nhỏ cũng không giống với ánh sáng mơ màng rực rỡ bên ngoài, bên trong hiện lên ánh sáng vàng nhạt và lờ mờ.

Bạch Đờ hát xong, Tần Thâm cúi xuống, thủ thỉ bên tai cô: "Nói câu kia cùng đi."

"A Thâm, sinh nhật vui vẻ." Bạch Đờ nói xong, giả vờ không hiểu cười với Tần Thâm, "Có phải là câu này không?"

Tần Thâm hừ cười, cúi đầu cắn lên môi Bạch Đờ: "Cậu nói xem." Cậu lẩm bẩm.

Bạch Đờ bị đau, xuyt xoa một tiếng: "A Thâm, rất đau."

Tần Thâm nở nụ cười, không rời khỏi môi cô, mập mờ nói: "Nói mau, nếu không chút nữa tớ vẫn cắn."

Bạch Đờ dẫu môi, nhỏ giọng thầm thì: "Cậu chỉ biết bắt nạt tớ."

Tần Thâm bị cô chọc cười thờ dài, bất đắc dĩ lại cứng chiều nói: "Cậu thật là, coi như tớ thua. A Đờ, xin cậu, cậu nói câu đó đi."

Bạch Đờ cười ra tiếng, "Được thôi, thế tớ sẽ miễn cưỡng nói một câu vậy."

"A Thâm, sau này mỗi một năm tớ đều ở bên cậu."

Tần Thâm nhìn trong mắt Bạch Đờ có nghiêm túc và then thùng, kéo cô vào trong ngực, tay phủ tuyết trên đầu cô đi.

"Tớ mới không tin cậu miễn cưỡng. Tớ chỉ tin cậu thích tớ." Tần Thâm vô sỉ mà nói, giọng nói chứa ý cười, cô biết cậu lại bắt đầu ngạo kiều.

Hai người nắm tay đi về.

Về đến nhà, Bạch Đờ nói Tần Thâm ở chỗ này chờ cô một chút, quay người chạy lên lầu, một lát sau chạy xuống, đưa quà trong tay cho Tần Thâm.

Tần Thâm nhận lấy: "Cái này..."

Bạch Đờ cười hì hì nói: "Cậu mở ra nhìn đi. Quà sinh nhật."

Tần Thâm nghe lời mở ra -- bên trong là một cái bút máy.

Tần Thâm nhận ra thương hiệu của cây bút máy này, không đắt nhưng cũng không rẻ.

Tần Thâm vẫn chưa nói gì Bạch Đờ đã giành nói trước: "Tớ tặng cậu cây bút máy là vì muốn cho sự cố gắng của cậu đạt được thành công tốt hơn."

Tần Thâm nghe vậy cười rồi cất cẩn thận, "Lần sau đừng đưa những món đồ quý thế này nữa. Tớ chỉ cần cậu là được." Cậu đưa tay phủ lên đầu Bạch Đờ, xoa xoa tóc cô rồi bỏ xuống.

Bạch Đờ ngọt ngào mà cười. Cô đã tiết kiệm không ít tiền. Kể từ lúc hẹn hò với Tần Thâm, cậu không chịu để cô xài tiền, cô cũng không còn trả tiền nữa.

Hơn nữa đây là sinh nhật đầu tiên cô trải qua cùng cậu. Ý nghĩ rất lớn.

Tuyết rơi xuống vai Bạch Đờ, Tần Thâm đưa tay phủ đi.

Bạch Đờ cũng trong nháy mắt nâng tay phủ tuyết trên vai Tần Thâm.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, hết sức ăn ý.

"Tớ nhất định sẽ học cùng một trường với cậu, chỉ bảo vệ cậu." Tần Thâm ôm Bạch Đờ, đặt một nụ hôn lên đầu cô.

Bạch Đờ vui trong ngực Tần Thâm, ra sức gật đầu.

Hai người đứng trên tuyết ôm thân mật sưởi ấm lẫn nhau.

Mãi đến lúc truyền đến tiếng bước chân cách đó không xa, hai người mới tách ra.

"VẬY TỚ VỀ..."

Bạch Đờ dứt lời phút chốc quay người lên lầu, Tần Thâm bắt được cánh tay Bạch Đờ.

"Cho cậu một thứ." Tần Thâm lấy từ trong túi một cây bút ghi âm khác.

"Đây là?" Bạch Đờ nhận lấy.

Tần Thâm hơi xấu hổ, ngón trỏ sờ chóp mũi: "Là bút ghi âm tớ tặng cậu."

Bạch Đờ minh bạch, cười nói: "Bên trong..."

Tần Thâm đỏ mặt, không để ý đến cô, đẩy Bạch Đờ lên lầu: "Mau đi lên đi."

Bạch Đờ đã nhìn ra Tần Thâm xấu hổ, ở trong hẻm nhỏ ngập tuyết rơi mà ôm bụng cười to.

Tần Thâm cười lại muốn tóm lấy Bạch Đờ thì chớp mắt Bạch Đờ như chim sợ cành cong (5), hai ba bước nhanh chân chạy lên cầu thang.

(5) Người ta thường sử dụng thành ngữ "Kinh cung chi điểu" hay một thành ngữ biến thể khác là: "Chim sợ cành cong" để mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống, hoàn cảnh tương tự (mà trước đó đã từng xảy ra). Ngạn ngữ Phương Đông có câu: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng" cũng là nhằm chỉ ý này.

Ở trên bậc thang hướng về Tần Thâm ở bên dưới mà gọi: "Tớ về nhé, A Thâm, cậu cũng về nhanh đi." Bạch Đờ nói xong liền chạy.

Tần Thâm ở dưới lầu bất đắc dĩ lại lo lắng nói: "A Đờ, cậu chậm một chút..."

Tác giả có lời muốn nói: tui cũng rất thích nghe bài "Tương tư" này....
ha ha ha ha

Tần Thâm: bà không có tư cách!

Trang Chu:..... Tôi có câu MMP không biết có nên nói không!

Bài hát Tương Tư - Mao A Mẫn

Chương 38

+

Chuyện yêu cầu, tớ không bàn bạc với bất kỳ người nào, yêu thì yêu thôi.

- - Tần Thâm

Quanh năm suốt tháng, đông đi xuân tới. Có nghĩa là một năm mới lại đến.

Bạch An Chi cùng Bạch Đờ ra ngoài mua sắm đồ Tết, đây là lần đầu tiên hai người sóng vai đi siêu thị.

Bên trong siêu thị ồn ào náo động này, trong đám người rộn rịp rành rành, quan hệ của hai người không còn khoảng cách dư thừa nữa, bọn họ vừa cười vừa trò chuyện.

Mấy khu vực đều đi dạo qua, Bạch Đờ đi tới đi lui luôn cảm giác sau lưng có người đi theo mình, lúc quay đầu nhìn thì lại không thấy, giữa lúc đang phiến não, Bạch An Chi cầm lấy một hộp bánh quy kem phô mai để vào trong xe mua sắm.

"Con ăn cái này không?" Bạch An Chi có phần sốt sắng hỏi, vì vừa rồi hỏi mấy món Bạch Đờ đều không thích ăn, nhưng Bạch Đờ không nói, tuy nhiên Bạch An Chi có thể nhìn ra biểu cảm của Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhận lấy, bỏ bánh bích quy vào trong xe mua sắm, gật đầu nói: "Dạ, thích. Con thích ăn bánh bích quy này nhất."

Bạch An Chi thở phào nhẹ nhõm, cười nói, "Vậy là tốt rồi, thế chúng ta sẽ mua nhiều một chút."

Hai người lại đi dạo một lúc, đi tới nơi có biểu tượng nhà vệ sinh, Bạch An Chi hỏi: "Con muốn đi nhà vệ sinh không?"

Bạch Đờ lắc đầu, "Mẹ đi không? Con ở đây trông."

Bạch An Chi gật đầu, nói xong quay người đi nhà vệ sinh.

Ngay lúc Bạch Đờ đang ngồi ở khu nghỉ đồng thời chờ Bạch An Chi, không biết đã quay đầu lại lần thứ mấy phút chốc, Bạch Đờ đột nhiên nhìn thấy người nọ.

Cô đứng lên, đi mấy bước đến trước mặt cậu, nhìn cậu chăm chăm, tức giận nói: "Cậu làm gì mà đi theo tớ lại không cho tớ hay."

Tần Thâm thấy hành tung bại lộ, cũng không còn trốn nữa, chỉ lúng túng một lúc lấy ngón trỏ sờ chóp mũi, giải thích: "Đây không phải... có trường bối đang ở đây mà."

Bạch Đờ liếc Tần Thâm một cái, Tần Thâm mặt dày đi lên kéo lấy tay Bạch Đờ, "Thích ăn bánh bích quy à?" Cậu lấy lòng hỏi.

Bạch Đờ nghe vậy "ừ" một tiếng, "Xem ra còn nghe lén không ít, anh Thâm." Ngửi khí Bạch Đờ chanh chua, làm cho Tần Thâm cười lớn.

Phút chốc một cái liếc mắt bay tới, cậu lập tức ra vẻ trở nên nghiêm túc, nói khế bên tai cô: "Đừng tức giận, năm mới tớ dẫn cậu đi chơi."

Bạch Đờ hừ một tiếng, kiêu ngạo nói: "Tớ suy nghĩ một chút."

Tần Thâm nhướn mày, cong môi cười một tiếng: "Không suy nghĩ."

Bạch Đờ dẩu môi, "Bá đạo."

"Chỉ bá đạo với cậu." Tần Thâm bóp mũi Bạch Đờ một cái, "Cũng không biết mặc nhiều chút." Dứt lời, cởi khăn quàng cổ của mình xuống, choàng vào cổ Bạch Đờ.

"A Thâm, tớ không cần, bây giờ tớ hơi nóng." Bạch Đờ đưa tay muốn cởi khăn quàng cổ xuống.

Tần Thâm tay nhanh lẹ bắt lại tay Bạch Đờ, tay đều lạnh, còn nói nóng!

Ánh mắt cậu lạnh băng, vút ra mấy chữ: "Hình như tớ phải thăm bác gái một chút. Không biết bác gái ở đâu."

Bạch Đờ nghe vậy tay ngừng tháo khăn, miệng cười ngỏn ngoèn quàng nó lại lần nữa, giả bộ ho khan vài tiếng nói: "Tớ cảm thấy lại không nóng nữa. Khăn quàng cổ của cậu rất tốt."

Tần Thâm nhếch môi, xoa tóc Bạch Đờ, bất đắc dĩ nói một câu: "Cậu là đứa ba phải (1) đáng yêu nhất."

(1) Thực ra chỗ này là cỏ đầu tường | cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió -> chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó; ngã theo chiều gió.

Bạch Đờ á khẩu.

Lúc Bạch An Chi đi ra trông thấy Bạch Đờ đang đứng bên cạnh xe mua sắm, bộ dạng không khác lúc bà đi vào là mấy.

Nhưng vừa nhìn từ xa thì... Bạch An Chi luôn cảm thấy chỗ nào đó không giống. Nhưng lại không nói nên lời.

Chờ đến lúc trên đường về nhà, Bạch An Chi mới biết được, trước khi vào cửa quay người hỏi cô: "Khăn quàng cổ của con ở đâu ra vậy?"

Bạch Đờ sừng sốt một chút, quay đầu nhìn Bạch An Chi, ánh mắt ấy giống như nói: Té ra mẹ mới nhìn thấy ư?

Tất nhiên hỏi như vậy, chắc chắn Bạch Đờ sẽ không nói thật... cô thản nhiên đi vào trong nhà, nghĩa chính ngôn từ (2) nói: "Buổi sáng

con mang theo đi ra."

(2) Nghĩa chính ngôn từ câu từ nghiêm khắc, nội dung lời lẽ chính đáng.

Bạch An Chi nghi ngờ một chút, bà nhận ra thương hiệu món đồ này, rất đắt... làm sao A Đồ có thể mang từ trong nhà ra ngoài...

Bà đang định hỏi, giây tiếp theo Bạch Đồ đã đặt cái túi ở phòng khách, chuyển chủ đề: "Mẹ, giúp con một chút."

Bạch An Chi ngây ngốc hoàn hồn, quên mất hỏi, trả lời: "Ồ, được."

Trước khi qua năm.

Bạch An Chi và Bạch Đồ cơm nước xong xuôi liền ngồi bên nhau không nói lời nào, không giống ngày đó trong đám người, nhiều người không sợ xấu hổ, lúc này chỉ có hai người, không có gì để nói, hai bên đều lúng túng.

Khi nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng xe máy ầm ầm một trận, Bạch Đồ lập tức đứng lên, từ lâu đã "thân ở Tào doanh tâm ở Hán" nói: "Mẹ, con ra ngoài một chút."

Bạch An Chi nén cười, lại bắt đắc dĩ ra vẻ nghiêm túc nói: "Kết giao với người ta mọi thứ phải có mức độ."

Bạch Đồ sừng sốt, vừa định nói chuyện lại lo Tần Thâm đợi lâu, lập tức gạt đầu, vừa đi vừa nói: "Dạ."

Cô mặc áo lông trắng mà Tần Thâm tặng, vừa ra khỏi cửa đã thấy Tần Thâm ngồi trên xe máy, cong chân chống trên đất.

Cậu trông thấy Bạch Đồ ra phút chốc nét mặt từ lạnh lùng trở nên nóng bỏng, từ gương mặt không cảm xúc gì biến thành nụ cười xán lạn.

Cậu vắt chân bước qua xe máy, đứng ngay ngắn, giang hai tay ra.

Bạch Đờ cười trong nháy mắt nhào đến, Tần Thâm giam cô trong ngực mình, vững vàng ôm lấy.

"Lại nghịch ngợm." Tần Thâm ôm Bạch Đờ cười nói.

Bạch Đờ không để ý tới cậu, một lúc sau, cô ngọ nguậy, Tần Thâm không buông, đơn giản vì xung quanh đây người đều đóng cửa ăn Tết rồi, Tần Thâm cũng không quan tâm, hôn lên môi Bạch Đờ, lúc buông ra, Bạch Đờ bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm: "Lưu manh khoái giờ trò."

Tần Thâm mỉm cười, bế Bạch Đờ ngồi lên xe, xoa xoa đầu cô, "Được rồi, dẫn cậu đi chơi." Cậu nhìn thoáng qua Bạch Đờ, bất đắc dĩ nói: "Lại không mang khăn quàng cổ, không sợ lạnh." Dứt lời, Tần Thâm đã cởi khăn quàng bíт đã nóng trên cổ xuống, choàng lên cổ Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhe răng cười to.

Tần Thâm kè người ôm Bạch Đờ từ phía sau lưng, cứng chiều vò tóc cô.

Cậu buông cô ra, chân dài bước lên xe, "Ôm tót."

Bạch Đờ ngoan ngoãn ôm.

Tần Thâm giả bộ ho khan mấy tiếng, Bạch Đờ hiểu ý, ôm cậu thật chặt.

Trên đường thuận lợi vô cùng, không có tuyết rơi, thời tiết thay đổi không còn rét lạnh như vậy.

Tần Thâm dừng xe ở một tiệm lẩu.

Bạch Đờ nghiêng đầu hỏi: "Chúng ta tới đây ăn sao?"

"Tối nay chúng ta đi chơi, lần trước thấy cậu thích ăn lẩu, lại dẫn cậu tới." Cậu cười nói.

Bạch Đờ nghe vậy va đầu vào lưng Tần Thâm, dụi đầu, nhỏ giọng nói: "Sao cậu tốt như vậy."

Tần Thâm cúi đầu cười khế, đưa tay bóp ngón tay Bạch Đờ.

"Chỉ đối tốt với cậu." Giọng nói Tần Thâm đi qua lưng rung rung truyền đến.

Bạch Đờ lại dụi đầu vào lưng Tần Thâm.

"Thật hâm mộ bạn gái của cậu, chắc chắn cô ấy rất xinh đẹp nhỉ." Bạch Đờ không biết xấu hổ, làm cho Tần Thâm cười không ngừng.

"Tớ rất thích cô ấy, cậu giúp tớ hỏi xem cô ấy có thích tớ không." Tần Thâm nắm lấy tay Bạch Đờ, cúi xuống hôn lên.

"Cô ấy bảo tớ nói cho cậu biết là cô ấy rất thích cậu." Bạch Đờ trở tay túm ngược bàn tay Tần Thâm, Tần Thâm lại nắm lấy tay Bạch Đờ, mười ngón đan vào nhau, ở nơi cô không nhìn thấy gương mặt cười đầy sắc xuân, sau đó ung dung thản nhiên đem bút ghi âm cầm trong tay cất cẩn thận, quay người xuống xe.

Bạch Đờ toan xuống xe, cậu đã để tay dưới nách Bạch Đờ, ảm Bạch Đờ đặt xuống đất.

Bạch Đờ đỏ mặt, ra vẻ tức giận, trừng mắt lườm Tần Thâm, "Cậu làm gì cũng không xấu hổ."

Tần Thâm dắt cô đi vào, giả bộ không hiểu với không biết gì, cực kì không biết xấu hổ mà nói: "Xấu hổ? Xấu hổ là cái gì thế?"

Bạch Đờ bị chọc tức đánh tay Tần Thâm một cái, Tần Thâm ôm chầm lấy Bạch Đờ, giam thật chặt.

Bạch Đờ kinh ngạc thốt lên, Tần Thâm cười, vẻ mặt thiếu đờn hỏi: "Còn muốn đánh nữa không?"

Cô phát cái nhéo eo Tần Thâm một cái, thế nhưng áo quá dày nhéo không tới.

Bạch Đờ đổi mục tiêu, kéo tay cậu qua nhéo lên.

Cậu bật cười cúi đầu hôn trán Bạch Đờ, nói khế bên tai cô: "Mùa hè cho cậu nhéo."

Tần Thâm nói xong buông Bạch Đờ ra, Bạch Đờ lại nghĩ đến mùa hè khối cơ bụng kia, chẳng biết sao mũi có phần nóng nóng.

Từ trong tiệm lẩu đi ra, đường phố náo nhiệt vô cùng, Tần Thâm chạy xe dẫn Bạch Đờ đến một mảnh đất trống.

Bạch Đờ đi vào, chẳng biết sại sao, luôn cảm giác thời tiết xung quanh âm u, một chút không khí năm mới cũng không có, Bạch Đờ hơi run rẩy, Tần Thâm tiến lên trước.

Bạch Đờ lập tức kéo tay Tần Thâm qua, sợ hãi nói: "A Thâm, chúng ta về đi." Bạch Đờ nói chuyện miệng thở ra khói, tay nắm cậu có phần run run, Tần Thâm khế cười: "Có tớ ở đây, cậu sợ cái gì."

Tần Thâm dắt Bạch Đờ đi đến giữa mảnh đất, Bạch Đờ mới nhìn rõ, ở đó đặt một đồng thùng giấy, đồ cam vàng xanh màu sắc sặc sỡ.

"Đó là gì vậy, pháo hoa sao?" Bạch Đờ chỉ chỉ chỗ đó, quay đầu hỏi Tần Thâm.

Tần Thâm gật đầu, xoay đầu Bạch Đờ nhìn về phía pháo hoa.

"Muốn xem không?" Cậu cúi xuống bên tai cô thấp giọng hỏi.

Bạch Đờ mãnh liệt gật đầu: "Nhưng mà... chúng ta đốt pháo hoa rất nguy hiểm." Cô lo lắng nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm nghe vậy trán giật giật, nhẩn nhẩn thôi thúc muốn đánh Bạch Đờ, vô cùng phẫn nộ nói: "Cậu xem thường tớ?"

Bạch Đờ chột dạ một trận lắc đầu: "Tuyệt đối không có." Cô giơ hai ngón tay lên thề với trời.

Tần Thâm hừ cười một tiếng, vò tóc cô một cái, thấy rối bời một cục, cậu khoan khoái nói: "Ở đây chờ tớ."

Tần Thâm nói xong cũng đi đến chỗ tập trung pháo hoa kia, Bạch Đờ thấy cậu bày pháo hoa dưới đất, tạo thành một vòng tròn, sau đó Tần Thâm đi qua, dắt Bạch Đờ đi vào trong vòng.

"Cái này... tớ đứng ở đây?" Bạch Đờ hơi run hỏi.

Tần Thâm gật đầu rồi lại lắc đầu, "Chính xác mà nói, là chúng ta đứng ở đây."

"Nghĩ gì thế?" Tần Thâm xoa xoa tóc Bạch Đờ, Bạch Đờ lắc đầu, Tần Thâm chặc một tiếng, không hài lòng nói: "Để tớ vò xem nào."

Bạch Đờ nghe lời đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không lắc đầu, Tần Thâm vò đủ liền thỏa mãn, cậu ngồi xổm trên đất, lấy bật lửa từ trong túi ra. Thấy bộ dạng Bạch Đờ vẫn rất sợ sệt, Tần Thâm xùy cười.

"Nếu như pháo hoa rơi xuống trúng một chút xíu trên người cậu, tớ lấy thân báo đáp." Tần Thâm vừa nói vừa châm lửa pháo hoa xung quanh.

Trong chớp mắt Bạch Đờ nghe thấy "phốc" một tiếng, pháo hoa xuất hiện, mang theo lốm đốm tinh quang, bùng cháy xung quanh Bạch Đờ.

Tần Thâm không nghe được câu trả lời của Bạch Đờ.

Pháo hoa là dạng bầu trời đầy sao, tia lửa vốn bay khắp nơi, nhưng Tần Thâm để khoảng cách xa, nên tia lửa không bay đến người Bạch Đờ được.

Bạch Đờ sốt ruột, vội nhìn Tần Thâm, vừa lúc Tần Thâm đốt cái cuối cùng, đi đến bên cạnh Bạch Đờ, nắm tay cô.

"Cậu vừa nói gì?" Tần Thâm vùi đầu vào bên tai cô hỏi.

"Tớ nói, thế không phải là hời cho cậu." Bạch Đờ nhón chân lên, hét bên tai cậu.

Tiếng lại bị pháo hoa át đi, nhưng lần này Tần Thâm nghe được.

Tần Thâm cười một tiếng, hai tay nhéo tai Bạch Đờ một cái: "Dù sao sớm muộn gì cũng phải hời cho tớ."

Bạch Đờ liếc mắt, bàn về không biết xấu hổ, ai cũng không sánh bằng Tần Thâm.

"A Đờ, pháo hoa đẹp không?" Tần Thâm gãi gãi tóc, cúi đầu nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngoảnh lại nhìn pháo hoa, không nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm đưa tay phủ lên đầu Bạch Đờ, Bạch Đờ vội đáp: "Đẹp lắm, A Thâm, thật là đẹp."

Tần Thâm ho một tiếng, không biết ngượng trả lời. "Tớ biết tớ đẹp mà."

Bạch Đờ bĩu môi lắm bắm, "Tớ không phải nói cậu."

Tần Thâm giam Bạch Đờ từ phía sau, để lưng của cô tựa vào người mình, giọng nói mang theo ý cười, hôn tai cô một cái, nhỏ giọng nói: "Kệ cậu, dù sao chỉ tớ có thể đẹp."

Chương 39

Dưới ánh trăng, cô hôn cậu năm 18 tuổi.

A Đồ, hình như hôm nay cậu vẫn chưa hôn tớ.

- - Tần Thâm

Lúc Bạch Đồ về đến nhà, cửa phòng ngủ hơi mở.

Bạch Đồ đưa đầu vào nhìn, trong phòng lộ ra ánh đèn mờ nhạt, Bạch An Chi đã ngủ.

Bạch Đồ rón rén trở lại căn phòng của mình, nhẹ nhàng kéo ghế ra, ngồi xuống, lại lấy quyển nhật ký ra.

Bắt đầu viết toàn bộ câu chuyện về ngày cuối cùng trong năm của hai người Bạch An Chi và Tần Thâm, nhất bút nhất họa đều thể hiện thỏa mãn của Bạch Đồ.

Đông đi xuân đến, học kỳ hai của lớp Mười một đúng hẹn mà tới.

Mà Tần Thâm cũng cố gắng học tập hơn, cũng không tham gia đánh nhau. Trở thành một học sinh ngoan ngoãn.

Nghỉ trưa như thường lệ Bạch Đồ ngồi ở khán đài xem Tần Thâm đá bóng. Thịnh thoảng Tần Thâm sẽ kéo Bạch Đồ cùng luyện tập đá bóng, dạy Bạch Đồ kỹ năng đá, mỗi khi Tần Thâm nói những thứ này, chung quanh cả đám thành viên trong đội bóng đá lén đi theo chà xát tay nghe trộm, Tần Thâm nhìn thấy, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói tiếp.

Người trong trường dường như cũng biết chuyện Tần Thâm và Bạch Đồ bên nhau, bất kể Bạch Đồ đi đến đâu, đều có thể nghe thấy người khác gọi cô: "Chào chị dâu."

Bạch Đồ từ ngỡ ngàng ngừng lúc đầu đến hiện tại đã vui vẻ tiếp nhận.

Mỗi lần Tần Thâm nghe Bạch Đồ đáp lại, cái đuôi đều có thể vểnh lên trời.

Nhưng!

Nhà trường thì không dễ nói chuyện như vậy.

Tần Thâm lại bị gọi đến văn phòng lần nữa.

"Còn nói em với Bạch Đồ không có gì? Còn nói là em đang theo đuổi Bạch Đồ?" Thầy chủ nhiệm hỏi dồn dập.

Tần Thâm rất nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy ạ, em vẫn đang theo đuổi, chưa được ạ."

Tần Thâm nói xong còn giả bộ lắc đầu, thờ dài một tiếng.

Trán thầy chủ nhiệm giật giật, "Nói bậy, có người nói các em nắm tay nhau ở sân bóng."

Tần Thâm bưng tỉnh "ồ" một tiếng, lại bày hai tay, "Đó là em dạy cậu ấy đá banh."

"Tại sao em lại dạy em ấy đá banh."

"Vì em đang theo đuổi cậu ấy."

"Nếu em không nói thật với tôi, tôi gọi em ấy đến."

"Đây là chuyện của em, thầy gọi Bạch Đồ làm gì?" Tần Thâm nhú mày, cậu không muốn để Bạch Đồ đi giải quyết những rắc rối này.

Thầy chủ nhiệm khịt mũi coi thường cười một tiếng: "Em cho rằng hành động lén lút của hai người bọn em có thể qua mặt được tôi?"

Ngón trỏ Tần Thâm sờ sờ chóp mũi, háng giọng: "Thầy, có chuyện gì thầy cứ nhắm vào em, đừng tìm Bạch Đờ."

"Nói như vậy, em thừa nhận rồi?" Thầy chủ nhiệm đứng lên, đi quanh Tần Thâm.

Tần Thâm vẫn lắc đầu, "Em chỉ không muốn vẫn chưa theo đuổi được đã để cậu ấy xa em vạn dặm."

Mắt thấy mặt thầy chủ nhiệm từ từ đen lên, Tần Thâm lập tức nói tiếp: "Nhưng em sẽ tiết chế."

"Không phải thầy bảo em tiết chế, thầy là bảo em..." Thầy chủ nhiệm còn chưa nói xong, Tần Thâm đã trực tiếp lắc đầu, giọng nói quả quyết hơn so với bất cứ lúc nào trước đây, cơ thể nghiêm túc, nói như đinh đóng cột: "Không thể từ bỏ. Thầy, em không biết vì điều gì mà trường học luôn luôn tách học sinh ra, nhưng em muốn nói, ở cái tuổi này mặc dù chúng em sẽ mịt mù, nhưng cũng có niềm tin và kiên định, ví dụ như hiện tại em biết, đời này em thích Bạch Đờ, là sự lựa chọn đúng nhất!"

Hôm ấy đúng lúc có ánh nắng, gió nhẹ thổi đến, ánh sáng mặt trời từ cửa chính của văn phòng chiếu vào, đến ngưỡng cửa thì dừng lại, trong phòng u ám, bên ngoài tươi đẹp.

Giây phút Tần Thâm quay người đi ra, thầy chủ nhiệm thoáng nhìn qua bóng lưng Tần Thâm.

"Đó là vì nhiều khi, lựa chọn sai lầm, các em sẽ coi nó trở thành chính xác, mà chúng tôi không thể biết rõ sai lầm lại không ngăn cản." Vừa mới đầu thầy chủ nhiệm nghe Tần Thâm nói thì chấn động, lúc sau mới có thể đáp lại câu nói này của cậu, nhưng Tần Thâm sớm đi xa từ lâu rồi.

Tần Thâm đánh chết cũng không chịu thừa nhận, thầy chủ nhiệm đành chịu, Bạch Đờ không biết chuyện gì.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, chào đón sinh nhật của Bạch Đờ.

Sinh nhật của Bạch Đờ từ nhỏ đến lớn, bao giờ Bạch An Chi cũng sẽ vịn đủ cớ và lý do không trải qua sinh nhật cùng Bạch Đờ, hơn nữa sẽ ra ngoài ở, đến hôm sau nếu như trở về bà mới bù cho Bạch Đờ, kỳ thực cũng chỉ là luộc hai quả trứng cho Bạch Đờ ăn (1).

(1) Vào ngày sinh nhật: người Trung Quốc thường thêm một quả trứng gà vào mì trường thọ. Vì trứng gà hình tròn tượng trưng cho sự viên mãn, cũng có người nói nó tượng trưng cho sinh mệnh.

Cô đã từng suy đoán, có phải nguyên nhân là vì Bạch Thành An không, nhưng cô không dám mở miệng hỏi, như thế chắc chắn là xát muối lên vết thương của Bạch An Chi.

Nhiều lần, đối với chuyện sinh nhật của mình Bạch Đờ đã không còn để ý nhiều.

Lần này cô vẫn không để ý nhiều, ngược lại là Tần Thâm, sớm đã nghe ngóng xong.

Chính vì thế, nhân lúc có ít gió đầu hạ, Tần Thâm dẫn Bạch Đờ đến bờ biển.

Bạch Đờ cầm đồ tắm ở nhà vệ sinh chần chừ nhiều lần, trong tay níu lấy bộ trang phục kia. Là Tần Thâm dẫn cô đi mua, nói là đồ bơi, thế nhưng, Bạch Đờ thấy cái váy liền áo ngắn ngủn này, có phần xoắn xuýt.

Dù cô đã lớn như vậy nhưng vẫn chưa bao giờ mặc quần đùi hay váy ngắn.

Lúc xoắn xuýt không biết lần thứ mấy ở cửa nhà vệ sinh, có người đẩy cô một cái, "Nhanh lên chứ, đợi lát nữa tôi cũng muốn thay." Người nọ có phần gấp gáp mà nói.

Bạch Đờ cầm quần áo, quay người gật đầu với người kia, "Được rồi."

Lúc Bạch Đờ từ nhà vệ sinh đi ra, trông thấy Tần Thâm, cậu đang đứng dưới ô, vài sợi tóc tán ra theo gió, quần bãi biển, giày xăng đan, áo thun trắng.

Ánh mắt của nữ sinh xung quanh luôn như có như không bay tới Tần Thâm.

Bạch Đờ mím môi, nắm chặt hai tay, vứt bỏ ý nghĩ thẹn thùng, bước lên trước.

Xa xa Tần Thâm thấy Bạch Đờ đi tới, chân vừa dài vừa thẳng, đôi chân trắng nõn không tì vết do không mặc quần đùi trường kỳ, váy bơi màu hồng, vạt áo theo bước đi của Bạch Đờ thoáng lắc lư.

Làm cho yết hầu của Tần Thâm chột lên xuống một cái, ngón tay dùng sức bấm vào nhau, mới hạ được ngọn lửa xuống.

Cậu đã sớm nghĩ đôi chân bên trong đồng phục học sinh rộng thùng thình của Bạch Đờ nhất định rất đẹp, mặc dù loại ý nghĩ này rất vô sỉ... nhưng cậu không nhịn được mà suy nghĩ hết thảy liên quan đến Bạch Đờ.

Mắt thấy cô đi tới, Tần Thâm hoàn hồn, cười tiến lên, đưa tay ra, nắm chặt Bạch Đờ.

"Mặc như vậy làm gì?" Bạch Đờ nhỏ giọng thì thầm.

Tần Thâm cúi người, tới gần tai cô: "Loại nào?"

Đúng nhỉ, loại nào Bạch Đờ cũng không nói nên lời, suy nghĩ kỹ một chút, Tần Thâm không có quần áo nào mà không chịu được. Dù cậu

mặc thế nào cũng đẹp.

Bạch Đờ không đáp được bèn khì thế "hừ" một tiếng, "Không loại nào cả."

Tần Thâm buồn cười kéo Bạch Đờ qua, nửa ôm đi về phía bờ biển, ngăn chặn ánh mắt của những người đàn ông khác từ phía sau.

Bạch Đờ không biết bơi lần đầu tiên xuống nước, lúc đầu căng thẳng sợ hãi đã biến thành điên cuồng hất nước vào Tần Thâm như bây giờ.

Không biết Tần Thâm đã cảnh cáo lần thứ mấy, Bạch Đờ mặc kệ, tiếp tục hất nước.

Tần Thâm ở dưới biển hai ba bước tiến lên, một phen kéo Bạch Đờ qua.

"Còn dám không?" Tần Thâm cúi đầu, ra vẻ nghiêm túc nhìn Bạch Đờ chăm chăm.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt biển, hải âu bay qua.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên nhìn Tần Thâm, giơ hai tay lên, giọng nói yếu ớt như mèo kêu: "Tớ không dám, anh Thâm."

Tần Thâm bị cái ánh mắt đáng thương này của Bạch Đờ khiến cho cổ họng ngứa ngứa, ngón trỏ cậu sờ sờ chóp mũi, mơ hồ "ừ" một tiếng, tay từ từ buông Bạch Đờ ra.

Ngay lúc trong lòng Tần Thâm đã lắng lại, chuẩn bị cùng Bạch Đờ nói chuyện phiếm lần nữa, Bạch Đờ lại hất nước tới, cười ha ha.

Tần Thâm gào lên: "A Đờ." Cậu nhắm mắt, ngữ khí lạnh lẽo gọi tên Bạch Đờ.

Bạch Đờ lại yếu ớt giơ tay lần nữa, "A Thâm, tớ sai rồi, tớ không dám nữa."

Nói là như vậy, thế mà ngồi xổm xuống vốc nước hắt qua.

Tần Thâm bất đắc dĩ lau mặt một cái, ở chỗ cô không nhìn thấy cúi đầu cười cứng chiều.

Cậu ngẩng đầu nhìn thấy cô gái trước mắt gương mặt tươi cười như hoa, cậu sẵn lòng để cô vui vẻ cười thế này mãi, luôn luôn nuông chiều cô.

Hoàng hôn đến, màu vàng óng vấy trên biển, gió biển thổi vào, mang theo chút lạnh lẽo.

Bạch Đờ thay quần áo, lúc đi ra, thấy Tần Thâm để trần nửa người trên, tay vắt áo.

Bạch Đờ đi vòng qua phía sau, nhìn thấy một ít cơ lưng của Tần Thâm, vai rộng eo hẹp. Cô cố nén xấu hổ, đi đến trước mặt Tần Thâm.

Tần Thâm ngẩng đầu trong nháy mắt, theo bản năng đứng thẳng, nên Bạch Đờ thấy cơ bụng của cậu.

Sáng loáng trần trụi ở trên, không giống như mấy lần trước, thấy một góc hoặc là chột lóe lên.

Bạch Đờ liếm môi theo bản năng, giống như trúng độc mà nói: "A Thâm, cơ bụng của cậu đẹp thật."

Lời nói ra khỏi miệng, Bạch Đờ dường như không thể tin hai mắt mở to, lập tức che kín miệng mình.

Tần Thâm ngiện mà còn ngại cười, cố ý hạ thấp giọng giống như mê hoặc cô: "Đẹp không?" Dứt lời cố tình tiến về phía Bạch Đờ mấy bước.

Bạch Đờ liên tục lùi về sau mấy bước, không ngờ phía sau là hàng rào, vừa khéo thuận lợi cho Tần Thâm, cậu như lướt mây, về mặt

nghiện còn ngại vươn tay ôm lấy cô, cố ý làm cơ bụng lộ ra.

Bạch Đờ hồi hộp quay đầu sang chỗ khác, Tần Thâm cúi người, hô hấp bên tai Bạch Đờ, giống như cù lét, phả lên cổ cô, cậu luôn biết tai của Bạch Đờ cực kì nhạy cảm...

Bạch Đờ vừa định đẩy Tần Thâm ra cậu đã giữ hai tay cô lại, đặt ở phía sau cô.

"Không cần vội. Sau này để cậu nhìn mỗi ngày." Tần Thâm cười, thấp giọng nói bên tai cô.

Bạch Đờ mạnh mẽ giã hai tay đẩy Tần Thâm ra.

"Luu manh." Bạch Đờ vừa đi vừa nói, Tần Thâm vội mặc áo tử tế.

"Luu manh thế nào?" Tần Thâm đuổi theo, muốn kéo cổ áo của Bạch Đờ giống như trước đây. Ai ngờ Bạch Đờ khom lưng tránh thoát.

Tần Thâm trông thấy nụ cười kiêu ngạo của Bạch Đờ, tức giận bật cười.

Bạch Đờ về đến nhà, quả nhiên Bạch An Chi không ở nhà.

Cô cúi lưng xuống, gật đầu với Tần Thâm đứng cách đó không xa, lấy tay làm động tác OK.

Tần Thâm mang theo một cái hộp phối hợp với hóp lưng lại như mèo đi vào, Bạch Đờ phì cười.

Hai người ở phòng khách, bày bánh ga tô trên bàn trà, từ từ cắm nến lên, 17 cây, bánh ga tô không lớn cũng không nhỏ, hai người ăn vừa đủ, chỉ là bề ngoài chẳng ra sao cả.

Tần Thâm nháy mắt ý bảo Bạch Đờ cầu nguyện.

Bạch Đờ hắng giọng một cái, chấp tay trước ngực, nhắm chặt mắt lại.

Lúc thả tay xuống, Tần Thâm đưa dao cho Bạch Đờ, tựa như có hơi sốt ruột muốn cô nếm thử.

Bạch Đờ nhận lấy, cắt bánh ga tô thành bốn miếng, đưa cho Tần Thâm một miếng, mình ăn một miếng.

Tần Thâm không nhúc nhích, nhìn cô chăm chăm, Bạch Đờ vừa ăn cái đầu tiên cậu đã lập tức hỏi: "A Đờ, ăn ngon không?"

Cặp mắt đào hoa của Tần Thâm sáng rực nhìn Bạch Đờ, ngón tay xoắn vào nhau, cậu hết sức hồi hộp.

Bạch Đờ nuốt vào, mắt cười cong cong, "Ngon lắm." Nói xong cô múc một muỗng đưa đến bên miệng Tần Thâm. Tần Thâm mở miệng ăn vào.

Tần Thâm ăn ăn rồi cau mày, ăn xong lập tức nói: "Đây là cái gì vậy, không thể ăn." Dứt lời đoạt lấy bánh ga tô trong tay Bạch Đờ.

Ngọt chết người!

Bạch Đờ đưa tay ngăn lại, "Cậu làm gì vậy."

"Đừng ăn, dở lắm."

"Tớ cảm thấy ngon là được." Bạch Đờ lại ăn vài miếng, không nhận được hơi nhăn ấn đường.

Tần Thâm tức giận dựa vào ghế sofa: "Đều tại tớ, sớm biết như vậy đã mua một cái."

Cuối cùng Bạch Đờ ăn bánh ga tô xong, lấy khăn giấy lau miệng một cái, "Tớ cảm thấy cậu làm sẽ ăn rất ngon." Bạch Đờ nói xong đến gần Tần Thâm, "Tớ chưa ăn bên ngoài bao giờ, đây là lần đầu tiên tớ ăn bánh ga tô, cũng là cậu làm."

Tần Thâm tự làm bánh ga tô, Bạch Đờ cũng vừa mới biết được, nói trong lòng không cảm động là giả, nhưng cô không nói thêm gì, để

cái tình yêu này, giữ trong tim là được rồi.

Tâm tình Tần Thâm có phần dịu đi, nhưng vẫn không vui vẻ bao nhiêu.

Bạch Đờ móc lấy ngón tay của Tần Thâm, định làm cậu vui vẻ: "Sang năm cậu sẽ làm cho tớ nữa chứ?"

"Làm cái gì?" Tâm tư vẫn còn đang lang thang ở chuyện bánh ga tô thất bại, Tần Thâm vô thức hỏi.

Bạch Đờ bất đắc dĩ nói: "Còn có thể là cái gì, tất nhiên là bánh ga tô."

Quả nhiên, Tần Thâm nghe thấy câu nói này, ánh mắt như mừng quýnh lên. Cặp mắt đào hoa sáng rực, nhìn Bạch Đờ chăm chú, khoe môi chứa ý cười: "Không chỉ sang năm, sau này mỗi năm tớ đều làm cho cậu."

Đáp án của Tần Thâm khiến cho Bạch Đờ thỏa mãn.

Bánh ga tô không ngon nhưng toàn bộ tâm ý của Tần Thâm đều ở bên trong, cô sẽ không phụ tấm lòng của Tần Thâm giống như Tần Thâm sẽ không phụ tâm ý của cô vậy.

"Sinh nhật vui vẻ, A Đờ, nhớ mỗi ngày thích tớ nhiều hơn một chút." Lúc Tần Thâm đi, ôm Bạch Đờ, nhẹ nhàng dùng cả trái tim và chân thành nhất hôn lên.

Bạch Đờ cười gật đầu.

Sau đó Bạch Đờ ở trên ghế sofa lục quà của Tần Thâm, là một cái hộp, mở ra bên trong là một quyển album ảnh được trang trí công phu, mỗi lần Bạch Đờ lật một tờ, đều tràn đầy kỉ niệm.

Có ảnh đầu hai người dựa vào nhau, cũng có ảnh cô cười đứng dưới cây ngân hạnh...

"Mỗi ngày tớ sẽ thích cậu nhiều hơn một chút." Dưới ánh trăng chiếu xuống phút chốc cô cúi đầu, giống như dáng vẻ vừa mới hôn cô của Tần Thâm, khẽ hôn lên chàng trai 18 tuổi trên tấm ảnh.

Tấm ảnh này là Tần Thâm làm dáng tự chụp, bên cạnh còn viết mấy chữ to: Chân dung tuyệt sắc của chồng tương lai em, chỉ tấm này thôi đó! Hi vọng đồ ngốc có thể cất giữ kỹ.

Chương 40

Ngày qua ngày.

Mặt trời mọc lên rồi lại lặn xuống, từ bình minh đến hoàng hôn lại đến đêm tối.

Năm học Mười hai giống như máy bay nhanh chóng bắt đầu.

Một năm này, thành tích của Tần Thâm tiến bộ rất lớn, làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là, thầy quản sinh Địa Trung Hải thế mà chỉ đích danh tuyên dương Tần Thâm trong đại hội.

Hôm đó thứ hai, trên đường chạy sân thể dục, mặt trời lên cao, hàng của lớp Tần Thâm vừa khéo đứng dưới gốc cây ngân hạnh lớn.

Gió nhẹ thổi đến, lá cây đung đưa, ánh nắng chiếu xuống, nửa bên mặt Tần Thâm phơi dưới ánh sáng mặt trời, nửa tối nửa sáng.

Thầy quản sinh đứng giữa sân khấu, cầm micro hăng chí mà nói: "Hôm nay, lúc trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi đẹp này, tôi, thầy quản sinh của các em -- Trâu Thiên Thành."

Còn chưa nói xong, có một số người biết nội tình nhìn Tần Thâm cười hì hì, trong mắt mang theo ý cười, bị Tần Thâm lờm mắt một cái, lập tức đứng thẳng, không dám nhìn Tần Thâm nữa.

Trâu Thiên Thành ho mấy tiếng, nói tiếp: "Gần đây, bạn học Tần Thâm của chúng ta, thay đổi thói quen xấu trước kia, cần cù hiếu học, thành tích nhảy vọt thêm một bước."

"Chúng ta hãy cho Tần Thâm một tràng pháo tay."

Ong nói xong, buông micro xuống, ra sức vỗ tay, các nữ sinh lớp khác đều không kìm nén được nội tâm kích động của mình, lặng lẽ nhìn sang Tần Thâm, mà một đám huynh đệ chơi thân với Tần Thâm kia, ngậy ngốc đứng tại chỗ, vỗ cũng không được, không vỗ cũng không được.

Lúc ấy Tần Thâm đứng cuối hàng có phần đỏ mặt, theo bản năng nhìn về phía Bạch Đờ đang đứng ở giữa.

Cùng lúc Bạch Đờ cũng quay đầu nhìn Tần Thâm ở sau, cậu đứng bên dưới cây ngân hạnh, người khác mặc đồng phục trắng xanh thì xấu, còn cậu mặc vào thì tràn đầy cảm giác tuổi trẻ, giống như là đồ ni đóng giày vậy, tự tin khoe ra, vài sợi tóc rối bị thổi bay rồi lại rơi xuống, cặp mắt đào hoa hiện lên ít tia sáng.

Chiều cao của cậu chính là tỉ lệ vàng theo như lời của thầy giáo, so với các nam sinh trong lớp đều cao hơn một chút, đứng ở chỗ đấy, giống như một phong cảnh đẹp đẽ, khuy áo đồng phục vẫn cài vào chặt chẽ như cũ, vòng sáng nhún nhảy trên vai cậu.

Chim nhỏ líu ra líu ríu trên cây, dựa theo tiếng của thầy quản sinh trên sân khấu, như là song tấu.

Bạch Đờ không khỏi nhớ đến một câu trong Kinh Thi: Tối tắm lạnh lẽo gió mưa, ò o gà gáy tiếng vừa vọng sang, khi em đã gặp được chàng, rằng lòng sao chẳng nhẹ nhàng yên vui? (1)

(1) Bản dịch của Tạ Quang Phát. Đây là bài thơ Phong vũ 1 của Khổng Tử trong Kinh thi.

Bạch Đờ đứng tại chỗ, trong lòng tốt đẹp, mím môi mỉm cười.

Tần Thâm trông thấy, khuôn mặt cũng dịu dàng theo, lén nháy mắt với cô.

Giọng của thầy quản sinh vẫn đang vang lên không ngừng.

Bạch Đờ đứng dưới ánh mặt trời, giơ ngón cái lên hướng về phía Tần Thâm đứng cuối hàng, khẩu hình nói mấy chữ.

Tần Thâm hiểu rõ mấy chữ đó, nói là: Cậu giỏi quá.

Ngượng ngùng phút chốc cũng biến mất, trong lòng Tần Thâm giống như đang bước trên kẹo bông gòn thơm ngọt, bước chân khe khẽ mềm mại, khắp nơi có thể ngửi thấy mùi thơm.

Đám người xung quanh quan sát ý cười nhàn nhạt trên mặt Tần Thâm, một đám người thì đẩy cậu cậu đẩy tôi, rốt cuộc cũng có một con chốt thí hóng hớt phải ra trận, người nọ háng giọng một cái to gan cười vang, "Không ngờ anh Thâm học lợi hại thế này."

Khóe môi Tần Thâm vẫn cười, liếc mắt nhìn nam sinh vừa nói chuyện, Tần Thâm cao hơn cậu ta nửa cái đầu, có hơi cụp mắt, mang theo ý thờ ơ nơi đuôi mắt, nhưng người kia lại cảm giác gáy mình lạnh run, cậu ta không khỏi nuốt nước miếng.

Tần Thâm lại không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Bạch Đờ.

Tất cả mọi người cho rằng Tần Thâm là kiểm tra gặp may nên thành tích tốt, thế nhưng chỉ có Trần Ôn biết, Tần Thâm mỗi ngày thức đêm khổ đọc, mỗi lần cậu bạn đến nhà Tần Thâm, ba Tần mẹ Tần liền cuống cuồng hỏi Trần Ôn liên tục, Tần Thâm trúng cái tà gì, khi biết được tin đồn Tần Thâm theo đuổi nữ sinh trong trường, mẹ Tần ôm bụng cười to.

"Cô bé này đúng là Bồ Tát sống, ngay cả tên ma vương Tần Thâm này đều có thể chế ngự, hôm nào rảnh bác muốn học tập con bé một chút." Đây là mẹ Tần đánh giá Bạch Đờ khi còn chưa gặp mặt.

Thời gian lớp Mười hai đã thật sự kiểm chứng câu nói kia: "Thời gian qua mau, ngày tháng thoi đưa." Nhoáng một cái chớp mắt, một ngày một đêm, một đợt xuân hạ thu đông lại là một mùa hạ.

Thời gian của bọn họ vừa dài đằng đằng lại xa xôi, vội vội vàng vàng trong đường hầm thời gian này, toàn bộ hình ảnh chọt lóe lên, không kịp dừng lại, bọn họ luôn cảm giác thứ gì đó rất xa, lại rất nhanh đã đến.

Trong một năm cuộc sống của đại đa số người cũng thay đổi theo.

Thay đổi lớn nhất là Bạch An Chi yên phận đi làm, không còn làm cái nghề để cho người ta khinh rẻ nữa.

Ba của Bạch Đờ, gần đây cũng tương đối chịu khó tới, tóm lại mỗi lần đều là câu nói: "Tôi muốn dẫn Bạch Đờ đi."

Mỗi lần Bạch Đờ đều chẳng muốn để ý đến ông ta, mấy ngày nay số lần xuất hiện cũng trở nên ít đi, Bạch Đờ cho là ông ta từ bỏ, bản thân cũng lười đối phó.

Và còn một việc đó là, Tần Thâm đổi chỗ ngồi, có bạn ngồi cùng bàn, là Trần Ôn, có điều, điều đáng chúc mừng nhất là người trước mặt chính là Bạch Đờ.

Năm cuối lớp Mười hai, hai người đều trọ ở trường, Tần Thâm sớm tối chờ Bạch Đờ dưới ký túc xá nữ.

Bị thầy bắt được, Tần Thâm vẫn là câu nói ấy: "Em vẫn đang theo đuổi Bạch Đờ, Bạch Đờ không để ý đến em, tự em mặt dày mày dạn tiếp cận." Thời gian lâu dài, câu nói này dường như trở thành câu cửa miệng của Tần Thâm với thầy giáo, nhưng thấy thành tích học tập của Tần Thâm ngày một tốt hơn, thành tích của Bạch Đờ vẫn đứng thứ nhất thứ hai, không có thụt lùi. Các giáo viên cũng không nói gì nữa.

Thời gian thi đại học là giữa mùa hè, chữ số trên bảng đen được gạch đi, một trăm viết bằng phấn đỏ từ từ giảm bớt, hiện tại được đổi thành: Khoảng cách thi đại học còn một ngày cuối cùng.

Chữ trên bảng đen, là Bạch Đờ viết, từ một trăm ban đầu đến bây giờ là một. Tựa như đang nhắc nhở chính mình.

Cô nói cho chính mình biết đây là thời gian đếm ngược của bản thân, không liên quan đến người khác.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ quay về phía bảng đen mà ngậy người, đi lên vuốt vuốt tóc cô: "Sao thế?"

Tần Thâm hỏi xong, Bạch Đờ lắc đầu, thở dài rồi nói: "Chỉ là tứ cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh."

"Nghĩ gì thế? Chung quy cũng có lúc tan lúc hợp, chúng ta có thể coi đó là quý trọng trước mắt." Tần Thâm nắm tay Bạch Đờ, lau vết phấn trên tay cô sạch sẽ.

"Tần Thâm."

Tần Thâm nghe giọng điệu này, có phần bị hù dọa, ngẩng đầu lên, thấy mắt Bạch Đờ hồng hồng.

"Làm sao nào?" Tần Thâm xoa xoa tóc Bạch Đờ, ôm cô.

"Chỉ là tứ cảm thấy nếu như cậu với tớ không thi cùng một trường thì làm sao bây giờ?" Hai năm qua Bạch Đờ dường như ỷ lại vào Tần Thâm đã thành một loại thói quen.

Thói quen như hiển nhiên là đáng sợ nhất.

Ngực Tần Thâm buồn bực trì trệ thở ra một hơi, "Tớ đã nói, sẽ không để cậu một mình." Cậu xoa nhẹ gương mặt Bạch Đờ.

Đã được cậu nuôi béo nục rồi. Cậu nghĩ sau khi vào đại học cậu phải học nấu ăn, đến lúc đó mỗi ngày cậu sẽ làm bữa ăn tình yêu cho cô.

Bạch Đờ bĩu môi, "Chỉ là tớ suy nghĩ về nó, tứ cảm thấy khó chịu."

Tần Thâm ôm Bạch Đờ giam trong ngực mình.

"Vậy tớ nói thế này, A Đồ cậu nghe, bất luận cậu ở chân trời hay góc biển, cậu cũng là của Tần Thâm tớ."

Câu nói của Tần Thâm vang vọng bên tai Bạch Đồ, thanh âm giống như thuốc độc, ngấm vào trong xương Bạch Đồ.

Trợn đời bên nhau, vĩnh viễn không quên.

"Được." Cô đáp.

Bạch Đồ ôm Tần Thâm.

Sau khi tan học trường học yên tĩnh im ắng, khuôn viên trường nhuộm màu hoàng hôn.

Bên trong lầu dạy học lớp Mười hai, hai thiếu nam thiếu nữ rúc vào nhau, trên mặt nở nụ cười nhạt, đúng lúc này tiếng ve vang lên, mang theo âm nhạc đậm đặc thù của mùa hạ.

Hết chương 40.

Chú thích:

(1) Phong vũ 1

Phong vũ thê thê

Kê minh giê giê (giai giai).

Ký kiến quân tử,

Văn hồ bất di?

Dịch nghĩa

Mưa gió tối tăm lạnh lẽo (thuận tiện cho những cuộc hẹn hò).

Gà gáy ó o,

Khi đã gặp chàng rồi,

Nói rằng làm sao mà chẳng an vui được?

Chú giải của Chu Hy:

Chương này thuộc phú.

thê thê: khí lạnh lẽo.

giai giai (đọc giê giê cho hợp vận): tiếng gà gáy.

phong vũ: gió mưa mù mịt tối tăm, vì đó là lúc đêm hôm.

quân tử: chỉ người con trai mà nàng hẹn ước.

di: bằng lặng, yên vui.

Người con gái nói: đương lúc mà gặp được người nàng hẹn ước thì lòng nàng vui lên.

Nguồn: thivien

Chương 41

Hai ngày trôi qua, đã thi xong môn học cuối cùng.

Trong sân trường rộn rộn ràng ràng, biển người chen chúc, phút chốc xông ra cổng trường, rất nhiều phụ huynh lo lắng đứng chờ ở cổng.

Khoảnh khắc Bạch Đồi đi ra cổng trường, nhìn thấy Tần Thâm.

Cậu vẫn đứng dựa bên dưới cây ngân hạnh, một vai đeo cái cặp màu đen, đứng thẳng, cao ngất. Biểu cảm thâm tình lãnh đạm, không thoải mái như với cô, mặt mày cũng không cười.

Bạch Đồi bước nhanh đi lên, Tần Thâm trông thấy, dang hai tay ôm cô vào lòng.

"Mệt không?" Bạch Đồi thấp giọng hỏi, mặc cho Tần Thâm ôm.

Tần Thâm lắc đầu, "Cũng được, cậu thì sao?"

"Tớ cũng thế."

Tần Thâm cúi xuống, kề sát đầu Bạch Đồi, mang theo ý cười nói: "Rất nhanh, chúng ta đã có thể mãi ở bên nhau rồi."

Bạch Đồi gật đầu, ngẩng lên nhìn Tần Thâm. Mặt mày cong cong, tràn đầy vui vẻ.

Trần Ôn và Lý Minh đi tới, Tần Thâm buông Bạch Đồi ra, nắm tay cô. Cùng đi tụ hội.

Nói là tụ hội, kỳ thực chẳng qua là đám người chơi thân với Tần Thâm tụ hội, không phải lớp.

Tụ hội lớp còn phải mấy ngày nữa.

Tần Thâm dắt Bạch Đồ đi một mạch vào phòng riêng, có người cầm micro trên chọc: "Nắm tay chặt thế này làm gì anh Thâm? Còn sợ có người cướp với anh sao?" Trước đây mà nói, không người nào dám đùa với Tần Thâm kiểu này, nhưng có lẽ từ sau khi Tần Thâm có Bạch Đồ rồi, tính tình trở nên tốt hơn rất nhiều. Mọi người cũng không còn sợ Tần Thâm như vậy nữa.

Tần Thâm vẫn cười nhạt gật đầu, tay lại càng nắm chặt hơn, lưu manh cười nói: "Còn không phải sao." Nói xong cả đám cười ầm lên, Tần Thâm cũng không giận, dắt Bạch Đồ đi đến ghế sofa ngồi.

Hát đến giữa, Bạch Đồ đi vệ sinh, nói một tiếng với Tần Thâm liền đến nhà vệ sinh.

Tần Thâm buồn chán ngồi trên ghế sofa chờ Bạch Đồ.

Đám nam sinh xung quanh thấy Bạch Đồ đi rồi, liền bắt đầu ba hoa nói lời thô tục.

Bàn luận trái trái phải phải về nữ sinh, có người khinh thường những mối tình "gà bông" này.

"Thế này tuổi gì? Cô em của tao hôm qua đỉnh hơn nhiều." Tên Lý Thành này nổi tiếng háo sắc đột nhiên nói chen vào, mọi người đều biết đức hạnh gã là gì, chẳng những không ngăn lại mà còn nhiệt liệt hỏi.

"Sao sao?" Có người nháy mắt ra hiệu Lý Thành nói tiếp.

Lý Thành hứng chí, càng nói càng hăng, ực một hớp bia rồi tiếp tục: "Giọng của em rên làm tao sướng cả người. Sơ ý một chút đã chơi hẳn mấy lần."

Có người ý tứ sâu xa chế nhạo: "Cái ngữ mà được mấy lần á? Sợ không phải là giây ấy chứ."

"Ha ha ha ha." Đám người vô sỉ cười to.

Đám người tôi đẩy cậu cậu đẩy tôi, ánh mắt ra hiệu chỗ của Tần Thâm.

Cuối cùng, có người không chịu nổi, quay người hỏi Tần Thâm, "Anh với chị dâu đã từng kiss chưa?" Người nọ nghĩ ra cả một bản thảo trong đầu, nhưng vẫn khởi đầu từ câu hỏi nhỏ.

Tần Thâm không trả lời, mây trôi nước chảy nhìn sang, nhưng hàng mày nhíu lên thể hiện rõ tâm tình của cậu lúc này, trên cả khuôn mặt cậu viết mấy chữ to này: Tao rất khó chịu.

Cậu không thích người khác hỏi chuyện riêng của cậu và Bạch Đờ, huống chi là loại chuyện riêng bí mật này, nếu cậu trả lời nghiêm túc, liên lụy đến Bạch Đờ bị người khác bàn tán... Cậu nghĩ ngợi đều cảm thấy không thoải mái.

Ánh đèn tối nên người kia không thấy rõ biểu cảm của Tần Thâm, cho là Tần Thâm vẫn chưa hôn, có phần kinh ngạc, "Không thể nào, anh Thâm, vẫn chưa từng ư?" Người kia không chút nghĩ ngợi hỏi.

Tần Thâm thoáng nhìn qua cửa ra vào.

"Liên quan gì đến mà?" Một câu nói ra, vốn có hơi lúng túng, nhưng Tần Thâm cong môi lấy lệ, cậu biết người kia cũng không phải cố ý, chỉ là không kìm nén được lòng hiếu kỳ. Cậu không trách cậu ta, chỉ là không muốn nói.

"Uống rượu." Tần Thâm nói xong, người kia cười. Cũng đã nhận ra Tần Thâm không muốn trả lời.

Người kia nâng ly lên, "Anh Thâm, uống cái ly này, coi như em nhận lỗi với anh."

Tần Thâm gật đầu, "Được."

Đến đêm ra khỏi phòng riêng, Tần Thâm đi thanh toán. Từ lớp Mười đến khi kết thúc, đám người chỉ cần đến chơi, hầu như đều là Tần Thâm trả tiền, trái lại Tần Thâm thờ ơ, dù sao cũng chỉ là chút tiền tiêu vặt.

Vừa đi ra nhìn thời gian mới biết, đã một giờ sáng rồi.

Hôm nay lúc Bạch An Chi ra cửa nói với cô, bà phải đi công tác nên Bạch Đờ cũng không quá để ý thời gian. Bây giờ quá muộn, Tần Thâm cũng không chạy xe đến, xung quanh cũng không tìm thấy xe taxi.

Mặc dù ban đêm mùa hè có gió nhưng vẫn hơi khô nóng. Bạch Đờ đứng tại chỗ không biết làm sao, Tần Thâm nhìn thấy, có phần buồn cười nắm tay Bạch Đờ.

"Đi thôi, dẫn cậu đến khách sạn."

Bạch Đờ liếc mắt nhìn xung quanh, đường phố tịch liêu vô cùng.

Lại liếc mắt nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm tựa lưng vào cây. Tay nắm kéo Bạch Đờ qua, một tay ôm eo cô thật chặt.

"Đi không?" Tần Thâm ngẩng đầu cặp mắt đào hoa sáng rực nhìn Bạch Đờ.

Gió hè thổi đến, Bạch Đờ run run một chút, đồng thời gió cũng khe thổi qua tim. Gật đầu.

"Được."

Tần Thâm mở phòng, dắt Bạch Đồ đi vào.

Mở đèn lên, bên trong có hai cái giường, Bạch Đồ chọn cái nằm bên trong.

Tần Thâm ngồi ở cái giường nằm ngoài, vốn cảm thấy nội tâm của mình lớn hơn Bạch Đồ chút, thế nhưng mà, khi thấy hai người đơn độc trong một căn phòng vẫn có đôi ý nghĩ tươi đẹp lơ lửng trong đầu cậu.

Trong phòng, đèn led trắng dẹt chiếu xuống, chiếu xuống trên mặt hai người, đôi bên đều có phần lúng túng.

"Cậu muốn tắm không?" Giọng của hai người vang lên cùng lúc.

Bầu không khí trầm mặc hồi lâu.

Bạch Đồ cúi đầu giữ cái chần.

Tần Thâm bắt gập tay của Bạch Đồ, cùng với hai má đỏ hây, cũng tiêu tan không dễ chịu trong lòng đi một chút.

Cậu đứng lên, tự nhiên đưa điện thoại cho Bạch Đồ rồi nói: "Thế... tớ đi tắm trước?"

Bạch Đồ nhận lấy, cũng không nhìn cậu, gật đầu một cái, thuận thực nhập mật khẩu vào - là sinh nhật của cô.

Tần Thâm liếm liếm môi dưới, xoa tóc Bạch Đồ, quay người đi vào phòng tắm.

Bạch Đồ buồn chán chơi điện thoại của Tần Thâm, kỳ thực cũng không phải là điện thoại của Tần Thâm, vì thường xuyên ở trong túi Bạch Đồ, cuối tuần Tần Thâm sẽ để Bạch Đồ cầm về nhà, cậu dùng điện thoại của nhà gọi cho Bạch Đồ. Có lúc hai người tán gẫu cả đêm, quả thực là một ngày không gặp cứ như ba năm vậy.

Nghĩ ngợi, cô nhớ đến vừa nãy trong phòng riêng, Tần Thâm đi vệ sinh, có một nam sinh cầm một ly rượu đến, nói xin lỗi cô.

Vẻ mặt cô vô cùng nghi hoặc.

Người nọ quần bách giải thích: "Lần đó cùng với anh Thâm đánh nhau, cũng do em không tốt, ở bên ngoài đồn mấy lời bậy bạ."

Bạch Đờ cẩn thận ngẫm nghĩ, mới biết là nói lần đánh nhau lớp Mười một, cũng là lần cuối cùng của Tần Thâm.

Người đó nói đồn bậy bạ, chắc là tin đồn nói Tần Thâm chỉ chơi đùa mình, cô không tin, trái lại cậu đã để ý.

Hóa ra là vì cái này sao, lúc ấy cô còn không để ý tới cậu suốt một ngày.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Đờ ấm áp một lúc, cậu cũng không giải thích những thứ này, cô có thể hiểu, chắc chắn cậu không muốn để cô nghe những lời đàm tiếu này nữa, dứt khoát không nói.

Bạch Đờ nhìn lên đèn led trắng dẹt trước mặt, hô hấp từ từ trở nên chậm chạp, một lát sau, mí mắt buông lỏng, không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Chương 42

Tần Thâm đi ra trông thấy chân Bạch Đờ để dưới đất, đang nằm trên giường ngủ. Cậu bước nhanh đến, nhẹ nhàng chậm rãi ôm Bạch Đờ, đặt cô lên giường.

Bạch Đờ vốn ngủ không thoải mái cũng không sâu, mặc dù động tác của Tần Thâm cẩn thận từng li từng tí cũng làm Bạch Đờ thức giấc.

Bạch Đờ mở mắt ra trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt Tần Thâm gần trong gang tấc. Trong mắt là nét dịu dàng thường thấy, thờ ra trên mặt Bạch Đờ, cô có hơi run rẩy.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ tỉnh lại, đôi mắt ướt ướt, cực kỳ giống nai con trong rừng. Cảm giác trái tim dịu dàng sụp đổ, nhẹ nhàng lại khẽ khàng mà cúi thấp đầu, làm chuyện mà cậu muốn sau khi cô vừa mới ngủ xong.

Hôn cô!

Tần Thâm không do dự, cúi đầu xuống, hôn.

Phút chốc môi và môi chạm nhau, hai người đều run lên một cái, không phải là lần đầu tiên hôn, nhưng bây giờ lại có cảm giác không nói ra được.

Tần Thâm vốn hơi chống tay trên giường, khi hôn liền ghé vào trên người Bạch Đờ.

Bạch Đờ rên lên một tiếng: "A Thâm, đau."

Tần Thâm nghe lập tức buông Bạch Đờ ra, đứng bên giường. Có phần khấn trương lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này Bạch Đờ mới phản ứng được, nghĩ đến Tần Thâm vừa mới đè trên người mình, mặt lập tức đỏ bừng. Tần Thâm vừa định nói gì đó, Bạch Đờ đứng lên đi vào phòng tắm, "Tớ... tớ đi tắm." Cô nói xong đóng cửa lại.

Tần Thâm đi qua đi lại trong phòng, xấu hổ và khăn trương đều khắc họa trên mặt.

Cửa phòng tắm mở ra, Bạch Đờ đi ra, Tần Thâm nhanh chóng bước lên đón.

Đập vào mắt là Bạch Đờ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng.

"Tớ.... quen bỏ quần áo xuống đất, làm ướt rồi." Bạch Đờ giải thích, trái lại Tần Thâm không để ý, chậm rãi dắt Bạch Đờ qua.

"Lau khô tóc nào." Tần Thâm nói xong, đặt Bạch Đờ ngồi xuống ghế, Bạch Đờ như ngồi trên đồng than.

Tần Thâm vẫn không để ý lắm, cầm máy sấy tóc lên chầm chầm sấy trên đầu Bạch Đờ, tay thỉnh thoảng vẩy tóc cô. Cổ cô có hơi nhột, lúc này Tần Thâm mới phát hiện.

Mặt cậu làm ra vẻ bình tĩnh, kỳ thực ngón tay vẫn luôn di chuyển ở sau cổ Bạch Đờ.

Bạch Đờ không nhịn được, "A Thâm, cậu đừng làm cổ tớ, nhột lắm."

Tần Thâm bậm môi nén cười, lại di chuyển trên cổ Bạch Đờ.

"Ai bảo cậu biết tớ sợ nhột, lúc nào cũng cào tớ nhột, hiện tại báo ứng đến." Tần Thâm vừa nói đầu ngón tay chạm nhẹ cổ Bạch Đờ, giống như đang gảy đàn.

Bạch Đờ thế mới biết Tần Thâm đang trả thù chứ.

Cô bỗng đứng lên, Tần Thâm bị dọa, lùi về sau.

Bạch Đờ lườm cậu một cái, Tần Thâm run lên! Cô duỗi tay ra, thình lình giật lấy máy sấy trong tay Tần Thâm, bật lên chính là một trận gió hướng về phía Tần Thâm.

"Cậu thử xem, thử xem." Bạch Đờ vừa nói vừa cầm máy sấy hướng về phía cậu.

Tần Thâm nghe vậy buồn cười đoạt lấy ném sang một bên, kéo Bạch Đờ qua. Hai người ngã xuống giường.

Bạch Đờ theo bản năng ôm cổ Tần Thâm, đề phòng mình rơi xuống, thế nhưng, Tần Thâm vừa bị cô ôm, cả người khẽ đảo, đè lên người cô.

Tần Thâm cup mắt nhìn Bạch Đờ, đôi mắt to ướt ướt nhìn chăm chăm cậu. Người thấy mùi sữa tắm trên người Bạch Đờ, trong lòng cậu giống như một vũ sư khoa chiên gõ trống, đang độc diễn trong nội tâm mình.

Bạch Đờ căng thẳng trong nháy mắt, cảm giác cơ thể nóng rực của Tần Thâm không giống với hơi nóng mới tắm xong của mình. Cậu là dạng người rất nóng bỏng.

Bạch Đờ vừa mở miệng muốn nói chuyện.

Ánh mắt Tần Thâm liền tối xuống, cúi đầu hôn, một nụ hôn mang theo hô hấp dồn dập của Tần Thâm, phả ra trên chóp mũi Bạch Đờ, Bạch Đờ lo lắng không yên, càng ôm cổ Tần Thâm.

Nào ngờ Tần Thâm càng lúc càng áp sát người cô.

Tần Thâm thở sâu, tim đập loạn xạ. Kìm nén d.ục vọng của bản thân, từ từ chống đỡ người mình.

Bạch Đờ không thể thở, muốn đứng lên, nhưng Tần Thâm vẫn còn đè trên người mình.

"Đừng nhúc nhích." Giọng Tần Thâm trầm khàn.

Bạch Đờ liếm liếm môi, nghe lời bất động.

Một lúc sau, Bạch Đờ cảm thấy thứ cứ.ng rần của Tần Thâm chống trên bụng cô hạ xuống một chút.

Tần Thâm ngồi dậy, vén áo lên phẩy phẩy gió dịu đi hơi nóng. Bạch Đờ lại nhìn thấy cơ bụng kia. Vì giảm bớt xấu hổ, Bạch Đờ tự cho là thích hợp cất lời: "Cơ bụng cậu đẹp thật, không phải cậu nói cho tớ sờ sao?"

Tần Thâm nghe xong, ánh mắt lại tối xuống.

"Cậu đúng là..." Tần Thâm giận dữ mà nói, quay lưng không nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ vẫn không cảm thấy mình nói sai gì, thấy Tần Thâm quay người, tưởng là xấu hổ.

"Thế thôi, tớ không sờ nữa, tớ ngủ đây, cậu cũng đi ngủ sớm chút." Dứt lời Bạch Đờ quay người nằm trên giường, không khỏi nhớ đến khi nãy, Bạch Đờ lại đỏ mặt, không muốn để Tần Thâm nhìn thấy, buồn bực vùi đầu trong chăn.

Tần Thâm tìm dục vọng dâng lên của mình xuống, quay người thấy Bạch Đờ trùm trong chăn, cho là Bạch Đờ không được sờ cơ bụng nên không vui, bước nhanh tiến lên, muốn giật chăn xuống. Thế nhưng Bạch Đờ cũng cầm chăn không cho kéo.

"Cậu đừng giận, tớ cho cậu sờ." Nghe cậu nói vậy, giống như cô rất háo sắc, quan tâm đến cơ bụng của cậu.

Tần Thâm vừa nói xong, Bạch Đờ đột nhiên kéo chăn ra.

"Ai muốn sờ. Cậu không biết xấu hổ." Bạch Đờ quát xong, Tần Thâm mới nhìn rõ mặt Bạch Đờ, thực sự là không thể đỏ hơn, cậu có ngốc

cũng biết Bạch Đờ xấu hổ.

Ngón trở lướt qua chóp mũi, không nói gì.

Bạch Đờ lại trùm chần lên.

Tần Thâm lẩm bẩm mấy tiếng, Bạch Đờ mơ hồ nghe được, kéo chần xuống, "Cậu nói cái gì?"

"Muốn ngủ cùng cậu." Tần Thâm giữ lấy chần của Bạch Đờ, nhìn Bạch Đờ chăm chú, mang theo ít ấm ức.

"Cậu đừng hiểu lầm, chỉ ôm cậu ngủ thôi." Tần Thâm giải thích lần nữa.

Lúc này Bạch Đờ mới phản ứng được, hóa ra là mình cả nghĩ quá rồi.

Tần Thâm không chờ Bạch Đờ trả lời nổi, đứng dậy chui vào chần. Không nói gì ôm eo Bạch Đờ, nằm nghiêng chôn mặt ở cổ Bạch Đờ.

"A Đờ, cậu thơm quá." Tần Thâm thỏa mãn nói một tiếng, Bạch Đờ đỏ mặt, nghiêng người sang, Tần Thâm không biết, kéo Bạch Đờ qua.

"A Đờ, cậu ngủ đi xem." Tần Thâm nói xong ấn đầu Bạch Đờ qua, Bạch Đờ miễn cưỡng đáp: "Thơm, thơm lắm."

Tần Thâm trầm thấp cười mấy tiếng liền hôn lên môi Bạch Đờ.

Đỡ tay Bạch Đờ trên bụng mình, hôn Bạch Đờ lơ mơ nói: "Đây, cơ bụng cho cậu sờ."

Bạch Đờ bị bỏng rụt tay lại, hai người anh nắm em, em nắm anh.

Cuối cùng áo choàng tắm của Bạch Đờ bung ra, dè trên người Tần Thâm.

Bạch Đờ cảm nhận rõ thân thể của Tần Thâm nóng hầm hập dọa người, giống như hơi nước của nước đang đun sôi.

Mặt Tần Thâm tối xuống, cậu hiểu thân thể của mình, giống như buổi tối hai năm qua, thỉnh thoảng cậu nhớ đến cô, sau đó thân thể sẽ vô cùng nóng, ngay cả bản thân cũng cảm thấy khó chịu.

Cậu đã quá quen.

Từ lúc bắt đầu theo đuổi Bạch Đờ, lần đầu tiên cậu nằm mơ loại kia, nữ chính trong mộng là Bạch Đờ, loại vô cùng nóng ấy cũng là lần đầu tiên cậu có, từ đó về sau, đối tượng trong mơ của cậu đều là Bạch Đờ.

Mỗi lần đều là cậu tự giải quyết, thư giãn loại "vô cùng nóng" ấy.

Song ngày hôm sau vẫn phải nhẫn nhịn ham muốn hôn cô, bộ dạng giả vờ như một chính nhân quân tử, trong đầu đều là câu nói: Không thể đùa nghịch lưu manh trước mặt cô.

Bạch Đờ cúi đầu, cụp mắt, lông mi rất dài, quét vào mặt Tần Thâm, mắt Tần Thâm đỏ lên.

"Muốn không?"

Bạch Đờ chưa kịp phản ứng câu hỏi của Tần Thâm đã bị Tần Thâm đè xuống, ra sức cắn môi.

"A Đờ, cậu có yêu tớ không?" Bạch Đờ ôm Tần Thâm, bị Tần Thâm hôn không nói được gì, chỉ có thể ậm ờ "ừ" một tiếng, Tần Thâm càng hôn kịch liệt lên.

Bạch Đờ há miệng, Tần Thâm trượt lưỡi vào.

"Tớ cũng yêu cậu." Tần Thâm nói xong Bạch Đờ lại "ừm" một tiếng, nhưng mang theo tiếng khóc có hơi đau đớn.

Trong phòng chỉ một nửa đèn bật.

Dưới ánh đèn mờ, Tần Thâm sát vào Bạch Đồ, hai người chặt chẽ không thể tách rời.

Chương 43

+

Tiếng sấm vang lên âm âm, tiếng mưa rơi tí tách đập vào cửa sổ.

Bạch Đờ tỉnh dậy từ trong giấc mơ, vừa nhìn bên cạnh, trống trải, không có Tần Thâm.

Vừa rồi là mơ!

Giấc mơ từ khi hai người bắt đầu đến khi kết thúc.

Ồ.

Cô cẩn thận nhớ lại, mới biết khoảng cách kể từ đêm ấy, đã bảy năm trôi qua.

Sau khi đêm đó qua đi, bắt đầu ngày hôm sau cô và anh đã không còn gặp nhau nữa.

Dù thế nào cô cũng không ngờ là, đêm đó, lại là lần cuối của hai người. Và cô bị ép không từ mà biệt, rời xa anh.

Nghĩ đến đây, tim cô lại bắt đầu đau.

Giấc mơ vừa rồi rõ ràng như vậy, đủ loại của hai năm ấy, kể cả từng câu đối thoại giữa họ, ở trong giấc mơ của cô, tất cả đều hiện lên rõ nét một lần từ đầu đến cuối.

Kỷ niệm giống như đưa cô nhớ về quá khứ, có lẽ trời mới biết cô đã quay về, nói cho cô, cô từng trải qua những ngày tháng xanh thẳm,

nói với cô, toàn bộ những gì đã qua, cô không nhìn được hốc mắt chua xót.

Bạch Đờ đứng dậy đứng bên cửa sổ, mở hé cửa ra, sắp sáu giờ nên bầu trời mờ mờ, có thể là do trời mưa.

Cô kéo cửa sổ ra một khe nhỏ, vươn tay ra ngoài.

Mưa rơi xuống lòng bàn tay cô, khiến cô có hơi đau, giọt mưa thuận thế bật lên, một vài giọt mưa bắn vào mắt cô.

Gió gào thét.

Mắt cô đỏ hoe, không biết là nước mưa hay nước mắt.

Bạch Đờ đi đến bên giường, mặc cho cửa sổ mở, gió thổi vào.

Cô ngồi dưới đất, tựa lưng vào thành giường. Đưa tay qua tủ đầu giường, cầm lấy một đồ màu đen có hình dạng tương tự như cây bút.

Là bút ghi âm!

Bên ngoài bút ghi âm giống như được chủ nhân thường xuyên vuốt ve, dẫn đến vốn trơn bóng lại tróc một ít vỏ.

Bạch Đờ nhắm mắt lại, nước mắt trào ra.

Đây là bút ghi âm mà sinh nhật Tần Thâm đưa cho cô.

Bạch Đờ vừa định ấn mở nghe giọng nói mấy năm nay không nghe được một chút, chỉ nghe vang lên tiếng gõ cửa.

"A Đờ, tỉnh rồi sao?"

Là giọng của Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ đứng dậy, chân bước loạng choạng mấy lần, duỗi tay gạt nước mắt, đi tới bên cửa, mở cửa ra.

"Chuyện gì thế?" Bạch Đờ vừa mở cửa vừa nói.

"Tớ đến nói cho cậu, lát nữa tớ muốn ra ngoài." Cố Thừa Phong đưa cái túi trong tay qua cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên.

Cố Thừa Phong vừa nhìn đã thấy hai mắt cô sưng đỏ, cậu ta lo lắng hỏi: "Sao cậu khóc?"

"Tớ không có, vừa rời mắt khó chịu, dụi một cái." Bạch Đờ cúi đầu nhìn giày mình.

Cố Thừa Phong còn muốn hỏi gì đó, Bạch Đờ lại ngẩng đầu: "Cậu muốn ra ngoài sao?"

Cố Thừa Phong gật đầu, thấy cô không muốn nói thêm, cậu ta cũng không hỏi nữa.

Lại đưa cái túi trong tay cho Bạch Đờ: "Đúng, có điều tớ quay lại rất nhanh, với lại hôm qua đón cậu về có hơi vội vàng, sáng nay mới nhớ mua điện thoại giúp cậu, trời muộn chút tớ về rồi tớ dẫn cậu đến cửa hàng mua quần áo."

Bạch Đờ lắc đầu, nhìn người đàn ông trước mắt, khẽ nói: "Không cần, làm phiền cậu nhiều, cũng không biết cậu dẫn tớ về có liên lụy cậu hay không, bây giờ còn phiền cậu như vậy."

"Nói gì đó? Từ lúc bắt đầu mang cậu về tớ đã không nghĩ tới hai chữ "liên lụy" này." Cố Thừa Phong vừa nói vừa xoa xoa tóc Bạch Đờ.

Bạch Đờ nghe vậy gật đầu nhận điện thoại trong tay Cố Thừa Phong, nói với Cố Thừa Phong: "Vậy cậu đi mau đi, tớ ở nhà chờ cậu."

Cố Thừa Phong nghe vậy cười khẽ, "Được."

Sau khi Cố Thừa Phong đi, Bạch Đờ ngần ngợ đứng trong phòng khách.

Đào mắt một cái, nhìn thấy phòng ngủ cách đó không xa.

Đây là phòng ngủ Cố Thừa Phong dọn dẹp xong, là phòng ngủ của cậu ta.

Hai người trở về vội vàng, lại vì hành trình tương đối bí ẩn, bọn họ về đến nhà đều có phần mệt mỏi, Cố Thừa Phong trực tiếp thu dọn phòng ngủ của mình xong, còn bản thân ra phòng khách ngủ.

Lúc ấy Bạch Đờ cũng mệt mỏi vô cùng, Cố Thừa Phong nói xong liền ra ngoài, cô cũng không để ý nhiều, trực tiếp nằm xuống đã ngủ.

Một lúc sau, cô từ từ đứng lên, đi vào phòng kế bên phòng khách.

Xế chiều Cố Thừa Phong đã trở lại, để đồ ăn đã mua vào phòng bếp.

Bạch Đờ đi vào, mở túi ra, bên trong ngoài rau còn có thịt gà.

Cô thuận thực lấy đồ ăn ra rửa sạch.

Cố Thừa Phong thay quần áo đi ra trông thấy bóng dáng Bạch Đờ đang bận rộn trong phòng bếp.

"Để tớ." Cố Thừa Phong nhận lấy đồ ăn trong tay Bạch Đờ.

Bạch Đờ lắc đầu, "Tớ ở đây không có chuyện gì làm rất buồn bực, vẫn là để tớ, cậu nghỉ ngơi đi."

Cố Thừa Phong cười cười, không ngăn cản Bạch Đờ, lại bật máy hút khói lên, rót dầu vào trong nồi. Động tác mây trôi nước chảy và không có chút gì là không thành thạo cả.

"Bình thường cậu cũng tự nấu ăn sao?" Bạch Đờ quay đầu, nhìn người đàn ông đang xào thịt.

Cố Thừa Phong mặc tạp dề màu đen, người đàn ông cao lớn và phòng bếp này có vẻ không hợp nhau.

Cố Thừa Phong gật đầu, "Lúc không có chuyện gì làm sẽ tự nấu ăn."

"Vậy vẫn rất tốt." Bạch Đò lấy thịt gà ra rửa sạch.

"Đúng rồi, hôm nay tớ đến văn phòng luật sư, tớ đã tìm và đề cập với cậu bạn học thời đại học của tớ ngày hôm qua, cậu ta là nhân vật đáng gờm trong ngành luật sư (1), chúng ta gọi cậu ta thừa kiện giúp, nhất định có thể thắng."

(1) Bản gốc là 一匹黑马 (một con ngựa đen/ngựa ô a.k.a dark horse): chỉ một đối thủ vốn không được đánh giá cao nhưng sức mạnh, sức bật tiềm tàng lại vô cùng lợi hại, khiến người ta không ngờ tới.

Cố Thừa Phong vừa nói vừa đảo thịt trong nồi.

Bạch Đò nghe xong tay gắt gao nắm da gà, Cố Thừa Phong thoáng nhìn qua, thờ dãi: "Cậu đừng sợ, có tớ ở đây."

Bạch Đò quay người, rửa sạch tay, nói với Cố Thừa Phong: "Chủ yếu là đám người đó làm việc không có nhân tính, nhất định bọn họ cũng không sợ thừa kiện, hơn nữa..."

Cố Thừa Phong tắt bếp ga, đựng thịt vào trong mâm.

"Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, tớ không tin bọn họ có thể một tay che trời. Và lại, cậu đừng sợ liên lụy tớ, chúng ta đều là bạn cũ lâu năm như vậy, chắc chắn tớ phải giúp cậu chiến thắng trận kiện tụng này."

"Hứa với tớ, nếu nó đe dọa đến công ty cậu, không cần giúp tớ nữa..."

Cố Thừa Phong đưa đĩa cho Bạch Đò, "Đừng nói nữa... chuẩn bị ăn thôi, đợi chút nữa chúng ta đi trung tâm thương mại."

Bạch Đờ đỡ lấy, đặt đĩa xuống bàn trong phòng ăn.

Hai người ăn xong lại bàn bạc chứng cứ dùng để thừa kiện một chút, vừa nhìn thời gian đã hơn ba giờ chiều.

Cố Thừa Phong đứng lên, đưa chiếc váy mùa đông mua sáng nay cho Bạch Đờ.

"Trước tiên mặc cái này, nhìn xem có hợp hay không."

Bạch Đờ vừa định từ chối, nhìn thoáng qua quần áo rách rưới vá vụn trên người mình, vẫn đưa tay nhận lấy.

"Cảm ơn."

Cố Thừa Phong xoa xoa tóc Bạch Đờ, "Vây được rồi, nhanh đi, lát nữa chúng ta ra trung tâm thương mại rồi đi gặp vị luật sư kia một chút."

Bạch Đờ đứng dậy, đi vào phòng ngủ, cởi quần áo, cô liếc mắt nhìn chính mình trong gương.

Gầy đến mức không thể gầy hơn, xương quai xanh đều nhô lên một mảng lớn.

Cô thu tầm mắt lại, mặc chiếc áo đầm mà Cố Thừa Phong mua về.

Hết sức đơn giản, áo hoodie màu trắng, phối hợp với chiếc váy gạc màu đen bên trong, vừa vặn che khuất bắp chân của Bạch Đờ.

Bạch Đờ cất kỹ quần áo của mình, bỏ vào trong túi.

Lúc mở cửa ra đúng lúc trông thấy Cố Thừa Phong đưa tay chuẩn bị gõ cửa.

"Đẹp lắm." Cố Thừa Phong đứng ở cửa, nụ cười giống như mặt trời mùa đông, ấm áp.

Bạch Đồi bị nhìn có hơi xấu hổ, giữ lấy góc áo hoodie, Cố Thừa Phong tiến lên xoa nhẹ tóc cô.

"Tớ cũng đã mua giày, cậu đi xem thử xem có vừa chân không."

Bạch Đồi "a" một tiếng.

"Cái này..."

Cố Thừa Phong nhướn mày, "Sao thế? Lại muốn từ chối?"

Bạch Đồi bị nói mặt đỏ lên.

Cố Thừa Phong bắt lấy cổ tay Bạch Đồi, "Đi thôi, đi thử xem."

Đến phòng khách, Bạch Đồi khom người đeo giày vào, Cố Thừa Phong ngồi bên cạnh cô.

"Thế nào? Vừa chân không?"

Bạch Đồi thoáng nhìn qua, là một đôi giày màu trắng đơn giản.

"Ừm, vừa chân, tớ cũng thích."

Cố Thừa Phong nở nụ cười, "Vậy thì tốt, vừa chân là được, chúng ta đi thôi."

Bạch Đồi đứng dậy, Cố Thừa Phong thay giày xong cầm chìa khóa đuổi theo.

Cố Thừa Phong đưa Bạch Đồi đến trung tâm thương mại có quy mô lớn nhất thành phố Kỳ, cũng là trung tâm thương mại đầy đủ nhất.

Bạch Đồi liếc mắt nhìn bên trong, người đông nghìn nghịt.

Cô đứng tại chỗ, Cố Thừa Phong tiến lên nhìn Bạch Đồi:

"Sao thế?"

Bạch Đờ mím môi: "Nếu không chúng ta đến chỗ khác mua, ở đây nhiều người quá."

Cố Thừa Phong nghe vậy khẽ cười một tiếng, thản nhiên quơ lấy bả vai Bạch Đờ, nhưng không lỗ mãng.

"Đừng sợ, trung tâm thương mại này là một người quen cũ của tớ mở, coi như vào xem việc buôn bán của cậu ta." Cố Thừa Phong ít nhiều đoán được tâm tư của Bạch Đờ, chắc là cô mới trở về đây có phần sợ người lạ, dù sao một người bảy năm ở trong một hoàn cảnh như thế, bỗng chốc thay đổi, chung quy vẫn có hơi đối lập và sợ hãi.

Bạch Đờ được Cố Thừa Phong ôm vai đi vào trung tâm thương mại.

Hai người đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại, trong tay Cố Thừa Phong xách theo mấy cái túi lớn.

Đều là quần áo của Bạch Đờ.

Cố Thừa Phong cũng không hỏi Bạch Đờ có muốn hay không, thấy hợp là mua, làm cho Bạch Đờ không đi vào thử nữa.

Kể cả như thế!

Cố Thừa Phong cũng có cách, thấy đẹp mắt, cầm lên để gần người cô, ngón tay thon dài đưa một tấm thẻ ra.

Nói với nhân viên bán hàng: "Gói lại."

Bạch Đờ thờ dài, quay người nói với Cố Thừa Phong: "Tớ đến nhà vệ sinh."

Cố Thừa Phong nhíu mày, cậu ta biết không thể mua nữa, mua tiếp có khi Bạch Đờ trực tiếp về nhà.

Trong nhà vệ sinh kín người hết chỗ, đặc biệt là nhà vệ sinh nữ.

Trung tâm thương mại này có tổng cộng năm tầng, kỳ thực rất nhiều nhà vệ sinh, nhưng bởi vì làm ăn thịnh vượng, hiển nhiên người cũng nhiều, người càng nhiều, dĩ nhiên nhà vệ sinh không đủ dùng.

Bạch Đờ đứng ở giữa hàng, thấy nhà vệ sinh vẫn còn cách cô hơi xa, muốn đi cũng không được, dù sao phía sau vẫn còn một hàng dài. Đi bây giờ thật sự không có lối được gì rồi!

"Vừa rồi gặp người nam kia rất đẹp trai, lần đầu tiên thấy một người ra ngoài mang theo nhiều vệ sĩ như vậy, có phải là minh tinh không..."

Một cô gái ăn mặc trưởng thành đứng đằng sau Bạch Đờ, nói với cô gái mặc cùng một kiểu quần áo đứng phía sau.

Hóa trang chị em tốt!

"Mày out rồi, người ta là boss lớn của trung tâm thương mại này, không phải minh tinh, có điều gương mặt kia thật sự còn đẹp trai hơn cả minh tinh."

"Sao mày biết anh ta là boss lớn?" Cô gái kia hỏi lại, không cam chịu lạc hậu.

"Có thể gặp trên báo đấy, hơn nữa mỗi lần phỏng vấn có anh ta, tỉ lệ người xe đều tăng lên vùn vụt."

"Thật sao? Thật sao? Tên là gì, tao cũng đi xem phỏng vấn của anh ta thử..."

Cửa mở ra, đến lượt Bạch Đờ, khoảnh khắc Bạch Đờ đi vào, cửa "két" một tiếng, đè lên câu trả lời của cô gái kia.

Bạch Đờ đi vệ sinh xong, lúc ra ngoài, đứng ngẩn ra ở chỗ ra vào của nhà vệ sinh, vừa rồi cô tới đây là bên phải hay bên trái nhỉ?

Cúi đầu nhìn một cái, không có túi! Điện thoại của cô đặt ở chỗ Cố Thừa Phong.

Cuối cùng Bạch Đò vẫn lạc đường!

Cô đi tới cửa một cửa hàng bán quần áo, cô nhớ vừa nãy còn mua quần áo ở đây.

Lúc này một vị trí dường như rất nhiều người, đều tập hợp ở vị trí trước mặt, cách cô không tính là xa nhưng cũng không gần.

Không đến mức bị biển người chen lấn xô đẩy.

Bạch Đò thấy những người điên cuồng này, không tự giác rụt cổ một cái.

Khung cảnh này thật sự quá...

Điên cuồng rồi.

Bạch Đò quay người, muốn đi đến chỗ khác tìm Cố Thừa Phong.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trông thấy một người đàn ông cao hơn những người khác một cái đầu ở trong biển người.

Bạch Đò ngơ ngác đứng tại chỗ, đồng tử cũng giãn ra theo, cô nhìn người đàn ông trong đám người không chớp mắt.

Anh vẫn là dáng vẻ ấy, ít nhiều không thay đổi, chỉ là cặp mắt đào hoa không còn cảm xúc bao nhiêu, trong lúc giơ tay nhắc chân lộ ra hơi thở lãnh đạm, môi mỏng mím chặt, trên mặt là sự xa cách mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Anh bị người vây quanh, người mặc âu phục màu đen, phối hợp với áo sơ mi trắng bên trong, cúc áo cài chặt chẽ, một luồng hơi thở cấm dục nồng nặc.

Anh hơi nhíu mày nhìn đám người này, dường như có phần bức bối.

Bạch Đờ có thể đoán được đại khái một vài cảm xúc từ mặt mày của anh, đây là kinh nghiệm hai năm ấy cô đạt được.

Anh vui vẻ, thật sự vui vẻ hay là giả, hoặc là nổi máu ghen, ghen nhiều ít, cô đều biết.

Bạch Đờ đứng tại chỗ, chân giống như đóng đinh, không bước được.

Như bị xối nước lạnh vào người, lại giống như có quả bom trong đầu, một chút lạnh một chút nóng.

Cô muốn bỏ đi, chân lại không cử động được.

Cô nhìn người đàn ông cách đó không xa, anh vẫn chưa phát hiện ra cô.

Mãi đến khi --

"Chị ơi, nhường một chút."

Bạch Đờ lấy lại tinh thần, quay người nhìn nữ sinh nói, vừa khéo là hai cô gái thảo luận ở nhà vệ sinh.

Trên gương mặt bọn họ mang theo nụ cười kích động.

Bạch Đờ vẫn đứng chỗ cũ, hai nữ sinh nọ cau mày.

Xung quanh đều là người, chỉ có bên chỗ Bạch Đờ có một lối đi nhỏ.

"Nhường một chút đi, chị ơi, tai chị điếc à." Một nữ sinh trong đó lớn tiếng nói.

Bạch Đờ dường như kịp phản ứng, ngượng ngùng gật đầu, nói một câu xin lỗi.

Cô muốn xoay người thì lập tức đám người di chuyển đi đến chỗ cô, vệ sĩ đẩy đám người ra hai bên, bỏ một con đường ở giữa.

Cuối cùng mắt người đàn ông bên trong nhìn về phía trước -- thấy được cô.

Trong khoảnh khắc đó hình như anh cũng không kịp phản ứng, chân dài vốn chuẩn bị bước đi bỗng dừng lại.

Đám người vẫn hò hét ầm ĩ: "Anh Thâm, anh Thâm, lúc nào thì anh đi tham gia phỏng vấn của đài truyền hình nữa ạ..."

Bạch Đồi nhìn anh, âm thanh xung quanh đều không lọt vào tai cô. Cô chỉ nhìn người đàn ông trước mắt -- Tần Thâm.

Tần Thâm bị tiếng ồn ào của đám người làm bưng tỉnh, cặp mắt đào hoa ra sức chớp chớp, tựa như đang phán đoán tính chân thực của cô gái trước mắt.

Bạch Đồi thấy môi Tần Thâm giật giật.

Cô hoàn hồn, hốc mắt bỗng dựng đỏ lên, chớp mũi chua xót, rũ hai tay xuống, mắt tự nhiên siết lại thành nắm đấm.

Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ, cô ở nơi đó nhớ anh nghĩ đến anh đã bao nhiêu năm rồi...

Bạch Đồi nhìn người đàn ông trước mặt, anh nhanh chân đi về phía mình, cảm giác tự ti của Bạch Đồi tự nhiên sinh ra theo bản năng, quay người định chạy trốn, dưới chân lại không nhúc nhích được, mắt thấy Tần Thâm sắp tới nơi, nội tâm của cô sôi trào mãnh liệt, dường như không tìm được lối thoát nào để chấm dứt nhịp tim đập mạnh như đánh trống này.

Ngay lúc cô đang thất thần trong nháy mắt có một người đàn ông khoác lên bả vai cô.

"Đi thôi."

- - là giọng Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ quay đầu nhìn thoáng qua Cố Thừa Phong, Cố Thừa Phong nở nụ cười với cô.

"Có đi không?"

Cậu ta hỏi.

Bạch Đờ gật đầu.

Nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà nhìn người đàn ông kia sắp đến gần cô.

Tim cô đập mạnh.

Vốn tưởng anh sẽ dừng lại, nhưng không ngờ bước chân của anh từ từ chậm lại, cho đến lúc đến bên người cô, trực tiếp lướt qua vai cô.

Trong khoảnh khắc đó còn đụng phải vai của cô.

Giữa con đường lớn không lớn mà nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không nhỏ đến mức sẽ đụng vào đối phương.

Bạch Đờ bị đụng lảo đảo một chút, không biết anh cố ý hay là vô tình, cô mím môi.

Cố Thừa Phong nhíu mày.

"Tần Thâm, cậu đụng người rồi."

Tần Thâm nghe vậy dừng bước, quay đầu lại nhìn Cố Thừa Phong, đôi mắt không thấy rõ cảm xúc.

"Thật sao?" Anh khẽ khàng hỏi, giọng nói không nhanh không chậm.

Cố Thừa Phong còn muốn nói gì đó, Bạch Đờ giật giật ống tay áo của Cố Thừa Phong.

Cô háng giọng một cái, định làm dịu yết hầu khó chịu, nén cổ họng nói: "Về nhà thôi."

Cố Thừa Phong vốn nhú mày, nghe Bạch Đờ nói lại giãn ra, quay người ôm Bạch Đờ đi khỏi.

Tần Thâm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của hai người phía trước, đôi mắt lộ ra cảm xúc không rõ.

Chương 44

+

Trong xe, Cố Thừa Phong lái xe, thường xuyên chú ý đến cảm xúc của Bạch Đờ.

Mãi đến lúc xác nhận tâm tình của Bạch Đờ không có chấn động gì lớn, cậu ta mới yên tâm.

"A Đờ..." Cố Thừa Phong nhân lúc đèn đỏ, quay đầu nhìn Bạch Đờ, khẽ cất giọng.

Bạch Đờ nghe vậy quay đầu nhìn cậu, trông thấy sốt ruột và lo lắng trong mắt cậu ta, Bạch Đờ cười cười với cậu ta, lắc đầu, nói: "Tớ không sao."

Đèn xanh, Cố Thừa Phong vươn tay ra, xoa xoa tóc Bạch Đờ, quay đầu lại khởi động xe.

Trong văn phòng luật sư.

Bạch Đờ và Cố Thừa Phong ngồi trên ghế sofa.

Một người đàn ông đeo mắt kính màu vàng kim ngồi đối diện. Vóc dáng cũng rất đẹp mắt, gương mặt trắng ngần, ngũ quan nhu hòa, đôi mắt bên dưới cặp kính tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

"Đây là chứng cứ hai người thu thập được?" Người đàn ông lấy ngón trỏ đẩy đẩy mắt kính, ánh mắt nhìn chằm chằm túi bịt kín trong tay.

"Vâng, bên trong có video, còn có ghi âm." Bạch Đờ khẩn trương, "Có phải chứng cứ không đủ không?"

Người đàn ông nọ lắc đầu, cũng có thể hiểu sự hồi hộp của Bạch Đờ. Thế là anh ta cất giọng giải thích: "Không phải, những thứ này đã đủ rồi, chẳng qua tôi chỉ hỏi xem còn nữa hay không thôi."

Bạch Đờ nghe vậy nổi lo lắng trong lòng buông xuống, hắng giọng một cái, ý thức được thái độ vừa rồi của mình, có phần áy náy nói: "Xin lỗi."

Người nam kia nhướn mày, khoát khoát tay với Bạch Đờ: "Không cần khách khí như vậy, người trong nhà người trong nhà..." Dứt lời, còn trêu chọc nhìn Cố Thừa Phong.

"Thừa Phong, thoát kiếp FA lúc nào cũng không nói cho tôi một tiếng..."

Cố Thừa Phong nghe vậy liếc mắt sang, quay đầu nhìn người nam kia, nét mặt có vẻ hơi khẩn trương.

"Thẩm Quát, đừng nói lung tung, đây là bạn cũ của tôi, cấp 3 đã quen rồi."

Thẩm Quát chính là người luật sư kia.

Thẩm Quát giống như sáng tỏ cười cười, "Tôi chỉ hỏi một câu thôi, cậu khẩn trương cái gì.."

Cố Thừa Phong ho một tiếng, "Lúc này cậu nên suy nghĩ thật kỹ làm thế nào thắng đợt kiện tụng này đi."

Bạch Đờ vừa nghe đến kiện tụng, trái tim lại kéo căng ra, ánh mắt gắt gao nhìn Thẩm Quát chăm chú.

Thẩm Quát liếc mắt nhìn Bạch Đờ, ánh mắt đánh giá hồi lâu, bỗng dừng nhú nhú mày, xuýt xoa một tiếng, nghi hoặc nói: "Có phải tôi

đã gặp cô ở đâu rồi không?"

Bạch Đờ còn chưa nói gì Cố Thừa Phong tựa như rất gấp, trực tiếp cướp lời nói: "Kiểu bắt chuyện này xưa lắm rồi,... Thẩm Quát."

Thẩm Quát nghe vậy đảo mắt một cái, nhìn thoáng qua Cố Thừa Phong, dường như là một đôi mắt nhìn xuyên tường, có thể nhìn thấy hết thảy nội tâm bên trong người.

"Khẩn trương cái gì?" Anh ta nhẹ giọng hỏi, mang theo một ít ý cười.

"Tôi nói thật.... hình như đã gặp cô ở đâu rồi." Thẩm Quát ngẩng đầu lên lại nói, trái lại lần này nhìn đăm đăm thẳng vào Bạch Đờ.

Bỗng nhiên "a" một tiếng, vừa tính nói chuyện, bị Cố Thừa Phong ngắt ngang.

"Tôi và Bạch Đờ về trước, cậu giúp chúng tôi xem thử, đến lúc đó tìm thời gian chúng ta lại cùng nhau ăn cơm."

Cũng không chờ Thẩm Quát đồng ý, Cố Thừa Phong khẽ vỗ vỗ bả vai Bạch Đờ, giống như có phần cuống cuồng.

"A Đờ, chúng ta đi."

Bạch Đờ nói "được" một tiếng, gật đầu nói cảm ơn với Thẩm Quát.

Quay người đi theo Cố Thừa Phong ra ngoài.

Cửa kính vừa mở ra, gió lạnh xộc đến, Bạch Đờ ôm cánh tay run rẩy mấy lần, Cố Thừa Phong lấy áo khoác choàng lên người cô.

"Mặc vào."

Bạch Đờ thấy trời đột nhiên trở nên rét lạnh thêm thế này, không khỏi thở dài một cái.

Thẩm Quát ở bên trong nhìn ra bên ngoài, tất cả đều lọt vào mắt.

"Còn nói không có gì..." Thẩm Quát lẩm bẩm.

"Cậu đang nói gì vậy?" Một người đàn ông đi từ cửa sau của văn phòng luật sư trầm giọng hỏi.

Thẩm Quát nghe vậy "chậc" một tiếng, "Tôi nói này anh Thâm, sao cậu mỗi lần đều im hơi lặng tiếng từ cửa sau mà vào thế, có phải ngày nào đó cậu hù chết tôi mới hài lòng đúng không?"

Thẩm Quát thấy lúc này Tần Thâm một thân trang phục, "chậc" một tiếng, "Xem ra hôm nay mới hết bận à... Tôi thật không hiểu nổi cậu, có tiền có quyền còn liều mạng như thế làm gì, ngay cả cái thời gian xả hơi cũng không để cho mình một chút."

Tần Thâm liếc anh ta một cái, không nói gì.

Thẩm Quát nhíu mày, hôm nay cảm xúc của Tần Thâm không đúng lắm nhỉ...

"Sao vậy anh Thâm?"

Tần Thâm hoàn hồn, không trả lời anh ta, dường như có phần buồn bực hơi kéo cà vạt ra, bực bội nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc anh quay đầu, thấy một chiếc xe chậm chậm lái qua ở bên ngoài cửa kính, đây không phải là xe của Cố Thừa Phong sao?

"Vừa rồi có người đến?" Tần Thâm gập đầu gối ngồi trên ghế sofa, đối diện Thẩm Quát.

Thẩm Quát gật đầu.

"Là Thừa Phong..."

Còn chưa dứt lời, bị Tần Thâm cắt ngang.

"Có phải còn mang theo một cô gái đúng không?"

Thẩm Quát nhướng mày, quan sát Tần Thâm, lần đầu tiên thấy anh ngắt lời người khác nói, dường như trong giọng nói còn chứa ít vội vàng.

Anh ta trêu ghẹo: "Cái này mà cậu cũng đoán được?"

Tần Thâm nhúu mày, không để ý đến câu hỏi của anh ta.

"Bọn họ tới làm gì?"

Thẩm Quát nhướng mày, cố ý dừng lại một chút.

"Muốn biết à?"

Tần Thâm "chậc" một tiếng, chân dài đá đá ghế sofa của anh ta, "Nói nhanh, đừng ngắt lời."

Thẩm Quát thân là luật sư, hiển nhiên không thể tiết lộ thông tin của khách hàng, thế là đành phải lấy Cố Thừa Phong ra khai đao.

"Không có gì, chỉ là một số việc của công ty Thừa Phong, tôi làm cố vấn giúp cậu ta." Thẩm Quát quay người, ung dung thản nhiên cất kỹ túi bật kín, Tần Thâm nghe vậy cụp mắt, không chú ý đến cây bút ghi âm kia.

Thẩm Quát cất đồ xong thì suy nghĩ cẩn thận, "xì" một tiếng, ấy không đúng...

Anh ta đảo mắt một cái, nhanh chóng quay người, nhướng mày trêu ghẹo Tần Thâm: "Sao hôm nay cậu quan tâm Thừa Phong thế này... bình thường hai người cũng không thích nói chuyện, hôm nay gấp gấp cái gì..."

Tần Thâm liếc anh ta một cái, không lên tiếng, dựa vào ghế sofa, hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại...

Thẩm Quát thấy bộ dạng "tôi không muốn nói nhiều với cậu" này của Tần Thâm, tự chuốc nhục nhã nhún nhún vai.

Quay người đi tới bên cạnh máy photocopy, cầm lấy tài liệu trong tay sao chép cẩn thận, ngón trỏ đẩy đẩy mắt kính, nói: "Hai ngày qua Cố Thừa Phong cũng liên lạc nhiều..."

"Liên lạc cái gì?" Tần Thâm mở mắt ra nhìn Thẩm Quát.

Đúng lúc tiếng máy móc vang lên, nhả mấy tờ giấy ra, tất cả đều là tư liệu của một người."

"Gọi tôi điều động máy bay trực thăng giúp cậu ta, bây giờ lại bảo tôi điều tra giúp một người."

Tần Thâm nhú mày.

"Điều tra ai?"

Thẩm Quát cong môi, "Muốn biết?"

Tần Thâm đứng lên, Thẩm Quát đi thẳng đến, vừa đi vừa hừ cười: "Anh Thâm diễn xiếc ở đây đi?"

"Cậu gan nhỉ."

Thẩm Quát vẫn còn duy trì phong thái lạnh lùng, có điều giây tiếp theo lập tức sụp đổ.

"Tôi nói tôi nói." Anh ta sợ nhất là vũ lực của Tần Thâm.

"Nói mau." Tần Thâm thúc giục.

"Có điều người này tôi nghĩ cậu cũng có thể giúp tôi điều tra một chút, dù sao hần với công ty cậu có qua lại trên phương diện làm ăn, cậu nhìn xem có quen không."

Thẩm Quát vừa nói vừa đưa cho anh một tờ giấy.

Bên trên tờ giấy A4 trắng chợt viết một chuỗi tư liệu, lít nha lít nhít, nhưng Tần Thâm thoáng cái đã nhận ra, anh nhìn chăm chăm vào chữ Bạch kia, nhìn hồi lâu.

"Biết người này không?" Thẩm Quát hỏi.

Tần Thâm dời mắt khỏi tờ giấy, trả lại cho anh ta, "Đúng là tôi biết, chỉ là không hẳn qua lại với ông ta, tôi không thích người này."

Thẩm Quát nhướn mày, "Không thích?"

Tần Thâm tựa mông vào bàn, một chân duỗi thẳng, chân còn lại uốn gối, tay đút vào trong túi quần tây, từ từ cong môi nở nụ cười, "Ông ta muốn giật mối làm ăn, cướp mảnh đất đấu thầu của tôi, không ngờ bị tôi giữ chút thủ đoạn cầm về, còn để ông ta bồi thường một trăm triệu."

Thẩm Quát ngẩng đầu lên nhìn Tần Thâm, nhìn một bên mặt anh. Biết anh bảy năm, anh thích đọc lai đọc vãng, không ở cùng nhiều người, làm việc cũng một mình, chơi lâu với anh, mới biết cũng rất hòa hợp với người khác, nhưng trên mặt luôn lộ vẻ "người lạ chớ gần"...

Cố Thừa Phong cũng cùng ký túc xá, mới đầu hai người bọn họ ai cũng không để ý đến ai, trái lại sau này thân nhau hơn, bao gồm cả anh ta.

"Tôi còn trông cậy vào cậu nếu cậu quen ông ta, có thể tìm ít tư liệu cho tôi, ai mà ngờ cậu lại ngược lại, kết oán trước cả tôi." Thẩm Quát thu hồi suy nghĩ, nhìn tư liệu trên máy tính nói.

Tần Thâm cong môi: "Nhưng thật ra tôi cũng có thể giúp cậu, chẳng qua là..."

Thẩm Quát ngắt lời cậu: "Yêu cầu gì..."

Xế chiều, ánh nắng rọi vào cửa sổ chiếu xuống đất.

Bạch Đờ ngậy người nhìn đường phố bên ngoài chăm chú.

Nơi này đã trở nên phồn hoa hơn trước nhiều, trên đường cũng là người đến người đi, rộn rộn ràng ràng.

Cô nhìn thấy một cặp yêu sớm mặc đồng phục màu trắng xanh đi qua, trong mắt ảm đạm xuống, dường như nhớ đến chuyện cũ.

Cô nhớ đến bộ dạng lướt qua vai không dừng lại của anh hôm nay, giống như một thứ gì đó chần ở tim, buồn bã trong lòng, không ra được không vào được.

Nhưng cô biết, là lỗi của cô.

Không thể trách anh.

Chuông điện thoại vang lên, Bạch Đờ hoàn hồn, lấy ra xem, là một dãy số xa lạ.

Bạch Đờ nhấn tắt, điện thoại vẫn vang liên tục.

Ngón tay trắng nõn ấn nút trả lời.

"A lô?"

Đầu điện thoại bên kia có tiếng hít thở, nhưng không nói gì.

Bạch Đờ mím môi, vừa định cúp, đầu bên kia lại tự mình dập máy.

Có lẽ là gọi nhầm số.

Số điện thoại bí ẩn này bị Bạch Đờ quên đi.

Thế nhưng...

Mấy ngày liên tiếp, lúc nào cũng có số điện thoại không xác định gọi đến, mỗi lần dãy số cũng không giống nhau, và lại đều không nói lời nào, kéo dài không đến một phút, lúc cô muốn cúp, đầu bên kia đã cúp rồi.

Khi Bạch Đờ đang ngẩn ngờ, điện thoại lại vang lên.

Bạch Đờ cau mày, hôm nay nhất định phải hỏi xem người ấy là ai.

"A lô, xin chào.... cho hỏi....."

Chương 45

"A lô, là cô Bạch ư? Tôi là Thẩm Quát."

Bạch Đờ "ồ" một tiếng, "Luật sư Thẩm sao?"

"Đúng vậy, hôm nay cô có tiện không? Tôi có chuyện muốn hỏi cô một chút, chính là nội dung bên trong video."

Bạch Đờ nghe là chuyện này, tim lập tức căng thẳng, vội vàng đồng ý: "Được, ở đâu? Bây giờ tôi đi tìm anh."

"Không cần, tôi đến đón cô."

Bạch Đờ do dự một chút, mình đơn độc ra ngoài cũng không an toàn, không biết đám người kia có tìm tới nơi này chưa, suy nghĩ cẩn thận rồi đồng ý.

"Vậy được, anh đến nhà Thừa Phong..."

Thanh âm đầu điện thoại bên kia mang theo một tia thăm dò.

"Cô ở cùng với Cố Thừa Phong?"

Bạch Đờ mím môi, sừng sốt một lúc.

"Ừm.... đúng vậy."

"Được, bây giờ tôi đi, khoảng nửa tiếng sẽ đến."

Qua nửa giờ đồng hồ, Bạch Đờ đứng bên dưới lầu tiểu khu.

Chỉ chốc lát trông thấy một chiếc Porsche màu trắng.

Thẩm Quát ngồi ở phía trước bấm kèn, Bạch Đờ tiến lên, nhìn Thẩm Quát mỉm cười: "Luật sư Thẩm."

Giọng nói cô mềm mại, giống như bánh bao nhỏ vừa hấp xong vậy.

Thẩm Quát gật đầu, "Không cần khách sáo như vậy, gọi tôi là Thẩm Quát được rồi."

Thẩm Quát xuống xe mở cửa chỗ ngồi cạnh tài xế ra, ra hiệu Bạch Đờ lên xe.

Bạch Đờ gật đầu, chui vào trong xe.

Xe chạy trên đường, hàng cây hai bên tươi tốt, trồng loại bông hoa hồng nhạt.

"Cô và Thừa Phong biết nhau bao lâu rồi?" Thẩm Quát mắt nhìn phía trước, tựa như tìm đề tài tán gẫu.

Bạch Đờ "à" một tiếng, "Chín năm rồi."

"Lâu như vậy.... ờ đúng rồi, hai người là bạn học cấp 3 đúng không?"

Bạch Đờ gật đầu, "vâng".

"Nói về ký túc xá đây của chúng tôi, bọn họ đều khác người. Ví dụ như Thừa Phong, nhiều năm như vậy không yêu đương, cũng không chỉ mình cậu ta, còn một người nữa."

Anh ta ngừng lại một chút, quay đầu mang theo ý cười nhìn Bạch Đờ.

"Cô biết cậu ấy thế nào không?"

Bạch Đờ khó hiểu, chắc chắn cô không biết....

Thẩm Quát tự mình nói tiếp, cũng không để ý đến cô.

"Cậu ta lợi hại hơn, ở bên bạn gái chín năm, yêu xa bảy năm..."

Nói xong Thẩm Quát nhìn Bạch Đờ đăm đăm, bỗng dựng cong môi cười một tiếng: "Cô nói xem có lợi hại không?"

Bạch Đờ bị nhìn cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại ngại không nên dồn câu chuyện vào chỗ bí, cô cố gắng tìm chủ đề: "Vậy tốt vô cùng, nhất định tình cảm hai người bọn họ tốt lắm."

Thẩm Quát đánh tay lái về bên trái, quẹo vào một tòa cao ốc.

"Không rõ lắm..."

Thẩm Quát nói xong dừng xe lại.

Bạch Đờ ngậy người nghe anh ta nói xong, tháo dây an toàn, xuống xe.

Trong văn phòng luật sư, Bạch Đờ nhìn Thẩm Quát ngồi trước máy vi tính gõ bàn phím.

"Trường hợp này của cô phương diện liên quan tương đối rộng...."
Thẩm Quát đưa tờ giấy in cho Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhận lấy, bên trong là thông tin của một người.

Trên đó viết tất cả quan hệ của hắn mấy năm qua, cộng cả giao thiệp lại.

Cô mím môi, cô biết thế lực người này lớn.

"Vậy.... có phần thắng không...." Đây là điều Bạch Đờ quan tâm nhất, cô nghĩ đến một thứ, hốc mắt hơi đỏ.

Dường như Thẩm Quát nhớ ra gì đó, gạt đầu, nghiêm túc nói với Bạch Đờ: "Cô yên tâm, cô và Cố Thừa Phong là bạn bè, hiển nhiên với tôi cũng thế, tôi chắc chắn giúp cô thắng vụ kiện này, bây giờ điều chúng ta cần phải làm là giao chứng cứ cho phía trên, tôi biết một

người, hẳn còn trên cả người này." Thẩm Quát cầm giấy trong tay, chột cong môi cười một tiếng, nói: "Người đứng sau càng phải cứng rắn hơn."

Thẩm Quát chột nói một câu: "Phải rồi, bảy năm qua cô chưa từng quay về?"

Bạch Đờ cho là đang thảo luận chuyện án kiện, cô gật đầu: "Vâng."

Thẩm Quát còn muốn nói gì đó, chuông điện thoại đột nhiên reo lên, anh ta nói hai câu rồi cúp máy, vội vã đứng lên đi ra ngoài, trên mặt hết sức áy náy nói với Bạch Đờ: "Ngại quá, tôi tạm thời có việc..."

Bạch Đờ nghe vậy đã hiểu: "Không sao không sao, anh có việc thì đi làm đi, tôi cũng chuẩn bị trở về."

Thẩm Quát suy tư một lúc, bỗng dưng nhớ đến gì đó, lấy điện thoại ra, nói với Bạch Đờ: "Đừng đừng đừng, tôi gọi cô ra đây, đã cam đoan với Cố Thừa Phong đưa cô về. Cô chờ một chút, tôi gọi bạn của tôi đưa cô về."

Bạch Đờ đứng lên theo, xua xua tay nói: "Ồ không cần, tôi tự đón xe về là được rồi...."

Thẩm Quát giơ tay nhìn đồng hồ thử, gương mặt lộ vẻ gấp gáp: "Không được, thời gian thật sự gấp, cô đợi tôi một lát, tôi gọi điện thoại."

Anh ta mặc Bạch Đờ phản đối, ấn gọi, bảo người trong điện thoại đến.

Dường như người đầu kia không chịu, Thẩm Quát lại quấy rầy đòi hỏi hỏi lâu, cuối cùng Thẩm Quát cầm điện thoại đi.

Bạch Đờ không nghe được anh ta nói gì, nhưng cô muốn nói, cô tự về là được, không cần phiền phức như vậy.

Thẩm Quát đứng ở phía này, thoáng nhìn qua Bạch Đờ cách đó không xa, nói với người trong điện thoại: "Không đến? Không đến cậu sẽ hối hận, cậu biết là ai không?"

Giọng nam ở đầu bên kia điện thoại tựa như không kiên nhẫn, "Ai tôi cũng không hứng thú."

Thẩm Quát cười khẩy hai tiếng, cúp máy. Mở camera ra, chụp Bạch Đờ một tấm, sau đó gửi qua Wechat cho người ở đầu bên kia điện thoại vừa rồi.

Thẩm Quát làm bầm nhét điện thoại về lại trong túi, ông đây sẽ đánh cược một phen, nếu như cậu ta không đến tôi sẽ ăn ***!

Bạch Đờ thấy anh ta đi tới, mang theo nụ cười trên môi nói với cô: "Tôi gọi bạn của tôi tới rồi, cô ở đây chờ một chút."

Bạch Đờ nghe vậy đành phải cùng theo ra ngoài, đứng bên cạnh vòi phun nước của văn phòng luật sư, gió thổi đến, cô rụt cổ một cái.

Khoảng 15 phút trôi qua, Bạch Đờ trông thấy cách đó không xa một chiếc xe lái đến, cùng một kiểu với Cố Thừa Phong, cô nghe người ta nói là Maybach.

(Bên trong xe là như vậy nè.)

Bạch Đờ thu tầm mắt lại, tiếp tục nhìn ra xa, không nghĩ là chiếc xe ấy đã dừng bên cạnh mình.

Bạch Đờ kinh ngạc, là chiếc xe này sao? Nhanh như vậy?

Cửa sổ xe hạ xuống, Bạch Đờ thấy một người đàn ông trung niên trên ghế lái, ông ta đeo bao tay trắng.

Bạch Đờ không rõ có phải là chiếc xe này hay không, trong lúc do dự có phải nên chào hỏi, người lái xe đã quay đầu nhìn cô, hàm hậu cười hỏi: "Là cô Bạch sao?"

Bạch Đờ "a" một tiếng, gật đầu, cười nói: "Là cháu, xin hỏi bác là bạn của luật sư Thẩm ạ?"

Tài xế kia thấy Bạch Đờ lễ phép như vậy, dường như có phần thụ sủng nhược kinh, vội vàng mở miệng: "Đúng đúng đúng, luật sư Thẩm Quát gọi tôi đến đưa cô về, lên xe đi."

(*Thụ sủng nhược kinh: lo sợ khi được yêu thương quá.)

Bạch Đờ gật đầu, vừa muốn mở ghế phụ ra, tài xế kia lại vội nói "Ngồi đằng sau đi cô, ghế phụ không an toàn."

Bạch Đờ không hỏi nhiều, gật đầu nói được.

Vừa mở cửa xe, đã nhìn thấy bên cạnh còn một người đàn ông đang ngồi, người đàn ông nọ mặc âu phục màu đen, không cài khuy áo vest, lộ ra áo sơ mi màu trắng, cà vạt chỉnh tề, chân dài gập lại, trên chân đặt một cái máy tính màu đen. Cả người ở trong toa xe màu đen này, hiện lên hơi thở mùi phàn cấm dục.

Bạch Đờ chỉ thấy một bên mặt anh, đã nhận ra là ai, tim cô đập thành thịch không ngừng, mắt hồn thì thắm: "Tần Thâm..."

Người kia quay đầu, đúng là Tần Thâm.

Anh lười biếng ngược mắt lên nhìn cô, trong mắt dường như không có cảm giác bất ngờ gì, không bao lâu đã cúi đầu nhìn máy tính, thanh âm đều đều nói: "Lên xe."

Nội tâm Bạch Đờ đang cuộn cuộn như nước đun sôi, vẫn cố ra vẻ bình tĩnh ngồi lên xe.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy Bạch Đờ ngồi lên xe rồi, lập tức kéo vách ngăn lên.

Hai tay cầm tay lái, vững vững vàng vàng lao vùn vụt trên đường.

Thẩm Quát ngồi trong chiếc xe màu đen cách đó không xa, cả người lười biếng lùi về sau, nhìn chiếc xe đã đi xa, hừ một tiếng. Anh ta biết mà!

Thân là luật sư, hiển nhiên không thể tiết lộ sự tình của Bạch Đờ, mặc dù chuyện này rất quan trọng đối với Tần Thâm, nhưng Bạch Đờ cũng quan trọng không kém, không được Bạch Đờ cho phép, anh ta tuyệt đối sẽ không nói!

Nhưng anh không ngại lấy việc công làm việc tư mưu cầu lợi cho anh em mình...

Anh ta cũng chưa quên mấy năm qua Tần Thâm đơn độc bao nhiêu, đây là lúc để anh trở lại thế giới bình thường.

Trong xe Maybach, ở ghế sau.

Bạch Đờ ngồi bên cạnh cửa, hai chân kín đáo, hai tay chống trên đầu gối, hai chân sát vào nhau.

Tần Thâm đặt laptop trên đùi, không biết trên tay gõ cái gì, tốc độ rất nhanh.

Bạch Đờ nghe tiếng cộc cộc cộc này, ở bên trong toa xe yên tĩnh vang lên càng rõ rệt.

Ngay lúc Bạch Đờ quay người nhìn bên ngoài cửa sổ, Tần Thâm lên tiếng, giọng nói không nghe ra bất cứ cảm xúc gì: "Đi đâu?"

Bạch Đờ lấy lại tinh thần "hả" một tiếng, quay đầu lại nhìn Tần Thâm, chỉ thấy Tần Thâm vẫn cúi đầu gõ bàn phím, dường như chỉ làm theo thông lệ hỏi một chút mà thôi.

Tần Thâm trước đây, chỉ cần có cơ hội lập tức sẽ dính lấy cô, ôm cô, đâu giống như hiện tại...

Ngồi bên cạnh như người xa lạ, Bạch Đồ che giấu chua xót trong lòng, chậm rãi mở miệng: "Tiểu khu Lá Phong."

Gương mặt kéo căng của Tần Thâm rớt cuộc cũng nứt ra một khe hở, anh quay đầu, không thấy rõ cảm xúc: "Nhà Cố Thừa Phong?"

Bạch Đồ nhìn Tần Thâm, không khỏi muốn giải thích: "Vâng, em mới trở về, bây giờ tạm thời ở nhà cậu ấy."

Quả nhiên lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Tần Thâm rõ ràng đã chuyển biến tốt.

Hai người lại không nói gì lần nữa, không khí trong xe giống như muốn ngạt chết Bạch Đồ.

Cảnh sắc hai bên bắt đầu trở nên có phần quen thuộc, Bạch Đồ biết, điều này chứng tỏ sắp đến nhà của Cố Thừa Phong, mà cô cũng phải xuống xe.

Cuối cùng xe chạy được bốn mươi mấy phút, lại dừng lại lần nữa.

Vách ngăn hạ xuống.

Tài xế hơi ngoảnh đầu lại nhìn Bạch Đồ: "Cô Bạch, đến rồi."

Bạch Đồ dời mắt khỏi bên ngoài cửa sổ, nhìn tài xế mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn bác."

Trong khoảnh khắc đặt tay lên cửa xe, mấp máy môi, quay đầu lại nói với Tần Thâm: "Cảm ơn anh, Tần Thâm."

Tay Tần Thâm trên máy tính dừng lại mấy giây, bấm điện thoại.

Bạch Đồ nghĩ, Tần Thâm thật bận rộn...

Rất nhanh Tần Thâm dời mắt, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Đã đi đâu?"

Bạch Đồ đặt tay bên cửa xe, "ah?"

Ồ cô nhớ lại câu hỏi vừa rồi.

Bạch Đờ cúi đầu xuống, tay khẩy quần jean, hắng giọng một cái nói: "Em đi cùng mẹ đến thành phố khác... đi vội, chưa kịp nói cho anh..."

Tần Thâm đột nhiên tựa như tự giễu "à" một tiếng, giống như câu trả lời của Bạch Đờ là một cái đáp án rất ngu xuẩn.

"Chưa kịp?Ồ, em không biết số của tôi sao?"

Bạch Đờ cắn môi, không dám nói lời nào.

Tần Thâm quay đầu lại máy tính.

Bạch Đờ nhìn thoáng qua, đảo mắt, vừa định xuống xe, chuông điện thoại vang lên.

Bạch Đờ cầm điện thoại lên, là điện thoại của Cố Thừa Phong, muốn mở cửa xe trước rồi mới nghe máy, thế nhưng tài xế của Tần Thâm chưa mở khóa xe, cô không mở cửa xe ra được.

Tiếng chuông vang mãi trong toa xe yên tĩnh này, âm ỉ làm cho lòng người bức bối, Bạch Đờ vội vàng ấn nút trả lời.

Không biết bên kia điện thoại nói gì, Bạch Đờ gạt đầu một cái, khẽ nói đồng ý: "Được."

Bạch Đờ cúp máy. Nhưng tài xế vẫn chưa mở khóa cửa, cô đang do dự mở lời như thế nào.

Trái lại Tần Thâm như có thần giao cách cảm quay đầu nhìn cô, mở miệng hỏi: "Cố Thừa Phong?"

Bạch Đờ gạt đầu dạ một tiếng: "Cậu ấy nói không về nhà ăn cơm."

Tần Thâm liền ngẩng đầu nói với tài xế: "Đến phố Lầu."

Tài xế gạt đầu, xe nghênh ngang rời đi.

Bạch Đờ quay đầu nói với Tần Thâm: "VẬY em xuống xe trước nhé..."

Tần Thâm ngược mắt nhìn cô một cái, môi mỏng khẽ mở: "Không cần, tôi đáp ứng Thẩm Quát đưa em về, nếu Cố Thừa Phong không ở nhà, người tốt làm đến cùng, dẫn em đi ăn lẩu."

Bạch Đờ sừng sốt một chút: "Anh nghe thấy ư." Vừa rời Cố Thừa Phong thực sự nói không về nhà, tối nay ở bên ngoài.

Tần Thâm không trả lời, tiếp tục cúi đầu bấm máy tính.

Bạch Đờ thu tầm mắt lại, nhớ đến câu nói vừa rời của anh: Tôi đáp ứng Thẩm Quát đưa em về.

Cho nên...

Chỉ là nể mặt của Thẩm Quát đúng không?

Bạch Đờ nhìn bên ngoài cửa sổ, người đi đường vội vàng vàng đi đi lại lại, một chiếc xe máy chạy như bay qua, cô nhìn thấy phía trên có cô gái, ôm eo người đàn ông, dường như nhớ đến chuyện cũ chín năm trước, trong lòng Bạch Đờ chát chát.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này anh Thâm của chúng ta đang ra vẻ, xin không nên vạch trần!

Chương 46

Bên trong phố Lầu, tất cả đều là mùi của nồi lẩu, làm tăng lên hơi nóng cho mùa đông rét lạnh một chút.

Sau khi Tần Thâm xuống xe liền đi vào trong, Bạch Đồ đi theo sau cậu.

Hai người một trước một sau, khoảng cách nói xa không xa, nói gần cũng không gần.

Bạch Đồ mím môi, theo sát sau lưng.

Tần Thâm đi đằng trước, người cao khiến người khác chú ý, vai rộng eo hẹp, dáng người đứng chuẩn tỉ lệ vàng.

Anh lại còn mặc âu phục, tôn lên cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, khuy áo sơ mi của anh còn được cài cực kì chặt chẽ, cả người lại lạnh lùng, nhìn qua quả thực khiến cho người ta cảm thấy nam thần cấm dục.

Tần Thâm tự mình đi vào một tiệm lẩu, quay đầu nói với Bạch Đồ: "Tiệm này đi, nhà anh ta nấu ăn ngon chút."

Bạch Đồ gật đầu, cô không quan tâm mấy, ăn gì cũng như nhau.

"Được."

Tần Thâm nghe vậy mở cửa kính ra, hất cằm ra hiệu Bạch Đồ đi vào.

Bạch Đồ sai bước đi vào, bên trong trang trí có phần không giống tiệm lẩu, giống như là thức ăn Nhật Bản, cách trang trí và bố cục đều rất khác thường.

Bạch Đờ quay đầu lại nhìn Tần Thâm, Tần Thâm tựa như đang tìm vị trí, bỗng nhiên anh đưa tay, dắt Bạch Đờ đi.

"Ngồi đây đi, yên tĩnh một chút."

Là một vị trí gần cửa sổ, là góc hẻo lánh nhất ở tiệm này.

Lúc trước hai người bọn họ ăn lẩu, Bạch Đờ cũng thích chọn vị trí này, mỗi lần Tần Thâm đều gật đầu. Hai người kề vai ngồi trên một chiếc ghế sofa, để ghế đối diện trống không.

Bạch Đờ cúi đầu cụp mắt, không dám nhìn Tần Thâm, thân thể hai người vừa mới tiếp xúc, khiến cho lòng cô chấn động không nhỏ.

"Được." Bạch Đờ khẽ đáp.

Tần Thâm chân dài gập xuống, ngồi đối diện cô, đưa menu tới trước mặt cô, "Chọn một chút, ăn gì."

Bạch Đờ nhận lấy, bàn tay gầy gò cầm bút chì chọn mấy món rau. Lại đưa menu cho Tần Thâm.

"Em chọn rồi, anh chọn đi."

Tần Thâm nhíu mày nhận lấy, cúi đầu xem, cầm bút chì trên menu nhanh chóng viết mấy nét.

Tiếp theo, ấn chuông, một nhân viên phục vụ nam đi đến, đưa tay nhận lấy menu của Tần Thâm.

"Tần tiên sinh, là anh sao? Hôm nay anh lại đến ăn lẩu ạ..."

Tần Thâm mỉm cười gật đầu, bưng trà kiều mạch (1) trước mặt rót một ly cho Bạch Đờ.

(1) Trà kiều mạch thông thường được làm từ hạt hoặc lá của cây kiều mạch. Với các thành phần dinh dưỡng có trong kiều mạch cũng

như có trong trà đã mang lại những công dụng tiềm năng để giúp bạn có được sức khỏe tốt nhất.

"Uống rất ngon, em thử xem."

Bạch Đờ gật đầu nhận lấy, nhấp môi. Một mùi thơm đậm đặc vào miệng, không đắng, hơi ngọt, thật sự uống rất ngon.

Nhân viên phục vụ cười tủm tỉm rồi đối đáp về thức ăn trên menu với Tần Thâm.

"Tần tiên sinh vẫn chọn những món này giống như trước đây... Tôi cảm thấy đều có thể học thuộc rồi."

Bạch Đờ cup mắt nghe nhân viên phục vụ, xem ra anh thường xuyên đến đây ăn lẩu nhỉ....

Tần Thâm nở nụ cười gật đầu, giọng nói trầm thấp có lực: "Chỉ thích ăn những món này."

Nhân viên phục vụ đi mất.

Bạch Đờ ngồi đối diện với Tần Thâm, một người nhìn bên ngoài cửa sổ, một người cúi đầu nhìn nồi lẩu.

Bạch Đờ vốn nhìn chăm chăm lẩu. Là lẩu uyên ương, đỏ trắng ở cạnh nhau, cách nhau gần như vậy, nhưng ở giữa lại ngăn cách bằng vách ngăn thật mỏng.

Giống như bọn họ, rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng thế sự vô thường, ngăn cách giữa hai người họ càng lúc càng lớn, giống như lực hút, làm cho khoảng cách của hai người càng lúc càng xa.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên, thấy một bên mặt Tần Thâm, anh nhìn bên ngoài cửa sổ, giống như có chuyện gì đó hấp dẫn anh.

Bạch Đờ dời mắt, trước đây cô không nói mình hiểu anh trăm phần trăm, nhưng cũng bảy tám mươi, chỉ là hiện tại chỉ còn lại chưa đến

hai mươi, cô không nhìn ra cảm xúc trong mắt anh được nữa.

Bạch Đờ cười tự giễu, cũng đúng, cảm xúc của thiếu niên và người trưởng thành chắc chắn không giống nhau, Tần Thâm ở thời điểm đó, chỉ thiếu không khắc lên trên trán bốn chữ lớn: Tôi yêu Bạch Đờ.

Hiện tại thế nào?

Suy nghĩ của Bạch Đờ bị quấy rầy, cô nghe thấy giọng nói trầm thấp có lực của Tần Thâm hỏi: "Nghĩ gì vậy?"

Bạch Đờ "a" một tiếng, trả lời: "Không có, chỉ nghĩ đến nhân viên phục vụ kia, hình như anh rất thích ăn lẩu..."

Bạch Đờ vô thức cầm đũa, chạm nhẹ đĩa gia vị màu ở phía trước.

Tần Thâm rót đầy ly nước trà của Bạch Đờ, không trả lời câu nói vừa rồi của cô, đứng lên, cầm lấy cái chén nhỏ trước mặt Bạch Đờ.

"Điều chỉnh nước chấm giúp em."

Tần Thâm đứng lên rồi, chân dài một bước, đã đi mất.

Bạch Đờ định đứng lên đi theo, chớp mắt không còn thấy bóng dáng Tần Thâm. Lại ngồi về chỗ, chờ Tần Thâm.

Lúc này Tần Thâm đứng ở khu gia vị, trong tay bưng một cái chén nhỏ, tay còn lại cầm muỗng nhỏ đổ nước chấm vào trong chén nhỏ.

Bỗng nhiên, mi gian (2) Tần Thâm nhíu lại, quay người nhìn nhân viên phục vụ.

(2) Mi gian: bộ phận ở trán giữa hai lông mày

"Giấm đâu?"

Nữ nhân viên phục vụ vốn đang đứng cách đó không xa nhìn trộm Tần Thâm, lúc này vừa thấy Tần Thâm quay đầu, vô cùng kích động.

Một nhóm nữ sinh cậu đẩy tôi tôi đẩy cậu, mặt ửng đỏ rõ rệt, xấu hổ tiến lên.

Tần Thâm nhìn nhóm nữ sinh trước mắt này, nhíu mày, buồn bực quay người, tìm được một nhân viên phục vụ nam.

"Xin chào, xin hỏi giám ở đâu?"

Nhân viên phục vụ nam "ô" một tiếng, "Giám ạ... hôm nay giám vẫn chưa đến, cái này,.... ngại quá, giám của chúng tôi ngày mai mới có thể tới."

Tần Thâm quay đầu thoáng nhìn qua bóng lưng Bạch Đờ, bặm môi.

"Đợi lát nữa cậu đem đồ ăn lên trước đi, nếu như cô ấy hỏi, thì nói tôi đi ra ngoài một chút, 10 phút về."

Nhân viên phục vụ nam gật đầu đáp ứng.

Bạch Đờ ngồi trên ghế sofa, nước đang sôi sùng sục. Hơi nóng xông lên mặt Bạch Đờ, Bạch Đờ trốn về sau.

Trong nháy mắt đúng lúc đụng phải nhân viên phục vụ bung thịt bò nhúng lẩu và tiết canh vệt lên.

Bạch Đờ giật nảy mình theo bản năng, "á" một tiếng, không lớn không nhỏ, người xung quanh vừa vặn nghe thấy. Chợt quay đầu nhìn phía này.

Nhân viên phục vụ vẫn còn hóa đá tại chỗ. Trong tay vẫn còn bung đĩa.

Bạch Đờ nhìn quần áo màu trắng trên người mình bị vấy tiết canh vệt lên, thịt bò nhúng lẩu mềm oặt nằm bên trên.

Nhân viên phục vụ đột nhiên đặt đĩa trong tay xuống mặt bàn. Lấy khăn tay trong tạp dề ra, lau người Bạch Đờ sạch sẽ. Trong miệng

khẩn trương liên tục nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, không phải tôi cố ý."

Bạch Đờ lắc đầu, cô biết không phải nhân viên phục vụ này cố ý, mình cũng không chú ý, lúc trốn ra sau đúng lúc đụng phải mà thôi.

"Không có chuyện gì, tôi không sao, anh không cần nói xin lỗi."

Miệng người trước mắt vẫn liên tục nói xin lỗi, muốn cầm khăn tay trong tay lau tiếp, Bạch Đờ liên tục lắc đầu.

"Không cần không cần."

Cô tự mình nhận lấy, nhân viên phục vụ thấy Bạch Đờ không tức giận, không khỏi run rẩy thương lượng: "Tiểu thư, cô có thể, đợi lát nữa Tần tiên sinh tới, cô đừng nói là tôi làm..."

Bạch Đờ vẫn còn cúi đầu, lúc này nghe thấy nói đến anh, có phần không kịp phản ứng, mù mà mù mờ "hả" một tiếng.

"Tại sao?"

Thấy người xung quanh đã dời mắt đi, nhân viên phục vụ lúng túng nói: "Tần tiên sinh là nhà đầu tư ở đây.... chúng tôi.... làm nghề này, sợ nhất là đắc tội người ở trên..."

Bạch Đờ bưng tỉnh "ồ" một tiếng.

"Anh yên tâm, Tần Thâm không phải là người như thế, anh ấy không vì những chuyện này mà tìm mọi người gây phiền phức."

Nhân viên phục vụ rũ mắt, "Cô đồng ý với tôi đi, tôi thật sự sợ, đến lúc đó bị sa thải còn bị ông chủ trừ tiền lương..."

Anh ta không đoán được quan hệ của bọn họ thế nào, nhưng tin tức của Tần Thâm mấy năm qua, trong lời kể có thể chính là cô...

Vì thế anh ta càng không dám đắc tội cô.

Bạch Đồi thấy anh ta không tin, thế là đành phải gật đầu.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, vẫn nói ra: "Anh yên tâm. Tôi đồng ý anh, nhưng mà, có một điều anh phải hiểu rõ, không phải là vì tôi đồng ý anh, Tần Thâm không tìm làm phiền anh, mà là anh ấy vốn là người phân biệt đúng sai, không phải là người đầu tư như vậy trong miệng anh."

Nhân viên phục vụ đâu có nghe lọt, nghe Bạch Đồi đáp ứng vội vàng gật đầu bày tỏ cảm ơn.

Tần Thâm đứng cách đó không xa, trong tay anh cầm một lọ giấm màu đen. Bên trên vẫn còn dán nhãn hiệu của siêu thị cùng với giá cả. Đôi mắt và nét mặt không thấy rõ cảm xúc, nhưng lồng ngực anh phập phồng, đã chứng minh cảm xúc trong lòng anh.

Anh nghe thấy tất cả những lời cô nói, khiến anh nhớ tới đêm nọ thưở niên thiếu, trên sân thượng, giọng cô nhàn nhạt, nghiêm túc nói: "Đối với người khác mà nói, trong miệng bọn họ cậu là người xấu, nhưng đối với tớ, cậu là người tốt."

Tần Thâm đứng tại chỗ, suy nghĩ bay xa, mãi đến lúc ánh mắt xung quanh nhìn qua cực nóng, anh mới hoàn hồn.

Bạch Đồi đợi một lúc, không thấy Tần Thâm, trên người thịt bò và tiết canh vịt vẫn đang nằm trước ngực cô, Bạch Đồi lại đợi một lúc nữa, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Bạch Đồi vừa rời đi, Tần Thâm tiến lên, rót giấm vào bên trong chén nhỏ. Đặt ở phía trước Bạch Đồi. Sau đó lại ném bình giấm lớn đó vào thùng rác.

Lúc Bạch Đồi đi ra thấy Tần Thâm đã ngồi ở ghế, nhưng đầu vẫn hướng về cửa sổ, khí chất cả người cùng với không khí của tiệm lẩu náo nhiệt này không hợp nhau.

Bạch Đờ thu tầm mắt lại, bước lên phía trước, ngồi đối diện Tần Thâm.

Tần Thâm nghe âm thanh nhìn sang, trên quần áo Bạch Đờ có một ít vệt nước, anh giả vờ như không biết, mở miệng hỏi: "Quần áo sao thế?"

Bạch Đờ "à" một tiếng, nói: "Vừa rồi em không cẩn thận đổ nước súp lên người, mới đi rửa một chút."

Tần Thâm đứng lên, cất điện thoại vào túi, "Đi thôi, đi thay quần áo khác trước, rồi mua ít thức ăn."

Bạch Đờ xua tay, có phần khách sáo nói: "Không cần đâu, em trực tiếp trở về là được rồi."

Tần Thâm phớt lờ cô, vừa đi vừa nói: "Đi thôi, đừng dài dòng."

Bạch Đờ thấy Tần Thâm đã đi ra ngoài, cô bắt đắc dĩ, biết không từ chối được bèn đi theo Tần Thâm.

Đến cửa hàng cách đó không xa, Tần Thâm dắt Bạch Đờ đi vào một cửa hàng quần áo cao cấp.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng bên trong trông thấy Tần Thâm, hai mắt sáng quắc, không ngừng chớp nhìn Tần Thâm.

Mặt Tần Thâm không cảm xúc lờm cô ta một cái, ánh mắt lướt qua cô ta, nhìn về phía nam nhân viên hướng dẫn mua hàng ở đây.

"Cậu, tới đây."

Nam nhân viên hướng dẫn mua hàng tiến lên, mặc dù anh ta và Tần Thâm chưa từng tiếp xúc, nhưng anh ta có thể thấy trên các tin tức lớn về kinh tế tài chính.

Thành phố Kỳ không ai không biết Tần Thâm, đặc biệt là làm bất động sản và phát triển. Tần Thâm quả thực là đối tượng cho tôn thờ.

Bởi vì khả năng quan sát của Tần Thâm nhanh! Lợi hại! Chuẩn xác!

Đầu tư hạng mục theo anh, hầu như chưa từng bị thua lỗ.

Người đàn ông kia bước lên trước.

Tần Thâm: "Mang quần áo nữ mới ra ở đây cho tôi..."

Nam nhân viên hướng dẫn mua hàng gật đầu, quay người gọi mấy cô gái mắt sáng lên kia.

"Nhanh lên... Lề mà lề mề, nếu đắc tội vị đại thần này, đến lúc đó trừ tiền lương của bọn cô."

Nam nhân viên hướng dẫn mua hàng nói xong, mấy cô gái chạy đi như ong vỡ tổ, mấy người nhanh tay lựa lấy quần áo phù hợp cho Bạch Đờ. Thời đại này, không có cặp mắt tinh tường, là không kiếm được tiền!

Chưa tới mấy phút, mấy cô gái cầm quần áo đưa lên, Tần Thâm cầm toàn bộ trên tay, cũng không để Bạch Đờ thử, lấy một món trong rất nhiều bộ đưa cho Bạch Đờ.

Nhượng cầm chỉ vị trí phòng thử đồ, ra hiệu Bạch Đờ: "Đi thay."

Bạch Đờ cúi đầu thoáng nhìn qua quần áo của mình. Vết nước trước ngực mình đã khô rồi, thế nhưng lưu lại một đường ở trên.

Bạch Đờ đưa tay nhận, đi vào phòng thử đồ.

Khoảnh khắc cửa đóng lại, Tần Thâm quay người, đưa toàn bộ quần áo trong tay cho nam nhân viên hướng dẫn mua hàng kia.

Ngay sau đó lấy ra một tấm thẻ, kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, đưa tới trước mặt nam nhân viên hướng dẫn mua hàng: "Lấy hết."

Nam nhân viên hướng dẫn mua hàng mở to mắt sáng lên, đại gia...
mấy bộ quần áo này một bộ đã mười mấy vạn, anh thoáng một phát
mua mười mấy bộ!

Tần đồng quả nhiên là Tần đồng!

Tác giả có lời muốn nói: Câu chuyện trong tin tức đến lúc đó sẽ nói
ha ha ha ha ha (^3^)

Chương 47

Bạch Đờ thay xong quần áo rồi đi ra, trông thấy Tần Thâm ngồi trên ghế sofa, cặp mắt mà cô không thấy rõ được cảm xúc, nhưng lại có thể làm cho cô cảm giác được ánh mắt liên tục đặt trên người cô.

Bạch Đờ đứng ở cửa phòng thử đồ, hai tay xoắn vào nhau, cắn cắn môi, trên mặt bốc lên hơi nóng, Tần Thâm vẫn đang nhìn cô, khiến cô có hơi xấu hổ.

Cô đứng tại chỗ ngập ngừng đôi lần, mới vừa lấy dũng khí muốn tiến lên nói chuyện với anh.

Trái lại Tần Thâm trực tiếp đứng bên người cô, "Đi thôi."

Hai người đứng chung một chỗ, cô đứng đến ngực anh, Bạch Đờ cảm thấy hình như anh cao hơn trước đây một chút.

Bạch Đờ vừa định hỏi đi đâu, Tần Thâm đã chạy tới cửa ra vào, anh mặc âu phục màu đen, một tay đút vào trong túi quần, vì nghiêng người mà cơ bắp kéo căng, làm cho áo vét có ít nếp gấp, mắt anh đặt trên cả người cô, cũng không lên tiếng nữa, chỉ nhìn cô.

Bạch Đờ bước lên trước, đi đến bên cạnh anh, anh mới quay người cất bước đi.

Người trên đường phố, đa số đều là người yêu, mượn không khí lạnh của mùa đông, đi đường dựa sát vào nhau, trên mặt đều nét cười nhàn nhạt.

Dọc đường đi hai người cách nhau gần hơn một chút so với lúc đến một trước một sau.

"Tần Thâm, chúng ta đi đâu?"

Bạch Đờ thấy đường càng đi càng xa, không nhin được nghiêng đầu hỏi.

Tần Thâm không trả lời cô, chỉ lấp lửng (1), cũng không quay đầu lại mà đi phía trước, vừa đi vừa nói: "Đến rồi em sẽ biết."

(1) Gốc là bán cái cái nút [卖了一下关子] = mại cá quan tử [卖个关子]: giống kiểu gợi ý một chút điểm mấu chốt, lôi cuốn, hấp dẫn khiến cho người nghe cảm thấy hứng thú muốn biết

Bạch Đờ không thể làm gì khác, lúc anh lớp Mười hai cũng vậy, cuối tuần hai người đều hẹn sẽ đi chơi ở một chỗ, mỗi lần đều do anh quyết định, nhưng đi đến chỗ nào cô cũng thích.

Đi đến chỗ đậu xe, Tần Thâm mở cửa xe, ánh mắt ra hiệu Bạch Đờ đi vào.

Bạch Đờ ngồi xong, Tần Thâm đóng cửa xe lại, ngồi xuống một bên khác, tài xế lập tức kéo tấm ngăn lên, xe lao vùn vụt đi.

Qua hồi lâu, suy nghĩ của Bạch Đờ lại bắt đầu bay xa, cô vừa mới nghe anh nói: "Đợi lát nữa nấu lẩu thì thế nào?"

Bạch Đờ thuận theo nhìn sang, trái lại Tần Thâm không vọc máy tính tiếp như vừa rồi nữa.

"Đều có thể." Cô đáp. Chỉ là... nếu như lại nấu lẩu, hồi nãy sao không ăn đi?

Tần Thâm "ừ" khe khẽ, lại lấy điện thoại ra chạm tới chạm lui trên màn hình, Bạch Đờ cụp mắt rồi dờ mắt đi.

Một lát sau, xe đi qua một con đường nhỏ tĩnh mịch, hai bên đường nhựa trồng ngân hạnh, vì là tháng Mười một, lá rụng chỉ còn lại

nhánh cây, cảnh tượng này, không giống ngân hạnh nhìn thấy ở ngân hạnh đại đạo năm đó, khi đó tươi tốt lại rực rỡ ánh vàng.

Bạch Đờ mê mẩn nhìn qua bên ngoài cửa sổ, mãi đến lúc xe dừng lại trong sân trồng đầy ngân hạnh, cô mới hoàn hồn.

Cô quay đầu, vừa định hỏi Tần Thâm, có phải đến rồi không...

Tần Thâm lại trực tiếp nói: "Đến rồi, đi thôi." Dứt lời, trực tiếp mở cửa xuống xe, Bạch Đờ đưa tay mở cửa xe ra.

Vừa xuống xe, đứng ở trong sân quan sát, cách đó không xa còn có một vườn rau rất giống với nhà của ông nội Tần Thâm mà lớp Mười hai cô đã từng đến.

Cô còn nhớ khi ấy cô đến nơi mới biết đó là nhà ông nội Tần Thâm, lòng thấp thỏm, khẩn trương, anh bị cô lừa mấy lần, nhưng vẫn đi lên trước, lặng lẽ ôm cô, ở bên tai cô nói một câu, trêu cô đỏ mặt.

Sau này quen rồi, ông nội Tần Thâm là một người cực kì dễ gần, Tần Thâm dẫn cô đến vườn rau, lòng cô tràn đầy vui vẻ lật rau trong vườn, tiếp theo hai người ở trong phòng bếp, anh rửa rau, cô xào rau, bốn người ngồi trong sân ăn cơm.

Hai người từng nói với nhau bản thiết kế trong tương lai, Bạch Đờ nói thích kiểu sân thế này, lúc ấy Tần Thâm nói: "Vẫn không đơn giản, chờ chúng ta tốt nghiệp rồi, lên đại học chúng ta sẽ tự mình làm một nhà như thế..."

Đó là mùa nào, trí nhớ của cô thật sự đã có phần mơ hồ...

Gió rét thổi lá khô bay lên, hơi ức tiêu tan, Bạch Đờ hoàn hồn.

Đúng lúc.

Tần Thâm đứng bên cạnh cửa, chạm ngón trỏ vào, "cạch" một tiếng, mở khoá.

"Vào đi." Tần Thâm vịn chốt cửa, quay người nhìn cô, trong mắt vẫn trước sau như một không có cảm xúc bao nhiêu.

Trước mắt là một căn nhà hiện đại màu trắng, kết cấu ba tầng rưỡi.

"Tần Thâm, nơi này là?" Giọng Bạch Đờ mềm mại khe khẽ, tựa như gió vừa thổi sẽ thổi tan âm thanh.

Tầm mắt Tần Thâm nhìn về phía ngân hạnh cách đó không xa, cũng không nhìn cô, "Nhà tôi..."

"Vào trước đi, bên ngoài lạnh lẽo."

Bạch Đờ còn muốn hỏi, dừng ở bên miệng, cất bước đi vào.

Đập vào mắt là cách trang trí không thể đơn giản hơn, phòng khách lớn như vậy cũng chỉ có một ghế sofa và bàn trà, nội thất ít đến nỗi liếc mắt cũng đếm được rõ ràng.

Tần Thâm mở tủ giày ra, bên trong cũng chỉ có một đôi dép lê và dép bông, đều là kiểu màu đen dành cho nam sĩ.

Tần Thâm đặt dép bông bên chân Bạch Đờ, trong miệng giải thích: "Chấp nhận một chút, không đủ dép lê." Dứt lời, anh đeo dép lê vào.

Cô gật đầu, nói được. Liền cúi người, cởi giày ra.

Khoảnh khắc cởi giày ra, giọng nói Tần Thâm mang theo chút chất vấn vang lên.

"Sao chân em bị thương vậy?" Bạch Đờ cúi đầu, thoáng nhìn qua, là cách đây không lâu, cô ở núi bị cành cây quệt làm bị thương mấy vết.

"Không sao, mấy ngày trước không cẩn thận bị thôi, bây giờ không sao rồi." Bạch Đờ nói xong mang dép vào, xoay người xếp giày đặt dưới tủ giày.

Tần Thâm đứng tại chỗ chờ, cô vừa thay dép xong, Tần Thâm đã đi vào.

"Em muốn ăn lẩu vị gì?" (2)

(2) Gốc là 底料 có thể được hiểu như nguyên liệu để tạo ra nồi lẩu [nước lẩu] ban đầu [không kể những cái bỏ vào khi ăn như cá viên, bò viên, thịt cá...]

Bây giờ cô mới nhận ra, anh nói chuyện với cô, đều không gọi tên.

Chẳng lẽ là do hai người xa nhau quá lâu, lâu đến mức ngay cả gọi tên nhau cũng không nói ra miệng sao?

"Ăn cái nào?" Tần Thâm cầm trong tay một lẩu cay và một lẩu thường, đứng ở quầy bar phòng bếp, trong bếp đèn sợi đốt chiếu xuống, cô có thể trông thấy rõ gương mặt anh.

Gió lạnh thổi đến cửa, đập vào cửa sổ vù vù rung động, Bạch Đờ nhìn người đàn ông trước mặt vẫn còn cầm hai cái lẩu.

Cô háng giọng một cái.

"Cay ạ."

Bạch Đờ tiến lên, chỉ thấy trong bồn rửa tay của phòng bếp, đặt một cái túi mua sắm rất to.

Cô chỉ chỉ cái túi, hỏi Tần Thâm.

"Cái này..."

Tần Thâm mở tủ lạnh ra, lấy từ bên trong một chai nước khoáng, nhìn Bạch Đờ một cái, "ừ" một tiếng nói: "Nguyên liệu nấu lẩu."

Anh uống một hơi cạn nguyên một chai nước khoáng, ném chai nước vào sọt rác, quay người nói với Bạch Đờ: "Em ngồi xem tivi đi, tôi rửa là được rồi."

Bạch Đờ lắc đầu, nói: "Em giúp một tay, nhanh hơn một chút."

Dứt lời, lấy rau bên trong ra, lại mở nước ra, rửa sạch sẽ.

Tần Thâm thấy cô rửa rau hết rồi, chỉ lấy thịt trong túi ra, đi đến bồn nước bên cạnh rửa.

Hai người đứng rất gần, bả vai Bạch Đờ khẽ động cũng có thể đụng phải cánh tay anh.

Cửa sổ ở ngay trước mặt, có thể thấy ngân hạnh và vườn rau bên ngoài cửa sổ.

Hai người không nói chuyện, tiếng gió gào thét cùng với tiếng nước nóng hầm hập bốc lên từ lò vi sóng đều có thể nghe rõ ràng.

Bạch Đờ rửa sạch chiếc lá cuối cùng, không tìm được rễ, liền trực tiếp đặt vào trong đĩa.

Quay người thoáng nhìn qua Tần Thâm, chỉ thấy anh vẫn mặc áo sơ mi màu trắng, khuy áo cài cực kì chặt chẽ, áo vest màu đen bị anh cởi ra trên ghế sofa. Ống tay áo kéo lên, lộ ra cổ tay màu lúa mạch, ngón tay thon dài cầm dao phay, lúc cắt thịt cơ bắp cánh tay kéo căng mạnh mẽ, cặp mắt đào hoa chuyên tâm nhìn thịt trong tay. Bạch Đờ nhìn hồi lâu rồi thu hồi ánh mắt.

Tần Thâm đổ vị lẩu vào trong nước nóng sôi sùng sục, cầm muống khuấy đều, một loạt động tác quen thuộc tự nhiên.

Bạch Đờ nhìn một chút, tựa như nghĩ đến gì đó, buộc miệng nói ra: "Xem ra tài nấu ăn của anh tiến bộ rất lớn." Vừa dứt lời, cô liền hối hận. Không nên nói, nói lập tức sẽ nhớ đến trước đây, nhớ đến trước đây sẽ khiến hai người đều cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Tay Tần Thâm đang khuấy dừng lại một chút, giống như nhớ ra gì đó.

Cô quay đầu nhìn anh, dường như Tần Thâm không có loại cảm giác không thể nhắc đến trước đây, cô nghe thấy anh chột khe nở nụ cười, thậm chí khi anh quay đầu, cô có thể thấy đôi mắt anh chứa ý cười, nhìn mình, giọng nói nhẹ nhàng chầm chậm truyền vào tai cô.

Cô nghe anh nói: "Tạm tạm, so với Đồ Đồ sư phụ em vẫn còn kém một chút."

Ký ức của Bạch Đồ thoáng cái trở nên lớn lên, cô nhớ đến xưng hô thế này, vẫn là năm lớp Mười hai, bọn họ đến nhà ông nội anh nấu cơm, cô và Tần Thâm hai người ở cạnh nhau.

Khi đó Tần Thâm không giúp được gì, làm cho phòng bếp rối tung rối mù, lúc ấy Bạch Đồ nổi cáu nói: "Tần Thâm, cậu ra ngoài."

Tần Thâm đâu chịu, chỉ dính lấy Bạch Đồ, để ở lại phòng bếp, ở sau lưng không ngừng khen cô: "Đồ Đồ sư phụ, cậu thật lợi hại, suy xét nhận một đồ đệ, loại không lấy tiền lương..."

Lúc ấy Bạch Đồ đỏ mặt không trả lời, ngược lại sau đó bà nội không nghe nổi nữa, bỏ ra ngoài.

Khi đi ra còn giơ ngón cái với Tần Thâm, dùng tiếng địa phương nói một câu, "Cháu của ta thật lợi hại."

Mà giờ phút này, Tần Thâm vừa dứt lời, hai người đều sững sốt, trong phòng bếp chỉ còn tiếng nước nóng sôi ùng ục, còn có tiếng vòi nước chảy ào ào.

Yên tĩnh chốc lát, anh chột nở nụ cười tự giấu.

Chương 48

Bạch Đờ nghe thấy anh cười, đột nhiên hoàn hồn đưa tay tắt vòi nước.

Hai người không nói gì thêm, lẳng lặng chuẩn bị toàn bộ nguyên liệu nấu ăn xong.

Trong phòng bếp, trước người ngồi đối diện, Tần Thâm đổ nguyên liệu nấu ăn vào trong nồi sôi sùng sục, mùi cay cay bay ra.

Hai người im lặng ăn.

"Đúng rồi, tại sao em ở trong văn phòng luật sư của Thẩm Quát." Tần Thâm kẹp một miếng thịt bò nhúng lẩu lên, bỏ vào trong bát của mình. Ngược mắt, nhìn về phía Bạch Đờ.

Miệng Bạch Đờ vốn vẫn còn nhai, dừng lại một chút, vừa rồi cô đã nghĩ không biết Thẩm Quát có nói những chuyện kia cho Tần Thâm hay không, nhưng Tần Thâm hỏi như vậy, có lẽ Thẩm Quát chưa nói, Bạch Đờ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô thực sự rất sợ hãi...

Tần Thâm thấy cô rất lâu không đáp lời, dáng vẻ giống như không muốn nói chuyện nhiều, có phần nở nụ cười trào phúng.

"Coi như tôi chưa từng hỏi."

Bạch Đờ nghe vậy vội vàng nuốt đồ ăn vào, nhìn anh giải thích: "Không phải, hôm nay Cố Thừa Phong nhờ em đem đồ đưa cho Thẩm Quát, cho nên mới ở đó."

Bạch Đờ dứt lời, Tần Thâm không nói tiếp.

"Còn anh, cũng quen với luật sư Thẩm?" Bạch Đờ cảm thấy khó khăn lắm mới có chủ đề trò chuyện, không muốn lại làm cho bầu không khí quá nặng nề, thế là liền hỏi theo.

Tần Thâm gấp một miếng rau bỏ vào bát của mình.

Ngước mắt nhìn cô một cái, lại cúi đầu xuống, nói: "Tôi với cậu ta là bạn thời đại học."

Đại học à...

Bạch Đờ nhớ đến nguyên năm lớp Mười hai, Tần Thâm dốc sức học tập, mục đích chính là vì muốn cùng mình thi đậu cùng một trường đại học, khi đó Bạch An Chi muốn cô ghi danh đại học Biên, cô đồng ý. Hiển nhiên Tần Thâm nói muốn đi theo cùng.

Vậy anh học đại học ở đâu? Có phải là đại học Biên không.

Bạch Đờ không hỏi, Tần Thâm cũng không nói, chỉ cúi đầu ăn.

Hai người chìm vào yên tĩnh ăn hết nồi lẩu.

Bạch Đờ đứng lên, vừa muốn thu dọn bát đĩa, đột nhiên điện thoại reo lên.

Bạch Đờ lấy ra xem, là điện thoại của Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ nhanh chóng ấn nút trả lời, đặt điện thoại bên tai, nói: "Thừa Phong..."

"Chưa về? Không phải Thẩm Quát đưa cậu về rồi sao?"

Bạch Đờ "à" một tiếng, "Tớ quên nói với cậu..."

Cô còn chưa dứt lời, Cố Thừa Phong đã vội hỏi: "Vậy bây giờ cậu ở đâu?"

Bạch Đờ dường như cảm thấy cảm xúc Cố Thừa Phong biến đổi quá lớn, bỗng đứng nhẹ nhàng nở nụ cười, trấn an: "Cậu đừng lo lắng, tớ ở..." Bạch Đờ dừng lại một chút, thoáng nhìn qua Tần Thâm phía đối diện, chỉ thấy cơ thể anh lười biếng ngồi dựa vào ghế, trong mắt không mang bất cứ cảm xúc gì nhìn cô.

Người đầu dây bên kia giục, Bạch Đờ "a" một tiếng nói tiếp: "Tớ ở nhà Tần Thâm."

Cố Thừa Phong không lên tiếng hồi lâu, Bạch Đờ bị Tần Thâm nhìn chằm chằm có phần mất tự nhiên... Vừa định cúp máy, Cố Thừa Phong mở miệng: "Vậy cậu còn trở lại không?"

Bạch Đờ sững sờ, không hiểu tại sao Cố Thừa Phong đột nhiên nói câu này, cô đáp: "Dĩ nhiên trở lại."

Dường như Cố Thừa Phong cười, cười khe khẽ, Bạch Đờ nghe thấy tiếng cậu ta mang theo tiếng cười truyền vào trong tai mình, đầu kia điện thoại nói, "Vậy là được rồi, vậy lúc nào thì cậu về, tớ đi đón cậu."

Bạch Đờ ngược mắt liếc nhìn Tần Thâm theo bản năng, anh đã đứng lên đi đến phòng bếp, nhìn qua bóng lưng, hình như đang rửa chén.

"Lát nữa tớ tự về được rồi, không sao..." Bạch Đờ nói xong còn nói: "Tớ cúp đây, đợi chút nữa về."

Bạch Đờ cúp xong, bỏ điện thoại vào túi, quay người cầm chén của mình vào phòng bếp, hai người đều không nói gì, mãi đến khi rửa bát xong.

Bạch Đờ lau khô tay, quay người vừa định nói phải đi về với Tần Thâm.

Ai ngờ Tần Thâm đứng lên, mặc áo vest vào, vừa cài khuy áo vừa đi tới cửa, giọng nói không chứa bất cứ tâm tình gì truyền vào tai Bạch Đờ: "Đi thôi, đưa em về."

Trong nháy mắt trong lòng Bạch Đờ lóe lên mất mát, chợt an ủi bản thân, ít nhất đã ăn chung với nhau, nhìn thấy anh vẫn tốt, mình đã thỏa mãn...

Tần Thâm đã mở cửa ra, Bạch Đờ biết mình phải đi.

Cô quay người, đi tới cửa.

Tài xế đã sớm không còn ở đây, cổng cũng không có xe, Bạch Đờ cảm thấy thời tiết lại lạnh, đứng ở bên ngoài, Tần Thâm mặc cũng ít. Thế là quay người nói với Tần Thâm: "Em tự về là được rồi, anh về đi."

Tần Thâm ném ánh mắt sang cô, không nói gì, quay người lấy chìa khóa ra, không biết hướng đến nơi nào ấn một cái, đột nhiên, Bạch Đờ trông thấy một cái cửa khác mở ra, Tần Thâm đi vào.

Một lát sau, Bạch Đờ nghe thấy "ầm" một tiếng, tiếp theo, cô trông thấy Tần Thâm lái một chiếc xe việt dã màu đen đi ra.

Tần Thâm ngồi trên ghế lái, cửa xe hạ xuống, anh nghiêng đầu, nói với cô: "Lên xe."

Bạch Đờ đi vòng qua, mở cửa ghế phụ, nhân lúc cơn gió lạnh tiếp theo tiến đến, ngồi lên đóng cửa xe, trong xe yên tĩnh, Tần Thâm một tay cầm vô lăng một tay cầm cần số, đẩy nó lên, xe chầm chậm đi ra.

Trong xe hai người không nói chuyện, sau khi chạy được hồi lâu, đến nhà Cố Thừa Phong.

Xe dừng ở cổng tiểu khu.

Bạch Đờ quay người nói với Tần Thâm: "Tần Thâm cảm ơn anh..."

Tần Thâm "ừ" một tiếng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, chỉ ấn một cái nút, "cạch" một tiếng, mở khóa xe.

Bạch Đờ mở cửa xe ra.

Lúc xuống xe, cô nghe Tần Thâm hỏi: "Em còn định ở chỗ này bao lâu?"

Bạch Đờ suy tư chốc lát, nói: "Đại khái khoảng một tuần... Em có việc nhờ Cố Thừa Phong, nên tạm thời ở nhà cậu ấy."

Cô cũng không biết tại sao mình phải giải thích, nhưng thấy trên đường mặt Tần Thâm sa sầm, cô muốn thử xem có phải là vì vừa rời Cố Thừa Phong gọi điện thoại cho mình không....

Có thể thấy được, Bạch Đờ không đoán sai, sắc mặt Tần Thâm sau khi nghe Bạch Đờ giải thích, trở nên tốt hơn một chút.

Chuông điện thoại lại vang lên, Bạch Đờ nhìn một cái, là điện thoại của Cố Thừa Phong.

Cô nghe máy: "Tớ đến rồi..."

Đầu kia hứa là đến đón cô, Bạch Đờ báo vị trí.

Cô lại quay đầu, tạm biệt Tần Thâm, "Tần Thâm, em đi nha..."

Anh vẫn "ừm" nhàn nhạt, không có đoạn sau.

Bạch Đờ xuống xe, Cố Thừa Phong đúng lúc từ bên trong đi tới, Bạch Đờ tiến lên, hai người đi vào trong tiểu khu.

Tần Thâm nhìn chằm chằm cổng tiểu khu, tay cầm vô lăng nổi lên gân xanh, môi mím thành một đường.

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên trong buồng xe yên tĩnh này.

Tần Thâm cúi đầu, thoáng nhìn qua cuộc gọi đến, là trợ lý của anh, thư ký Hà.

Tần Thâm đưa tay, cầm điện thoại qua, ấn nghe máy.

"Chuyện gì?"

Thư ký Hà: "Tần tổng, hoạt động công ích trì hoãn lần trước, mấy ngày nữa đã có thể xuất phát."

Tần Thâm ừ một tiếng, "Là đến thôn Bạch của thành phố Tây đúng không."

Thư ký Hà: "Đúng vậy ạ, lần trước anh nói cái chữ này có duyên phận với anh, trước hết trạm thứ nhất đi đến..."

"Tốt, cậu chuẩn bị đi, lúc nào xuất phát nói tôi là được."

Tần Thâm cúp máy, nhớ tới lời thư ký Hà vừa nói...

Anh thở hắt ra rồi cười một tiếng.

Tiếp theo lại gọi điện thoại, qua hồi lâu bên kia mới nghe, Tần Thâm mở miệng chỉ nói một câu: "Cho cậu ba mươi phút, đến sân bóng rổ." Dứt lời liền dập máy.

Tần Thâm khởi động động cơ, lùi xe lại, đánh tay lái sang trái, xe lao đi.

Sân bóng rổ, Tần Thâm mặc âu phục, ngồi trên cầu thang.

Nhìn người đàn ông cách đó không xa đang chạy thục mạng về phía anh.

"Anh Thâm, tôi nói cậu, nhất định phải hại chết tôi cậu mới thoải mái đúng không?" Thẩm Quát cầm một cái áo khoác trong tay, tay chống đầu gối, thờ hờn hờn nói.

Tần Thâm liếc anh ta một cái, tay chống ở bậc thang phía sau, lườm biếng ngược mắt nhìn anh ta.

Cuối cùng Thẩm Quát điều chỉnh hơi thở xong, dường như đã phát hiện Tần Thâm áp suất thấp, anh ta lén nhìn Tần Thâm một cái, giả

bộ ho khan vài tiếng, bước lên ngòi xuống bậc thang theo, đặt cái túi trong tay lên trên đùi Tần Thâm.

"Đây... Uống đi." Vừa rồi trong điện thoại anh ta đã nhận ra tâm tình của anh hình như có phần không đúng, vì vậy đề phòng liên lụy lên người mình, anh ta vẫn tự giác mua đồ an ủi xong.

Tần Thâm cúi đầu thoáng nhìn qua, là bia.

Thẩm Quát chặc một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, "Tôi nói cậu cũng thật là, cũng không phải là không có tiền, lúc nào cũng uống cái bia kém chất lượng này để làm gì..."

Tần Thâm không để ý tới anh ta, tự mình mở cái túi, lấy một lon bia từ bên trong ra, khui lon bia, Tần Thâm ngửa đầu, lập tức rót nửa lon vào.

Thẩm Quát hồi lâu không thấy anh đáp lời, quay đầu nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Đèn của sân bóng rổ đã tắt, chỉ còn lại một bóng đèn đường đang chiếu sáng, dưới ánh đèn đường lờ mờ, cái bóng của Tần Thâm bị kéo rất dài, đôi mắt anh nhìn về xa xăm, bên trong mắt tất cả đều là cảm xúc mà anh ta không nhìn ra được, nhưng Thẩm Quát biết anh cực kì không vui.

Tần Thâm lại uống hai lon bia liên tiếp, quay đầu hỏi Thẩm Quát: "Sao cậu biết tôi với Bạch Đờ..."

Thẩm Quát thờ dài một cái, từ xưa đến nay tình yêu đúng là cái kiếp khổ sở mà.

"Còn phải đoán? Hôm đó tôi thấy Cố Thừa Phong dẫn Bạch Đờ đến, tôi đã cảm thấy quen quen, sau đó thì cậu đến. Còn nhớ tôi bảo cậu điều tra Bạch Thành An giúp tôi, cậu đòi yêu cầu sao?" Thẩm Quát dừng lại một chút, thấy Tần Thâm không có ý định phối hợp mình, thế là nói tiếp: "Cậu nói yêu cầu của cậu là bảo tôi tìm Cố Thừa

Phong hỏi số điện thoại di động của Bạch Đồi, lúc ấy tôi đã nghi ngờ, sau đó điện thoại di động của cậu sáng lên, tôi liếc mắt nhìn màn hình, liền biết."

Tần Thâm nghe vậy nghiêng đầu lờm anh ta một cái.

Thẩm Quát vội xoa xoa tay, "Cái này cậu cũng không thể trách tôi, là chính cậu dùng hình cô ấy làm ảnh nền đã bảy năm, tôi đều nhìn bảy năm rồi..."

Trong mắt Tần Thâm mang theo cô đơn lại khui một lon bia.

Thẩm Quát cũng không ngăn cản. Anh ta biết mỗi lần Tần Thâm đau lòng hoặc buồn, đều muốn uống bia này, anh còn từng lặng lẽ uống trộm, xem thử trong cái bia này có phải chứa thuốc chữa bệnh không. Nếu không tại sao Tần Thâm thường chỉ định uống loại bia này.

"Hơn nữa hôm nay cậu bảo tôi gọi điện cho Cố Thừa Phong, bảo tôi hẹn cậu ta ra ngoài ăn cơm, tôi liền nghĩ đến chắc là cậu muốn ở cùng Bạch Đồi lâu thêm một lúc...."

"Quá nhiều dấu hiệu, sau này tôi đã biết, bạn gái yêu xa cậu nói mấy năm qua chính là cô ấy..."

"Hai người tách ra bảy năm?" Thẩm Quát quay đầu lại, nhìn khoảng trời cách đó không xa.

Tần Thâm khẽ thở hắt một tiếng. Trong mắt dường như có vẻ đau khổ: "Tôi không biết..."

"Cô ấy đi mất..."

"Không chào tôi lấy một tiếng..."

Tần Thâm chỉ biết đêm đó qua đi thì ngày hôm sau, anh đưa Bạch Đồi về nhà, hai người đã nói một lát gập, Bạch Đồi không cho Tần

Thâm đưa cô về dưới lầu, Tần Thâm chỉ đứng chờ ở đầu ngõ.

Ai ngờ, lúc đó cô đã không bao giờ đi từ trong ngõ nhỏ ra nữa.

Thẩm Quát muốn nói lại thôi, anh ta cực kỳ hiếm thấy Tần Thâm thế này, thời điểm vừa khai giảng đại học rất thường bắt gặp Tần Thâm như vậy, khi đó anh thường xuyên một mình ngẩn người, bỗng dưng sẽ đỏ mắt. Tất nhiên không ở trước mặt người khác, chỉ là anh ta tình cờ không cẩn thận nhìn thấy.

Mọi người đều là một ký túc xá, nửa đêm anh ta rời giường đi vệ sinh, thỉnh thoảng còn có thể trông thấy Tần Thâm nửa đêm không ngủ được, ngẩn người nhìn điện thoại di động, anh ta còn tưởng là chơi game, không nghĩ là...

Có một lần hơn nửa đêm Tần Thâm phát sốt, anh ta đưa anh đến phòng y tế, trông thấy điện thoại sáng lên, liền đưa tay cầm, nhìn thấy lại là một tấm hình một cô bé, cô bé kia đứng bên rèm cửa, có lẽ là đang mở cửa sổ, tay còn đang với bên ngoài cửa, ngoài đầu nhìn ống kính.

Khi đó anh ta không biết tấm hình này, tò mò tại sao nhiều cô gái thích Tần Thâm như vậy, một người Tần Thâm cũng không thèm nhìn, sau này chơi thân rồi, anh từng hỏi một hai lần, hỏi: "Nhiều cô gái như vậy, cậu không thích một người ư?"

Tần Thâm dứt khoát trả lời: "Tôi có bạn gái."

Sau đó anh ta từng nói chi bằng gọi cô gái trong tấm hình kia ra, để bạn cùng phòng nhìn một chút...

Chỉ cần anh ta nhắc đến cô bé trên tấm hình, Tần Thâm lập tức sẽ rơi vào yên tĩnh.

Mỗi lần câu trả lời đều là: "Yêu xa."

Hỏi nữa anh sẽ im lặng không nói.

Về sau toàn bộ đại học Biên đều biết anh có bạn gái. Chỉ nghe qua, chưa gặp qua.

Bảy năm qua chưa bao giờ gặp!

Suy nghĩ của Thẩm Quát bị quấy rầy, vì Tần Thâm lại khui một lon bia. Ngửa đầu liền uống.

"Vậy hôm nay có trò chuyện với cô ấy không?" Thẩm Quát hỏi.

Tay Tần Thâm cầm bia dừng lại một chút, nhớ tới bóng dáng của Bạch Đờ cùng Cố Thừa Phong vừa rồi, bỗng nhiên tự giễu cười một tiếng, "Tôi chẳng biết rốt cuộc tôi là gì..."

Miệng Thẩm Quát vừa định mở miệng nói, chợt khép lại. Anh ta nhớ đến trong cú điện thoại vừa nãy của Bạch Đờ, ngữ khí cầu khẩn ấy.

"Luật sư Thẩm, có thể đừng nói cho Tần Thâm không, những chuyện kia của tôi..."

"Tôi tin anh, trước đó không nói, sau này nhất định cũng sẽ không nói đúng không?"

Hoàn toàn chính xác, về công anh ta không thể công khai bí mật của khách hàng.

Về tư, anh ta mới vừa đồng ý Bạch Đờ rồi. Anh ta không thể nói, thế nhưng trông thấy cái bộ dáng này của Tần Thâm, anh ta cũng khó chịu.

Thẩm Quát xoắn xuýt liên tục, cuối cùng không nói.

Chỉ ngược nhìn trời, nhớ tới video xem được trong điện thoại hôm nay.

Anh ta khẽ khàng: "Thực ra...có thể Bạch Đờ có nỗi khổ tâm riêng của mình."

"Tần Thâm, cậu tin tôi... nếu cậu không đoạt cô ấy về, cậu sẽ hối hận cả đời."

Chương 49

Bạch Đờ đứng trước cửa sổ, nhìn xa xa.

Kể từ sau khi gặp Tần Thâm lần trước, đã hai ngày không gặp lại.

Cô không liên lạc với anh, anh cũng không liên lạc với cô...

Cô tự giễu nghĩ, có lẽ sau này cũng không còn cơ hội gặp nhau nữa...

Bạch Đờ đang nghĩ đến ngẩn ngời, đột nhiên có người từ phía sau lưng vỗ vai cô một cái, Bạch Đờ bị dọa run lên.

Cô quay đầu, trông thấy là Cố Thừa Phong, chột lòng cũng thả lỏng theo.

"Cậu muốn hù chết tớ à..." Bạch Đờ tức giận lườm Cố Thừa Phong một cái.

Cố Thừa Phong đặt tay trên đầu Bạch Đờ, xoa xoa tóc của cô, cười một tiếng nói: "Ồ, dọa đến cậu rồi? Đúng lúc mang đến hai tin tức tốt cho cậu, nhận tội với cậu, muốn nghe không?"

Bạch Đờ bị Cố Thừa Phong chọc cười, gật gật đầu, nói được.

Cố Thừa Phong đẩy cô lên ghế sofa ngoài, bản thân ngồi bên người cô.

"Tin đầu tiên, là cái này..." Cậu ta vừa nói vừa lấy một cái thẻ công tác ra. "Đây là công việc tớ tìm cho cậu, không phải cậu muốn làm việc sao?"

Bạch Đờ đưa tay nhận lấy, nhìn thoáng qua công ty trên thẻ công tác, liếc cậu ta một chút, nhàn nhạt mở miệng: "Cậu tìm cái này thật đúng lúc." Công ty trên thẻ công tác kia không phải của ai khác, là của Cố Thừa Phong.

Cố Thừa Phong lúng túng cười hai tiếng, rồi lại nói tiếp: "Tin này nhất định cậu sẽ vui vẻ..."

Bạch Đờ liếc mắt nhìn, Cố Thừa Phong cười nói: "Người kia làm chứng giúp chúng ta!"

Bạch Đờ bỗng bật dậy từ ghế sofa, kích động nhìn cậu ta nói: "Thật sao?... Thừa Phong."

Cố Thừa Phong nhìn bộ dạng của Bạch Đờ, cười nhạt gật đầu. "Ngày đưa cậu về tớ cũng đã nói rồi, bảo cậu không cần lo lắng!"

Bạch Đờ vui vẻ đầy sức sống đứng tại chỗ, bỗng cô ngừng lại.

"Sao ông ta đang yên đang lành lại đồng ý như vậy?" Bạch Đờ nghi hoặc hỏi.

"Trong video kia có giọng của ông ta, hơn nữa có một video đã nhìn thấy hình dáng của ông ta. Tớ và Thẩm Quát đi tìm ông ta đàm phán, ông ta đồng ý." Cố Thừa Phong nói xong, Bạch Đờ liền nở nụ cười.

Cô ngồi trên ghế sofa nhìn Cố Thừa Phong. "Thừa Phong, cảm ơn cậu..."

Cố Thừa Phong xoa xoa tóc Bạch Đờ, cười nhạt nói: "Cậu ngốc hả...không cần phải nói cảm ơn với tớ."

Dường như nhớ tới gì đó, Cố Thừa Phong "ồ" một tiếng. "Hôm nay tớ dẫn cậu đi chơi thì thế nào?"

Bạch Đờ ngẫm nghĩ một lát, vừa nghĩ tới người ấy làm chứng giúp cô, trong lòng cô vui vẻ, thế là gật đầu. "Chúng ta đi đâu?"

Cố Thừa Phong lấy ra một tấm thiệp.

Là một tấm thiệp màu hồng.

"Đây là?" Bạch Đờ nhận lấy, thấp giọng hỏi.

Cố Thừa Phong liền cầm tay Bạch Đờ mở tấm thiệp màu đỏ ra, trên đó viết: Trần Ôn & Lí Khiết. Mời ngài tham gia hôn lễ.

Ngày: ngày 30 tháng 11 năm 2018.

Bạch Đờ ngạc nhiên há to miệng, nhìn Cố Thừa Phong, chỉ chỉ tên phía trên, hỏi: "Là Trần Ôn tớ biết sao?"

Cố Thừa Phong nhướn mày, gật đầu. "Tất nhiên, tối nay chúng ta sẽ đến tham gia hôn lễ của bọn họ."

Bạch Đờ vừa định gật đầu, nhưng chợt nghĩ đến, lúc trước Tần Thâm, Trần Ôn chơi thân như vậy, thế... Tần Thâm đâu? Anh cũng đi sao?

Dường như Cố Thừa Phong nghĩ đến việc này, cười xoa xoa Bạch Đờ.

"A Đờ, tớ kể cho cậu ít chuyện...."

Khách sạn TS.

Khách sạn lớn nhất thành phố Kỳ.

Giữa khóm hoa phía ngoài khách sạn, toàn bộ chỗ đậu xe đậu đầy xe, chỗ cổng chính có một màn hình rất lớn, phía trên phát video của từng người thu lại thay phiên chúc phúc.

Cố Thừa Phong đỗ xe xong, lúc Bạch Đờ xuống xe, đúng lúc phát đến video của Tần Thâm.

Cô mặc áo khoác lông màu trắng, bên trong áo len và quần jean, bên dưới là giày bệt. Ngơ ngác đứng bên cạnh xe.

Người đàn ông bên trong mặc âu phục màu xám, hình như đang đứng bên cạnh giá sách, cúc áo được cài chặt chẽ, cà vạt được đeo ngay ngắn, anh nhìn màn hình, cặp mắt đào hoa dường như không có bao nhiêu cảm xúc, nhưng khóe môi cong lên, nhàn nhạt cười một tiếng, làm cho các cô gái đứng ở cổng liên tục thét lên.

Bạch Đờ nghĩ cũng may là Tần Thâm quay video, nếu đứng ở hiện trường, nhất định anh không phải dánh vẻ cười nhạt bây giờ, mà hơi hơi nhíu mày, nhưng sẽ không biểu hiện rõ vẻ không kiên nhẫn ra.

Thanh âm của Tần Thâm mang theo lời chúc phúc từ trong video truyền vào tai Bạch Đờ. Cô nghe thấy anh nói: "Trần Ôn, chúng ta biết nhau 26 năm, trong 26 năm này, việc lớn việc nhỏ cậu đều nghe tôi, hôm nay anh Thâm ở đây cũng muốn cậu nghe tôi một việc. Phải hòa hợp với vợ, chúc hai người hạnh phúc lâu dài!"

Tần Thâm nói xong video liền hoán đổi đến người khác, Bạch Đờ hoàn hồn, con gái xung quanh từng người đang kích động thảo luận về Tần Thâm.

"Thấy không thấy không! Cao phú soái (1) nói chính là anh Thâm!"

(1) Cao phú soái: cao ráo, giàu có, đẹp trai.

"Còn phải nói gì nữa sao? Thành phố Kỳ người nào không biết cậu ta là cao phú soái!"

"Thế nhưng người ta đã có bạn gái...Haiz."

"Có sao?"

"Đúng vậy đó, mỗi lần tin tức đều nói mình có bạn gái..."

"Cậu ngọc hà... Người ta nói có thì thật sự có? Nếu có tại sao có thể từ trước đến nay chưa từng thấy qua..."

Bạch Đờ đứng tại chỗ nghe bọn họ thảo luận, khóe miệng chứa ý cười một chút, chỉ là trong nụ cười ít nhiều mang một ít chua xót.

Hai người vượt qua rất nhiều đường rẽ, đi tới một bãi cỏ, phía trên bày rất nhiều bong bóng màu hồng, cùng với màu hồng của hoa hồng tạo thành một hoa cầu (2), bên cạnh mỗi cái ghế đều có một bó hoa hồng đỏ.

(2) Một mẫu trang trí giống như một quả bóng được bao quanh bởi ba hoặc bốn cánh hoa, thường được đặt cách đều nhau trong các vật rỗng.

Cố Thừa Phong tìm hai vị trí, ngồi xuống cùng một chỗ với Bạch Đờ.

Mỗi một hàng có sáu người, Cố Thừa Phong ngồi ở chỗ thứ ba, để Bạch Đờ ngồi ở chỗ thứ hai, không bao lâu trôi qua, Thẩm Quát và Tần Thâm đến.

Hai người Thẩm Quát và Cố Thừa Phong ra ám hiệu với nhau, vừa định đẩy Tần Thâm đến bên cạnh Bạch Đờ, nào ngờ anh cũng trực tiếp ngồi xuống vị trí còn lại bên cạnh Bạch Đờ.

Thẩm Quát: "... " Anh ta còn tưởng Tần Thâm kiêu ngạo, hai người bọn họ phải nói hết lời mới bằng lòng ngồi bên cạnh. Không nghĩ là...

Nhưng trên thực tế, sau khi Tần Thâm ngồi xuống, mặc dù cách Bạch Đờ rất gần, nhưng... Hai người vẫn không nói chuyện.

Ngay lúc bầu không khí đang lúng túng, đột nhiên tiếng một cô gái hét lên, trong tiếng hét chói tai còn kèm theo một câu: "Bạch Đờ ~~~"

Bạch Đờ chợt nhìn sang. Chỉ thấy một cô gái mặc váy trắng, đeo giày cao gót cực cao chạy như bay đến phía này, đợi cô ấy chạy tới gần,

Bạch Đờ nhìn kỹ, hóa ra là -- Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh vừa chạy đến gần đã nắm tay Bạch Đờ đứng lên, trong miệng hưng phấn: "Bạch Đờ? Là Bạch Đờ sao?"

Bạch Đờ cười mặc cho Lý Thần Tinh nắm, gật đầu liên tục, miệng nói: "Ừm."

Bỗng dưng, Lý Thần Tinh lườm cô một cái, búng trán cô, "Cậu đã đi đâu? Mấy năm nay cũng không liên lạc với tớ..."

Bạch Đờ cười, không biết nên nói gì...

"Khụ khụ...Tinh Tinh, sắp bắt đầu rồi, mau đến đây." Thẩm Quát chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Quả nhiên Lý Thần Tinh quên mất muốn nói gì, dắt tay Bạch Đờ vừa định đi sang ngồi cùng. Bỗng nhiên lại có một giọng nói chen vào, giọng nói ấy nghe vào giống như không có tình cảm gì, nhưng nói ra lại không phải như thế.

Anh nói: "Sắp bắt đầu, không nên đổi chỗ nữa."

Bạch Đờ quay đầu, nhìn thấy chính là Tần Thâm, ánh mắt anh vẫn đặt ở phía xa, dường như hững hờ nói ra câu này, Bạch Đờ lại cười.

Cô vốn không có ý định đổi chỗ.

Lý Thần Tinh ôi chao hai tiếng, uốn éo mông liền đi, ngồi xuống, Thẩm Quát liền cầm lấy túi của cô, miệng nói: "Mặc ít như vậy, không muốn sống nữa?" Dứt lời, phủ áo khoác của mình lên người cô.

Lý Thần Tinh lấy lòng cười hai tiếng, Thẩm Quát véo mũi cô: "Lần sau không cho phép, biết chưa?"

Lý Thần Tinh nhăn mặt miễn cưỡng gật đầu.

Đúng lúc âm nhạc vang lên, Bạch Đờ thu tầm mắt lại.

Trần Ôn đứng trên sân khấu của hôn lễ, mấy phù dâu và phù rể đứng đầy hai bên lối đi nhỏ, tay cầm hoa tươi, cô dâu từ từ đi tới, hoa tươi được giơ lên, gió thổi cánh hoa bay rơi lả tả trên đất.

Bạch Đờ nhìn thoáng qua Lí Khiết, cô ấy trông rất dịu dàng, yên tĩnh, cười lên còn có lúm đồng tiền nho nhỏ, Trần Ôn đứng trên sân khấu cười khúc khích.

Bạch Đờ dời mắt, nghĩ đến năm đó lớp Mười hai, Tần Thâm từng hỏi cô: "Cậu thích váy cưới màu trắng hay màu đỏ?"

Lúc ấy Bạch Đờ lờm anh một cái. "Ai nói muốn gả cho cậu?"

Tần Thâm cười càng thiếu đôn, anh cứ cười như vậy rồi nói: "Tớ chỉ hỏi thế, sao cậu nói tớ cầu hôn?"

Bạch Đờ lúc ấy đỏ mặt đuổi theo đánh anh, anh vừa đùa cô, lại vừa che chở cô phòng cô ngã.

Cô liếc sang Tần Thâm, anh vẫn ngời thẳng, tư thế đàng hoàng, có phần có một loại khí chất cao quý, cũng đúng... từ cấp 3, Tần Thâm đã như thế, khiến cho người ta kính nhi viễn chi với anh nhưng không nhìn được quan sát anh.

Hôn lễ đến hồi cuối, Trần Ôn đứng trên sân khấu, cầm micro nói: "Hôm nay nhân lúc đủ thành viên, tối nay mọi người đi KTV, coi như họp lớp Mười hai của chúng ta! Thế nào?"

Dưới sân khấu một đám người của Hoa Thành lên tiếng đồng ý.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, tất cả mọi người đi đến KTV cách đó không xa, hình như sau hôn lễ Tần Thâm đã đi rồi, ăn cơm cũng không thấy anh.

Bạch Đờ và Cố Thừa Phong cùng nhau đến, đám người ném ánh mắt lên người Bạch Đờ, vừa rồi đã rất muốn hỏi, nhưng ngại hôn lễ,

mọi người không tiện hỏi, bây giờ cũng chỉ là người trong lớp tụ hội, làm sao cũng muốn nghe ngóng được một ít tư liệu.

Ví dụ như, tại sao mấy năm qua Bạch Đờ không xuất hiện trong tầm mắt của người trong lớp, ngay cả tụ hội tốt nghiệp cũng không đến.

Bạch Đờ không để ý đến ánh mắt của mọi người, Cố Thừa Phong dắt cô, ngồi trên ghế sofa, mọi người thấy Cố Thừa Phong và Bạch Đờ, lại lén liếc trộm Tần Thâm cách đó không xa một cái.

Cậu đẩy tôi tôi đẩy cậu chính là không dám tiến lên hỏi.

Bạch Đờ vừa ngồi xuống, đã nhìn thấy Tần Thâm cách đó không xa, cô không nhìn được quan sát anh, chỉ thấy anh cụp mắt, lười biếng dựa vào ghế, khí lạnh trên người đủ để làm cho người khác không dám tới gần anh. Cho nên, đích thực đúng là không ai tới gần anh, nhưng thật ra nữ sinh cũng rục rà rục rịch, nhưng một cái ánh mắt Tần Thâm đều không cho, chỉ lo nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

Không ai dám trêu chọc Tần Thâm, không có nghĩa là không dám chọc Bạch Đờ.

Đặc biệt là Lý Thần Tinh bát quái, cô ấy tới gần Bạch Đờ, vai huých Bạch Đờ một cái, "Này, rốt cuộc cậu và Tần Thâm xảy ra chuyện gì?"

Bạch Đờ không kịp phản ứng, "hả" một tiếng.

Lý Thần Tinh "chặc" một tiếng. "Cậu đừng trả lời qua loa với tớ, mau nói."

Bạch Đờ lén liếc Tần Thâm một cái, cô cũng không biết là thế nào, nhưng trong tích tắc đó dường như Tần Thâm có thần giao cách cảm, đúng lúc ngược mắt lên, nhìn về phía Bạch Đờ, cô nhìn thẳng anh, bắt gặp ánh mắt sáng rực của anh, cô hốt hoảng, liền nói với Lý Thần Tinh: "Chia tay rồi chia tay rồi đã sớm chia tay rồi."

Bạch Đờ nói xong, trông thấy Tần Thâm lại rũ mắt xuống, tựa như đối tượng bọn họ mới vừa bàn tán không phải là anh.

Ai ngờ, Lý Thần Tinh cười khinh thường, lúc này đúng lúc có người hát kê khóc om sòm, đề lên lời nói của Lý Thần Tinh, Bạch Đờ mơ hồ nghe thấy cô ấy nói: "Bạch Đờ, nói xạo cũng phải có mức độ chứ, cậu không biết sao --"

Bạch Đờ nhìn dáng vẻ của Tần Thâm, bất đắc dĩ thu tầm mắt lại, đến mức Lý Thần Tinh nói gì phía sau cô cũng không nghe rõ.

Chương 50

+

Lúc tàn cuộc, Bạch Đờ tạm biệt với nhóm bạn...

Cố Thừa Phong đi lấy xe, Bạch Đờ đứng bên bồn hoa, đợi Cố Thừa Phong...

Tần Thâm và Thẩm Quát mới vừa đi ra, nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Cố Thừa Phong xoa xoa tóc Bạch Đờ, nói gì đó, Bạch Đờ gật đầu...

Thẩm Quát ho khan vài tiếng...

Anh ta vỗ vai Tần Thâm, "Còn nhớ câu tối qua cậu nói chứ... Nếu cậu còn kiêu ngạo thì người sẽ thật sự không còn nữa..."

Ngay lúc Bạch Đờ đang đếm thầm đến 99, đột nhiên bị người kéo qua.

Bạch Đờ vừa định hét lên, người nọ đã bịt miệng mình, cái này khiến cô nhớ đến vào ngày đó của bảy năm trước, cô chính là như vậy...

"Là tôi..." Người nọ nói, giọng nói rất quen thuộc, cô ngẩng đầu, là -- Tần Thâm.

Không đợi nổi đến lúc cô nói tiếp, Tần Thâm xoay người cô, lưng cô tựa lên xe, trước người là anh.

Tần Thâm nhìn cô gái trước mặt, trong lòng tức giận nhưng không phát ra được.

Hôm nay anh đã ngồi bên cạnh cô rồi, cô cũng không mở miệng lấy một lần, cũng không mềm lòng một lần?

Vừa rồi còn thân mật với Cố Thừa Phong đến như vậy, rốt cuộc trong mắt có anh hay không.

Hơn nữa...

Tần Thâm nhớ đến câu nói kia, bỗng cười gằn một tiếng. Anh cũng muốn hỏi cô một chút.

"Chia tay rồi?" Bạch Đờ nghe Tần Thâm hỏi. Cô ngẩng đầu lên, thấy Tần Thâm híp hai mắt, mang theo chút mùi nguy hiểm.

Anh lại nói: "Sao tôi không biết?"

"Hừm?"

Bạch Đờ nuốt nước miếng, muốn lùi về sau, Tần Thâm cụp mắt, nhận ra ý đồ của cô, cơ thể áp sát người cô, giống như là đè lên cô vậy, Bạch Đờ run rẩy.

"Nói đi... Hừm?"

Tần Thâm rũ mắt, quan sát cô.

Bạch Đờ nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh.

"Sao thế? Ngủ với tôi xong liền chạy, em cũng bản lĩnh lắm..."

Tần Thâm thấp đầu xuống, thờ bên tai Bạch Đờ, Bạch Đờ không chịu nổi, muốn đẩy đầu anh ra, trời mới biết bộ dạng này của anh khiến cô khó chịu bao nhiêu.

Cô cũng không hiểu tại sao Tần Thâm đột nhiên trở nên như vậy... Vừa rồi không phải rất lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng không thêm cho cô sao...

Cô muốn đẩy đầu Tần Thâm ra, thế nhưng Tần Thâm như cố ý, người càng lúc càng ép cô, Bạch Đờ nghe thấy anh hừ cười một tiếng.

Cô muốn quay đầu nhìn anh.

Ai ngờ Tần Thâm bỗng dưng nói một câu cực kỳ không biết xấu hổ, anh trực tiếp áp lên Bạch Đờ, miệng cọ cọ bên tai cô, hỏi: "Có phải chê kỹ thuật của tôi đêm đó không tốt đúng không? Hừm?"

Bạch Đờ bị câu nói này hù dọa, cổ và mặt lập tức nóng rang, cô gơ tay lên muốn che mặt, câu nói này xấu hổ như vậy...

Nhưng Tần Thâm chính là cố ý, giữ hai tay cô ở hai bên, người đè lên cô.

"Lần đầu tiên của đàn ông đều như thế..."

Anh lại nói, Bạch Đờ không chịu nổi, yếu ớt xin tha: "Tần Thâm..."

Ánh mắt Tần Thâm tối sầm, giọng nói mềm mại của cô gọi tên anh, còn muốn anh làm chính nhân quân tử?

Tần Thâm nhăn nhin xúc động xuống, giả vờ bình thản "ừ" một tiếng, Bạch Đờ hắng giọng rồi nói tiếp: "Anh buông em ra trước... Thế này em khó chịu lắm..."

Bạch Đờ nói xong đưa tay đẩy Tần Thâm, đẩy hồi lâu anh cũng không nhúc nhích...

Cô vừa muốn mở miệng, nào ngờ Tần Thâm trực tiếp hung hăng cắn lên cổ Bạch Đờ một cái, cực kỳ phẫn nộ nói: "Em là đồ không có lương tâm, chẳng lẽ chưa bao giờ nhớ đến tôi?"

Bạch Đờ bị cắn đau xót, nhíu mày, suy nghĩ bị câu nói này bay xa.

Không nhớ? Làm sao có thể...

Cô ở nơi ấy bảy năm không một ngày nào không nhớ anh...

Bạch Đờ lại nhớ hôm nay Cố Thừa Phong nói những chuyện kia với cô, lúc ấy cậu ta nói thế này: "A Đờ, thực ra không cần phải sợ đối mặt với Tần Thâm, nếu như cậu ta biết những chuyện ấy, phản ứng đầu tiên nhất định là đau lòng, tớ biết cậu ta chín năm, ba năm đại học hầu như đều cùng một chỗ, cậu ta yêu cậu... Vẫn còn dấu vết... Không tin, cậu có thể xem hình nền điện thoại cậu ta, bảy năm chưa bao giờ thay đổi, và... tin tức phỏng vấn của cậu ta mấy năm qua."

Bạch Đờ lại bị cắn đau một cái, giọng Tần Thâm khàn khàn vang lên bên tai cô: "Rốt cuộc là tôi không tốt chỗ nào? Em nói cho tôi... Tôi có thể sửa, em lẳng lặng rời đi, chẳng lẽ ngay cả quyền để sửa tôi cũng không có sao?"

Tần Thâm khẽ khàng, Bạch Đờ cảm giác được yếu ớt trong giọng nói, cô chột nghẹn ngào.

Bạch Đờ đưa tay ôm lấy vòng eo mạnh mẽ của Tần Thâm, thủ thỉ: "Không phải, không phải Tần Thâm... em nhớ anh, em rất nhớ anh."

Hô hấp Tần Thâm hơi chậm lại, đột nhiên rời khỏi cổ Bạch Đờ, mượn ánh đèn nhìn cô gái trước mặt.

Bạch Đờ ngẩng đầu, nhìn Tần Thâm.

Hai người mắt nhìn mắt ở nơi tối om này, bỗng dưng, Bạch Đờ thấy Tần Thâm sát mặt lại, tiếp theo Tần Thâm ra sức cắn xé môi của mình.

Nụ hôn này tựa như có phần dồn dập, Tần Thâm hết cắn rồi lại gặm môi Bạch Đờ, Bạch Đờ hé miệng đón nhận nụ hôn giống như gió bão

quét sạch môi cô.

Tần Thâm ôm eo Bạch Đờ, phát điên hôn cô, lại để người cô hướng về phía mình, phát điên ấn xuống, để cô dán chặt mình.

Bạch Đờ ôm eo anh, hai người môi lưỡi giao hòa, ở nơi yên tĩnh này trong đêm tối, âm thanh khiến người ta miên man bất định.

Mãi đến lúc vang lên tiếng bước chân, Bạch Đờ khẩn trương, rụt lưỡi về, vừa lùi đầu về, không ngờ ánh mắt Tần Thâm tối sầm, lại đỡ lấy gáy cô, hôn lên.

"Ừm... Tần Thâm, có người..." thanh âm Bạch Đờ khe khẽ mềm mại, truyền vào tai Tần Thâm.

Trong mắt Tần Thâm tựa như bốc lửa, lại cắn mặt Bạch Đờ một cái: "Theo anh về nhà."

Nói xong cũng không đợi Bạch Đờ đồng ý, mở cửa xe phía sau Bạch Đờ ra, nhét cô vào ghế phụ.

Bên kia, Thẩm Quát gọi cuộc điện thoại cho Cố Thừa Phong.

"Bạch Đờ đi rồi..."

Cố Thừa Phong ừ một tiếng, cậu ta sớm biết, hôm nay Tần Thâm cũng xem như chịu đựng đến cực hạn rồi.

Trên đường Tần Thâm lái xe rất nhanh, anh để chiếc SUV trở thành tốc độ của xe thể thao, xe thể thao hôm nọ anh lại để nó thành tốc độ của ốc sên.

Người này đúng là... Lái xe đều thích làm gì thì làm như thế...

Bạch Đờ nhìn chằm chằm bên mặt anh một lúc, vừa muốn dời mắt đi, Tần Thâm tự luyến nói ra một câu: "Nhìn tiếp đi, anh đồng ý."

Bạch Đờ bị câu nói này của anh làm cho không biết nên như thế nào, nhìn? Cô xấu hổ. Không nhìn? Anh lại cầm tay cô, hung hăng bóp.

Bạch Đờ xuýt xoa một tiếng, nhìn anh khế nói: "Tần Thâm, đau em.."

Câu nói này khiến Tần Thâm nhớ tới đêm đó, lần đầu tiên của hai người, Bạch Đờ cũng ghé vào tai anh nỉ non: "Em đau..."

Lúc đó tim anh đều muốn cho Bạch Đờ làm nổ tung, nhấn nhịn xuống, thấp giọng khế dỗ dành, anh sốt ruột, lại càng không muốn cô bị thương...

Mãi đến khi cô thích ứng, anh mới bắt đầu chuyển động, vẫn còn cẩn thận từng li từng tí, sợ cô lại khóc.

Bạch Đờ muốn tránh thoát khỏi tay Tần Thâm, Tần Thâm giống như trừng phạt, nắm càng chặt, để tay của cô vào âu phục của anh, cách áo sơ mi, ấn vào lồng ngực, để cô cảm nhận nhịp tim anh.

Bạch Đờ bị hành động trẻ con này của Tần Thâm làm cho bật cười, Tần Thâm hừ một tiếng, cúi đầu cắn ngón tay cô một cái, ngạo mạn nói: "Đợi lát nữa làm em khóc."

Bạch Đờ bị nói xấu hổ đỏ mặt, Tần Thâm buồn cười.

Tần Thâm dừng xe ven đường, tới gần hôn Bạch Đờ một cái nói: "Anh đi mua ít đồ."

Tần Thâm trong siêu thị, lấy một hộp sữa ấm, rồi đi đến trước quầy thu ngân, lấy một cái hộp, nhân viên thu ngân là một cô gái, đỏ mặt tính tiền, tổng cộng 90 đồng.

Tần Thâm lấy một trăm đồng đưa cô ấy, cũng không cần thối tiền, cầm đồ nhét vào túi quần, lại mang sữa đi đến xe.

Vừa lên xe đã đưa cái túi cho Bạch Đờ: "Uống ít sữa ấm, sao tay của em vẫn không thay đổi, che hay không che cũng không ấm được."

Anh nói xong mở ra lấy sữa, đưa đến bên miệng Bạch Đờ.

Bạch Đờ uống mấy ngụm, sau đó lắc đầu, Tần Thâm nhướn mày: "Không muốn nữa?"

Bạch Đờ gật đầu.

Tần Thâm uống một hơi cạn phần Bạch Đờ uống còn dư lại, bỏ hộp sữa vào cái túi vừa rồi.

Lại là một trận chạy như bay, sau khi bị Bạch Đờ nói hai câu, Tần Thâm cầm tay Bạch Đờ làm bầm cười hai tiếng, nhưng rõ ràng tốc độ xe đã chậm lại.

Tần Thâm lái xe vào căn nhà mà Bạch Đờ từng tới hôm đó, Bạch Đờ vẫn còn chưa lên tiếng, Tần Thâm đã trực tiếp xuống xe, bế cô từ trên xe xuống.

Bạch Đờ ôm cổ anh, Tần Thâm nhanh chóng chạy tới bên cửa, ấn ngón tay xuống, "cạch" một tiếng, cửa mở.

Tần Thâm ôm Bạch Đờ đi vào, đóng cửa lại.

Không đợi Bạch Đờ phản ứng, Tần Thâm đã bồng Bạch Đờ hung hăng hôn lên rồi.

Hai người ngã nhào trên ghế sofa, Tần Thâm mới vừa cởi áo khoác Bạch Đờ, Bạch Đờ đã rụt rụt...

Tần Thâm ảo não một chút, ôm chặt người vào phòng ngủ chính trên tầng hai, vừa đi vào lập tức đi về phía giường, hai người lại ngã nhào xuống giường, bọn họ như đang kể về nỗi nhớ với đối phương bên trong nụ hôn, một nụ hôn đau khổ triền miên.

Không bao lâu hai người trần trụi nhìn nhau.

Bạch Đờ động tình, mặt đỏ ửng, Tần Thâm cũng không nhịn được nữa, chỉ có anh biết mấy năm qua anh nhớ cô bao nhiêu, nhớ cô phát điên.

Nhớ môi, nụ cười, giọng nói của cô, cô thẹn thùng tức giận, còn có thân thể của cô.

Tần Thâm mới vừa cầm quần lên, móc trong túi ra một cái hộp, Bạch Đờ mím môi, trong mắt không còn ý xấu hổ vừa rồi, tựa như hơi ghen và mất mát.

Tần Thâm nhìn dáng vẻ này của Bạch Đờ, buồn cười nói, "Nghĩ gì thế, anh Thâm của em vừa mới mua ở siêu thị."

Bạch Đờ xấu hổ một chút, sao anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cô rồi...

Tần Thâm nhanh chóng xé bao bì, cúi người xuống.

Hai người luật động, Bạch Đờ bặm môi thật chặt, ép mình không được phát ra tiếng, mà Tần Thâm cố tình dùng sức, làm cho Bạch Đờ khẽ hé miệng, phát ra tiếng.

"Anh rất nhớ em..." Tần Thâm vùi ở cổ cô, hít sâu. Giọng nói trầm khàn.

Bạch Đờ "ừ" một tiếng, cánh tay dùng sức ôm Tần Thâm chặt hơn, "Em cũng vậy..."

Rạng sáng.

Sau khi Bạch Đờ ngủ say, Tần Thâm dọn dẹp xong, bản thân đi vào phòng tắm, thu dọn một lần nữa.

Đi ra đã thấy bộ dạng Bạch Đờ nằm nghiêng ngủ, anh đi đến, vén chăn lên, xoay người cô, mặt quay về phía mình, dưới ánh trăng chiếu vào, anh cúi đầu hôn người con gái duy nhất trong tim anh.

Chỉ có anh mới biết anh trông thấy Bạch Đờ và Cố Thừa Phong ở cạnh nhau, thực sự là muốn điên rồi...

Thế mà vẫn cứ phản ứng chậm chạp, đã ngồi bên cạnh rồi mà cô cũng không nói chuyện với anh, anh nghĩ kỹ rồi, chỉ cần cô mở lời, anh sẽ làm tất cả phần còn lại...

Cô cũng không nói, cuối cùng thế mà còn... nói đã chia tay với người khác? Đùa hả.

Đời này của Tần Thâm bắt đầu là Bạch Đờ, sau này cũng chỉ có thể là cô! Cô không trở về không hề gì, anh có thể đợi cô cả đời....

Mấy ngày nay anh giận cô, bực cô, lại nhớ cô, càng không nhịn được để ý đến cô, càng muốn ôm cô, hôn cô, yêu cô.

Anh nhớ tới câu nói vừa rồi của Thẩm Quát, hỏi anh còn nhớ tối qua đã nói gì chứ...

Đương nhiên anh nhớ.

Khi đó sân bóng rổ chỉ có một ánh đèn lờ mờ chiếu xuống người anh, khuỷu tay anh chống trên bậc thang phía trước, một cái túi bên cạnh, đầy lon bia bên trong, đây là thương hiệu năm đó thi đấu Bạch Đờ uống, anh ngẩng đầu nhìn ngọn đèn kia, cái bóng bị kéo rất dài...

Suy nghĩ anh bay xa, tựa như nhìn thấy trước đây, cô bé hai vai đeo cặp, đuôi ngựa thoáng lắc lư, giống như là tiến vào trong tim anh.

Anh trả lời thế này: "Cô ấy trước giờ chỉ thuộc về tôi, không có khái niệm theo đuổi lần nữa, Bạch Đờ sinh ra là người của Tần Thâm tôi, chết cũng chỉ có thể cùng một cái huyết với Tần Thâm tôi, mà tôi mãi cũng chỉ của cô ấy."

Ngạo mạn nhường nào, hết lần này tới lần khác lời anh nói ra làm cho người không thể nào phản bác, tâm nguyện của anh nhìn giống

như nhỏ nhưng lại lớn.

Anh muốn rất đơn giản, chỉ là Bạch Đờ.

Anh muốn cũng rất khó, cũng là Bạch Đờ.

Chương 51

Sáng sớm, ánh nắng chiếu vào, Bạch Đờ muốn xoay người, lại phát hiện hoàn toàn không thể nhúc nhích, chân của cô vẫn còn rất đau, còn đau nhức nhiều hơn lần trước.

Cô chưa kịp tỉnh táo hẳn, đã bị bàn tay đặt ở trên lưng dùng sức siết chặt một cái, hai người lại dán vào nhau.

Bạch Đờ cảm giác có một vật chổng ở bụng mình, cô không nhìn cũng biết, tối qua anh như một con dã thú, mạnh mẽ đâm vào, một lần rồi lại một lần.

"Tỉnh rồi?" Giọng Tần Thâm trầm khàn, đặt tay lên lưng cô.

Bạch Đờ gật đầu, dè tay Tần Thâm đang di chuyển trên người cô lại, Tần Thâm tựa đầu lên đầu cô, cúi xuống hôn một cái.

"Cảm giác thế nào?" Giọng nói mang theo ý cười, trầm khàn sung sướng hỏi.

Gì cơ?...

Bạch Đờ kịp phản ứng.

Anh hỏi là kỹ thuật!

Cô đỏ mặt không nói gì.

Tần Thâm nhíu mày, không chịu việc cô lừa mình, lại dùng sức đẩy cô về phía người mình, để cô cảm nhận sinh lực của anh.

"Nói mau..." Tần Thâm nhượng mày khàn giọng thúc giục.

Không nói không hỏi còn đỡ, vừa hỏi Bạch Đờ liền nghĩ đến kĩ thuật của anh, thật sự là đa dạng hơn rất nhiều, không giống như đêm đó, chỉ có thể đấu đá lung tung, nghĩ đến đây, lòng cô hơi chua xót, liên tưởng đến anh mấy năm nay, ưu tú như vậy... chắc là đều sẽ có người bên cạnh...

Rất lâu Tần Thâm không thấy người đáp lời, cúi đầu nhìn, trông thấy Bạch Đờ rũ mắt, bộ dạng tựa như có phần mất mát.

Anh nhớ đến tối qua lúc anh mang món đồ kia, cô thấy anh lấy từ trong túi ra, cũng là biểu cảm này, sao cô lại... không tin anh như vậy!

Làm sao anh lại có người khác, bảy năm qua, trong mơ tất cả đều là cô, sau khi thức dậy, đối tượng giải quyết tưởng tượng cũng đều là cô. Đừng nói tìm, ngay cả một giây anh cũng chưa từng nghĩ!

Tần Thâm đột nhiên bật cười một trận, duỗi tay để anh và cô dán chặt hơn, thanh âm khàn khàn nói bên tai cô một câu, mặt Bạch Đờ chột đỏ lên một mảng.

Anh nói: "Lại đang suy nghĩ lung tung, tối qua là lần thứ hai của anh."

Nghe được đáp án này, Bạch Đờ dụi dụi trong ngực anh, mím môi cười ra tiếng.

Tần Thâm thỏa mãn ôm cô, hừ hừ cười hai tiếng, xoay người đè Bạch Đờ dưới thân, cọ cọ bên tai cô: "Không tin anh, hoài nghi anh, phải phạt!"

Mắt thấy chỗ kia bắt đầu lên cao, Bạch Đờ khàn giọng lắc đầu: "Tần Thâm... đừng, em đau."

Tần Thâm nghe xong lo lắng, lập tức cúi người xuống nhìn, đều tại anh hôm qua, ghen đến mức tàn nhẫn, lại rất nhớ cô, muốn một lần rồi lại một lần.

Thoải mái trên giường lớn, hai người đắp chăn, ấm áp rúc vào nhau.

Tần Thâm tay dài tìm điện thoại trên tủ đầu giường, ôm xoay người Bạch Đờ, để cô nằm lên người mình, anh bật điện thoại lên, nhận dạng vân tay siêu nhanh, nhanh đến mức Bạch Đờ tò mò hình nền điện thoại của anh suốt một ngày nhưng dù chỉ một kẻ hở cũng không nhìn được, lập tức đã đổi đến giao diện trình duyệt.

Cả người Bạch Đờ nằm trên người Tần Thâm, một tay anh ôm eo cô, tay còn lại gõ mấy chữ trên thanh tìm kiếm của trình duyệt, nội dung tìm kiếm khiến mặt Bạch Đờ đỏ ửng.

#Thuốc giảm đau tiêu sưng ** có cái nào?#

Tần Thâm so sánh rất nhiều, sao chép chúng cùng một chỗ, cúi đầu hôn mắt Bạch Đờ một cái, trầm giọng nói: "Anh đi mua thuốc, em đợi anh quay lại."

Bạch Đờ đỏ mặt gật đầu, không lên tiếng, Tần Thâm lại cúi đầu bắt lấy môi cô hôn xuống.

Mãi đến lúc hô hấp Bạch Đờ có phần khó chịu, anh mới buông ra.

"Chờ anh..." Tần Thâm nói xong lại "hửm" một tiếng.

Bạch Đờ cảm thấy hình như ánh mắt của Tần Thâm có gì đó là lạ... cô không nói ra được, nhưng vẫn gật đầu.

Một lát sau, Tần Thâm xuống giường, đi tới tủ quần áo cách đó không xa, mở cửa rồi lấy ra một bộ quần áo thường đen nhánh, mặc vào rồi đi.

Bạch Đờ trở mình, liếc mắt nhìn drap giường đã được đổi, mặt cô đỏ lên, có thể không đổi sao? Hôm qua trước khi cô vẫn chưa mệt ngất đi, cô đã ngửi thấy mùi vô cùng nồng nặc đó, cô thoáng nhìn qua chỗ thùng rác, vẫn còn mấy cái vòng tròn màu trắng, và rất nhiều khăn giấy... đều là kết quả của hai người...

Suy nghĩ cứ đi lại như vậy đại khái trôi qua khoảng năm phút.

Bạch Đờ chợt thấy cửa phòng đã đóng lại bị mở ra một lần nữa, cả người Tần Thâm mặc quần áo màu đen đứng ở cửa, tay vẫn còn vịn nắm cửa, hô hấp nâng lên hạ xuống.

"Anh... sao anh còn chưa đi?" Bạch Đờ ngẩn người một lúc hỏi anh. Cô nằm trong chăn, chăn đắp từ cổ cô trở xuống.

Tần Thâm dường như có phần lo lắng, bước nhanh tiến lên ôm Bạch Đờ. Chăn ngăn cách giữa hai người, vừa rồi Bạch Đờ đã cảm thấy Tần Thâm có gì đó không đúng, cô giơ tay vỗ Tần Thâm một cái: "Anh sao thế?"

Tần Thâm vui ở cô, giọng nói trầm thấp: "Trước khi anh về, em không được đi..."

"Đừng giống như lần ấy nữa... ngày hôm sau đã không thấy tăm hơi..."

Lòng Bạch Đờ cả kinh, hóa ra Tần Thâm vì nguyên nhân này, khó trách vừa rồi cô đã cảm thấy trong mắt anh dường như có cảm xúc kìm nén.

Cô đưa tay, ôm cổ Tần Thâm, khẽ trấn an, giọng nói mềm mại cất lời: "Em không đi, tuyệt đối không đi nữa..."

Tần Thâm vẫn vui ở cổ cô không nhúc nhích, không hề lùi về sau chút nào, trái lại dùng sức hôn cổ cô, đến tận khi xuất hiện vết hồng hồng mới buông cô ra.

"Vậy anh đi đây..."

Bạch Đờ gật đầu.

Sau khi Tần Thâm đi được mười mấy phút, Bạch Đờ đứng lên, mặc bộ quần áo tối qua, đi vào phòng tắm.

Bên trong bài trí cực kỳ đơn giản, chỉ một cái khăn mặt, có một cái tủ làm bằng đá cẩm thạch, phía trên để đầy khăn tắm màu đen, xám, lam và trắng, tất cả đều là màu sắc của hệ cấm dục, nhưng tối qua anh cấm dục chỗ nào chứ... cô không hề cảm thấy có một chút nào, nếu không eo và chân cô cũng sẽ không đau nhức như vậy!

Bạch Đờ lắc lắc đầu, ngăn chặn suy nghĩ của mình, cầm lấy khăn mặt của Tần Thâm, rửa mặt một chút, lau lên mặt, tất cả đều là mùi của Tần Thâm.

Cô nhìn chính mình trong gương, hôm nay là ngày thứ chín trở về.

Chỉ cần mấy ngày nữa, bên tòa án có tin tức, Thẩm Quát thắng kiện, cô sẽ được tự do chân chính rồi.

Bạch Đờ lại sửa sang một chút, đứng dậy ra ngoài, đi xuống cầu thang.

Tần Thâm dừng xe xong, lập tức chạy xuống xe, mở cửa liền chạy lên căn phòng trên tầng hai.

Vừa mở cửa ra, không thấy Bạch Đờ, Tần Thâm nhú mày, quần áo trên đất cũng không còn...

Tần Thâm sai bước đi vào trong phòng tắm, bên trong trống không. Lòng anh căng thẳng, yết hầu lên xuống một cái, quay người bước nhanh xuống lầu.

Thoáng nhìn qua phòng khách, quầy bar, phòng bếp, không có ai!

Anh mở cửa trên sân thượng, không có ai.

Mở nhà vệ sinh lầu dưới, vẫn không có ai!

Thậm chí anh đã đi ra ngoài nhìn vườn rau, cũng không có ai!

Trong gió lạnh anh nắm chặt điện thoại, tay run run nhập một chuỗi số cực kỳ quen thuộc...

Điện thoại vang lên tút tút tút rất lâu, không ai nghe máy.

Qua hồi lâu nữa...

Anh từ từ quỳ xuống, gió rét thổi đến anh cũng không cảm thấy lạnh, có lạnh cũng không lạnh bằng nội tâm anh, anh muốn gào lên, muốn hét lên, lại giống như nghẹn gì đó trong cổ, không nói ra được, không phát ra được âm thanh nào...

Lá khô bay lên, bóng lưng anh hiện lên hết sức hiu quạnh, không có sinh khí.

"Lừa đảo..."

"Bạch Đồ.... em là đồ lừa đảo."

Tần Thâm yếu ớt thốt ra tiếng, trong giọng nói mang theo chút nghẹn ngào.

Chương 52

Anh nhớ đến vào cái ngày đó bảy năm trước, sáng hôm sau anh đưa cô về, hai người đã nói chờ chút nữa ăn lẩu, anh nghe cô, đợi cô ở đầu ngõ, thế nhưng...

Cô cứ thế mà đi, đến tận bảy năm sau mới xuất hiện.

Vậy bây giờ thế nào? Anh từ từ nhắm mắt, tự giễu nghĩ.

Cô cứ không từ mà biệt như vậy, để lại anh một mình ở đây khổ sở chờ sao? Cô nhẫn tâm lắm. Tần Thâm muốn hỏi cô, rất muốn hỏi!

Con đường này vốn ở ngay lưng chừng núi, bên ngoài là xa lộ, phía bên kia đèn đường là cây ngân hạnh, một bên khác là một căn biệt thự nhỏ, mở cổng ra, có thể bắt gặp một người đàn ông quý gối ở vườn rau, lá vàng của cây ngân hạnh hơi bay lên bên cạnh anh, lại rơi xuống, bóng lưng anh khiến người ta nhìn đau lòng vô cùng.

Lại một cơn gió lạnh thổi đến, một hình ảnh bỗng lóe lên trong đầu Tần Thâm, anh vội vàng đứng dậy, mở cửa lần nữa, gấp gáp chạy vào, lại chạy lên cầu thang, vì chạy quá nhanh, đập đầu gối vào cầu thang cẩm thạch lão đảo một chút, anh lại tiếp tục chạy.

Lầu hai chỉ có một phòng lớn, phía ngoài là hành lang, anh vượt qua lầu hai, chạy lên lầu ba chứa đầy bí mật của anh!

Khi anh chạy, trong lòng đã khẩn cầu ông trời: Đế Bạch Đồi ở trên đó đi... xin người...

Dường như ông trời nghe được lời cầu nguyện của anh, khi anh giẫm lên bậc thang cuối cùng, anh thấy bức tường đầy tranh vẽ,

cùng với cô gái đang đứng trên hành lang đưa lưng về phía anh.

Bạch Đờ nghe tiếng bước chân, quay đầu lại đã thấy Tần Thâm đứng ở bậc thang cuối cùng, hốc mắt đỏ bừng, hạt cát li ti dính bám vào chỗ đầu gối trên quần màu đen của anh.

Bạch Đờ để lộ răng, nghiêng đầu nở nụ cười, động tác giống như cô bé cô vừa mới xem trên bức tường.

"A Thâm..." Cô cười gọi, kiêu ngạo nói: "Thế mà em phát hiện bí mật của anh ở..."

Mắt Tần Thâm đỏ hoe, vấp phải bậc thang cuối cùng, ổn định cơ thể dưới nụ cười của cô, lao lên, ôm chặt lấy cô.

Bạch Đờ có thể cảm nhận hai tay anh run run rõ ràng, và khí lạnh trên người anh mang về từ bên ngoài.

"A Thâm..."

"A Đờ, nói sau này em sẽ không rời xa anh nữa..." Tần Thâm dồn dập nói, hai cánh tay vòng lấy cô càng dùng sức hơn.

Bạch Đờ bị Tần Thâm nói sững sốt một chút.

"Nói đi..." Một tay Tần Thâm kéo gáy cô lại, ấn cô về phía mình.

Bạch Đờ nghĩ đến tầng lầu bức tranh này, trong lòng ấm áp, cô cười nhạt nói: "Sau này em sẽ không rời xa anh nữa... A Thâm." Từ lúc bắt đầu em đã chưa rời xa anh, chưa bao giờ!

Dường như Tần Thâm chưa thỏa mãn, ra sức hôn đầu cô một cái, nói tiếp: "Nói em yêu anh..."

Tần Thâm được một tác lại muốn tiến một thước, Bạch Đờ vẫn thỏa mãn anh, hai tay cô ôm lấy vòng eo cường tráng của Tần Thâm, hơi nhón chân lên, nghiêng đầu ghé vào tai anh nói: "Em yêu anh, Tần Thâm."

Tần Thâm lùi về sau, nâng lấy mặt Bạch Đờ, khi cô vẫn chưa kịp phản ứng lập tức hôn xuống.

Một nụ hôn Tần Thâm làm nó trở nên giống như đang lái xe đường núi, cong cong uốn lượn, nhiếp nhâm tâm phách (1).

(1) Làm người chấn động cả hồn phách.

Cuối cùng Tần Thâm buông cô ra, hai tay Bạch Đờ đan vào nhau quàng ở cổ anh, lùi về sau nhìn anh, khẽ hỏi: "A Thâm... anh làm sao vậy?"

Tần Thâm biết vừa rồi mình kích động bao nhiêu, bây giờ nhớ lại rất mất tự nhiên nghiêng đầu ho khan một tiếng, nửa thật nửa giả giải thích: "Anh... anh không thấy em, liền đến tìm em."

Bạch Đờ giống như đã hiểu hành động của Tần Thâm, cô nhón chân đặt cằm lên vai anh, mặt mày cười, hốc mắt lại đỏ lên, mang theo nụ cười trên môi, nghẹn ngào nói: "Em sẽ không đi nữa..."

"Em chỉ muốn ở bên anh..."

"Tần Thâm, từ trước đến nay em chưa từng không cần anh, cho dù anh có tin hay không."

Lúc này Tần Thâm không hiểu ý nghĩa sâu xa của câu nói này, anh chỉ nghĩ là vì cô không thể không vâng lời mẹ mình, nên mới đi xa.

"Được, chúng ta cùng ở bên nhau." Tần Thâm nghiêng đầu hôn một cái lên đầu cô.

Bạch Đờ chờ mắt không đỏ nữa, liền bỏ tay xuống, xoay người, xem các bức tranh vừa mới thượng thức được một nửa, cô chỉ vào một bức trong đó, quay người hỏi: "Em đã ăn kem lúc nào?"

Cô cũng chưa quên đúng là cô muốn ăn, khi đó Tần Thâm quản chặt... cũng không để cho cô nhìn nhiều.

"Em thật sự quên rồi?" Tần Thâm nói xong vòng tay đến trước ngực cô, ôm cô nghiêng ngả hai lần.

"Đúng là quên rồi..."

Tần Thâm nắm tay cô, "Năm ấy lớp Mười hai, em lén lút ăn cùng Lý Thần Tinh, bị anh nhìn lén."

Bạch Đồi chợt nhớ lại, cũng do lớp Mười hai chỉ ăn kem vôn vện một lần, nên anh vừa nói cô liền ấn tượng.

Là vì hôm ấy đột nhiên trời nóng lên, cô và Lý Thần Tinh muốn đến căn tin mua nước, nhưng cô vô tình thấy tủ kem cách đó không xa.

Lý Thần Tinh ho khan vài tiếng, hai người không ai bảo ai mà cùng chạy về phía tủ kem, mỗi người cầm một cây.

Thế nhưng Lý Thần Tinh muốn cầm về lớp ăn, Bạch Đồi đâu dám... đã giấu Tần Thâm đến căn tin, nếu không anh biết lại muốn trả tiền giúp cô, kể từ lớp Mười một cô đã không còn trả tiền của mình nữa, cô cũng muốn trả tiền, Tần Thâm ném ánh mắt sang, có một cảm giác, em dám trả anh liều mạng với em.

Vả lại anh còn quy định là: Không được ăn kem.

Hai loại tội này cô đều phạm vào, cô cũng không còn dũng khí đi về ăn, nên hai người liền trốn ở tường rào cách đó không xa mà ăn vụng.

"Lúc ấy anh ở đó?" Bạch Đồi quay người, nhìn Tần Thâm hỏi.

Tần Thâm hừ cười hai tiếng, "Anh đang ở cách đó không xa, thấy em ăn rất vui vẻ nên không đi lên..."

"Đây đều là anh vẽ sao?" Bạch Đồi chỉ các bức tranh xung quanh, kỹ thuật không cao, thậm chí có một số không vừa mắt, nhưng đáy lòng cô cảm động, mừng rỡ.

Vừa rồi cô nhìn hồi lâu, nữ chính bên trong tất cả những bức tranh này đều là cô, có đôi khi có thể chính anh vẽ cũng cảm thấy không nhìn rõ, anh sẽ ghi chú ở bên cạnh: Bức tranh này tặng cho Bạch Đờ.

Cô xem rất nhiều, ghi chú đều đa dạng, nhưng hai chữ cuối cùng không đổi, có lẽ là phụ thuộc vào tâm trạng của anh lúc đó.

Cũng ví dụ như, bức dáng vẻ nghiêng đầu đưa tay ra, bên dưới ghi chú là: Bức tranh này tặng cho Bạch Đờ lừa đảo.

Lại ví dụ như bức tranh cô dang hai tay ra, bên dưới liền viết: Bức tranh này tặng cho Bạch Đờ, người hôm nay vô cùng vô cùng nhớ.

Cô tin, trong bảy năm qua, tim anh, chưa từng thay đổi.

Cô đỏ hoe mắt, chua xót khắp trong tim, cô cũng nhớ anh, nhưng anh không đến nơi ấy của cô, hiển nhiên không thể hiểu mình nhớ anh nhường nào.

Cô cố giả vờ bình tĩnh, lại hỏi một câu: "Tất cả đều là anh vẽ?"

Tần Thâm giả bộ ngớ ngẩn, lăm lăm nói sang chuyện khác, chính là không chịu nói.

Cuối cùng Bạch Đờ ném ánh mắt sang, Tần Thâm rất mất tự nhiên ho khan mấy tiếng, ngón trở lướt qua chóp mũi, hạ giọng nói: "Ừm.... nhưng mà! Cái này vẫn không phải trình độ vô cùng lợi hại của anh."

Bạch Đờ nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, biết anh sĩ diện, cũng biết đều do anh vẽ, chẳng qua là xấu hổ thừa nhận những bức xấu kia cũng là anh vẽ.

Bên kia còn có giá vẽ, cô chỉ chỉ, nói với Tần Thâm: "Vẽ cho em một bức đi, vẽ ngay trước mặt em."

Tần Thâm nhướng mày, cong môi cười cười: "Cũng không phải là không thể được..."

Anh còn chưa dứt lời, Bạch Đồi đã nhón chân hôn lên má anh, khẽ
thủ thỉ: "Vẽ đi.... A Thâm, anh vẽ, em viết chữ bên dưới..."

Chương 53

+

Tần Thâm nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Bạch Đồi, không khỏi cười ra tiếng, có phần buồn cười nói: "Được được được, vẽ cho em... coi em kìa..."

Anh xoa xoa tóc cô, nhướng mày nói: "Nhưng mà, phải bôi thuốc trước mới có thể..."

Bạch Đồi lập tức nhớ đến nội dung nhìn thấy trên trình duyệt sáng nay, mất tự nhiên quay đầu, vừa đi xuống vừa nói với Tần Thâm: "Thuốc đâu..."

Tần Thâm theo sau, hai người cùng nghĩ đến điên cuồng tối qua... đều không khỏi xấu hổ.

"Còn... còn đau không?" Tần Thâm dặt tay Bạch Đồi, nhỏ giọng hỏi.

Bạch Đồi vốn cúi đầu dờ mắt nhìn sàn nhà, khẽ trả lời: "Chỉ còn một chút..."

Tần Thâm nghe xong hận không thể cho mình một cái tát, môi anh giật giật, cuối cùng hùng hồn nói ra một câu cực kỳ không biết xấu hổ: "Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng chút..."

Mới đầu Bạch Đồi lờ mờ "ờ" một tiếng, sau đó kịp phản ứng không biết nên đáp thế nào, dứt khoát đến lần hai, vừa rồi Tần Thâm mất lí trí ném thuốc xuống sàn nhà bèn lúng túng nhặt lên, đưa cho cô: "Nếu không anh bôi giúp em nhé..."

Bạch Đờ nghe vậy đột nhiên đưa tay giật lấy, sao người này càng lớn càng không đứng đắn... cái lời này cũng tùy tiện nói ra, cô quay người đi vào nhà vệ sinh, trước khi đi còn nguýt anh một cái.

Tần Thâm sờ sờ mũi, xấu hổ đứng tại chỗ.

Bạch Đờ trong nhà vệ sinh, nhìn một cái túi đầy thuốc mỡ.

"..."

Cuối cùng cô mở cửa, ló đầu ra, thấy Tần Thâm ngồi trên giường, cô khẽ gọi: "A Thâm..."

Tần Thâm quay đầu, thấy cái đầu nhỏ tóc ngắn mượt mà, anh cong môi cười, đứng lên đi về phía cô.

"Sao thế?"

"Anh mua thuốc mỡ... có nói cái nào dùng trước không..."

Làm sao Tần Thâm cũng không nghĩ là vấn đề này, anh gãi đầu, vừa nãy trên đường lo lắng cô sẽ đi, vừa đến tiệm thuốc, đã cầm toàn bộ thuốc phụ khoa trên kệ rồi đi.

Ánh mắt của những người kia, đến bây giờ Tần Thâm cũng chưa quên...

"Chắc là cũng không khác mấy, em lấy ra, anh nhìn cái nào tốt chút..."

Cũng là không hiểu, Bạch Đờ lắc đầu, còn không đáng tin bằng mình.

"Không sao, em tự xem..." Dứt lời cô lập tức đóng cửa lại, Tần Thâm ở sau va mũi vào cửa một cái.

Bạch Đờ chọn một cái thuận mắt, bôi thuốc xong sau đó rửa tay, lúc mở ra thấy Tần Thâm vừa mới chuẩn bị đưa tay gõ cửa.

Cô nghi hoặc: "Sao vậy?"

Tần Thâm đưa áo len váy sa trong tay cho Bạch Đờ, "Thay trước đi, tối nay dẫn em đi mua đồ lót."

Bạch Đờ ồ một tiếng, vừa định hỏi anh lấy quần áo ở đâu ra, Tần Thâm giống như thần giao cách cảm, trực tiếp nói: "Hôm đó không phải đi ra cùng em sao, sau đó đã thuận tiện mua hết những bộ quần áo bọn họ cầm..."

"Nếu không tin, anh vẫn còn hóa đơn, còn có ngày — —"

Bạch Đờ chợt cười khế một tiếng, đưa tay nhận lấy quần áo trong ngực Tần Thâm, thủ thỉ: "Em chưa từng không tin, em tin anh."

Tần Thâm cười kiêu ngạo xán lạn.

Bạch Đờ tháo nhãn mác xuống thay quần áo xong, quan sát trước gương, áo len tay dài màu đen bó sát người, từ eo trở đi là màu của váy sa, trên váy sa còn được điểm mấy chấm nhỏ màu vàng, váy vừa vặn rủ xuống bắp chân.

Cô quay người mở cửa.

Thấy Tần Thâm vẫn ngồi trên giường, trên tay hình như đang vuốt vuốt điện thoại của cô, đợi cô đến gần, cô thấy đúng là điện thoại của mình. Thậm chí ngay cả mặt khẩu cũng bị anh giải được.

Cô vừa đến anh đã quay đầu, biểu cảm "bị anh tóm rồi", nhìn chằm chằm cô rồi cười, cười đến đổi lộ ra hàm răng ngay ngắn, vừa nhìn đã biết anh lại bắt đầu ngạo mạn.

Cô quỳ hai chân lên giường, sắc mặt hơi đỏ, duỗi tay định cướp lại điện thoại của mình.

Tần Thâm giơ tay lên, vẻ mặt "em với không tới", vô cùng đắc ý.

Bạch Đờ đảo mắt, vớ tay qua tìm điện thoại của Tần Thâm cách đó không xa, quả nhiên Tần Thâm mở to mắt nhìn, thấy Bạch Đờ mở màn hình anh ra, Bạch Đờ cúi đầu xem, đúng là hình của mình, đập vào mắt là hình ảnh năm đó cô ngồi xổm ở nhà ông nội Tần Thâm hái rau, trên trán còn có một ít bùn, nhe răng cười to với ống kính.

Ấn tượng cực sâu sắc với cái này là do lúc đó trên tay cô cầm rổ, anh đi theo hái cùng, sau đó trên mặt anh dính bùn, cô cười nhạo anh, không nghĩ là cười cười mà quên mất trên tay mình cũng có bùn, lau lau trán mình.

Lúc ấy Tần Thâm rất tâm cơ, cũng không nói gì, lấy điện thoại ra cố ý nói: "Tớ soi gương, nhìn xem có đúng là thật sự buồn cười như vậy không."

Bạch Đờ cười anh, trơ mắt theo dõi anh soi gương, khoảng thời gian đó anh thường xuyên đem tấm hình này uy hiếp cô.

Đòi cô hôn, yêu cầu cô không được nói chuyện với nam sinh.

Không ngờ, thế mà hiện tại dùng làm hình nền.

Mặt Bạch Đờ bất đắc dĩ đưa điện thoại cho anh nhìn, có phần ra vẻ tức giận nói: "Sao anh còn lấy tấm hình này... còn chê em không đủ mất mặt đúng không...."

Trái lại Tần Thâm thờ ơ, ngã lại xuống giường, lật người, đặt đầu lên trên đùi cô đang ngồi quỳ, nhìn cô từ dưới lên trên.

Nắm chặt tay cô, khế nói: "Nhưng tấm hình này thuộc quyền sở hữu của anh..."

Bạch Đờ liếc anh một cái, Tần Thâm cũng không biết xấu hổ cười rộ lên, hai tay vòng lấy eo cô đặt ở bụng, khe khế hỏi: "Mặt khẩu là sinh nhật của anh?..."

Anh lại hỏi: "Hừm?"

Bạch Đờ dứt khoát chịu đựng cảm giác xấu hổ sau khi bị tóm, bắt chước anh nói: "Nhưng mật khẩu này thuộc quyền sở hữu của em..."

Đột nhiên bụng cô bị cắn một cái, cúi đầu nhìn, kẻ đầu xỏ đang nháy cặp mắt đào hoa câu người của hấn cười với cô, Bạch Đờ nghe thấy anh được một tắc lại muốn tiến một thước nói: "VẬY em thử mật khẩu điện thoại của anh xem..."

Bạch Đờ nhìn dáng vẻ này của anh, trong đầu nảy ra một ý nghĩ theo bản năng, cô trực tiếp hành động, nhập ngày sinh của mình vào, quả nhiên — — mật khẩu vẫn là sinh nhật mình.

Cô còn chưa kịp nói gì, đã nghe Tần Thâm cười nói: "Cái mật khẩu này cũng thuộc quyền sở hữu của anh..." Anh nói xong thậm chí nhướn nhướn mày, cười rạng rỡ.

Bạch Đờ bị nhìn chăm chăm thực sự có hơi xấu hổ, sao cô cảm giác hai người bọn họ đang thi đấu...

Thật là! Cái này có gì hay ho đâu mà so bì.

Cô thần tốc giành lại điện thoại của mình, vừa định tắt, thoáng thấy trên thanh thông báo có một cuộc gọi chưa nhận, cô mở ra, dãy số cô có thể đọc lầu lầu.

Có lẽ là vừa rồi không tìm thấy cô, gọi điện thoại cho cô.

Chờ chút! Dường như Bạch Đờ nhớ tới gì đó, cô xuýt xoa một tiếng... làm cho tay Tần Thâm đang di chuyển trên lưng cô run run, nhẹ nhàng sờ... vậy cũng đau sao?

Bạch Đờ hoàn toàn không để ý Tần Thâm đang làm gì, trong đầu cô chỉ có một việc đó là hình như cô chưa từng cho anh số của mình, thế... tại sao Tần Thâm lại gọi điện thoại cho mình.... cái số này cũng là ngày vừa trở về ấy, Cố Thừa Phong mua điện thoại cho cô và sim cũng ở bên trong.

Cô nhớ tới khoảng thời gian thường xuyên nhận được số lạ, nghe máy nhưng lại không nói tiếng nào...

Hình như cô đã biết chút gì đó, Bạch Đờ cúi đầu, nhìn khuôn mặt vui trên bụng cô, người đàn ông gương mặt thỏa mãn.

"Sao anh có số điện thoại em?" Bạch Đờ se sẽ cất lời, giống như là đang hỏi anh đã ăn cơm chưa?

Lúc này tên nhóc Tàn Thâm phân tâm, không nghĩ nhiều như vậy, mở miệng liền nói: "Anh tìm Thẩm Quát..." Nói được nửa câu, anh há miệng chỉ muốn cắn bụng cô, rất lâu không thể khép lại, cặp mắt đào hoa nhìn cô chăm chú.

Bạch Đờ tự mình mở nhật ký cuộc gọi, miệng nhỏ chứa ý cười, chậm rãi đọc lên mấy dãy số.

"137 ** ** ** **"

"157 ** ** ** **"

"136 ** ** ** **"

"134 ** ** ** **"

"....."

Còn lại cô không đọc, vì cái người đàn ông đang nằm trên đùi cô lúc này, bỗng đứng đứng dậy, đè cô dưới thân, cúi đầu xuống hôn cô.

Mãi đến lúc cô không thở nổi, anh mới buông cô ra.

Nhưng vẫn không rời khỏi cô, áp lên người cô, lẩm bẫm bên tai Bạch Đờ: "Em không có lương tâm, biết số điện thoại anh cũng không gọi cho anh..."

Thấy giọng điệu này, vẫn còn tủi thân nổi lên.

Bạch Đờ không lên tiếng, Tần Thâm cũng không thèm để ý, vùi ở một bên cổ cô, thuận tay kéo chăn mền bên cạnh qua, đắp lên chân Bạch Đờ lộ ra ngoài.

Lại nói bên tai cô: "Anh đã nhớ em như vậy, em ngược lại, ngay trước mặt anh còn gọi điện thoại với người đàn ông khác..."

Còn chưa dứt lời, Bạch Đờ bật cười, vòng hai tay ôm lấy cổ anh.

"Nói gì đó, em với Cố Thừa Phong là bạn tốt, mấy ngày nay anh thái độ gì... anh còn nhớ không, em thấy anh ngay cả cái ánh mắt cũng không muốn cho em, em nào dám quấy rầy anh.... đã nhiều năm trôi qua như thế, lúc đó em đâu biết anh có còn là anh lúc trước hay không."

Tần Thâm làm bầm khế cắn ở cổ cô, lại nói: "Lúc đó giận em mà, không liên lạc với anh, còn ở cùng một chỗ với Cố Thừa Phong... anh có thể nhịn cũng coi là không tệ rồi, đàn ông đều bụng dạ hẹp hòi."

"Ồ? Thế sao anh đột nhiên không giận nữa rồi?" Bạch Đờ buồn cười hỏi, mắt thấy người đàn ông trong ngực lại sắp giận nữa, cô vội vàng vuốt vuốt lưng anh.

Tần Thâm lại hừ một tiếng, hung hăng nói: "Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, anh nghĩ vẫn là mang em về... hung hăng dạy dỗ..." Anh cũng không nói anh rất sợ... sợ hai người họ sẽ thật sự như vậy, anh mới không muốn! Và lại sĩ diện cái gì chứ... trước tiên đều có thể không cần.

Tần Thâm nói xong hai tay chống hai bên cô, cong môi cười cười, cúi người nói bên tai cô: "Chờ em khỏe rồi, lái suất bảy năm qua cả gốc lẫn lãi tính sổ một lượt với em."

Bạch Đờ: "Lái suất gì cơ?"

Tần Thâm lại bắt đầu chống lên, di chuyển phần eo tam giác ngược của mình, "Em nói xem?"

Bạch Đờ cảm giác nóng một trận, cứng rần... tối qua trải nghiệm cô đã biết rồi...

"Cảm nhận được sức mạnh của lõi suất không?" Tần Thâm ý xấu lại chuyển động.

Bạch Đờ che mặt, mắt không thấy mắt không thấy... Tần Thâm ngả ngớn.

"Không định giúp anh một tay?" Tần Thâm cúi xuống, cả người nằm trên cô, mười ngón đan chặt vào nhau.

Bạch Đờ bị hơi nóng vây quanh, đành phải nhúc nhích cơ thể, khẽ nói: "Giúp thế nào?"

Tần Thâm túm lấy tay cô đi xuống.

Chương 54

Phòng sột soạt một hồi, cuối cùng Tần Thâm vo khăn giấy thành một cục vũng vũng vàng vàng ném vào giữa thùng rác xa xa, anh cúi đầu, nhượng mày với Bạch Đờ, biểu cảm "Em thấy anh lợi hại chứ!"

Tay Bạch Đờ mới vô cùng, cô xoa cổ tay, vô lực liếc anh một cái, Tần Thâm đứng dậy mặc quần vào, sau khi anh dọn dẹp xong, Tần Thâm cụp mắt cười nhìn cô gái sắc mặt ửng đỏ nằm trên giường, tiến lên cúi xuống hôn mặt cô một cái, cắn vành tai cô, sau cùng lúc cô đang run run anh nhượng mày, vẻ mặt ngạo mạn nói: "Đi thôi, chúng ta đi ăn trước."

Anh nói xong cũng mặc kệ cô vẫn còn đỏ mặt, ẳm cô lên, ra khỏi cửa phòng ngủ sau đó đi xuống cầu thang, Tần Thâm cố tình xóc nảy hai lần, tay Bạch Đờ vốn đang rũ xuống ôm lấy cổ anh theo bản năng.

Cô im lặng, cái mánh khóe này Tần Thâm thường dùng! Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn Tần Thâm, chỉ thấy anh bặm môi, muốn cười nhưng lại nén... cô biết anh tiểu tâm cơ nhất...

Nhưng bị anh nghịch một phát như thế, hình như ý xấu hổ của mình cũng tản đi rất nhiều.

Hai người đến sảnh tầng một, Tần Thâm đặt cô xuống đất, tìm đôi giày nhỏ màu trắng kia của cô, nhắc chân cô lên giúp cô đeo vào, Bạch Đờ vội vàng rút về: "Em tự đeo được rồi."

Tần Thâm "chặc" một tiếng, lại kéo chân cô qua, khóe miệng cong lên cười tà, ngồi xổm xuống ngẩng đầu nhìn Bạch Đờ, ý xấu néo néo chân cô, dùng ngữ khí mặt không đỏ tim không đập nói một câu: "Em giúp anh rồi, anh cũng giúp em."

Bạch Đờ thật sự rất rất muốn cạy đầu anh ra, nhìn xem bên trong ngoài chuyện kia có còn chuyện nào khác nữa không.

Tần Thâm thấy Bạch Đờ bắt đắc dĩ mím môi, anh nhanh chóng đeo giày cho cô.

Vì anh ngồi xổm, việc thấy vết thương trên hai chân cô là không tránh khỏi, anh cúi đầu, không thấy được cảm xúc, Bạch Đờ cảm giác anh đặt tay lên, thậm chí còn dịu dàng vuốt ve, phút chốc cô cảm thấy cái vết sẹo này đối với mình mà nói, càng thêm quan trọng.

Nhưng mắt thấy cảm xúc của người đàn ông ngồi dưới đất có phần không đúng, Bạch Đờ liền để tay trên đầu anh, trấn an: "Không sao, đã hết đau từ lâu rồi."

Tần Thâm lái xe đến một tiệm ăn thường ở địa phương, anh xuống xe, mở cửa ghế phụ, nắm tay Bạch Đờ qua, cười nhạt nói: "Đến rồi."

Bạch Đờ cảm giác nụ cười của anh từ tối hôm qua đến giờ vẫn còn trên mặt, cô cũng hoài nghi có phải đóng hai cái đinh ở trên mặt không...

Thấy Bạch Đờ không phản ứng, Tần Thâm bế cô xuống xe, trong miệng muốn ăn đòn nói: "Muốn anh ẵm thì nói thẳng đi... anh mong vô cùng đây."

Bạch Đờ nghe câu nói này lập tức tránh khỏi cái ẵm của Tần Thâm, nháy xuống đi phía trước, ở phía sau Tần Thâm hối hận, sớm biết đã không nói, còn có thể ôm một cái nữa.

Hai người đi vào, một cặp vợ chồng trung niên ngồi bên trong, thấy có người liền đứng dậy đưa menu qua, Tần Thâm kéo ghế ra, dắt Bạch Đờ ngồi xuống, bản thân ngồi bên cạnh cô.

"Quán này rất thanh đạm, khoảng thời gian trước Thẩm Quát dẫn anh ăn rồi..." Nói xong cầm lấy menu, đưa cho Bạch Đồi, "Em xem xem muốn ăn gì."

Tần Thâm cúi người bên cạnh cô, tựa đầu lên cổ, má và tai cô, hai người cực kì dính nhau.

Bạch Đồi tự nhiên gọi đậu hũ dồn thịt, rau xào tỏi, cà tím kho, suốt năm lớp Mười hai miễn là chỉ có hai người ở cạnh nhau, anh sẽ dựa vào mình như vậy, cơ thể quen với việc này hơn là suy nghĩ, một chút cũng không bài xích, cô duỗi tay đưa menu cho Tần Thâm.

Tần Thâm nhận lấy, lại gọi rất nhiều đồ ăn, mãi đến lúc Bạch Đồi lên tiếng ngăn lại, anh mới dừng tay.

Tần Thâm tựa đầu ở cổ cô, kéo tay cô qua, chạm rãi ngấm nghĩa, Bạch Đồi nghiêng đầu lờm anh một cái, cô cảm giác ngoại trừ vẻ ngoài điềm tĩnh chút, thân hình cao lớn chút, còn lại cô cảm thấy không thay đổi chút gì, vẫn ấu trĩ như vậy, dính như vậy.

Đến tận lúc ông chủ mang thức ăn lên lặng lẽ quan sát hai người một chút, vai Bạch Đồi run run, Tần Thâm mới không nở mà cau mày rời khỏi cô.

Sau khi hai người ăn xong, Tần Thâm lại dắt Bạch Đồi đi mua nội y.

Lúc Tần Thâm đang nhìn chăm chú, Bạch Đồi đi vào thử, Tần Thâm nhìn nội y khắp nơi, anh hoàn toàn không hiểu...

Anh chỉ từng tiếp xúc hai lần, tối qua và đêm của bảy năm trước.

Nên chỉ cần là số của Bạch Đồi anh đều trực tiếp mua...

Bạch Đồi ngăn lại kịp thời, "Không dùng nhiều như vậy..." Bạch Đồi chọn mấy bộ đưa nhân viên phục vụ, hỏi: "Bao nhiêu tiền ạ?", cô vừa hỏi vừa lấy tiền ra, nhân viên phục vụ vừa tính nói, Tần Thâm ở sau

lưng một tay ôm lấy Bạch Đờ, trực tiếp đưa thẻ đến, dừng dừng nói với người phục vụ: "Không có mặt khẩu, quẹt thẻ."

Bạch Đờ quay đầu lờm anh, Tần Thâm lấy tay che mắt không nhìn cô, còn nói: "Những cái số của bạn gái tôi vừa rồi mua toàn bộ."

Lúc ra cửa, tay Tần Thâm xách một cái túi lớn, tất cả đều là nội y vừa này, may mà nhân viên phục vụ có tâm, không phải một bộ một cái túi, mà là bỏ vào trong một cái túi lớn, nhưng mặt trên vẫn in một cái logo thật to của tiệm.

Trái lại Tần Thâm không quan tâm, chỉ là Bạch Đờ có phần xấu hổ, cô muốn để mình cầm, nhưng anh không chịu.

Cuối cùng Bạch Đờ ném ánh mắt sang nói một câu: "Em cảm thấy anh trở nên không nghe lời chút nào..." Tần Thâm buồn cười, một tay ôm lấy cô, Bạch Đờ giãy giụa hai lần nhưng không thoát được, dứt khoát để anh ôm.

"Anh đâu có không nghe lời, chỉ là cái túi quá lớn, anh xách được rồi, với lại anh kiếm tiền không cho em xài, cho ai xài?"

Tuy Tần Thâm bình đạm nói một hai câu này, nhưng Bạch Đờ lại cười vui vẻ, cô đưa tay ôm eo Tần Thâm.

Tần Thâm cong môi hơi khom lưng, cúi đầu khế hôn cô một cái, tựa cằm trên đầu cô, nghiêm túc điềm tĩnh nói: "Anh sẽ nghe lời mà."

Bạch Đờ ôm Tần Thâm, vùi ở lồng ngực anh gật đầu, "Ừm."

Chỉ trong nháy mắt hai người nghe thấy một tiếng thét chói tai, Bạch Đờ quay đầu lại, thấy có mấy nữ sinh chạy đến phía bọn họ, Tần Thâm nhanh chóng dắt Bạch Đờ vào thang máy, xuống chỗ đậu xe dưới tầng hầm.

Bạch Đờ nhớ ngày đó cô vừa trở về Cố Thừa Phong đưa cô đến trung tâm thương mại, lúc đó cũng rất nhiều người vây quanh anh.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Thâm đã đến bên cạnh xe, anh mở cửa rồi dắt Bạch Đồi ngồi vào ghế phụ.

Bạch Đồi cười gheo anh: "Sao anh còn có fan hâm mộ vậy?"

Tần Thâm bị cô cười nói, cúi xuống, nhéo nhéo mặt cô, "Anh Thâm của em có fan hâm mộ kỳ lạ lắm sao?"

Bạch Đồi vỗ tay anh rớt xuống, lấy lòng nói: "Vâng vâng vâng... không kì lạ..."

Tần Thâm ấn đầu cô vào ngực mình, buồn cười nói: "Anh cũng không biết, không tương tác với bọn họ bao giờ."

Bạch Đồi nhéo eo Tần Thâm một cái, không một chút mỡ thừa, rắn chắc vô cùng.

Cô dứt khoát bỏ, vỗ vỗ lưng anh, "Biết rồi, em chưa nói gì, lái xe đi..."

Tần Thâm thuận tay vò tóc cô một cái, trước khi Bạch Đồi mắt trợn ngược đã quay người đi tới ghế lái.

Chương 55

Trên đường đi Tần Thâm vẫn cứ dắt tay cô, không chịu thả, Bạch Đờ "chặc" một tiếng, "Anh lái xe đấy, thế này rất nguy hiểm, lái xe an toàn là quan trọng nhất!"

Tần Thâm làm bầm, bỗng dừng đến đèn đỏ, anh dừng xe, quay mặt Bạch Đờ về phía anh, "Sao thế? Em nghi ngờ tài lái xe của anh Thâm em?"

Bạch Đờ mím môi, còn chưa lên tiếng, Tần Thâm hừ cười, "Em không biết, không thể nghi ngờ tài lái xe của đàn ông sao? Đồng thời còn có kỹ thuật trên giường nữa, em hiểu không?"

Anh nói xong bộ dạng "em thấy anh ngẫu chứ", Bạch Đờ thờ dài, cô thật mệt mỏi mà...

Tại sao anh luôn luôn nghiêm túc với chuyện này như thế, cô cũng chưa từng nói kỹ thuật của anh không tốt.

Bạch Đờ quay đầu, hắng giọng một cái nói: "A Thâm..."

Tần Thâm nhìn cô chăm chăm, nhướn mày cười mỉm.

Bạch Đờ do dự, Tần Thâm híp mắt, cô cảm giác chỉ cần cô nói cái gì không tốt anh sẽ lập tức cuống cuồng với mình!

"Có phải anh không tự tin lắm đúng không?" Cô hỏi.

Vốn cho rằng Tần Thâm sẽ chối và tranh luận với mình, ai ngờ! Anh nắm chặt tay cô, hung hăng cắn một cái, sau đó không biết xấu hổ cười nói: "Dù gì đi nữa khiến em dục tiên dục tử xin tha anh đã thỏa

mãn rồi, hơn nữa... kích thích của anh rõ như ban ngày, người ngất đi đêm đó là ai?"

Trong đầu Bạch Đờ "a" một tiếng, tia lí trí cuối cùng sụp đổ, cô nhanh chóng rút tay về, trên mặt toát ra hơi nóng.

Tần Thâm cầm lại, nắm chặt tay cô không thả.

Hai người vừa tới nhà, điện thoại Tần Thâm đã vang lên, anh cầm lên nghe máy, không biết đầu bên kia nói gì, anh "ừ" rồi cúp điện thoại.

Xe mới vừa dừng lại bị anh khởi động, Bạch Đờ hỏi: "Lại phải ra ngoài?"

Tần Thâm ừ một tiếng, nắm tay Bạch Đờ qua, mắt nhìn phía trước, bình thản nói: "Đến công ty một chuyến."

"Thế nếu không em ở nhà chờ anh?" Vừa dứt lời, Tần Thâm đã "hừ" nói: "Không được, em đi cùng anh."

Anh nghĩ tới điều gì đó, cười nói: "Đợi lát nữa, gặp người quen em nhất định sẽ vui..."

Hai người đậu xe dưới tầng hầm, Tần Thâm ấn thang máy, đến tầng cao nhất của công ty.

Thang máy "ting" một tiếng, cửa mở.

Tần Thâm dắt Bạch Đờ đi ra ngoài, tầng lầu này rất lớn, nhìn qua có hơi trống trải nhưng cách trang trí không hề lạc điệu.

Đập vào mắt là màu trắng xám của tường, ghế sofa, bàn trà. Cách đó không xa còn có một bàn làm việc không lớn không nhỏ. Sau bàn làm việc là cửa kính, bên trên có cửa thông gió, không nhìn được bên trong.

Một người đàn ông trung niên đang ở trước bàn làm việc đứng lên, thấy là Tần Thâm, rảo bước đến, cong môi khế gặt đầu: "Tần tổng..."

Tần Thâm gặt đầu, dắt Bạch Đồi đi đến cửa kính, mở cửa.

Vừa vào đã thấy một bàn làm việc rất lớn, cộng thêm một tủ sách vô cùng lớn ở phía sau.

Phía trên xếp rất nhiều quyển sách, còn có mấy cái cúp.

Bạch Đồi nhìn lần lượt, phát hiện có rất nhiều bức ảnh, đều là Tần Thâm mặc âu phục, ngồi trên ghế sofa, xung quanh còn có rất nhiều camera.

Bạch Đồi vươn tay ra, xoa lên Tần Thâm trong bức hình.

Mà phía sau, Tần Thâm bắt lấy tay cô, lại xoay người cô, để tay của cô trên mặt mình, từ từ cong môi, không biết xấu hổ nói: "Có người thật đây rồi còn xem ảnh làm gì..."

Bạch Đồi nhân tiện véo mặt anh một cái, Tần Thâm cũng không còn là thiếu niên chỉ nắm tay cũng xấu hổ, anh vừa nhìn cô đã không nhận được, hai người lại hôn nhau.

Đang lúc hôn say đắm, một giọng nói xuất hiện, gián đoạn hai người.

"Tần Thâm, rốt cuộc cậu cũng chịu đến công ty rồi, không phá được giới hạn một ngày không đến."

Người nói là một người đàn ông, Bạch Đồi nhú mày ngẫm nghĩ, giọng nói này quen quen.

Hai người quay đầu nhìn sang, trong mắt Bạch Đồi kinh hỉ bao nhiêu thì Tần Thâm lờm người đến.

Người nọ mặc quần âu màu đen, bên ngoài mặc một cái áo khoác bomber màu cà phê.

Là hình dáng trước đây Bạch Đờ quen thuộc nhất -- Thành Tuyền.

Bạch Đờ khẽ cong môi, dường như có phần ngoài ý muốn, mà Thành Tuyền thì sao? Anh ta đứng ở cửa ra vào, tỉ mỉ quan sát cô.

Đột nhiên anh ta bừng tỉnh, kích động a một tiếng, chỉ về phía cô nói: "A Đờ! Có phải là A Đờ không?..."

Bạch Đờ kích động gật đầu, vội vàng trả lời: "Là em, anh Tuyền." Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Đờ thấy Thành Tuyền chạy đến phía mình, tốc độ nhanh đến nỗi cô không kịp phản ứng, anh ta đã ở trước mặt.

Anh giống như trước, ôm lấy cô, theo bản năng Bạch Đờ liếc mắt nhìn Tần Thâm, mà người nọ thế nào?

Mặt Tần Thâm đen không ra hình thù gì, Bạch Đờ giật mình, chưa quên lần lớp Mười hai kia, có một nam sinh chỉ là nói đôi câu với cô, khi đó Bạch Đờ cười mấy lần, bị Tần Thâm bắt gặp, xé chiều hôm ấy, anh chặn nam sinh kia lại, cảnh cáo cậu ta một phen, lại kéo cô vào trong rừng cây nhỏ.

Cô chưa quên anh tức giận cảnh cáo lúc ấy.

"Không được nói chuyện với nam sinh khác. Nếu không tớ sẽ tìm bọn họ gây sự."

Thế là Bạch Đờ ồ một tiếng vỗ vỗ vai Thành Tuyền, cười nhạt nói: "Anh Tuyền, anh buông em ra trước, bụng em không thoải mái."

Thành Tuyền nghe xong, lập tức để cô xuống, nắm lấy tay cô, hỏi: "Mấy năm qua em đi đâu, lúc đó nói dọn đi liền dọn đi..."

Còn chưa dứt lời, Bạch Đờ lập tức hỏi: "Em dọn đi rồi?"

Thành Tuyền lừ mắt, thưởng cô một cái cốc đầu, "Tự em rời đi, còn giả bộ!"

Bạch Đờ xấu hổ cười hai tiếng, "Em nhớ không nói với anh dọn đi mà..."

Nói còn chưa hết, vừa nói Thành Tuyền lại nguýt cô một cái, "Em nói còn không biết xấu hổ... đi cũng không nói cho tụi anh biết. Bạn mẹ em còn phải đến thông báo cho hàng xóm láng giềng."

Bạch Đờ cả kinh, bỗng dưng túm lấy Thành Tuyền, giọng run run hỏi: "Người đó.... có phải là nam không? Người cao cao, ấn đường có cái nốt ruồi."

Thành Tuyền bị Bạch Đờ phản ứng làm cho hoảng, anh ta ngẫm nghĩ kỹ càng, lắc đầu: "Không phải... người đó rất thấp, và lại là một người nam trung niên đầy mỡ."

"Có điều, mấy năm qua em đã đi đâu?" Thành Tuyền lại hỏi, Bạch Đờ từ trong hồi ức hoàn hồn, ấp úng nhìn về những chỗ khác, không cẩn thận, thấy Tần Thâm đứng bên người cô chăm chú nhìn, dường như trong mắt anh cũng có quan tâm tò mò chuyện này, nhưng anh kiềm chế.

Bạch Đờ hắng giọng một cái, "Em với mẹ em, đến một thành phố khác, mẹ em đột nhiên khởi ý, em cũng không kịp nói cho bọn anh biết."

Thành Tuyền còn muốn hỏi gì đó, Bạch Đờ ngắt ngang, "Thôi, đừng chỉ nói em, sao anh lại ở đây?"

Thành Tuyền chỉ chỉ mình, "Em nói anh hả?"

"Ha ha, nhắc tới cũng là duyên phận, thì cái ngày em đi ấy, anh thấy Tần Thâm vẫn đứng ở kia... Lúc đầu trời lại đổ mưa to, anh gọi Tần Thâm vào nhà, cậu ta liền đến. Nhưng không lâu sau đúng lúc có người nói cho anh em và mẹ em đã đi rồi.... a đúng rồi."

Thành Tuyền nói đến đây, lại tìm ra một vấn đề, "Lúc ấy hai người bọn em xảy ra chuyện gì... anh thấy Tần Thâm cũng không biết

chuyện em đi này... em không biết đêm đó Tần Thâm --"

Còn chưa nói xong, Tần Thâm sốt ruột ngắt lời, "Thành Tuyền, đưa tài liệu cho tôi."

Bạch Đồ nhìn sang, hình như tai Tần Thâm hơi đỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Trang Chu: ờm... Tần Thâm, cậu thật tao đó...

Tần Thâm: xéo.

(*Tao: cột nhà (cử chỉ), lẳng lơ (tác phong)..)

Chương 56

+

Thành Tuyên nghe đập tay một cái, nói với Bạch Đồi tối nay mời cô ăn cơm, quay người ra ngoài tìm tài liệu cho Tần Thâm.

Bạch Đồi biết thừa vừa rồi nhất định Tần Thâm có chuyện gì giấu cô, nhưng anh không nói, cô cũng chẳng thể hỏi, giống như cô không nói về mấy năm qua, cũng không thấy anh hỏi tới, chỉ ngoại trừ cái lần ngày đó ở trên xe mà thôi.

Hai người hoàn toàn không còn gì để nói, dường như vừa rồi ở chung một chút, vì câu nói kia của Thành Tuyên mà xáo trộn.

Mắt thấy càng lúc càng chìm vào yên tĩnh, Bạch Đồi hắng giọng một cái, vừa tính cất lời, lại nghe thấy Tần Thâm nói: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Bạch Đồi biết tại sao Tần Thâm đột nhiên hỏi câu này, đơn giản vì anh cũng cảm thấy bầu không khí thế này rất quái dị.

Bạch Đồi nói đại: "Lẩu đi..." Vừa dứt lời, điện thoại đã vang lên, Bạch Đồi lấy ra nhìn, là điện thoại của Cố Thừa Phong, ba chữ to rõ ràng, đồng thời đập vào mắt Tần Thâm.

Trong lòng Bạch Đồi đang phiền muộn, cũng không để ý nhiều đến bộ dạng của anh, quay người trả lời điện thoại.

"Chuyện gì thế Thừa Phong?" Không biết đầu kia nói gì, Bạch Đồi gật đầu, lại nói: "VẬY NGÀY MAI TỚ ĐI LÀM..."

Bạch Đờ cúp điện thoại xong, xoay người lập tức thấy Tần Thâm có phần không tốt lắm, môi mím chặt, ánh mắt mất tự nhiên nhìn về phía khác, mà Bạch Đờ quen thuộc nhìn xuống, tay của anh vẫn nắm thành quyền, cô lập tức đã hiểu đây là biểu cảm gì, bèn tiến lên, khẽ giải thích: "Vừa rồi Cố Thừa Phong gọi cho em..." Vừa nói, Tần Thâm lập tức đặt tầm mắt lên người cô, chỉ là vẫn mím chặt môi nhưng ánh mắt lại dịu dàng đi rất nhiều.

Sao Bạch Đờ có thể không biết tâm tư của anh, chẳng qua là ghen rồi. Cô chợt cười khẽ một tiếng, duỗi tay, chậm chậm gỡ tay anh ra, mắt thấy Tần Thâm lại giở trò cáu kỉnh không chịu buông ra, cô đặt tay lên mắt anh, cô biết hai năm ấy ở bên anh, mỗi phút mỗi giây trong mắt anh đều là mình, kể cả mấy lần gặp nhau này, từ lần đầu tiên, cũng chỉ có cô trong mắt anh, cô biết.

Cô có phần tự trách mình, sao cô có thể quá đáng như thế, vì một câu của Tần Thâm, đã không chịu thua kém anh, trước mắt cũng là người cô yêu nhất, còn có tất cả yêu thương trong cặp mắt hoa đào kia, cô nên tin tưởng anh.

"Không phải em nói trở về có việc nhờ Cố Thừa Phong giúp sao? Sau đó cậu ấy tìm việc làm giúp em, nên vừa rồi cậu ấy gọi điện thoại đến hỏi em chừng nào đi làm." Quả nhiên vừa nói xong, sắc mặt Tần Thâm tốt hơn một chút, anh chủ động cúi đầu tạ ơn cho Bạch Đờ sờ mặt mình.

Duỗi tay vòng lấy eo cô, hơi hơi tủi thân nói: "Chỉ là anh... thấy em với cậu ta thân như vậy..."

Bạch Đờ thuận theo đến gần anh, tay vẫn đặt trên mặt anh, giải thích: "Em với cậu ta không có gì... em chỉ thích anh."

Trong mắt Tần Thâm rốt cuộc cũng có ý cười, anh mặt mày cong cong cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng, không mang theo bất cứ dục vọng nào.

Bạch Đờ ôm cổ anh, cuối cùng lúc anh buông cô ra, Bạch Đờ nghe thấy anh hỏi: "Ngày mai đi làm sao?"

Cô gật đầu, ừm một tiếng.

"Làm việc ở đâu?" Anh hỏi.

Bạch Đờ dè dặt đáp: "Công ty... của Cố Thừa Phong."

Quả nhiên, Tần Thâm nhanh chóng sa sầm mà tốc độ ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được, Bạch Đờ căng thẳng, lập tức nói tiếp: "Chỉ là em nợ tiền cậu ấy, đến lúc trả hết, em sẽ không làm nữa, được không?"

Tần Thâm bặm môi, suýt không viết mấy chữ to lên mặt: Không được!

Bạch Đờ cũng không biết nên nói thế nào, hai người lại trầm mặc, mãi đến khi Tần Thâm nói: "Anh trả là được rồi."

Bạch Đờ lắc đầu, chính cô còn không biết mình nợ bao nhiêu, chi tiêu mọi mặt, tất cả đều là cậu ta hỗ trợ, mặc dù cậu ta không nói, cũng không bảo trả, nhưng cô vẫn cảm thấy không thể lấy không của người ta, cô không muốn để Tần Thâm giúp đỡ, anh đối với cô đã đủ tốt rồi.

"Anh phải tin em, Tần Thâm." Câu này của Bạch Đờ có phần nghiêm nghị, làm cho Tần Thâm hơi sợ, cuối cùng anh vẫn gật đầu, nói: "Vậy em phải đáp ứng anh, anh đón em đi làm, vẫn phải về nhà ở, được chứ?"

Bạch Đờ thấy Tần Thâm lùi một bước, thế là cũng gật đầu, nói được.

Tần Thâm khom lưng hôn cô.

"Tối nay ăn gì." Bạch Đờ nghe vậy ngẩng đầu lên, "Không phải vừa nãy hỏi rồi sao?"

Tần Thâm tựa trán lên trán cô, hừ cười một tiếng, "Đừng tưởng là anh không biết vừa rồi em chỉ đắp bừa."

Tần Thâm ôm cô thật chặt, cúi đầu cắn tai cô một cái, đến lúc cô kêu đau, anh mới buông ra, giọng nói trầm thấp bên tai cô hỏi: "Nói mau, nếu không anh cũng không chỉ đơn giản cắn tai như vậy..."

Không trách suy nghĩ của Bạch Đờ... mà là hôm qua anh quá điên cuồng, nói chuyện kiểu này, cô đã muốn xiêu vẹo. Mà bây giờ Tần Thâm còn chẳng biết xấu hổ, tay còn di chuyển trên eo cô, Bạch Đờ tức giận lườm anh một cái, Tần Thâm thu lại, an phận ôm, tay khe khẽ vỗ lưng cô, "Nói nào, ăn gì."

Bạch Đờ ôm vòng eo cường tráng của anh, suy tư tỉ mỉ một lúc, nói: "Chúng mình tự nấu nhé."

Tần Thâm gật đầu, "Vậy lát nữa mình sẽ đi mua đồ ăn."

Vừa mới dứt lời, đã có người gõ cửa, Tần Thâm buông Bạch Đờ ra, xoa xoa tóc cô, mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Đờ thấy mặt người ngoài kia, chính là người đàn ông vừa rồi cô gặp ở ngoài cửa.

Không biết hai người bọn họ đang nói gì, Bạch Đờ buồn chán đứng lên, thường thức tấm ảnh vừa nãy chưa xem hết.

Bên trong đa số đều chụp ảnh chung với đàn ông, với phụ nữ đã ít lại càng ít, chỉ là nếu như có, cự ly khoảng cách cũng tương đối lớn, mà ảnh chụp với đàn ông đều là bắt tay.

Khóe môi Bạch Đờ cong lên.

Đột nhiên vừa quay đầu, cô thấy trên một tấm hình, chụp một mình Tần Thâm, anh mặc âu phục màu xám, cà vạt ngay ngắn, ngồi trên

ghế sofa, cơ bắp ở cánh tay căng cứng làm cho tay áo có vài nếp gấp.

Mà phía dưới tấm hình viết mấy chữ to: Ngày 26 tháng 4 năm 2015 chủ tịch tập đoàn TS Tàn Thâm, đồng ý phỏng vấn đài truyền hình CCT.

Cô nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt mấy ngày trước, lúc đó trong miệng mấy nữ sinh hình như cũng nói phỏng vấn của đài truyền hình gì đó, hơn nữa, hôm nọ Cố Thừa Phong cũng nói mình có thể xem thử, phỏng vấn của anh mấy năm qua, cho nên... rốt cuộc trong phỏng vấn có bí mật gì...

Cô nhớ kĩ ngày tháng bên dưới tấm ảnh trước mặt, Tàn Thâm ở đây, cô không nên xem những thứ này ở trước mặt anh.

Đang lúc cô hoàn hồn quay đầu, thấy Tàn Thâm vừa kết thúc cuộc trò chuyện, dường như tâm tình có phần không tốt.

Cô nghi hoặc: "Sao thế?"

Tàn Thâm thở dài, kéo cô vào ngực, giải thích: "Ngày mốt anh phải đi làm công ích..."

Bạch Đờ nghe hai chữ "công ích", theo bản năng cô nghĩ đến Cố Thừa Phong... cô và cậu ta gặp nhau cũng là vì công ích.

Hồi lâu cô không đáp lại, Tàn Thâm không khỏi buông cô ra, cặp mắt nhìn cô, mà tâm tư của Bạch Đờ vẫn đang bay xa, Tàn Thâm lầm tưởng là cô cũng không bỏ được mình, không tìm được trấn an: "Anh đã nghĩ kỹ rồi... em đi cùng với anh..."

Mới vừa nói xong, Bạch Đờ đã lắc đầu đầu tiên, cô ôm eo Tàn Thâm, giải thích: "Em còn phải đi làm, anh quên rồi?"

Tàn Thâm hừ một tiếng, anh đã sớm biết cô sẽ không đồng ý, cô vẫn như vậy, làm một việc sẽ nhất định phải cố gắng làm tốt, ai nói cũng

như thế, không thể rung chuyển được suy nghĩ của cô.

Bạch Đờ cười động viên Tần Thâm, hỏi: "Vậy anh phải đi bao lâu?"

Tần Thâm kiêu ngạo nhìn Bạch Đờ, biểu cảm trên mặt giống như viết mấy chữ to: "Em xem.. còn không phải là em không bỏ được anh..."

Thế nhưng mắt thấy Bạch Đờ không hỏi nữa, anh lập tức thu cái đuôi lại, nói: "Có lẽ khoảng một tuần." Anh nói đến đây thì ngừng một chút, hắng giọng nói tiếp: "Nếu như em nhớ anh, có thể gọi điện thoại cho anh, anh sẽ về sớm chút..."

Bạch Đờ bật cười, anh vẫn trẻ con như thế, vì thỏa mãn anh, Bạch Đờ lại hỏi: "Thế anh đi đâu?"

Tần Thâm nhớ đến tên của nơi đó, phút chốc anh lại rơi vào tâm trạng, mới không nên nói cho cô biết cái tên của vùng này, nếu không chắc chắn cô sẽ lập tức đoán được vì điều gì mà anh đến nơi đó.

Nơi đó là thành phố Tây, vùng anh đi đến vừa khéo tên là thôn Bạch. Có một chữ "Bạch", Tần Thâm nhỏ nhen, vì trả thù Bạch Đờ không đi cùng mình, nhỏ giọng hừ một tiếng: "Không nói cho em."

Bạch Đờ không thể tin nhìn anh, vẫn còn ấu trĩ thế này!

Hết chương 56.

Chương 57

Tần Thâm không chờ Thành Tuyền cầm tài liệu cho mình, mà anh tự đi xuống tìm Thành Tuyền, sẵn tiện có chuyện muốn nói.

Tầng bên dưới là phòng làm việc của nhân viên, Tần Thâm vừa đi, tất cả những nhân viên văn phòng (1) đang ngồi trước máy tính đều đứng lên, gật đầu với Tần Thâm, trong miệng còn nói: "Chủ tịch Tần."

(1) Gốc là nhân viên cổ cotten trắng: là một khái niệm được hình thành từ thời Pháp thuộc. Ở thời kỳ này những công nhân lao động chân tay được gọi là col-bleu (nhân viên cổ cotten xanh, cổ áo màu xanh - tức mặc áo xanh), còn những viên chức văn phòng thì gọi là col-blanc (tương tự: mặc áo trắng).

Tần Thâm gật đầu lại rồi lướt qua bọn họ, đi vào phòng làm việc của trưởng phòng.

Bên trong, Thành Tuyền vẫn đang lục lục tìm tìm tài liệu, mà Tần Thâm đi vào, trực tiếp duỗi tay hạ bìa kẹp tài liệu viết kế hoạch công ích xuống đầu anh ta.

Thành Tuyền kêu lên một tiếng, quay đầu lại, thấy là Tần Thâm, trái lại có phần ngỡ ngàng ngừng gãi gãi đầu, sau đó thấy Tần Thâm không có biểu cảm gì nhiều, anh ta thoáng nhìn qua phía sau anh, hỏi: "A Đờ đâu?"

Tần Thâm tốc chiến tốc thắng, ký tên vào chỗ vừa nãy anh ta đã nói cần ký trong điện thoại, sau đó ngẩng đầu lên nói với Tần Thâm: "Đang ở trên --" Tần Thâm nói đến đây, dừng lại chốc lát, híp mắt nhìn Thành Tuyền từ trên cao xuống, bỗng dưng cười mỉm một cái, nói với anh ta: "Anh Tuyền..."

Thành Tuyên ngạc nhiên, có phần thụ sủng nhược kinh quan sát Tần Thâm, tiếp theo hơi sợ nhìn anh.

"Anh Thâm."

Tần Thâm đưa bìa kẹp tài liệu cho Thành Tuyên, thân thiết vỗ vỗ bả vai anh ta, sau đó tiến hành thương lượng: "Vừa rồi... Chuyện anh định nói kia... anh còn nhớ chứ?"

Thành Tuyên nhíu mày suy tư một lúc, đột nhiên bừng tỉnh "à" lên, "Cậu nói là đêm cậu ở --" còn chưa nói xong, Tần Thâm giơ ngón trỏ lên "suyt" một tiếng, anh em thân mà nói với Thành Tuyên: "Chuyện này, hãy để cho nó qua đi... dù sao..."

Anh còn chưa dứt lời, Thành Tuyên cười ha ha, nói với Tần Thâm: "Ha ha ha ha... Cậu sợ tôi nói cho Bạch Đờ, cậu cảm thấy mất mặt à..."

Tần Thâm không thể phủ nhận gật đầu, e rằng hoàn toàn chính xác, hành động ngày ấy của anh thật sự.. một lời khó nói hết.

Thấy Thành Tuyên vẫn còn đắm chìm bên trong thế giới của anh ta, Tần Thâm hắng giọng, tiếp tục thương lượng: "Vì thế nên... thân là đàn ông, coi như anh giúp tôi, đừng nói nữa..."

Thành Tuyên cười đến đê tiện, nhướn mày với Tần Thâm, "Không nói cũng được..."

Tần Thâm cong môi, "Không phải lần trước anh nói muốn nghỉ phép sao? Tôi đồng ý cho anh nghỉ." Vừa dứt lời, Thành Tuyên nói một tiếng đồng ý, hai người thỏa thuận thành công, Tần Thâm lại đưa tài liệu cho Thành Tuyên lần nữa.

"Nhưng mà, trước tiên vẫn chuẩn bị nhân lực và vật chất cần thiết cho lúc hoạt động công ích..."

Tuy Thành Tuyền cà lơ phất phơ, nhưng vẫn làm tốt việc của mình, anh ta gạt đầu, nhận tài liệu, mở ra xem, bên trên là mấy tấm hình, dưới góc phải tấm ảnh còn in vài chữ to, thôn Bạch gia thành phố Tây.

Tần Thâm quay trở lại tầng trên, thấy Bạch Đờ đang ngồi trên ghế chủ tịch, trong tay nắm nghía cây bút máy của anh, trên môi còn chứa ý cười.

Ngón trỏ Tần Thâm sờ chóp mũi, dưới ánh mắt mãnh liệt của Bạch Đờ mà tiến lên, ôm lấy cô, anh ngồi trên ghế chủ tịch, đặt cô trên đùi mình.

"Buồn cười như vậy?" Tần Thâm nhìn cô gái trước mắt, vẫn cười suốt, bất đắc dĩ hỏi.

Bạch Đờ gạt đầu, cầm cây bút máy kia trong tay, hỏi: "Cái này là năm đó em tặng?"

Tần Thâm nhướn mày, không nói lời nào.

Bạch Đờ cũng không giận, liền cầm một tờ giấy trên bàn qua, mở nắp bút máy ra, trên trang giấy trắng viết hai chữ: Tần Thâm.

Mà người chủ nhân kia, anh tựa cằm lên cổ cô, nhìn hai chữ nọ trên giấy, nhếch môi cười to, anh vươn tay, nắm chặt tay cô đang cầm bút, ở bên cạnh tên anh, nhất bút nhất họa viết hai cái chữ to khác: Bạch Đờ.

Ngay lúc viết xong chữ "Đờ" cuối cùng, Bạch Đờ nghe thấy anh "ừ" khe khẽ, tiếp theo anh nói: "Đúng là năm đó em tặng."

Trong lòng Bạch Đờ đã sớm biết, chỉ là nghe thấy chính miệng anh thừa nhận, trong lòng vẫn rạo rức một trận.

Hai người đẩy xe mua sắm đi dạo khu bán rau quả và hải sản trong siêu thị. Tần Thâm thành thạo đi đến khu đùi gà, cầm lấy kẹp, chọn

mấy cái tương đối tươi trong tủ đá chất đầy đùi gà. Bạch Đờ theo sau lưng, nhìn bóng lưng Tần Thâm, ngược lại cảm thấy anh giống như là nội trợ, mua đồ, lựa chọn mọi thứ đều đúng chỗ.

Trên đường về, Tần Thâm lái xe, Bạch Đờ ngồi ghế phụ nhìn phong cảnh chợt lóe lên bên ngoài cửa cô, cô tấm tắc một tiếng, hỏi vấn đề vừa rồi đã muốn hỏi.

Tần Thâm bị cô làm cho chú ý, nhân lúc đèn đỏ, anh quay đầu nhìn cô, Bạch Đờ hắng giọng một cái, hỏi: "Anh thường xuyên nấu ăn?"

Tần Thâm nhìn cô, vẻ mặt đó, còn tưởng muốn hỏi chuyện gì lớn, anh nở nụ cười, cúi người bóp mặt Bạch Đờ một cái, nhíu mày nói: "Gầy rồi." Bạch Đờ tặc lưỡi, đúng lúc đèn xanh, Tần Thâm nhìn phía trước, nói một câu: "Chỉ là thói quen thôi..."

Bạch Đờ cũng không nghĩ nhiều, Tần Thâm dừng xe xong, cô cũng xuống xe theo, một tay anh xách túi, tay còn lại dắt Bạch Đờ, lúc đến cửa, Tần Thâm loay hoay cái khóa một chút, nói với Bạch Đờ: "Em để ngón trở lên đi."

Bạch Đờ nghe lời để lên, "ting" một tiếng, tiếng của robot vang lên: "Vân tay ghi vào thành công."

Tần Thâm nghe vậy nở nụ cười, Bạch Đờ cong môi.

Hai người phối hợp làm xong bữa tối, sau khi ăn xong, Bạch Đờ liếc mắt nhìn cửa sổ, gió lạnh vẫn gào thét, cách cửa sổ sát đất cũng có thể nghe thấy tiếng vù vù, cô nhìn ra xa.

Đột nhiên hai cánh tay mạnh mẽ từ phía sau lưng vòng chặt eo cô, Bạch Đờ thuận thế lùi về sau, dựa vào người anh.

Cửa sổ phản chiếu nụ cười tươi của anh, cặp mắt nhìn cô, trong lòng Bạch Đờ hơi xao động, anh buồn cười một tiếng: "Con heo lười."

Sau khi hai người tắm xong, Tần Thâm ôm Bạch Đồ nằm trên người anh, yên phận nằm trên giường, hai người câu đờc câu không tán gẫu mãi đến lúc trời tối người yên, gió bắc gào thét, Tần Thâm nói mấy câu, đờc hồi lâu Bạch Đồ cũng không đờc lại, anh cúi đầu nhìn, cô gái trong ngực đã an tâm ngủ say, Tần Thâm đờc cô sang một bên, đờc tay qua đầu cô, đờc cô gối lên cánh tay mình, tay còn lại vòng ra sau lưng ôm chặt lấy cô.

Mặc dù gió lạnh gào thét bên ngoài, nhưng trong phòng một đôi bích nhân (2) ôm nhau ngủ, ấm áp sưởi ấm.

(2) Bích nhân: là một đôi nam nữ cực kì cực kì xứng đôi.

Đờc hồ báo thức vừa vang lên, Bạch Đồ vẫn chưa đờc, trái lại Tần Thâm chỉnh đờc thoại cô thành im lặng, sau đờc đờc kín chặn cho cô, đờc đờc xuống giường.

Bạch Đồ tỉnh đờc sau giấc ngủ, xem thời gian đờc, đã 8 giờ 40 phút sáng, cô bị đờc giặt mình một cái, giờ làm việc là 9 giờ rưỡi. Rõ ràng cô đã đờc đờc hồ báo thức.

Cô nhìn bên cạnh, Tần Thâm không ở đờc, thoáng nhìn qua tin nhắn nhắc nhở, mấy cái đờc hồ báo thức, cô liếc nhìn phím âm thanh, đã tắt đờc rồi.

Cô đờc trán, chắc chắn là chuyện tốt của Tần Thâm, Bạch Đồ lập tức đờc đờc, lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ trang phục, giặt nhẵn mác xuống, vợi vợi vàng vàng mặc lên người, cuối cùng sau khi rửa mặt và súc miệng xong, vừa mở cửa phòng đã thấy Tần Thâm giờ tay lên chuẩn bị gõ cửa.

Tần Thâm đờc miến trong tay cho Bạch Đồ, "Em ăn trước, ăn xong rồi đờc."

Bạch Đồ lắc đầu, nhìn đờc thoại một cái, "Không đờc, em sắp muộn rồi."

Tần Thâm gấp trứng gà đưa tới miệng cô, nói: "Không sao, anh lái xe rất nhanh, một lúc là đến, tin anh.."

Trước giờ Bạch Đờ đều vô thức nghe Tần Thâm, lần này cũng không ngoại lệ, cô mở to miệng, nuốt vào.

Ăn hết bát miến, đã 9 giờ 10 phút, Bạch Đờ vội vã đi đến cửa nhà, Tần Thâm không ưa, từ phía sau ôm ngang lấy cô, giọng nói mang theo chút ghen tuông hỏi: "Nôn nóng đi gặp người đàn ông khác như vậy?"

Bạch Đờ bị câu nói này chọc cười, một tay ôm lấy cổ anh, tay khác búng trán anh một cái, cười nói: "Anh nói gì đó... đàn ông bên ngoài, đâu đẹp bằng anh."

Tần Thâm được dỗ cười đến đổi mặt kiêu ngạo, anh hừ một tiếng: "Xem như em thức thời."

Anh biết tính cách của Bạch Đờ, ngày đầu tiên đi làm hiển nhiên không chịu đến trễ, cô luôn luôn tận tâm với công việc, ngay cả chức lớp phó học tập trong lớp cô cũng được khen ngợi không ngừng.

Sau khi Tần Thâm ở cửa nhà giúp cô đeo giày xong, anh cũng đeo giày vào, dắt cô lên xe ngồi, trên đường đi chạy rất nhanh, cuối cùng tới công ty Cổ Thừa Phong.

Bạch Đờ nhìn thời gian, 9 giờ 25 phút, bởi vậy có thể thấy Tần Thâm lái nhanh bao nhiêu, cô quay người nói với Tần Thâm: "Em đi xuống... anh cũng đi làm đi."

Tần Thâm nhướng mày, ngả ngớn mà nói: "Cô em xinh đẹp... không cho ít phúc lợi?"

Bạch Đờ lập tức nhớ đến năm lớp Mười một anh chạy xe máy ở cổng trường học, nói với cô: "Cô em xinh đẹp... có đi không?"

Cô nghĩ đến đây phút chốc cười ra tiếng, hiển nhiên biết phúc lợi Tần Thâm nói là gì, cô tiến lên cúi người xuống, hôn má Tần Thâm một cái, cuối cùng cũng luyến tiếc nói: "Em thật sự phải đi rồi... buổi tối gặp."

Tần Thâm làm bầm không lên tiếng, nhưng cũng không ngăn cản Bạch Đờ xuống xe.

Buổi trưa, rốt cuộc Bạch Đờ cũng biết tại sao buổi sáng, Tần Thâm không nói lời nào, vì lúc này anh quang minh chính đại đi vào phòng làm việc, dưới ánh mắt nóng bỏng của rất nhiều người, dặt tay Bạch Đờ, Bạch Đờ có phần ngượng ngùng giã giụa một cái, Tần Thâm vừa nhìn, như óng mào với cô, nhìn Cố Thừa Phong cách đó không xa chạy đến nói: "Đi thôi... công ty này không đến mức không tử tế như thế, không cho nhân viên ra ngoài ăn trưa chứ."

Bạch Đờ đỡ trán, không biết lúc nào tính trẻ con của Tần Thâm mới có thể bỏ.

Nhưng cô cũng để anh tùy ý dặt mình, dù sao cô cũng biết, Tần Thâm ghen, vị chua kia cũng không phải lớn một cách bình thường.

Chương 58

Tần Thâm thấy Cố Thừa Phong đi càng lúc càng gần, anh đột nhiên cong môi cười một tiếng, nói với cậu ta: "Từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ... Thừa Phong."

Hiển nhiên Cố Thừa Phong không để ý tới khiêu khích của anh, chỉ là hướng về phía Bạch Đồ nói: "Cậu và Tần Thâm muốn đi ăn trưa à?"

Bạch Đồ gật đầu, nói với Cố Thừa Phong: "Vậy chúng tớ đi trước..."

Cố Thừa Phong gật đầu, Bạch Đồ đẩy Tần Thâm cực kì không tình nguyện đi ra ngoài, ra đến bên ngoài, Bạch Đồ chặc một tiếng, có phần buồn bực hỏi: "Anh còn muốn ăn hay không?"

Tần Thâm cắn cắn má, nói: "Ăn." Hiển nhiên Bạch Đồ biết tính nhỏ nhen của Tần Thâm, đơn thuần chỉ là vừa rồi không để anh kiêu ngạo đôi lời trước mặt Cố Thừa Phong, có phần tức giận.

Bạch Đồ liếc Tần Thâm vẫn không chịu thua kém một cái, cô tặc lưỡi, hỏi một câu hăm dọa: "Không phải anh nói anh sẽ nghe lời sao?"

Tần Thâm bị nghẹn họng, sượng mặt.

Cuối cùng lúc thấy Bạch Đồ bỏ anh tiếp tục đi, anh lập tức cảm thấy tủi thân, chột đuổi theo, dắt tay cô, hơi ấm ức nói: "Em cũng không dễ anh..."

Bạch Đồ quay người, néo néo mặt của anh, ngữ khí có phần giống như đang nói chuyện với tiểu bằng hữu, "Em đã nói với anh em và Cố Thừa Phong không có gì, anh không cần lúc nào cũng xem Cố Thừa Phong làm tình địch... cậu ấy là người em rất biết ơn, em

không biết nói với anh thế nào, nhưng cậu ấy giúp em rất nhiều, em và cậu ấy chỉ có tình cảm của bạn bè, cũng không có tình cảm khác, nếu như nhất định có, đó là người thân... Anh hiểu không?"

Tần Thâm cụp mắt, kéo cô gái vẫn đang nói không ngừng vào trong ngực, thờ dài nói: "Anh biết em không có tình cảm nào khác với cậu ta, chỉ là anh nghĩ đến mấy ngày kia em và cậu ta khi đi hai người khi về một đôi, trong lòng anh đã rất khó chịu..."

Môi Bạch Đờ giật giật, vừa tính nói, trái lại Tần Thâm thần giao cách cảm: "Nhưng em vừa giải thích cho anh, anh sẽ tin tưởng em... anh vẫn luôn tin tưởng em..."

Bạch Đờ khẽ nở nụ cười, vỗ vỗ lưng Tần Thâm.

Mà trên cửa sổ cách đó không xa, ở tầng văn phòng mà Bạch Đờ mới ở cùng, các cô gái đang líu ríu thảo luận sự xuất hiện của Tần Thâm, vì ông chủ nhà mình có quan hệ làm ăn qua lại với Tần Thâm, nên bọn họ cũng không xa lạ gì Tần Thâm, nhưng đối với bọn họ Bạch Đờ thật lạ lẫm...

Chủ đề của phụ nữ không thể rời khỏi đàn ông, phụ nữ, quần áo.

Không phải sao, thì Tần Thâm vừa mới khiêu khích ông chủ nhà mình, và Bạch Đờ xen kẽ ở giữa... Bắt đầu bắt quái.

"Cô nói mấy năm qua trong phỏng vấn Tần đồng nói có phải là cô gái này không..."

Một người bên trong không chịu thua mà nói: "Bọn cô tin lời Tần đồng nói? Có thể chỉ là anh ta không muốn phụ nữ quấy rầy, tìm một cái cớ thôi..."

Một cô gái khác ăn mặc tương đối giản dị lắc đầu, phân tích: "Không không không... Không có khả năng, cô suy nghĩ xem, nhiều năm như vậy, anh ta nhắc đến cô gái kia mặt mày đều có thể trở nên dịu dàng, nhìn kiểu nào cũng không giống như giả, và lại... khuôn mặt anh ta

nói cùng với gương mặt của cô gái vừa rồi thật sự hoàn toàn giống nhau như đúc... bởi vậy, hoàn toàn khớp."

Một cô gái khác ngồi bên cạnh Bạch Đờ đập tay một cái, làm cho ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cô ấy, cô ấy nói: "Đúng rồi... Các cô không nhìn gần, tôi nhìn thử gương mặt của cô ấy, lông mi thật sự dài, với lại lúc cúi đầu, cùng với lời Tần đồng nói, không nói giống trăm phần trăm nhưng cũng phải chín mươi chín phần trăm."

Đám người nuốt nước miếng, không nói tiếp nữa.

Chẳng lẽ, bạn gái Tần đồng... bạn gái chủ tịch tập đoàn TS vậy mà bên cạnh mình? Còn giống như mình, cũng đi làm?

Đám người cô nhìn tôi tôi nhìn cô, một câu cũng nói không nên lời.

Mà sau khi Bạch Đờ và Tần Thâm ăn cơm xong, Tần Thâm lưu luyến nắm tay Bạch Đờ ở cửa thang máy.

Bạch Đờ cười đẩy tay anh ra, cuối cùng nhìn dáng vẻ tủi thân của anh, bắt đắc dĩ nhón chân lên, hôn cằm của anh. "Đi đi, chờ năm giờ em tan làm, anh tới đón em."

Lúc này Tần Thâm mới gật đầu, "Vậy 4:30 anh sẽ ở đây chờ em, đến lúc em xuống đã có thể thấy anh."

Bạch Đờ đồng ý: "Được, đi đi."

Tần Thâm không chịu, "Em đi lên trước, rồi anh đi."

Cô bắt đắc dĩ, quay người vào thang máy.

Mà cô vừa mới bước vào, sau đó liền có người xuất hiện.

Tần Thâm thấy người tới, không có sắc mặt gì tốt, nhưng cũng đứng tại chỗ, mà người tới thì nhướn mày, một chút cũng không để ý tới thái độ của anh, "Uống một chai?"

Tần Thâm ra vẻ ngạo mạn có ý riêng nói: "Ngại quá, Bạch Đờ không cho tôi uống rượu..." Lời còn chưa nói hết, Cố Thừa Phong lấy từ trong túi giấy ra hai bình nước khoáng, "Tôi nói là nước khoáng."

Tần Thâm á khẩu.

Tần Thâm im lặng nhìn Cố Thừa Phong một cái, cuối cùng liếc mắt nhìn số thang máy, đã đến tầng của Bạch Đờ, anh nhận lấy, đi tới cửa ra vào.

Hai người ngồi bên cạnh bồn hoa, mỗi người cầm một chai nước khoáng.

Gió thổi cành cây chung quanh lura thura rung động, nhưng trên mặt hai người không chút e sợ nào.

Qua hồi lâu, nhanh chóng uống hết một chai nước khoáng, Tần Thâm ngẩng đầu, thoáng nhìn qua cửa sổ của cao ốc đối diện nơi Bạch Đờ làm việc.

Cố Thừa Phong nhìn ánh mắt anh, sâu xa hỏi: "Ngày mai cậu phải đến thôn Bạch thành phố Tây làm công ích?"

Tần Thâm thu tầm mắt, ừ một tiếng, mặt trời chiếu xuống, anh nheo mắt lại, cặp mắt hoa đào không nhìn rõ cảm xúc.

Cố Thừa Phong vặn nước khoáng ra, uống một ngụm, nói tiếp: "Trước đây không lâu tôi cũng đi..."

Tần Thâm ừ một tiếng, "Tôi biết." Anh dừng lại một chút, có phần trẻ con nói: "Nhưng tôi không bắt chước cậu, một tháng trước tôi đã nói muốn đi, chẳng qua lúc đó đúng lúc công ty có hạng mục công trình bận bịu, tôi liền đi công tác, nếu như lúc đó tôi đi, sẽ đi trước cậu."

Cố Thừa Phong cười nhạt hai tiếng, cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời chói chang trên bầu trời, dường như tâm tình có phần phiền

muộn. "Nếu như cậu đi trước, Tần Thâm --" Cậu ta quay đầu, nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm nhướn mày, "hả?", chờ câu tiếp theo của cậu ta.

Bổng Cố Thừa Phong từ trong mũi cười một tiếng, nói: "Có lẽ... Rất nhiều chuyện kết cục sẽ khác, mà bây giờ có khi cậu sẽ không thoải mái như vậy..." Cậu ta nói được nửa câu, đứng dậy đi mất, để lại Tần Thâm ngồi tại chỗ tận lực suy nghĩ câu nói này.

Nhưng anh càng nghĩ đến mấy ngày nữa mình đi làm công ích hơn, vậy Bạch Đò và Cố Thừa Phong ở đây, anh tin cô gái của mình, nhưng bên ngoài nhiều yêu điểm, lằng lờ như vậy, anh cũng không tin lắm.

Nghĩ đến đây, anh lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Thành Tuyền. Điện thoại hồi lâu mới kết nối, vừa nghe máy đã vang lên giọng nói trêu đùa của Thành Tuyền: "Tôi nói này anh Thâm, A Đò trở về đúng là không tầm thường, cũng không đi làm..."

Tần Thâm bị anh nói nở nụ cười, đưa tay nhặt lá khô lên, nhẹ nhàng bóp một cái, răng rắc một tiếng, lá khô xếp cùng nhau.

Chờ Thành Tuyền trêu chọc xong, Tần Thâm mới cất lời: "Anh Tuyền." Vừa nghe thấy xưng hô này, Thành Tuyền liền run một cái, anh ta nghĩ đích thực không có chuyện tốt!

Quả nhiên, anh ta nghe Tần Thâm nói: "Giao cho anh một chuyện này, làm tốt... tôi cho anh nghỉ một tháng, để anh đi chơi khắp nơi, giúp anh giấu dì Thúy."

Thành Tuyền không hỏi gì, lập tức đáp ứng. Không có gì vui vẻ hơn là thoát khỏi giám sát của dì Thúy.

Bạch Đò đi vào văn phòng, thứ cô nhìn thấy là một vùng đen ngịt vùi đầu làm việc, mà cô cũng bị kích thích nhiệt tình, ngồi trên bàn, nhìn vào bản báo cáo hôm nay Cố Thừa Phong dạy cho cô.

Buổi sáng văn phòng có phần ảm ỉ, đến trưa nay trở nên vô cùng yên tĩnh, không một ai nói hay thì thầm.

Bạch Đờ tán thưởng: Công ty lớn đúng là không tầm thường, ngay cả công việc đều ngay ngắn trật tự như thế.

Bạch Đờ tan việc, thật sự trông thấy Tần Thâm đứng ở cửa thang máy, không kiêng kị chút nào, thấy cô đã hung hăng dắt tay cô, mặt Bạch Đờ ửng đỏ, gạt ra cũng không thoát được, mặc cho anh dắt mình đi.

"Muốn ăn gì?" Tần Thâm vừa mở cửa xe, vừa nhẹ giọng hỏi.

Bạch Đờ hơi nghiêng đầu, suy tư một lúc, nói: "Đùi gà?" Tần Thâm hừ cười một tiếng, vò tóc cô một phen, cười nói: "Chỉ biết đùi gà..."

Bạch Đờ nhe răng.

Hai người mua nguyên liệu nấu ăn, sau khi ăn tối xong, Tần Thâm ôm cô, để cô ngồi lên người mình, hai người nằm trên ghế sofa xem tivi.

Một lát sau, điện thoại đột nhiên vang lên, Bạch Đờ cúi người, cầm điện thoại đang reo trên bàn trà lên đưa cho Tần Thâm: "Điện thoại."

Tần Thâm gật đầu, đặt tay lên bụng cô, vùi cổ mình ở cổ cô, nói: "Em nhận giúp anh."

Bạch Đờ líu lười, lười đến nước này!

Cô nhìn thoáng qua, là ba chữ thư ký Hà, cô vuốt nút trả lời, bên trong xuất hiện giọng nói của một người đàn ông: "Tần đồng, sáng mai vé máy bay 9 giờ, đến lúc đó tôi qua đón anh?"

Tần Thâm ừ một tiếng, "Ngày mai cậu tới là được rồi." Nói xong, đưa tay cúp điện thoại.

Bạch Đờ cảm giác tay Tần Thâm không thành thật di chuyển trên người cô, cô đè lại, gương mặt đỏ ửng.

Tần Thâm gặm cổ cô một cái, thanh âm khàn khàn: "Anh đói rồi..."

Bạch Đờ nghi hoặc, "Vừa mới ăn mà? Lại đói rồi?"

Tần Thâm cong môi, ôm ngang cô, đi đến phòng ngủ lầu hai: "Em trai anh đói."

Nói xong, anh đặt cô lên giường, ấn điều khiển, rèm từ từ kéo, trong phòng tối vô cùng.

Tần Thâm đè lên.

Bạch Đờ chống ngực anh, mềm giọng hỏi: "Lại tới ạ..."

Tần Thâm phì cười, hừ một tiếng nói: "Lại chỗ nào? Tối hôm qua cũng không có..."

Dứt lời, cởi quần áo của hai người, anh kê đến, hai người nâng lên hạ xuống, âm thanh vang vọng căn phòng.

Mà qua hồi lâu, Bạch Đờ kêu đến khàn cổ họng, Tần Thâm lật người Bạch Đờ đang vận động toát mồ hôi đưa lưng về phía mình.

Anh chỉ qua hai đêm, lại vô sự tự thông, biến đổi đủ kiểu, cuối cùng làm cho Bạch Đờ run lên một cái, cô khó chịu la to: "Sớm muộn anh cũng tinh tấn nhân vong!" (1)

(1) Tinh tấn thân (nhân) vong: Lao lực quá mà chết. Lao lực trong chuyện gì thì không biết =)))

Tần Thâm xoay cô lại, hôn cô, vừa hôn vừa không biết xấu hổ cười, ngạo mạn nói: "Đó cũng là ở trên người em, nên em cũng thế!"

Tác giả có lời muốn nói: Trời ạ, Tần Thâm thật sự! Tặng nickname cho Tần Thâm: Tao Thâm!

Chương 59

Sáng sớm đồng hồ báo thức vừa vang lên, Bạch Đồ vươn mình, mò mắt điện thoại trên tủ đầu giường, mãi đến lúc tắt tiếng chuông thành công, cô chợt nhớ hôm nay Tần Thâm phải đi công tác.

Cô xoay người, rời giường, khoảnh khắc cầm điện thoại lên, trông thấy một tờ giấy ghi chú dán bên cạnh điện thoại: Anh sẽ trở lại sớm, không cần nhớ anh nhé, cũng cho phép em nhớ, nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ không cười em, đợi lát nữa có người tới đón em đi làm, em ở nhà chờ nha.

Từ "nhớ" đều bị anh gạch chân, hơn nữa mấy chữ "gọi điện thoại" này, cũng bị anh dùng bút miêu tả to mấy lần, to hơn rất nhiều so với chữ anh, Bạch Đồ nhìn đi nhìn lại, dưới góc phải giấy ghi chú viết mấy chữ: Anh Thâm em.

Ba chữ này cực lớn, Bạch Đồ bắt đặc dĩ lắc đầu, sao người này lại không thể trưởng thành chút, nhất định phải ấu trĩ như vậy.

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng cô vẫn đặt tờ giấy ghi chú lên, còn mở điện thoại, chụp lại một tấm.

Chờ sau khi cô rửa mặt xong, ở trong phòng bếp tự làm một tô mì, ăn xong đúng lúc người nọ đã gõ cửa.

Bạch Đồ đứng dậy, mở cửa, thấy là -- Thành Tuyền.

Cô cười, mà mặt Thành Tuyền cũng kinh hi, nháy mắt với cô: "Em ở cùng Tần Thâm?"

Bạch Đờ gãi gãi đầu, hơi xấu hổ gật đầu, Thành Tuyền từ trong mũi hừ một tiếng, giống như trước, không chút khách khí vò tóc Bạch Đờ một phen, giọng nói giả vờ trêu ghẹo: "Ờ thì ở cùng thôi, nam nữ bạn bè làm gì không được ở cùng nhau?"

Bạch Đờ hắng giọng một cái, thấy Thành Tuyền vẫn muốn trêu tiếp, cô vội nói: "Có phải anh Tuyền muốn đưa em đi làm không?"

Thành Tuyền gật đầu, trước mặt Bạch Đờ lắc lắc chìa khóa xe Land Rover trong tay, vui vẻ nói: "Nhờ phúc của em, anh có thể lái xe Tần Thâm."

Bạch Đờ không biết nên nói gì, cô nhanh chóng đeo giày, lúc ngẩng đầu lên, trông thấy trên kệ giày có một tờ giấy ghi chú: Mặc áo khoác! Anh để áo khoác trên kệ giúp em rồi, nhất định phải mặc, đợi lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Bạch Đờ đành phải mặc vào, muốn cất tờ giấy ghi chú, không ngờ Thành Tuyền tay nhanh lẹ mắt cướp lấy, sau khi đọc xong, cười đến đổi gương mặt mờ ám, "Ồi ôi ôi... sao hai người bọn em thân mật như thế này chứ."

Bạch Đờ giật lại, để vào trong túi xách, quay người nói với Thành Tuyền: "Đi thôi... anh Tuyền."

Thành Tuyền nhún nhún vai, nhả mặt đi ra ngoài khởi động xe.

Trên đường, vì Thành Tuyền lái Land Rover quá hưng phấn, không rảnh rỗi nói gì với Bạch Đờ, hồ hởi khen: "Ông trời ơi... xe tốt đúng là không tầm thường, cảm giác quá tốt rồi."

Anh ta lại liếc mắt nhìn đồ vật bên trong: "Em xem xem đồ vật bên trong toàn bộ đều là màu đen, cấm dục cỡ nào nhỉ..."

Bạch Đờ luôn nhìn bên ngoài cửa sổ, hôm qua cô mệt nặng nề, cái gì cũng quên hỏi Tần Thâm, cũng không biết bên đó có lạnh không, anh có mang nhiều quần áo không...

Nghĩ đến đây, Bạch Đờ lấy điện thoại ra, nhớ tới giấy ghi chú sáng nay, cô mất tự nhiên ho khan một tiếng, vẫn không gọi điện thoại mà là nhắn tin cho anh: Anh đã mang quần áo chưa? Bên đó có lạnh không? Đọc rồi trả lời tin nhắn em nhé.

Tần Thâm vừa xuống đất, đầu tiên là móc điện thoại trong túi ra, mở máy, lúc anh trông thấy có một tin nhắn đến từ: Đờ ngọc, anh nhếch miệng cười to, thư ký Hà bên cạnh anh rút cổ một cái, gần đây Tần đồng quá dị thường, cả ngày hôm qua không đi làm, phải biết là, chuyện này đối với người hận không thể ở lại công ty mà nói, kỳ quái cỡ nào, hơn nữa... sáng nay lúc anh ta đến đón anh đi công tác, ở lối vào sân anh lưu luyến không thôi... đối với thư ký Hà thì đây thật sự là cái mới của anh.

Tần Thâm toan gọi điện thoại, nhưng nghĩ nếu như gọi đến, Bạch Đờ lại đi làm, sau đó lại nổi giận sẽ không tốt, thế là, tay anh ấn màn hình, gõ mấy chữ, gửi đi.

Điện thoại "ting" một tiếng, Bạch Đờ cúi đầu xuống, trông thấy hồi âm của quý ấu trĩ, nói đến tên gọi này, vẫn là hôm qua lúc ăn cơm, Tần Thâm gấp đùi gà đưa đến bên miệng cô, giống như dỗ em bé, a một tiếng, bảo cô há miệng.

Bạch Đờ lờm anh, nhỏ giọng lầm bầm một câu: Quý ấu trĩ.

Mà Tần Thâm chẳng những không biết xấu hổ, còn đối đầu với cô, nói: Đờ ngọc.

Năm đó lớp Mười một anh thường xuyên gọi cái tên này, mỗi lần cô đều mắng lại một câu: đờ đần.

Bây giờ Bạch Đờ không chịu thua, cô đã sớm thấy ghi chú điện thoại của anh, cô được ghi chú là: Bé lừa đảo, cô cũng biết đại khái ý đồ của lừa đảo, dù sao thì năm lớp Mười hai, cô đã đáp ứng anh rất nhiều chuyện.

Cô đã đáp ứng anh, sẽ ở bên anh, sẽ không vứt bỏ anh, mỗi ngày sẽ càng yêu anh hơn, cô cũng không biết tại sao Tần Thâm không có cảm giác an toàn như thế. Thế nhưng hình như là sự thật, đúng là không ở bên anh, nhưng dường như mình chưa từng vứt bỏ anh, bất luận người khác nói thế nào, cô không thẹn với lương tâm là được, cô không có ý định nói chuyện mấy năm qua cho Tần Thâm, cô không nói ra được. Dù sao, trong tình yêu, ai cũng tự ti.

Cô hoàn hồn, liếc mắt nhìn tin nhắn: Anh mang theo rồi, nhưng nơi này không lạnh, anh đã kiểm tra thời tiết ở đây thử, nói nơi này bốn mùa như mùa xuân, không lạnh, em yên tâm, anh rất nhanh sẽ đến vùng núi, em tan làm anh gọi cho em.

Mấy chữ "bốn mùa như xuân" làm cho tâm tư của Bạch Đờ trôi nổi, trong lòng cô mệt mỏi một lúc, nhưng lại cảm thấy ở ngực khó có thể bình ổn, cô nhớ đến mấy năm qua ở chỗ đó, nơi ấy cũng bốn mùa như mùa xuân, chỉ là tâm trạng của cô không giống như thời tiết, mỗi ngày trôi qua đều rất trống rỗng, rất bất lực, giống như cái xác không hồn.

Điện thoại vang lên, nhiễu loạn suy nghĩ của cô, cô hứng khởi tưởng là Tần Thâm, cúi đầu xem mới thấy là Thẩm Quát.

Cô đứng lên, đi vào phòng nước giải khát, "A lô... Chào luật sư Thẩm..."

Dường như tâm tình Thẩm Quát rất tốt, anh ta nói: "Bạch Đờ, tôi mới vừa đến tòa án một chuyến, bây giờ bọn họ đang chuẩn bị lệnh gọi giúp chúng ta, rất nhanh cô đã có thể sửa lại kết luận sai chuyện xưa của cô."

Bạch Đờ không kìm nén được vui vẻ, cô mím môi, đề phòng mình hét ra tiếng.

Hiển nhiên Thẩm Quát biết Bạch Đờ vui vẻ, anh ta cười nhạt: "Có thể hai ngày nữa, bên kia sẽ nhận được lệnh gọi..." Anh ta nói xong ngừng lại một chút, nói tiếp: "Mấy ngày này tốt nhất cô và Tần Thâm

đừng tách ra." Đương nhiên anh ta biết hai người bọn họ hòa hợp rồi, đêm đó Tần Thâm thành công bắt Bạch Đồ về nhà, hơn nữa, cả ngày hôm qua Tần Thâm không đi làm, anh ta có thể đoán được.

Thế là trong lúc nói chuyện, mang theo chút trêu ghẹo.

Bạch Đồ hăng giọng một cái, không để anh ta trêu mình, chỉ nói: "Anh ấy đi công tác rồi."

Thẩm Quát sừng sốt, đi công tác? Sao mình không biết?

"Cậu ta đi công tác lúc nào..." Thẩm Quát nghi hoặc.

Bạch Đồ: "Sáng nay."

"Đi đâu?"

Bạch Đồ nhớ đến bộ dạng trêu chọc không chịu nói của Tần Thâm, cô ả ngay nói thật: "Anh ấy không nói cho tôi..."

Thẩm Quát run lên một cái, nghe thấy ý cười trong giọng nói của Bạch Đồ, có phải cô còn cảm thấy Tần Thâm rất đáng yêu đúng không, đúng là kỳ dị mà!

Anh ta cảm thấy "không phải người một nhà không vào cùng một cửa".

Sau khi gọi điện thoại với Thẩm Quát xong, Bạch Đồ vui vẻ nhảy nhót tại chỗ, mà giây tiếp theo thấy Cố Thừa Phong đi tới, cô xấu hổ đứng tại chỗ.

Cố Thừa Phong thì nhếch môi, tiến lên chọc cô: "Tần Thâm đi rồi đã vui như vậy?"

Bạch Đồ không biết nên làm biểu cảm gì với câu nói này của Cố Thừa Phong, cô ngây người cứng đờ, Cố Thừa Phong mím môi cười vài tiếng, nói: "Không ghẹo cậu nữa... tớ đến nói với cậu, tớ đưa cậu đi làm, mấy ngày này không an toàn."

Dĩ nhiên Bạch Đờ biết "không an toàn" trong miệng cậu ta, chỉ là cô nghĩ đến quý ấu trĩ Tần Thâm ghen, lắc đầu: "Tần Thâm bảo bạn của tớ đến đón tớ, không sao đâu..."

Cố Thừa Phong nhướng mày, cầm lấy nước khoáng trong tủ lạnh, nói với Bạch Đờ: "Đây là cậu ta không tin cậu, hay là không tin tớ?"

Bạch Đờ cười vài tiếng, cực kì không giữ thể diện cho Tần Thâm: "Có khi... giấm của người thân anh ấy cũng muốn ăn."

Lần đầu tiên Cố Thừa Phong cười to, tiến lên xoa xoa tóc Bạch Đờ, "Trở về bảo cậu ta gọi "anh", nếu không không cho cậu ấy cưới cậu." Cậu ta nói xong, vòng qua Bạch Đờ đi tới cửa, tay vừa nắm lấy chốt cửa, Bạch Đờ có hơi ngượng ngùng nói: "Cậu ấy chưa nói muốn cưới tớ..."

Cố Thừa Phong quay đầu, nhìn Bạch Đờ từ trên cao xuống, cậu ta nhếch môi nói: "Chờ cậu ta trở về, lập tức sẽ cưới cậu, tớ lừa cậu bao giờ."

Dứt lời cậu ta mở cửa, đi ra ngoài, phút chốc cửa đóng lại, để lại Bạch Đờ đứng tại chỗ, ngờ vực sự chắc chắn của cậu ta. Nhưng lại tin tưởng cậu, giống như nửa tháng trước, cậu đã nói mấy lời kia, "Tin tớ... A Đờ." Cô tin, nên cô đã đi ra.

Cố Thừa Phong là người thân của cô, là người thân của cô trong thời gian khó khăn, không liên quan gì đến bất kỳ tình cảm nào khác.

Mà Tần Thâm đối với cô, trong thời gian khó khăn, linh hồn và niềm tin của cô, một ngọn đèn bất diệt trong lòng cô, kiên trì bền bỉ cháy trong lòng cô.

Mà mãi đến khi tan làm Bạch Đờ cũng không nhận được điện thoại của Tần Thâm, cô nhíu mày, gọi một cuộc qua, bình thường Tần Thâm đã đáp ứng chuyện của cô đều trăm phần trăm làm được.

Điện thoại vang lên hồi lâu không ai nghe máy, Bạch Đờ không yên lòng ngồi trên xe.

Dọc đường Thành Tuyền vẫn líu ríu nói hôm nay anh ta lái xe ra ngoài đi dạo một vòng, người trên đường đỏ mắt (1) làm cho anh ta tự hào đạp chân ga nhanh hơn.

(1) Đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng.

Rốt cuộc, khi Bạch Đờ suýt chút nữa lấy khăn giấy nhét vào miệng anh ta, cuối cùng đã tới.

Bạch Đờ quay đầu, nói với Thành Tuyền: "Anh Tuyền... đi vào ngồi không?"

Thành Tuyền nghiêng đầu, không chút khách khí nói: "Chỉ chờ em nói câu này."

Nói xong, vò tóc Bạch Đờ một phen, hai người cùng giống như khi còn bé, vật lộn nhau.

Cuối cùng, khi Bạch Đờ lôi được một nhúm tóc của Thành Tuyền, Thành Tuyền xin tha: "Thả anh ra... lỗi của anh lỗi của anh."

Bạch Đờ thấy giá trị võ lực của Thành Tuyền không tiến bộ bao nhiêu nên có chút ghét bỏ, cô cầm nguyên liệu nấu ăn Thành Tuyền vừa mua qua, đặt vào bồn rửa tay trong phòng bếp.

Quay người nói với Thành Tuyền còn đang hờn dỗi: "Anh Tuyền... sao anh còn tự mang nguyên liệu nấu ăn..."

Thành Tuyền hừ một tiếng, lẩm bẩm: "Đây là Tần Thâm bảo anh mua, em nhìn xem, một người đàn ông tốt cỡ nào, lo cho gia đình, quan tâm, em xem em kìa, nhiều năm như vậy vẫn không sửa đổi khuynh hướng thích đánh người này."

Bạch Đờ lười so đo với anh ta, chỉ bắt lấy trọng điểm: "Anh ấy bảo anh mua lúc nào?"

Thành Tuyên bật điện thoại, mở album bên trong ra, đưa tới trước mặt cô, Bạch Đờ nhận lấy, là thực đơn Tần Thâm viết xong, bên trên viết mấy món ăn, mà còn làm sao lựa chọn thức ăn tốt một chút, anh đều viết rõ ràng, Bạch Đờ đếm thử, tổng cộng là đồ ăn cho bảy ngày, mỗi một ngày đa số đồ ăn bên trong đều được thay đổi, có một món lúc nào cũng là món đầu tiên, đó là -- đùi gà!

Bạch Đờ nhếch môi, cười đến nỗi mặt mày cong cong, mà Thành Tuyên ở bên cạnh xem run lên một cái, chặc chặc hai tiếng, thêm mắm thêm muối mà nói: "Tần Thâm còn nói thức ăn ngoài không an toàn, muốn anh nhất thiết phải đi mua trong siêu thị đồ tươi một chút, em nói xem có ân cần không?" Dứt lời trong mắt anh ta đầy ắp trêu ghẹo nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ khịt mũi, tự hào nói: "Tất nhiên..." Cảm thấy giọng điệu này rất giống khi Tần Thâm nói, giống như trăm phần trăm.

Tác giả có lời muốn nói: Bắt đầu mấy chương này, Tần Thâm và Bạch Đờ đều không có đối thoại, vì Tần Thâm làm công ích.

Nhưng lại là trọng điểm, vì phát hiện bí mật lẫn nhau.

Chương 60

Thành Tuyền lấy menu ra làm cho tâm tình Bạch Đờ tốt hơn một chút, cô dùng dùng chuẩn bị đồ trong phòng bếp, Thành Tuyền trực tiếp nhận lấy, tự mình bắt tay vào làm. Anh ta nghiêng đầu, vừa rồi vì vật lộn mà tóc rối thành ổ gà, lúc này sáng loáng dưới cặp mắt của Bạch Đờ.

Anh không cảm thấy không ổn chỗ nào, lấy tay rửa đùi gà sạch sẽ, ghét bỏ nói: "Hay là em đi nghỉ ngơi đi, anh cũng đáp ứng Tần Thâm, nấu cơm cho em ăn rồi!"

Trên tay Bạch Đờ vẫn còn giọt nước chưa khô, nghe vậy nở nụ cười, "Tại sao?" Tần Thâm hẳn phải biết việc cô biết làm cơm chứ, không đến mức còn cần Thành Tuyền đến làm cơm cho mình ăn.

Thành Tuyền nháy mắt cười với Bạch Đờ, cười hơi đê tiện, trước khi Bạch Đờ run lên, anh ta cất lời: "Vì người ta quan tâm, sợ em đi làm mệt mỏi, bảo người anh còn mệt mỏi hơn này đến nấu cơm giúp em!" Ngữ khí của anh ta dường như còn có chút ghét bỏ, nhưng ý tứ chế nhạo vẫn nhiều hơn.

Bạch Đờ lờm anh ta một cái, cướp lấy đùi gà trong tay anh, vừa rửa vừa nói: "Vẫn là em làm đi... em chưa quên, anh cũng là tay mơ trong nấu nướng!"

Thành Tuyền nghe xong, ngạc nhiên, vén tay áo lên chống nạnh, rất có dáng vẻ của một người phụ nữ đánh đá, nhìn Bạch Đờ nói: "Ý em là gì? Coi thường anh?"

Bạch Đờ cũng không cho Thành Tuyền cái ánh mắt, chỉ cúi đầu, lắc đầu. Ý tứ hết sức rõ ràng, chính là xem thường!

Thành Tuyên giật lấy, anh nghĩ a chính nghiêm từ mà nói: "Em chờ đó cho anh, mặc dù tài nấu nướng của anh không bì được Tần Thâm, nhưng mà, Tần Thâm xếp số một, nói thế nào anh cũng xếp số hai." Anh ta dừng lại một chút, ghét bỏ liếc Bạch Đờ một cái, "Không giống em, chỉ đứng từ dưới lên."

Bạch Đờ lười tranh luận với anh ta, nhưng cố tình dụ hỏi: "Làm sao anh biết tài nấu nướng của Tần Thâm tốt?" Cô từng ăn cơm anh làm, đúng là mùi vị rất ngon, giống như từng tận lực luyện tập vậy, hơn nữa cô nhớ không lầm, thời điểm lớp Mười hai, ngay cả cải ngọt và rau xà lách anh cũng không phân biệt rõ, bây giờ vọt lên trở thành đại thần, thật sự có phần khiến người ta không thể tưởng tượng...

Thành Tuyên khế hát, lắc lư đầu, giống như đang nhảy disco, cuối cùng hát xong một bài, đầu của anh cũng ngừng theo, anh nghiêng đầu, cực kì ngạo mạn nói: "Vì năm bọn em tốt nghiệp cấp ba, anh đã ăn cơm cậu ta nấu cả kì nghỉ hè!"

Bên dưới núi của thành phố Tây, một vài chiếc ô tô nhỏ chậm chạp chạy qua con đường đất, đường không bằng phẳng, cực kỳ xóc nảy, còn có mấy chiếc xe vận tải lớn theo ở phía sau, chạy rất chậm.

Các dãy núi bao quanh vùng núi này, ngẩng đầu không thấy bầu trời, cúi đầu là đất bazan, duy nhất một con đường núi cực kỳ gập ghềnh chật hẹp, phải đi bộ lên.

Lúc này, đại thụ hai bên đường treo biểu ngữ màu đỏ, chữ màu vàng lớn rất nổi bật: Chào mừng tập đoàn TS, chào mừng chủ tịch Tần Thâm.

Ở trong chiếc xe con chính giữa, Tần Thâm nhíu mày nhìn chăm chăm điện thoại, không hề có một chút tín hiệu, gọi cũng không được, nhắn tin cũng không được, mắt thấy đồng hồ đã đến năm giờ rưỡi, biểu cảm trên mặt Tần Thâm càng thêm u ám, A Đờ đã tan làm,

anh vẫn không gọi được, ngay lúc anh lại nhíu mày lần nữa, tài xế phía trước quay đầu, nói với Tần Thâm: "Tần đồng, chúng ta đến rồi."

Tần Thâm nhìn điện thoại một lúc, mới thu tầm mắt rồi ngược mắt thoáng nhìn qua nơi này, đằng trước đều là xe của công ty bọn họ, chần tằm mắt anh, Tần Thâm mở cửa xe, chân dài bước xuống, trong nháy mắt đó, gió cát thổi lên vẫn chưa dừng lại, một ít nhào vào người anh, mặt anh.

Tần Thâm ho khan vài tiếng, thư ký Hà đứng sau lưng lập tức đưa khẩu trang lên, Tần Thâm xua xua tay, làm công ích, người ta lại không bị bệnh, đeo theo khẩu trang để bị nói.

Thư ký Hà lấy về, Tần Thâm nhìn bí thư và cán bộ thôn đang đứng cách đó không xa, có mấy đứa trẻ đen gầy theo cùng, chân mang dép lê cũ nát, trên áo thun còn có vài chỗ vá, Tần Thâm mím môi, môi bị gió thổi hơi khô, anh nhẹ nhàng liếm môi một cái, khẽ mỉm cười với nhóm người xa xa kia.

Một người đàn ông khá mập tròn tiến lên, ăn mặc cũng tạm được, nhìn thấy Tần Thâm hấn ta khom người, mở miệng đầy răng vàng, cười nói: "Tần đồng chào cậu chào cậu." Hấn nói xong đưa tay ra, Tần Thâm gật đầu, duỗi tay cầm lấy tay hấn, cười nhạt nói: "Chào anh."

Người đàn ông thấy Tần Thâm là người gần gũi, thế là gọi một nhóm đàn ông ở sau lưng, "Nhanh nhanh nhanh, trời sắp tối rồi, chúng ta nhanh đi lên."

Hấn nói xong, Tần Thâm nhìn khí trời chung quanh một vòng, đúng là mặt trời sắp xuống núi, cây xanh bao quanh, ánh mặt trời sắc sỡ vẩy lên ngọn cây, ngọn núi lớn nhất cách đó không xa khói bếp đã bốc lên, nơi đó ánh sáng chiếu xuống một vùng, khiến trong đầu anh lại nhớ tới Bạch Đồi.

Anh cúi đầu, lấy điện thoại ra, liếc mắt nhìn, vẫn không có tín hiệu, anh cau mày.

Người đàn ông đang dẫn đường cách đó không xa, thư ký Hà khéo léo chờ Tần Thâm phân phó.

Tần Thâm thu hồi suy nghĩ, nhìn thoáng qua con đường núi chật hẹp kia, trời tối chắc chắn không dễ đi, thế là anh quay đầu, nói với thư ký Hà: "Bảo bọn họ chuyển vật tư xuống đi, trước sáu giờ chưa chuyển xong ngày mai lại chuyển, con đường này không dễ đi."

Thư ký Hà nhận được phân phó quay người đến xe hàng sau lưng, chỉ huy bọn họ chuyển đồ vật nhỏ xuống trước, mà Tần Thâm đi theo cùng mấy đứa trẻ đang xấu hổ cười đi lên con đường núi gập ghềnh chật hẹp kia.

Trên đường rất nhiều đá nhỏ, Tần Thâm mang giày da vẫn có chút cảm giác bị chích, anh nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nửa đường đã đi, bên dưới là trạng thái nửa treo lơ lửng trên không trung, sơ ý đạp hụt một cái sẽ rơi vào khoảng trống trong núi này.

Tần Thâm thu mắt về, cầm lấy xích sắt kia, trèo lên từng bước cẩn thận.

Một lát sau, cuối cùng đã tới đích, đập vào mắt là nhà cửa màu vàng đất, phía trên còn có mái ngói màu xám tro, từng nhà đều có một cái ống khói, khói bếp lượn lờ bốc lên, Tần Thâm không khỏi cảm thấy cô tịch.

Anh định xua đuổi cảm xúc kỳ lạ này đi, vừa đảo mắt một cái lập tức nhìn thấy một căn nhà nhỏ cách đó không xa, căn nhà đó có phần lạ lùng, vị trí ở phía rìa nhất, xung quanh còn có mấy rào chắn, rào chắn rất cao, trên rào chắn còn có một loạt gai thủy tinh sắc nhọn.

Anh trầm ngâm nhìn hồi lâu, đến tận khi một giọng nói yếu ớt của cụ già truyền đến: "Chào cậu, tôi là trưởng thôn ở đây." Tần Thâm nghe tiếng cúi đầu xuống, thấy là một ông cụ còng lưng chống gậy.

Tần Thâm vội vàng đưa tay ra cầm chặt tay của ông lão vừa mới dừng giữa không trung, trong mắt hơi áy náy, vừa rồi phút chốc ánh mắt đã bị căn nhà kia hấp dẫn, khắp nơi này cho anh một loại cảm giác không khỏi đau buồn, giống như khi Bạch Đờ không ở cạnh anh mấy năm này, anh thường xuyên buồn bã.

Ông cụ cười vài tiếng, quay người dắt Tần Thâm đi vào trong nhà một gia đình, vừa đi vào sàn nhà cũng gồ ghề, cực kì đơn sơ, hơn nữa hình như xung quanh không có nội thất gì.

Anh nhìn quanh một vòng, thu tầm mắt lại, đi theo ông lão ngồi xuống ghế, ghế gỗ vừa ngồi xuống đã phát ra tiếng cọt kẹt, Tần Thâm cúi đầu nhìn, ghế đã lệch một chân, anh có phần lúng túng nhìn ông lão, mà ông lão cười khà khà, giơ tay lên nói với Tần Thâm: "Cậu... để tôi ngồi."

Tần Thâm xua tay, nở nụ cười với ông lão, nói: "Ông ơi, ông cứ ngồi đi, để cháu..." Anh nói xong, đứng dậy bẻ ghế, trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng.

Ông lão cười ha ha, Tần Thâm mới nhìn rõ răng của ông ta mất mấy cái.

Thành Tuyên nói xong câu kia mím chặt miệng, ý đồ muốn Bạch Đờ quên những lời anh ta vừa mới nói, nhưng Bạch Đờ vốn cảm thấy Thành Tuyên và Tần Thâm có bí mật, bây giờ rất vất vả dụ nói ra, sao có thể bỏ qua cho anh ta, cô cong môi hỏi: "Tại sao cả kì nghỉ hè ăn cơm anh ấy nấu?" Cô nói xong, rót một ly nước trái cây, ra hiệu Thành Tuyên nói tiếp, thế nhưng dường như Thành Tuyên làm sao cũng không chịu nói, chỉ mím chặt miệng.

Bạch Đờ nhếch môi lấy về, cô cầm điện thoại trên bàn lên, ấn mở điện thoại ngay trước mặt Thành Tuyên, nhấn một số 1, tay dừng một chút, lại mỉm cười nói: "Anh có nói không."

Tay Thành Tuyền che miệng, liều chết lắc đầu, không chịu nói.

Bạch Đờ cong môi, lại gõ một số 5, hỏi tiếp: "Nói, em nghe xong coi như quên, anh không nói, em sẽ tiếp tục nhấn."

Cô lại đưa tay nhấn số 7, bộ dạng có phần "Sống hay chết xem anh chọn", làm cho Thành Tuyền cả kinh.

Cái này muốn anh nói thế nào, chỉ cần nói sẽ dính dáng đến chuyện kia, không nói, Bạch Đờ gọi cho Tần Thâm, hình như anh cách cái chết cũng không xê xích nhiều lắm!

Bạch Đờ híp mắt, nhìn dáng vẻ do dự của Thành Tuyền: "Anh còn 8 cơ hội, và lại anh nói càng sớm, đến lúc đó em xem như chưa có gì xảy ra."

Thành Tuyền chật vật nuốt nước miếng, "Anh nói này bà cô.... em đừng ép anh được không." Anh ta biết nói rồi anh ta chết bởi Tần Thâm, không nói, Bạch Đờ phàn nàn vài câu trước mặt Tần Thâm, anh ta cũng chết.

Thế nhưng... mắt thấy Bạch Đờ lại nhấn một số, hơn nữa trong tay cầm chìa khóa xe Land Rover Tần Thâm đưa cho anh ta, Thành Tuyền thấy chết không sờn nhắm mắt đồng thời há mồm: "Anh nói --"

Chương 61

Tiếng gió hú rít gào thét, thổi cát bay lên, cỏ cây đung đưa theo gió.

Tần Thâm đứng trên đỉnh núi, mặt trời lặn xa xa cực đẹp, anh lại không có tâm tư thường thức, anh tập trung ý chí giờ điện thoại lên, định bắt tín hiệu, nhưng!

Đã thử liên lạc với bên ngoài vô số lần, không biết sao ở đây giống như là xếp công cụ quấy nhiễu vào, điện thoại một tia tín hiệu cũng không có.

Anh nhíu mày nhớ tới lúc nói chuyện phiếm với ông lão, hỏi thử xem có máy bàn không, ông lão lắc đầu, cười nói: "Nào có món đồ chơi xa xỉ ấy."

Tần Thâm ngẫm nghĩ, cũng phải, vừa đến đây anh đã nhìn quanh một vòng, tường gạch nhà xung quanh đây đều nứt ra, làm sao lại có thứ giải trí này.

Trước khi đến ở trong xe thư ký Hà đã nói, thôn Bạch còn gọi là khu nghèo.

Người nơi đây hoàn toàn dựa vào tài trợ bên ngoài, thôn Bạch không phát triển tốt như các thôn trang khác, ở nơi đây tương đương với vách núi thẳng đứng, mà cuộc sống của bọn họ cũng tương đương với lúc vượt qua nguy hiểm một ngày rồi lại một ngày, vùng này chỉ có một mảnh đất bằng phẳng, biến thành chỗ của bọn họ lúc này, xây lên căn nhà đất, hơn nữa vì không để cho đứa trẻ nhà mình bị gian khổ dầm mưa dãi nắng, hễ có ít tiền đều trực tiếp đưa cho người nhà mình, cũng không ai nghĩ xây dựng lại nơi này lần nữa.

Tần Thâm vốn muốn xuống núi ra bên ngoài thu tín hiệu gọi điện thoại cho Bạch Đồi, nhưng chỉ trong nháy mắt mấy đứa trẻ đen gầy chạy tới nắm lấy tay mình, Tần Thâm cho rằng bọn họ có chuyện gì, nên ngồi xổm xuống, kiên nhẫn hỏi: "Làm sao vậy?"

Đứa trẻ chỉ chỉ con đường núi kia, lại chỉ bầu trời, Tần Thâm không hiểu, mấy đứa trẻ sốt ruột giậm chân, nói một đồng tiếng địa phương Tần Thâm không hiểu.

Ngay lúc tình hình nói chuyện không có kết quả, một người đàn ông trung niên đi tới, Tần Thâm nhận ra hắn, là một người trong nhóm đàn ông đi đón bọn họ hôm nay, hắn nửa phổ thông nửa tiếng địa phương: "Đứa trẻ bảo cậu buổi tối không nên đi xuống, dễ té ngã!"

Tần Thâm hiểu ra vấn đề ồ lên, anh cúi đầu, nhìn thoáng qua vách đá tựa vực sâu, ban đêm không đèn, đúng là rất nguy hiểm.

Nhưng Tần Thâm chỉ cười cười, anh lấy điện thoại ra, nói với người đàn ông trung niên: "Tôi muốn gọi điện thoại báo bình an cho bạn gái."

Người đàn ông trung niên liếc mắt một cái, hắn cũng biết cả trưa hôm nay Tần Thâm đều thất thần, luôn nhìn chăm chăm điện thoại, hắn còn tưởng người trẻ tuổi muốn chơi game, đang tìm kiếm tín hiệu mà không có, vả lại hắn đúng là không thể tìm thấy tín hiệu ở đây.

Bây giờ vừa nghe hóa ra là muốn báo bình an cho bạn gái, hắn lắc đầu khuyên nhủ: "Cậu này, chúng tôi sinh trưởng ở chỗ này bốn mươi mấy năm tuổi tối cũng không dám đi xuống, tôi khuyên cậu tuyệt đối đừng đi xuống, hơn nữa, đã trẻ thế này có khi bạn gái cậu đã ngủ rồi, còn nữa..." Người đàn ông trung niên ngừng một chút, nói tiếp: "Cậu đừng trách tôi lời nhảm, nếu bạn gái cậu biết nơi này cao chót vót như vậy, chắc chắn cũng không yên tâm."

Hắn nói xong đã bị người gọi đi mất, mấy đứa trẻ tranh giành nhau đùa giỡn đi xa, Tần Thâm đứng tại chỗ vẫn chọn xuống núi, anh lại

liếc mắt nhìn xuống, giẫm chân, trong nháy mắt núi đá rơi xuống, hồi lâu không nghe thấy tiếng vang, chỉ trong một giây đó, anh nhớ tới Bạch Đồi, cuối cùng thu chân về.

Bạch Đồi tiễn Thành Tuyên đi, khoảnh khắc đóng cửa lại, cô nghe thấy tiếng ô tô khởi động, cùng với tiếng lăn bánh trên đường nhựa, cuối cùng tường thành trong nội tâm mà cô dựng lên bảy năm cũng sụp đổ.

Cô tựa lưng vào cửa, từ từ trượt xuống, cuối cùng ngồi dưới đất, hai chân gập lại, vùi đầu trên đầu gối, đôi mắt to cứ vô thần nhìn cửa sổ đối diện mình, nơi đó vừa khéo là vườn rau, mặc dù ở đây gió lạnh, rau xà lách vẫn sức sống tràn trề đứng vững vàng không ngã, thân hình nho nhỏ có sức sống cực lớn.

Tựa như trong lòng cô mấy năm nay, dù cho thể xác và tinh thần bị tàn phá hồi lâu, nhưng trong lòng cô vẫn có một ngọn đèn, ngọn đèn tình yêu là Tần Thâm, làm bạn là Bạch An Chi, trong mấy năm cô cô độc bất lực, hai người trong ngọn đèn này từng cùng cô ngắm bầu trời đầy sao, từng nhìn ánh sáng của mặt trời mọc xuyên qua khung cửa sổ.

Ban đêm ở núi không giống ban ngày, một chút khí lạnh thổi tới, Tần Thâm đang mặc âu phục màu đen ngồi trên tảng đá lớn trên núi với một chân cong, chân còn lại duỗi thẳng, anh cầm điện thoại trên tay, rũ mắt nhìn ánh sáng điện thoại tối xuống, anh lại click mở, ánh sáng chiếu vào nửa bên mặt anh, cặp mắt hoa đào ám trầm tối tăm, góc trái phía trên điện thoại vẫn hiển thị không tín hiệu, anh mím môi, hàm dưới căng cứng.

Anh click mở album, lướt mấy tấm ảnh chụp, cô gái trên ảnh đều là một người, chỉ là tư thế rất khác nhau, ngủ thiếp đi, đánh răng, mặc đồ ngủ chải đầu, đều là chụp ngay hôm qua.

Album có mấy ngàn bức ảnh, anh lại lướt qua, thấy một tấm ảnh có độ phân giải hơi kém, là một cô bé mặc đồng phục tay ngắn màu trắng xanh, tóc cột đuôi ngựa, cô duỗi tay có lẽ là đang mở cửa sổ, đôi tay ở bên ngoài cửa sổ, ngoái đầu nhìn lại phía này, biểu cảm giống như mới vừa tỉnh ngủ, mím môi, híp mắt.

Nhìn thấy tấm hình này, dưới bầu trời đêm đầy sao, rớt cuộc cặp mắt đào hoa cũng có một chút ôn hòa, anh cười khế, tấm hình này là ngày đó Bạch Đờ bị mình quấn nói chuyện phiếm với mình cả đêm, làm cho ngày hôm sau ngủ cả tiết táo độc, thế là đi đến cửa sổ âm thầm tức giận, lúc đó anh cảm thấy biểu cảm này quá đáng yêu, liền lấy điện thoại ra chụp, nhưng anh làm trộm mà quên tắt âm thanh, "tách" một tiếng, đúng lúc bị Bạch Đờ trông thấy, Tàn Thâm hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng liên tục chụp mấy tấm.

Cứ như vậy, Bạch Đờ đuổi theo anh đòi xóa, Tàn Thâm chơi xấu không chịu.

Đùa hả!

Hình trong điện thoại phải lưu giữ để uy hiếp Bạch Đờ bất cứ lúc nào, không được nói chuyện với người khác, nhất là Cố Thừa Phong, vì cậu ta là lớp trưởng, mà Bạch Đờ là lớp phó học tập, luôn luôn cùng nhau trao đổi hoạt động lớp, để lại anh trái tim chua muốn chết ở phía sau.

Có những tấm hình này của Bạch Đờ rồi, Tàn Thâm cảm thấy rất nhiều chuyện đều thuận lợi hơn nhiều, không muốn cô nói với người nam sinh, kể cả còn có phúc lợi, ví dụ như bảo cô hôn anh!

Tàn Thâm dựa vào tảng đá, ngẩng đầu nhìn lác đác mấy con đom đóm xa xa, trong đêm tối này, giống như thắp đèn cho anh.

Hai mắt anh không thấy được rõ tâm tư, trầm tĩnh một lát, đột nhiên mở miệng, một câu cực kỳ ấu trĩ: "Đom đóm, bay đến thành phố Kỳ nói cho Bạch Đờ, Tàn Thâm rất nhớ cô!"

Cứ như vậy, mãi đến khi điện thoại tự động tắt máy, Tần Thâm nhìn một cái, vẫn không có tín hiệu. Anh vừa định đứng dậy, thư ký Hà cách đó không xa đã chạy chậm lại đây, nói với anh: "Tần đồng, nơi đó đã nấu nước nóng, có thể đi tắm."

Tần Thâm cất điện thoại vào trong túi, chui vào lều trại được dựng trên đất bằng phẳng cách đó không xa.

Kỳ thực phía trước mảnh đất bằng phẳng này là trường học của thôn, cái gọi là trường học, thực ra chỉ là dành ra một căn nhà tốt một chút, chỉ có mùi mấy đứa trẻ đọc sách viết chữ ở địa phương.

Tần Thâm thất thần, thu tầm mắt, nhìn nước nóng trong thùng màu đỏ, anh cởi quần áo, tám múi cơ bụng từng múi từng múi lổm vào, vai rộng eo hẹp, sau cùng là cơ bắp cứng rắn của vùng eo tam giác ngược, đi xuống đã bị quần che khuất, anh bỏ áo sơ mi vào cái túi anh mang đến, xoay người trong nháy mắt lộ ra phần lưng gầy nhưng rắn chắc, mấy vết móng tay nổi bật hiện lên trên nước da màu lúa mạch, Tần Thâm xối nước nóng lên, đột nhiên xuýt xoa một tiếng, A Đồ cũng quá độc ác!

Cả đêm Tần Thâm lăn qua lộn lại không ngủ, trong đầu tất cả đều là Bạch Đồ, làm sao cũng không ngủ được, đến tận sáng sớm tiếng chim hót vang lên, anh đứng dậy, cầm lấy điện thoại đã được sạc đầy nhìn thử, vẫn không tín hiệu, anh có chút nóng nảy vò tóc.

Anh cũng tự nhận ra, chỉ cần chuyện liên quan đến Bạch Đồ, thì đừng hi vọng anh có thể bình tĩnh.

Sau khi Tần Thâm rời giường rửa mặt xong, mặc áo sơ mi vào, cầm điện thoại lên định xuống núi gọi điện thoại, đi ra lập tức thấy mấy đứa trẻ cách đó không xa đều đang chẻ củi, anh bặm môi, đành phải cất điện thoại, tiến lên trước mắt bao người.

Đầu tiên nhóm nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh bắt đầu chụp ảnh, còn có một nhóm người ghi hình lại, Tần Thâm cũng thường xuyên chẻ củi, ông bà nội thích cuộc sống nông thôn, thực ra phía sau biệt thự cũng

trồng rau, hơn nữa, đến bây giờ trong phòng bếp vẫn là bếp lò, mỗi lần Tần Thâm đến đều chế củi giúp, anh cong môi cười, khi đó Bạch Đờ chỉ ở bên cạnh cổ vũ mình, thỉnh thoảng anh giả vờ trật tay, sau khi lừa gạt Bạch Đờ rơi nước mắt mấy lần, cô đã thông minh, ngăn người ngồi tại chỗ mà xem anh tự biên tự diễn.

Phút chốc cảm xúc anh giảm xuống, sau khi giúp bọn trẻ chế củi xong, phân phát vật tư mình mang đến cho từng nhà, lần này bất luận thế nào anh cũng phải xuống núi, vừa nghĩ vừa làm, dọc theo dây thừng anh đã đến lưng chừng núi, phía trên hình như thư ký Hà có việc muốn nói, anh không nghe rõ, mơ hồ nghe thấy mấy chữ: Có một hộ nhà....

Anh xua xua tay, chỉ chỉ điện thoại mình, sau đó thu tầm mắt về, vọt xuống, tới chân núi, Tần Thâm lộ ra nụ cười đầu tiên, anh lấy chìa khóa ra lui xe đi ra ngoài, vừa chạy vừa nhìn điện thoại, cuối cùng chạy đến chỗ bia đá ranh giới thôn Bạch, điện thoại hiển thị một ô tín hiệu, Tần Thâm không nghĩ nhiều, chỉ đi về phía trước từng chút từng chút sau đó tín hiệu đã trở lại như cũ, đầy ô!

Tác giả có lời muốn nói: Các bạn đáng yêu, nghe tôi dông dài vài câu.

Nếu cảm thấy muốn biết sự tình, phải qua khoảng chừng 6-8 chương nữa, hiện tại đều là suy đoán của Tần Thâm đi tới vùng núi, cũng không phải toàn bộ chân tướng, tôi đề nghị các bạn có thể đem mấy cái bình dinh dưỡng này để lúc sau xem... (đại khái ở đây tác giả muốn mn đợi đến chương đó rồi hãy mua chương đọc ý) Nếu có thể nhận từng chương từng chương tôi nói tới, cũng có thể mỗi ngày xem tôi đổi mới, tôi yêu các bạn! Tôi cũng rất muốn nói ra ngay lập tức, thấy các bạn sốt ruột, nhưng chuyện xưa đến nơi đến chốn, có trung gian có kết cục, mới có thể được gọi là chuyện xưa, tôi hy vọng mọi người yêu Tần Thâm yêu Bạch Đờ, càng yêu câu chuyện này. Cho nên, mời mọi người không cần tức giận cũng không nên gấp gáp, sau khi xong mấy chương này, chính là sinh hoạt của hai người

sau khi kết hôn! Thế nên ^^ hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ tôi (^3^)-☆ ^^

...

Dong dài xong, I love you (^3^)-☆

Hết chương 61.

Chương 62

+

Tần Thâm ở nơi hoang tàn vắng vẻ này, cùng với chiếc xe nhỏ sừng sững trên con đường trải đầy cát vàng.

Cùng với bia đá cách đó không xa, bên trên dùng sơn đỏ viết hai chữ, "thôn Bạch."

Anh nhanh chóng ấn mở số điện thoại của Bạch Đờ, vang "tút TUT TUT" rất lâu không có âm thanh, cuối cùng tự nhiên cúp máy.

Anh ổn định tâm trí, lại gọi mấy cuộc, vẫn tình trạng không ai nghe máy, Tần Thâm cắn môi dưới, đứng tại chỗ cố gắng cuống cuồng chần chừ, sau khi gọi rất nhiều cuộc đều không ai nghe, đầu lưỡi chọc vào má, chặc một tiếng.

Một lát sau, sau khi anh bình tĩnh lại, mở cột tin nhắn, ngoại trừ tin nhắn hồi âm anh ngày hôm qua, Bạch Đờ không tiếp tục nhắn tin cho mình, anh cắn má, ngón tay dừng lại một chút, có phần nặng nề ấn mở cột điện thoại.

Tần Thâm thất vọng thu tầm mắt lại, cô không gọi điện thoại cho mình, cũng không nhắn tin.

Yết hầu Tần Thâm lên xuống, đặt tay lên che mắt, thờ dài một cái, cát vàng bay lên, anh nở nụ cười tự giễu, rốt cuộc! Bạch Đờ.... có yêu anh không!

Điện thoại của cô sẽ không thể không có tín hiệu, cô ở chỗ đó có thể gọi điện thoại cho mình bất cứ lúc nào, thế nhưng cô không hề, ngay

cả một tin nhắn cũng không.

Anh lại gọi Thành Tuyền mấy cuộc, cũng không ai nhận. Anh nhú mào, thấp giọng mắng Thành Tuyền vài câu, chân đạp cửa xe mấy lần.

Tần Thâm hít thở mấy hơi, đột nhiên gió gào thét mà đến, cát vàng bay đầy trời, anh bị sặc ho khan.

Anh mở cửa xe đi vào, bắt đầu khởi động, de xe, queo lại, chờ đi đến chỗ ranh giới bia đá kia, anh nhìn điện thoại lập tức không còn tín hiệu, điện thoại quay về giao diện, xuất hiện cô gái mặc đồ ngủ đánh răng, anh duỗi tay hung hăng gõ gõ màn hình, cực kì phẫn nộ nói: "Cô gái xấu xa!"

Ánh sáng điện thoại tối xuống, Tần Thâm nhanh chóng đánh tay lái sang trái, xe chạy lại phương hướng vừa mới đi, anh ngồi trong xe, tín hiệu đầy ô, anh đưa tay cầm lấy, mở tin nhắn, gõ mấy chữ rồi gửi đi.

Anh ngồi trên ghế lái ngửa đầu thở dài, vừa rồi trong khoảnh khắc ánh sáng điện thoại tối xuống, hiện lên trong đầu Tần Thâm là: Đã vợ chồng rồi, còn quan tâm cô ấy có yêu mình không, dù sao trong sạch của mình cũng đều cho cô ấy, thế nào cô ấy cũng phải có trách nhiệm với mình!

Vèo một tiếng gửi tin nhắn đi, Tần Thâm ngửa đầu, trong lòng giống như một tảng đá rơi xuống, anh từ từ cong môi cười, lại mở màn hình, nhìn hình Bạch Đờ, anh lẩm bẩm: "Đợi anh về, xem anh trừng phạt em thế nào."

Anh nghiêng đầu, thoáng nhìn qua đỉnh núi, nơi đó thư ký Hà đang cầm biểu ngữ màu đỏ cực kỳ chói mắt lơ lửng trên bầu trời, hướng về phía anh.

Tần Thâm khẽ thở dài một tiếng, điện thoại vẫn vô cùng yên tĩnh, anh khởi động xe chạy về phía thôn Bạch.

Xe để lại khói thổi cát vàng bay lên.

Xa xa ở thành phố Kỳ, lúc này Bạch Đờ đang ngồi ở lầu ba, trong tay cầm một lon bia ngửa đầu rót mấy ngụm, dưới sàn còn có một két bia rỗng, mà một bên khác vẫn còn một két bia chưa mở, đây là cô tìm được bên trong tủ lạnh nhỏ ở lầu ba của Tần Thâm.

Cô đi dọc hành lang đầy bức tranh này, cô đưa tay chạm vào cái giá đỡ, bên trên là một bức chân dung chưa hoàn thành, có thể lờ mờ thấy được hình dáng, ngày đặt bút là: Ngày 1 tháng 10 năm 2018.

Quốc Khánh.

Lúc đó cô đang làm gì? Hình như hôm đó cô cũng rất vui vẻ, bởi vì đám trẻ con kia quần lầy cô hát bài quốc ca, cảm giác thuần khiết duy nhất mà cô có được, chính là ở nơi đó, trông thấy đám trẻ kia, mặc dù cô phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nghe rõ lời bọn nhóc nói.

Cô đưa tay chạm vào bức họa ấy, cô nhớ tới Thành Tuyền hôm qua, còn có những chuyện mấy năm qua anh không muốn người biết, vậy mà trước tiên không phải là vui vẻ, mà là -- nhiều năm như vậy Tần Thâm đã phải đau khổ thế nào!

Cô chửi mình sao? Thế nhưng cũng không phải lỗi của cô, ngay ngày hôm ấy cô đã mất nhiều thứ hơn, mất đi Bạch An Chi, cũng mất đi Tần Thâm.

Cô mặc áo sơ mi của Tần Thâm, thế này sẽ có thể ngửi được mùi của anh, giống như anh đang bên cạnh mình, điện thoại trên tay vang lên không dưới mười lần, nhưng cô không có dũng khí nghe máy.

Nhiều năm như vậy tất cả mọi chuyện gặp phải, cô đều trốn tránh theo bản năng, nhưng chỉ có một việc cô đang kiên trì, giờ đây chuyện này cũng thấy được bình minh, cô tin chắc chắn có thể có

một kết cục tốt, cho dù kết cục không thay đổi được hết thảy bảy năm trước, nhưng cũng xem như một cái công đạo cho Bạch An Chi.

Cô cúi đầu, thấy một tin nhắn gửi đến: A Đờ, ở đây anh không có tin hiệu, nhắn tin báo bình an cho em, không gọi điện thoại cho em được, nếu em nhớ anh thì gửi tin nhắn cho anh, có thể hôm nay anh không xuống nữa, ngày mai anh tìm thời gian xuống gọi điện thoại cho em.

Bạch Đờ tắt điện thoại, cứ trốn tránh như vậy, bây giờ cô không có can đảm, ngay cả khóc cũng không, đối với cô, đôi khi trốn tránh hiện thực có thể mang lại cho cô một chút vui vẻ.

Cô uống hết một lon bia, ngồi xổm xuống lấy từ trong két ra một lon, móc nắp lon xoẹt một tiếng, khui bia ra, cô lại ngửa đầu rót vào.

Cô dứt khoát đi dọc theo nơi này một lần nữa, nghiêng đầu nhìn những bức họa này, kỹ thuật vẽ thật sự có phần không dám nịnh bợ, có lẽ lúc đó mới học, ngày là: Tết Nguyên đán năm 2013.

Khi ấy xa nhau bao lâu? Tháng 6 năm 2012 tách ra, vậy là nửa năm. Khi ấy cả ngày cô đau đớn đến mức không muốn sống, từ từ chết lặng...

Cô đi xuống nữa, một bức họa tháng 6 năm 2013, một dòng chữ dưới góc phải: Tặng cho A Đờ, vẽ không tốt, sau này tôi sẽ vẽ đẹp!

Cách nửa năm sẽ có một bức họa, Bạch Đờ đặt tay lên, cô đoán, họa sĩ Tần Thâm phải nửa năm mới có thể hoàn thành một bức.

Cô muốn cười, khoe miệng không nhấc lên nổi.

Cô nhớ đến hôm qua Thành Tuyên như ong vỡ tổ nói toàn bộ bí mật của Tần Thâm cho mình, anh ta nói gì?

Lúc ấy ánh mắt anh ta giống như có phần trách cứ, nhìn mình chằm chằm nói: "Em cũng không biết Tần Thâm yêu em cỡ nào!"

"Lúc đó em không từ mà biệt, một câu nhắn nhủ cũng không có, lúc anh trở về thấy Tần Thâm đứng ở đầu ngõ liền mời cậu ta vào trong nhà, nhưng cậu ta nói em không cho cậu ta vào, cậu ta ở đây một mực chờ, em không thấy được bộ dạng ngây ngốc vui vẻ đó, còn nói với anh lát nữa cậu ta và em sắp đi ăn lẩu, hỏi anh có muốn ăn gì không, lúc đó cậu ta mua về cho anh."

Bạch Đờ lại nhận được một cái liếc mắt, cô đang ngồi lẳng lặng nghe anh ta nói, ban đầu Bạch Đờ đã vui những chuyện xưa xuống đất vàng, nhưng nếu hôm nay cô bắt đầu trước, những gì Thành Tuyền nói, dù lưỡi dao có sắc bén đến đâu cô cũng sẽ lắng nghe nó, vào trong cơ thể và tâm trí của cô.

"Cuối cùng đợi rất lâu em không xuống, lúc đó mưa lại lớn, anh lại gọi cậu ta đi vào ngồi, cậu ta mới vào, một lát sau một người đàn ông đến nói cho bọn anh biết hai người đã dọn đi rồi, sau đó hắn còn nói hai người đã đem phòng trực tiếp cho hắn thuê tiếp rồi, nói sau này sẽ là hàng xóm, bảo bọn anh chiếu cố nhiều hơn. Em biết lúc đó Tần Thâm làm gì không?"

Thành Tuyền nói xong hừ một tiếng, Bạch Đờ thấy anh ta hoàn toàn đứng về đội của Tần Thâm, giúp Tần Thâm dạy dỗ mình.

Thành Tuyền lại thờ dài, nói với Bạch Đờ: "Ngày đó nhìn thấy em vốn đã muốn nói cho em, sau đó cậu ta tới tìm anh, anh đã đồng ý cậu ta không nói."

Bạch Đờ nhớ lại, hôm qua lúc cô đến công ty, Thành Tuyền nói được một nửa, bị Tần Thâm ngắt ngang, cô ngồi thẳng, ra hiệu Thành Tuyền nói tiếp.

Thành Tuyền lắc đầu, nhìn cặp uyên ương có tiền số khổ này, nói tiếp: "Nhưng anh cảm thấy có một số chuyện em nên biết sẽ tốt hơn một chút."

Anh ta mím mím môi, có phần khó khăn nói: "Lúc đó cậu ta nghe thấy có lẽ không thể nào dám tin, vẫn đứng dưới lầu chờ em, đến tận khi mưa càng lúc càng lớn, cậu ta chạy lên lầu nhà em, anh đi theo sau cậu ta, trông thấy mắt cậu ta đỏ lên gõ cửa, trong miệng gọi tên em, lòng anh cũng cảm thấy chua xót, nhưng đi ra thực sự là người đàn ông kia. Người đàn ông kia không nhìn được đuổi bọn anh đi, em không thấy được bộ dạng Tần Thâm ngày đó, bước chân xuống cầu thang đều giống như con rối!"

"Cuối cùng có lẽ cậu ta vẫn không dám tin, liền đứng dưới lầu chờ đến rạng sáng, anh đoán cậu ta vừa tức giận lại vừa đau khổ, vì lúc ấy anh thoáng nhìn qua, cậu ta vẫn dùng sức cắn môi mình, ặc..." Thành Tuyền chỉ chỉ môi anh ta, "Đã chảy máu, lúc đó anh cảm thấy chắc chắn cậu ta rất tức giận em không từ mà biệt."

"Thế nhưng... lúc một tia chớp đến, anh bị dọa nhắm nghiền mắt, khi mở mắt ra, đã thấy hai mắt cậu ta vô thần, làm anh sợ muốn chết, lúc đó anh cũng khuyên vài câu, nhưng cậu ta chỉ đứng dưới trời mưa, khuyên thế nào cũng không đi, toàn bộ người xung quanh đều đã đóng cửa." Thành Tuyền nói tới đây, chặc một tiếng, lắc đầu nói: "Lúc ấy rốt cuộc cậu ta bỗng nhúc nhích, anh cho là cậu ta sắp đi về, không ngờ -- " Thành Tuyền nói xong hơi khó chịu uống một bình nước đá, lại nhìn Bạch Đồi nói: "Em biết cậu ta làm gì không?"

Cả người Bạch Đồi ngậy ngốc ngồi ở đó, Thành Tuyền cũng không trông chờ cô trả lời, anh ta hít mũi một cái, có phần cảm tính nói: "Cậu ta quỳ gối xuống, lúc đó anh bị dọa, đi đến đỡ cậu ta cậu ta cũng không chịu, chỉ quỳ dưới đất, bão táp, lúc ấy anh nhìn sang, mắt cậu ta đỏ không còn hình thù gì, anh nghe thấy tiếng cậu ta khóc!"

Đây là bộ dạng thảm hại nhất của anh mà Thành Tuyền từng gặp, chỉ một lần này, trên mặt anh không còn nụ cười, khoảng thời gian đó cái xác không hồn chạy qua bên này, mà nghi hè trôi qua, gặp lại đã là mấy năm sau, anh mặc âu phục đeo giày da, tinh tế đẹp trai khiến anh ta không thể mang thiếu niên khóc trong mưa đêm đó trùng với

người đàn ông trước mặt này được, ngoại hình trở nên tinh tế, trưởng thành, chững chạc hơn, anh nhìn từ xa, cảm giác xa cách trong cặp mắt trong trẻo lạnh lùng ấy một chút cũng không thay đổi.

Tay Thành Tuyền khảy móng tay, ngẩng đầu nhìn Bạch Đờ, dáng vẻ ngơ ngác của cô, giống như có phần thờ ơ, thế là nhìn qua bộ dạng đáng thương của Tần Thâm, anh ta ít nhiều có phần bất bình vì Tần Thâm, dứt khoát nói ra toàn bộ: "Hôm đó anh khuyên cậu ta, nói có thể em trước nghỉ hè gọi điện thoại cho nó, nó tin, cuối cùng... cậu ta trở về."

"Nhưng ngày thứ ba cậu ta lại đến, còn xách một cái hộp trong tay, anh hỏi cậu ta là cái gì, cậu ta nói, cậu ta cảm thấy anh nói rất có lý, nhất định em sẽ gọi cho nó, nó chờ em, còn nói bọn em cùng thi một trường đại học, đến lúc đó thế nào cũng sẽ gặp nhau, cho nên... nó nói, nó biết em thích ăn, trước tiên chuẩn bị tài nấu nướng của mình cho tốt, đến lúc lên đại học, nó sẽ nấu cơm cho em ăn, đó là lí do mà nghỉ hè mỗi ngày nó mang theo một cái cặp lồng chạy tới chỗ anh, cả kì nghỉ hè hai người bọn anh ăn cơm cậu ta làm!"

Thành Tuyền nhìn Bạch Đờ đỏ mắt, lòng anh ta mâu thuẫn, rốt cuộc anh ta nên mong muốn để cô đỏ mắt cảm động như cũ, hay là phải chửi mình, làm cho A Đờ cùng lớn lên khóc!

Anh ta đứng dậy, chọn cái sau, anh ôm Bạch Đờ muốn khóc nhưng không khóc ra, EQ thấp an ủi: "Không sao đâu... Tần Thâm cũng không trách em, mấy năm qua cậu ta đều đang đợi em..." Nói xong anh ta liền cắn lưỡi mình một cái, đây coi như là anh ta xát muối lên vết thương sao?

Bạch Đờ hoàn hồn, ngửa đầu lại rót một lon bia, thương hiệu mấy két chất đóng ở đây, cô là đồ đàn cũng biết, đây là loại uống thi đấu năm đó, đêm đó anh tỏ tình, cô uống say cái thương hiệu này.

Cô cũng không nhịn được nữa, ngồi xồm xuống, vùi đầu xuống đầu gối nghẹn ngào khóc.

Hết chương 62.

Chương 63

+

Tần Thâm về tới trên núi, mặt thư ký Hà khẩn trương tiến lên, "Trời ơi, Tần đồng, anh đi đâu, nguy hiểm như vậy, nếu như té xuống --" anh ta còn chưa nói xong, Tần Thâm lờm anh ta một cái.

Thư ký Hà mất tự nhiên hắng giọng một cái, nói sang chuyện khác: "Nơi này có một hộ gia đình không còn ở đây nữa, khoảng nửa tháng trước đã dọn đi rồi!"

Tần Thâm: "Dọn đi rồi?"

Thư ký Hà "chặc" một tiếng, "Bảo sao... trước đây lúc thống kê vẫn 20 hộ gia đình, bây giờ thống kê thì chỉ có 19 gia đình, chúng ta đem dư rất nhiều đồ, nói cách khác cũng có thể dành phần còn lại giao cho những người ở lại đây."

Tần Thâm lắc đầu, "Cậu đem đồ của gia đình kia phân phát cho 19 hộ gia đình này, như vậy là được rồi."

Thư ký Hà nghe câu này, vẻ mặt dường như có phần không vui, rũ mắt xuống, Tần Thâm nghi hoặc, lần đầu tiên trông thấy thư ký Hà như thế, trước giờ anh ta rất ít khi không kiên nhẫn trong công việc.

Tần Thâm có phần buồn cười hỏi: "Anh làm sao thế?"

Thư ký Hà chặc một tiếng, nhỏ giọng thăm thì: "Vừa rồi tôi chỉ hỏi hộ gia đình kia thử, mấy người đàn ông ấy giống như sợ tôi làm gì vậy, liên tục nói sang chuyện khác..."

Tần Thâm cười một tiếng, "Có thể người ta thật sự không tiện nói, dù gì vật tư tấm lòng chúng ta cũng đến rồi, thấy bọn họ dùng đồ của chúng ta cũng xem như làm mấy việc thiện, thế này là đủ rồi."

Thư ký Hà bị Tần Thâm nói một phen ấn đường giãn ra một chút, anh ta quay người dắt Tần Thâm vào trong lều vải kia, mà ngay khoảnh khắc Tần Thâm xoay người đi tới, thư ký Hà liền nói: "Chính là hộ gia đình đó."

Tần Thâm thuận theo phương hướng ngón tay anh ta liếc mắt nhìn qua, nhà của gia đình này hình như có chút không giống với ở đây, hơn nữa khoảng cách hơi xa với nơi này, căn nhà kia nằm ở chỗ tiếp giáp rừng cây với chỗ này.

Và lại thiết kế cực kì đơn giản, là nhà một gian xây xi măng, chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, cửa vẫn dùng cửa sắt, bên trên chốt cửa còn có một cái xích sắt thật dài.

Tần Thâm nhíu mày, "Sao tôi cảm giác căn nhà này có hơi kỳ quái nhỉ..."

Thư ký Hà a một tiếng liền nói: "Đúng đó! Tôi đã cảm thấy rất quái gở, cái này nhìn không phải chỗ của người ở, phòng lại nhỏ, và lại ngay sát vách căn nhà này còn nối liền với một phòng còn nhỏ hơn, sao tôi cảm giác giống như là trại giam vậy! Cửa sổ cũng thế, một cái nhỏ xíu..." Thư ký Hà nhẹ nhàng bâng quơ nói ra, Tần Thâm hí mắt, chân vừa mới bước vào lại đi ra bên ngoài.

Thư ký Hà nghi hoặc nhìn Tần Thâm, theo bản năng cũng đi theo sau.

Hai người một trước một sau đi tới, cây cối bắt đầu xuất hiện ở hai bên, che khuất ánh sáng mặt trời, Tần Thâm bước từng bước về phía ngôi nhà kia, càng đi càng tối tăm.

Cuối cùng anh đến trước mặt căn nhà ấy, Tần Thâm nhìn xích sắt loang lổ này, bộ dạng bị đứt ra, anh không kìm lòng được đưa tay,

bóc mảnh sắt sắp rơi ra trên xích sắt xuống.

Đúng lúc gió thổi đến, vụn sắt ở giữa ngón tay anh dễ dàng vỡ thành bột, từ ngón tay anh trượt xuống bay đi theo gió.

Anh thu mắt, hàm dưới căng thẳng, đi đến một bên khác, nơi đó có một cái cửa sổ, rất nhỏ, chỉ một khung hình vuông, dạng có thể ló một cái đầu ra nhưng cơ thể lại không được, anh nhìn vào cửa sổ kính, một vùng tối om om, không thấy được bất cứ đồ vật nào bên trong.

Thư ký Hà thấy dáng vẻ trầm ngâm này của Tần Thâm, cộng thêm rừng cây rậm rạp này, bên trên còn có mấy con chim líu ríu, anh ta không cảm thấy dễ chịu chút nào, ngược lại, anh ta nhìn cái nhà này đã cảm thấy có phần kinh khủng...

Anh ta chật vật nuốt nước miếng, vừa định gọi Tần Thâm đi, đã nhìn thấy xa xa một người đàn ông gấp gáp đi tới.

Thư ký Hà liếc mắt một cái, chính là người đàn ông này, vừa rồi anh ta hỏi chuyện hộ gia đình đó vài câu, hẳn đã liên tục nói sang chuyện khác, giống như cảm thấy anh ta có ý nghĩ gì đó không đúng đắn vậy.

Người kia sốt ruột tiến lên, trông thấy Tần Thâm liền nói: "Chủ tịch... đi đi đi, tới nhà tôi uống trà!"

Tần Thâm thu suy nghĩ về, vừa rồi đối với căn nhà này luôn có một loại cảm xúc không tên, một loại tâm tình bị đè nén, chẳng biết tại sao, từ lúc đặt chân vào nơi này, anh thấy cái gì đều giống như có bóng dáng của Bạch Đờ, kể cả căn nhà này, vừa rồi anh cảm thấy ngột ngạt giống như là loại kìm nén mà Bạch Đờ không ở cạnh anh ấy mấy năm qua, mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng áp anh không thở nổi!

Anh quay đầu, nhìn người đàn ông trung niên kia, mở miệng hỏi: "A thúc, người ở đây đâu?"

Quả nhiên a thúc kia như thư ký Hà vừa nói, ấp úng, cuối cùng duỗi tay ra kéo Tần Thâm đi, vừa đi vừa nói: "Trẻ con chờ các người đến dạy học đây này..."

Tần Thâm bị kéo đi về phía trường học, đi vào thấy trẻ con đang ngồi trên một cái bàn, mở to đôi mắt đen láy chăm chú nhìn anh.

Tần Thâm đè nén cảm xúc vừa nãy, định xua tan nó, anh tiến lên, đi tới cái bảng đen anh tài trợ, viết tên mình -- Tần Thâm.

Anh viết xong, quay người nói vài lời khích lệ với họ bằng tiếng Quảng Đông, cổ vũ bọn họ ra khỏi ngọn núi lớn này, đến xem thế giới bên ngoài.

Anh nói xong đám trẻ con đều che miệng cười, Tần Thâm không hiểu, cười hỏi: "Sao thế?"

Mấy người phụ huynh đang ngồi trên ghế gỗ, cười nói bằng tiếng Quảng Đông: "Bọn trẻ cảm thấy cậu mặc rất chỉnh chu, không lâu trước đây cũng có một chủ tịch đến đây làm công ích, bọn trẻ này càng cười lớn hơn, chủ tịch cậu cũng đừng để ý, trẻ con không hiểu chuyện..."

Tần Thâm nghe xong cười cười, anh xua xua tay: "Không sao, bọn trẻ vui là được, với lại đừng gọi tôi là chủ tịch, chỉ gọi tên, Tần Thâm là được rồi."

Những người đó thấy Tần Thâm ôn hòa dễ gần, lập tức cũng nói ra, đúng lúc này, một cô bé lấy dũng khí tiến lên, nói một câu anh làm thế nào cũng không hiểu.

Tần Thâm lại ngồi xuống, cẩn thận lắng nghe một lúc, chỉ có thể hiểu một từ của mình, anh hơi xấu hổ quay đầu, nhìn về phía đám người trong thôn kia.

Cái người mới vừa dắt Tần Thâm đến, đứng bên cạnh Tần Thâm có phần hơi lúng túng cười nói: "Đây là đứa ngốc của thôn chúng tôi,

tên là Bạch Sân, năm nay 6 tuổi, từ nhỏ đến lớn suốt ngày nói năng linh tinh, cha nó đã té chết mấy năm rồi, mẹ nó mấy ngày nay bị cảm người không thoải mái, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, cũng không đến."

Tần Thâm gật đầu một cái, nhìn đứa trẻ, anh ngồi xuống, phủi sợi cỏ trên vai cô bé xuống, anh nhìn kĩ đứa trẻ này, phơ nểng có chút đen, ngũ quan vẫn chưa nảy nở, khuôn mặt nho nhỏ, không cao lắm.

Anh mỉm cười với cô bé, cô bé kia vẫn lặp lại câu nói vừa rồi, Tần Thâm ngẩng đầu nhìn a thúc nọ, hỏi: "A thúc, cô bé đang nói gì vậy?"

A thúc nọ không coi là chuyện to tát trả lời: "Nó nói tên cậu nó đã từng gặp qua." A thúc nói xong cười lớn mấy tiếng, vừa vỗ vỗ vai cô bé kia vừa nói với Tần Thâm: "Cậu đừng tin nó nói lung tung, cái gì nó cũng nói, trẻ con vùng này không chơi với nó, cũng chỉ có một cô gái lớn một chút chơi cùng với con bé, Bạch Sân dính lấy cô ấy, nói đến cũng khéo, mấy năm trước cô gái kia vừa tới đây, tên Bạch Sân còn là cô gái ấy đặt cho."

Tần Thâm bóp tay nhỏ của cô bé một cái, đưa tay về phía thư ký Hà muốn mấy viên kẹo, thư ký Hà rất thích ăn kẹo, điều này mọi người trong công ty đều biết.

Thư ký Hà moi mấy viên kẹo đưa cho Tần Thâm, Tần Thâm phân phát cho tất cả bọn trẻ, cuối cùng toàn bộ còn dư lại cho cô bé kia, cười hỏi: "Cháu từng thấy tên của chú ở đâu?"

Cô bé kia nghiêng đầu suy nghĩ, có lẽ là không nhớ ra, cuối cùng ngây ngô cười một tiếng, cầm lấy kẹo liền đi mất, cũng không trả lời anh.

A thúc kia tiến lên, vỗ vỗ vai Tần Thâm: "Cậu cũng đừng để ý, cái con bé ngốc này cứ như vậy, quái gở vô cùng, nó mới vừa đi tới nói chuyện với cậu, chúng tôi đều kinh ngạc... cậu đừng nghe con bé nói vớ vẩn, gặp qua lúc nào chứ, chúng tôi cũng chưa từng thấy."

Tần Thâm lắc đầu, cười hai tiếng, "Ngốc chỗ nào, có thể là tính cách tương đối làm lì, chậm chạp một chút thôi, tôi lại cảm thấy cô bé không ngốc."

Tần Thâm nói làm cho a thúc cực kì vui vẻ, hẳn lại nói một đồng tri tâm với Tần Thâm, mỗi nhà đều nói một lần, trẻ nhà ai tương đối nghe lời, nhà ai tương đối nghịch ngợm, nhà ai cần mẫn, nhà ai thông minh, hẳn đều nhớ rõ rõ ràng ràng được, Tần Thâm có thể cảm giác thật ra hẳn là đang bảo mình giúp đỡ nhiều đứa trẻ hơn, mặc dù có trách mắng đứa trẻ không tốt, nhưng cũng vẫn nói rất nhiều đứa trẻ khá hiểu chuyện và khó khăn.

Tần Thâm mỉm cười nghe, cũng thể hiện mình sẽ giúp đứa trẻ cho đến đại học!

A thúc kia mừng rỡ liên tục khen ngợi Tần Thâm mấy câu.

Tần Thâm được khen hơi xấu hổ, hai người trò chuyện cho đến chiều, lúc Tần Thâm đi ra ngoài, bên ngoài sắc trời nhuộm màu hoàng hôn, anh lấy điện thoại ra, một ô tín hiệu cũng không có.

Tần Thâm cảm thấy hơi nghi ngờ, quay đầu sang hỏi a thúc kia: "A thúc, mọi người ở đây quanh năm không có tín hiệu sao?"

A thúc kia gật đầu, chỉ chỉ dưới chân núi, chỗ cổng vào, nói với Tần Thâm: "Ở kia, thấy không?"

Tần Thâm mù mà mù mờ gật đầu, a thúc kia hung hăng nói: "Mấy năm trước một người có tiền tới thôn này của chúng tôi, rất cao, là đàn ông, mua cái đồ chơi này đặt ở đây, nói là để phòng tia phóng xạ cái quỷ gì, có phòng hay không phòng tôi chẳng biết, nhưng kể từ lúc đó ở đây chúng tôi một chút tín hiệu cũng không có!"

Hẳn lại chỉ căn nhà khiến hôm nay Tần Thâm ngọt ngọt, nói: "Tôi nói nhỏ với cậu, thấy cái đó chứ."

Tần Thâm nhìn căn nhà kia gật đầu, a thúc nhìn quanh hai bên một lúc, hạ giọng nói: "Cái nhà kia là của người đó." Dường như hẳn có chuyện muốn nói, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tần Thâm nghe vậy bưng tỉnh ờ một tiếng. Anh gật đầu thể hiện đã nghe được.

A thúc vỗ vỗ vai anh, nói với anh một câu: "Tôi đi nấu cơm, đợi chút nữa đến nhà tôi ăn."

Tần Thâm khá hòa hợp với a thúc này, cũng không khách khí, anh gật đầu đáp ứng.

Sau khi a thúc đi, anh lại liếc mắt nhìn căn nhà kia, sáng nay chỉ là trong tích tắc anh cảm thấy hơi thở của Bạch Đò ở căn nhà này, nên anh mới chần chừ, mới muốn đi thăm dò.

Nhưng bây giờ anh nghe a thúc nói chủ nhân căn nhà này là một người đàn ông, vậy thì không liên quan gì đến Bạch Đò của mình, anh bình tĩnh lại, phút chốc cười khế, cảm thấy cảm xúc của mình dễ dàng bị mọi thứ dấn dẳng đến Bạch Đò chi phối, chỉ là cảm thấy có hơi thở của cô, đã khiến hồn vía anh lên mây đến bây giờ.

Anh thấy cô sẽ khiến tự chủ mà anh vẫn lấy làm kiêu ngạo trong nháy mắt đã mất đi.

Mặc dù xế chiều mát mẻ nhưng ánh mặt trời chiếu xuống như thế vẫn làm lòng người bức bối, đặc biệt là sáng nay anh vẫn không gọi được điện thoại cho cô gái mình yêu.

Lúc chim chóc bay qua, anh thu cảm xúc nhớ nhung lại, quay người bước vào rừng, hy vọng sẽ bình tâm lại và thừa dịp làm mát mình.

Anh vừa bước vào đã trông thấy một tảng đá rất lớn, anh vừa mở album ảnh vừa đi về phía tảng đá kia, dừng chân, hình như anh đã phải một cục đất sét, cát phủ đôi giày, anh ngồi xổm xuống định phủi đất đi, nhưng không ngờ, thấy một bia mộ...

Hết chương 63.

Chương 64

Sâu đến mức không nhìn thấy cuối rừng, ánh hoàng hôn vầy loang lổ, tia nắng xuyên qua cây đại thụ cao ngút trời, trong rừng, hạt bụi li ti đang bị một tầng chòm tia sáng chiếu xuống khiến cho mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Tần Thâm ngồi xổm xuống, dựng khối đá kia lên, áy náy nói: "Thật xin lỗi, không phải tôi cố tình làm hư mộ của ngài!" Kỳ thực không trách Tần Thâm, mà là mộ quá nhỏ, giống như một gò cát nhỏ ở bờ biển mà đám con nít xây lên.

Nếu như không phải bên trên tảng đá khắc mấy chữ, mà ở phía cuối không bị cát vàng che, lộ ra hai chữ: Chi mộ!

Nếu như không phải lộ ra hai chữ kia, thế nào anh cũng không nghĩ đây là một ngôi mộ.

Anh đưa tay, lễ phép lấy tay nhẹ nhàng phủi cát vàng trên tảng đá từ trên cao xuống, lúc hiện ra một chữ Bạch, lòng anh còn co rụt lại theo bản năng, đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu Bạch Đờ vẫn còn ở chung một chỗ với mình, suy nghĩ này khiến cho hô hấp có phần dồn dập từ từ bình ổn lại.

Anh chợt nhớ tới, toàn bộ người ở đây cũng họ Bạch!

Anh vô hình thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là người dân nơi này làm ra, anh ngẫm nghĩ, lại phủi cát vàng đi, lộ ra chữ thứ hai: An.

Anh rất không hợp thời mà thả lỏng cười, anh hơi cười nhạo nội tâm mình quá nhạy cảm, đúng là! Tại sao nhìn thấy cái gì cũng nhớ đến Bạch Đờ, sao cô có thể ở chỗ này.

Nghĩ tới đây tim và thân thể anh cũng buông lỏng một chút, anh đến bên cạnh tựa vào một tảng đá rất lớn, ở đây mọc đầy cây mây và dây leo, phủ kín tảng đá này, nếu như không phải anh mới vừa chạm phải cứng rắn bên trong, anh sẽ cho rằng đây là một cây mây và dây leo sinh trưởng từ đất.

Anh chỉ yên tĩnh chốc lát rồi chống người lên, nhìn phần mộ lộn xộn, anh áy náy nhanh chóng đưa tay phủi mấy chữ cuối cùng ra: Chi mộ!

Con người anh rút lại một cái, dùng sức phủi toàn bộ cát bụi ra, đập vào mắt là mấy chữ to: Bạch An Chi chi mộ!

Tần Thâm chặt vật nuốt nước miếng một cái, Bạch An Chi giống với tên của mẹ Bạch Đồ, lúc này anh đang may mắn suy nghĩ, có lẽ chỉ là giống tên thôi, anh lắc đầu, định vứt những ý nghĩ đè nén trong lòng này đi, đúng, chắc chắn đúng, chỉ là tên giống nhau thế thôi.

Anh từng hỏi một lần, cô nói mẹ vẫn còn ở một thành phố khác, nghĩ đến đây, Tần Thâm khẳng định suy nghĩ của mình, đúng, chỉ là trùng tên trùng họ thôi! Nhưng tại sao cảm giác bị đè nén trong lòng càng lúc càng lớn, hơn nữa kiểu chữ cực kỳ giống với chữ của anh.

Trước giờ chữ của anh ngay ngắn khó bắt chước, cũng chỉ có Bạch Đồ có thể giống chữ viết mình chín phần, anh nhìn Bạch Đồ viết chữ đều giống kiểu chữ với anh, cô không nói anh cũng biết, cô đã từ từ thành thói quen, biến kiểu chữ của anh thành kiểu chữ chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Anh lắc đầu ném những suy nghĩ không thiết thực này ra, anh không muốn nghĩ, nhưng, giây tiếp theo khi anh phủi đất ở phía dưới, ánh mắt anh từ từ trở nên đỏ bừng, chỉ thấy vị trí tầm mắt anh còn có một hàng chữ nhỏ, kiểu chữ phía trên làm cho Tần Thâm không thể gặp may lần nữa.

Kiểu chữ phía dưới bất ngờ viết mấy chữ -- con gái Bạch Đồ dâng lên!

Anh lập tức vô lực ngã khụy sang một bên, Bạch Đò! Bạch An Chi! Trên thế giới sẽ không thể có chỗ giống hệt như thế, mẹ vừa khéo tên là Bạch An Chi, con gái vừa vặn tên Bạch Đò, cho dù có, vậy cũng không có khả năng đúng lúc ở ngay bên cạnh anh như vậy.

Anh mím môi, cẩn thận ngẫm nghĩ, trước đây anh từng hỏi Bạch Đò hai lần, cô đều là bộ dạng không muốn nói chuyện nhiều, anh cho là cô không muốn nói với mình, nên anh im lặng không hỏi nữa.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đỏ lên nhìn trời.

Trong lúc ngẩng đầu lên, dây leo phía sau theo biên độ ngẩng đầu của anh sột soạt một cái, một cây hai cây rơi xuống toàn bộ, tim anh bị âm thanh này lôi kéo, anh chịu đựng trái tim đau đớn khó chịu đứng lên, khoảnh khắc quay đầu, anh trông thấy bên trên tảng đá to lớn có chút loang lổ khắc mấy chữ vuông vức.

Anh đứng tại chỗ, bỗng dưng bật khóc thành tiếng.

Trong rừng tiếng khóc nỉ non đau khổ này làm cho chim nhỏ bị dọa bay lên, thư ký Hà ở cách đó không xa nghe thấy tiếng khóc, thất kinh, cho là đã xảy ra chuyện gì, tại sao người kia đau lòng khóc như thế, thanh âm giống như thú nhỏ gào to, khàn giọng nghẹn ngào.

Sau khi anh ta quan sát một chút, không thấy Tần động, nhấc chân một mình đi vào rừng, lúc anh ta thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen, quỳ gối trước một tảng đá lớn, còn cầm một cục đá nhỏ trên tay, rử đầu thấp xuống, nước mắt rơi xuống cỏ khô dưới đất.

Thư ký Hà bước nhanh đi tới, cái người khóc thương tâm như thế không phải chính là ông chủ nhà mình sao?

Anh ta vốn định tiến lên dò hỏi thăm, nhưng trong lúc lơ đãng anh ta bị tảng đá to lớn kia hấp dẫn, bên trên khắc mấy chữ to, anh liếc mắt nhìn hai chữ đằng trước, đây không phải... đây không phải chữ của ông chủ nhà mình sao?

Mà người kia, giờ phút này quỳ gối trước tảng đá, mắt đỏ ngầu, một ít nước mắt rơi xuống bia mộ trong tay anh, một ít rơi xuống cỏ khô dưới đất, anh muốn khóc lên, khóc không ra, chỉ có thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ cổ họng.

Nhưng khóc thế này, lại càng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu, cái gọi là bật khóc đều không phải là khổ sở nhất, mà anh bây giờ, đau đớn trong lòng không ai có thể hiểu, anh đã thấy gì?

Anh thấy chữ bên trên tảng đá kia -- Tần Thâm, em rất nhớ anh.

Anh đột nhiên gào lên một tiếng, thư ký Hà bị dọa sững sờ tại chỗ.

Mặc dù anh ta chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lần đầu tiên thấy Tần Thâm mất tự chủ như thế, anh ta cũng biết, chuyện này không đơn giản như vậy.

Tần Thâm quỳ khóc đến gần tảng đá kia, tựa đầu lên trên tảng đá, nghẹn ngào khóc nơi cổ họng, khàn khàn gọi: "Bạch Đồ... Bạch Đồ..."

Anh vừa khóc vừa gọi, một tay dùng sức nện vào tảng đá, cuối cùng lại gào lên một tiếng, bồng dập đầu vào tảng đá, thư ký Hà bị dọa chạy đến, muốn dìu Tần Thâm, không ngờ hai mắt Tần Thâm đỏ ngầu nhìn anh ta, hung tợn nói: "Cánh cửa kia..." Anh chỉ ngón tay qua, chính là căn nhà anh bị làm cho ngột ngạt ban sáng, "Đập nó cho tôi."

Thư ký Hà lo lắng, muốn giúp anh mở cửa, nhưng lại sợ anh xảy ra chuyện, tình thế khó xử. Cuối cùng Tần Thâm gầm lên: "Anh đi nhanh lên!" Anh có dự cảm, trong căn phòng kia, chắc chắn có bí mật của Bạch Đồ. Chắc chắn.

Thư ký Hà bị dọa chạy đi, Tần Thâm đắm lệ ôm lấy bia mộ, cuối cùng hai mắt đỏ ngầu tựa như chảy máu đứng trước tảng đá lớn kia.

Biên độ hô hấp của cơ thể anh rất lớn, giống như nếu thờ ra mà không kịp hít vào lập tức sẽ chết tại chỗ.

Tần Thâm nhìn chăm chăm tảng đá lớn trước mắt, nhìn bốn chữ phía sau, em rất nhớ anh. Anh vẫn không kìm nén được, ngẩng mặt lên trời rơi lệ.

Cuối cùng, qua hồi lâu, nước mắt anh bị gió thổi khô, đâm vào mặt đau đớn, vì đau đớn khóc làm cho có phần sứt sứt, cảm giác này vô cùng quen thuộc, đêm ấy bảy năm trước, anh cũng quỳ gối khóc dưới nhà Bạch Đồi như thế, chỉ là lúc đó trời mưa, mưa lớn không thấy được nước mắt anh, nhưng, giờ phút này ánh hoàng hôn lại rục rỡ, tim anh đau nhức bao nhiêu, không ai có thể hiểu.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng buông bia mộ xuống, lại dùng tay đẩy những cây dây leo ra, hóa ra dây leo không phải sinh trưởng ở đây, mà là có người tận lực cắt đứt từng cây dây leo sau đó bao trùm lên tảng đá.

Còn có thể là ai, còn có thể là ai, Tần Thâm trào nước mắt, yếu ớt gọi một tiếng: "A Đồi..."

Vừa dứt lời, anh thấy dưới góc phải tảng đá khắc mấy chữ, anh có phần không thờ nổi, dùng miệng ra sức hô hấp.

Cuối cùng lại không nhìn được, bật khóc thành tiếng, nghẹn ngào nói: "Anh cũng thế..."

Anh trả lời chữ trên tảng đá kia, bên dưới viết -- em mãi mãi yêu anh.

Anh ngồi xuống, đôi mắt đỏ hoe, tia máu trong mắt trải rộng, trong mắt như một vũng nước, dừng ở dưới mí mắt không chảy xuống, cuối cùng anh vươn tay chạm hàng chữ kia, vừa nhắm mắt, nước mắt tuôn ra.

Rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn Tần Thâm phải biết rõ!

Anh lập tức đứng dậy, trông thấy thư ký Hà từ xa vội vã chạy về phía anh.

Tần Thâm nhấc chân bước nhanh đến gần anh ta, thư ký Hà thấp giọng nói: "Tần đồng, phòng đó mở không ra, vừa rồi người kia không chịu."

Tần Thâm với đôi mắt đỏ hồng vòng qua thư ký Hà, trực tiếp đi tới căn phòng kia, ngay ở đó, a thúc mới vừa nói chuyện với anh ngăn ở cửa ra vào.

Tần Thâm tới gần căn phòng này, trong lòng phút chốc đã trở nên có phần kiềm chế, anh khàn giọng nói với a thúc kia: "A thúc... có thể nói cho tôi không, rốt cuộc là người nào ở trong này!"

A thúc kia thấy một lúc Tần Thâm không gặp, sao đã biến thành bộ dạng này, mắt đỏ hồng, cả gương mặt cũng đẫm lệ, toàn bộ quần tây đều là cò dại, bên trên đồ vết đều là cát.

Môi a thúc giật giật, cuối cùng không tàn nhẫn quyết tâm từ chối mà chỉ nói: "Rốt cuộc tại sao cậu luôn muốn biết người này! Buổi sáng cũng thế, bây giờ cũng thế, người này không có gì để hỏi thăm, đã mất lâu rồi!"

Tần Thâm lắc đầu, cô không hề mất! không hề! Môi anh run rẩy, anh muốn gọi điện thoại cho Bạch Đờ, đúng! Ngay trước mặt a thúc anh móc điện thoại ra, nhưng lúc anh ấn mở mới nhìn rõ không tín hiệu! Anh muốn tìm cô, nhưng không tìm được!

Anh muốn xuống núi gọi điện thoại, nhưng, gọi điện thoại trước khi không rõ ràng bất cứ chuyện gì, anh sợ hù dọa Bạch Đờ, hơn nữa anh không ở bên cạnh cô, cô thế nào anh cũng không biết, anh muốn hiểu rõ chuyện ở đây, tất cả chuyện của cô!

Nhưng a thúc nhìn thấy một nửa gương mặt kia, đột nhiên bắt lấy tay Tần Thâm hỏi: "Cậu và cô gái này quan hệ thế nào?"

Tần Thâm nhìn a thúc, gằn từng chữ: "Vợ của tôi!"

A thúc sững sờ tại chỗ, Tần Thâm nhắm mắt lại, duỗi tay cầm lấy tay a thúc, run giọng nói: "A thúc, coi như tôi van chú, chú nói cho tôi đi, căn nhà này... có phải là vợ tôi từng ở đúng không!" Anh biết a thúc cố ngăn cản anh, vậy chắc chắn ông ta biết toàn bộ chân tướng!

Cuối cùng dưới ánh mắt đau khổ và chờ đợi của Tần Thâm, a thúc khẽ gật đầu hai cái, lại hỏi: "Vợ cậu tên là gì."

Tần Thâm thấy hần mở miệng, nhanh chóng trả lời: "Bạch Đờ, vợ tôi tên Bạch Đờ."

Ngón tay a thúc vuốt nhẹ lên chốt cửa vài cái, cuối cùng móc chìa khóa mở xích sắt thật dài ra.

Rất nhiều xiềng xích nặng bao quanh cửa, khiến cho trong lòng Tần Thâm nặng nề, "cọt kẹt" một tiếng cửa mở ra, a thúc thở dài, đứng bên cửa nói với Tần Thâm: "Vào đi."

Tần Thâm nhấc chân bước vào, căn phòng nhỏ hẹp đập vào mắt, bên trong cũng chỉ có một cái giường đá phiến, còn có một tủ sách. Phía trên có vài cuốn sách, cũng có một cây bút, anh cười khổ với tay lên, run rẩy lấy một quyển sách, có lẽ quyển sách này bị lật ra rất nhiều lần, trang sách hơi nát, anh cẩn thận từng li từng tí lật ra, một dòng thơ được viết trên trang đầu tiên: Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Không kí tên, không viết tặng cho ai, nhưng Tần Thâm lại minh bạch, đây là A Đờ viết, là câu thơ anh đọc trên lớp học năm lớp Mười một.

Anh đi trong gian phòng tràn ngập hơi thở của Bạch Đờ, không gian vốn nhỏ hẹp, chớp mắt anh đã đi tới bên giường, bên trên chỉ có một tấm drap giường và một cái chăn thật mỏng, mặc dù ban ngày ấm áp nhưng ban đêm trên đỉnh núi cũng còn rất lạnh, hơn nữa... đá ở trên gai nhọn cắn người vô cùng. Khoảnh khắc tim anh đau đớn ngừng

đầu lên, trông thấy cửa sổ chính giữa giường, đối diện với tảng đá kia cùng với bia mộ.

Tần Thâm kịp thời dừng nước mắt lại, chắc chắn anh sẽ chạy về trước buổi sáng ngày mai.

Tác giả có lời muốn nói: Không nên đánh tôi, tôi viết cũng khó chịu. Quỳ xuống dập đầu, không nên đánh tôi.

Chương 65

Đêm khuya, khi trời tối người yên, gió bắc gào thét mà đến, đập vào cửa sổ, giống như mấy năm ấy, ở bên trong căn phòng kia, mấy năm gần đây cô sợ mùa đông, nhưng bây giờ cô không còn sợ nữa, cô ở trong nhà Tần Thâm, nơi này ấm áp, có hơi thở của anh.

Chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Cố Thừa Phong, Bạch Đờ bỏ bia trong tay xuống, đã một ngày cô không đi làm, cô mở ra, đặt bên tai, dùng giọng hết sức bình thường nói: "Cố Thừa Phong, tớ xin nghỉ một ngày."

Cố Thừa Phong ở đầu kia thoải mái đồng ý, thật ra cô không đi làm cũng không việc gì, có cậu ta và Tần Thâm ở đây, không ai có thể bạc đãi cô, hai người bọn họ cũng sẽ không để cô giống như trước đây, ở nơi ấy trải qua cuộc sống nghèo túng như thế.

Ngay lúc tâm tư Cố Thừa Phong trở lại trên điện thoại, bỗng dừng nghe Bạch Đờ nghiêm túc gọi tên cậu ta, Cố Thừa Phong "ừm" khe khẽ, Bạch Đờ cúi đầu, ực một hớp bia, khẽ nói: "Cảm ơn cậu... đưa tớ từ thôn Bạch về."

Cố Thừa Phong còn tưởng cô muốn nói gì, không ngờ lại là câu nói này, cậu ta cũng biết cô rất cảm tạ mình, dù sao đêm hai người từ trên đỉnh núi xuống, cô vẫn liên tục cảm ơn.

Cố Thừa Phong cười khẽ hai tiếng, câu trả lời giống trước kia như đúc, cậu nói: "Không cần cảm ơn!"

Bạch Đờ cúp điện thoại, đặt tầm mắt lên trên máy vi tính trong thư phòng của Tần Thâm. Ở trong nhà Cố Thừa Phong cậu ta đã dạy cô sử dụng như thế nào, bây giờ cô nhớ, cũng thật sự phải cảm ơn cậu

ta, không có cậu ta, cô làm sao cũng không thể thuận lợi tìm tin của Tần Thâm như vậy.

Cô gõ mấy chữ lên trên trình duyệt: Tần Thâm tin tức.

Cô vốn không ôm hi vọng bốn chữ đơn giản như thế có thể tìm được cho cô, không nghĩ là, website đầu tiên là mấy video, Bạch Đờ nhìn ngay bên trên thử, cô đưa tay click vào một video sớm nhất.

Một tay cô đặt trên con chuột, tay còn lại đặt lên bia, lúc video quảng cáo, cô lại ngửa đầu uống một ngụm, uống hết một lon, cô cúi người lại khui một lon, cho tới bây giờ, cô đã uống không dưới hai két, nhưng mà, hình như khi có tâm sự, uống thế nào cũng sẽ không say, vừa nghĩ tới chuyện để bạn đau lòng, vào lúc uống say, nghĩ tới chỉ càng thêm đau lòng.

Video quảng cáo kết thúc, Bạch Đờ nghe thấy mở đầu vang lên, MC nói xong lời dạo đầu, và người đàn ông mà cô nhung nhớ, đang từ một bậc thang khác đi tới, cô nhìn chăm chăm vào Tần Thâm, đây là video tháng 4 năm 2015.

Bạch Đờ nhìn anh thời điểm đó, trong mắt vẫn trong trẻo lạnh lùng, chỉ là có lẽ lên TV, lễ phép thu lại một chút, nhưng toàn thân hơi thờ ơ người ngàn dặm vẫn không thay đổi.

MC rất kích động, mời một hắc mã tổng giám đốc của bất động sản, lúc này, tập đoàn TS vẫn là một công ty rất nhỏ, nhưng thật sự nổi danh có bản lĩnh trong nghề, nói là ông chủ TS có ánh mắt chắc chắn về đầu tư động sản. Người trong nghề bày tỏ, triển vọng của chàng trai trẻ tuổi này nhất định cực kì tốt.

MC hỏi Tần Thâm một vài vấn đề ngành nghề, Tần Thâm thành thạo trả lời. Mà đoạn ngẫu nhiên chọn một vài người xem rút thăm may mắn ở hiện trường đặt câu hỏi, thật trùng hợp, mấy người rút thăm trúng đều là phụ nữ, mà bọn họ đối với dáng dấp đẹp đến ngỡ ngàng của Tần Thâm, lúc anh vừa xuất hiện, đã hấp dẫn tất cả ánh mắt của phụ nữ trên khán đài.

Một cô gái ngượng ngùng đứng lên, cầm lấy micro trợ lý chương trình đưa, sau khi hỏi hợp giới thiệu bản thân xong, hỏi một câu mà hầu như toàn bộ nữ sinh ở đây đều muốn hỏi, cô hắng giọng một cái, hỏi: "Xin hỏi, chủ tịch Tần, anh đẹp trai thế này, đã có bạn gái chưa?"

Màn hình hiện lên tất cả vẻ mặt của các cô gái ở đây, đều là gương mặt khẩn trương đợi đáp án, mà bên ngoài màn hình, Bạch Đờ trong căn phòng tối om này, bị ánh sáng của máy vi tính chiếu vào mặt, không nhìn thấy được cảm xúc, một âm thanh đột nhiên vang lên, là Bạch Đờ căng thẳng đến mức mạnh mẽ bóp lon bia, lon bia rỗng ngay lập tức xẹp xuống.

Mà ánh mắt Bạch Đờ bị hấp dẫn bởi người đàn ông trong máy tính.

Chỉ thấy Tần Thâm ngược mắt lên, mím môi, sau một hồi đắm chìm, anh phóng xa tầm mắt, tựa như không nhìn thấy cuối cùng, anh khẽ cười, không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của nữ sinh trên khán đài, trong mắt anh tràn đầy hồi ức, sau đó mím cười nói: "Có, bên nhau sáu năm."

Năm 2010 đến năm 2015, kỳ thực bên nhau chân chính cũng chỉ hai năm kia.

Toàn bộ nữ sinh thét lên, kêu rên, MC ngửi được mùi bát quái, lập tức truy hỏi: "Vậy hôm nay cô ấy đến rồi chứ?"

Đến? Làm sao có thể, cô ở đâu, Tần Thâm cũng không biết.

Tần Thâm lắc đầu, dưới ánh mắt nghi hoặc của MC, anh mím cười, nhưng trong mắt không mang ý cười, tựa như có phần ẩn nhẫn khổ sở, anh cụp mắt như đang ổn định cảm xúc, sau đó lại ngẩng đầu, giống như mắt cười trong con ngươi lại không có ý cười mà nói: "Không có, không có đến."

MC còn định hỏi gì đó, Tần Thâm khéo léo chuyển chủ đề.

Bạch Đờ xem xong tin tức một tiếng đồng hồ, lúc lui ra ngoài, lại click mở một video năm 2016.

MC không phải là mới vừa gặp, mà là một phụ nữ.

Khi người phụ nữ kia phỏng vấn, mắt bốc lên tinh quang, liên tục nhìn chăm chăm vào Tần Thâm, sau cùng buổi phỏng vấn không khỏi đều sẽ trò chuyện một chút, mặt người phụ nữ kia thấp thỏm hỏi: "Tần Thâm, nghe nói anh có bạn gái?"

Tần Thâm gật đầu, "ừm" một tiếng.

Nữ MC lại hỏi: "Vậy chúng tôi cũng là rất muốn biết dung mạo cô ấy ra sao, hôm nay anh có mang đến không?"

Tần Thâm vẫn lắc đầu như cũ, các cô gái trên khán đài đều lên tiếng nói: "Anh Thâm, xem ảnh chụp một chút đi...."

Xưng hô "anh Thâm" vẫn là Thẩm Quát nói ra trong nhóm fan hâm mộ, đám người đều gọi theo.

Tần Thâm khẽ vuốt ngón tay mấy lần, cuối cùng lắc đầu, "Không được, trong điện thoại tôi đều là ảnh xấu của cô ấy, bị cô ấy thấy được sẽ đánh tôi."

Tần Thâm không nói dối, trong điện thoại của anh đều là ảnh gây cười của Bạch Đờ, rất ít nghiêm chỉnh.

Mặc dù lời nói cử chỉ của anh đều rất hiền hòa, Bạch Đờ lại có thể cảm giác anh không vui, cô biết anh không vui vì cô không ở bên mình, nhưng MC hỏi một chút, chắc chắn anh sẽ nhớ lại kí ức ở bên cô, cảm nhận tình yêu thời gian đó một lần nữa.

Ngay lúc Bạch Đờ cho là Tần Thâm cứ như vậy cho qua, trái lại Tần Thâm nói một câu, "Nếu không tôi miêu tả dáng dấp của cô ấy cho mọi người một chút nhé..."

Người xem cao giọng reo hò, Tần Thâm rơi vào trong hồi ức, nghĩ tới cô sẽ đau khổ, nhưng còn nhiều hơn chính là không nhận được chan chứa yêu thương trong mắt.

Anh hắng giọng một cái, nhìn vào camera, chậm rãi nói: "Lông mi cô ấy rất dài, cao đến --" Anh nói xong so với ngực mình. "Đôi mắt rất to, cười lên nhìn rất đẹp, thành tích cô ấy tốt lắm, nhưng lại không thích đọc sách, chữ cô ấy viết và chữ tôi viết, kiểu chữ của chúng tôi, giống nhau như đúc, là trước đây lúc cấp 3 tôi bắt nạt cô ấy, bảo cô ấy làm bài tập giúp tôi, cô ấy đành phải bắt chước kiểu chữ của tôi, vì để giáo viên không nhận ra." Trên khán đài, lặng ngắt như tờ, nữ MC nhìn anh chăm chú, ngay cả nhiếp ảnh cũng rơi vào trong chuyện xưa Tần Thâm nói tới, ngơ ngác không di chuyển thiết bị.

Tần Thâm tự mình quay về hai năm ấy, nụ cười vừa ngọt ngào vừa chua xót, "Cô ấy rất thích ngâm hạnh, rất thích nằm lên ghế nằm trên sân thượng ngắm đầu ngắm sao, cũng thích uống sữa dâu, tôi biết, cô ấy cũng thích tôi." Người chủ trì và khán giả đều cười nhạt, anh đã ở bên cô ấy bảy năm, cô ấy có thể không thích anh sao? Không ai có thể hiểu ý tứ trong lời nói Tần Thâm.

Chỉ có giờ phút này Bạch Đồ đang ngồi trước mặt máy tính hiệu, cô hiểu ý anh nói trong những lời này, anh đang xác nhận, không phải nói cho người khác biết, mà là đang nói cho chính anh, cô vẫn thích anh, cho dù không ở bên cạnh anh.

Anh dừng lại một lúc, yết hầu lên xuống, cặp mắt đào hoa dưới ống kính đang tận lực thả chậm, tựa như hiện lên một cảnh kinh điển trong phim ảnh cũ.

Anh khế hé môi, đổi giọng nói: "Tóc cô ấy rất dài, thích cột đuôi ngựa, trên trán sẽ có một ít tóc rối, cái mũi cao cao, môi thích mím, lúc vui sẽ gọi tôi là A Thâm, lúc không vui, sẽ gọi tôi là Tần Thâm. Lúc cố tình trêu chọc tôi, thì sẽ gọi tôi là anh Thâm."

"Khi cặp mi nhãn (1) ấy nhìn cô, cô sẽ lập tức cảm thấy, tất cả phiêu bạt nhân sinh đều có thể tìm được chốn trở về trong mắt cô ấy."

(1) Mi nhấn: lông mày và mắt.

"Gương mặt cô ấy rất xinh đẹp, ngũ quan không khoa trương đến tình xảo hoàn mỹ, nhưng trong mắt tôi, đẹp hơn hết thảy thế gian."

Đêm khuya, trên đường cao tốc, lan can đường ở hai bên, làn xe ngoài cùng bên trái, một chiếc xe lao vùn vụt mà qua.

Trong xe người đàn ông điều khiển tay lái, mắt đỏ ngầu giống như mấy ngày không chớp mắt.

Nước mắt tuôn ra, anh nhanh chóng đưa tay lau đi, lại một dòng nước mắt tuôn ra, anh mạnh mẽ đánh tay lái một cái, lại lau đi.

Trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ!

Nhưng làm sao được coi là có tiền đồ? Cô xảy ra những chuyện này! Bảo anh làm sao có tiền đồ?

Lời a thúc nói hôm nay còn rõ mồn một trước mắt, cuộc sống mấy năm qua của cô giống như đều được chiếu ra trước mắt anh, lúc anh nghe được những chuyện kia, giống như hai tay đi vào tim anh, ấn chặt nó rõ ràng, không cho tim anh đập, sau đó tách anh ra, xé thành hai bên, huyết dịch trong người nổ tung, cuối cùng từ đầu đến chân chảy hết, khô cạn dẫn đến tử vong.

Anh còn nhớ rõ những lời a thúc nói.

"Cô gái này, bị ba cô ấy nhốt ở đây, giam bảy năm. Lúc mới tới vẫn là một cô bé, trắng trẻo đến cả ngày hai mắt vô thần, mới đầu còn thường xuyên gây chuyện, àm ỉ muốn đi, àm ỉ nói muốn trở về, muốn ba của cô ấy đền mạng, cô ấy àm ỉ một trận, người đàn ông đi theo cùng với cô ấy, nói là chú cố, kỳ thực là đến giám sát cố, cái này

chúng tôi đều biết, muốn giúp đỡ cũng không được, không ai có bản lĩnh."

"Khi đó vừa tới, cô ấy vẫn chưa có nhà, sau đó cũng chỉ tá túc ở nhà Bạch Lợng, chính là ba con bé Bạch Sân, nói đến Bạch Sân, tên của con bé vẫn là Bạch Đờ đặt cho."

"Lúc đó cô ấy vừa tới, cũng nói chuyện với mẹ Bạch Sân, mẹ con bé nói mình không có học thức, không đặt cái tên gì cho để nghe được, cô gái Bạch Đờ này liền giúp bà chọn."

"Còn có cái tên tàn nhẫn độc ác kia, không cho con gái mình xuống núi, nói cô ấy có bệnh, thân thể không tốt, đi cũng không cho, chỉ để cô ấy ở trong căn phòng này, sau khi xây nhà xong, ngày lễ ngày tết mới cho cổ ra."

"Có điều cũng may về sau người đàn ông giám sát cô gái kia có chút lương tâm, sau khi quen với chúng tôi, cũng thường xuyên để cô gái ấy ra ngoài một chút, nếu không cứ ở cái phòng này, cửa sổ cũng không mở, trước sau gì cũng ngạt chết."

"Chẳng qua cũng may mắn, bây giờ cô ấy trốn rồi."

Điện thoại ở ngay trong tay, hai tay Tần Thâm lại run run, không dám gọi cuộc điện thoại ấy, rõ ràng anh muốn biết chân tướng, một cuộc điện thoại có thể lập tức rõ ràng, nhưng anh không dám!

Qua một đường hầm, ánh sáng đập vào mắt, trong đầu anh hiện lên một bóng người. Không cần phải biết được từ miệng cô, vẫn còn một người, chắc chắn cậu ta biết tất cả.

+

Hết chương 65.

Chương 66

+

Rạng sáng. Trong phòng đen kịt một vùng.

Brừm Brừm Brừm...

Điện thoại trên tủ đầu giường rung rung, Cố Thừa Phong nhéo sống mũi một cái, cầm điện thoại qua nhìn -- Tần Thâm.

Cậu ta ít nhiều đoán được mục đích của anh, cậu bưng ly nước bên cạnh qua, uống một ngụm hăng giọng, ấn nút trả lời.

Đầu kia nói gì đó, Cố Thừa Phong cầm áo khoác lên đi ra ngoài, ở chỗ lối đi vào lại túm lấy chìa khóa xe, lối ra nhà để xe dưới hầm, một chiếc xe lao vùn vụt ra ngoài.

Trong lúc ngủ Bạch Đờ mơ về bảy năm kia, cô nhìn thấy căn phòng mình bị nhốt bảy năm, còn có mấy quyển sách trong lúc rảnh rỗi phân tán sự chú ý của cô, mới đầu sẽ làm cho cô không thoải mái đến mất ngủ, sau này quen rồi, cũng chỉ có phần lưng chịu đựng cảm giác đau đớn như bị tra tấn của cái giường đá phiến kia.

Cô nhìn thấy cái cửa sổ đó, tuy là nhỏ hẹp nhưng lại có thể để cô nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ vô biên vô tận trong đêm dài dằng dặc, trên núi khắp trời đầy sao, còn có tảng đá trong rừng đối diện với cửa sổ.

Đó là sau khi cô nhận thua, nhớ nhung trào ra như nước lũ, nhưng cô không có nơi nào để trốn, cô dành thời gian có thể ra ngoài tự do

hoạt động mỗi ngày, dùng lác đác mấy hòn đá nhỏ, ngày này qua ngày khác khắc lên.

Tầm mắt Bạch Đồi thấy được tấm bia mộ kia.

Trong lúc mơ nước mắt cô trào ra, từ khöhe mắt trượt xuống, lướt qua tai, chảy vào cổ. Cô bị cái lạnh này làm tỉnh dậy, lập tức mở mắt ra, trông thấy là đoạn phim của máy vi tính, cô ngồi thẳng lên, trong phòng tối om chỉ có ánh sáng nhấp nháy của máy vi tính, cái bóng của cô hiện lên trên vách tường.

Cô ngẩn người nhìn đoạn phim tự động phát trên máy tính, mấy ảnh phong cảnh đổi tới đổi lui.

Đây là gần nửa tháng cô trở về mới nằm mơ thấy mọi thứ ở đó, đó là cảnh vật cô sống bảy năm, cô hận căn phòng ấy, lại thích con người ở đó.

Cô đứng lên, sau khi ngủ cô đã tỉnh táo, người thấy trên người mình nồng nặc mùi rượu, cô nhú mày, không chịu nổi ho khan vài tiếng.

Cô liếc mắt nhìn dưới đất, toàn bộ đều là lon bia rỗng.

Cô háng giọng một cái, đi đến phòng bếp dưới lầu, tìm túi rác. Lúc mới vừa chuẩn bị đi lên, cô đưa tay kéo rèm cửa sổ ra.

Bên ngoài bầu trời đã thành màu xanh, cô thu mắt, quay lưng đi lên lầu hai, ngay khoảnh khắc này, chuông điện thoại vang lên.

Cô nhìn cuộc gọi đến xa lạ này, nhú mày từ chối theo bản năng, nhưng lúc cô vừa định cúp máy, bỗng dừng nghĩ đến khoảng thời gian kia Tần Thâm dùng số điện thoại lạ gọi cho mình, cô đoán, có phải là anh không!

Lúc này cô tỉnh táo, nhớ nhung trong đêm tràn đầy trong lòng, cuối cùng tay trượt nút trả lời.

Mà giây tiếp theo, cô nghe thấy giọng nói của người mà đời này cô hận nhất.

"Đã lâu không gặp, Bạch Đờ." Người kia nói.

Đã rất lâu Bạch Đờ chưa nghe qua giọng nói của hắn, nhưng mỗi lần nghe đều là chuyện rất tốt, lần đầu tiên chỉ thấy hắn đánh Bạch An Chi, mà lần gặp thứ hai, cũng vì một câu nói của hắn, cô đã mất đi bảy năm thanh xuân.

Người kia chính là ba ruột của cô -- Bạch Thành An.

Bạch Đờ vừa nghĩ tới ngày đó, cùng với bảy năm qua toàn thân cô đã tức giận run lên.

Môi cô đang giận dữ mà run rẩy, mạnh mẽ siết túi rác trong tay, dường như người kia biết cảm xúc của cô, cười cực kì khoái chí.

Bạch Đờ không muốn nghe giọng hắn, vừa định cúp máy, đầu kia lại nói: "Bạch Đờ, đừng mơ mộng hão huyền đấu với tao, lần này coi như may mắn, dưới mắt của tao có thể chạy khỏi, nhưng mà, lần này tao cũng không còn lòng tốt dây dưa với mày như vậy, bảy năm trước tao đã cho mày cơ hội, mày không chịu thỏa hiệp, thế là bị tao nhốt lại, bây giờ còn mong hão đi kiện tao! Có phải ở đó mày vẫn chưa chịu nhiều đau khổ đúng không! A..."

Mặt Bạch Thành An u ám, nửa tháng đến nay hắn cũng không hỏi người đàn ông giám sát tình hình của Bạch Đờ gần đây, không ngờ ngay lúc hắn đang đi công tác bên ngoài, nhận được điện thoại, nói là nhận được giấy gọi của tòa án.

Vốn vì những chuyện ác kia theo bản năng hắn lo lắng một chút, nhưng một lát sau, hắn khinh thường nở nụ cười, hắn cũng không cho rằng Bạch Đờ có thể gây ra sóng gió gì.

Một con nhóc con tóc còn để chỏm, còn muốn đấu với hắn?

Nghe thấy câu nói này, Bạch Đờ cầm chặt điện thoại trong tay, cô biết, giấy gọi của tòa án đã đến tay hần.

Mà cô, sinh thời, không vì mình, cũng phải vì mẹ mình lấy một cái công đạo.

Cô hắng giọng, cho dù trong lòng khó chịu nhưng vẫn để giọng bình tĩnh, gằn từng chữ một: "Không đấu lại, tôi cũng phải để ông đền mạng, Bạch Thành An, đây là ông nợ bà ấy, tôi muốn để ông nhớ kỹ."

Cô nói xong cũng không để ý hần làm phản ứng gì, trực tiếp cúp máy, cô hít thở sâu mấy hơi, quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Mà một bên khác, Bạch Thành An nghe thấy âm thanh tút tút của điện thoại, lúc vừa định ném xuống, lập tức thu hồi, hần trông thấy một người phụ nữ cách đó không xa đi tới, hần thu ánh mắt chán ghét về, tiến lên cười theo, "Bà xã..."

Bầu trời hơi xanh, nhưng đám mây vẫn mang ít tối tăm mờ mịt, một ngôi sao bên cạnh mặt trăng đang sắp biến mất, tuy rằng nhỏ bé nhưng nó vẫn tỏa sáng trên bầu trời xa xôi.

Bạch Đờ từng nghe các cụ già nói, sau khi chết người ta sẽ biến thành một vì sao trên trời, vì sao ấy sẽ bảo vệ người mà vì sao ấy cho là quan trọng bên cạnh mình.

Cô ngẩng đầu, gương mặt đắm lệ nhìn ngôi sao kia, cô tin, Bạch An Chi chính là ngôi sao ấy, thật cao trên trời, lấp lánh tia sáng của bà bảo vệ mình.

Cô lặng lẽ khóc, thì thào: "Mẹ, con về rồi, ngay cả nằm mơ con cũng không dám nghĩ, rốt cuộc con cũng trốn ra được."

Chân trời lộ ra màu trắng bạc, ngôi sao đó biến mất, có lẽ nó ẩn mình dưới đám mây, cô cảm thấy, Bạch An Chi đã bảo vệ cô cả đêm trong bóng đêm, bây giờ chắc là đi nghỉ ngơi, và ban ngày, là thời gian cô bảo vệ Bạch An Chi.

Cô cụp mắt, nắm túi nhựa đi lên lầu hai. Đến cửa một căn phòng bên cạnh phòng ngủ, cô mở ra, bên trong là thư phòng của Tần Thâm, cô dọn dẹp toàn bộ lon bia đã uống đêm qua xong, sau đó cầm cây lau nhà chà sàn nhà sạch sẽ, mà trên người cô vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng của Tần Thâm, Tần Thâm vốn cao, vai lại rộng, mặc vào rũ xuống đến đầu gối cô.

Bạch Đò lại lấy một cái áo sơ mi trắng của Tần Thâm đi vào phòng tắm, gội rửa mùi rượu cả người đi.

Cô cuốn tay áo lên, tay cầm khăn tắm lau sạch tóc mới vừa gội, không bao lâu, điện thoại đã vang lên, cô cầm qua nhìn, là Cố Thừa Phong.

Cả đêm Bạch Đò không uống nước, giọng có hơi khàn, cô hắng giọng một cái, vuốt nút trả lời.

Giọng Cố Thừa Phong từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, "A Đò... tòa án báo cho chúng ta ngày mai mở phiên tòa, vừa rồi Thẩm Quát đã đem tất cả chứng cứ nộp lên."

Sáng sớm Bạch Đò nghe được tin vui đầu tiên, cô nắm chặt điện thoại, vui vẻ hỏi: "Thật sao?"

"Là thật." Bên kia dừng lại một chút, gọi tên của cô.

Bạch Đò tâm trạng tốt "hửm" một tiếng.

Cố Thừa Phong mấp máy môi, khẽ hỏi: "Cậu có muốn nói cho Tần Thâm không?"

Hầu như Bạch Đò lập tức gạt bỏ theo bản năng, có lẽ cảm thấy mình gạt bỏ quá quyết liệt, cô giải thích: "Không phải vậy, Thừa Phong, tớ không muốn để anh ấy biết những chuyện này, đối với tớ mà nói, quá khó để nói ra, tớ muốn đợi sau khi những chuyện này giải quyết

xong, sẽ mãi mãi không cần nhắc đến những chuyện này, tớ và anh ấy ở bên nhau thật tốt."

Tiếng Cố Thừa Phong thờ dài từ bên kia điện thoại truyền đến, Bạch Đờ cắn môi, căng thẳng hỏi: "Thừa Phong, mọi người sẽ giúp tớ giữ bí mật phải không?"

Cuối cùng Bạch Đờ nghe Cố Thừa Phong khẽ ừ một tiếng, nỗi lòng lo lắng của Bạch Đờ buông xuống, cô khẽ nở nụ cười, lúc không tự chủ đi đến lầu ba, cô nhìn những bức tranh ngọc đẹp (1) trước mắt, đưa tay xoa lên, như đối với món đồ vô cùng yêu thích, trân trọng nói: "Tớ rất yêu anh ấy, nên hèn mọn không muốn để anh ấy biết những chuyện này... tớ tin, cậu cũng sẽ gặp được một người cậu rất yêu, khiến cậu không nhìn được biểu hiện tất cả mặt tốt ở trước mặt cô ấy, cậu sẽ gặp được, đến lúc đó, cậu sẽ hiểu cảm nhận lúc này của tớ."

(1) Ngọc đẹp: ví với những đồ vật quý hiếm.

Bạch Đờ nói xong cúp điện thoại, cô cười, phải, hết thầy đều sắp kết thúc, rất nhanh cô sẽ có thể ở bên cạnh Tần Thâm mà không còn băn khoăn nữa, rất nhanh cô cũng có thể để Bạch An Chi dưới tuổi vàng biết, an tâm nhắm mắt.

Trong lòng cô kích động, vui sướng này không người nào có thể hiểu, cô đã chờ bảy năm, cô ấn số điện thoại của Tần Thâm, dãy số còn thiếu số cuối cùng, cô chột dừng lại.

Cô cắn môi, chờ tất cả mọi chuyện kết cục viên mãn, rồi hăng gọi điện thoại.

Rất nhanh đã đến ngày hôm sau, cả đêm Bạch Đờ không thể ngủ, hôm nay là ngày quyết định sinh tử, cô thắng kiện, cô sẽ sống, sẽ có thể ở bên Tần Thâm mãi mãi, và nếu như cô thua, chắc chắn cô sẽ biến mất, về phần là chủ động hay bị động, cô biết, chắc chắn cô sẽ biến mất.

Mà trái ngược, người đàn ông ở bên kia -- Bạch Thành An lại là mừng khắp khởi ngủ một giấc ngon lành.

Trên một cái giường lớn, hai cơ thể trà/n trụi.

Bạch Thành An quay đầu, nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi, trong mắt tất cả đều là kiểu dáng của mình, cái này làm cho lòng hư vinh của hắn tăng cao, hắn vừa nghĩ thường xuyên bị người ngoài chỉ trích là phượng hoàng nam, từ đó dẫn đến hắn làm chuyện gì thành công, đều bị người nhìn thành công lao của vợ hắn.

Hắn duỗi tay xoa vòng eo của cô gái, cười bỉ ổi nói: "Quả nhiên, hoa dại ven đường mới là thơm nhất."

Cô gái hờn dỗi mà nói: "Bạch tổng... em và vợ anh ai đẹp?"

Bạch Thành An nghĩ đến người phụ nữ kia, xì một tiếng khinh miệt, "Con mụ điên đó cũng so với em? Cũng không nhìn xem bà ta bao nhiêu cân."

Cô gái hài lòng cười cười, Bạch Thành An than phiền không ngừng, chẳng ngờ rằng, toàn bộ đều được ghi vào bút ghi âm trong túi xách bên cạnh giường.

Phiên vân phúc vũ (2), Bạch Thành An mệt mỏi ngủ đi, cô gái kia chế giễu vài tiếng, với tay cầm điện thoại qua, to gan chụp mấy tấm hình hai người chụp chung.

(2) Thành ngữ "Phiên vân phúc vũ" (翻云、覆雨) là dạng rút gọn của "Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ" (翻手为云、覆手为雨). Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đầu mà lần. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lẻo láo, đảo điên.

Cô ta mặc quần áo, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Đồ đàn ông vô dụng."

Mà lúc này điện thoại của cô ta vang lên một tiếng, biểu thị ảnh chụp đã gửi thành công, hai phút trôi qua, cô ta trông thấy tin nhắn đến trong điện thoại -- 100 vạn.

Cô ta vui vẻ cất điện thoại vào, vận may từ trên trời rơi xuống! Hôm qua ba người đàn ông dáng dấp rất đẹp, cho cô ta một khoản tiền, muốn đêm qua cô ta ở trong tiệc rượu, cố gắng tóm lấy người đàn ông vừa rồi, mà gần đây cô ta đã quen lăn lộn, thành công bám vào người đàn ông đó.

Bọn họ muốn là ảnh chụp, ảnh chụp chung của cô ta và người đàn ông kia, và đưa cô một cây bút. Cô ta vốn không đồng ý, thế nhưng cuối cùng nghe thấy số tiền, lòng lung lay, lập tức đồng ý!

Bây giờ cô ta vui vẻ nhảy nhót trên đường phố, quyết định thu tay lại, số tiền này đủ để cô ta sống ổn định nửa đời người.

Người đàn ông kia nhận được ảnh chụp, đè nón lưỡi trai màu đen của mình xuống, trên tay cầm một cái dù lớn màu đen.

Quay lưng đi vào một tiệm chụp hình, ánh mắt ông chủ chăm chú nhìn vật thể không rõ nguồn gốc, rửa toàn bộ ra.

Anh đi bộ tới một căn biệt thự trong vùng, mang theo khẩu trang đen, mũ lưỡi trai đen, cầm chiếc dù màu đen trong tay, lấy điện thoại ra gọi, một hồi đối phương đã nghe máy.

"Phu nhân Bạch... tôi có món quà muốn tặng cho bà."

Bạch Đờ cầm mỹ phẩm mấy ngày trước Tần Thâm mua trên bàn lên, cô soi gương không quen tay mà trang điểm.

Cô hôm nay, phải thắng vẻ vang.

Thua? Không có khả năng!

Nếu như thật sự thua, vậy cô biến mất cũng nhất định phải biến mất về vang.

Cô nghĩ như vậy, đã trang điểm sơ xong, cô nhìn điện thoại một cái, thời gian Cố Thừa Phong đến đón cô vẫn còn một nửa.

Cô đứng lên, đi vào trong thư phòng.

Mở cuốn sổ ghi chép màu đen trước máy tính ra, phía trước là ghi chép công ty của Tần Thâm, cô mỉm cười.

Cô xé một trang giấy, dưới thời tiết mây đen dày đặc, ngòi trước bàn sáng ở trước cửa sổ, cầm bút viết mấy chữ.

"Tần Thâm."

Bên dưới thư, ngay ngắn viết mấy chữ: A Đồ mãi mãi yêu anh.

Hết chương 66.

Chương 67

Sấm dội cuồn cuộn, rau trong vườn được nước mưa gội rửa vô cùng sạch sẽ.

Bạch Đờ mặc một cái váy liền áo màu trắng, váy đến mắt cá chân, trên chân đeo một đôi giày đen, bên ngoài mặc áo khoác đen, đứng ở cửa chính, căng một cây dù màu đen trong tay.

Một chiếc Maybach lái tới, dừng trước mặt cô, Bạch Đờ thu dù, khom lưng chui vào trong xe.

Trong xe.

Cố Thừa Phong đưa khăn lông sạch sẽ tới, Bạch Đờ nhận lấy, lau quần áo hơi ướt của mình một chút.

Ngay lúc Cố Thừa Phong lại cười khẽ một lần nữa, Bạch Đờ thật sự không nhịn được, quay đầu nghi hoặc hỏi: "Thừa Phong, cậu cười gì vậy?"

Cố Thừa Phong cũng không giấu, tâm trạng tốt chạm màn hình điện thoại một cái, trước khi màn hình tối xuống, mơ hồ thấy một tin nhắn: đồng ý.

Cậu ta cong môi, vì Bạch Đờ vui vẻ, cậu ta vươn tay, gạt mấy sợi tóc trên trán Bạch Đờ xuống, khẽ nói: "Chúng ta chắc chắn thắng rồi, có người giúp chúng ta tìm một nhân chứng cực kì mạnh."

Bạch Đờ còn muốn hỏi gì đó, Cố Thừa Phong giơ tay lên, đặt bên môi, "suyt" một tiếng, sau đó lại cong môi, cụp mắt.

"Sau hôm nay cậu sẽ tự do!"

Bạch Đờ ra sức gật đầu, tay cầm quyền, "Đúng, nhất định tớ sẽ tự do."

Xe đến cửa tòa án, Cố Thừa Phong cùng Bạch Đờ xuống xe, nhìn nơi trang nghiêm này, cao ốc uy vũ, Bạch Đờ lập tức an tâm, cô tin, nhất định bọn họ sẽ cho mình một kết cục viên mãn.

Cố Thừa Phong đưa tay khoác lên vai Bạch Đờ, không một ý lố mãng, Bạch Đờ nặng nề nhấc chân lên, bước ra bước đầu tiên.

Khi bọn họ đi tới, phút chốc một chiếc ô tô màu đen đến.

Một người đàn ông đầu đội mũ lưới trai đen từ trong xe bước ra, tiếp theo một người phụ nữ trung niên bước xuống. Hai người đi vào trong tòa án.

Mới vừa đi vào, bên trong yên lặng khiến cho Bạch Đờ căng thẳng, cô nghiêng đầu, thấy bộ dạng Cố Thừa Phong thản nhiên.

Bạch Đờ thu mắt, hít thở sâu mấy hơi, cuối cùng đi vào phòng nghị ngơi kia.

Thẩm Quát mặc áo sơ mi sáng màu bên trong, mang theo khăn quàng cổ, bên ngoài khoác áo luật sư, trên áo ngoài đeo huy chương luật sư. Phía dưới là quần tây màu đậm, giày da màu đậm, đang đứng thẳng ở trong.

Bạch Đờ ngạc nhiên trước bộ dạng chính thức kinh điển này của anh ta, nhưng kỳ thực đây là lần thứ tư cô gặp anh ta.

Ba người cứ ngồi như vậy, Thẩm Quát nói tin tức nghe được ra: "Luật sư của Bạch Thành An vô cùng có tên tuổi trong nghề, nhưng đối nhân xử thế lại không thể nào chính trực."

Bạch Đờ cũng không căng thẳng như lúc đến, cũng không còn cảm giác hồi hộp như lúc bước vào đây, trái lại lúc nghe câu nói này, cô

mỉm cười, đôi mắt tựa như nhìn thấu rất nhiều chuyện, tươi sáng trong suốt.

Cô mỉm cười nói: "Luật sư Thẩm, có thể đưa Bạch Thành An đến nơi này, đã là chuyện tôi khó có thể tưởng tượng, cho dù hôm nay cuối cùng như thế nào, tôi biết, tôi cũng tin, chúng ta nhất định có kết quả tốt."

Thẩm Quát lộ ra nụ cười tự tin, ngay giây tiếng loa truyền đến, anh ta đứng lên, nhìn cửa ra vào, tự tin liếc nhìn mà nói: "Tôi quên nói, hần đã cầu tôi đến công ty hần không chỉ một lần! Tôi đã từ chối vì cảm thấy miếu của hần quá nhỏ!"

Anh ta nhấc chân, và chiếc quần com lê đen lướt qua.

Tòa án.

Thẩm phán đội một bộ tóc giả màu trắng, ngồi trên chỗ cao nhất, thành ghế phía sau ông ta được dựng đứng lên, trong tòa án yên tĩnh này, càng hiện lên vẻ uy nghiêm.

Trên ghế khán giả, chỉ có một người là Cố Thừa Phong.

Bạch Đờ ngồi trên ghế nguyên cáo, Thẩm Quát đứng bên cạnh.

Mà đối diện cô, là một người đàn ông, nụ cười khinh thường. Người đó không phải ai khác, chính là -- Bạch Thành An.

Luật sư của hần đội tóc giả màu trắng, đứng giống như Thẩm Quát.

Đại luật sư (1) bên cạnh thẩm phán đứng dậy, mấy người trợ lý tiến lên trước, người mặc đồ vest màu đen, chân đeo giày cao gót đen, ở trong căn phòng vắng vẻ này, gõ vào tim Bạch Đờ từng cái một.

(1) Đại luật sư (大律師/Barrister) hay Luật sư tố tụng/Luật sư biện hộ: Chuyên phụ trách những vấn đề pháp lý liên quan đến tố tụng và đặc biệt là các vụ án hình sự. Họ sẽ tranh tụng, bảo vệ, bào chữa cho

quyền và lợi ích hợp pháp cho thân chủ của mình đồng thời đại diện cho thân chủ phát ngôn tại tòa. Đại luật sư cũng có thể thực hiện tư vấn pháp luật chuyên nghiệp như thẩm định và đưa ra ý kiến pháp lý về khả năng thắng kiện giúp cho khách hàng. Để hiểu rõ hơn, mọi người vào trang này nhé:

Thẩm phán trung niên ngồi tại chỗ, thoáng nhìn qua hai bên, sau đó lật tài liệu trong tay ra, lúc Bạch Đờ hít vào, lập tức gõ cái búa "cộc" một tiếng! Bạch Đờ nghe thấy ông ta nói: "Mở phiên tòa!"

Trong khoảnh khắc đó rõ ràng chưa có kết quả gì, cô lại cảm giác những linh hồn đang lang thang của mình đều trở về bên cạnh mình.

Thẩm Quát hơi cúi đầu với thẩm phán, sau đó đi xuống bục, đứng chính giữa đối mặt với thẩm phán, nghiêm túc cất lời: "Ngài thẩm phán, người ủy thác của tôi, là một cô gái bị hại, cũng là con gái ruột của bị cáo, mà bị cáo, trái phép nhốt người ủy thác của tôi bảy năm, và -- giết hại mẹ người ủy thác của tôi."

"Tôi có quyền khởi tố bị cáo --" Thẩm Quát nghiêng người, vạt áo thụng luật sư đung đưa một cái, cặp mắt lạnh lùng kia bốc lên cơn giận dữ: "Tội nghi ngờ cố ý gây thương tích."

Trong tay thẩm phán chính là những thứ Thẩm Quát thu thập Bạch Đờ trải qua trong những năm này, có phần kinh ngạc nhưng mặt không biến sắc nhìn Thẩm Quát.

Thẩm Quát: "Tôi đã trình bày xong." Anh ta nói xong, xoay người trở về chỗ ngồi.

Thẩm phán quay đầu qua nhìn luật sư của Bạch Thành An, hỏi: "Bị cáo có phản bác gì không?"

Luật sư của Bạch Thành An tên là Hoàng Trí.

Hắn đứng lên, hơi cúi đầu với thẩm phán.

"Bác bỏ tố cáo của luật sư nguyên cáo."

Hôm qua hắn mới biết phải đấu vụ kiện này, theo lời giải thích của Bạch Thành An, nội tâm hắn không kích động chút nào, nhưng lúc nhìn thấy Thẩm Quát phút chốc lòng hắn vẫn còn có chút kiêng dè, dù sao năng lực của Thẩm Quát, người làm luật sư đều biết, đấu với anh ta, sợ là không đỡ được.

Thế nhưng, lần này Bạch Thành An ra giá cực cao, hắn khế căn môi vẫn là nhận lấy.

Lúc này hắn đứng lên, định dùng nụ cười làm giảm căng thẳng.

Hắn nghiêng đầu nhìn Bạch Đồi một cái, không biết trong lòng nghĩ gì, nhưng giây tiếp theo, hắn đã nghiêng đầu nhìn thẩm phán.

Thẩm phán: "Mời bị cáo đưa ra nguyên nhân bác bỏ."

Dưới cặp mắt không sợ hãi của Bạch Thành An, Hoàng Trí bước đến vị trí chính giữa, nhìn Bạch Đồi, ánh mắt mang theo cảm giác áp bức.

Bạch Đồi không sợ nhìn lại, nhưng Thẩm Quát đứng lên, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, luật sư của bị cáo mưu đồ dùng ánh mắt đe dọa người ủy thác của tôi."

Hoàng Trí không ngờ Thẩm Quát nói ra, hắn sửng sò, thu tầm mắt lại, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, người ủy thác của tôi cũng chính là bị cáo, việc giam cầm phi pháp mà luật sư của nguyên cáo nói tới, thật ra là con gái của ông ta, cũng chính là nguyên cáo, bị bệnh rối loạn tâm thần, cho nên, người ủy thác của tôi rơi vào đường cùng, đành phải đưa cô ấy đến một nơi tương đối yên tĩnh thích hợp nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mà đối với việc sát hại mẹ nguyên cáo theo như lời của luật sư nguyên cáo, người ủy thác của tôi bày tỏ, mẹ nguyên cáo mất ông ta cũng rất đau khổ, chỉ là bà ấy mất là do phát bệnh ung thư, đau nhức không cần thận đụng phải góc bàn, cuối cùng để không ảnh hưởng đến nguyên cáo thi đại học, người ủy thác

của tôi chịu đựng đau lòng, tự tay thu xếp tất cả hậu sự của mẹ nguyên cáo!"

Bạch Đồi ngồi ở chỗ ngồi, nghe vậy "soạt" một tiếng đứng lên, mắt cô đỏ hoe, cứ như vậy nhìn chăm chăm Bạch Thành An.

Bạch Thành An cà lơ phát phơ ngồi trên ghế. Bạch Đồi nắm tay thành nắm đấm, ngay lúc cô đang muốn mắng chửi người, Thẩm Quát vỗ vỗ vai của cô, cười nói: "Tin tôi và Thừa Phong." Anh ta dừng một chút, thoáng nhìn qua ghế khán giả bên kia, đột nhiên đằng sau Cố Thừa Phong vẫn còn một người đàn ông ngồi trên, không nhìn kĩ không nhìn ra được.

"Đừng quên, Tần Thâm vẫn còn bên cạnh cô, xin cô tin chúng tôi."

Cảm xúc phẫn nộ của Bạch Đồi khi nghe thấy tên Tần Thâm thì chợt có phần buông lỏng nắm đấm.

Cô chật vật nuốt nước miếng, ngồi xuống lần nữa.

Thẩm Quát cầm tài liệu gốc trong tay lên, đi xuống chỗ ngồi, đứng ở chính giữa nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, tài liệu này trong tay ngài cũng có một bản, bây giờ tôi sẽ trần thuật tất cả những chuyện người ủy thác của tôi đã trải qua."

Thẩm phán cầm lấy tài liệu, gật đầu.

Thẩm Quát đứng thẳng tắp, khí thế bức người, trình bày rõ ràng: "Người ủy thác của tôi, gọi tắt bên dưới là cô Bạch."

"Vào năm 2012, ngày mùng 9 tháng 6, ngày hôm sau sau khi kì thi đại học qua đi, theo thường lệ cô Bạch về đến nhà của mình, khi mở cửa ra, mấy người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen ngồi ở nhà mình."

Mà nguyên cáo Bạch Đồi ngồi trên ghế nghe thấy chuyện cũ của mình bị nói đến, mắt cô đỏ lên nghĩ về ngày ấy năm đó.

Bạch Đờ sững sờ tại chỗ, nghi hoặc hỏi: "Các người là ai? Sao lại ở trong nhà của tôi?"

Một người đàn ông cao lớn trong đó đứng lên, mặt không biến sắc nói: "Chúng tôi là ba cô gọi tới đón cô." Bạch Thành An hoàn toàn chính xác từng nói sau khi tốt nghiệp lập tức sẽ đến đón mình, nhưng cô vẫn cứ tuyệt.

Cô nhú mào, cố nén sợ hãi, lặng lẽ lùi ra ngoài cửa, mà ngay khoảnh khắc này, dường như đám người kia đã nhận ra ý đồ của Bạch Đờ. Tất cả bọn họ đứng lên.

Bạch Đờ cắn môi, đột nhiên bước dài, quay người chạy xuống hành lang, ngay lập tức bị người ta bóp cổ nhấc lên, Bạch Đờ ra sức đập hai tay người kia, người kia đeo kính đen, không nhìn được cảm xúc, nhưng Bạch Đờ lại cảm giác được cái cảm giác ghê tởm này.

Người kia vốn định tiếp tục như thế, nhưng phút chốc, một người khác tiến lên trước, nói thềm đôi câu gì đó. Bạch Đờ mở miệng thờ, bị bọn họ mang vào phòng.

Cô bị ngã xuống giường, sau đó trông thấy đám người kia đang lục lọi trong tủ quần áo của mình, cuối cùng giọng nói hung ác hỏi một câu: "Chăn mền ở đâu?" Vì mùa hè, chăn mền đều đã được Bạch An Chi cất.

Bạch Đờ bình tĩnh lại, đảo mắt một cái, chỉ chỉ căn phòng bên kia, "Ở trong phòng mẹ tôi."

Một người đàn ông trong số đó đứng dậy đi tới, mà cô liếc thấy cây bút ghi âm cách đó không xa.

Cô vọt lên, người đàn ông lập tức đi qua theo, cô lặng lẽ nắm lấy cây bút ghi âm trong nháy mắt, người đàn ông vừa định nổi giận thì một người đàn ông khác đi tới, trùm chăn lên người cô, cô giãy giụa, bọn họ liền buộc chặt hơn.

Cứ như vậy, ánh mắt cô tầm tới một vùng. Lúc lên trên xe, mới được cởi chần mền ra.

Thẩm Quát đứng ở giữa, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, cô Bạch bị cáo ép buộc mang đi, mà rời đi bảy năm sau mới trở lại nơi này."

"Còn có một trần thuật, là liên quan tới mẹ nguyên cáo, Bạch An Chi, bên trong chứng cứ chúng tôi cung cấp, có một đoạn ghi âm, là lúc cô Bạch bị cưỡng ép đưa đi, lén đặt bên người mình, tiếp theo mời ngài thẩm phán nghe nội dung trong bút ghi âm."

Thẩm phán gật đầu với người trợ lý bên cạnh, người trợ lý kia mang bao tay trắng đặt bút ghi âm đã được bịt kín vào trong khay, mặt không biểu cảm bùng lên.

Thẩm Quát đeo bao tay trắng đặt bên cạnh khay, cầm bút ghi âm, ấn xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Nghỉ ăn đi, Bạch Thành An! Cạn bã ~

Hết chương 67.

Chương 68

Anh ta cầm lấy micro nhỏ đặt bên cạnh bút ghi âm, phút chốc nội dung bên trong vang lên.

Giọng nói non nớt của Bạch Đồ vang lên: "Bạch Thành An, ông bắt tôi tới đây làm gì?"

Trong bút ghi âm truyền đến âm thanh đồ vật rơi vỡ, sau đó một giọng nam vang lên: "Ai dạy mày nói chuyện với trưởng bối như thế?"

Bạch Đồ xì một tiếng khinh miệt, quát: "Ông cũng xứng?"

Dường như người đàn ông bên trong không tức giận, trái lại còn cười, bút ghi âm truyền đến tiếng bước chân của hắn, hình như có phần nặng nề, sau đó giọng của hắn vang lên: "Không xứng? Lúc đại học mày vẫn cần tao nuôi."

Bạch Đồ cười, cười đến mức vừa khinh thường vừa ngông cuồng: "Trước tới giờ tôi đều không cần dựa vào ông mà sống, trước kia là thế, sau này còn hơn thế, tôi và mẹ đều không cần."

Bút ghi âm im lặng một lúc, cuối cùng vang lên một âm thanh giễu cợt, là người đàn ông kia truyền đến.

Bạch Đồ ngồi tại chỗ, nghe nội dung trong bút ghi âm này, phảng phất giống như cách một đời, bọn họ không nhìn thấy nên không biết, chỉ có cô biết, lúc ấy khuôn mặt của Bạch Thành An kết hợp với nụ cười này kinh khủng đến nhường nào.

Mặt của hắn có phần dữ tợn, hốc mắt vốn sâu, cười lên một tiếng càng sâu hơn, hắn nhướn hai mày, miệng khoa trương lộ ra nụ cười, cuối cùng bước từng bước đi tới trước mặt Bạch Đờ.

Trong bút ghi âm vang lên tiếng nữ sinh hét chói tai, âm thanh giống như dã thú gào thét, người đàn ông ngồi phía sau Cố Thừa Phong kia không nhịn được đứng lên, giầy tiếp theo Cố Thừa Phong giật mình, đứng lên theo, cậu ta nhanh chóng nhìn qua phía Bạch Đờ, chỉ liếc mắt, cậu ta có thể hiểu tại sao người đàn ông phía sau lo lắng như vậy.

Bởi vì giờ phút này Bạch Đờ từ từ nhắm mắt lại, hung hăng cắn môi mình, nước mắt rơi xuống lỗ chã, có thể yêu cô đến trong xương cốt và có thể cảm đồng thân thụ (1) với cô cũng chỉ có người đàn ông phía sau lưng này.

(1) Cảm đồng thân thụ (感同身受): theo "Từ điển Hán ngữ hiện đại" (tái bản lần thứ năm) vốn để chỉ tâm tình cảm kích như thể bản thân đã chịu ân huệ của đối phương (dùng nhiều để thay thế người khác bày tỏ lòng cảm kích). Ngày nay dùng nhiều với ý chỉ mặc dù bản thân chưa từng trải qua, nhưng cũng cảm thấy giống như đã từng trải qua. Ở đây dùng ý thứ hai.

Lúc này trong đầu Bạch Đờ toàn là âm thanh cô gào thét, là vì cái gì?

...

Bởi vì khi đó Bạch Thành An ném một tấm hình tới, là tấm hình Bạch An Chi nằm trong nhà tang lễ, tim cô giống như có một lưỡi dao sắc bén, ra sức rạch lên trái tim ruột thịt của cô.

"Bạch Thành An... ông đã làm gì mẹ của tôi?" Cô đứng dậy, định đánh hắn.

Trong bút ghi âm truyền ra âm thanh một vật ném xuống, sau đó là nữ sinh kinh hô, tay Bạch Đờ che trán mình, xúc cảm nơi này vẫn còn

rõ mồn một trước mắt, lúc đó Bạch Thành An đập chần vào trên trán mình.

Sau đó cười đến ngông cuồng nói: "Còn có thể làm gì, chết rồi!" Hắn nói xong cười ha ha, sau đó tâm trạng tốt lấy một miếng thuốc ra, nói với Bạch Đồ che trán ngồi dưới đất: "Cuối cùng cũng chết, mà không biết tao ghét ả bao nhiêu!"

Bạch Đồ hét lên một tiếng, đứng lên nhào tới, trong miệng la lên: "Bạch Thành An, tôi muốn ông đền mạng, ông đền mạng mẹ cho tôi."

Bạch Thành An mạnh mẽ đê Bạch Đồ lại, cuối cùng ném cô ra xa, trong bút ghi âm truyền đến tiếng Bạch Đồ kêu đau, Bạch Thành An đứng trước mặt cô, nhìn xuống nói: "Tao cho mày một cơ hội, chi phí đại học của mày tao chịu toàn bộ, hơn nữa còn đưa mày ra nước ngoài du học, nhưng với một điều kiện, mày nhất định không được đề cập đến Bạch An Chi --"

Bạch Đồ cố sức hừ một tiếng khinh miệt, "Ông nằm mơ --"

Cô vừa dứt lời, Bạch Thành An đã nổi giận đùng đùng: "Vậy mày cứ chờ đi, sớm muộn có một ngày mày sẽ về van xin tao."

Trong bút ghi âm truyền đến âm thanh giày da đi trên sàn nhà, sau đó là tiếng cửa bị mở ra, Bạch Đồ ho khan vài tiếng, hét lên với bóng lưng Bạch Thành An: "Bạch Thành An! Bạch Đồ tôi thề ở đây, tôi muốn ông sau này chết rồi không con cháu đưa ma, cô khổ! Già nua đau khổ, thể xác tinh thần bị tra tấn, còn nữa! Bạch Đồ tôi, sinh thời, nhất định phải tự tay tiễn ông xuống dưới xin lỗi mẹ tôi!"

Bút ghi âm truyền đến tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng tiếng bước chân dừng lại, Bạch Đồ thấy cặp giày da đen bóng loáng kia dừng trước mắt mình.

Tiếp đến là một tiếng "chát", mặt Bạch Đồ bị tát lộ ra tia máu, cô cảm giác có vị máu giữa môi, cô xì một tiếng.

Bút ghi âm truyền ra một câu cuối cùng.

"Đưa nó đi, càng xa càng tốt."

Bạch Đờ cũng vì một câu nói như vậy, thanh xuân cứ như vậy bị hủy!

Bút ghi âm bị Thẩm Quát tắt đi, trong mắt thẩm phán có phần hơi kinh ngạc, anh ta nói: "Ngài thẩm phán, đây là toàn bộ bút ghi âm."

Trên mặt Hoàng Trí hiện lên kinh hãi, nhưng làm luật sư nhiều năm như vậy cũng không phải vô ích, dưới ánh mắt khiếp sợ của Bạch Thành An, hắn nói ra một câu.

"Ngài thẩm phán, từ đầu đến cuối người ủy thác của tôi chưa hề thừa nhận mình đã sát hại mẹ của nguyên cáo."

Đám người có chút lú lẫm, trong mắt Bạch Thành An lộ ra may mắn, hắn thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn chính xác, trong bút ghi âm chỉ nói Bạch An Chi chết, Bạch Thành An cũng chỉ nói một câu. "Chết rồi." Cũng không thừa nhận là mình hại.

Bạch Đờ nghe thấy lời Hoàng Trí nói, nhất thời sững sờ tại chỗ, cô nhìn qua Thẩm Quát theo bản năng, chỉ thấy Thẩm Quát vẫn là dáng vẻ cười như không cười, cô lập tức an tâm lần nữa.

Mà Hoàng Trí, thấy Bạch Đờ sợ hãi thành công, để lộ hàm răng vàng, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, ở đây tôi có một bản chứng nhận kiểm tra báo cáo tinh thần của nguyên cáo."

Hắn nói xong, quay lưng cầm một bản báo cáo kiểm tra của bệnh viện trong túi hồ sơ của hắn đưa lên.

Thẩm phán nhận lấy, đập vào mắt là mấy chữ to. Báo cáo chẩn đoán bệnh tật, nội dung là mấy chữ lớn viết ngoáy của bác sĩ: bệnh tâm thần chu kỳ. (2)

(2) Bệnh tâm thần chu kỳ là một khái niệm pháp lý, không phải là một khái niệm về tâm thần học. Trong y học, bệnh tâm thần có thể có mức độ thuyên giảm khác nhau. Chỉ khi các triệu chứng tâm thần hoàn toàn biến mất, họ mới có thể được coi là thần kinh bình thường. Vẫn còn các triệu chứng còn lại hoặc là tính cách thay đổi, và trạng thái tinh thần không hoàn toàn bình thường, lúc xảy ra hành vi nguy hại, khả năng nhận biết hoặc kiểm soát của họ có thể bị suy yếu đáng kể, Ngoài ra còn có một số bệnh tâm thần như động kinh, hưng cảm, trầm cảm, hysteria, có thể thỉnh thoảng phát tác. Nguồn: Baidu, tên là mình dịch từ tiếng Anh.

Thuốc trị liệu phù hợp: Risperidone. (3)

(3) Risperidone, được bán dưới tên thương mại Risperdal cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc chống loạn thần. Chúng chủ yếu được sử dụng để điều trị tâm thần phân liệt, rối loạn lưỡng cực, và khó chịu ở những người bị chứng tự kỷ. Thuốc có thể được uống qua miệng hoặc tiêm vào cơ bắp.

Thẩm phán nhíu mày. Mà ngay lúc đó, Thẩm Quát cong môi, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, vừa rồi tôi không nói đó là chứng cứ nhất định, chỉ là tôi cho mọi người nghe thử, anh nói người ủy thác của tôi là vì mắc bệnh tâm thần chu kỳ, từ đó để cho cô ấy nghỉ ngơi, nên sống ở một nơi yên lặng tĩnh mịch phải không?"

Hoàng Trí gật đầu.

Thẩm Quát quay đầu, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, tôi vẫn còn chứng cứ, mời đại luật sư mở máy chiếu giúp tôi."

Trên máy chiếu của tòa án, Thẩm Quát kết nối chiếc điện thoại mà Bạch Đờ đưa vào ngày đầu gặp mặt lên máy tính.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh trên màn hình lớn.

Trong hình, xuất hiện một cô gái tóc tai rối bời, bên mặt còn có một số vết than đen vẽ lên, cô ngồi trên một cái giường đá phiến, hai

chân vòng lấy đầu gối, tóc rất ngắn, xơ xác rũ xuống, cô nhìn cửa sổ nhỏ bên cạnh giường, mà giây tiếp theo, dường như đã phát hiện ống kính, cô nghiêng đầu, hai mắt trống rỗng vô thần, khoe miệng vẫn còn hơi sưng lên.

Bạch Đờ còn nhớ, lúc đó là cô cố gắng đào tẩu lần thứ 3, bị người giám sát kia bắt lại, cuối cùng hung hăng đánh mình, lại giam cô lần nữa.

Mà người nam mặc áo đen ngồi trên ghế khán giả kia, lúc này mang khẩu trang màu đen, thấy nội dung bên trong màn hình, hốc mắt đỏ bừng, khoe mắt tràn nước mắt, làm cho khẩu trang ướt nhẹp.

Mà cuối video là một giọng nói người đàn ông, "Bạch tổng, anh yên tâm, nó mới vừa chuẩn bị chạy trốn, cuối cùng bị tôi bắt lại."

Ngay sau đó video bị đổi đến cái tiếp theo, trong video đen ngịt một vùng, sau cùng quay được âm thanh giống như ầu ẩu, trong video tóc Bạch Đờ dài một chút, cầm cây gậy trên tay, mà trong tay người đàn ông kia cũng cầm cây gậy.

Một giây sau, Bạch Đờ cắn môi, hung hăng nở nụ cười, cô chống cây gậy lên trên mắt của mình, nói với người đàn ông kia: "Nếu như ông dám tới, bây giờ tôi sẽ tự đâm mù."

Cô cười, cười đến mức ngông cuồng: "Nếu như Bạch Thành An biết tôi mù, đoán chừng ông cũng không yên ổn."

Cô nói xong, người nam kia thật sự buông cây gậy xuống, chậm rãi tiến lên trước, định đoạt lấy cây gậy của cô, mà giọng Bạch Đờ hung hãn nói: "Cút ra ngoài."

Cuối cùng người nam kia lui ra, trước khi đi bị Bạch Đờ hù dọa, yếu ớt nói một câu: "Kỳ thật... Cô chỉ cần không được trốn, ở chỗ này sinh sống thật tốt, chịu đựng đến già, cả đời có thể trôi qua như thế này."

Bạch Đờ thở ra cười một tiếng, kết thúc video.

Bạch Thành An vẫn là bộ dạng cười kia, dường như không lo lắng sẽ phải chịu trừng phạt chút nào.

Thẩm Quát đứng ở giữa nói: "Ngài thẩm phán, bây giờ tôi muốn mời nhân chứng của tôi ra."

Thẩm phán gật đầu cho phép, chỉ là tiện thể nhìn Bạch Đờ một cái, trong đôi mắt hình như mang theo chút thương hại.

Mà người đàn ông được dẫn ra, mặc áo thun màu trắng, quần màu đen, không cao, có phần hơi mập, khóe mắt rũ xuống, nhìn có vẻ hơi đần độn.

Thẩm phán nghiêm túc lên tiếng hỏi: "Luật sư của nguyên cáo, đây là nhân chứng của cậu phải không?"

Thẩm Quát gật đầu, trong mắt không nét mừng rỡ bao nhiêu, chỉ công sự công bạn (4) nói với người đàn ông kia: "Vương Ích, Vương tiên sinh, tiếp theo mời lời chứng của ông."

(4) Công sự công bạn: giải quyết việc chung.

Vương Ích bị gọi tên run lên một cái, khóe miệng của hắn nhúc nhích mấy lần, thấy Bạch Đờ nhìn mình với đôi mắt đỏ hoe, hắn thở dài, khoảnh khắc vừa định cất lời, chỉ nghe thấy Bạch Thành An nói một câu, "Thẩm phán, xin chờ một chút --"

Thẩm phán không hiểu nhìn hắn, mà hắn thì ngoắc ngoắc tay, ra hiệu Hoàng Trí tiến lên.

Hoàng Trí cúi người, Bạch Thành An nói một câu, Hoàng Trí gật đầu, Thẩm Quát cong môi suy ngẫm nhìn hai người bọn họ.

Hoàng Trí đi xuống bục, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, người ủy thác của tôi nhờ tôi hỏi nhân chứng của nguyên cáo một câu. Xin

hỏi đồng ý hay không?"

Thẩm phán và đại luật sư vừa định trao đổi, mà Thẩm Quát dường như không thèm để ý mà mỉm cười, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, tôi và người ủy thác của tôi bày tỏ đồng ý."

Đã như thế, thẩm phán liền trực tiếp thông qua, Hoàng Trí cười một tiếng với Thẩm Quát, trong tiếng cười mang theo chút giễu cợt, lúc hấn đi qua Thẩm Quát, dường như Thẩm Quát nghe thấy một câu chế giễu: "Rất nhanh, anh nhận lấy thua đi."

Thẩm Quát hơi cong môi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nói: "Ai thua ai thắng, còn phải xem phán xét cuối cùng!"

Hoàng Trí đi tới chỗ cách nhân chứng hai mét, nhóm đặc trợ đứng bên cạnh.

Hoàng Trí mỉm cười, nói với Vương Ích: "Bạch tổng nói lúc thắng kiện rồi, đi ra nhớ cùng nghe bài hai chú hổ."

Chỉ là một câu nói hết sức bình thường, nhưng Vương Ích lại khẽ run rẩy, hấn nhìn về phía trước, thấy bộ dạng Bạch Thành An cười đến mức lộ liễu, hấn lại nhìn sang chỗ ngồi nguyên cáo phía bên phải, gương mặt Bạch Đờ khẩn trương nhìn hấn, trong mắt có khẩn cầu và căng thẳng.

Vương Ích mím môi, thu tầm mắt lại, ngay giây tiếp theo, hấn nghe thấy một trận tiếng ho khan.

Thẩm phán cao giọng mở miệng hỏi: "Nhân chứng có thừa nhận người đàn ông bên trong là mình hay không?"

Vương Ích suy tư chốc lát rồi gật đầu, Bạch Đờ trông thấy thờ phào nhẹ nhõm, cô tưởng Vương Ích sẽ chơi xấu, bây giờ xem ra, vẫn là hết lòng tuân thủ cam kết!

Và giây kế tiếp, thẩm phán lại hỏi một câu: "Vậy Bạch tổng trong miệng anh cũng là bị cáo?"

Vương Ích quay đầu, thoáng nhìn qua Bạch Thành An.

Hắn vẫn là dáng vẻ thờ ơ kia, thậm chí trong tay còn vuốt ve một món đồ chơi, mà khi Vương Ích nhìn rõ món đồ, mở to hai mắt nhìn, cái này....

Thẩm phán lại hỏi một lần nữa, Bạch Đờ thấy Vương Ích do dự cô lập tức trở nên có phần đứng ngồi không yên.

Nhưng Thẩm Quát vẫn cười mỉm.

Bạch Đờ cố thả lỏng thì giây tiếp theo cô suýt chút nữa ngất đi sau khi nghe câu trả lời của Vương Ích.

Vương Ích yếu ớt ngẩng đầu, không dám nhìn thẳng thẩm phán, không dám nhìn thẳng bất kỳ người nào, cuối cùng nhắm mắt lại, nói một câu: "Bạch tổng là bác sĩ của bệnh viện, Bạch Đờ dưỡng bệnh ở đó, đã dưỡng bảy năm, tôi là chú của nó, luôn luôn ở đó chăm sóc nó, có đôi lúc thần trí nó mơ hồ, nên ba Bạch Đờ sẽ gọi điện hỏi tôi tình trạng gần đây của nó một chút."

Hết chương 68.

Chương 69

+

Thẩm phán nhíu mày, Bạch Đờ cố cắn tay chính mình mới để mình không kêu lên.

Cô nghẹn ngào khóc, cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: "Ông gạt người, ông gạt người, chính là ông và Bạch Thành An, các người liên hợp lại nhốt tôi trong căn phòng nhỏ ở đó, không tin, chúng ta có thể đi hỏi người dân ở nơi đó thử -- "

Cô còn chưa nói hết, Bạch Thành An không nhịn được đứng lên, nói với thẩm phán: "Thẩm phán, tôi rất bận, nếu như đã không liên quan gì đến tôi thì tôi đi trước."

Hoàng Trí đứng lên, "Ngài thẩm phán, người ủy thác của tôi đã đưa sổ khám bệnh của bệnh viện cho ngài, vì thế chúng ta có thể nhận xét Bạch Đờ là mắc bệnh tâm thần chu kỳ, bút ghi âm ai cũng có thể ghi âm được, không thể làm chứng cứ mạnh mẽ, mà nội dung video, là gửi lúc Bạch Đờ bệnh, tiên sinh Vương Ích chỉ là quay lại báo bình an cho người ủy thác của tôi, gần đây người ủy thác của tôi đi công tác trở về trông thấy giấy gọi của tòa án vẫn còn có phần kinh ngạc, dù gì nhiều năm qua người ủy thác của tôi luôn luôn không ngừng làm công ích, tôi thân là luật sư cố vấn của ông ta, nhìn thấy chứng cứ buồn cười như thế vẫn có chút khó mà tin tưởng."

Hoàng Trí dừng một chút, nhìn Bạch Đờ và Thẩm Quát cách đó không xa, nở nụ cười âm hiểm.

"Có điều, vẫn hi vọng luật sư Thẩm sẽ xứng đáng với tên mình, đừng kiện cáo của người nào cũng nhận, không phải tất cả vụ kiện nào

cũng viết là anh chắc chắn thắng!"

Luôn luôn không lên tiếng, rốt cuộc lúc này Thẩm Quát bật cười, anh ta nở nụ cười với Hoàng Trí và Bạch Thành An, sau đó quay đầu nói với Vương Ích: "Vương tiên sinh, trước đây anh đã nói sẽ làm chứng, lúc ấy tôi tin nhiệm anh, nhưng bây giờ anh ở trước tòa án ngụy tạo chứng cứ, một khi kiểm tra ra anh nói dối, như thế, anh cũng sẽ ở tù."

Thẩm Quát dừng một chút, nhìn bộ dạng căng thẳng của Vương Ích, nghiêm nghị hỏi: "Vì thế, lời anh mới vừa nói, anh có cho rằng anh không nói dối hay không?"

Sắc mặt Vương Ích hơi tái, tay hắn hồi hộp run rẩy.

Trong tay Thẩm Quát cầm điều khiển từ xa của màn hình lớn, trong đôi mắt không có cảm xúc bao nhiêu, lại hỏi: "Vương tiên sinh, xin anh trả lời."

Vương Ích chật vật nuốt nước miếng, sau đó bên trong một tiếng ho khan, hắn gật đầu.

"Đúng vậy, tôi không nói dối, Bạch Đồ hoàn toàn chính xác là bị bệnh tâm thần chu kỳ, thường xuyên nói năng lung tung."

Bên trong tòa án, vắng vẻ, yên tĩnh.

Hoàng Trí tấm tắc hai tiếng, quay người nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, bởi vậy có thể thấy được, người ủy thác của tôi đích thực là không tồn tại hiềm nghi phạm pháp, kính mời ngài thẩm phán và đại luật sư điều tra ra chân tướng, cuối cùng nhất định trả sự trong sạch cho người ủy thác của tôi."

Thẩm phán và đại luật sư trao đổi một lúc, cuối cùng, gõ pháp chùy một cái, "Trước tiên án kiện này sẽ được tạm ngưng để xem xét, mặc dù bút ghi âm là ai cũng có thể ghi âm, nhưng chúng tôi phải đưa đi giám định, âm thanh trong bút ghi âm có ăn khớp hay không,

còn nữa, chúng tôi muốn phát nội dung video một lần nữa, chúng tôi nghi ngờ có khuynh hướng giam cầm."

Bạch Đồi nuốt nước miếng, trước đây cô đã biết không đấu lại Bạch Thành An, sao cô có thể thật sự tin Vương Ích sẽ làm chứng giúp cô.

Cô biết một khi tòa án xử Bạch Thành An vô tội, vậy cô chắc chắn cô cũng không khá hơn chút nào!

Nhưng cô không hối hận, dù sao sinh thời Bạch Thành An đã bị cô đưa vào tòa án, đây cũng xem như thỏa mãn một chút xíu tâm nguyện.

Chỉ là có lỗi với Thẩm Quát và Cố Thừa Phong, nửa tháng qua bọn họ bày mưu tính kế giúp cô không ít, còn phải giúp cô giấu Tần Thâm.

Nhớ đến Tần Thâm, cô lập tức cảm thấy, người cô có lỗi nhất có lẽ là Tần Thâm, dứt khoát, để lại một bức thư cho anh, mấy ngày nữa anh trở về, chắc là sẽ nhìn thấy!

Nơi đó có tất cả lời của cô, cô đều nói cho anh!

Trong lòng Bạch Đồi tiếc hận lại giống như có tảng đá rơi xuống, trong nháy mắt tim cô nếm được cả chua ngọt đắng cay.

Ngọt là yêu Tần Thâm.

Chua là cô phải rời đi.

Đắng là oan khuất của Bạch An Chi.

Cay chính là tim mình, nước mắt giống như muốn tuôn ra, nghẹn ngào khó mà hô hấp.

Ngay lúc Bạch Đồi cụp mắt và cầm những giọt nước mắt lại, thì khoảnh khắc này, Thẩm Quát lại cười nói một câu.

Anh ta nói: "Ngài thẩm phán, không cần phúc thẩm, chứng cứ tôi mới vừa nói tới chẳng qua chỉ là nói khởi đầu cho mọi người một chút, mà anh ta --" ngón tay thon dài của Thẩm Quát chỉ về phía Vương Ích.

"Tôi chẳng qua là để anh ta đến, tôi đã sớm biết anh ta muốn ngụy tạo chứng cứ, nên tiếp theo xin thẩm phán có thể đồng thời kết tội."

Thẩm phán và nhóm đại luật sư vô cùng nghi hoặc, Thẩm Quát nói với Cố Thừa Phong trên ghế khán giả: "Đi, đón bà ấy đến."

Thẩm Quát lại quay đầu, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, nhân chứng vật chứng mạnh mẽ cuối cùng của tôi hôm nay, hiện đang trong sảnh chờ thẩm vấn, xin thẩm phán cho phép."

Vẻ mặt Bạch Đờ mờ mịt nhìn Thẩm Quát, trái tim cô lúc lên lúc xuống, nghe Thẩm Quát đáy lòng cô lại dấy lên một tia hi vọng, cô không biết Thẩm Quát nói đến ai, nhưng bên trong cô vẫn cảm giác một tia an tâm.

Cô và Thẩm Quát mắt nhìn mắt, người nọ gật đầu với cô một cái, khẽ mỉm cười.

Bạch Đờ gật đầu theo, cửa "két" một tiếng mở ra, cô từ từ quay đầu, ngay khoảnh khắc này, ánh sáng ở cửa mở trong nháy mắt chiếu vào, bóng hai người lập lòe, chờ đến lúc cô thấy rõ gương mặt của hai người kia, trong tích tắc đó, cô giống như thấy được ánh bình minh.

Bên trong tòa án, hai người họ đứng chính giữa, mà ở phía bên kia, Thẩm Quát đi theo đứng ở một bên.

Bạch Thành An trông thấy người phụ nữ kia, trừng mắt cực lớn, trong mắt hoàn toàn là vẻ không thể tin.

Mà Vương Ích, lúc thấy hai người tiến vào, toàn thân đang run rẩy, trong mắt của hắn là vẻ khiếp sợ.

Ngược lại, Bạch Đờ mím môi, kích động ngồi không yên, người tới không phải là ai khác, mà là -- Bạch thúc ở thôn Bạch, còn có một người phụ nữ, cô gặp qua một lần, là vợ của Bạch Thành An.

Thẩm phán ngồi trên chỗ cao nhất, nhìn xuống, cuối cùng ông ta gõ pháp chùy một cái, "Bạch Thắng Cường tiên sinh, Tô Tú nữ sĩ, xin hỏi có phải hai người làm chứng cho nguyên cáo không?"

Bạch Thắng Cường nghe vậy lập tức gật đầu, giọng nói cực lớn, trung khí mười phần nói: "Vâng, tôi muốn làm chứng cho cô bé."

Tô Tú trang điểm tinh xảo, kẻ đuôi mắt vênh lên một chút, càng lộ vẻ sắc bén, lần đầu tiên Bạch Thành An thấy Tô Tú như thế, hấn có chút hoảng hốt.

Hấn tự cho là Tô Tú không biết những chuyện này, nhưng bây giờ thấy bộ dạng bà, hấn lại có phần hoài nghi.

Bạch Thành An lại gần nói nhỏ với Hoàng Trí, giây kế tiếp, Hoàng Trí tiến lên trước, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, người ủy thác của tôi yêu cầu đối chiếu bằng chứng cùng tôi một lần nữa, đề nghị hoãn vụ kiện lại."

Bạch Đờ cắn môi, chờ thẩm phán quyết định.

Mà Tô Tú có chút nếp nhăn nơi khóe mắt nghe vậy ngẩng đầu lên, nói với thẩm phán: "Ngài thẩm phán, tôi bề bộn nhiều việc, tôi cần cung cấp bằng chứng ngay bây giờ, nhanh chóng kết thúc vở náo kịch đã kéo dài bảy năm này."

Thẩm phán trao đổi với đại luật sư một lúc, Thẩm Quát bên này yêu cầu không hoãn lại.

Cuối cùng thẩm phán nhìn xuống, nói: "Bác bỏ yêu cầu hoãn lại."

Tay Bạch Đờ nắm thành quyền, kích động nhìn về phía Tô Tú.

Mà lúc này Tô Tú cũng đúng lúc đang nhìn Bạch Đờ, lúc nhìn cô, hơi gật đầu, vẻ mặt điềm đạm.

Bạch Đờ không có ấn tượng với bà, chỉ là lần ấy thoáng nhìn một chút, cô đã từng gặp bà ở trong nhà Bạch Thành An, lúc ấy trong đầu đều là Bạch An Chi chết, cũng không chú ý tới ánh mắt của bà, bây giờ nhớ lại, dường như Bạch Đờ còn nhớ, thời điểm đó ánh mắt Tô Tú giống như mang theo chút thương hại, đến nỗi ngay thời khắc này có thể nghe thấy tiếng thở dài bé đến mức không thể nghe của bà ấy khi đó.

Cô mỉm cười lại, bất kể như thế nào, giờ phút này bà là người làm chứng giúp cô và Bạch An Chi.

Dưới nụ cười mỉm của Bạch Đờ Tô Tú thẳng lưng, quay đầu nói với Bạch thúc bên cạnh: "Bạch tiên sinh, là anh hay tôi trước?"

Bạch thúc bị khí chất và xinh đẹp của bà làm cho ngây người, cuối cùng yếu ớt mà nói: "Cô trước cô trước, ưu tiên nữ sĩ!" Bây giờ trong đầu Bạch thúc đều là câu nói này của người thành phố, ưu tiên nữ sĩ!

Tô Tú nghe vậy cười nhạt một cái, cuối cùng quay đầu nói với Thẩm Quát: "Luật sư Thẩm, thẩm phán, lời nói kế tiếp của tôi, mỗi câu đều là thật, nếu có làm giả, thì, tôi chấp nhận mọi phán quyết của tòa án!"

Bên trong tòa án quanh quẩn tiếng của bà, Bạch Thành An kích động đứng lên, hấn nói với Hoàng Trí: "Nhanh, yêu cầu nghỉ một giờ."

Hấn vừa dứt lời, bờ môi mỏng đỏ mọng của Tô Tú, nhếch lên, sau đó không quan tâm đến yêu cầu vừa rồi của Bạch Thành An, khế cất lời: "Ngài thẩm phán, năm 2012, ngày 9 tháng 6, đúng là tôi thấy Bạch Đờ đi tới nhà tôi, nhưng không phải là trong nhà, mà là nhà kho nhỏ phía sau, lúc ấy tôi ở trên lầu nhìn thấy rất nhiều người, cuối cùng tôi không nén được tò mò, tiến lên hỏi thăm, nhưng Bạch Thành An nói

Bạch Đờ ngã bệnh, khi ấy tôi không biết là vì mẹ Bạch Đờ mất, cho nên tưởng thật."

Đại luật sư bên cạnh Thẩm phán đặt câu hỏi: "Như vậy, trước đây bà đã quen biết nguyên cáo, cũng chính là Bạch Đờ, phải không?"

Tô Tú không che giấu chút nào mà gật đầu, "Đúng, tôi sẽ không sinh được, đó là lí do mà Bạch Thành An tính toán muốn sau khi Bạch Đờ tốt nghiệp cấp ba sẽ theo chúng tôi, tôi đã đồng ý, nên lúc ấy Bạch Thành An chỉ nói với tôi, Bạch Đờ mắc bệnh tâm thần chu kỳ, cần an dưỡng mấy năm, tôi tin, không đi quấy rầy Bạch Đờ, chỉ là vào hôm nay, tôi mới biết được Bạch Đờ hoàn toàn không phải đi an dưỡng, mà là bị Bạch Thành An nhốt lại."

"Vừa rồi tôi ở trong phòng chờ thẩm vấn nghe thấy nội dung bút ghi âm, tôi đoán nó được ghi lại vào ngày hôm đó."

Bà không cho người ta cơ hội thờ dốc, chỉ vào Vương Ích nói: "Còn có người này, anh ta là thư ký Bạch Thành An hài lòng nhất, lúc trước luôn luôn nửa bước cũng không rời, nhưng trong bảy năm qua, cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy anh ta, Bạch Thành An nói anh ta đã nghỉ việc, nhưng tôi không tin, bởi vì tôi không chỉ thấy vợ Vương Ích đến tìm Bạch Thành An một lần."

"Mà hướng Vương Ích đi, như trong video, là đi giám sát cuộc sống của Bạch Đờ, tuy nói như thế, nhưng thật ra là lo lắng Bạch Đờ chạy trốn."

"Mấy năm qua thỉnh thoảng tôi từng hỏi tình hình của Bạch Đờ, nhưng mỗi lần Bạch Thành An đều nói cảm xúc Bạch Đờ không ổn định, không tiện gặp tôi, từ từ tôi đã không còn hỏi nữa."

Bạch Thành An tức giận rặng run lên, hấn đột nhiên đập bàn, nổi giận nói: "Câm miệng, Tô Tú, cô câm miệng cho tôi." Trong lúc hấn nói, đã sắp chạy đến trước mặt Tô Tú, cảnh sát lập tức tiến lên trước, bắt hai tay Bạch Thành An.

Tô Tú khinh thường liếc hắt một cái, sau đó lại nói: "Mẹ của Bạch Đờ, Bạch An Chi, tôi biết, cô ấy chết tôi cũng biết, chỉ là, tôi tưởng là cô ấy ung thư qua đời, suy cho cùng lúc ấy tôi đã xem qua bản báo cáo kiểm tra Bạch Thành An đưa cho tôi, chẳng qua, vô quyết dày có móng tay nhọn."

"Hôm đó tôi đã thấy Bạch An Chi đến tìm Bạch Thành An, tôi biết Bạch An Chi muốn đòi lại sổ hộ khẩu của Bạch Đờ và cô ấy, nhưng Bạch Thành An siết chặt trong tay, không chịu."

"Sau đó, ngay ngày hôm ấy Bạch Thành An trở về, tôi đã thấy trên ống tay áo của anh ta có một vết máu rõ ràng, tôi hỏi anh ta sáng nay Bạch An Chi tới tìm anh ta làm gì, nhưng anh ta nói là vì Bạch An Chi bị ung thư, muốn để anh ta sau này chăm sóc tốt Bạch Đờ, nên cố ý đi xin mình, lúc ấy tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không nghĩ kỹ càng nữa, vì câu tiếp theo của Bạch Thành An, Bạch An Chi đã qua đời."

"Tôi đã xem bản báo cáo ung thư của cô ấy, nhưng rất kinh ngạc cô ấy mất nhanh như vậy, khi đó tôi không có cảm giác gì với cô ấy, thương xót vài câu đã đi."

Ngay thẳng của bà làm cho tất cả mọi người ở đây đều có phần bội phục, chỉ là lời kể tiếp của bà, khiến cho tất cả mọi người càng kinh ngạc hơn!

Bà gật đầu với Thẩm Quát, Thẩm Quát đi lên phía trước, bưng cái khay trên tay đặt trợ qua, cầm lấy một món đồ đặt ở giữa cái bàn lớn.

Tô Tú nhìn Bạch Đờ một cái, khẽ nói: "Bạch Đờ... Hình ảnh và cuộc đối thoại kế tiếp cháu có thể lựa chọn không nhìn, tôi sợ cháu không chịu nổi!"

Bạch Đờ đoán được bên trong là cái gì, mà hai mắt Bạch Thành An trợn to, anh định giãy giụa khỏi giam giữ của cảnh sát, ngăn cản đồ vật bên trong hiện ra trước mắt mọi người.

Trong này là cái gì thật ra chỉ có Tô Tú biết, Bạch Đờ không biết, Bạch Thành An nửa hiểu, Thẩm Quát cũng không hiểu, Cố Thừa Phong lại càng không hiểu.

Người nam mặc áo đen, tay nắm thành quyền, đôi mắt vẫn đỏ hoe, nhìn chăm chăm Bạch Đờ gắt gao, cuối cùng mở to mắt, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Bạch Đờ nghe thấy đề nghị của Tô Tú, cô lắc đầu, cô nhất định phải biết tất cả chân tướng!

Tô Tú không kiên trì, chỉ là gạt đầu với Thẩm Quát, Thẩm Quát đưa đồ cho đặc trợ, đặc trợ cầm đĩa CD khắc nhạc thiếu nhi ở phía trên bỏ vào trong máy tính, mới vừa bắt đầu màn hình truyền đến bài nhạc hai chú hổ, cuối cùng màn hình đổi thành một căn phòng.

Bên trong vô cùng xa hoa, còn có một cái kệ sách rất lớn, Bạch Thành An thấy được cảnh này, phát điên gào thét: "Tắt! Tắt! Tôi ra lệnh cho các người tắt!"

Thẩm phán gõ pháp chùy một cái, âm thanh có phần lớn. "Im lặng!"

Cuối cùng dưới sự trợ giúp của cảnh sát, miệng Bạch Thành An bị bịt lại, không phát ra được tiếng.

Hết chương 69.

Chương 70

+

Trong video xuất hiện một ông lão, khí thế mạnh mẽ ở trong màn hình đều có thể cảm nhận được, ông ta cầm xì gà trong tay, người ngả ra sau, dựa vào ghế chủ tịch, mà ánh mắt của ông ta thì đặt lên một người đàn ông đang đứng, trong video in rõ mặt của hắn, không phải ai khác, chính là -- Bạch Thành An

Bạch Đồi thấy video được phát, nước mắt cô lập tức tuôn ra, cái này, Bạch Thành An không thể nào lại may mắn thoát khỏi tội danh lần nữa!

Bên trong truyền đến âm thanh cuộc trò chuyện, ông lão hút xì gà một hơi, nuốt mây nhả khói, "Nghe nói, hôm nay ở trong phòng ăn mà xảy ra tranh chấp với người, đẩy ngã người phụ nữ kia, cuối cùng xuất huyết nhiều chết mất rồi?"

Trong video có lẽ Bạch Thành An có phần sợ ông lão trước mặt, luôn luôn khom lưng, nghe vậy bậm môi, ông lão kia lại hút xì gà một hơi, trái lại lần này ông ta đứng lên, đi về phía Bạch Thành An, vươn tay vỗ vỗ vai hắn.

"Mày còn sợ tao bán đứng mày? Tao cũng biết người phụ nữ kia, mấy ngày qua thường xuyên liên lạc mày, tao điều tra thử, cô ta chính là vợ trước của mày, cũng là mẹ của Bạch Đồi đúng không?"

Có thể Bạch Thành An thấy ông lão đã nói ra nhiều như vậy, hắn cũng không còn gì để che giấu, liền nói: "Vâng, chính là cô ta, hôm nay cô ta lại tìm đến con đòi sổ hộ khẩu, con sợ ý một chút, đẩy cô ta đến cạnh bàn, đầu cô ta chảy máu, nhưng con cũng không biết, trên

đường đưa cô ta đi thì kẹt xe, làm chậm trễ thời gian cứu chữa cô ta, cho nên..."

Ông lão nghe vậy cười ha ha hai tiếng, tàn thuốc bên trong xì gà rơi xuống, đặc biệt lòi lên trên sàn nhẵn và sáng bóng.

Ông ta hút một hơi, từ từ phun khói trắng ra, cuối cùng ngồi lại trên ghế chủ tịch, lưng lúi về sau, cười nói: "Thành An, hôm nay trên đường thật sự kẹt xe sao?"

Ông ta nói xong, Bạch Thành An run một chút, ông lão không cho hắn thời gian phản ứng, lại hỏi: "Mày thật sự chỉ là bất cẩn lỡ tay đẩy cô ta sao?"

Bạch Thành An trong video, ông ta vừa nói xong câu nói này, hắn đã vội tiến lên trước, nói với ông lão: "Ba, ba, ba thật sự phải giúp con, con thật sự không cẩn thận lỡ tay đẩy cô ta, không phải con cố ý."

Ông lão đẩy tay hắn ra, híp mắt một cái: "Tao cho mày một cơ hội cuối cùng, mày nói thật cho tao."

Bạch Thành An vừa định nói ra, nhưng ông lão dùng sức một cái, quay lưng hắn lại, ông lão trầm giọng mở miệng: "Đưa lưng về phía tao, mày nhìn tao nói những lời này, lương tâm chính tao cũng bút rút."

Lúc ấy Bạch Thành An không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ chỉ có cha vợ của mình có thể cứu mình, giúp mình rửa sạch, cho dù không cần ông ta, chính hắn cũng được, nhưng có cha vợ hỗ trợ, hắn sẽ có thể dễ dàng chuẩn bị mọi chuyện cần thiết cho tốt.

Bạch Thành An không do dự nữa, hắn mở miệng thừa nhận: "Đúng, không phải con cố ý, con thấy cô ta con liền nhớ lại mọi chuyện hoang đường, con liền nhớ lại thời gian khổ cực trước kia, nên lúc cô ta không ngừng nhắc con trả lại sổ hộ khẩu, con đã nhớ lại những chuyện cũ mà chẳng muốn nhìn lại, nên con đã cố tình lúc cô ta tiến lên đánh con, nhắm ngay cái bàn, dùng sức đẩy cô ta, mà trong phút

chốc, thật sự con có hơi áy náy, vì thế con đưa cô ta đi bệnh viện, chỉ là trên đường, con ngẫm nghĩ, không có cô ta, Bạch Đờ chỉ có thể dựa vào con, mà con vốn không thể sinh, đến lúc đó cùng Tô Tú ở bên nhau nuôi dưỡng Bạch Đờ. Chỉ là chắc chắn Bạch An Chi sẽ không đồng ý, thế nên, lúc ấy con đã hạ tốc độ xe xuống 20m, thời điểm đi đến bệnh viện, Bạch An Chi đã không còn thở nữa."

Bạch Thành An nói xong, ông lão kia cười một tiếng, trầm giọng hỏi: "Đây cũng là vợ trước của mày, mày quyết tâm tàn nhẫn đến như vậy? Sao tao biết mày tạo ra mảnh khóc gì đó lừa gạt tao --" Ông lão còn chưa dứt lời, Bạch Thành An đã trực tiếp lấy một tấm hình ra đưa cho ông lão.

"Ba, ba nhìn xem, đây là chứng nhận tử vong của bệnh viện, còn có tấm hình hỏa táng này."

Ông lão kia thoáng nhìn qua, hất hất cằm, ra hiệu Bạch Thành An để lên bàn, người nọ vội vội vã vã để lên, giống như vật trong tay là khoai lang nóng bỏng tay.

Ông lão liếc Bạch Thành An một cái, cuối cùng hỏi một câu: "Vậy con gái của mày làm sao đây?"

Bạch Thành An nhớ đến cuộc nói chuyện vừa rồi với Bạch Đờ, hấn tàn nhẫn nói: "Nó đã biết những chuyện này, con phải đưa nó đi."

Ông lão thờ hất ra cười một tiếng, quái gờ nói một câu, "Tao còn tưởng nó biết những chuyện này, mày sẽ thủ tiêu cả nó luôn đấy."

Bạch Thành An nịnh nọt cười vài tiếng, "Lúc đầu là nghĩ thế, nhưng con đã nghĩ được một cách tốt hơn, nhốt nó lại, để nó không còn cách nào liên lạc với bên ngoài, tra tấn nó như thế tốt hơn."

Ông lão ra vẻ cảm thấy hứng thú hỏi một câu: "Vậy tiếp theo mày tính xử lý thế nào?"

Bạch Thành An thấy ông lão có ý định giúp mình, vui mừng nói: "Con đã tìm được một người, đến lúc đó gọi hắn làm giấy tờ chứng nhận giả giúp con, một tờ là Bạch Đờ mắc bệnh tâm thần, một tờ là chẩn đoán Bạch An Chi ung thư giai đoạn cuối, đến lúc đó không còn ai biết nữa."

Cuối video là Bạch Thành An đi ra ngoài, ông lão ghi lại một câu độc thoại.

"Tú Tú à, đây là chuyện cuối cùng ba có thể làm vì con, ngộ nhỡ ngày nào đó nó đối xử với con không tốt, con lập tức cầm cái video này đến tòa án, ba không chắc nó đối xử với con không tốt, nhưng ba tin khi con xem video nhất định là đã đến bước đường cùng, mà chắc chắn ba cũng không còn nữa, tin ba, cố gắng vượt qua."

Lúc này Tô Tú đã sớm khóc đến nỗi người đẫm nước mắt, bà không biết tin tức trong này, hôm nay chàng trai kia đến tìm bà, cho bà xem bức ảnh Bạch Thành An ngoại tình, còn có một đoạn ghi âm hắn nói mọi thứ không tốt về bà, bà hiểu, duyên phận giữa vợ chồng cứ như vậy đi đến hồi kết.

Bạch Đờ ngồi trên ghế nguyên cáo đã khóc đẫm nước mắt, cứ như vậy mẹ của cô, bị Bạch Thành An kết thúc sinh mệnh, đúng lúc cô của tuổi trẻ, khoảnh khắc cô đã trưởng thành, bà đã rời xa cô.

Bạch Đờ vẫn còn nhớ như in câu nói cuối cùng Bạch An Chi nói với cô, lúc ấy cô đang đi ra ngoài, đeo cặp sách lên xoay người thì lập tức, Bạch An Chi mặc đồ ngủ rất đơn giản, tay làm động tác cổ vũ, vui vẻ nói: "A Đờ, cố lên nhé, mẹ chờ con ở nhà, sau khi mẹ trở về cho con một kinh hỉ."

Cho tới hôm nay Bạch Đờ mới nghĩ đến cái kinh hỉ ấy, có lẽ chính là tưởng rằng có thể lấy được sổ hộ khẩu, nhưng kết cục vốn viên mãn, bà rời xa, trở thành tiếc nuối, cứ như vậy đào một cái hố trong lòng Bạch Đờ, không ai lấp đầy được.

Cô đi xuống lầu, Bạch An Chi ở trên hành lang gọi tên cô, "Nhất định phải cố lên nhé, A Đồ."

A Đồ 18 tuổi ngẩng đầu, bả vai non nớt đeo cặp sách Bạch An Chi mới mua, nghe vậy nhếch môi cười ra tiếng, lắc lắc tay với Bạch An Chi, gheo bà lại một câu, "Biết ạ... mẹ, con sẽ cố gắng, mẹ chỉ việc chờ đến ngày con nhận kết quả đưa quà cho con thôi."

Lúc ấy Bạch An Chi đang dựa vào lang cang, nghe vậy cười đến mức như ánh mặt trời sáng ngày hôm đó, rạng rỡ tươi đẹp, bà sáng khoái nói: "Được... đến lúc đó Bạch Đồ muốn gì, mẹ đều mua cho con."

Bạch Đồ nhìn thấy Tần Thâm đầu ngõ, cô quay đầu, khoát tay với Bạch An Chi.

Cuối cùng Bạch An Chi cười chỉ chỉ Bạch Đồ, Bạch Đồ che gương mặt có phần xấu hổ quay người chạy đi.

Bạch Đồ nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra, cô nghẹn ngào gọi: "Mẹ..."
Con chỉ muốn mẹ trở về.

Đặc trợ của tòa án vừa khéo lấy tấm hình trong túi bịt kín kia cùng bỏ vào trong màn hình, hai mắt Bạch Đồ đắm lệ lờ mờ nhìn tấm hình Bạch An Chi nằm, sắc mặt tái nhợt yếu ớt, vừa nhìn đã biết là người đã mất.

Nhận ra cảm xúc Bạch Đồ không đúng, đại luật sư kịp thời hô ngừng, ảnh chụp bị lấy xuống, thẩm phán gõ pháp chùy xuống, "Tạm nghỉ 10 phút."

Một cái video đã vén bức màn mờ lung trong lòng mọi người và dần dần hé lộ chân tướng.

Trên ghế khán giả hai tay người nam mặc áo đen nắm thành quyền, trong nháy mắt muốn xông lên, bị Cố Thừa Phong ngăn cản, "Cậu

điên rồi? Bây giờ cậu muốn đi, có khi Bạch Đồi sẽ càng đau lòng hơn."

Quả nhiên người nam áo đen dừng lại, chỉ là mắt đỏ hoe, giọng càng khàn hơn, nghẹn ngào nói: "Tôi không nhìn cô ấy khóc nổi, cô ấy vừa khóc tôi đã cảm thấy mình hết sức kém cỏi, không bảo vệ cô ấy tốt." Nhưng sự thật chính là như vậy, anh nghĩ, nếu như mình thật sự bảo vệ cô ấy tốt, cô ấy không đến mức ở núi sâu trong rừng kia bảy năm qua, mà anh còn tưởng bị cô vứt bỏ, mỗi ngày sầu não uất ức, nhớ cô, hận cô.

Bạch Đồi nghe thấy động tĩnh bên này, lập tức quay đầu lại, trông thấy người đàn ông đội mũ lưới trai màu đen, không nhìn rõ bộ dạng của anh ta, chỉ thấy Cố Thừa Phong kéo lấy anh ta, Bạch Đồi lại chớp mắt, người kia đã biến mất không còn tăm hơi.

Bạch Đồi không còn lòng dạ nào bận tâm đến cái khác, cô đứng lên, nhìn Bạch Thành An bị cảnh sát trói tay, mạnh mẽ nói: "Bạch Thành An, đến bây giờ, ông còn muốn nói mẹ tôi chết không liên quan gì đến ông sao?"

Giờ Bạch Thành An mới hiểu mình bị ông cụ Tô đùa nghịch, hấn trừng mắt Tô Tú, kịch liệt hỏi: "Tô Tú, bà tám chết tiệt cô, tôi có lỗi với cô chỗ nào, cô phải làm tôi như vậy?" Hấn nói kịch liệt, vì thế còn phun nước bọt trong miệng ra.

Tô Tú nhắm mắt, vẫn là dáng vẻ không sợ hãi, bên trong tiếng mắng chửi cuối cùng của Bạch Thành An, rốt cuộc bà cũng ném một cái ánh mắt cho hấn, bà ném ảnh chụp trong tay tới trước mặt Bạch Thành An, hừ cười một tiếng.

"Bạch Thành An, mặc dù trước đây tôi ngây thơ, đơn thuần nên mới bị anh lừa gạt, lạnh nhạt của anh mấy năm qua tôi nhìn trong mắt, sau khi ba tôi qua đời, ban đêm anh thường xuyên không về ngủ, anh thật sự cho rằng cái gì tôi cũng không biết sao? Tấm hình này chỉ là nói cho tôi, có thể khỏi phải nhịn nữa, tôi không cần anh, từ trước đây, đến bây giờ, thậm chí cả tương lai, tôi một người có tiền có

quyền, không cần có thêm một con chó săn, ở phía sau tôi, nhiều người muốn công ty của ba tôi như thế, anh cho rằng, tôi dần dần già đi, vẫn không rõ lúc đó cũng bởi vì tiền nên anh mới kết hôn với tôi sao?"

Bạch Thành An nghe vậy âm trầm cười, hần cười ngạo mạn, cuối cùng trừng mắt một cái, nhìn Tô Tú nói: "Cô biết vận doanh? A, không có tôi, mấy năm qua cô đã sớm mất công ty rồi."

Môi đỏ của Tô Tú cong lên, hừ cười một tiếng, khinh thường nói: "Tôi không biết không hề gì, tôi có thể học."

Bạch Thành An còn muốn nói gì đó, Tô Tú lắc đầu, "Anh đừng nói nữa, tôi cảm thấy rất phiền, tôi còn phải đi học tài chính, không muốn lãng phí thời gian ở đây với anh."

Chứng cứ vô cùng xác thực, bằng chứng của Bạch thúc có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng thẩm phán thấy bộ dạng Bạch thúc cứ như đang muốn nói lại thôi, vẫn để cho hần nói ra.

Bạch thúc vừa lên tiếng đã hung hăng mắng Bạch Thành An và Vương Ích.

Hần chỉ vào hai người bọn họ giận dữ nói: "Tôi đã cảm thấy kỳ quái, các người nói thân thể con bé không tốt, tôi đã tin, không ngờ vậy mà các người tàn nhẫn như thế, giết mẹ của con bé, còn lắp đặt dụng cụ nhiễu sóng ở đỉnh núi chúng tôi, chính là muốn để cho con bé không thể liên lạc với người bên ngoài, may mà tôi để ý một người tâm nhãn (1), giúp cô bé chạy trốn, các người đúng là khốn nạn." Hần cảm phẫn nói, cơ thể kịch liệt run rẩy theo.

(1) Người có khả năng thấu hiểu người khác, cũng như có tầm nhìn sâu rộng.

Hần nói với thẩm phán: "Thẩm phán, loại người này cần phải xử phạt, con bé mới không có bệnh, con bé dạy cho trẻ con của chúng tôi ở đó đọc sách, biết chữ, còn giúp chúng tôi làm việc, người nào

bệnh tâm thần tình tảo như thế? Con bé tốt bao nhiêu, chính là bị hai người bọn họ hại có nhà nhưng không thể về, còn nữa... người của thôn chúng tôi đều có thể làm chứng con bé không có bệnh, nếu ông không tin, tôi gọi tất cả người ở thôn Bạch gia đều tới."

Vương Ích người đến từ sáng sớm, giờ phút này cúi thấp đầu, trong tòa án yên tĩnh, nghẹn ngào nói: "Thật xin lỗi, tôi có lỗi với các người."

Nhóm người thẩm phán đưa mắt về phía hắn, Vương Ích che mắt, hung hăng hít mũi một cái.

"Bạch Đờ đúng là không có bệnh, mà tôi đã đến thôn Bạch giám sát Bạch Đờ dưới sự đe dọa của Bạch Thành An, Bạch Đờ từng trốn mấy lần, đều bị tôi bắt về, Bạch tổng trong video đích thực là Bạch Thành An, mà tôi sờ dĩ nghe Bạch Thành An, là vì vợ và con tôi sống dưới sự theo dõi của anh ta, vừa rồi cũng là tôi trông thấy anh ta cầm dây thun của con tôi, tôi cuống lên, đã nói dối."

Thẩm phán nhíu mày, cuối cùng hỏi: "Nói cách khác vừa nãy anh đã khai giả?"

Vương Ích gật đầu, chỉ là nhìn về phía thẩm phán: "Xin thẩm phán bây giờ đến tiểu khu An Uyển, tòa 6 phòng 407 bảo vệ tốt vợ và con tôi, còn lại xử tội tôi đều chấp nhận."

Thẩm phán nghiêm túc gật đầu, cuối cùng gõ pháp chùy một cái, nói với cảnh sát: "Áp chế Bạch Thành An xuống, buổi chiều 4 giờ, phiên tòa cuối cùng."

Bạch Thành An bị cảnh sát áp chế xuống trước mắt bao người, Thẩm Quát kịp thời tiến lên trước, đưa khăn giấy cho Bạch Đờ.

Cô nhận lấy, nghẹn ngào hỏi: "Luật sư Thẩm--"

Thẩm Quát gật đầu, vì xem nội dung trong video mà mắt có hơi đỏ, anh ta khịt mũi một cái, dưới ánh mắt chờ đợi của Bạch Đờ, khẳng

định nói: "Hắn, Bạch Thành An, nhất định sẽ chịu trừng phạt."

Vị thẩm phán trung niên đi ngang qua Bạch Đờ cũng để lại một câu.

"Chúng tôi đều là người có máu có thịt, cô yên tâm, quốc gia! Sẽ rửa sạch oan khuất bảy năm này cho cô và mẹ cô, trả lại trong sạch muện cho cô!"

Chẳng mấy chốc đã đến buổi chiều, thẩm phán ngồi ở chính giữa, Bạch Đờ ngồi trên ghế nguyên cáo, căng thẳng nắm chặt đầu ngón tay.

Mặc dù Thẩm Quát đã gần như biết, nhưng vẫn chật vật, yết hầu lên xuống, vuốt nhẹ ngón tay.

Trái ngược là Tô Tú vẻ mặt bình tĩnh, Bạch thúc vô cùng hồi hộp.

Bạch Thành An bị áp lên, từ ngời trên ghế bị cáo buổi sáng, đã biến thành bây giờ đứng trên cái bục nhỏ của tội phạm, chờ bản án cuối cùng của thẩm phán.

Thẩm phán cầm hồ sơ lên, gõ pháp chùy một cái. "Cộc" một tiếng, toàn bộ người đang ngồi thẳng người, Bạch Đờ nhắm mắt, cầu nguyện.

Cuối cùng bên trong mùa đông mưa rào xối xả này, thẩm phán đứng lên, tất cả mọi người đứng trang nghiêm yên tĩnh, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, thẩm phán cầm hồ sơ, nói ra tuyên án cuối cùng.

"Trình bày chuyện đã xảy ra: Mùng 9 tháng 6 năm 2012, nguyên cáo về nhà, bị thuộc hạ của bị cáo bắt được trong nhà, đe dọa nguyên cáo, che giấu cái chết của mẹ nguyên cáo, nguyên cáo từ chối, bị cáo ngụy tạo nguyên cáo mắc bệnh tâm thần chu kỳ, nhốt nguyên cáo gần 7 năm, mà bị cáo, mưu sát mẹ của nguyên cáo, ngụy tạo ca bệnh tử vong."

"Tòa án nhân dân tối cao thành phố Kỳ, ngày 6 tháng 12 năm 2018 16 giờ 5 phút, tuyên án: Bạch Thành An, giam cầm nguyên cáo Bạch Đồ phi pháp, làm giả ca bệnh, bịa đặt nguyên cáo bị bệnh tâm thần chu kỳ, phán! 10 năm tù có thời hạn. Tuyên án: Bạch Thành An, phạm tội cố ý giết người, sát hại Bạch An Chi, và làm giả bản báo cáo tử vong của Bạch An Chi, cho nên, tước quyền chính trị suốt đời của Bạch Thành An, kết án! Tử hình, thực thi vào ngày 30 tháng 12 năm 2018!"

"Vương Ích, cung cấp lời khai giả, cùng Bạch Thành An cấu thành giao dịch phi pháp, giam cầm nguyên cáo Bạch Đồ phi pháp, kết án 3 năm tù có thời hạn!"

Chân tướng muộn màng của bảy năm qua, cuối cùng trong ngày hôm nay tất cả đã được vạch trần.

Bạch Đồ mở mắt, nước mắt tuôn ra, mang theo giải thoát tự do trong mắt.

Thẩm Quát nắm tay thành quyền, mắt đỏ hoe rơi lệ, Cố Thừa Phong ngồi trên ghế khán giả, cười lau nước mắt đi.

Người nam mặc áo đen sau lưng gỡ khẩu trang xuống, gương mặt đẹp đẽ dưới nón lưỡi trai, bất ngờ là Tần Thâm.

Trên mặt anh toàn là nước mắt, tia máu khắp mắt, trong mắt là xúc động và bi thương, tay nắm thành nắm đấm đặt trên đầu gối, liếc mắt nhìn tới, đau đớn lan rộng.

Hết chương 70.

Chương 71

Bạch Đờ ra khỏi tòa án lập tức thấy bầu trời tối tăm mờ mịt, cô ngẩng đầu lên, nhìn mây đen đang di chuyển, bỗng cong môi nở nụ cười.

Cô nói trong đầu: "Mẹ, mẹ vui không?"

Đằng sau truyền đến tiếng giày cao gót, cô vẫn ngẩng đầu như cũ, mà người phía sau dừng bước chân đứng sau lưng cô.

Bạch Đờ quay người, cười nói với Tô Tú: "Cảm ơn, dì."

Tay Tô Tú xách túi, khẽ gật đầu, thân mật nắm tay Bạch Đờ qua, mỉm cười nói: "Có ngại nói chuyện với dì một chút được không?"

Kỳ thật Bạch Đờ không có quá nhiều ấn tượng với Tô Tú trước mặt lắm, nhưng nhờ sự giúp đỡ vừa rồi của bà, Bạch Đờ cười gật đầu, "Được ạ, dì."

Bạch Đờ chào hỏi một tiếng với Cố Thừa Phong bên cạnh, Cố Thừa Phong nở nụ cười với Tô Tú, "Phu nhân Tô, nói xong rồi xin hãy nói cho tôi, tôi đi đón Bạch Đờ."

Tô Tú nhìn Cố Thừa Phong, quay đầu tò mò hỏi Bạch Đờ: "Cậu ấy là?" Không phải là bạn trai cô chứ, bạn trai Bạch Đờ không phải là cái người mới vừa đến tìm mình sao?

Bạch Đờ nhìn Cố Thừa Phong, cười cười, một lời hai nghĩa nói: "Ân nhân của cháu."

Cố Thừa Phong nghe vậy thì cười, cậu ta duỗi tay vò tóc Bạch Đờ, "Ân nhân cái gì, già như vậy, không muốn gọi anh đúng không?"

Bạch Đờ bị cậu ta chọc cười, Tô Tú bừng tỉnh a một tiếng, "Cậu chính là người cứu Bạch Đờ ra đúng không?"

Cố Thừa Phong nghe câu nói này, liên tục nháy mắt cho Tô Tú, Bạch Đờ thì tò mò hỏi: "Làm sao dì Tô biết?"

Lúc này Tô Tú mới biết mình lỡ miệng, vẻ quẫn bách lần đầu tiên hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của bà, Cố Thừa Phong đúng lúc mở miệng: "Không phải hai người muốn đi tán gẫu sao? Đã đặt phòng chưa?"

Tô Tú lắc đầu, Cố Thừa Phong mới vừa lấy điện thoại ra định đặt giúp, nhưng Tô Tú đưa tay ngăn lại, bà khẽ nói với Bạch Đờ: "Đi thôi... dì dẫn cháu, đến một nơi nhất định cháu muốn đi."

Bạch Đờ lờ mờ biết nơi Tô Tú nói là nơi nào, cô có phần hồi hộp đi theo bà.

Tô Tú xòe ô, cùng Bạch Đờ đi trong mưa, chui vào xe.

Trong xe, Tô Tú cầm lấy một cái khăn lông đưa cho Bạch Đờ, "Lau lau đi... vai ướt rồi."

Bạch Đờ lễ phép nhận, chỉ là trong lòng vẫn còn có phần không hiểu, bà và mẹ cũng xem như là tình địch, tại sao đối tốt với mình như vậy?

Trái lại Tô Tú đoán được suy nghĩ của cô, bỗng chốc cười nhạt: "Cháu vẫn cho rằng dì và mẹ cháu là kẻ thù không đội trời chung?"

Bạch Đờ gật đầu, nhưng dường như ở trước mặt cô Bạch An Chi cũng chưa từng nhắc đến Tô Tú.

Tô Tú thở dài một cái, cầm một cái khăn lông sạch lau vai mình, tài xế ở phía trước ổn định cầm tay lái.

Xe chậm chậm lên đường.

"Thật ra, dì và mẹ cháu cũng đã gặp mặt vài lần, lúc đầu đúng là không vừa mắt lẫn nhau, nhưng sau này có một lần, ở trên đường dì trông thấy mẹ cháu ẵm cháu lúc nhỏ, trong nháy mắt dì cảm thấy mẹ cháu thật không dễ dàng."

Bà nhìn bên ngoài cửa sổ, cửa sổ xe đã dính đầy giọt nước và sương mù, chỉ có thể thấy mờ mờ phong cảnh một chút.

"Về sau bọn dì đã trở thành có thể ôn hòa nhã nhặn nói mấy câu, nhưng quan hệ cũng không khá hơn ở đâu, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nói về cháu, khi đó điều kiện cuộc sống mẹ cháu tương đối khó khăn, dì cũng có cho một ít tiền sinh hoạt, mẹ cháu không chịu, dì liền nói không phải là cho cô, là cho đứa trẻ. Sau này cô ấy cũng đã nhận lấy." Tô Tú dừng một chút, bà quay đầu, nhìn Bạch Đờ hỏi: "Đúng rồi, sau khi cháu lớn lên Bạch Thành An có đưa tiền sinh hoạt cho cháu và mẹ cháu không?"

Bạch Đờ lắc đầu, nếu như cho, Bạch An Chi cũng không đến mức phải ra ngoài liều mạng kiếm tiền, trong mắt Tô Tú có chút giận dữ, bà trầm giọng nói: "Khi đó dì thường xuyên ra ngoài gặp mặt mẹ cháu, Bạch Thành An biết liền không chịu, nói mình sẽ cấp tiền ăn, về sau mẹ cháu cũng không liên lạc với dì, từ từ đã không còn trò chuyện nữa, chẳng qua dì vẫn cho rằng Bạch Thành An sẽ đưa tiền ăn, không nghĩ là không đưa."

Bạch Đờ cười một tiếng, "Kỳ thật cho mẹ và cháu cũng sẽ không cần, mặc dù mẹ cháu tính tình xấu, nhưng trước mặt Bạch Thành An, bà vẫn sẽ giữ vững nguyên tắc của mình, cháu không hối hận cùng trải qua gian khổ với mẹ, cháu tin mẹ cháu cũng biết rằng cháu hiểu bà, nên thà rằng để hai người cùng chịu khổ, cũng sẽ không cầm một phân tiền của Bạch Thành An."

Trên đường hai người trầm mặc, Bạch Đờ nhìn chiếc xe phía sau, hình như từ lúc bắt đầu ra khỏi tòa án, vẫn theo phía sau mình, tài xế phía trước đánh tay lái qua bên trái một vòng, chiếc xe kia biến mất

không còn thấy gì nữa, Bạch Đờ hoàn hồn, xe chạy đến một chỗ yên tĩnh trong vườn.

Trong lòng Bạch Đờ cảm giác kia càng lúc càng mãnh liệt hơn, Tô Tú cầm lấy cây dù đặt ở chỗ ngồi phía sau, nghiêng đầu nói với cô: "Đi xuống đi, mẹ cháu rất nhớ cháu."

Bạch Đờ nắm chặt tay, lại buông ra, cuối cùng vươn tay, "cạch" một tiếng, mở cửa xe ra.

Cô cầm cây dù Tô Tú đưa, đi xuống cửa xe, trong nháy mắt xòe cây dù màu đen ra.

Giọng Tô Tú từ trong xe truyền đến: "Tự cháu đi đi, dì không quấy rầy thời khắc đoàn tụ của cháu và mẹ cháu."

Bạch Đờ thu mắt, cầm chặt dù, trong cơn mưa to dứt khoát đi về phía chỗ nghỉa trang kia.

Nơi này trồng rất nhiều hoa tươi, bia mộ xây bằng xi măng trang trọng hơn nhiều so với bia mộ giữa núi rừng kia.

Bạch Đờ cứ gơ dù như vậy, mưa to vẩy vào trên bia mộ, làm cho tấm bia mộ vốn màu xám tro nhạt, trở thành màu xám đen.

Sâu trong đáy lòng Bạch Đờ thật ra có phần kháng cự, mặc dù đã biết Bạch An Chi đã sớm rời đi, nhưng giờ phút này, trước mặt đúng là Bạch An Chi, là người phụ nữ đã sống với cô 18 năm, cho cô sinh mệnh, người phụ nữ cho cô cuộc sống đầy đủ, người phụ nữ yêu cô nhất cuộc đời -- mẹ của cô.

Bạch Đờ căng dù che mưa, dọc theo bậc thang xi măng đi lên, mưa không ngừng, lớp bớp rơi xuống dù cô, bọt nước trên chóp dù bật ra, dọc theo dù chảy xuống đất.

Dưới trận mưa to Bạch Đờ mơ hồ mà nhìn con đường phía trước, đi đến phần mộ của Bạch An Chi, chỉ trong phút chốc, tất cả kiên

cường trong lòng cô đều bị sụp đổ, bảy năm qua nhớ mẹ đã trở thành một thói quen của cô, có đôi khi nỗi đau xé rách tim gan một phen, rồi sau đó đau đớn này sẽ từ từ tan đi, năm đầu tiên cô đến thôn Bạch đã khắc một cái bia mộ, khi ấy cô quỳ ở chỗ đó, cơ duyên xảo hợp (1) trông thấy tảng đá to lớn kia.

(1) Cơ duyên xảo hợp [机缘巧合]: "Cơ duyên" [机缘] là "cơ hội và duyên phận", "xảo hợp" [巧合] là "vừa khớp; thật khéo; trùng hợp" theo như QuickTranslator.

Khi ấy cô trên chóp tảng đá lớn ấy, phóng tầm mắt về phía hoàng hôn trên bầu trời, mặt trời sắp lặn xuống, bầu trời sắp trở thành màu xám.

Mà hai người mình nhớ nhất, một người xa tận chân trời, một người ở phía bên kia ngọn núi, không có cách nào liên lạc, không thể nào biết được, nhưng cô biết, trong lòng cô có một ngọn đèn, bất diệt -- kiên trì bền bỉ!

Bạch Đờ cứ lẳng lặng nhìn Bạch An Chi như vậy, sau đó một con bướm bướm bay tới, đậu trên vai cô, Bạch Đờ nghiêng đầu, cụp mắt nhìn nó, đôi cánh màu vàng sậm, cô cười.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Tiếng sấm vang rền, tia chớp xẹt qua, nhưng bướm bướm vẫn đậu trên vai cô, nỗi nhớ nhung lướt qua gương mặt cô, cô có giọt mưa trong mắt.

Cứ thế, khi giọt nước mắt chảy xuống, bướm bướm đã bay mất.

Bạch Đờ nhắm mắt, mím chặt môi.

Cái này, cũng là một lời tạm biệt, một lời tạm biệt đến muộn bảy năm, cô nghĩ, Bạch An Chi vẫn luôn bên cạnh mình, không rời xa cô, sâu trong tâm hồn cô, cô mãi mãi không cô đơn.

Bạch Đờ giơ dù, vạt áo của chiếc váy trắng đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp từ lâu, phía trên dính một ít bùn đất, bên trong cơn mưa xối xả cô quỳ xuống, dập đầu ba cái, cuối cùng nhắm mắt lại, cô mở lồng giam nhốt trái tim cô bảy năm trong lòng ra, bây giờ, giành lấy tự do, cô nghĩ, một ngày nào đó, cô sẽ gặp lại mẹ, chờ lúc đó, cô sẽ nói cho mẹ --

Con rất khỏe, chỉ là... con nhớ mẹ lắm.

Tần Thâm đứng ở một nơi khác trong nghĩa trang, lòng muốn tiến lên, rốt cuộc vẫn là không, anh chưa quên, hôm đó lúc Cố Thừa Phong gọi cho Bạch Đờ, anh ở ngay bên cạnh, nghe được tất cả lời Bạch Đờ nói.

Cô nói cô yêu anh, nên không muốn để anh biết những chuyện này, trong tình yêu mỗi người sẽ tự ti!

Nhưng anh yêu cô, càng muốn để cô nói với mình, tim anh đã sớm bị thương, mình đầy thương tích từ lúc ra khỏi thôn Bạch.

Mưa như trút nước, anh cứ đứng như thế, hai tay rũ xuống, trong mắt đều là đau lòng, Tô Tú thở dài, cầm dù mở cửa xe, đạp giày cao gót từng bước từng bước đi đến trước mặt Tần Thâm.

Tần Thâm liếc mắt nhìn Tô Tú trước mắt, chỉ một chút đã thu về, lại nhìn Bạch Đờ đưa lưng về phía bọn họ.

Yết hầu anh lên xuống, muốn tiến lên cầm cây dù thay cô.

Tô Tú thở dài, quay đầu lại nhìn Bạch Đờ cùng anh.

"Tôi cũng là nhìn con bé lớn lên, trải qua những chuyện này, tôi cũng rất lấy làm tiếc."

Trong mắt Tần Thâm vốn đầy tia máu, nghe bà nói, nhớ đến video đã xem trong tòa án hôm nay, thời điểm đó cô bắt lực bao nhiêu, mặc dù

biết cô bị nhốt trong phòng, nhưng khi mình tận mắt nhìn, đó lại là một chuyện khác.

Anh muốn xông vào nhường nào, nhưng lại chỉ có thể ngồi trên ghế, chậm rãi vươn tay mình ra, cách khoảng không vượt ve gương mặt cô, hình dáng cô, bộ dạng làm cho người đau lòng, cùng với ánh mắt tràn ngập khát khao tự do.

Điều anh muốn biết bao, là giờ phút này đến ôm chầm lấy cô.

Nhưng anh biết, nếu như đi, tim Bạch Đờ sẽ chỉ càng đau khổ hơn, cô không muốn để anh biết, vậy thì cả một đời anh cũng không nói, để chuyện này trong lòng, cùng cô ở bên nhau thật tốt.

Tô Tú kêu lên một tiếng, Tần Thâm thu mắt về, không hiểu nhìn bà.

Chỉ thấy Tô Tú chỉ chỉ tay của anh, Tần Thâm cụp mắt, giơ lên nhìn, vết thương bên trên vốn sắp khỏi lúc này bị nước mưa xối, bàn tay anh thon dài khớp xương rõ ràng, bây giờ trở nên có hơi rách ra.

Tần Thâm lắc đầu, "Dì Tô?"

Tô Tú không hiểu, Tần Thâm giải thích: "Vợ của cháu gọi dì như thế, cháu cũng gọi như thế."

Tô Tú nghe vậy bưng bình "ồ" một tiếng, "Hai người đã kết hôn rồi? Tôi tưởng vẫn đang hẹn hò." Bà cười, nhìn bóng lưng Bạch Đờ, "Nó là cô gái tốt, tất nhiên, có thể ở bên cậu, cũng là may mắn của nó."

Tần Thâm lắc đầu, trầm ngâm nói: "Chúng cháu vẫn chưa kết hôn."

Tô Tú biết Tần Thâm, tên anh rất nổi tiếng ở vùng này, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chỉ là nghe đồn chàng trai này luôn luôn có một người bạn gái đã hẹn hò rất nhiều năm, chỉ là tất cả mọi người đều chưa từng gặp.

Tô Tú nhìn Bạch Đờ, đột nhiên nghi hoặc hỏi: "Tần Thâm, bạn gái trong tin đồn của cậu mấy năm qua là Bạch Đờ ư?"

Tần Thâm "vâng" một tiếng, mắt nhìn về phía Bạch Đờ đang quỳ trước mộ, cặp mắt đào hoa hiện lên yêu thương, khẽ nói: "Vâng, cháu luôn luôn chỉ có Bạch Đờ, Bạch Đờ cũng luôn luôn chỉ có cháu."

Chúng tôi, là chúng tôi, là chúng tôi tuy hai mà một, là khi thân mật nhất, khi chúng tôi tiếp xúc kề cận (2), là chúng tôi của thuở mới biết yêu, là chúng tôi thích đối phương mà không cần hỏi nguyên do, là đầu ngõ cuối ngõ chúng tôi cùng nhau đi học, là chúng tôi sắp trở thành vợ chồng.

(2) Nguyên gốc là "负距离接触" là cách nói hoa mỹ nói đến việc sinh hoạt tình d.ục.

Tô Tú chậm rãi cong môi, "Vậy lúc nào cậu định cầu hôn?"

Tần Thâm thấy Bạch Đờ đứng lên, ngón trỏ lướt nhẹ qua chóp mũi, tai phướm hồng, mang theo yêu thương nhìn Bạch Đờ, chợt nói: "Tối nay."

Ngay tối nay, anh muốn em và anh sau này, mãi mãi không chia lìa.

Hết chương 71.

Chương 72

+

Mưa rào tầm tã, tạm biệt cố nhân, chung quy là sau này phải cố gắng sống tốt.

Cuối cùng Bạch Đờ lại quỳ xuống, để cây dù màu đen xuống đất, hai tay để hai bên đầu, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe cười nói: "Mẹ, chờ Tần Thâm về, con sẽ dẫn anh ấy tới gặp mẹ."

Cô từ từ đến gần phần mộ của Bạch An Chi, cuối cùng mắt đỏ hoe sờ lên khung ảnh trống không.

Đầu cô nhẹ nhàng đến gần ba chữ Bạch An Chi kia, giống như mẹ đang ôm cô, như cái ôm ấm áp hồi nhỏ, để cho cô dũng khí quyết chí tiến lên và nghị lực, ở phía sau cho cô một bến cảng, không lớn, căn nhà nho nhỏ, lại chứa đầy tình yêu Bạch An Chi đối với mình.

Cô lặng lẽ, trước phần mộ của Bạch An Chi nói một câu, cuối cùng đứng dậy, mỉm cười quay người.

Cô thấy Tô Tú đứng trong mưa to, vẫy tay với mình, Bạch Đờ cười nhạt, bật ô đi xuống.

Xe đi qua vùng núi, uốn lượn quanh co xuống phía dưới.

Một bên khác, Tần Thâm đang ở trong siêu thị mua rất nhiều bong bóng, nến, sau đó lái xe đến tiệm hoa mua thật nhiều hoa hồng, cất toàn bộ vào trong cốp phía sau.

Dọn dẹp xong, anh ngồi trên xe, trong tay vuốt ve một cái hộp bằng nhung tinh xảo, anh cắn má, nhếch môi cười.

Trong cơn mưa, một chiếc xe Land Rover màu đen lao vùn vụt, nội tâm của người trong xe còn muốn dữ dội hơn tiếng sấm.

Tần Thâm về đến nhà, bày nến và hoa hồng ở mỗi một góc, anh cố tình về sớm một chút, còn bảo Tô Tú đưa Bạch Đò ăn tối, để cho mình có thêm một ít thời gian chuẩn bị, lúc này anh hồi hộp đến nỗi đứng ngồi không yên, ở lâu một đi đi lại lại, nhìn kĩ tay của anh còn có hơi run run.

Anh đi vào toilet ở lầu một, nhìn râu ria mình bên trong đã mấy ngày chưa cạo, xuýt xoa một tiếng, không được! Có thể vì vậy A Đò sẽ ghét bỏ mình, anh nghĩ đến đây, lập tức cầm lấy dao cạo râu.

Một hồi bận rộn, anh lại khôi phục bộ dạng đẹp trai kia, vốn râu ria dài của anh có chút gợi cảm và cấm dục, mà bây giờ anh đội mũ lưỡi trai đen, hiển nhiên chính là một sinh viên đại học, đường hoàng, tự tin.

Anh soi gương hé môi cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, qua một lúc, anh lại thu về một tí, ừm, thế này vẫn đẹp trai hơn. Nắm chắc thành công hơn.

Anh tháo mũ xuống, nhìn mái tóc rối như ổ gà của mình, anh quay người lập tức chạy lên lầu hai tắm rửa.

Tần Thâm chạy đến lầu hai, mở tủ quần áo rồi lấy chiếc áo len màu xám đậm và quần jean ở gần đờ của Bạch Đò nhất.

Anh kích động đi vào trong phòng tắm, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Chẳng mấy chốc, Tần Thâm mang dép đi ra, một tay cầm khăn lông lau tóc ướt, anh lấy điện thoại ra, nhìn tấm hình Bạch Đò ở phía trên, anh gõ một cái, nở nụ cười.

"Đêm nay em đừng hòng chạy." Anh nói xong, thoáng nhìn giờ, đã sắp 7 giờ, rèm cửa bị Bạch Đò đóng, nên anh không thấy được bầu

trời.

Tần Thâm nhanh chóng sấy khô tóc, lần đầu tiên anh cực kì hồi hộp, bàn tay hết nắm lại buông, hết buông lại nắm.

Anh đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh nơi Bạch Đờ thường ngủ, vừa ngồi anh đã thấy một tờ giấy màu trắng đặt trên tủ đầu giường.

Anh vớ tay cầm qua, bên trên viết tên của anh.

Tần Thâm.

Anh nhận ra, đây là chữ của Bạch Đờ, đúng vậy, nơi này ngoại trừ Bạch Đờ từng tới, những người khác đúng là chưa hề tới, kể cả ba mẹ anh.

Anh nghĩ, có lẽ Bạch Đờ nhớ mình, nên viết tên mình.

Nhưng giây tiếp theo anh mở tờ giấy ra, sau khi đọc nội dung bên trong, bàn tay vì dùng sức mà gồ lên gân xanh.

Bên trong là giấy trắng viết bằng mực đen, trên đó viết:

Tần Thâm, hôm nay thời tiết âm u, bên ngoài mưa xối xả, anh ở nơi đó có khỏe không? Trước khi em rời đi, muốn viết một lá thư tạm biệt với anh.

Lúc anh thấy bức thư này, em đã đi rồi, nhưng em rất vui, có thể gặp anh, em nghĩ, hi vọng anh có thể gặp được một người tốt hơn, nhưng vừa nghĩ tới, lại không muốn, không muốn anh gặp người khác, chỉ là suy nghĩ một chút em đã cảm thấy không thể chịu được, nhưng, em rời đi không hẳn không phải là một chuyện tốt hơn.

Em đã từng có một quãng thời gian, cô độc vượt qua, trong quãng thời gian đó, sao rất sáng, em nhớ đến khoảng thời gian trong khu rừng ở trường học cùng anh ngắm sao trên bầu trời khi ấy, trong giờ

tự học buổi tối, lặng lẽ truyền giấy, khi đó chúng ta đều rất trẻ, một bầu nhiệt huyết có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng em chưa bao giờ hối hận đã gặp được anh.

Mấy ngày nay em đọc một câu, viết thế này: "Một số người gặp nhau, cần đi bằng máy bay, nhưng có một số người gặp nhau phải ngồi chờ máy thời gian", quãng thời gian ấy, em rất muốn gặp anh, nhưng không ngồi máy bay được, mẹ của em cũng qua đời, em muốn gặp bà, nhưng cũng không ngồi chờ máy thời gian được.

Trong bảy năm qua em rất nhớ anh, cho dù anh tin hay không, sau này vẫn như cũ nhớ anh, không một lý do, em sẽ vẫn nhớ anh, yêu anh, có lẽ có một ngày, em có thể may mắn gặp lại anh, nhất định, khi anh chưa lập gia đình, tiến đến ôm anh.

Cho dù em đã rời đi, nhưng em chúc anh sống hạnh phúc, cả đời mạnh khỏe, bình an vui vẻ, ở bên người, con cháu đầy đàn, già nua mỉm cười, mỗi ngày mỗi đêm có giấc mơ đẹp.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng em vẫn muốn nói: A Đồ luôn yêu anh.

Ngày 6 tháng 12 năm 2018.

Vẫn còn nước mắt chưa khô thấm ở phía trên, không phải nước mắt của Tần Thâm lúc này, mà là lúc Bạch Đồ viết thư, nhớ nhung và chúc phúc không cách nào nói ra.

Tay Tần Thâm run run lấy điện thoại ra, gọi mấy cuộc cũng không ai nghe máy, anh run rẩy gọi điện thoại cho Tô Tú.

Mà giọng bên kia truyền đến: "Cậu nói Bạch Đồ? Con bé mới vừa xuống xe, tự đi --"

Một bên khác, Bạch Đồ quay về con hẻm nhỏ ấy, cô đi lên hành lang tối tăm chật hẹp, trong tay còn cầm chìa khóa Tô Tú mới đưa cho mình.

Căn nhà này đã bị Bạch Thành An mua lại, hôm nay lúc Tô Tú mở két sắt lấy chứng cứ, trông thấy chính là một vật này.

Bạch Đờ xoay chìa khóa, chốt cửa phát ra âm thanh ồ ồ, bảy năm qua chưa từng có người vào, cô mở ra, bên trong một mùi ẩm thấp, đập vào mắt trang trí vẫn như cũ không thay đổi, mắt cô đỏ lên, thậm chí có thể thấy bộ dạng Bạch An Chi ngồi hút xì gà trong phòng khách.

Cô khẽ cười ra tiếng, khịt mũi một cái đi vào bên trong.

Phòng của cô vẫn thế, cái giường đơn nhỏ hẹp, cái chiếu nhỏ màu nâu phía trên, cô duỗi tay chạm lấy, vô cùng lạnh lẽo, bụi bặm cũng nhiều.

Cô ngồi dậy, đi đến phòng Bạch An Chi, trên tủ đầu giường đặt một cái khung ảnh, là ảnh chụp chung của Bạch An Chi và Bạch Đờ, tấm hình chụp chung một lần duy nhất của hai người.

Cuối cùng cô không nhịn được, chầm chậm đưa tay xoa Bạch An Chi trong tấm ảnh, nhếch môi, từ từ chảy nước mắt, cô chua xót mà cười cười, nhớ nhung.

Năm tháng đã mang bà đi, nhưng lưu lại đủ loại vết tích trong cuộc sống, Bạch Đờ biết, ở một nơi khác, Bạch An Chi đang ở cùng cô.

Bên ngoài mưa đã ngừng rơi, cô ngồi thẳng lên, cầm lấy cái túi xách trên ghế sofa, mở điện thoại thấy rất nhiều cuộc gọi nhớ.

Đều là của Tần Thâm.

Thời gian là nửa tiếng trước, bên trong tòa án cô đã chỉnh điện thoại thành im lặng. Cô nhớ lần trước anh nói không có tín hiệu, có thể bây giờ gọi anh cũng không nghe máy được.

Bạch Đờ đi đến đầu ngõ, mua mấy lon bia.

Cô xách túi nhựa, soi điện thoại đi lên sân thượng, bên trên đầy nước đọng, cô đạp lên, bọt nước bắn tung tóe.

Cô thấy những loại hoa hồng lên cấp ba cô trồng, hiện tại đã có phần héo rũ, nhưng có chút dài ra càng xanh tươi hơn.

Cô trông thấy cái ghế nằm cũ nát ướt đẫm cách đó không xa.

Cô vẫn còn nhớ, năm đó Tần Thâm định tỏ tình ở chỗ này, bị cô nhìn trái nhìn phải đã nói từ chối anh.

Cô đi đến bên cạnh tường rào, nhìn đầu ngõ xa xa, ở đây liếc mắt có thể nhìn thấy tận cuối, nghỉ cuối tuần lớp Mười hai hoặc là nghỉ đông và nghỉ hè, anh đưa mình về, cô sẽ đi lên đây, vẫy tay tạm biệt với anh đứng ở đầu ngõ.

Cô cụp mắt, cười nhạt.

Không biết khi nào Tần Thâm trở về, đợi muộn một chút cô về sẽ tiêu hủy lá thư này.

Đó là cô cho rằng sẽ thua kiện, và Bạch Thành An chắc chắn sẽ không để yên cho mình, nếu nhớ đâu xảy ra chuyện gì, cô không muốn lại giống như bảy năm trước, một lời tạm biệt cũng không có.

Cô đưa tay tìm cây bút trong túi, đây là bút ghi âm, hôm nay sau khi kết thúc, cô xin tòa án lấy về, tòa án đã copy một bản, đem bút ghi âm vật quy nguyên chủ.

Tất nhiên cô muốn cầm về, bên trong không chỉ có chứng cứ, còn có chốn trở về lang bạt kỳ hồ cả đời này của cô, giọng nói bên trong ở những đêm cô cô đơn vô cùng, đã ở bên cạnh cô.

Cô mở ra, ấn cái nút xuống, bên trong xuất hiện giọng nam cô quen thuộc nhất.

A Đờ, vừa rồi tớ bảo cậu hát cho tớ ghi âm, tớ đoán có lẽ cậu đã đồng ý rồi, nên tớ cũng ghi âm cho cậu một bài, thế này không tính là bắt nạt cậu.

Ca khúc anh hát là ca khúc cô thích ngâm nga mấy năm qua.

Cũng là ca khúc lần đầu tiên hai người cùng nghe.

Biển hoa của Châu Kiệt Luân.

Bút ghi âm truyền tiếng hát ra, kèm theo tràn ngập hồi ức "biển hoa".

Bạch Đờ nhớ lần đó trên xe buýt, cô lén nhìn trong điện thoại của anh có hình cô.

Lúc ấy cô mới biết anh thích cô.

Tuy nhiên anh chưa từng nói.

Nhưng anh đối với cô rất tốt.

Anh biết cô thích ngân hạnh, liền dẫn cô đi ngân hạnh đại đạo.

Anh nghe người khác nói bờ biển có cá heo, liền dẫn cô đi biển xem cá heo. Anh nghe nói nữ sinh đều thích những động vật nhỏ này.

Nhân tiện ở đó anh tỏ tình với cô.

Anh liều lĩnh bướng bỉnh, ngang tàng hống hách. Nhưng anh chưa hề làm thế với cô, trước giờ với cô anh chỉ thỏa hiệp. Với cô, anh chỉ chịu thua, chỉ làm mặt trẻ con với cô.

Cô vẫn nhớ Lý Thần Tinh từng hỏi cô: Thế này cậu không rung động một chút nào?

Lúc ấy Bạch Đờ nói: "Ai sẽ không rung động?"

Giọng hát non nớt của thiếu niên kết thúc.

Vang lên một đoạn độc thoại chân thành xúc động lòng người.

Hôm nay sinh nhật tớ, một cái sinh nhật ý nghĩa nhất, bởi vì lần đầu tiên có cậu ở bên cạnh.

ừm...

A Đồ...

Còn nữa...

Tớ muốn...

Sau này cậu đều phải ở cạnh tớ.

Chỉ cần cậu.

Phần cuối bút ghi âm là tiếng cười trầm thấp của chàng trai.

Bạch Đồ ngửa đầu uống một ngụm bia, cảm giác lạnh buốt ngấm vào tâm can, sau cơn mưa bầu trời lấp lánh tràn ngập ánh sao, Bạch Đồ cười khẽ, cô cúi đầu với tay lấy điện thoại ra, vì thế không để ý một chiếc xe màu đen lái vào trong ngõ nhỏ.

Cô mở cốp của Tần Thâm ra, thấp thỏm gõ mấy chữ, tin nhắn "ting" một tiếng, nhắc nhở đã gửi đi thành công.

Trong hàng lang truyền đến tiếng chạy bộ vội vã, Bạch Đồ nhíu mày, âm thanh đang nắm kéo tim cô, cô định đuổi cái cảm giác quái dị này đi.

Khi cô quay người, trông thấy lại là quần áo màu đen, dép lê, áo len màu xám đậm, quần jean màu đen, tóc vẫn còn ẩm ướt, một tay anh vịn cửa thờ hờn hển, tay còn lại cầm một tờ giấy màu trắng.

Một tay Bạch Đờ cầm điện thoại, tay khác bóp lấy lon bia, há mồm thật to, lúc Bạch Đờ chớp mắt không dưới mười lần thì lập tức Tần Thâm chân nặng trĩu bước đến, từng bước từng bước đến bên người cô.

Bạch Đờ thấy Tần Thâm gằn trong gang tấc, hoàn hồn vừa định hỏi: "Tần Thâm, sao anh về --" Bạch Đờ bị Tần Thâm kéo vào trong ngực anh.

Bạch Đờ cảm thấy hai tay ở lưng cô đang run rẩy, cô cảm thấy cảm xúc của Tần Thâm có chút không đúng, nghiêng đầu, khe khẽ hỏi: "Tần Thâm, anh sao thế?"

Tần Thâm buông Bạch Đờ ra, bỗng đứng tự giễu cười, anh cầm lá thư trong tay đặt vào tay Bạch Đờ.

Thanh âm khàn khàn hỏi: "Muốn rời khỏi anh?" Bạch Đờ mở to mắt, sao Tần Thâm thấy bức thư này nhanh như thế?

"Chúc anh con cháu đầy đàn? Già nua mỉm cười?" Lòng ngực anh phập phồng, thờ ắt ra cười một tiếng, anh nắm cằm cô, cực kì giận dữ nói: "Anh thất bại như vậy? Thất bại như vậy? Không phải em yêu anh sao? Em yêu anh tại sao còn muốn rời khỏi anh!"

Bạch Đờ hoảng hốt, định giật lại bức thư trong tay Tần Thâm, mà Tần Thâm chặn ngang đờ cô trên tường.

Anh cụp mắt, nộ khí trùng thiên nói: "Em đúng là đồ lừa đảo."

Anh gầm lên: "Lừa đảo!"

Bạch Đờ cố gắng muốn giải thích, nhưng Tần Thâm bỗng giống như chú chó con bị vút bỏ, có phần ghen ngào vùi ở cổ cô, sục sịt: "Không phải nói không rời xa anh sao? Không phải nói, ở bên nhau thật tốt sao? Không phải nói...."

Bạch Đờ vươn tay, chạm vào lọn tóc anh, vẫn còn hơi ẩm ướt chưa khô, cô cảm giác có giọt nước nhỏ xuống cổ mình, cô biết, đó là nước mắt của anh.

Bạch Đờ hắng giọng một cái, thủ thỉ: "Tần Thâm, em không muốn rời xa anh."

Tần Thâm vùi ở cổ cô, khóc đến nỗi người đầm nước mắt, lên án: "Em gạt người, bức thư này rõ ràng viết em muốn đi."

Bạch Đờ vỗ vỗ lưng anh, cắn cắn môi, cất lời: "Không tin, anh xem tin nhắn điện thoại thử xem."

Tần Thâm bán tin bán nghi tách khỏi cô, nhưng một tay vẫn quấn lấy cô thật chặt, tay còn lại lấy điện thoại từ trong túi quần ra, ở trên đột nhiên hiện một tin nhắn chưa đọc, thời gian là mười phút trước.

Thời điểm đó chuyên tâm lái xe, không chú ý đến tin nhắn.

Tần Thâm mở ra, tin nhắn trên màn hình, khiến anh xấu hổ cắn môi, mà Bạch Đờ cũng có phần ngỡ ngàng, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

"Tần Thâm..."

Tần Thâm phẫn khởi ừ một tiếng, cái thái độ này, cùng với bộ dạng hận không thể ăn mình vừa rồi, cách xa nhau vạn dặm.

Bạch Đờ rũ mắt, chân khẽ giẫm lên nước, lách tách một tiếng, thấp giọng hỏi: "Số tin tức tháng 6 năm nay của anh, ở trên nói, chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ lấy em, còn giữ lời chứ?"

Tần Thâm vui vẻ lẩm bẩm, cười hai tiếng, chỉ là trên mặt vẫn còn nước mắt trông có hơi buồn cười, chân bị ngấm một tí nước.

Bạch Đờ cắn cắn môi, kéo đứt cái nắp lon bia (1) cô vừa uống xong. Tần Thâm bặm môi cười, mặc dù trong lòng đã vui vẻ thăng thiên, bản lĩnh bên ngoài vẫn phải làm tốt.

(1) Cái vòng tròn để mà khai lon bia ra ý.

Bạch Đờ nâng tay Tần Thâm lên, dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, khe khẽ hỏi: "Tần Thâm... anh có bằng lòng lấy em không --"

Tần Thâm bật cười, rõ ràng vài phút trước vẫn nộ khí trùng thiên, nghẹn ngào nức nở, bây giờ cười toe toét, cảm xúc của anh đúng là đến nhanh, đi cũng nhanh!

Bạch Đờ không trông cậy vào Tần Thâm - người đang ngây ngốc chìm đắm bên trong thế giới của mình có thể trả lời cô, cô đeo cái nắp lon vào ngón áp út của Tần Thâm, thế nhưng chỉ đi vào được một đốt, kẹt ở giữa.

Đúng lúc này, Tần Thâm hôn cô một cái, khẽ "ừ", khịt mũi, se sẽ trả lời: "Anh lấy em."

Âm thanh đáp lại này của anh, phảng phất như những tháng năm dài dang dẳng bảy năm trước, cuối cùng năm tháng dài rộng truyền vào trong tai cô.

Tác giả có lời muốn nói: Một số người gặp nhau, cần đi bằng máy bay, nhưng có một số người gặp nhau phải ngồi cỗ máy thời gian. Tôi thấy trên Douyin. Rất thích câu nói này.

Bức thư Bạch Đờ đưa cho Tần Thâm, tôi có hơi khó chịu, cô ấy cho rằng sẽ thua kiện, Bạch Thành An sẽ không để yên cho cỗ, nên cỗ muốn tạm biệt với cậu ta.

Bút ghi âm chính là cậu ấy đưa cho cỗ sinh nhật của cậu ấy năm đó.

Nhưng, đều là khởi đầu tốt nhé... yêu mọi người.

Hết chương 72.

Chương 73

Hai người nắm tay nhau đi xuống, tiếng vọng lại vang trên hành lang, cái đèn tường nghe tiếng sẽ sáng lên mấy năm ấy, đã sớm rỉ sét hư, đã rất lâu chưa từng có ai đến nơi này.

Bọn họ đi xuống, tối tăm dần biến mất, ánh rạng đông ở phía trước.

Khoảnh khắc Bạch Đờ mở cửa xe, ngẩng đầu lên nhìn, liếc mắt đã thấy tất cả những gì mình trải qua hiện lên trước mắt mình, giống như đèn kéo quân, từng bức tranh một.

Đúng lúc Tần Thâm ôm cô vào lòng, hôn môi cô một cái, "Vẫn còn anh ở đây."

Bạch Đờ ôm eo anh, cuối cùng duỗi tay đặt lên tay anh, phía trên còn có rất nhiều vết thương, đã hóa mủ.

Vừa rời trong bóng tối Bạch Đờ không thấy rõ, sau khi nắm tay, cảm xúc khác biệt, bây giờ cô vừa nhìn mới nhìn thấy cái này.

Bạch Đờ nhíu mày, khẽ hỏi: "Sao lại thế này?"

Tần Thâm không đáp, để cô lên xe, mình đi tới ghế lái, cuối cùng kề người đến, đến gần Bạch Đờ ngồi ở ghế phụ.

Bạch Đờ thấy mặt anh gần trong gang tấc, khóe miệng cười cười, nhích lại gần phía trước, hôn má anh một cái.

Tần Thâm hừ cười một tiếng, duỗi tay thắt dây an toàn cho cô, sau cùng xoa xoa tóc cô, cong môi, nắm lấy tay cô, sáng khoái nói: "Đi thôi, phu nhân Tần."

Bạch Đờ cụp mắt, cắn môi, xấu hổ cười.

Vừa về đến nhà, Tần Thâm đã che mắt Bạch Đờ lại, nói là kinh hỉ gì đó.

Bạch Đờ phối hợp từ từ nhắm mắt.

Gió lạnh thổi đến run rẩy một cái, Tần Thâm ôm chặt cô, bước nhanh trở vào nhà.

Đi vào, gió mát thổi tới, cả người Bạch Đờ khoan khoái, cô nhắm hai mắt, nắm lấy tay Tần Thâm.

Cô nghe tiếng cười của Tần Thâm, sau đó cảm giác trên tay mình có một vật lạnh lạnh, cuối cùng cô cảm giác được một vật tiến vào trên ngón áp út của mình.

Bạch Đờ chột mở mắt, trong phòng không bật đèn, chỉ lờ mờ như vậy, toàn bộ là ánh nến, cánh hoa hồng đầy dưới đất.

Cô nhìn Tần Thâm, mấp máy môi, cuối cùng cúi đầu cụp mắt nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, trong bóng tối sáng lên dị thường.

Bạch Đờ bị anh dắt đi đến chỗ trống ở chính giữa, xung quanh ánh nến leo lắt, ngắm người đàn ông tuyệt đẹp trước mặt, hoa hồng trong phòng xộc vào mũi, dưới ánh nến lờ mờ vô cùng ấm áp.

Ngay lúc này, Tần Thâm xách một cái ba lô cũ kĩ trên bàn cách đó không xa.

Anh lấy một tờ từ trong ra, Bạch Đờ nhìn chăm chăm, ồ, là năm đó vì anh đá banh, tâm trạng không thoải mái, cô đưa một bức họa cho anh, cuối cùng mua sữa cho anh, dán một tờ giấy ở trên.

Tờ giấy ấy viết gì, Bạch Đờ vừa định nhớ, Tần Thâm đã quỳ một chân dưới đất.

Anh ngẩng đầu, cười đến mức cặp mắt híp lại thành một đường dài, đưa tờ giấy cho Bạch Đờ, cô nhận lấy, đúng lúc giọng anh vang lên.

"A Đờ, em từng nói, đưa tờ giấy này cho em, có thể nói em làm một chuyện vô điều kiện, vẫn còn hiệu nghiệm chứ?"

Bạch Đờ miết tờ giấy, rủ mắt mượn ánh nến nhìn Tần Thâm, gật đầu.

Tần Thâm cười, yết hầu lên xuống, mím mím môi, có phần sốt sắng hỏi: "Em có thể --"

"Không, không đúng." Tần Thâm thầm mắng mình, gì mà có thể hay không thể! Ngu ngốc.

Anh hắng giọng một cái, hỏi câu chính xác, "A Đờ, em bằng lòng, gả cho anh không?"

Bạch Đờ cười khế, lấy tay phải của mình hướng về phía Tần Thâm, lay lay ngón áp út, "Đờ ngốc, em đây không phải đã đồng ý rồi sao?"

Tần Thâm cười ra tiếng, "Cái này không giống, em cầu hôn anh, chuyện này đáng nhẽ là chuyện anh làm, em ngược lại, làm trước, bây giờ anh cũng muốn cầu hôn em."

Bạch Đờ đứng đấy, hươ hươ tờ giấy trong tay: "Vậy em đồng ý gả cho anh."

Tần Thâm chỉ quỳ một gối xuống như thế, nghe vậy lắc đầu, Bạch Đờ không hiểu.

Tần Thâm tiến lên một bước, áp đầu vào bụng Bạch Đờ, Bạch Đờ duỗi tay chạm vào đầu anh.

Tần Thâm ngẩng đầu lên, thanh âm êm ái.

"Anh nói là, anh muốn cho em một đứa con, con của anh và em, anh là ba, em là mẹ, sẽ để hai người bọn anh bảo vệ em."

Bạch Đờ cười, cô ngồi xổm xuống theo, quỳ một chân trên đất, đưa tờ giấy vào trong lòng bàn tay Tần Thâm.

"Được, hai người cùng bảo vệ em." Bạch Đờ nói: "Tần Thâm, em yêu anh."

Cô nói xong, không cho Tần Thâm cơ hội mở miệng, nghiêng đầu hôn lên môi anh.

Mà tay của cô xuống phía dưới, mở khóa kéo quần jean.

Tần Thâm đè tay cô lại, giọng khàn khàn khó chịu nói: "Chưa mua bao."

Bạch Đờ rời môi anh một tấc, cười nói: "Không phải nói muốn có con?"

Tần Thâm muốn, nhưng lại càng muốn để cô dưỡng tốt thân thể của mình hơn, thân thể của cô gầy không còn hình dạng gì.

Bạch Đờ lại đến gần tai anh, mềm giọng nói một câu.

Hô hấp Tần Thâm trì trệ, anh cũng không muốn mặc "áo mưa", ai thích mặc "áo mưa"?

Cởi áo khoác ra, Tần Thâm hôn cô, tay vòng ra phía sau cô, mở dây kéo của váy, hai tay anh hợp lại, cởi cúc gầm ra.

Cuối cùng anh đè cô dưới người, cười ranh mãnh: "Không thể chạy trốn, anh mới vừa cho em cơ hội rồi, chuẩn bị cho tốt cả ngày mai đều ở trên giường đi."

Mặt Bạch Đờ bị ánh đèn chiếu xuống cực kỳ quyến rũ, cô nghe vậy vươn tay lên, ôm lấy cổ Tần Thâm.

Tần Thâm áp xuống.

Phút chốc trong phòng nóng lên, thanh âm làm cho người vô cùng mơ màng, nước và lửa giao hòa, mờ mờ ảo ảo truyền ra trong đêm tối yên tĩnh này.

Ướt đẫm mồ hôi, bọn họ từ sàn nhà đến ghế sofa, cầu thang, lại đến phòng, cuối cùng là trên giường.

Bạch Đồi khàn giọng nói: "Bỏ đi."

Tần Thâm chiến đấu hăng hái, quay người cô, "Hai lần cuối cùng!"

Bạch Đồi khóc không ra nước mắt, "Vừa rồi đã nói như thế."

Tần Thâm khế cười, nói bên tai cô: "Không phải hồi này chủ động lắm sao?"

Bạch Đồi đưa lưng về phía anh, biết anh không nhìn thấy nhưng vẫn che mặt, người càng hồng.

Tần Thâm buông ra, lần này thật sự chỉ hai lần.

Bạch Đồi ngả vào ngực anh, mệt mỏi hỏi: "Sao anh về sớm vậy?"

Tần Thâm nhớ đến cô sáng nay, dáng vẻ bất lực của cô, nơi cổ họng có chút đắng, trầm khàn nói: "Ngủ đi, sáng mai nói cho em."

Bạch Đồi có ít dự cảm, cô dụi dụi trong ngực anh, để mắt tới gần cổ anh, nhắm mắt lại, "Ngủ ngon."

Tay Tần Thâm đặt ở lưng cô siết chặt, "Ngủ ngon, vợ."

Trước khi ngủ Bạch Đồi nghe thấy câu này, tâm tư bay về năm lớp Mười hai, lúc ấy hết giờ tự học buổi tối, cô chẳng biết tại sao, đột nhiên hơi đói, sau khi Tần Thâm biết, ra roi thúc ngựa (1) chạy đến nhà ăn, mua một phần thức ăn khuya.

(1) Ra roi thúc ngựa (快马加鞭): Ý là ngựa đã chạy nhanh rồi còn thúc cho đi nhanh hơn.

Cuối cùng cô ngồi trên bậc thang của sân vận động nhai kỹ nuốt chậm, Tần Thâm ở ngay bên cạnh, sát lại cô hỏi: "Ngon không?"

Bạch Đờ không có cảm giác bao nhiêu, do dự một chút gật đầu nói ngon.

Tần Thâm nhìn bún xào nhạt nhẽo, ở đó không có lựa chọn khác, căng tin cũng đóng cửa, cửa trường cũng không ra được, nếu không anh đã có lựa chọn tốt hơn.

Tần Thâm mím môi, nói nhỏ bên tai Bạch Đờ: "Chờ sau này đại học, cậu và tớ ở cùng một chỗ, mỗi ngày tớ sẽ tự nấu cơm cho cậu ăn."

Bạch Đờ xấu hổ, chọt cúi đầu ăn bún, lúc đó Tần Thâm ho khan một tiếng, đỏ mặt nói: "Cậu xấu hổ cái gì, dù sao sớm hay muộn cậu phải gả cho tớ, thành vợ của tớ."

Bạch Đờ nhanh chóng ăn hết bún xào, hai người đi về phía ký túc xá, Bạch Đờ về đến ký túc, từ ban công nhìn xuống, cây đại thụ bên cạnh ký túc xá, đối diện với vị trí ban công cô, cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy thiếu niên bất luận sớm tối đều đứng đợi ở đó chờ mình.

Buổi sáng anh sẽ chờ mình cùng ăn điểm tâm, lên lớp.

Buổi chiều đưa cô về ký túc xá tắm rửa, anh cũng chờ ở đó, sau đó cùng nhau đi ăn.

Buổi tối về ký túc xá, anh muốn nhìn cô đi vào ký túc, ở trên ban công gọi xuống, sau đó đến lúc gác cổng ký túc xá, anh mới lặng lẽ rời đi.

Trời tối người yên.

Tần Thâm nhìn cô gái ngủ say trong lòng, để đầu cô nhích lại gần mình hơn, cơ thể hai người dán thật chặt, Tần Thâm tựa cằm lên đầu cô, nặng nề thiếp đi.

Sau khi anh ngủ say, Bạch Đờ mở mắt.

Cô đang phân vân, rốt cuộc có nên nói cho anh biết hay không, có nên hay không... Dưới tình huống tất cả mọi người đều biết vẫn giấu anh như cũ.

Nói rồi, anh sẽ như thế nào?

Bạch Đờ thở dài một cái, nhẹ nhàng đẩy tay Tần Thâm đặt trên lưng cô ra, quay người xuống giường, cô tiện tay cầm một bộ quần áo từ trong tủ ra, mặc vào người.

Cô không ngủ được, cho dù vừa rồi mệt mỏi như vậy, nhưng lại thoải mái, anh không dám dùng sức, cẩn thận cảm xúc của cô ấy khắp nơi.

Bạch Đờ cứ đứng trước cửa sổ trong thư phòng như vậy, cô ấn cái nút xuống, rèm cửa được kéo ra, bên ngoài trời tối đen, yên lặng đến mức có thể nghe thấy cách một bức tường tiếng người đàn ông cựa mình.

Cô mặc áo sơ mi trắng của Tần Thâm, xắn tay áo lên, trước ngực rộng mở, khuy áo đến chỗ ngực, ở trên để lại dấu hồng kiều diễm, tất cả là Tần Thâm làm, cô đứng ở đó, đôi chân vừa dài vừa thẳng, trắng nõn mịn màng, tóc rũ xuống, dài tới cổ, hai vai hơi lộ ra, trên bờ vai mềm mịn vẫn có vết, chỗ nào cũng có, thuộc về Tần Thâm.

Bạch Đờ hít sâu rồi từ từ thở ra, ánh mắt mê man nhìn ngoài cửa sổ, Tần Thâm đang ngủ say bên cạnh, có lẽ mẹ cũng đã ngủ, mọi chuyện đều làm đến phần cuối, vậy tiếp theo cô thế nào?

Cô thở dài, ngoài cửa sổ đã ngừng mưa từ lâu, lúc này gió thổi, lá cây bên đường bay bay, cô trông thấy, gió không thổi đến nhưng cô vẫn run lên một cái.

Ngay giây kế tiếp, cô cảm giác hai tay vòng eo mình, một người kề sát sau lưng, mùi hương quá quen thuộc, trên người anh có một mùi thơm dịu tự nhiên, ngấm vào tim gan.

Bạch Đờ đưa tay, phủ lên hai bàn tay to lớn kia, cô liếm môi, khẽ hỏi: "Vẫn chưa ngủ ư."

Thân hình rộng lớn của Tần Thâm bao lấy cô, chống đầu mình trên đỉnh đầu cô.

"Không ngủ, em cũng không ngủ, em vừa đi anh đã tỉnh rồi."

Bạch Đờ quay người, cứ như vậy, chui vào lòng anh, hai tay gắt gao ôm lấy vòng eo hẹp của anh.

Giọng cô mang theo chút yếu ớt, Tần Thâm biết cô đang rầu rĩ chuyện gì, thế nhưng, không nói ra, Bạch Đờ sẽ mãi mãi có một cái nút thắt trong lòng, anh biết những việc này, nhưng Bạch Đờ không biết rằng anh đã biết.

Cô sẽ sống trong thánng ngày khiển trách bản thân, sẽ luôn luôn do dự nên nói hay không, anh không muốn cô không vui, không muốn nhìn cô tự khiển trách mình.

Một tay Tần Thâm xoa xoa đầu cô, tay còn lại ôm chặt eo cô.

"A Đờ... Trong lòng anh, em đều luôn luôn tốt đẹp, em là động lực tiếp tục sống duy nhất của anh."

Nước mắt Bạch Đờ thấm ướt lông mi, quét ở lồng ngực trần trụi của anh.

Tần Thâm đau lòng cúi đầu, hôn lên những giọt nước mắt trong mắt cô, khẽ nói: "Nhớ mẹ rồi?"

Bạch Đờ lắc đầu, chỉ là nước mắt càng nhiều.

Cô nghẹn ngào mở miệng: "Ôm em, Tần Thâm." Anh ôm cô, sẽ cho cô cảm giác an toàn mà trước giờ chưa từng có.

Rất nhiều đêm, cô đều hoài niệm buổi tối lớp Mười hai được anh ôm chặt, muốn để anh lại ôm mình, muốn ôm anh.

Tần Thâm hôn xuống, đặt chân Bạch Đờ ở eo anh, hai tay vòng lấy cô, Tần Thâm để cô dựa lên cửa sổ, trong phòng không bật đèn, anh mượn ánh đèn đường quan sát cô.

Cuối cùng, Bạch Đờ buông cổ anh ra, hôn lên môi anh, khẽ nói hai chữ.

Tần Thâm ôm lấy cô hạ xuống, hai người cùng phát ra tiếng, đau khổ vui vẻ.

Cô nghĩ, nhất định cô phải nói cho anh biết, anh là chồng của cô, người yêu, bạn đời, không cần phải giữ trong lòng, chẳng hạn như giờ phút này.

Cô muốn chân thành với anh, giống như anh chân thành với cô vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Hai chữ có hơi xấu hổ, tôi không viết... che mặt!

Hết chương 73.

Chương 74

Điện thoại đã đến sáu giờ, trời vẫn còn tối đen như mực, bầu trời giống như bị trùm túi nhựa màu đen lên, mấy ngày liên tiếp đều không lộ ra.

Bạch Đồ duỗi cánh tay trần trụi ra bên ngoài, ấn cái điều khiển từ xa trên tủ đầu giường, mở rèm cửa sổ.

Cô nhìn bên ngoài, không nhìn thấy điểm cuối.

Người đàn ông sau lưng cô lại dính sát, "Thức dậy sớm thế?" Giọng anh khàn khàn hỏi, thanh âm gợi cảm trầm thấp.

Bạch Đồ "ừ" khe khẽ, nhân lúc trời vẫn chưa sáng, thừa dịp vẫn chưa thực sự là ngày mai, cô với tay đặt lên tay người đàn ông đang để dưới cổ cô, mười ngón đan vào nhau.

Tay còn lại của Tần Thâm ôm sát eo cô, hai người chặt chẽ không thể tách rời.

Bạch Đồ liếm liếm đôi môi khô. Cổ họng khô khốc, chậm rãi mở miệng: "Tần Thâm, em có chuyện nói cho anh."

Tay Tần Thâm không tự chủ kéo Bạch Đồ, hai người ôm thật chặt.

Cô đang tìm cảm giác an toàn, anh biết.

"Em... bảy năm trước, không phải rời xa anh, cũng không phải cùng mẹ đi đến nơi khác, mà là mẹ em qua đời." Tần Thâm "ừm" một tiếng.

Bạch Đồi kinh ngạc với thái độ của anh, nhưng vẫn nói tiếp: "Khi đó, em bị ba em... nhốt lại!"

Giọng Tần Thâm có chút nghẹn ngào, biết rõ còn cố hỏi: "Tại sao?" anh nhất định phải hỏi, mới có thể làm cho Bạch Đồi nói hết không giữ lại chút gì.

Quả nhiên Bạch Đồi nghe thấy câu này, giờ đây tâm tình đã tốt hơn rất nhiều so với hôm qua ở tòa án và ở trong ngõ hẻm, cô chỉ khẽ nói: "Bởi vì, ba em... mẹ em..." cô không nói cái chữ ấy, Tần Thâm ôm lấy cô, nơi cổ họng tràn ra từng chút khó chịu.

"Em, em không đồng ý giữ bí mật giúp ông ta, ông ta đã nhốt em lại, em..."

Em ở một vùng núi bảy năm, mãi đến khi Cố Thừa Phong đến làm công ích, em gặp cậu ta, sau đó em..." Cô nhớ đến lúc ấy, từ cửa sổ cô thấy Cố Thừa Phong ban đêm không ngủ được ra đây tản bộ, khỏi phải nói cô mừng cỡ nào.

Bạch Đồi gõ nhẹ cửa sổ, Cố Thừa Phong nhíu mày nhìn về phía này, Bạch Đồi mới giật mình, cái kính này từ phía ngoài không nhìn được bên trong, chỉ có thể mở ra.

Cô vội vàng mở cửa sổ ra, ló đầu ra một chút, khẽ hỏi: "Là Cố Thừa Phong sao?" Ngoại hình của cậu ta không thay đổi nhiều, cô có thể nhận ra được sơ sơ.

Cố Thừa Phong nghe thấy giọng nói này có hơi quen, cậu nghĩ đến Bạch Đồi, nhưng ngay cả Tần Thâm cũng không biết cô đi đâu, làm sao có thể chứ?

Cuối cùng cũng là Bạch Đồi nói tên mình, mấy đêm sau hai người bàn bạc chạy trốn như thế nào.

"Thế nên, ngày đó ở trung tâm thương mại anh thấy là cái ngày em mới vừa trở về."

Tần Thâm đã sớm biết tất cả, mấy ngày qua Cố Thừa Phong đã nói cho anh biết hết thảy.

Lúc ấy khốn nạn cỡ nào, tức giận tức giận, chỉ biết tức giận.

Bạch Đờ hắng giọng một cái, nhận ra cảm xúc của Tần Thâm giảm xuống, cô trấn an: "Không sao... bây giờ đã về là được rồi."

Cuối cùng Tần Thâm không kìm được, nghẹn ngào khóc thành tiếng.

Bạch Đờ muốn quay người, Tần Thâm siết chặt cô, không cho cô động đậy, Bạch Đờ lo lắng nói: "Tần Thâm, anh sao thế?"

Một hồi, cô cảm thấy phần lưng bóng loáng của mình lạnh lạnh, cô vội hỏi: "Tần Thâm, anh khóc sao?"

Tần Thâm buông thả hết thảy, dựa đầu vào sống lưng cô, "Hức..." anh vừa như thú nhỏ bị thương thút thít vừa nghẹn ngào nói: "A Đờ... anh cũng rất nhớ em."

Bạch Đờ thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là chuyện này, cô vừa định an ủi anh, nhưng câu nói tiếp theo của Tần Thâm đủ khiến cho sống lưng Bạch Đờ cứng lại.

Anh nghẹn ngào xúc động: "Anh biết, em muốn nói với anh cái câu trên tảng đá kia, anh cũng thế, Bạch Đờ anh rất nhớ em."

Trong đầu Bạch Đờ lập tức trống rỗng, bên tai vang lên tiếng ong ong không ngừng, anh nói gì?

Tảng đá! Tảng đá...

"Bên trên tảng đá lớn dây leo quấn quanh, anh đã thấy bí mật của em." Tần Thâm ở phía sau nghẹn ngào mà nói, hai tay anh càng ôm chặt hơn.

Bạch Đờ che mặt, nước mắt trào ra, anh đã biết, thậm chí còn đến nơi ấy.

Tần Thâm cảm nhận được hành động của Bạch Đờ, nhanh chóng xoay người cô lại, lật người lên đè cô dưới thân mình.

Anh vội nói: "Xin lỗi, anh không nên giấu em, A Đờ..."

Bạch Đờ vẫn che mặt và khóc thút thít. Tần Thâm hoảng hốt. Anh rất sợ cảm giác này, đây là cảm giác sẽ xuất hiện khi anh không giữ được cô, anh mạnh mẽ gỡ hai tay Bạch Đờ che mặt ra, hôn lên gương mặt đầy nước mắt của cô, cuối cùng không được cô đáp lại, Tần Thâm càng hoảng, anh không muốn, anh không muốn không giữ được cô!

Anh mạnh mẽ chen vào, Bạch Đờ cau mày, giấy giụa không ra, "Tần Thâm, anh làm gì thế?"

Tần Thâm dùng sức đồng thời đôi mắt đỏ lên không quên cảnh cáo: "Không cho phép em muốn rời khỏi anh, anh đã biết, thế nhưng, anh yêu em, anh không cho phép em sàu não uất ức, càng không cho phép em giống như vừa rời, không quan tâm anh!"

Tay Bạch Đờ bám víu lấy vai anh, vô lực nói: "Tần Thâm... em thật sự không có, không có!"

Tần Thâm qua loa kết thúc, sau đó đè lên người cô, lẩm bẩm xin lỗi.

Mặt Bạch Đờ ướt mồ hôi, cô gật đầu, "Ngồi dậy, em tha thứ cho anh."

"Anh đã biết rồi ư?" Bạch Đờ vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi trên trán anh ra, giọng khàn khàn hỏi.

Tần Thâm nghiêng đầu, hô hấp bên mặt cô, "ừ" khe khẽ.

"Hôm đó anh cũng ở tòa án."

Bạch Đờ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh, ngón tay vẽ đường nét anh, "Người mặc đồ đen hôm qua là anh đúng không?"

Tần Thâm lại "ừm", Bạch Đờ mím môi cười tủm tỉm, "Thảo nào..."

Tần Thâm cắn tai cô một cái, giọng trầm khàn, "Thảo nào cái gì?"

Bạch Đờ đẩy mặt anh ra, "Thảo nào anh biết em ở trong ngõ nhỏ."

Hô hấp Tần Thâm nhẹ nhàng, phả ra gò má cô.

"Đã trôi qua rồi." Anh bắt lấy tay cô, ấn vào trong lồng ngực mình, "Về sau anh ở bên em, sớm sớm chiều chiều."

Bạch Đờ cup mắt, nhìn tay anh, nhìn kỹ một chút, phía trên còn có vết trầy, thanh âm cô khe khẽ, nhàn nhạt hỏi: "Đây là trên núi làm?"

Tần Thâm trở tay nắm chặt tay cô, thản nhiên "ừ" một tiếng, dựa sát tai cô, thì thầm: "Anh khắc mấy chữ khác trên tảng đá ấy."

Bạch Đờ nghiêng đầu, "ờ?", khẽ hỏi: "Chữ gì?"

"Xuân tới chim bay, sớm sớm chiều chiều nhớ em."

Mùa xuân, vạn vật sinh sôi, chim bay tụ về, đều chạy cùng nhau, nhưng em không quay về, cũng không ở bên người.

Nhớ chính là nhớ em. Sớm sớm chiều chiều, mỗi ngày mỗi đêm, tiếp tục không ngừng, như anh yêu em.

Lúc ấy Tần Thâm muốn biết bí mật của Bạch Đờ. Sau khi nghe chú Bạch nói xong, trước khi xuống núi anh điên cuồng khắc mấy chữ trên tảng đá, anh không muốn để cho tảng đá của cô trở nên cô đơn.

Anh đã biết rồi thì, anh sẽ luôn bên cô, cho dù những chữ ấy không có sinh mệnh, anh cũng muốn luôn ở bên cô.

Bạch Đờ mím môi, bị câu nói của Tần Thâm làm cho hơi xúc động, cô khẽ khàng: "Tần Thâm... thật ra..."

"Em cũng không dám hỏi anh sống có tốt hay không."

Từ khi gặp lại đến nay, cô đều không dám hỏi, anh vẫn sống tốt chứ? Chỉ một câu đơn giản như thế, nhiều lần cô muốn hỏi, nhưng chỉ dừng bên môi.

Tần Thâm ôm chặt cô, nặng nề nói: "Anh không tốt, không có em, anh cảm giác, anh cũng không phải là chính anh."

Bạch Đờ: "Em cũng vậy."

Hai người ôm chặt nhau, Tần Thâm mấp máy môi, se sẽ hỏi:

"A Đờ... tên của Bạch Sâm..."

Bạch Đờ khẽ "ừ" một tiếng, giọng nhàn nhạt: "Đúng là ý trong lòng anh."

Tần Thâm nằm nghiêng, cúi đầu sát lại gần cô, nhẹ nhàng hôn lên.

"Anh biết, Bạch Đờ và Tần Thâm mãi mãi ở bên nhau."

Bạch Sâm, đó là lúc Bạch Đờ bắt lặc trong đời, đã ích kỷ một lần duy nhất, đặt tên của đứa bé kia là "Bạch" của mình, "Sâm" trong phát âm của "Tần Thâm". (1)

(1) Chữ Sâm (莘) và chữ Thâm (深), tuy cách viết khác nhau nhưng lại có phát âm giống nhau là /shēn/.

Hệt như bọn họ luôn luôn ở cạnh nhau, sẽ ở bên nhau, đến tận vĩnh viễn.

Ngoài cửa sổ rơi xuống một ít sợi bông gì đó, Bạch Đờ vỗ vỗ tay Tần Thâm, "Tần Thâm, anh xem, tuyết rơi rồi!"

Bạch Đờ phấn khởi như một đứa trẻ trong lòng ngực anh, Tần Thâm dứt khoát xốc cô lên, mặc quần áo vào người cô, Bạch Đờ nghiêng đầu, nhìn tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, sẽ sàng nói: "Đây là trận tuyết rơi đầu tiên em thấy trong mấy năm qua."

Thôn Bạch bốn mùa như mùa xuân, mùa đông không giống mùa đông, giống mùa xuân hơn, nên không có bông tuyết, không hề trắng xóa mịt mù, chỉ có cây đại thụ xanh mơn mớn, dây leo xanh um, màu vàng của đất đai.

Nơi đó dịu dàng, trong sạch mát mẻ, ban đêm sẽ lạnh như thế một chút, nhưng không lạnh đến mức như lúc này.

Tay Tần Thâm giúp cô mặc quần áo dừng lại một chút, yết hầu lên xuống, thanh âm trầm thấp: "Đây cũng là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm nay của thành phố Kỳ."

Bạch Đờ ừ một tiếng, vừa đi mấy bước chân có phần ê ẩm, Tần Thâm kéo cô qua.

"Chờ buổi tối tuyết rơi nhiều thêm một chút hãy đi, bây giờ chúng ta ăn cơm trước."

Bạch Đờ khẽ đồng ý, lúc xoay người, ôm lấy eo anh, "Tần Thâm, tốt đẹp nhất trong cuộc đời này của em là gặp được anh."

Tần Thâm ôm cô thật chặt vào lòng, "Anh cho em một ngôi nhà, ngôi nhà chỉ thuộc về Bạch Đờ và Tần Thâm."

Ngoài cửa sổ tuyết bay liên tục rơi xuống, gió bắc rền vang.

Trong phòng bích nhân ôm nhau, mặt mày như xuân, khóe miệng mỉm cười.

Thật ra... Bạch Đờ biết thái độ vừa rồi của anh, nghe thấy tiếng anh khóc, cô không dám nói cho anh biết.

Kỳ thật ngày hôm ấy cô đã nhìn thấy anh ở đầu ngõ, lúc ấy cô bị nhốt trong xe. Bên ngoài mưa, cô thấy anh qua cửa sổ xe, anh đứng ở đầu ngõ, đuôi mắt giương lên, khóe miệng hơi cười.

Cô mượn cửa sổ xe ướm nhẹ nước mưa, lờ mờ không thấy rõ, nhưng cô lại cố gắng quan sát anh, cuối cùng lúc cô vươn tay vỗ vào cửa sổ, cô bị người trói hai tay lại.

Khoảnh khắc cô bị trùm chăn lên, thấy Tần Thâm thoáng nhìn qua hướng này, cuối cùng, xe nghênh ngang mà đi, để lại một đống khói xe, đầu cô bị chăn che kín, không nhìn rõ hết thấy con đường phía trước.

Cứ như vậy một đi không trở lại, ở đầu ngõ anh vui vẻ đợi cô xuất hiện, cô lại là ở trên vách núi của thôn Bạch khát khao gặp lại anh.

Năm tháng dài rộng đều nhớ nhau.

Hết chương 74.

Chương 75

+

Buổi tối, Tần Thâm và Bạch Đờ xây người tuyết trong sân, vườn rau đã sớm bị tuyết bao phủ, Bạch Đờ đội mũ lưỡi trai ngày hôm qua của Tần Thâm, hai người đều mặc áo lông trắng, kiểu dáng giống với trước kia, chỉ là cái này dài hơn một chút.

Bạch Đờ vo thành bóng tuyết, dùng sức đập một cái, trong nháy mắt, bóng tuyết vỡ xuống đất, tuyết bay bốn phía, tất cả chuyện cũ đều được cô xóa bỏ trong khoảnh khắc này.

Cô mới vừa cúi người, nhớ lại trước kia, nện Tần Thâm, nhưng người nọ lại hành động trước một bước, một quả bóng tuyết nện vào người cô, đồng thời còn kèm theo giọng anh: "A Đờ, đây là em nợ anh!" Anh cười đến mức càn rỡ.

Bạch Đờ nhớ, anh nói là mùa đông năm lớp Mười hai, sau khi tự học buổi tối xong thì tuyết rơi, lúc đó trước khi Bạch Đờ về ký túc xá đã vo bóng tuyết nện vào người anh.

Lúc ấy anh ngồi xổm xuống, khi đứng lên, Bạch Đờ đã chạy tới tòa nhà ký túc, le lưỡi làm mặt quỷ với anh.

Ngày hôm sau Bạch Đờ áp chế anh, không cho chơi bóng tuyết, nên cô cho rằng anh đã dùng cái suy nghĩ này, không ngờ...

Bạch Đờ không nghĩ là anh thù dai như thế, cô đứng tại chỗ, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, lấy điện thoại ra nhìn một cái, cứ đứng như vậy, đến tận khi đã đến giờ Tần Thâm quy định, hai người phải đi về.

Tần Thâm quay người, Bạch Đờ cầm bóng tuyết đã vo xong trong tay, ngấm nện vào Tần Thâm, phút chốc cô thấy Tần Thâm sững sờ mà vui vẻ cười ra tiếng.

Chẳng ngờ rằng, Tần Thâm đã sớm thấy được động tác của cô phản chiếu trên cửa sổ.

Tần Thâm quay người lại, giả bộ kinh ngạc nhìn Bạch Đờ.

Người nọ cười phá lên, bước nhanh đi vào trong nhà, mà trong tích tắc vừa mới mở cửa, bị Tần Thâm chặn ngang ôm lấy.

"Em bản lĩnh lắm." Tần Thâm cong môi, lời nói mang tính uy hiếp, nhưng ý cười giữa mặt mày lại không như thế.

Bạch Đờ trở mình, thoát khỏi cái ôm của Tần Thâm, vừa chạy vừa nói: "Thế nào thế nào? Chỉ là bản lĩnh thôi."

Tần Thâm sai bước vượt qua ngọn nến cầu hôn hôm qua, cánh hoa hồng vẫn còn rải đầy dưới đất, hai người ai cũng không có ý định thu dọn, đẹp như thế, nhìn đến ắt cảnh đẹp ý vui.

Bạch Đờ trốn sang một bên, tránh khỏi tay Tần Thâm đuổi tới, cô cười, vừa chuẩn bị chạy đi.

Tần Thâm nhảy lên, ôm cô vào lòng, cả hai người ngã xuống sàn nhà, sàn đá cẩm thạch màu xám trắng nhẵn bóng kiên cố.

Bạch Đờ được Tần Thâm che chở, ở trên người anh, nhưng Tần Thâm đau đớn kêu lên một tiếng.

Bạch Đờ ngẩng đầu lên, thủ thi: "Anh không muốn sống nữa, Tần Thâm."

Tần Thâm hừ một tiếng, "Chút chuyện nhỏ này tính là gì."

Anh bắt giặc cong môi, lật người đè cô dưới thân, cắn tai cô, Bạch Đờ thầm kêu không ổn, đúng như dự đoán, cái người mượn tao này,

cọ sát bên tai cô, giọng khàn khàn, "Không phải nói muốn sinh con cho anh?"

Bạch Đờ đỏ mặt, Tần Thâm còn chuyển động ám chỉ.

Bạch Đờ bị anh áp sát, hờn dỗi: "Tối qua nhiều lần như vậy, có khi có rồi."

Tần Thâm hừ một tiếng, lẩm bẩm: "Mới không có, nếu nó hiểu kính cha nó, cũng không cần đến sớm như thế, anh vẫn chưa tận hưởng thế giới của hai người đủ đâu."

Dứt lời, anh cởi áo lông của cô ra, duỗi tay cởi vớ quần cô ra.

Lúc sốt ruột, anh còn túm lấy tay cô, "Em cũng giúp anh."

Bạch Đờ vươn tay, cởi áo lông của anh, lúc đang định giúp anh cởi đồ lót, tay Tần Thâm ngừng lại ngay tại chỗ, Bạch Đờ không hiểu nhìn xuống, chỉ thấy mặt anh đen không tưởng, cảm giác quen thuộc ở bụng...

Bạch Đờ chật vật cúi đầu xuống, theo tầm mắt Tần Thâm nhìn qua.

"..."

Tần Thâm lái xe, mặt đen cực kì, đi đến siêu thị lấy một vali băng vệ sinh, thời điểm đặt ở trước mặt bàn thu ngân, nhân viên thu ngân đã trừng to mắt.

"Tiên... tiên sinh... cái này cũng muốn sao?" Mặt nhân viên thu ngân hơi đỏ, cô đi làm lâu thế này, lần đầu tiên thấy đàn ông đến giúp phụ nữ mua băng vệ sinh, hơn nữa dáng dấp còn đẹp trai như này, cặp mắt hoa đào cụp xuống, lạnh lùng hờ hững.

Tần Thâm "ừm" một tiếng, anh cũng không xấu hổ như nhân viên thu ngân, bắt đầu từ lớp Mười một anh đã thành thói quen, mỗi lần đều chuẩn bị trước thời hạn giúp Bạch Đờ, ngăn kéo anh toàn là đường

đỏ trà gừng, còn có băng vệ sinh, vừa bắt đầu người trong trường còn kinh ngạc, sau này từ từ gặp nhiều cũng thành quen.

Tần Thâm lấy trong túi ra một nghìn đồng, để lên bàn thu ngân, nhân viên thu ngân đi qua máy tính tiền, Tần Thâm cũng không cần tiền thừa, trực tiếp ôm cái vali đi.

(*1000 đồng ~ 3.311.450 VND nha mọi người, chú thích vào để khỏi nhầm lẫn là ổng có thiếu tiền người ta không mà đi rồi =]]])

Anh giận dữ mở cốp xe, sau đó lấy điện thoại ra, ấn mở dãy số ghi chú là "vợ", giọng nói lập tức trở nên dịu dàng, cùng với cái người vừa rời như hai người khác nhau.

"Hồi nãy anh thấy dâu tươi, đã mua dâu cho em, còn muốn gì không?" Bạch Đờ nằm trên giường, suy tư một lúc, nghiêng đầu nói: "Muốn anh mau về."

Tần Thâm nghe vậy dựa vào cửa xe cười đến mức vui vẻ xán lạn, sau đó mở cửa xe, chân dài bước lên xe, xe lập tức đã lái ra ngoài.

Trên đường đi, Bạch Đờ nghe Tần Thâm ở trong điện thoại phàn nàn, "Hừ!"

Bạch Đờ đảo mắt, chỉ là không hỏi tại sao anh "hừ".

Người ở đầu kia không nhận được, tự mình hỏi: "A Đờ, em cũng không hỏi xem tại sao anh "hừ"."

Bạch Đờ vẫn không lên tiếng, chỉ là tiếng cười rất nhỏ của cô truyền vào tai Tần Thâm.

Tần Thâm bĩu môi, tủi thân nói: "Em hỏi anh."

Bạch Đờ cười hai tiếng, cuối cùng như mong muốn của anh, "Anh hừ gì thế, Tần Thâm."

Tần Thâm phẫn khởi làm bầm, hỏi lại: "Em không rõ?"

Rõ chứ, tất nhiên biết rõ, gương mặt ăn quả đắng của anh vừa rồi đủ để cô cười cả ngày.

Cô khẽ dõ dành: "Được rồi... Mau quay về, nhớ anh."

Tần Thâm nhe răng nhếch miệng cười, vui vẻ mặt mày cong lên, chỉ là không cười ra tiếng, cố ý đùa cô: "Hồi nãy có người xin số điện thoại anh."

Bạch Đờ nhướn mày, một chút cũng không ghen, không lo lắng mà nói: "Ồ, rất tốt."

Tần Thâm vốn còn mong đợi Bạch Đờ ghen, để anh cười một chút, không ngờ nghe thấy đáp án này của cô, Tần Thâm lập tức đen mặt.

"Em nói gì?"

Bạch Đờ lặp lại một lần nữa, Tần Thâm tức giận cúp điện thoại.

Chẳng mấy chốc, Bạch Đờ đếm ngược trong lòng, sớm hơn mười phút, quả nhiên, tiếng xe của Tần Thâm đã vang lên.

Giây tiếp theo, Tần Thâm ôm cái vali đi vào, Bạch Đờ vừa muốn chào hỏi, Tần Thâm đã trực tiếp đặt lên bàn, không nói hai lời lên lầu.

Cái tạt xấu ầm ĩ này, cả ngôi nhà đều ngửi thấy mùi chua.

Trong lòng Bạch Đờ không lẫn tẩn chút nào mà cầm lấy một bịch băng vệ sinh, oán thăm: "Cả vali thế này, mua dùng mấy năm ấy chứ..." Cô quay người, đi vào toilet, thay đồ lót mới.

Lúc cô đi ra, chỉ thấy cái người đàn ông có lẽ vốn ở trên lầu hai giờ trò cáu kỉnh, bây giờ đã ngồi trên ghế sofa cô vừa ngồi, trong tay còn ôm cái gối ôm cô vừa ôm.

Bạch Đờ mím môi, từ từ rửa dâu tây xong, cuối cùng bung cái đĩa sứ màu trắng đựng dâu ở trên.

Cô ngồi bên cạnh Tần Thâm, vừa ngồi xuống, người kia đã di chuyển sang chỗ khác một chút, Bạch Đờ bốt một trái dâu nhét vào trong cái miệng hơi dẩu lên của anh.

Sau đó không để ý đến ánh mắt anh liếc nhìn mình, trực tiếp lúi ra sau, trong tay vẽ màn hình điện thoại, lướt vòng bạn bè.

Chỉ chốc lát, người đàn ông bên cạnh hừ một tiếng, lải nhải nói một câu gì đó, Bạch Đờ không nghe rõ, quay đầu nghi hoặc nhìn anh, "Cái gì?"

Tần Thâm bĩu môi, nhai dâu tây, "Không có ai xin số điện thoại anh, anh gạt em."

Bạch Đờ "ờ" một tiếng, nở nụ cười, "Em biết anh gạt người mà."

Tần Thâm bặm môi, nuốt dâu xuống, lên án: "Không có lương tâm, một chút cũng không ghen."

Bạch Đờ cười vài tiếng, mặt mày cong cong, Tần Thâm không nhìn nổi, lấy dâu trên bàn trà đút vào miệng cô.

Cuối cùng giận dữ hỏi: "Vậy nếu là thật thì sao?"

Bạch Đờ càng cười rạng rỡ hơn, cô nhai dâu, có chút chua ngọt, ăn xong mới chậm rãi nói: "Thật? Không thể nào!" Cô chắc như đinh đóng cột, không chút do dự nói: "Thà tin trời sập xuống, cũng sẽ không tin anh nhìn người khác, hướng chi là cho số điện thoại."

Đây là tín nhiệm, Tần Thâm nghe vậy cười xán lạn, hàm răng trắng bóc lấp lánh đến cực điểm.

Cánh tay dài chụp tới, đặt cô lên đùi mình. Bạch Đờ muốn đánh anh.

"Không giận nữa?"

Tần Thâm hừ một tiếng, đút dâu tây vào cái miệng nhỏ thao thao bất tuyệt kia, cuối cùng đưa ra kết luận: "Anh cũng không biết ai đang ghen."

Bạch Đờ hủy đi cái bực của anh. "Trừ giám vương anh ra còn người nào?"

Tần Thâm lại đút một trái dâu vào, "Em ăn đi." Nói sự thật làm gì, cho dù biết anh tuyệt đối sẽ không cho số, cũng phải phối hợp diễn kịch chứ...

Tần Thâm lẩm bẩm: "Không chút tình thú..."

Bạch Đờ cắn nửa trái dâu bên miệng, chế trụ cái cổ Tần Thâm, Tần Thâm sừng sốt, ăn vào.

Cuối cùng lại lặp lại chiêu cũ, cười nói thầm: "Không chút tình thú."

Bạch Đờ hừ một tiếng, cắn dâu bên miệng, dưới cái nhếch miệng nhìn chăm chú của Tần Thâm, ăn toàn bộ vào trong miệng.

Nhìn bộ dạng Tần Thâm tủi thân cau mày, Bạch Đờ cười ra tiếng.

Một tay Tần Thâm ôm lấy cô, một tay bưng dâu lên, ôm cô đến phòng ngủ, thả cô xuống giường, hung hăng nhéo mũi cô một cái.

"Xấu!" Anh cười nói.

Bạch Đờ bốc một trái dâu tây đưa đến miệng anh, Tần Thâm há miệng ăn vào.

Bạch Đờ còn muốn ăn, Tần Thâm duỗi tay bưng đi, vừa đi vừa nói: "Đến tháng, không thể ăn quá nhiều, vừa rồi đã là cực hạn!"

Bạch Đờ ngồi trên giường, hung hăng liếc mắt, lại nữa rồi, năm lớp Mười hai cô cũng không được uống nước đá, ngày này lại tới nữa rồi, bây giờ thẳng cấp, trở thành không thể ăn lạnh.

Trước đây còn có thể ở chỗ anh không nhìn thấy, ăn vụng một cái, bây giờ ở cùng một chỗ, nhất cử nhất động của cô anh đều biết...

Bạch Đờ dứt khoát vô lực nằm xuống.

Tần Thâm nén cười, biết cô thích dâu, cưỡng ép lấy đi, thực sự là có lỗi với cô, nhưng cô lại đến thánng...

Anh không đành lòng, vẫn là đặt dâu tây trên bàn cách đó không xa, để cô nhìn được, không ăn được.

Tần Thâm lấy từ bên trong ngăn kéo tủ quần áo ra một đôi vớ bông, ngòì xỏm xuống, đeo lên trên chân lộ ra ngoài của Bạch Đờ.

Bạch Đờ rụt rụt chân về sau, Tần Thâm nắm lấy, đeo vớ vào.

"Được rồi, ở đây chờ anh, ngoan một chút."

Anh quay người, dưới ánh mắt cầu nguyện của Bạch Đờ, không chút do dự bung dâu lên, chân dài đi xuống lầu.

Anh vào phòng tắm, giặt sạch sẽ đồ lót của Bạch Đờ, cuối cùng ấn nút, phơi quần áo trên ban công tự động rơi xuống, anh treo lên.

Tần Thâm đặc biệt thả chậm bước chân đi tới lầu hai, từ kẽ hở cửa phòng nhìn sang, Bạch Đờ đưa lưng về phía cửa, hai cánh tay nhích tới nhích lui.

Tần Thâm nhíu mày, chậm rãi đi vào.

Cô gái trước mắt, hai tay cầm dâu tây, một tay còn đút vào trong miệng, miệng điên cuồng nhấm nuốt.

Bạch Đờ lúng túng dừng tay giữa không trung, mím môi cụp mắt không dám nói lời nào, cái này.... Cô mới vừa thềm, lén đi xuống cầm mấy cái, thật ra trước đó chưa ăn cũng không có cảm giác, nhưng Tần Thâm vừa mới mua về, ăn mấy cái đã ghiền, mới vừa ghiền anh đã lấy đi!

Tần Thâm cứ nhìn cô như vậy, sau đó, đợi vài phút, Bạch Đờ cũng không ngẩng đầu, chỉ từ từ nhắm mắt.

Tần Thâm chợt ngồi xổm xuống, lấy trái còn sót lại trong tay Bạch Đờ ăn mất.

Bạch Đờ: "..."

Hết chương 75.

Chương 76

Nghĩa trang.

Bông tuyết trắng rơi xuống trên vai Tần Thâm, áo lông màu đen ướt nhẹ, mà bên kia, Bạch Đờ đứng cạnh anh, Tần Thâm căng dù, một phần hai cây dù đều nghiêng về phía Bạch Đờ, toàn bộ nửa người anh lộ ra ngoài.

Hai người đều mặc áo lông đen, quần jean, Tần Thâm đeo đôi giày dừa màu trắng, Bạch Đờ đeo đôi giày đi tuyết thật dày.

Cứ như vậy, dưới khoảnh khắc bông tuyết lại rơi xuống trước mắt, Bạch Đờ dắt Tần Thâm đi đến trước mộ Bạch An Chi.

"Mẹ, con từng nói, dẫn anh ấy tới thăm mẹ." Bạch Đờ se sẽ nói, tựa như sợ âm ỉ đến bà.

Tần Thâm bên cạnh cô, đưa dù cho cô, quỳ gối xuống đất, giọng nói đặc biệt ôn nhuận như ngọc, "Dì, cháu là bạn trai của Bạch Đờ, cũng sẽ, là chồng của cô ấy!"

Bạch Đờ duỗi tay chạm vào mái tóc Tần Thâm đặc biệt chải cẩn thận tỉ mỉ, Tần Thâm ngước mắt, cười một tiếng với cô.

"Mẹ, tụi con sắp kết hôn rồi."

Bạch Đờ nói khẽ, Tần Thâm mỉm cười, trong mắt đều là ý cười và yêu thương.

Tiếng gió rít gào thổi đến "vù vù".

Cạnh bên nghĩa trang hoa tươi yêu kiều đung đưa, chỉ trong tích tắc này, Bạch Đờ cảm thấy con đường phía trước của mình, có Tần Thâm, bất luận như thế nào, cô cũng sẽ không cô đơn.

Người quỳ dưới đất đã biết ý nghĩ của cô, để đầu mình đến gần eo cô, anh vùi đầu, Bạch Đờ chạm tóc anh.

"Anh sẽ ở bên em, luôn luôn." Tần Thâm nhàn nhạt nói, giọng nói dễ nghe êm tai.

Bạch Đờ "ừm" một tiếng, ý cười trong mắt.

Đã sắp xế chiều, đất tuyết trắng ở nghĩa trang vẫn còn chói mắt.

Tần Thâm dắt tay Bạch Đờ, sóng vai đi xuống bậc thềm.

Trong xe.

Một tay Tần Thâm điều khiển tay lái, tay còn lại nắm tay Bạch Đờ thật chặt.

Đường núi khúc khuỷu, Bạch Đờ nhíu mày, "Tần Thâm!" Giọng cô mang theo chút giận dữ, Tần Thâm bị dọa sợ đến mức run lên.

Tần Thâm cúi đầu nhíu mày, miễn cưỡng buông tay cô ra.

Bạch Đờ nhìn bên ngoài cửa sổ, nghĩa trang này là tự Tô Tú lên xây, không biết Bạch Thành An đem tro cốt của Bạch An Chi đi đâu, cho dù đó là mộ của Bạch An Chi, thế nhưng, bên trong lại không có Bạch An Chi.

Cô nhìn điện thoại trong tay, cuối cùng vẫn gửi cho Tô Tú một tin nhắn.

"Cảm ơn dì, dì Tô."

Rất nhanh một tin nhắn hồi đáp, là Tô Tú.

"Có rảnh không? Có một đồ tốt cho cháu."

Bạch Đờ cúi đầu trả lời, giây tiếp theo đã bị người lấy đi, cô lẳng lẳng liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, bây giờ đang ở chân núi, anh dừng xe ở một nơi rộng lớn, tay lướt điện thoại của cô.

"Hóa ra là dì Tô." Tần Thâm xem hết, click gửi tin nhắn dang dở của Bạch Đờ vừa nãy, cuối cùng nhếch môi cười với Bạch Đờ.

Bạch Đờ đảo mắt, quay đầu không để ý đến anh.

Một lát sau, cô với tay, lấy điện thoại của Tần Thâm đặt trên bàn điều khiển, vân tay lập tức được thông qua.

Bạch Đờ buồn chán ấn mở album ảnh, quả nhiên, chẳng mấy chốc "ảnh xấu" của cô chiếm đa số bên trong toàn bộ album, Bạch Đờ mở một ứng dụng vẽ, cứ thế mà chụp một tấm hình Tần Thâm, trong hình Tần Thâm như rớt mày, nhếch môi cười ranh mãnh, mặt mày sâu xa, đôi mắt hoa đào giương lên, hầu như không ai có thể chống lại cái bộ dạng này của anh.

Đây là Bạch Đờ tiện tay chụp, đã đẹp trai thế này, dưới ánh mắt cười của Tần Thâm, Bạch Đờ click một hình đầu heo trong ứng dụng, che mặt anh lại.

Cô nở nụ cười, đưa điện thoại cho Tần Thâm, xem anh làm gì, không ngờ Tần Thâm lái xe, nhìn một cái rồi nói: "Ừm, không tệ! Đẹp trai thật."

Bạch Đờ vs Tần Thâm.

Bạch Đờ thua!

Cô mở Wechat của Tần Thâm ra, giao diện nói chuyện chỉ có một người, chính là mình.

Cô gửi hình đến điện thoại của mình, Tần Thâm cúi đầu liếc một cái, một tay lấy điện thoại ra, sau khi bấm mở hình ảnh, click vào ảnh gốc, nhấn giữ để lưu.

Tiếp theo ngay trước mặt Bạch Đờ, cài tấm hình ấy làm màn hình khóa cùng màn hình nền.

Bạch Đờ dẩu môi, ghét bỏ nhìn anh một cái, sau đó quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, ở nơi Tần Thâm không thấy cong môi.

Từ phía sau Tần Thâm thấy rõ rõ ràng ràng trong kính, nhưng không vạch trần cô, mà là nắm chặt tay cô, đặt ở bên miệng hôn xuống.

Anh lái xe chạy đến chỗ Tô Tú.

Lúc sắp đến, Bạch Đờ xuýt xoa một tiếng, "Làm sao anh biết ở đâu?"

Tần Thâm nhìn chiếc xe phía trước, hơi nghiêng sang phải, vô thức trả lời: "Hôm đó anh mời dì Tô giúp chúng ta làm chứng."

Anh nói xong, im bật đi, anh chỉ ngẩn người, mắt nhìn phía trước, có phần không tin mình cứ như vậy mà nói ra.

Bạch Đờ nghe vậy dừng một chút, "Thì ra là anh gọi dì Tô tới..." Khó trách đột nhiên bà ấy xuất hiện, cô chỉ cho rằng Tần Thâm chỉ biết thôi, nhưng không nghĩ là, Tô Tú xuất hiện, vậy mà là do Tần Thâm mời được.

Anh hắng giọng, thăm dò: "A Đờ... chuyện ấy..."

Bạch Đờ nghiêng đầu, híp mắt hỏi: "Còn chuyện gì chưa nói cho em biết!"

Tần Thâm bị cô nhìn giật mình một cái, lập tức nhận tội toàn bộ.

Hóa ra ngày ấy, Tần Thâm đem bức ảnh Bạch Thành An ngoại tình đưa Tô Tú, còn có cây bút ghi âm, khi Tô Tú nhận cũng không đau

lòng bao nhiêu, Tần Thâm lập tức sốt ruột, Tô Tú cũng thẳng thắn, trực tiếp hỏi anh có mục đích gì.

Tần Thâm giả vờ nói tên Bạch Đờ thử, trái lại Tô Tú khẩn trương, hỏi anh có phải từng gặp Bạch Đờ không.

Sau khi Tần Thâm thấy nét quan tâm trên mặt Tô Tú không phải là giả, anh kể sự tình ra, cuối cùng bổ sung một câu: "Bạch Đờ cũng hi vọng bà vì cô ấy làm chứng."

Tô Tú nghe Tần Thâm nói, chỉ khiếp sợ đó là Bạch Đờ bị nhốt lại, mà không phải dưỡng thương ở trong mắt bà.

Bà nhất thời khó mà tiếp nhận, Bạch An Chi và bà cũng xem như có chút giao tình, vả lại, Bạch Thành An mấy năm qua, sau khi ba qua đời tất cả những chuyện hắc ta làm bà đều biết rõ, chỉ là bà không muốn vạch trần mà thôi, nhưng khi nghe cô bé mà bà cũng coi như là nhìn nó trưởng thành bị giam cầm, Tô Tú vẫn cảm thấy, so với cái người đàn ông đã đánh mất nhân tính, bà vẫn nguyện ý giúp đỡ Bạch Đờ, cũng coi như giúp đỡ Bạch An Chi ngay lúc đó, thời điểm Bạch An Chi qua đời, bà không giúp được gì, bây giờ bồi thường lại lên người Bạch Đờ.

Tần Thâm không ngờ bà đồng ý thoải mái như thế, hơn nữa còn lấy chứng cứ ẩn giấu của ông cụ ra, nói là chứng cứ có thể giúp cho rất nhiều người.

Tô Tú cũng chưa xem, khi đó cũng không biết ai, chứng cứ ở đây đủ để cho Bạch Thành An rớt xuống địa ngục.

Bạch Đờ thu mất, sự trợ giúp của Tô Tú đúng là cho Bạch Thành An một đòn chí mạng, nếu như không có chứng cứ của Tô Tú, có thể Bạch Thành An sẽ vô tội được thả ra như thế, mà lá thư cô để lại cho Tần Thâm, có lẽ sẽ biến thành thật, bọn họ sẽ lại chia tay như vậy, cô không cho rằng hiểu rất rõ Bạch Thành An, nhưng nhất định Bạch Thành An sẽ không để cô yên ổn, đây là sự thật.

Tần Thâm thấp thỏm mím môi nhìn Bạch Đờ, bộ dạng muốn nói lại thôi khiến Bạch Đờ bật cười, cô vươn tay nhéo nhéo má anh.

"Nghĩ gì đó, em không giận." Cô nói chuyện, khoe miệng cười nhạt.

Cô mới không buồn chán hờn dỗi với Tần Thâm như vậy, cô không biết phải quý trọng cảm giác mất mà tìm lại được này đến nhường nào.

Tần Thâm thở phào nhẹ nhõm, hung dữ trừng Bạch Đờ một cái.

Tức giận nói: "Làm anh sợ muốn chết." Biểu cảm nheo mắt lại của Bạch Đờ vừa rồi quả thực đã hù dọa Tần Thâm.

Anh lo lắng căng thẳng, sợ cô tức giận, ai ngờ cô hoàn toàn không có.

Tần Thâm há miệng cắn ngón tay Bạch Đờ một cái.

Giả vờ hung ác nhe răng, chọc cho Bạch Đờ khế cười.

Reng reng reng ~~

Một hồi cửa đã mở ra.

Bạch Đờ trông thấy người tới, mím cười.

"Dì Tô." Bạch Đờ khế gọi.

Tô Tú vội vàng né người để Bạch Đờ và Tần Thâm đi vào.

Tần Thâm ngồi xổm xuống, cởi giày Bạch Đờ ra, đưa tay lấy đôi dép lê Tô Tú mới vừa bảo bọn họ mang vào, mang vào chân Bạch Đờ.

Ánh mắt Tô Tú tràn đầy ý cười làm mặt Bạch Đờ đỏ ửng, cô giãy giụa mấy lần, Tần Thâm càng giữ chặt hơn, không để cô nhúc nhích.

Bọn họ đi vào phòng khách, căn nhà này tráng lệ, toàn bộ là thiết kế Âu Mỹ, ghế sofa cũng là kiểu dáng quý tộc của Châu Âu, tương đối sang trọng, Bạch Đồi ngồi xuống, Tô Tú bày đồ ăn ngon lên cả bàn trà, vội bảo Bạch Đồi ăn.

Bạch Đồi thịnh tình không thể chối từ, vươn tay cầm lấy một trái dâu, dưới sắc mặt mỉm cười khó coi của Tần Thâm mà nuốt vào.

Tô Tú thấy Bạch Đồi thích ăn, vội vàng gọi người giúp việc rửa thêm, Bạch Đồi cười ngây ngô lại cầm một trái ăn vào.

Tô Tú chặc chặc hai tiếng, lắc đầu nói: "Cháu thật là, nên ăn nhiều một chút, gầy quá rồi."

Dứt lời, bà chợt nói một câu.

"Thân thể này của cháu cũng không thể mang thai nhanh như vậy, không chịu đựng nổi!"

Tần Thâm vốn vẫn còn vẻ mặt thăm phần nộ nhìn chằm chằm Bạch Đồi ăn dâu, nghe Tô Tú nói, còn gấp hơn cả người trong cuộc, vội hỏi: "Tại sao?"

Tô Tú liếc mắt nhìn Tần Thâm lo lắng, kinh nghiệm già dặn mà nói: "Tôi đã đọc rất nhiều sách mang thai, phụ nữ quá gầy, mang thai dễ thiếu máu, đứa trẻ hấp thu dinh dưỡng cũng không tốt, thể chất sức miễn dịch cũng tương đối kém."

Tần Thâm nghe xong cực kỳ khùng khiếp, túm lấy tay Bạch Đồi, bắt chấp Tô Tú ở đây, mặt hối hận: "Chúng ta không nên có con nhanh như vậy, cũng phải chăm sóc thân thể em cho tốt!"

Tô Tú giật mình: "Cháu có thai rồi?"

Bạch Đồi đỏ mặt lắc đầu, "Không ạ!" Cô hung hăng nhéo tay Tần Thâm một cái, mỉm cười quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh quên em..."

Tần Thâm chột nhót tới dì cả của Bạch Đờ, Bạch Đờ thềm hoảng hốt, cười Tần Thâm mít đặc, anh cho là qua một đêm đã có thể mang thai rồi?

Người này... còn chủ tịch gì chứ, tỉnh lại đi.

Tô Tú cười nhạt, không hỏi nữa, chỉ đưa quyển sổ nhỏ màu đỏ trong tay cho Bạch Đờ.

"Đây, cho cháu, đây là thứ vốn thuộc về cháu."

Bạch Đờ kích động há miệng, tay run rẩy nhận lấy, Tô Tú mím môi, giải thích: "Trước đây dì vẫn luôn tưởng rằng mẹ cháu để ở chỗ này, Bạch Thành An cũng nói thế, nhưng không nghĩ mẹ cháu muốn đòi lại là quyển sổ hộ khẩu này."

Bạch Đờ cup mắt, nhìn chăm chăm cột chủ hộ.

Chỉ có tên cô.

Quyển sổ này cũng chỉ có cô.

Tần Thâm duỗi tay ra, nhìn bộ dạng này của Bạch Đờ, ôm chặt lấy cô.

Anh khẽ nói bên tai Bạch Đờ: "Gả cho anh đi, để bên trong quyển sổ có thêm anh nữa."

Lúc đầu Bạch Đờ có chút đau lòng, bị câu nói này của anh chọc cho dụi dàng cười rộ. Cô ngược mắt, thấy tai Tần Thâm hơi đỏ, cô càng cười vui hơn.

Hết chương 76.

Chương 77

Từng hàng đại thụ ngân hạnh trên đường nhựa, bông tuyết trắng rơi trên ngọn cây, cánh cửa sang trọng trước một con đường rẽ vào núi, cửa lớn đóng chặt, trong sân trắng xóa một vùng, tuyết dày đặc rơi xuống từng lớp.

Bên trong nhà, bếp ga tích hợp được nhấn bật lên, tích tích tích vang lên, lập tức bốc lên một ngọn lửa nhỏ. Tần Thâm đeo tạp dề, trong tay cầm cái nồi, bàn tay thon dài cầm chai dầu, nghiêng xuống, dầu dọc theo miệng bình đổ vào nồi.

Bạch Đồ thì ngồi một bên, lặng lẽ ngắm dáng vẻ của anh, anh thay một bộ quần áo ở nhà, quần thể thao màu xám, áo thun trắng, các đường cơ của cánh tay căng cứng, nhìn từ phía sau, vùng eo tam giác ngược càng hấp dẫn người, xúc cảm ở cơ bắp ấy, chỉ có Bạch Đồ rõ, đủ để cho người ta điên đảo thần hồn.

Cô lặng lẽ ngược lên, mái tóc đen của anh, một vài sợi tóc rũ xuống trán, đuôi mắt nhướng lên, con ngươi đen sẫm giống như bầu trời đen, bên trong chứa đầy ngôi sao và biển lớn, cô nhìn xuống, thấy chiếc mũi cao thẳng, còn có một nốt ở xương mũi nhô lên, làm cho mũi ba chiều hơn.

Trước kia cô thích nhất là gõ nhẹ lên cái nốt ở xương mũi ấy, cô còn nhớ lần đầu tiên áp sát anh, cô đã từng nhìn sống mũi của anh mà suy nghĩ bay xa.

Cô nhìn xuống chút nữa, là đôi môi mỏng đang nhếch lên cười, cô đỏ mặt thu mắt về, cô thấy được ý cười nhạt trên gheo trong nụ cười của anh.

Cô quay đầu, giây tiếp theo chỉ nghe cái người "tao Thâm" nói một câu: "Ngắm tiếp đi em."

Bạch Đờ khế nguýt anh một cái, che giấu ý xấu hổ, giả vờ đi đến tủ lạnh tìm đồ.

Tần Thâm cong môi, đổ rau cải xanh mơn mớn vào bên trong cái đĩa sứ trắng, anh rửa tay rồi vòng qua quầy bar đá cẩm thạch, đi vào vẫn thấy cô gái kia đang ngồi xỏm tìm đồ.

Tần Thâm cúi người, ôm Bạch Đờ vào trong người mình, giọng nói ướat át, còn kèm theo tiếng cười vụn, "Đã tìm được chưa?"

Bạch Đờ áp úng "ừ" một tiếng, cuối cùng lấy từ trong tủ lạnh ra một quả táo, vừa chuẩn bị cắn, Tần Thâm đoạt lấy, cốc đầu cô: "Không rửa đã ăn?"

Tâm tư Bạch Đờ bị câu nói này của Tần Thâm mà rối mù, cô suy tư một lúc, nghiêng đầu ngơ ngác hỏi: "A Thâm... tại sao... quả táo không rửa không thể trực tiếp ăn, mà nước máy không đun sôi cũng không thể uống, thế tại sao táo được rửa qua nước máy lại có thể trực tiếp ăn?"

Tần Thâm: "..."

"A Đờ."

"Hửm?"

"Em cố tình bắt lỗi anh phải không?"

Bạch Đờ quay người, cô chỉ thuận miệng hỏi thử, anh kích động như vậy làm gì?

Tần Thâm lập tức lấy điện thoại ra, mới vừa chuẩn bị vào Baidu, Bạch Đờ bốt một cục thịt viên nhét vào miệng anh.

"Anh ăn đi..." Cô khế cười, thanh âm nhẹ nhàng, mềm mại.

Tần Thâm cắt điện thoại đi, cắn vào, chậm rãi nhai kỹ, Bạch Đờ xới cơm, mỗi người một bát, vừa định ngồi xuống, Tần Thâm muộn tao, "ừm hửm..." hai tiếng, Bạch Đờ khó hiểu nhìn sang.

Tần Thâm ngồi xuống, ánh mắt ý bảo Bạch Đờ ngồi trên đùi mình.

Bạch Đờ bưng tỉnh "ò" lên, bưng bát, "Ý anh là... muốn em ngồi đối diện phải không?"

Mặt Tần Thâm đang càng lúc càng đen, cô ngồi ở phía bên kia bàn ăn.

Cả bữa ăn Tần Thâm không động đũa, chỉ là nhìn Bạch Đờ chăm chăm, ánh mắt u oán, giống như Bạch Đờ là cô gái phụ lòng, bỏ rơi anh.

Bạch Đờ nhai kĩ nuốt chậm gật đầu, bỏ thêm một cục thịt viên vào trong chén Tần Thâm, "Cái này ăn ngon, anh thử xem..."

Rốt cuộc Tần Thâm cũng chịu duỗi tay cầm đũa, chẳng qua cũng chỉ ăn cục thịt viên kia, không động một hạt cơm.

Bạch Đờ xem như không thấy, tự mình nói: "A Thâm, em nghe được một bí mật."

Tần Thâm giật mình, theo bản năng thềm kêu không ổn, quả nhiên, giây kế tiếp, chỉ nghe thấy tiếng cười của Bạch Đờ truyền vào tai.

"Em nghe người ta nói, anh vì em đặc biệt đi học nấu ăn?" Thời điểm lớp Mười hai anh cũng từng nói muốn đi học nấu nướng một chút, không ngờ anh là bởi vì mình.

Phút chốc tai anh đỏ lên, lấy ngón trỏ sờ chóp mũi, duỗi tay cầm đũa, gắp một cái đùi gà đặt vào trong bát Bạch Đờ, ngượng ngùng nói: "Ai da... Phiền quá, ăn cơm nha."

Bạch Đờ thức thờ buồn cười, lúc làm việc người này không biết xấu hổ, khi bị người vạch trần mặt liền ngượng ngùng.

Tần Thâm thấy cô cụp mắt mỉm cười, trong lòng ấm áp, yết hầu lên xuống, "Vậ em cảm thấy ngon chứ?"

Bạch Đờ cầm đũa, nghe vậy hai mắt cười đến nổi cong thành một đường, lông mi đen dài, "Chắc chắn rồi, anh nấu là ngon nhất."

Nụ cười của cô hung hăng tấn công tim anh, anh vẫn luôn biết, cuộc sống anh muốn chính là như vậy, cuộc sống có Bạch Đờ, mới là anh muốn.

Nghỉ hè năm đó bỏ ra nửa tháng học nấu ăn vì cô, cuối cùng hôm nay cũng nhận được lời khen của đương sự, nụ cười cợt nhả của Tần Thâm lại xuất hiện.

Bạch Đờ thấy anh chống người lên, cúi người, nhích lại gần mình, mà giây tiếp theo, anh há miệng ra, "a" một tiếng, giọng kéo dài, khiến người ta mặt đỏ tim run.

"Bà xã, đút anh."

Bạch Đờ cắn môi, mặt đỏ hết nấc, xinh đẹp quyến rũ, nhưng vẫn không nỡ anh chống người lên, gấp cơm đưa vào trong miệng anh.

Tần Thâm hài lòng ăn, cuối cùng táo bạo hơn trực tiếp đi tới chỗ của cô, ôm lấy cô, mình ngồi xuống, cứ như vậy Bạch Đờ ngồi trên đùi anh.

Bạch Đờ: "...", dù gì đi nữa, anh cũng muốn cô ngồi trên đùi anh đúng không?

Trời tối đen, bên ngoài tuyết vẫn rơi không ngừng.

Sau khi ăn xong, Tần Thâm ngồi trên ghế sofa, Bạch Đờ gối đầu lên đùi anh, một người ngẩng một người cúi, giữa mặt mày đều là

yêu thương.

Bạch Đờ hít lấy mùi vị của anh, mùi mùa hè nhưng là nhẹ nhàng khoan khoái, mùa đông có thể là ấm áp, tất cả đều là thứ cô cần.

Cô hít sâu mấy lần, nghiêng người, vùi đầu vào bụng anh, hai tay vòng lấy eo anh, dừng một chút, cuối cùng cũng hỏi câu đã quấy nhiễu cô một hồi.

"A Thâm..."

"Hửm?" Giọng anh trầm thấp, Bạch Đờ thích nhất là dáng vẻ anh lạnh lùng, thế nhưng từ khi anh ở cùng mình, đã không còn lạnh lùng bao giờ nữa.

"Căn nhà này, rất giống với nhà của ông bà nội." Bạch Đờ ngừng một chút, ngược mắt lên, "Tại sao?", cô hỏi.

Tần Thâm tựa như đang suy tư, một lát sau anh mới nói: "Em hẳn là biết chứ..."

Bạch Đờ cho những suy nghĩ trong lòng là đúng, mặc dù lần đầu tiên nhìn căn nhà này cô đã cảm thấy như những gì cô suy nghĩ, nhưng nghe Tần Thâm trá hình thừa nhận, cô vẫn rất hạnh phúc. Cô dụi đầu vào ngực anh, tìm một chỗ thoải mái, trước khi ngủ gà ngủ gật vẫn không quên dặn: "Ngày mai em đi làm, nhớ kỹ đó."

Tần Thâm cười nhạt ừ một tiếng, cho dù trong phòng hơi ấm, Tần Thâm vẫn cảm thấy mát mẻ xa xa đắp lên người cô, cô và anh mặc đồ giống nhau, đều là áo tay ngắn và quần thể thao.

Bạch Đờ ở trong ngực anh chìm vào giấc ngủ, một cái tay cứ vỗ nhẹ lưng cô, suy nghĩ cứ như vậy bay xa.

Khi ấy công ty kiếm được một ít tiền, thời điểm vẫn chưa tốt nghiệp anh đã muốn cho Bạch Đờ một ngôi nhà, vì thế mục tiêu đầu tiên của anh không phải mua xe, mà là mua nhà.

Lúc ấy đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng theo bản năng anh đều cảm thấy Bạch Đờ không thể nào thích những nơi này, nên đều nhất nhất từ chối, đến tận khi trong lúc vô tình đi dạo đến sơn trang ngân hạnh này, ban đầu anh đã thích mọi thứ ở đây, lúc đó nghĩ rằng chắc chắn Bạch Đờ cũng thích, anh hỏi thăm hỏi lâu, cuối cùng tại thời điểm bán trước, nhờ người tìm kiếm quan hệ, trở thành người đầu tiên mua được ngôi biệt thự sơn trang ngân hạnh này.

Khi ấy tận dụng mọi khả năng khôi phục như chỗ của ông bà nội, thứ đầu tiên anh nghĩ tới chính là vườn rau kia, anh tự mua cuốc, phân hóa học, cứ như vậy một cậu ấm mười ngón tay không dính nước mùa xuân ngày ngày ở đây trồng rau, anh còn dời trồng một cây ngân hạnh trong sân, trong đầu anh toàn là chuyện Bạch Đờ thích ngân hạnh.

Ngược lại trong nhà anh không trang trí, khi đó chỉ nghĩ Bạch Đờ về, đến lúc đó anh và cô ở cùng một chỗ, mua vật dụng trong nhà, trang trí phòng của bọn họ, thời gian dần trôi qua, Bạch Đờ vẫn không quay về, không tin tức, anh bày tranh anh vẽ lên toàn bộ lầu ba, vì vẽ không tốt, mỗi lần anh đều vẽ rồi lại xé, lại vẽ lần nữa, một tới hai đi, hơn nửa năm đã vượt qua.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình chờ đợi khó khăn bao nhiêu.

Đối với anh mà nói,

Chờ đợi không khó khăn, khó khăn là chờ đợi mà không biết ngày về.

Hết chương 77.

Chú thích:

(1) Sơn trang: Nông trại trên núi - Nhà lớn trên núi, xung quanh có vườn rộng

(2) Bán trước hay presale: là hoạt động diễn ra trước bán hàng, trước khi giao dịch bán hàng được thực hiện

(3) Mười ngón tay không dính nước mùa xuân [十指不沾阳春水]: Nước mùa xuân là nước tháng Ba, thời tiết vẫn khá lạnh và nước mát. Mười ngón tay không dính nước mùa xuân cho biết người đó không ngó vào nước xuân tháng Ba bao giờ, ý nói những người không bao giờ làm việc nhà.

Chương 78

Sáng sớm, ngoài cửa sổ vẫn còn tối tăm mờ mịt.

Cổng đại viện, một đôi trung niên gõ cửa rầm rầm rầm.

Tần Thâm mơ mơ màng màng rời giường, mặc cái áo len hở cổ lên sau đó đi trong sân, vừa mở cửa ra đã dọa đến mức tóc cũng nổ tung.

"Ặc... mẹ... ba..." Trán Tần Thâm giật giật, vì lạnh mà rít một tiếng, "Hai người... sao hai người lại tới đây?"

Người phụ nữ trung niên nện túi xách Chanel trong tay vào người Tần Thâm, Tần Thâm thét lên, điên cuồng kêu gào: "Lệ Lệ nữ sĩ, mẹ làm gì vậy?"

Lệ Lệ nữ sĩ, cũng chính là mẹ Tần Thâm, tên khai sinh là Lý Lệ Lệ, người đàn ông đứng bên cạnh giả vờ ngăn cản hai lần, thực ra luôn đẩy Lệ Lệ nữ sĩ đánh Tần Thâm.

Lệ Lệ nữ sĩ dùng hai tay điên cuồng lại, Tần Thâm thờ phào, vẻ mặt bà phần nộ, chỉ vào Tần Thâm mắng: "Cái thằng nhóc này, nửa năm không về nhà, mẹ còn tưởng con thật sự bận rộn như vậy, không ngờ, thư ký Hà nói đã mấy ngày con không đi làm."

Tần Thâm đứng thẳng lên, cây ngay không sợ chết đứng mà nói: "Con làm công ích mà!"

Còn chưa dứt lời, vừa nói Lệ Lệ nữ sĩ xắn tay áo mình lên, "Con bịa à, con bịa nữa đi, thư ký Hà nói con đã về từ lâu rồi."

Tần Thâm không nhin được "chậc" một tiếng, "Con nói này Lệ Lệ nữ sĩ, con không cần nghỉ ngơi sao?" Anh nói xong, Lệ Lệ nữ sĩ lườm anh, điên cuồng ghét bỏ nói: "Con? Nghỉ ngơi? Trước đây bận bịu chẳng biết trời đất, mẹ bảo con nghỉ ngơi, làm sao con cũng không chịu, bây giờ lại nói nghỉ ngơi với mẹ?"

Tần Thâm ngáp một cái, dụi dụi mắt.

Lệ Lệ nữ sĩ vẫn đang nói: "Đứa nhóc này, nhất định là có chuyện gì giấu mẹ, làm cho cái người bình thường thích đi làm nhất đều không đi, còn bỏ bê công việc đã liên tiếp mấy ngày!" Bà nói xong, vòng qua Tần Thâm, định đi vào trong sân.

Tần Thâm nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, "Ôi ôi ôi... mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Lý Lệ Lệ hừ một tiếng, gõ cái mũi anh: "Mẹ muốn nhìn xem, trong này có cái gì câu mắt hồn con."

Tần Thâm nghe xong, suy tư một lúc, "Vậy mẹ ở đây chờ con một chút, con gọi vợ con dậy." Anh quay người, Lý Lệ Lệ mở to mắt, chợt bắt Tần Thâm lại, vể mặt kinh ngạc hỏi: "Cái gì?! Vợ cái gì?"

Ngay cả ba Tần Thâm ở bên cạnh cũng ngạc nhiên, "Thâm... con nói gì?"

Lý Lệ Lệ giận dữ chỉ vào anh: "Con không muốn gặp mẹ cứ việc nói thẳng, còn mang vợ ra gạt mẹ..." Bà dừng một chút, nói tiếp: "A, mẹ tin mặt trời mọc đằng tây, cũng không tin con có vợ."

Lý Lệ Lệ cũng chưa quên, mấy năm qua bà nghĩ cách muốn Tần Thâm đi xem mắt, lúc nào anh cũng lạnh nhạt từ chối, hàng xóm láng giềng đều trá hình giới thiệu con gái của họ cho Tần Thâm, nhưng Tần Thâm đều rất thẳng thắn nói: "Thật ngại quá, cháu có bạn gái." Anh nói câu này, cũng chỉ lừa những người đó, người trong nhà đều biết anh không có bạn gái, mấy cái tin tức kia của anh, bọn họ cũng chẳng biết bỗng dưng từ đâu anh thản nhiên nói ra đặc điểm của nửa kia như vậy, bọn họ từng suy đoán, có phải chính là cô bé đã ở

bên anh hồi cấp Ba hay không, nhưng mấy năm gần đây, cũng không thấy Tần Thâm nhắc đến cô bé, chỉ là trong mấy lần vô ý, đã nhìn thấy màn hình điện thoại của anh, đều là cô bé đó, về sau cũng không dám giúp người khác mai mối, giới thiệu cho con mình nữa, dù gì, từ nhỏ Tần Thâm đã rất cố chấp, thứ anh muốn, nhất định, mãi mãi sẽ không từ bỏ.

Bà vốn muốn nói "mẹ vẫn không biết con, đối với con bé kia nhớ mãi không quên", thế nhưng, bà sợ nhắc đến vết thương của Tần Thâm, bà còn nhớ, lại một năm nữa, không nhớ là năm nào, mọi người tụ họp cùng ăn Tết, ông Tần Thâm luôn hỏi Tần Thâm tình hình của cô bé ấy, lúc ấy ai cũng không nhìn thấy, chỉ có bà, thấy khóe mắt Tần Thâm đã đỏ lên.

Bắt đầu từ đây, bà biết sợ là con trai nhà mình không thoát được nạn này.

Vì thế bà vẫn rất kinh ngạc, anh nói có vợ, bà rất muốn nhìn xem rốt cuộc là người ở đâu, có thể để anh thoát khỏi việc đi làm không biết ngày đêm để che giấu nỗi đau của mình.

Muốn biết, rốt cuộc là ai, có thể lọt vào mắt anh, để giờ phút này nói xong mặt mày anh trở nên dịu dàng, còn có khóe miệng không nhin được cong lên.

Lý Lệ Lệ cũng thật tò mò, con của mình, cuối cùng.

"Tần Thâm, đây là?" nơi cửa chính, truyền tới một giọng nói, Lý Lệ Lệ quay đầu nhìn sang, người kia mặc quần áo giống với con mình. Tóc có hơi rối, có lẽ là mới ngủ dậy, theo bản năng, Lý Lệ Lệ liền thoáng nhìn qua bầu trời, trời vẫn còn tối tăm mờ mịt, dường như bà mới nhớ, bây giờ mới sáu giờ sáng.

Bà mất tự nhiên ho khan một tiếng, đi lên quan sát cô bé kia, bà lẩm bẩm: "Có vợ thật à..."

Tần Thâm nghe thấy bà lẩm bẩm, nghiêng rặng nờ nụ cười với Lý Lệ Lệ, cuối cùng quay người, đi đến cửa chính nơi Bạch Đờ đang đứng.

Mà Bạch Đờ cũng đang nhìn hai người trung niên nọ, nếu cô đoán không sai, có lẽ là.

"Đây là ba mẹ anh." Không biết từ lúc nào Tần Thâm đã chạy tới bên cạnh mình, còn giúp cô giải đáp nghi hoặc.

Lòng Bạch Đờ đã căng thẳng càng trở nên căng thẳng hơn, Lý Lệ Lệ nhìn bộ dạng dụi dụi của con trai mình, như thể gặp ma, sau đó lại nhìn dáng vẻ cô bé kia, trời! Bà đã nói mà... làm sao có thể có vợ, lúc ấy bà từng nghĩ, nếu đời này Tần Thâm kết hôn, đoán chừng cũng chỉ cô bé ấy mới có thể làm cho nó có ý định này, cô gái trước mặt chính là cô bé trên màn hình điện thoại bà nhìn mấy năm qua.

Bà lập tức suy nghĩ một chút, và lại mấy năm qua dường như tâm tình của Tần Thâm đã dịu đi, ngày thường cũng trò chuyện với bọn họ, chỉ là lúc hàng xóm giới thiệu, anh nói gần nói xa cũng đều là ý tứ này, anh đang chờ cô bé kia, lúc nào cô ấy kết hôn, thì lúc ấy anh sẽ cưới cô ấy.

Từ từ người trong nhà cũng gần như đều biết tâm ý của anh.

Cái này... ý là.

"Hai người tụi con lại ở bên nhau?" Lý Lệ Lệ mau miệng hỏi.

Lần này Bạch Đờ hoàn toàn căng thẳng, lúng túng không biết làm sao.

Tần Thâm "chặc" một tiếng, "Lệ Lệ nữ sĩ, mẹ chú ý dùng từ, cái gì gọi là "lại"? Cho tới bây giờ tụi con chưa từng không ở bên nhau!"

Bạch Đờ thấy bông tuyết rơi xuống trên vai mẹ Tần Thâm, cô vội lách mình: "Dì... trước tiên đi vào ạ, trong nhà ấm áp, bên ngoài tuyết vẫn còn rơi!"

Lý Lệ Lệ khen: "Quả nhiên con dâu của nhà họ Tần tôi đúng là chu đáo."

Bà đến gần, như quen thuộc nắm chặt tay Bạch Đờ, vui mừng hỏi: "Cô gái nhỏ, có phải từ cấp Ba cháu đã quen biết Tần Thâm đúng không?" Bà không ngại ngùng mà nói trắng ra, dù gì cũng là lần đầu gặp mặt.

Bạch Đờ ngẩn người, sau đó gật đầu, "Vâng, trước đây chỉ là bạn bè."

Cô nói xong, rõ ràng Lý Lệ Lệ chế nhạo nở nụ cười, Tần Thâm sau lưng cô, một tay ấn đầu cô, giọng nói lạnh lạnh, bên trong còn mang theo chút uy hiếp.

"Bạn bè?"

Bạch Đờ quay đầu, hung hăng trừng mắt anh, trường bối đã hỏi như vậy, chẳng lẽ còn muốn cô sửa lại: Không phải vậy, dì, chúng cháu là bạn trai bạn gái?

Hiển nhiên Tần Thâm không để ý tới cái này, anh luôn luôn thoải mái, với lại, chuyện anh hẹn hò với cô, toàn bộ người trong gia đình đều biết, hơn nữa cô còn từng gặp ông nội và bà nội nhà anh, anh chỉ là chưa đủ tuổi để cưới cô mà thôi.

"Không sai, chính là từ cấp Ba bọn con đã hẹn hò." Tần Thâm nghiêng đầu, tự hào nói.

Bị ánh mắt trêu ghẹo của Lý Lệ Lệ nhìn thực sự rất xấu hổ, Bạch Đờ nhắm mắt, mím môi, cổ cô đỏ ửng.

Cô vừa nghĩ người trước mắt là ba mẹ Tần Thâm, quả thật cô rất ngưỡng.

Cửa sổ sát đất, phản chiếu tuyết trắng bên ngoài, cuối cùng bầu trời đã xé xé ra một kẽ hở, vốn tối tăm mờ mịt, lúc này trở nên có phần sáng hơn.

Ngay giây Bạch Đờ đang thất thần, Tần Thâm cúi người cười gian, khẽ nói bên tai cô: "Thất thần gì thế, gọi ba mẹ đi."

Tâm tư Bạch Đờ vốn không ở đây, một lòng nghĩ đến trang điểm, đầu cũng không chải, quần áo cũng không thay, vén chăn đã đi xuống, bây giờ thật là! Ôi! Vừa nghe Tần Thâm nói, cô liền nói theo bản năng: "Ba, mẹ..." lời vừa ra khỏi miệng cô đã nghẹn lại.

Cô sống sờ tại chỗ, mà ba mẹ Tần Thâm cũng có chút ngây người, cái này... vẫn còn chưa chuẩn bị bao lì xì.

Chỉ là trong phút chốc mặt Bạch Đờ đỏ bừng, Tần Thâm lập tức xoay người cô, để cô vùi vào lồng ngực mình, ban đầu ba mẹ Tần Thâm muốn trêu chọc đôi câu, lại thấy Tần Thâm mỉm cười lờm bợm họ, lập tức lại thôi.

Lúc tiễn bọn họ đi mặt Bạch Đờ vẫn còn đỏ, khi quay người vào phòng, cánh cửa đã bị người đằng sau cô ấy giữ lấy.

Bạch Đờ bị một lực túm lấy, nghiêng người, bị Tần Thâm đè ngay trước cửa.

Anh cúi người, giọng trầm thấp gợi cảm, "Vừa rồi em và mẹ nói gì thế?"

Bạch Đờ mơ mơ màng màng, muốn khom lưng chui ra, bị Tần Thâm ôm eo ảm lên, giãy giụa vô vọng, hai người đã đến quầy bar.

Tần Thâm đặt cô xuống ghế, mở hộp tủ lấy ra một túi trà gừng đường đỏ, pha vào một ly nước nóng rồi đưa đến bên miệng Bạch Đờ.

"Uống đã, nếu không buổi tối sẽ đau!"

Bạch Đờ mím môi, uống một ngụm rồi lại một ngụm.

Mãi đến khi uống hết một ly, Tần Thâm đem ly đi rửa một lần, lại đi đến ngăn kéo bên kia, lấy ra một miếng giữ ấm.

Anh vừa xé ra vừa nói: "Đứng lên, anh dán giúp em."

Bạch Đờ kháng nghị, nhưng mà, kháng nghị vô hiệu.

Cứ như vậy cô đỏ mặt để mặc anh dán xong cho mình, sau đó nhích người lên lầu hai.

Tần Thâm nhướng mày, sau khi dọn dẹp xong, lại cầm túi chườm nóng lên lầu hai theo.

Lan can bằng gỗ, cầu thang đá cẩm thạch, ở ngay phía bên kia phòng khách, cầu thang hơi xoắn một chút, vừa đi lên chính là phòng ngủ ở lầu hai, phòng ngủ rất lớn, là toàn bộ lầu hai, thông với bên khác là thư phòng.

Bạch Đờ không khỏi nhớ đến câu nói ấy của mẹ Tần: "Tần Thâm, con đây, một căn phòng." Lúc ấy Bạch Đờ còn tưởng là, mẹ Tần cảm thấy cô và Tần Thâm ngủ chung không tốt, không ngờ, mẹ Tần trực tiếp nói: "Tương lai con và Bạch Đờ có con, con để con con ngủ ở đâu?"

Tần Thâm vừa nghe mình và Bạch Đờ có con, ánh mắt cũng dịu dàng đi, Bạch Đờ ngồi bên cạnh, không khỏi hoài nghi, trong bụng mình có phải thật sự có con không, đến mức anh phấn khởi như thế.

Lúc ấy Tần Thâm nói thế nào: "Đương nhiên con của tụi con ngủ cùng ba mẹ rồi, lớn rồi con sẽ tách phòng ở lầu hai ra, không được, lại mua một căn lớn hơn là được."

Bạch Đờ nhìn tầng lầu này, còn cần mua? Tầng này cũng có thể tách thành năm căn phòng, mỗi phòng đều rất lớn, rất rộng rãi!

Bạch Đờ nghe thấy tiếng bước chân của Tần Thâm, cô quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc khuyên nhủ: "Tần Thâm, có con cũng không cần mua nhà, chỉ tách ra là được rồi, nơi này lớn như thế."

"Xùy..." Tần Thâm cười ra tiếng, anh bước nhanh tiến lên, "Làm sao? Đã tính toán phòng cho con sớm như vậy rồi?"

Xem anh nói, cứ như anh không lên kế hoạch vậy.

Hôm nay cô còn thấy anh trên mạng tìm quần áo gia đình, còn có tuyển tập chọn tên!

Bạch Đờ không vạch trần anh, "chậc" một tiếng, "Em nghiêm túc."

Tần Thâm bật cười, "Đương nhiên anh biết, em thích nơi này, nên không nỡ chuyển đi, anh thích tất cả thứ em thích, em không đòi chúng ta luôn luôn ở đây, đến lúc đó sinh bao nhiêu con, chúng ta sẽ tách ra bấy nhiêu phòng được không?" Anh khẽ cắn tai cô, ghé vào tai cô nhẹ giọng thì thầm, giọng nói trầm thấp.

Hiển nhiên anh biết Bạch Đờ thích nơi này, vì vườn rau, cây ngân hạnh, và kết cấu của căn nhà này là bản thiết kế cô đã từng nói nhiều năm trước, anh nhất định sẽ giúp cô thực hiện.

Bạch Đờ lẩm bẩm, xấu hổ nói khẽ: "Ai sinh với anh..."

Tần Thâm hừ hừ cười một tiếng. Một lát sau mới chân thành nói: "Trước tiên chúng ta không cần có con, dưỡng thân thể khỏe trước được không?"

Bạch Đờ đồng ý, chính cô cũng biết người mình quá gầy, hôm nay mẹ Tần còn bảo mình không cần giảm cân, nói bất luận như thế nào Tần Thâm cũng sẽ không ghét bỏ mình. Điểm này Bạch Đờ chắc chắn, chỉ là... cô không có giảm cân, nhưng những chuyện kia không tiện nói, cũng chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Đến mức vừa rồi mẹ Tần nói với cô cái gì? Bạch Đờ nhớ rõ.

Khi ấy sắc trời có hơi sẫm, bông tuyết dưới đất một vùng, bà cười ôn hòa với cô, thanh âm dịu dàng.

"Bạch Đờ, dì biết rất rõ con của dì, cho tới nay nó luôn luôn nhận định con, chúng ta cũng thích con, vì thế, mặc dù nó không nói, dì cũng biết bọn con từng xa nhau, chỉ là bất kể chuyện gì, đều đã qua rồi, người cần phải quan tâm quý trọng trước mắt, đứa nhỏ Tần Thâm này, trong trong ngoài ngoài, mấy năm gần đây dì cũng biết, dì hiểu điều ấy, dì biết đời này của nó, không phải con thì không cưới, mấy năm qua dì quan sát nó, trong lòng đều là con, thằng bé,... rất nhớ con."

Ban đêm Bạch Đờ tỉnh giấc, nhớ đến toàn bộ sáng nay, có phần cảm khái, cô chậm rãi xoa lên bàn tay đặt ở eo mình.

Tần Thâm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, không nói hai lời, cũng không hỏi, rầm rầm rầm chạy xuống lầu, sau đó ngay lúc Bạch Đờ không hiểu, anh sốt ruột bùng một ly nước đi lên, Bạch Đờ nhìn, là nước đường đỏ.

Hết chương 78.

Chương 79

+

Sáng sớm Tần Thâm ngủ dậy đã không thấy Bạch Đờ, anh mơ mơ màng màng mang dép lê vào, đứng dậy đi xuống dưới.

Trong phòng bếp truyền đến một mùi, ngay chỗ quẹo cầu thang Tần Thâm ló đầu ra, trông thấy cảnh tượng Bạch Đờ đứng trong phòng bếp, anh suy nghĩ một chút, cười nhạt cụp mắt, đuôi mắt giương lên, phát ra tiếng cười vụn.

Anh không đi xuống mà là rón rén về lầu hai, cầm lấy điện thoại, lại đi đến đầu bậc thang, chụp bóng lưng Bạch Đờ một tấm.

Trong tấm ảnh Bạch Đờ mặc quần áo ở nhà, eo thon cột một cái nơ con bướm, là dây buộc của tạp dề, loáng thoáng có thể thấy trong tay cầm nồi, tay kia vịn nồi.

Tần Thâm đăng lên Wechat, lần đầu tiên kể từ khi tạo Wechat đến nay.

"Vợ đích thân xuống bếp, yêu em vợ của anh, @Bạch Đờ." Bên dưới còn nhắc Bạch Đờ xem.

Mới một phút, vòng bạn bè nổ tung, một chuỗi bình luận phía dưới.

Đối tác: "Không phải chứ! Đây là bạn gái mấy năm qua phỏng vấn Tần đồng đã nói? Tôi còn tưởng là giả, không nghĩ thật sự có!"

Thẩm Quát: "Mới sáng đã cho ăn cầu lương à..."

Bạn học cấp Ba: "Uây, anh Thâm nói như vậy, hai người vẫn không tách ra, còn kết hôn rồi?"

Bạn học thời đại học: "Trời ạ, rốt cuộc cũng thấy bạn gái che giấu bảy năm, thần thần bí bí của anh Thâm! Khi nào dẫn chị dâu ra! Để bọn tôi nhìn gương mặt thật (1) của chị dâu! Là người thế nào, khiến cho hotboy đại học Biên của chúng ta quyết một lòng không cho các cô gái một chút xíu cơ hội, 0,0000001% cũng không cho! Cầu ảnh chụp!"

(1) Gốc là lư Sơn chân diện mục [庐山真面目]: hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn; bộ mặt thật. Thành ngữ này lại có xuất xứ từ bài thơ Đề Tây Lâm bích của Tô Đông Pha.

Tần Thâm hừ một tiếng, kêu ngạo thoát ra.

Chuyển sang weibo.

Anh lên weibo chính thức của công ty TS đăng ký mấy năm trước, sau đó click weibo, gửi tấm hình ra ngoài, sau đó càng kêu ngạo viết một hàng ở trên: Lần đầu tiên hiện thực nét na thế này, vợ của anh, anh yêu em [trái tim].

Đầu tiên weibo bùng nổ, vừa đăng lên chưa đến 10 phút, bình luận bên dưới đã 10000+, còn từ từ lên xu hướng.

Tần Thâm xem lướt qua một chút.

Cư dân mạng như sau.

Bạn gái ẩn sâu chín năm của anh Thâm chính là tôi: "Anh Thâm, tại sao sáng sớm phải cho em sự thật đả kích này?"

Hôm nay anh Thâm có tin mới sao?: "Trời! Thật sự có! Em tưởng là anh nói dối, nhiều năm như vậy không bị chụp được, không ngờ tự mình công khai!"

Thâm thâm thâm: "Mọi người không cần phải sợ... nhất định anh Thâm gạt người, nhìn xem, người này cũng không lộ mặt, đoán chừng là có fan hâm mộ quấy rối anh Thâm, anh Thâm ra hạ sách này, mọi người yên tâm, mấy năm nay anh Thâm luôn luôn nói mình có bạn gái, không phải là vẫn chưa từng thấy bọn họ bị chụp chung? Yên tâm yên tâm đi... Giả!"

Tần Thâm vừa định trả lời người nọ, đã một đồng người hỗ trợ diss bên dưới.

Cư dân mạng một: "Cậu nói đùa ư, dù cho anh Thâm nghĩ ra hạ sách này, cũng sẽ không như vậy, ngược lại tôi cảm thấy chân thực, hơn nữa, cậu nhìn góc độ ảnh chụp, có thể thấy anh Thâm trốn trong góc chụp, nếu như dàn dựng còn có thể trốn đi sao? Vì vậy có thể thấy, anh Thâm của chúng ta... không có dàn dựng, chị gái này nhất định là bạn gái anh Thâm che giấu nhiều năm, hơn nữa... nhìn góc độ của anh Thâm, có khả năng là vợ quản nghiêm!"

Cư dân mạng hai: "Lầu một... chính xác rồi..."

Cư dân mạng ba: "Tôi đồng ý, bình thường bộ dạng anh Thâm lạnh lùng, tự cao tự đại như vậy, làm sao có thể "ra hạ sách này", thực lực người ta lớn thế, còn không đấu lại một fan hâm mộ? Sợ hãi? Không hề tồn tại! Tôi cũng cảm thấy, lần này anh Thâm rõ ràng là đã kết hôn, vợ cũng gọi rồi!"

Tần Thâm làm bầm cát điện thoại, kết hôn? Hừ, vẫn chưa có đây!

Đúng, hôm nay là ngày tháng tốt, có thể kết hôn.

Về phần là ngày gì... Tần Thâm tin nhất định Bạch Đờ biết, nếu không cô sẽ không thức dậy sớm như vậy.

Tần Thâm đi về phòng, nằm lại giường, giả vờ còn đang ngủ.

Chỉ chốc lát, Bạch Đờ đi tới, Tần Thâm càng nhắm chặt mắt hơn.

Bạch Đờ đứng bên giường, khẽ gọi: "A Thâm, thức dậy nào!"

Tần Thâm giả bộ ngo ngoạ mấy lần, cuối cùng dụi dụi mắt, "Hửm... sớm thế em?" Anh nói xong, còn đuổi người một cái, y hết bộ dạng vừa tỉnh ngủ.

Bạch Đờ đảo mắt, đứng dậy đi xuống.

Tần Thâm vừa nhìn, cực kỳ khủng khiếp, vội vàng rửa mặt sau đó đi xuống lầu theo.

Bạch Đờ đổ trứng gà ra, Tần Thâm ôm cô từ phía sau, hơi thấp giọng, nghe vào có phần gợi cảm.

"Sao em dậy sớm thế?"

Bạch Đờ hất cằm, "Đây... trứng gà." Hai quả trứng luộc, nhất định phải ăn một quả trong ngày sinh nhật.

Tần Thâm cười xán lạn, xoay người Bạch Đờ, hôn lên môi cô, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ, "Vợ anh tốt quá, anh vừa tỉnh ngủ đã có thể được ăn trứng luộc của em."

Tần Thâm vươn tay, lột vỏ trứng ra, vừa ăn vừa nói: "Thật tốt, A Đờ... em không biết, vừa thức dậy đã có thể thấy em luộc trứng, anh vui vẻ bao nhiêu."

Bạch Đờ biết, không cần anh nói cô cũng biết, đồ ngốc ấy miệng cũng cười toe toét, mắt cong lên trời.

Bạch Đờ quay người, lén lút bật cười.

Tần Thâm ăn trứng gà xong, điện thoại "ting" một tiếng, là tin nhắn của thư ký Hà.

"Tần đồng, chúc mừng ôm người đẹp về nhà."

Tần Thâm càng kiêu ngạo hơn, lần đầu tiên nói câu: "Cảm ơn!"

Anh phát hiện trên cột kia đã có hơn một trăm tin, anh duỗi tay ấn mở, đều là lời chúc mừng, bỗng dưng, anh trông thấy một ảnh chân dung quen thuộc, là bức hình hôm đó anh bị Bạch Đờ chụp, cuối cùng bị vẽ đầu heo lên, anh nhìn sang bên cạnh.

"Em cũng yêu anh, có điều đã thức dậy rồi, thì xuống đây đi." Anh xem thời gian, là nửa tiếng trước, lúc đó anh ở trên giường, nghe thấy cô ở đầu giường gọi mình, anh còn giả bộ vừa tỉnh ngủ, anh chợt suy nghĩ một chút, có phải cô đã lừa mình một cái không.

Bạch Đờ ngồi trên ghế sofa, cuộn chân lại xem điện thoại, hôm qua cô xin Cố Thừa Phong nghỉ hai ngày, một là hôm qua ba mẹ Tần Thâm đến, hai là... hôm nay là sinh nhật của đờ gốc kia.

Cô lục weibo chính thức của TS, là Cố Thừa Phong mới vừa nói cho cô, bảo cô tải weibo, bây giờ cô xem, không khỏi cười khế.

Không bao lâu, Tần Thâm đã đi đến, ngón trỏ sờ sờ chóp mũi, tai có hơi đỏ.

Bạch Đờ dù bận vẫn ung dung chờ anh nói, tròn 2 phút trôi qua, Tần Thâm không chịu nổi, anh ôm Bạch Đờ vào trong ngực, hắng giọng một cái, "Em... hồi nãy..."

Bạch Đờ nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi này của anh, chẳng phải muốn hỏi mình, rốt cuộc có biết hồi nãy là anh giả bộ ngủ hay không đây mà...

Bạch Đờ nhướn mày, nhìn anh chăm chú, không nể mặt mũi gật đầu.

"Hử... anh là đang hỏi em, chuyện anh giả vờ ngủ sao?"

Tần Thâm hoàn toàn không nói gì, Bạch Đờ thành công nhìn gương mặt anh từ từ đỏ lên, bên trong tiếng cười của cô, Tần Thâm cảm

thấy thật mất mặt, vừa rồi anh vẫn còn ra vẻ chững chạc đàng hoàng, dụi mắt, duỗi người, không ngờ cô đã sớm biết!

Tần Thâm thấy Bạch Đờ vẫn đang cười, xấu hổ lấp kín cái miệng nhỏ thao thao bất tuyệt kia.

Cuối cùng một hiệp kết thúc, giọng Tần Thâm khàn khàn, duỗi tay cào cào bên eo cô. "Còn cười không?"

Bạch Đờ thờ d.ốc, nén cười lắc đầu.

Tần Thâm nhìn hai má đỏ bừng của cô, còn vì kịch liệt vừa rồi, làm cho khóe mắt có một ít giọt nước, anh cụp mắt, nhìn cô vì thờ hổ hển mà hé miệng nhỏ ra. Yết hầu Tần Thâm lên xuống, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên.

Bạch Đờ không kịp phản ứng, anh đã nhân lúc này luồn vào. Một hiệp làm cho tia lửa bắn ra bốn phía.

Sau cùng thời điểm đã xảy ra là không thể ngăn cản, anh đè lên người cô thờ d.ốc, chờ hô hấp vững vàng, Bạch Đờ đẩy anh, "Ngồi dậy..."

Tần Thâm vùi ở cổ cô, ôm thật chặt, cuối cùng anh khàn giọng, cắn cắn vành tai cô, "Không phải là cái kia, anh đã sớm..."

Bạch Đờ vỗ vào lưng anh một cái, Tần Thâm buồn cười, "Xấu hổ rồi?"

Cô không để ý tới anh, anh cũng chẳng để bụng, cứ đè lên người cô như vậy.

Cuối cùng trong buổi sáng yên tĩnh, Tần Thâm nghiêng đầu, nhìn mặt Bạch Đờ bên cạnh, hô hấp chậm chạp, giọng nói mềm mại.

"Hôm nay, sinh nhật anh... gả cho anh đi!"

Bạch Đờ nghiêng đầu, "ừ" khe khẽ, ở nơi anh không nhìn thấy, cười ấm áp như xuân.

Lúc hai người từ Cục dân chính đi ra, trên mặt mỗi người đều mang theo chút đỏ hồng, nhưng cho dù xấu hổ thế nào đi nữa, miệng Tần Thâm vẫn không cảm được cười toe toét, cuối cùng không biết Bạch Đờ nghiêng răng lờm anh lần thứ mấy, ám chỉ anh thu lại một chút.

Tần Thâm chột cúi người, ôm lấy cẳng chân Bạch Đờ, cứ xoay vòng ở cửa ra vào của Cục dân chính đón bông tuyết như thế.

Sau khi Bạch Đờ sững sờ chốc lát, tay vịn chặt đầu anh, bật ra tiếng cười từ trong đáy lòng.

Cô nhớ lúc mới vừa ra cửa, anh khẩn trương đến mức quên đổi giày, cài sai khuy áo sơ mi, còn có khoảng thời gian ở bên trong chụp ảnh, vì anh rất vui, ngây ngô cười, cuối cùng nhiếp ảnh gia không nhìn được, cười trêu ghẹo nói: "Tiên sinh, tôi biết cậu vui, nhưng mà... cảm phiền có thể khiêm tốn một chút được không."

Tần Thâm nghe vậy thu khóe miệng lại chút, nhưng mặt vẫn là dáng vẻ cười khúc khích, đèn flash lóe lên, hai người dựa sát vào nhau, bộ dạng anh cười khúc khích chụp vào trong giấy kết hôn.

Bạch Đờ mới vừa mở ra xem, đây chính là nụ cười xán lạn khi cô đồng ý ở bên anh năm đó.

Nhưng mà, cô mới không cảm thấy ngốc mà cảm thấy vô cùng đẹp.

Nụ cười xán lạn này khiến cô cảm thấy, anh là nắng ấm trong mùa đông, là cây đại thụ trong mùa hè, là ngân hạnh của mùa thu, là gió dịu mát của mùa xuân.

Hết chương 79.

Chương 80

Bầu trời đen xuống, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Bạch Đồ mặc áo khoác len lông cừu màu trắng, trên đầu đội mũ nồi màu nâu nhạt, quần jean đen, chân đeo giày.

Tần Thâm khoác áo khoác bông màu trắng, quần jean, đeo giày thể thao adidas.

Hai người cứ tay trong tay dạo bước trên tuyết như vậy, vốn định ở nhà nấu ăn, Bạch Đồ đột nhiên muốn xem phim, Tần Thâm cảm thấy, cũng phải, ở bên nhau lâu như vậy, hình như vẫn chưa xem phim.

Hai người mới vừa thay áo sơ mi âu phục mặc ở Cục dân chính thành một bộ quần áo nhàn nhã, bây giờ mười ngón đan vào nhau, chậm rãi đi tới rạp chiếu phim.

Hai người đều là lần đầu tiên đến rạp chiếu phim, trước đây không có rạp chiếu phim có thể xem, sau đó lại tách ra nhiều năm như thế, ai trong hai người cũng chẳng còn tâm tư đi xem phim.

Bạch Đồ chọn một bộ phim tình cảm, Tần Thâm lấy ví tiền ra, Bạch Đồ trông thấy, bên trong hốc tối, có một đồ vật màu sắc rực rỡ, cô vươn tay, Tần Thâm nhướng mày, cầm một tờ hai trăm tệ rồi đưa ví cho cô.

Bạch Đồ nhận lấy, nín thở tập trung suy nghĩ lấy ra.

Lúc này nhân viên thu ngân của rạp chiếu phim vui vẻ a một tiếng, Tần Thâm bị giọng của cô ta dọa đến, ôm lấy eo Bạch Đồ, ngược

mắt nhìn lên, nữ sinh kia kích động nắm tay thành quyền, luôn chỉ vào Tần Thâm, cuối cùng run rẩy hỏi, "Anh anh anh..."

Trán Tần Thâm giật giật, vừa định không để ý tới cô ta, nhân viên thu ngân lại vui mừng nói hết một câu.

"Anh là... anh là Tần Thâm thật sao?"

Tần Thâm thản nhiên gật đầu, tiếp theo đưa 200 tệ cho cô ta, "Mua hai vé xxx."

Nhân viên thu ngân thuận tiện nhìn sang Bạch Đờ, cô ta nhớ đến weibo hôm nay, vẻ mặt khiếp sợ: "Cái này... anh Thâm... đây là bạn gái của anh sao?"

Tần Thâm cau mày, nhân viên thu ngân cho là không phải, vừa tính xin lỗi, Tần Thâm lại ôm chặt lấy Bạch Đờ, ngạo mạn nói, "Đây là vợ của tôi, chúng tôi lĩnh chứng rồi." Anh kiêu ngạo bổ sung, "Ngày hôm nay."

Bạch Đờ không nói gì cụp mắt, cuối cùng móc tờ giấy cứng màu sắc rực rỡ ra, trên hình là trời xanh, còn có mây trắng vụn ở trên.

Cô và Tần Thâm đứng chính giữa, cô khẽ cười, giơ tay thành hình chữ V, mà Tần Thâm đứng phía sau cô, lộ ra một cái đầu, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, hai tay bắt chước cô, giơ thành hình chữ V, đặt ở hai bên đầu cô.

Khi đó chiều cao vừa vặn, gật đầu một cái cằm đã có thể tựa lên đầu cô, bây giờ anh lại cao lớn, phải khom lưng mới có thể tựa được.

Gương mặt anh cười xán lạn, để lộ hàm răng ngay ngắn, trắng bóc lóa mắt.

Cô nhìn khi ấy mình mặc đồng phục, "chậc" một tiếng.

Tần Thâm cầm vé xem phim nhân viên thu ngân đưa, vẫn còn 15 phút mới bắt đầu, anh ôm cô đi xuống băng ghế cách đó không xa.

Toàn bộ ánh mắt của Bạch Đờ đều bị Tần Thâm ở phía sau cô trong bức ảnh thu hút, anh không thay đổi nhiều lắm, cô ngước mắt nhìn, quan sát anh một chút, lại phủ nhận, cũng không hẳn... ít nhất dường như đường nét của anh trôi qua theo năm tháng, trở nên cứng rắn hơn, với lại càng hấp dẫn hơn.

Khi đó anh giữ lại một tấm, còn lại toàn bộ đều là cô cất, cô có phần không nhớ nổi, nhưng lại giống như nhớ là ở trong cái hộp cũ kĩ kia, Bạch Đờ nghĩ, mấy ngày nữa quay về tìm thử.

Tần Thâm lấy đi tấm ảnh trong tay cô, cảm giác mát mát trong mắt vì bị phớt lờ.

"Anh ở ngay bên cạnh em, em còn xem ảnh..."

Bạch Đờ cười khế, cầm tấm hình về, bỏ vào trong ví tiền anh.

Tần Thâm cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Ăn bắp rang không?"

Bạch Đờ ngửi thấy mùi ngọt, khế gật đầu, lại nghiêng đầu nói với anh: "Em có thể.."

"Không thể, không thể uống Coca." Sao anh lại không biết cô muốn uống Coca.

Ngày thường anh đã không cho cô uống đồ lạnh, Coca, huống chi bây giờ cô còn đến tháng.

Bạch Đờ rút tay anh đang nắm mình về, thoáng nhìn qua thời gian, cũng sắp chiếu phim rồi, cô đứng dậy liền đi, để lại một mình Tần Thâm sững sốt ngồi tại chỗ.

Một hồi lâu Tần Thâm hoàn hồn, chạy tới dắt lấy tay cô, cao hơn cô rất nhiều, "Không cho em uống lại giờ trò cáu kỉnh?"

Bạch Đờ nghiêng đầu, chính là không nhìn anh.

Tần Thâm không còn cách nào khác, anh sợ nhất là cô phớt lờ mình, chịu thua nói: "Vậy anh mua một ly, em uống một ngụm, chỉ một ngụm biết không?"

Cuối cùng Bạch Đờ quay lại, nhìn anh, nghiêm túc tăng giá.

"Hai ngụm."

Tần Thâm vừa bực mình vừa buồn cười, "Được được được, hai ngụm thì hai ngụm."

Bạch Đờ không còn so đo với Tần Thâm, chỉ thấy anh móc một trăm tệ ra, lịch sự với nhân viên thu ngân hoa si: "Cảm phiền cho tôi hai hộp bắp rang, với một ly Coca không lạnh."

Thông thường là nhấn vào cái máy là trực tiếp rót ra Coca lạnh, nhưng nhân viên thu ngân nhìn mặt Tần Thâm, không có cũng biến thành có.

"Được rồi, tiên sinh, tôi đi rót."

Bạch Đờ bung một hộp bắp rang lớn trong tay, mùi thơm bay bốn phía, phía trên còn có một chút đường, cô thích ăn đồ ngọt nhất, liên tục ăn hết mấy cái.

Cuối cùng Tần Thâm xoay người, có hơi khuyu gối, há miệng: A...

Bạch Đờ cười nhạt, bỏ một cái vào trong miệng anh.

Tần Thâm lau dầu, tiến lên trước, ngay trước đại sảnh rạp chiếu phim rất nhiều người, hôn lên môi Bạch Đờ.

"Tiên sinh, Coca của anh xong rồi."

Tần Thâm đứng thẳng dậy, bưng một cái hộp bắp rang khác và Coca, gập cánh tay lại, ra hiệu Bạch Đờ.

Bạch Đờ nhìn động tác ấu trĩ này của anh, cười một tiếng, nhưng vẫn đưa tay khoác cánh tay anh.

Rạp chiếu phim, Tần Thâm chọn vị trí ở chính giữa.

Hai người tìm đến vị trí trên vé xem phim, dò số chỗ ngồi.

Vừa khéo phim bắt đầu, toàn bộ ánh đèn tối xuống, chỉ để lại cái màn ảnh lớn chiếu phim.

Bạch Đờ xem hết sức chăm chú, lúc này, tay Tần Thâm cứ mãi vuốt ve tay cô, Bạch Đờ đang xem say mê, anh dùng sức một cái, bàn tay tê rần, Bạch Đờ xuýt xoa một tiếng, nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh.

Tần Thâm nhe răng, ngây ngốc cười.

Bạch Đờ phát cú cữ nào cũng không phát ra được, cô bất đắc dĩ, khẽ nói: "Đừng quấy rầy..."

Tần Thâm ngoan ngoãn gật đầu, Bạch Đờ bốc một cái bắp rang, bỏ vào trong miệng anh, Tần Thâm há miệng, cười ăn vào.

Hết phim, hốc mắt Bạch Đờ có chút đỏ, cuối cùng nữ chính chết vì ung thư. Phần cuối là nam chính canh giữ trên giường bệnh nhìn cô ấy rời đi.

Tần Thâm đặt tay lên mắt cô, lẩm bẩm: "Không nên cho em xem cái này, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, em ngược lại, còn khóc nữa."

Bạch Đờ khịt khịt mũi, lầu bầu nói: "Khó chịu mà..."

Tần Thâm ở sau lưng ôm cô trong lòng, nghe vậy, xoay người cô qua, dịu dàng lau nước mắt của cô.

"Không khóc, hửm?" Giọng nói anh trầm thấp, khẽ khàng hỏi, anh không nhìn cô khóc nổi, vừa thấy cô khóc, anh đã khó chịu, ở ngực như một tảng đá chặn lại, đè anh không thở được.

Bạch Đờ vẫn có phần không kiềm chế được, Tần Thâm lo lắng, tay chân luống cuống nói: "Anh không cho phép em khóc vì người đàn ông khác."

Bạch Đờ vốn còn cảm xúc đau lòng, nghe vậy có phần dờ khóc dờ cười.

"Em là vì cô nữ chính kia." Cô nhỏ giọng giải thích.

"Thế cũng không được." Phía sau anh còn lẩm bẫm câu gì đó, cô không nghe rõ.

"Anh nói gì?" Cô mở cặp mắt lờ mờ nước mắt ra, khàn giọng hỏi.

Tần Thâm liếc liếc m.ôi dưới, không trả lời, Bạch Đờ giật áo anh.

Tần Thâm mất tự nhiên, cuối cùng Bạch Đờ ném ánh mắt đi, anh giật mình, ho khan một tiếng, cúi người sát lại gần cô hơn, nói bên tai cô: "Anh từng nói với anh, sau này sẽ không để em khóc..." Anh dừng một chút.

"Hử?" Bạch Đờ nghi hoặc.

"Ngoại trừ trên giường, để em khóc!" Anh nói xong, tai của anh cũng có chút đỏ, đầu Bạch Đờ ầm một tiếng, hơi nóng bốc lên, cô cắn môi, nhắm mắt thật chặt.

Tiếng cười vui vẻ của Tần Thâm truyền vào tai Bạch Đờ, Bạch Đờ vòng tay ở eo anh hung hăng đánh hai cái.

Tần Thâm khoa trương kêu r.ên, nắm chặt lấy tay cô, cười nói: "Đánh hư eo anh rồi, xem sau này em tính sao."

Bạch Đồi bị cái người không biết xấu hổ này làm cho không phản bác được, cô không cam lòng yếu thế, "Hồng thì hồng, không muốn."

Cô nói xong, Tần Thâm bỗng đứng giữ chặt cô, một tay đặt bên eo, một tay để trên đầu cô, cụp mắt, trong mắt hiện lên cơn giận dữ.

"Không muốn cái gì?"

Bạch Đồi đảo mắt, ầm ĩ với anh, sợ qua một hồi anh liền khóc mắt.

"Muốn muốn muốn, muốn được chưa." Giọng cô vừa bất đắc dĩ vừa mang theo cương chiều, nhàn nhạt khế nói.

Tần Thâm cười cợt nhả một tiếng, cuối cùng lúc Bạch Đồi không kìm được run rẩy, anh lại nói một câu cợt nhả tột độ.

"Muốn cũng không được, mấy ngày nữa cho em."

Trời ạ, Bạch Đồi hít sâu, sau cùng không chịu nổi nữa, thoát khỏi ngực anh, xem như người xa lạ, đi vòng.

Tần Thâm quay người, lập tức nhẹ nhàng kéo cổ áo lông cừu của Bạch Đồi về phía sau, cô liền ngã vào lòng anh, cô ngước mắt, anh cụp mắt, hai người đều cười ra tiếng.

Động tác này, bắt đầu từ lớp Mười một, đến lớp Mười hai kết thúc, chưa từng vắng mặt trong cuộc sống của bọn họ, hôm nay kết hôn, động tác này lại quay về.

Tần Thâm dẫn Bạch Đồi đến nhà hàng Tây ăn cơm, cuối cùng hai người ở trên phố huyền não này, ăn quà vặt bốc hơi nóng, Bạch Đồi trông thấy cái gì cũng muốn ăn, khẩu vị mở rộng, đã ăn cà ri bò, gan ngỗng, mì ý rồi nhưng thấy những thứ này vẫn còn đói.

Vừa về đến nhà, Bạch Đồi đã tê liệt trên ghế sofa, Tần Thâm hừ cười.

"Chạy à..."

Bạch Đờ vô lực nhìn anh, Tần Thâm ngồi xổm xuống, ngồi lên bàn, đặt chân cô lên đùi mình, chậm rãi xoa bóp giúp cô.

Ấn xuống...

Ý tứ liền thay đổi.

Tần Thâm nhìn Bạch Đờ nằm trên ghế sofa, anh đứng lên.

Bạch Đờ cứ như vậy nhìn anh, không phòng bị chút nào mà bị anh đè dưới thân.

Anh mút cổ cô, liếm cắn, cuối cùng giọng khàn khàn, vô cùng đáng thương nói: "Đêm tân hôn, thế mà họ hàng của vợ anh đến thăm."

Người Bạch Đờ vốn đã nhạy cảm, bị anh làm cho dờ khóc dờ cười, cô đẩy anh, giọng cô cũng có chút biến hóa.

"Anh ngồi dậy trước..."

Tần Thâm đè lên cô, dong đưa thân thể cực nóng, ở cổ cô ăn vạ.

"Anh không..."

Bạch Đờ "chậc" một tiếng, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Không ngồi dậy, sao em giúp anh?"

Tần Thâm ngó ra một lát.

Anh chưa ngồi dậy, hai tay chống hai bên người cô, cứ như vậy hô hấp nặng nề nhìn cô, mặt Bạch Đờ đỏ bừng, tay cô đi xuống.

Phòng khách vang lên âm thanh kéo khóa, sau đó bên trên tấm gỗ lim màu đỏ trong phòng phản chiếu cảnh tượng kiều diễm này.

Hết chương 80.

Chương 81

Trong sơn trang ngân hạnh, trên sườn núi, có một căn biệt thự bị tuyết bao phủ, trong sân đều là tuyết trắng xóa, vườn rau cũng bị tuyết che đậy không nhìn thấy.

Trong phòng, ánh đèn màu vàng ấm chiếu vào, rèm cửa sổ phòng khách ở lầu một mở ra, trên quầy bar trong phòng bếp vẫn còn bày hoa quả, còn có một ly nước đường đỏ, trong thùng rác vẫn còn bao bì miếng giữ ấm, trên ban công bên ngoài phòng tắm phơi quần áo lót của người đàn ông, bên cạnh còn có quần lót của nữ sĩ, lại qua phải, là áo lót, còn có đồ ngủ tình nhân.

Lại nhìn sang một chỗ khác, là cầu thang xoắn, uốn lượn đi lên, cửa phòng trên lầu hai không đóng kín, lộ ra một khe hở.

Đi vào trong nhìn, một đôi bích nhân, thân mật nằm vào nhau, bên trong ánh đèn vàng ấm áp chiếu xuống, bọn họ tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Trong mộng, mùa đông.

Tiếng chuông vào học reo lên, Tần Thâm mặc đồng phục màu trắng xanh, cài cúc áo kín mít, cứ như vậy ngồi sau lưng Bạch Đồi, rèm cửa sổ che khuất ánh sáng, nhưng vẫn còn có chút tia nắng thấp thoáng lén lút chạy vào, nhìn gương mặt Tần Thâm.

Trong phòng học tràn ngập mùi thư hương này, Bạch Đồi lật qua lật lại sách giáo khoa, tiếng giấy vang lên, tựa như phối một giai điệu véo von êm tai cho buổi chiều phiêu muộn.

Bên ngoài hành lang tiếng ồn ào của các học sinh vang lên xé trời, gay gắt chói tai.

Cây ngân hạnh ánh vàng rực rỡ, đang là thời điểm đẹp nhất, mọi thứ đều tốt.

"Tần Thâm..." Cô gái ngồi trước mặt cậu, bị quấy rầy không nhịn được nghiêng đầu nhìn cậu chăm chăm, giọng nói lại là nhẹ nhàng, không có một tia uy hiếp nào.

Tần Thâm rút bàn tay trước bàn lại, nhìn cô gái trước mắt, há miệng lộ ra hàm răng trắng bóc, ngây ngô cười một tiếng.

Bạch Đồ bị cái bộ dạng này của cậu chọc cười, vươn tay.

Bỗng dưng ánh mặt trời sáng lên, cửa thủy tinh mở ra một khe hở, gió lạnh lẽo thổi tới, rèm cửa sổ bị nhấc lên một góc, ngay khoảnh khắc này, cô bóp mặt cậu một cái, nhìn cậu cười nhạt, "Đừng nghịch..."

Tần Thâm thu tay lại, gạt đầu trên bàn, nháy cặp mắt hoa đào phóng điện với cô.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, sau khi hết giờ ra chơi bạn học cùng lớp đều đi vào trong, Trần Ôn mắt sắc trông thấy Tần Thâm bán manh (1), cao giọng ồn ào la lớn.

(1) Bán manh: Từ moe tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mang chữ này về. "Bán manh" xuất phát từ cụm "mại manh" (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cố) tỏ vẻ dễ thương.

"Anh Thâm, anh đây là..."

Cậu ta dừng một chút, thấy Tần Thâm đen mặt, nhưng cậu ta cũng không sợ hãi, dù gì cậu ta cũng có át chủ bài.

Cậu ta nói tiếp, "Lão đại trung học Hoa Thành là đang bán manh sao?"

Tần Thâm nhẹ nhàng nhếch môi, phát ra tiếng cười khế, tay ngoắc ngoắc Trần Ôn, "Mày đi qua đây."

Thân thể mập mạp của Trần Ôn nghe vậy nhún nhún vai, quay đầu sử dụng con át chủ bài.

"Chị dâu... chị cũng không quản, đã sắp vào học rồi, còn đánh nhau."

Trái lại Bạch Đồ không lên tiếng, Tần Thâm đã tự mình ngồi yên trước, cậu cong gối ngồi trên ghế.

Trần Ôn thật thà cười ra tiếng.

Bạch Đồ cười nhạt với Tần Thâm, giáo viên mặc áo polo màu trắng, áo bông màu đen, quần jean, đeo giày da, tóc vuốt keo, bóng loáng tỏa sáng.

Đứng trước tấm bảng đen, tóc còn loáng hơn bảng đen mấy mức.

"Các bạn học, buổi sáng tốt lành, hôm nay đã lên lớp Mười hai rồi, mọi người có vui không?"

Câu hỏi này, dưới áp lực của lớp Mười hai, không khỏi cho các bạn cùng lớp lại là một đòn nặng nề.

Năm nay dường như đặc biệt có phần lạnh, khí trời mới tháng chín đã mặc áo len thật dày, bên ngoài khoác áo khoác đồng phục mùa đông, nhìn cả người có vẻ hơi cồng kềnh.

Buổi trưa tan học, các học sinh gào thét chạy trên hành lang, các nam sinh kè vai sát cánh ra khỏi lớp, các nữ sinh tay nắm tay, cười nói vui đùa ầm ĩ, nói đề tài hôm nay, ăn cái gì, cùng... Tần Thâm.

Nữ sinh tuổi dậy thì, đều không tránh khỏi có một bạch mã hoàng tử trong mộng, chàng trong mộng, cao, giàu, đẹp trai, tự cao tự đại, lạnh

lùng, ngạo mạn.

Tần Thâm đều nắm giữ, chỉ là bạch mã tốt đẹp này, đã ăn được một cỏ nhỏ trong lớp.

"Này... Tần Thâm và Bạch Đờ thật sự hẹn hò sao?" Một cô gái nhỏ giọng thầm thì.

"Không biết, rất nhiều người nói hẹn hò, nhưng mỗi lần Tần Thâm bị thầy chủ nhiệm bắt được, cậu ta lại không thừa nhận."

Cái người cao kia tựa như đã khám phá ra đạo lý, "Theo tôi thấy, thật ra chỉ là không muốn để cho Bạch Đờ bị tổn thương, không muốn để các giáo viên tìm Bạch Đờ gây phiền hà."

Thanh âm chậm rãi đi xa, biến mất trong hành lang.

Gió thổi từ bên ngoài vào, Tần Thâm túm lấy tay Bạch Đờ, "Đi thôi, đi ăn cơm."

Bạch Đờ viết xong đáp án cho câu hỏi cuối cùng, thu dọn hộp bút, đứng dậy đi theo cậu.

Vòng qua cái bàn học bị nam sinh đùa nghịch mà làm cho có phần ngoằn ngoèo, lúc sắp đến cửa, Bạch Đờ rút tay ra, "Được rồi, không cần quang minh chính đại như vậy, bị thầy cô nhìn thấy, lại nói mất."

Tần Thâm bĩu môi, có chút không vui.

"Quản thầy ấy, có chuyện gì tởm ghánh mà."

Mặc dù nói thế, nhưng Tần Thâm cũng biết ý nghĩ của Bạch Đờ, phân rõ nặng nhẹ, miễn cưỡng né mình dựa vào cửa, hướng đầu ra ngoài.

Bạch Đờ đứng ở cửa, khó hiểu hỏi: "Làm gì thế?"

Đang yên đang lành giờ trò làm gì...

"Cậu đi trước, tớ đi phía sau cậu."

"À."

Bạch Đờ nhắc chân đi ra ngoài, vẫn không quên dặn dò, "Tần Thâm, nhớ đóng cửa." Người ra khỏi lớp cuối cùng phải đóng cửa lại.

Tần Thâm cười, quay người kéo cô về.

Bạch Đờ không kịp phản ứng, a một tiếng, lập tức trở lại vào trong lớp, "rầm", cửa đóng lại.

Trong phòng học, cửa trước cửa sau đều đóng, trong hành lang yên tĩnh im ắng, rèm cửa cũng được kéo, một chút ánh sáng thấp thoáng đi vào.

Vài đốm sáng lác đác hắt lên chiếc bàn học màu vàng, bức tường trắng cũng bị khung cửa sổ hợp kim nhôm hình chữ điền (田) hắt sáng thành từng dải màu vàng kim.

Bạch Đờ căng thẳng nuốt nước miếng, cô cảm giác, hơi thở Tần Thâm phả vào trên mặt mình, trên trán, trên đầu.

Yên lặng hồi lâu, rốt cuộc cô không nhịn được khẽ hỏi, "Làm gì vậy..."

Tần Thâm cụp mắt, hai tay chống hai bên cô, trong mắt có ý cười trêu ghẹo, "Mới vừa gọi tớ là gì?"

Cậu khuyu gối, cố tình thấp hơn cô một ít, ngược mắt cô căng thẳng, cuối cùng lại không đành lòng gây chuyện với cô, đứng thẳng lên, xoa xoa tóc cô, "Đi thôi, đi thôi."

Bạch Đờ thở phào nhẹ nhõm, thẳng người lên đi theo sau cậu, đi hai bước, nam sinh trước mặt lại dừng lại, có hơi nghiêng đầu, liếc cô từ trên xuống, chậm rãi cong môi, "Lần sau không gọi là A Thâm, tớ sẽ không bỏ qua cho cậu."

Cậu nói xong, ngón trỏ chạm môi dưới của mình, cặp mắt hoa đào nháy mắt một cái, vừa tao bao (2) lại vừa đẹp trai.

(2) 骚包 (tao bao): Từ mang nghĩa xấu, đại khái là thích khoe mẽ, khoeác lác quá mức.

Phút chốc Bạch Đờ đi vào trầm mê, nhưng khi thấy cậu cười đắc ý, lập tức cô liền hoàn hồn.

Dưới nụ cười của cậu, Bạch Đờ mất tự nhiên bỏ qua cậu, cô khế nói: "Đi thôi.."

Tần Thâm đi phía sau cô, kiêu ngạo nói: "Cậu xấu hổ rồi..."

Bạch Đờ lắc đầu.

Tần Thâm hừ cười một tiếng, "Dù gì đi nữa cậu chính là đã xấu hổ, tớ nhận ra."

Cậu nói xong, đến gần sắp chạm vào hai má hồng hồng của cô, Bạch Đờ bước nhanh bỏ đi, giọng điệu có phần mất tự nhiên, "Đi nhanh thôi, tớ rất đói."

Tần Thâm thôi động tác, vuốt ve ngón tay mấy lần rồi đút vào túi quần.

Buổi trưa nhiều người, đứng thành hàng dài, Bạch Đờ không chen vào được, bối rối cau mày, Tần Thâm "chặc" một tiếng, kéo cổ áo cô lên, "Đi thôi, dẫn cậu đi ăn đồ ngon hơn."

Một tiệm trà sữa bên ngoài trường.

Trên chỗ ngồi, Tần Thâm bung trà sữa, Bạch Đờ cặp mắt, cúi đầu hút một hơi, sau đó cười đến mức mặt mày cong cong, "Rất ngon."

Xung quanh một đám nam sinh cà lơ phất phơ đi ngang qua, kẻ vai sát cánh, cách cửa kính cười với họ.

"Anh Thâm, dính nhau vậy, còn dính thân đứt chị dâu."

Bạch Đờ không dám quay qua nhìn bọn họ, Tần Thâm ném ánh mắt sang, đám người cười to, lập tức giải tán.

"Đi nào, đoán chừng cơm đã làm xong rồi." Hai người chọn cơm xong, mới đi đến đây mua một ly trà sữa.

Cậu đứng dậy, tay vẫn còn bung ly trà sữa của cô, Bạch Đờ vươn tay muốn lấy.

Tần Thâm đùa cô, giơ cao, một tay phủ lên trên đầu cô, đẩy cô lên phía trước, đúng lúc này trà sữa xuất hiện trước mặt Bạch Đờ, ống hút đối diện miệng cô.

Bạch Đờ cứ như vậy uống.

Đôi môi hồng nhạt non mềm dính trà sữa, Bạch Đờ nhai trân châu trong miệng, từ từ nhắm nuốt.

Tần Thâm liếc một cái, yết hầu lên xuống, bỏ trà sữa chưa uống xong vào thùng rác, Bạch Đờ mở to hai mắt nhìn, lông mi đen dài hơi cong giật giật, giống như đang lên án cậu.

Tay Tần Thâm che miệng, vừa rồi cậu sợ lại uống tiếp sẽ xảy ra chuyện, đây lại là ở bên ngoài trường, nếu như mình sơ ý một chút đề cô lên tường hôn sẽ không tốt, cậu cũng không thể giờ trò lưu manh.

Thế nên...

"Được rồi được rồi, dẫn cậu đi ăn cơm trước." Tần Thâm lấy điện thoại ra, hình nền là ảnh Bạch Đờ, cậu chỉ chỉ thời gian bên trên, "Đã một giờ rồi." Cậu cất điện thoại vào trong túi, bẻ ngón tay tính giúp cô: "Chờ chút nữa cậu nghỉ trưa nửa tiếng, ăn cơm nửa tiếng, ôn tập nửa tiếng, đi thôi..."

Bạch Đờ nhìn trà sữa trong thùng rác không thôi, đồng thời rất nhiều học sinh chung quanh nhìn về phía này, cũng đang thảo luận Tần Thâm và Bạch Đờ.

Tần Thâm tiến lên, dắt lấy tay cô, giọng nói non nớt lại dịu dàng dỗ dành.

"Tan học mua nữa, đi thôi... trễ nữa, cậu lại không có thời gian nghỉ ngơi, buổi chiều lại buồn ngủ..." Buồn ngủ lại muốn giận tở, trách cậu quấy rầy cô, tiếp theo là cả chiều không để ý đến cậu.

Bạch Đờ bị vẻ mặt thay đổi khôn lường này của cậu chọc cười, khi thì nhíu mày, khi thì gãi gãi đầu.

"Được được được, đi thôi."

Tần Thâm thấy chuyện trà sữa cứ lừa gạt như vậy đi qua trót lọt, cậu cười hì hì đi lên trước, vai sóng vai cùng Bạch Đờ.

Bạch Đờ đảo mắt, tại sao lúc nào Tần Thâm bước đi cũng không tốt, hờ ra là phải đụng vào vai cô, mỗi lần đều làm cô lão đảo.

Tần Thâm cụp mắt, ngây ngốc mà cười cười, đây là tháng thứ mười bốn họ bên nhau, cậu không tìm được vui vẻ trong lòng, lại nhẹ nhàng đụng vào cô.

Bạch Đờ đứng vững, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"..."

Hết chương 81.

Chương 82

Trong hành lang truyền đến mùi thơm của thức ăn, Bạch Đờ đeo cặp sách lão đảo chạy nhanh lên lầu, cô vượt qua cửa nhà mình, chạy lên sân thượng, hai tay để lên trên tường rào, lúc trông thấy chàng trai kia, cô cười vẫy tay.

Tần Thâm đứng ở đầu ngõ, đeo cặp một bên vai, thấy cô bé kia vẫy tay với mình, cậu cười vui vẻ, tay đặt lên môi mình, cho cô một nụ hôn gió.

Hai người xác định tín hiệu, cô khoát khoát tay, quay người chạy xuống, cắm chìa khóa vào chốt cửa, xoay tròn, mùi đồ ăn bên trong càng nồng đậm, cô thò đầu vào, lớn tiếng gọi: "Mẹ, con về rồi."

Người phụ nữ trong phòng bếp đang xào thịt gà, nghe vậy, nghiêng đầu ló ra, nhìn Bạch Đờ ở cửa, cười nói: "Rửa tay, chuẩn bị ăn cơm."

Bạch Đờ tuân lệnh, cởi giày thể thao mang dép lê vào, để cặp lên bàn, móc bên trong ra hai lốc sữa, Tần Thâm đã nói, mỗi đêm phải uống một hộp, cô cẩn thận cất kỹ nó.

Bạch An Chi đứng bên cửa, thấy bộ dạng cô lén lén lút lút, không nhận được nói: "Ai mua?"

Ngay lúc Bạch Đờ đang tìm nơi cất sữa, nghe vậy, tay dừng lại một chút, ấp úng nói: "Thì... nhà trường phát ạ."

Bạch An Chi giống như công nhận gật đầu, "Vậy trường học của các con rất tốt, chưa từng đứt đoạn bao giờ."

Mặt Bạch Đờ đột nhiên đỏ lên một mảng, nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, mẹ, bắt đầu từ tuần sau trường tụi con lớp Mười hai sẽ phải ngủ lại."

Cô đứng dậy, lấy thư phụ huynh trong cặp ra.

Bạch An Chi xem lướt qua, cầm lấy bút Bạch Đờ đưa, ký tên của mình vào chỗ chữ ký của phụ huynh.

Mùa thu chính thức đã đến, Bạch Đờ vào ký túc xá của nữ sinh, Tần Thâm vào ký túc xá của nam sinh.

"Vây tớ đi vào trước nhé, muộn lắm rồi." Hết giờ tự học buổi tối, Tần Thâm chậm rãi dắt Bạch Đờ tản bộ một vòng trong rừng cây nhỏ tối om, cuối cùng dưới ánh mắt không nỡ của Tần Thâm, đã đến bên dưới ký túc xá.

Tần Thâm "hừ" một tiếng, "Đây mới ngày đầu tiên, tớ vui vẻ, cậu cũng không đi với tớ thêm chút."

Bạch Đờ nhìn xung quanh, lác đác không có mấy người, cô vươn tay, néo mặt cậu, "Còn tụi thân nữa, nhanh đi đi, nếu không về quản lý ký túc xá sẽ đóng cửa đó."

Tần Thâm tụi thân cắn cắn má, cụp mắt không nhìn cô.

Bạch Đờ nhìn ánh mắt như có như không xung quanh, nóng nảy giậm chân, "Tần Thâm..."

Tần Thâm nghe thấy nóng nảy trong giọng nói của cô, cậu không dám chọc cô tức giận, yếu ớt nói: "Được thôi, vậy sáng mai tớ tới đón cậu..."

Bạch Đờ thấy anh chịu buông, gật đầu, "Được."

Bạch Đờ quay về ký túc xá, dưới ánh mắt cười nhạo của mấy cô gái ném tới, cô cười cười, Lý Thần Tinh lập tức đứng ra, tìm đề tài tán

gấu mà mấy nữ sinh thích, dời lực chú ý của các cô ấy đi.

Một chân Bạch Đờ bước đến ban công ký túc xá, chân còn lại vẫn còn đặt bên trong, nghe vậy quay đầu như ong mày với Lý Thần Tinh, còn cách khoảng không cho cô ấy một nụ hôn gió.

Lý Thần Tinh xua xua tay, "Đi đi..."

Bạch Đờ cười hì hì, đi ra ban công, cô nhìn xuống, chỉ thấy Tần Thâm vẫn còn đứng ở đấy, tay đút túi, ngẩng đầu lên, dường như đã nhìn thấy cô.

Bạch Đờ thấy nụ cười xán lạn của anh.

Cuối cùng sau khi hai người cách khoảng không mà nhìn nhau 10 phút, Tần Thâm bị ánh sáng đèn pin của thầy quản sinh chiếu vào, kèm theo tiếng của quản sinh Trâu, "Này... em kia." Thầy ấy quơ quơ đèn pin trong tay, Tần Thâm híp mắt lại.

"Ai vậy, đêm hôm khuya khoắt không về ký túc xá, ở đây làm thần giữ cửa hả." Giọng quản sinh Trâu trung khí mười phần vang lên, Tần Thâm dùng tay ra dấu với Bạch Đờ đang căng thẳng trên ban công, nhanh như chớp đi vào rừng cây nhỏ trong ký túc của nữ sinh.

Quản sinh Trâu chạy được một nửa, trông thấy học sinh nhanh nhẹn như khi kia, ông hung hăng giậm chân.

"Đừng để tôi tìm được em!" Ông phẫn nộ mà nói.

Bạch Đờ ở ban công nghe rõ rõ rành rành, cô bật cười một tiếng, tai quản sinh Trâu rất thính, lập tức nhìn về phía Bạch Đờ, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Bạch Đờ ngồi xổm xuống.

"Phù..." Bạch Đờ nhắm mắt lại, thờ ra.

"Tạm biệt với cái người dính người tui thân đệ nhất thiên hạ nhà cậu rồi à?" Lý Thần Tinh dựa vào cửa ký túc xá, cười nhạt hỏi.

Bạch Đờ đứng lên, hiển nhiên biết nguồn gốc biệt hiệu trêu ghẹo này của cô ấy.

Nguyên nhân là vì lúc nghỉ hè, Lý Thần Tinh tới cô chơi mấy lần, mỗi lần chơi đều rất khuya, một lần về nhà, đã trông thấy Tần Thâm đen mặt đứng ở đầu ngõ, thấy cô lập tức tủi thân nhíu mày.

Ngay trước mặt Lý Thần Tinh, Tần Thâm cũng không cần thể diện, trực tiếp lên án.

"Cậu đã ra ngoài với cậu ấy mấy ngày, nào có không công bằng chút nào như vậy chứ." Cậu dứt khoát nghiêng đầu, không nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ sững sờ tại chỗ, ngăn người mắt nhìn Lý Thần Tinh, vẻ mặt Lý Thần Tinh khó tả, lần đầu tiên cô ấy thấy Tần Thâm thế này, nam sinh làm nũng... hơn nữa còn là bá vương nổi danh trong trung học Hoa Thành, không ngờ... trước mặt Bạch Đờ lại là như vậy.

Vị chua càng ngày càng nồng nặc, Lý Thần Tinh ngửi ngửi, mở miệng hóa giải "mâu thuẫn" giữa hai người bọn họ.

"Tần Thâm... tôi và Bạch Đờ..."

Tần Thâm không đợi cô ấy nói xong, quay đầu nhàn nhạt liếc qua Lý Thần Tinh.

Lý Thần Tinh im lặng, nhìn dáng vẻ ăn giấm và giận dỗi của Tần Thâm, cô ấy cảm giác giống như thấy trò gì đặc biệt.

Bạch Đờ "chậc" một tiếng, nói với Tần Thâm: "Ánh mắt gì đấy."

Tần Thâm không chờ đến khi Bạch Đờ nói lời mềm mỏng, trái lại chờ đến lúc chất vấn, cậu càng tủi thân, cắn môi, sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm: "Vậy cậu cũng không xem thử, cậu không ở cạnh tớ bao nhiêu ngày rồi."

Bạch Đờ đỡ trán, cũng chỉ mới 4 ngày. Tại sao...

Được rồi được rồi, Bạch Đờ cũng không nhiều lời, đơn giản một câu, "Vây mai tớ với cậu đi thư viện nhé."

Tần Thâm lằm bằm, "Bỏ đi... ai mà thèm."

Bạch Đờ thản nhiên "ờ" lên, Tần Thâm nhanh chóng đi đến trước mặt cô, nghiêm túc nói: "Đã nói rồi nhé, cậu không được phép đổi ý."

Bạch Đờ nén cười, liếc mắt khinh thường, Tần Thâm nắm lấy tay cô, ảm ức nói: "Đã mấy ngày rồi cậu không ở bên tớ, tớ đã ở đầu ngõ chờ cậu lâu lắm rồi..."

Bạch Đờ thờ dãi, nắm chặt tay cậu, mềm giọng nói: "Biết rồi..."

"Mới vừa quần lầy, bị tớ bảo đi về." Bạch Đờ lấy lại tinh thần, cười nhạt nói.

Lý Thần Tinh tấm tấ hai tiếng, bộ dạng giả vờ nổi da gà, rụt rụt, hai tay xoa lầy cánh tay, "Thật dính người..."

Bạch Đờ khẽ cười, Lý Thần Tinh xuýt xoa, sao cô ấy nhìn thấy, trong mắt của cô... cảm giác hạnh phúc?

Có độc, hai người đều có độc.

Mùa thu, ban công có phần rét lạnh, Bạch Đờ rửa mặt súc miệng xong, bưng thau nước rửa mặt đi đến bồn rửa tay ở ban công, giặt sạch sẽ toàn bộ đồng phục.

Buổi chiều hôm nay Bạch An Chi vội vàng đi làm, công ty không cho nghỉ, bà đưa cho cô 200 đồng mua đồ dùng sinh hoạt, nhưng Bạch Đờ sờ sờ túi, 200 đồng ấy vẫn còn, hôm nay ra ngoài cùng Tần Thâm, sửa tắm dầu gội đầu... vân vân, tất cả đồ dùng sinh hoạt đều là cậu mua, hơn nữa còn đặc biệt hỏi người bán hàng, có loại dành cho cặp đôi không, một vài thứ nếu như không có thì sẽ chọn màu.

Cô ngồi xuống, gỡ cái túi ra, bên trong còn có hai lốc sữa bò.

Cái túi phát ra tiếng sột soạt, cô vừa nhìn, bên trên còn có một hàng chữ. Cô cầm lên xem, một hàng chữ ngay ngắn: Nhớ uống, một lốc là của cậu, tuần sau lại mua nữa, không được ý đồ lười biếng không uống, tứ trăm phần trăm có thể biết!

Lốc còn lại cậu chia cho bạn cùng phòng (cái này là tứ bảo Trần Ôn đi mua).

Cô cười nhạt, cất kĩ tờ giấy, cuối cùng lấy cái móc ra, phơi quần áo đã giặt xong lên.

Người này thật là, sợ bạn cùng phòng bắt nạt cô, nên còn mua sữa uống cùng, lại sợ cô không vui, còn cố tình bảo Trần Ôn đi mua.

Bạch Đờ đi vào ký túc xá, chia sữa cho từng người, cười nói: "Tần Thâm mời các cậu uống..."

Mấy cô gái vốn vì Tần Thâm, không dám nói chuyện với cô thế nào, đành phải khẽ trêu đùa một chút, nhưng giờ phút này thấy Bạch Đờ còn cố tình chia sữa cho các cô ấy, đúng là khiến bọn họ có phần thụ sủng nhược kinh.

Hơn nữa... đây còn là của Tần Thâm danh tiếng lừng lẫy.

Bọn họ lại nghi hoặc hỏi: "Thật sự cho bọn tứ uống?"

Bạch Đờ nghe rằng, "Phải, xin các vị tiểu chủ hãy nể mặt, Tần Thâm nhà tứ mời các vị."

Đám người bật cười, đều thích cái miệng ngọt của Bạch Đờ.

Một cô gái ngồi trên giường, yếu ớt hỏi một câu: "Nói như vậy, cậu và Tần Thâm đích thực ở bên nhau?"

Ánh mắt của đám người như nhìn thiếu năng mà nhìn cô ta, nhưng mà hình như... hai người bọn họ thật sự chưa từng thừa nhận chuyện họ ở bên nhau.

Ánh mắt đám người lại nhìn về phía Bạch Đồi, trong đầu Bạch Đồi đều là Tần Thâm, nhớ tới bộ dạng dính người của cậu, cô cười nhạt, thản nhiên gật đầu.

"Đúng vậy, ở bên nhau."

Bên nhau 10 tháng...

Hết chương 82.

Chương 83

+

Hết giờ học, đám người chơi đùa trên hành lang, mà cái người trước đây điên cuồng nhất, lúc này... đang làm nũng trong lớp học.

"A Đồ..." Tần Thâm làm nũng.

Bạch Đồ bất đắc dĩ gật đầu, "Được thôi, nhưng cậu không được phép lớn tiếng ồn ào, rõ chưa?"

Tần Thâm lập tức đứng thẳng, mãnh liệt gật đầu.

Bạch Đồ bất đắc dĩ đi tới cửa, đến lúc Bạch Đồ được giáo viên gọi đi sửa bài tập, tương truyền 13 lớp Mười hai đều cử hai người đi sửa bài tập trong văn phòng, giáo viên bảo cô tự chọn một người, sau giờ học, cô còn chưa mở miệng, Tần Thâm đã tiến lên, luôn luôn làm nũng, Bạch Đồ vô lực ngăn cản, liền đáp ứng.

Trong văn phòng, bây giờ đã có 24 học sinh, hai người một tổ, ngồi ở văn phòng bên cạnh, tay cầm bút đỏ, cúi đầu chấm bài tập.

Tần Thâm tùy tiện đẩy cửa ra, Bạch Đồ liếc cậu một cái, Tần Thâm lập tức đứng thẳng, né người để Bạch Đồ đi vào.

Bạch Đồ mím môi nở nụ cười, khoảnh khắc hai người đi vào trong, toàn bộ người trong văn phòng ngẩng đầu lên.

Vừa thấy là Tần Thâm mỗi người cũng đều vui đầu làm việc, dù sao... bọn họ sợ Tần Thâm không vui, tìm bọn họ gây sự.

Ai bảo uy danh Tần Thâm truyền xa, trường trung học không ai không sợ cậu ta.

Cũng không hẳn, nghe đồn rằng, hình như cậu ta đang theo đuổi Bạch Đờ, nói như vậy là... Bạch Đờ không sợ cậu ta.

Tần Thâm chân chó kéo ghế ra, bặm môi, cười mời Bạch Đờ ngồi vào.

Bạch Đờ liếc cậu một cái, chớp chớp mắt với cậu, ngồi xuống.

Hai người bắt đầu im ắng chấm bài tập, bài tập của Tần Thâm dần dần nâng cao, gặp đề bài không hiểu cũng phải hỏi Bạch Đờ.

Bạch Đờ dời mắt, khẽ giải thích giúp cậu.

Tần Thâm nghe đã hiểu, nháy mắt với cô, Bạch Đờ cười nhạt, quay người lại chấm bài tập, không lâu lắm, Tần Thâm lại tìm một đề bài, nhẹ giọng hỏi.

Bạch Đờ liếc mắt nhìn, lại giúp cậu giải thích, Tần Thâm hiểu ra vấn đề "ò" một tiếng, cuối cùng cười cười khen ngợi: "A Đờ của tớ giỏi quá."

Bạch Đờ nhăn mũi, nhăn mặt, sau cùng cười cười.

Mới vừa chuẩn bị chấm tiếp, không ngờ một giây sau, Tần Thâm lại nói, cậu lại cầm một đề bài hỏi mình, Bạch Đờ nhìn kỹ một chút, đề bài ấy là bài thứ nhất, vừa nãy cô đã nói rồi.

"Đáp án câu này hình như là 2." Bạch Đờ nói.

Cô nói xong, ngay tức khắc Tần Thâm vô thức phủ nhận, "Không, đáp án là 3."

Cậu nói xong, lập tức trợn mắt mím môi.

Cậu... không cẩn thận đã mắc bẫy của cô rồi.

Bạch Đờ híp mắt, cực kì phẫn nộ lại bận tâm những người khác ở đây, không thể không hạ giọng xuống.

"Tần! Thâm!"

Tần Thâm mím môi, yết hầu căng thẳng lên xuống.

Vừa rồi cậu không nên nói ra đáp án theo bản năng.

Bạch Đờ lờm cậu một cái, đã biết rõ đáp án, còn cố tình đi quấy rầy mình, cô thật sự muốn cầm quyển vở trên bàn đánh cậu.

Bạch Đờ lại ném ánh mắt sang, Tần Thâm ầm ức nhịu mày, "Tớ..." chỉ là tớ muốn nói chuyện với cậu thôi...

"Ngậm miệng." Bạch Đờ cúi đầu, khế quát.

Trong văn phòng, giáo viên đều không ở đây, lúc này các học sinh chấm bài tập đều nheo mắt nhìn về phía hai người họ bên kia, lại có chút lo lắng cho Bạch Đờ, tính khí hung bạo của Tần Thâm... không biết có mắng cô không.

Nhưng mà, hình ảnh kế tiếp, khiến bọn họ sững sốt một lát rồi tất cả đều bật cười khúc khích.

Chỉ thấy sau khi Tần Thâm bị Bạch Đờ mắng, vẻ mặt ầm ức quay đầu lại chấm bài tập, trong miệng yếu ớt mà nói: "Được thôi... vậy... vậy cậu đừng tức giận, được không."

Bạch Đờ nhàn nhạt "ừ" một tiếng, đám người cười phì... hình ảnh có phần không đúng, quá... quá đáng yêu!

Tần Thâm thờ ơ liếc nhìn, đám người im lặng, mắt các nữ sinh đỏ lên cúi đầu xuống, Tần Thâm... đẹp trai quá..

Bạch Đờ lảng lạng liếc qua, Tần Thâm cúi đầu, giả vờ (nghiêm túc) chấm bài tập.

Cuối tuần lặng yên mà tới, ban đêm.

Tần Thâm nằm lấy điện thoại bàn, nằm trên giường, vẻ mặt hài lòng.

Mà Bạch Đờ cũng như thế, nằm trên giường, trong tay cầm điện thoại của Tần Thâm, hai người cứ câu đờc câu không nói chuyện phiếm.

"A Đờ... nghỉ hè lớp Mười hai tới sẽ đi học nấu ăn, cậu cảm thấy thế nào?" Tần Thâm gãi gãi tai, khế hỏi.

Bạch Đờ nghi hoặc, "Tại sao?"

Tần Thâm úp úp mở mở, "Chặc... cậu cứ nói xem sao."

Bạch Đờ nở nụ cười, trong nụ cười tựa như có phần trêu đùa, Tần Thâm bật người dậy, "Cậu coi thường tới đúng không?"

Bạch Đờ vội an ủi, "Không có, không có, làm sao lại thế, chỉ là muốn nói không nên xao nhãng việc học."

Tần Thâm lại nằm xuống, "Tất nhiên sẽ không rồi, đến lúc đó cho cậu một sự ngạc nhiên."

Không biết đã đến mấy giờ đêm, hôm sau lúc Bạch Đờ tỉnh dậy, điện thoại bên kia vẫn chưa cúp, cô có thể nghe thấy hơi thở của cậu, nghĩ đến cảnh tượng, cô đã cảm thấy đỏ mặt.

Cô rón rén đi xuống giường, khoảnh khắc khi chân chạm đất, cái lạnh làm cô tỉnh táo, thật là, cô cẩn thận như thế làm gì, cậu cũng không phải thật sự ở bên cạnh cô.

Chiều Chủ nhật sẽ phải đến trường học đúng giờ, vì thức đêm tán gẫu với Tần Thâm mà Bạch Đờ mơ mơ màng màng, tự học buổi tối xong đã chạy về, Tần Thâm níu lấy cô, phàn nàn, "Cậu đi đâu thế?"

Bạch Đờ chỉ chỉ mắt gấu trúc của mình, Tần Thâm nhìn một lúc, nghiêm túc nói: "Không sao, tớ cảm thấy rất đẹp, và lại.." Cậu dừng một chút, tự luyến nói tiếp, "Tớ cũng sẽ không chê cậu."

Bạch Đờ đẩy tay cậu ra, "Tớ muốn quay về ngủ, buồn ngủ quá."

Tần Thâm không dám cản, buộc lòng phải đưa cô về ký túc xá, cuối cùng lúc Bạch Đờ chuẩn bị đi, cậu đã kéo cô qua, hai người đi đến rừng cây nhỏ.

Tần Thâm ôm cô trong ngực, mắt tự nhiên ho khan một tiếng, chỉ chỉ môi mình, có phần xấu hổ nói, "A Đờ... hình như cậu quên gì đó rồi."

Bạch Đờ buồn ngủ hết nấc, lại bị bộ dạng đùa giỡn này của cậu, cái gì cũng không nghĩ, nhón chân lên liền hôn.

Nụ hôn này ngắn ngủi, giây lát biến mất, thậm chí Tần Thâm chưa kịp hoàn hồn, Bạch Đờ đã biến mất dạng..

Bạch Đờ đi được một nửa, quay lại nhìn, Tần Thâm vẫn che lấy môi mình, ngây ngốc đứng ở đó.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, quay người trở về ký túc xá, sau khi tắm xong, ngược lại đã tỉnh táo.

Cô nằm lên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, hình như ngoài cửa sổ mưa phèn, cô xoay người xuống giường, đi đến ban công xem, không thấy bóng dáng Tần Thâm, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may cậu ta không ngốc như vậy, còn ở chỗ này.

Nhưng cô không biết, khoảnh khắc cô xoay người lại, Tần Thâm từ phía sau cây đại thụ ló đầu ra, cười không nén được, trong cặp mắt hoa đào đều là ý cười và ngượng ngùng.

Mưa rơi xuống ào ào, Bạch Đờ càng không ngủ được, trong đầu toàn là nụ hôn vừa nãy.

Thật ra ở bên nhau một năm, nhưng nói đến hôn cũng chỉ mấy lần, sau mỗi lần đó hai người đều đỏ mặt, hơn nữa, lần này còn là cô tự mình hôn lên, Bạch Đồ che mặt, mím môi lật người, mặt ửng hồng.

Ngày hôm sau như hẹn ngủ gà ngủ gật, lần đầu tiên Bạch Đồ ngủ suốt một tiết trên lớp, sau khi hết giờ tảo đọc, cô bị tiếng chuông đánh thức, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách, cô mở cửa sổ ra, định để gió làm tỉnh táo mình chút, lúc vươn tay ra ngoài, tiếng chập hình của điện thoại vang lên.

Người trong lớp sau tiết tảo đọc đều đã không còn, chạy đi ăn sáng, cô nghiêng đầu, trông thấy Tần Thâm ngồi tại chỗ, cầm điện thoại chập mình, trên mặt còn thỉnh thoảng như sóng mây, chớp mắt, cô sốt ruột tiến lên, muốn anh xóa tấm hình này.

Khi cô sắp đến Tần Thâm lập tức lách mình đi tới chỗ khác, hai người ở ngay trong phòng học này, cậu đuổi tới chạy, Tần Thâm đùa cô, giờ điện thoại lên cao, chính là muốn để cô không với tới, Bạch Đồ sốt ruột, trong hành lang đã truyền đến tiếng bước chân, cô dùng sức, đạp phải giày thể thao của Tần Thâm, adidas màu trắng bị in dấu chân lên.

Bạch Đồ từng nghe, giày của cậu phải mấy nghìn, cô căng thẳng nuốt nước miếng, cậu sẽ không bảo mình bồi thường chứ...

Đương nhiên Tần Thâm không biết suy nghĩ của cô, nếu biết chỉ có thể thưởng cho cô một cái cốc đầu, để suốt ngày cô đều nghĩ lung tung.

Lúc này, hai người im lặng một lúc, Tần Thâm nhìn bộ dạng ngẩn người ra của Bạch Đồ, thừa lúc cô không chú ý, cúi người, đôi môi khẽ lướt qua gương mặt cô, giống như một cơn gió ấm áp thổi qua tim.

Tiếng bước chân trên hành lang càng lúc càng gần, hầu như còn có thể nghe thấy tiếng cười của các nam sinh, Bạch Đồ vẫn còn thất

thần, Tần Thâm cong môi nở nụ cười, quay người Bạch Đờ đưa lưng về phía cửa sổ, cậu thì đứng phía sau cô, che cô lại.

Bạch Đờ hậu tri hậu giác (1) hoàn hồn, phút chốc lại che mặt, ôi... cuộc sống chàng chàng thiếp thiếp này, không phải hôn trộm thì là chủ động hôn, đây muốn cô đối mặt với Tần Thâm thế nào.

(1) Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra.

Hai người lại đều thích xấu hổ, lại thỉnh thoảng hôn hôn...

Thật là...

Hết chương 83.

Chương 84

+

Học kỳ 2 lớp Mười hai áp lực học tập lớn không tưởng, Bạch Đờ hầu như không ăn không uống, chỉ ngập vào trong học tập.

Tần Thâm tìm cách để cô thoải mái chút, vì thế hai người đã hẹn cuối tuần ra ngoài một chuyến, Bạch Đờ đã nói với Bạch An Chi, Bạch An Chi cũng đồng ý cho cô ra ngoài, nhưng bà không biết đối phương là Tần Thâm, giống như Bạch Đờ không biết Tần Thâm muốn đưa cô đi đâu, ngồi trên xe cậu cũng còn thần thần bí bí, khiến cho người ta không nghĩ ra.

Tần Thâm có chút sốt sắng, nhưng vừa thấy Bạch Đờ, cậu lại lập tức trở nên bình thản, hai người già trong nhà ầm ĩ kịch liệt, la hét muốn đích thân đến trường học, Tần Thâm vẫn cảm thấy cần đánh đòn phủ đầu, dẫn cô tới.

Xuống xe, đi qua một con đường nhựa.

Bạch Đờ nhìn trái nhìn phải đều không quen thuộc con đường này, cô nghiêng đầu, khẽ hỏi Tần Thâm bên cạnh, "Đây là đâu?"

Tần Thâm vụng về nói sang chuyện khác, "A Đờ, cậu xem nơi đó kìa."

Bạch Đờ nhìn sang, chỉ là một đám hoa dại, cô nghiêng đầu, vẻ mặt "cậu nghiêm túc sao?" nhìn Tần Thâm.

Tần Thâm ờm vài tiếng, "A Thâm, rốt cuộc cậu đưa tớ đi đâu?" Bạch Đờ nhú mày, nghi hoặc hỏi.

Tần Thâm vẫn không trả lời, đẩy lưng cô về phía trước, Bạch Đờ bị cái hành động trẻ con này của cậu chọc cười, bất đắc dĩ đi theo cậu, cũng không hỏi nữa.

Đi đến đường nhựa, sau đó dừng lại trước một cái sân nhỏ tương đối cũ, đinh đinh đing, chuông cửa vang lên.

Hầu như cũng trong lúc đó, cửa đã bị mở ra, Bạch Đờ nhìn hai người già, mặc áo tay dài hơi mỏng, tóc nửa trắng nửa đen, thoạt nhìn cũng là đã có tuổi, hai người già ôn hòa nhìn chằm chằm Bạch Đờ, cuối cùng Bạch Đờ lúng túng khóe miệng giật giật, "À... Chào bác trai, bác gái."

Hai người già cười nói, "Gọi bác trai bác gái cái gì, lạ lắm như vậy..."

Bạch Đờ nghe vậy ngẩn người, quay đầu liếc mắt nhìn Tần Thâm, người nọ nhãn quan tị tị quan tâm (1), chính là không nhìn cô, sau đó hai người già nói với Tần Thâm, "Dẫn cô bé vào đây ngồi, ông lấy kẹo cho cháu."

(1) Nhãn quan tị, tị quan tâm (眼观鼻, 鼻观心): 1. Cúi đầu (vì xấu hổ, hổ thẹn) | 2. Tập trung tinh thần; chăm chú.

Tần Thâm thuận thế dắt Bạch Đờ đi vào, Bạch Đờ lại sửng sờ, ông... Ông?

Cô đột nhiên trừng to mắt, quay đầu nhìn Tần Thâm, kéo kéo cái tay anh nắm cô, hạ giọng hỏi, "Đây là ông nội của cậu?"

Tần Thâm gật đầu, "Phải, ông nội của chúng ta."

Bạch Đờ nghiến răng, lúc này còn đùa, cô nghiêm túc hỏi lần nữa, "Thật sự là ông cậu?"

Tần Thâm dứt khoát gật đầu, "Đúng vậy, ông ấy muốn tớ dẫn cậu đến nhà chơi một chút."

Bạch Đờ căng thẳng liên tục nuốt nước miếng, đôi tay có hơi run rẩy, cái này...

Sao đột nhiên như vậy, cô nhìn cái người "thủ phạm" vẫn còn cười đứng bên cạnh cô, cô nguýt cậu một cái, Tần Thâm nhướn mày, cũng không để tâm.

Bạch Đờ liên tiếp ném ánh mắt sang cho cậu, ông bà nội phía trước dắt tay nhau đỡ đối phương, chậm rãi đi vào nhà.

Tần Thâm cười trộm vài tiếng, Bạch Đờ xấu hổ vẫn lờm cậu như cũ, cậu đi lên trước, đứng sau lưng Bạch Đờ, liếc thấy ông bà nội đã đi vào trong rồi, cậu ôm lấy cô từ phía sau, khẽ nói bên tai cô, "Trước sau gì cậu cũng sẽ gả sang đây, cậu còn xấu hổ cái gì?"

Ứng đo vốn biến mất đi một chút, giờ phút này lập tức lại dâng lên, cậu...

Bạch Đờ không để ý tới cậu, đã đi về phía trước, Tần Thâm ở phía sau, nhanh chân bước theo.

Vào phòng, ông bà nội cầm rất nhiều bánh kẹo đặt trên bàn trà, xem Bạch Đờ và Tần Thâm như trẻ con, luôn luôn thúc giục hai người bọn họ ăn kẹo.

Trong tay Bạch Đờ bị nhét đầy bánh kẹo, cô thoáng nhìn qua Tần Thâm, vẫn đầy một đống.

Vì không phụ lòng tâm ý của hai người họ, cứ thế toàn bộ kẹo đều ăn vào, Tần Thâm đi nhà vệ sinh xong quay về, thấy trong thùng rác đầy giấy gói kẹo, cậu nhìn sang, quả nhiên, một nắm bánh kẹo trong tay Bạch Đờ vừa nãy bây giờ tất cả đều không còn, mà đúng lúc bà nội cũng nhìn thấy, lại nhanh chóng đi lên, bốc lấy một nắm kẹo nhét vào tay Bạch Đờ.

"Ăn, đừng sợ, trong phòng vẫn còn."

Bạch Đờ nuốt nốt viên kẹo cuối cùng trong miệng, ngọt lịm, cô háng giọng một cái, "Cảm ơn bà."

Bà nội lại là đưa một nắm kẹo qua, híp mắt cười.

Bà nội quay người đi, Tần Thâm tiến lên, lấy đi toàn bộ kẹo trong tay cô, "Đừng ăn nữa."

Bạch Đờ cũng thực sự không ăn được nữa, vừa định gật đầu, bà nội đã đi tới, "Trong nhà vẫn còn, cháu làm gì thế?"

Tần Thâm lờ mờ "ờ" một tiếng, bà nội vỗ lên trên cánh tay cậu, Tần Thâm không kịp phản ứng, bà nội đã dùng nửa đĩa phượng nửa phổ thông nói cậu, "Cướp kẹo của con bé làm gì, con bé thích ăn, cháu không biết chiều người."

Tần Thâm phì cười, cậu gật đầu, không thể ằm ỉ với bà nội, không hiểu rõ, câu này vẫn là ông nội nói với cậu.

Tần Thâm trả kẹo trong tay về lại cho Bạch Đờ, cuối cùng bà nội công nhận gật đầu, lập tức xoay người, Tần Thâm cong môi, cúi người ở trước mặt cô, nói thầm, "Bà nội tưởng tớ cướp kẹo của cậu, cậu cất trước đi, chờ sau khi trở về để tớ ăn."

Bạch Đờ khẽ nói được.

Không chỉ ăn kẹo, kể cả ăn cơm cũng giống vậy.

Bạch Đờ miễn cưỡng ăn vào ba bát, bình thường cô ăn nhiều nhất cũng chỉ hai bát, hơn nữa bà nội còn gấp thêm đồ ăn vào trong chén cô, món mặn cũng chiếm một nửa, Bạch Đờ ăn miếng cuối cùng vô lực nhìn Tần Thâm, cầu cứu cậu.

Tần Thâm cong môi cười một tiếng, gấp lấy thức ăn trong bát của cô, hai người đồng tâm hiệp lực ăn.

Bà nội vốn định ngăn cản, nhưng vừa nghĩ, người trẻ tuổi đều cần phải ngọt ngào như vậy, mới duy trì tình cảm, bà lại thu tay, Bạch Đồ thở phào nhẹ nhõm.

Bánh kẹo có thể cất giấu, cơm và đồ ăn không thể giấu được.

Bốn người ở trong sân, ghé và bàn thoả mái, gió ấm áp thổi qua, thổi trong lòng người dễ chịu, trước khi Tần Thâm đi, bà nội bắt lấy tay cậu, lại bỏ một nắm bánh kẹo cho Tần Thâm, "Mang về, làm cho con bé tức giận, nhận lỗi với con bé."

Tần Thâm cho rằng phần kẹo này nhất định phải nhận, cậu đáp tiếng "ạ".

Trên đường về, Tần Thâm nắm tay Bạch Đồ, "Bà nội bảo tuần sau cậu lại đến." Tần Thâm nói, "Sau này cũng thường tới."

Bạch Đồ ừ một tiếng, "Được."

Trong miệng hai người đều nhai bánh kẹo, hương vị ngọt ngào tản ra trong cổ họng.

Lúc sắp đến đầu ngõ, Tần Thâm âm thầm dắt Bạch Đồ đi sang chỗ khác, xung quanh im ắng yên tĩnh, cũng không có người.

Tần Thâm chống tay hai bên người cô, tay Bạch Đồ buông xuống chân, hai người im lặng, nhưng lại biết rõ tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Yết hầu Tần Thâm lên xuống, kẹo lăn lộn trong miệng, vị ngọt càng đậm, cậu tìm một cái cớ tự cho là rất tốt, "A Đồ." Cậu gọi.

Bạch Đồ "ừ" khe khẽ, đầu lười đùa bỡn kẹo.

Tần Thâm cúi người, tới gần cô hơn, "Tớ muốn nếm thử kẹo của cậu có cùng một vị với tớ hay không."

Cậu cách rất gần, cô có thể ngửi thấy vị kẹo của cậu, là vị dâu, vị cô thích nhất.

Cô còn chưa kịp nói, Tần Thâm đã nhẹ nhàng hôn lên, mới vừa bắt đầu chỉ là môi kề môi, sau đó từ từ, cậu cạy môi cô, vươn lưỡi tới, kẹo của hai người đụng vào nhau.

Tần Thâm đỡ gáy cô, nhẹ nhàng cắn môi cô, lại buông ra, lại cắn, lại buông ra.

Cuối cùng hai người tách ra, Bạch Đò đỏ mặt, kẹo trong miệng sớm đã không còn, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được vị kẹo, vị ngọt càng nồng đậm hơn so với vừa rồi.

Tần Thâm cup mắt, hai viên kẹo trong miệng, vị ngọt kéo dài hồi lâu, cuối cùng, màn đêm tối dần.

Cậu đưa cô về, cửa hàng trên phố đều đóng cửa, Bạch Đò đi tới cửa phòng trọ, cô nói tạm biệt với Tần Thâm, lúc quay người, Tần Thâm gọi cô, "A Đò..."

Một chân Bạch Đò đang giẫm lên bậc thang đầu tiên, một chân vẫn còn trên đất bằng, nghe vậy, xoay người, mượn ánh đèn đường cũ kĩ quan sát cậu, cậu vẫn đứng tại chỗ, gầy nhưng không yếu, đứng thẳng dưới ánh đèn đường, cặp mắt hoa đào bị màu vàng của ánh đèn nhuộm ấm áp như xuân, môi khẽ nhếch lên, cô cười, nghi hoặc chăm chú nhìn, cậu cười nhạt nói khẽ: "Sáng mai, nhớ nói "chào buổi sáng" với tớ."

Giấc mơ im bật rồi dừng, trời cũng sắp sáng.

Bạch Đò từ trong mơ lấy lại tinh thần, ngược mắt lên lập tức thấy anh đã mở mắt.

Bạch Đờ nhớ tới câu nói cuối cùng trong giấc mơ, cô có chút sầu não, khẽ lẩm bẩm, "Chào buổi sáng."

Tần Thâm ôm chặt cô, khàn giọng, "Xem ra em vẫn không quên, anh mới vừa bảo em nói "chào buổi sáng"."

Bạch Đờ nghe vậy, khẽ hé miệng, sửng sốt một chút, có phần kinh hi, không xác định mà hỏi, "Anh cũng mơ thấy?"

Tần Thâm khẽ cười, mang theo giọng trầm khàn vừa tỉnh ngủ, "Ừm, mơ thấy bé A Đờ 17 18 tuổi của anh."

Trong lòng Bạch Đờ chua xót không nói nên lời, cảm giác ngọt lại có chút chua, cũng may...

Quanh đi quẩn lại, bọn họ vẫn còn ở đây, bên trong ngõ hẻm ấy, gặp lại.

Cũng may, bọn họ đều không quên tâm nguyện ban đầu, yêu, gặp gỡ, những điều tốt đẹp nhất của nhau.

Tần Thâm cũng kinh ngạc rằng cô cũng mơ thấy, cô mở miệng nói câu "chào buổi sáng", cũng đủ để chứng minh, hai người cùng mơ thấy lúc bọn họ còn nhỏ khi đó.

Khi đó cùng nhau dựng bản thiết kế của bọn họ, vì đối phương mà phấn đấu.

Anh may mắn, cô đã quay về, sự chờ đợi chặt vật không muốn người biết ấy, khoảnh khắc cô trở về, trong lòng của anh, tựa như mùa xuân nở hoa...

Gió xuân nắng ấm, lá cây ngân hạnh sinh trường tươi tốt, và bọn họ sẽ ở tại chỗ, chờ đợi tín niệm chân thành nhất của nhau, chờ đợi ngày người ấy quay lại, dù họ không rõ, khi nào người ấy có thể đến, hay là sẽ không đến...

Nhưng may mắn là.

Không quên tâm nguyện ban đầu, giữ vững từ đầu đến cuối!

Bọn họ chờ đối phương, thanh xuân tươi trẻ của bọn họ, được xem như hồi ức tốt đẹp, chờ đợi trong lòng.

Cho đến cuối đời, hoài niệm biết bao.

Hết chương 84.

Chương 85

+

"Tần Thâm, cái này thế nào?" Bạch Đờ chỉ vào một cái ghế sofa màu đen, hỏi Tần Thâm.

Tần Thâm để tay bên eo cô, thoáng nhìn qua, cười "ừ" một tiếng, "Em thích là được."

Bạch Đờ quay người nhìn các vật dụng trong nhà khác, Tần Thâm đi theo bên cạnh, bất kể như thế nào cũng không buông bàn tay ôm eo cô, hai người như sinh đôi dính liền, không thể tách rời.

Dần dần lại chọn mấy loại vật dụng, hai người lên đường về nhà, trên đường thuận tiện mua ít thức ăn.

Tài nấu nướng của Tần Thâm vẫn đang nâng cao, bây giờ Bạch Đờ chỉ thích ăn cơm Tần Thâm làm, thức ăn nhanh gần như đều không ăn.

Lúc cô làm việc, buổi trưa Tần Thâm sẽ đến mang cơm qua, hai người ở ngay trong văn phòng, anh đút em em đút anh, trước đó người trong văn phòng cũng xác nhận, Bạch Đờ chính là bạn gái trong lời nói của Tần Thâm mấy năm qua, mà mỗi lần ánh mắt của bọn họ như có như không nhìn Tần Thâm, lúc nào Tần Thâm cũng nhìn về phía Bạch Đờ, ý cười trong mắt, rực rỡ ánh nắng, bọn họ chưa bao giờ thấy cặp mắt hoa đào cười rộ lên sẽ đẹp đến thế.

Đôi khi cảm thấy chuyện rất dài, đột ngột đến, ví dụ như giờ phút này.

Tần Thâm mặc âu phục thủ công màu đen, Bạch Đờ mặc váy cưới trắng, hai người tươi cười, ở trong đại sảnh của nhà thờ, ánh đèn magie chiếu xuống, một tấm ảnh chụp rơi vào trong máy.

Nam nhiếp ảnh gia hô to một tiếng, "OK." Đám người vỗ tay, từng người trong nhóm nữ trợ lý của nhiếp ảnh gia nhìn chăm chăm Tần Thâm, giống như anh là cực phẩm trăm năm hiếm gặp, trong mắt chợt lóe lên kinh diễm không thể che nổi.

Càng làm cho bọn họ hâm mộ hơn, là cô dâu Bạch Đờ.

Bọn họ thấy ánh mắt của chú rể không phút nào là không nhìn chăm chú lên cô, kể cả khoảnh khắc Bạch Đờ mặc váy cưới đi ra, bọn họ cẩn thận thấy Tần Thâm kinh ngạc, khóe mắt tựa như có chút ươn ướt.

Đây rốt cuộc là yêu một cô gái nhiều đến nhường nào, mới có thể trong khoảnh khắc cô ấy bước ra, vừa khen ngợi đồng thời khóe mắt lập tức đã ươn ướt.

Bạch Đờ lúc ấy mặc váy cưới có tay áo, trông thấy Tần Thâm, vẫn còn có phần rất xấu hổ, phút chốc Tần Thâm tới gần cô, mặt cô vẫn đỏ bừng.

Ảnh chụp cô dâu cứ như vậy treo trên tường trong phòng, phòng khách lầu một, phòng vẽ tranh lầu ba.

Mỗi một bức đều không giống nhau.

Bạch Đờ vừa rời giường, đã đứng trước tấm hình cô dâu.

Trong tấm hình cô trang điểm cực kì xinh đẹp, tóc búi lại, môi tô son đỏ, trong mắt mang theo ý cười, mặc váy cưới cúp ngực, nhìn ống kính, mà Tần Thâm, đứng bên người cô, hai tay đặt lên hai vai trần của cô, mặc dù nói là cười, nhưng trong lúc cười mũi ghen vẫn hết sức nồng nặc.

Cô nhớ lúc đó, nhiếp ảnh gia bảo Tần Thâm đặt một tay lên vai cô là được rồi, ai ngờ, Tần Thâm làm sao cũng không chịu, mặc dù áo cưới khiến anh kinh diễm, nhưng đồng thời còn có ham muốn chiếm hữu đi cùng, nếu như không phải vì chụp ảnh, tuyệt đối không có khả năng Tần Thâm để cho Bạch Đờ mặc váy cưới cúp ngực, nhiều người nhìn như vậy, mùi giấm đã xộc vào trong mũi Bạch Đờ.

Cô ngược mắt lên nhìn Tần Thâm một cái, nói cái gì anh cũng không chịu buông, nhiếp ảnh gia không làm gì được anh, ai bảo người ta bỏ ra số tiền lớn trong ngoài nước đều chụp.

Bạch Đờ nhìn ảnh, khẽ nở nụ cười, dưới lầu truyền đến tiếng xe ô tô, cô đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, Tần Thâm xách đồ ăn nhìn lên trên lầu, hai người nhìn nhau ăn ý cười.

Cô đi xuống, đúng lúc Tần Thâm vào cửa.

"Sao dậy sớm thế?" Tần Thâm đặt đồ ăn xuống, vừa hỏi vừa tiến lên ôm cô vào lòng.

Anh ở bên ngoài mang theo chút khí lạnh, áo khoác màu đen có phần lạnh, Bạch Đờ ôm chặt anh hơn, "Lạnh không?" Giọng cô khe khẽ, nhàn nhạt.

Tần Thâm "ừm" một tiếng, cầm cà cà đầu cô, sau đó bổ sung một câu, "Em ôm anh sẽ không lạnh."

Tay Bạch Đờ ôm eo anh, nghe vậy, ôm chặt hơn.

Bọn họ ở ngay trong phòng này, ôm đối phương thật chặt, mãi đến khi tiếng chuông reo lên.

"Reng reng reng."

Bạch Đờ hơi lùi khỏi ngực anh, "Em đi xem thử."

Tần Thâm kéo cô về, "Không cần, có lẽ là người giao nội thất."

Mấy ngày trước hai người đi siêu thị nội thất, cùng nhau chọn một vài món.

Hai người ra ngoài mở cửa, một chiếc xe hàng dừng ở cổng, Tần Thâm mở cổng ra, xe hàng chạy vào, lập tức, mấy người trên ghế trước đi xuống, mở cửa sau xe hàng ra, bên trong toàn là nội thất mới.

Bận rộn với nhiều việc đến trưa, xe hàng lái ra, Bạch Đồi đi vào trong xem, sàn nhà, tường cùng với các thiết kế khác đã sớm hoàn thiện, giờ chỉ còn để một vài nội thất mới vừa mua, nhưng vẫn khiến trước mắt Bạch Đồi đổi mới hoàn toàn.

Tần Thâm đi theo phía sau cô, bắt chước cô ló đầu ra, hai người giống như một đũa trẻ hiếu kỳ vậy.

Bên trong nội thất bày biện ngay ngắn, lúc đầu là một khoảng trống, bây giờ trở nên vừa khít, lập tức hương vị sinh hoạt nhiều hơn rất nhiều.

Tay Bạch Đồi vịn cửa, lẳng lẳng cười.

Tần Thâm cup mắt, nhìn thấy rõ mồn một, cong môi cười theo.

Trong phòng khách chói mắt nhất không phải là nội thất hay các đồ xa xỉ khác, mà là ảnh chụp cô dâu kia.

Căn nhà này đợi gần bảy năm, cuối cùng cũng chờ được người chủ nhân ấy, kể từ đây, bọn họ sẽ sưởi ấm lẫn nhau, yêu thương đối phương.

Năm mới sắp đến.

Cuộc sống hôn nhân dữ dội với Tần Thâm đã kết thúc, mỗi ngày cô đều đi làm đúng giờ, Cố Thừa Phong cố tình lớn tiếng mà nói ngay trước mặt Tần Thâm, "Sao vậy? Hôn lễ cũng chưa?"

Tần Thâm nghe xong xù lông, nắm lấy tay Bạch Đờ, bật lại, "Ai nói chưa, tôi vẫn đang..." Xong rồi, sơ hở nói ra.

Tần Thâm im lặng, hung hăng nghiêng răng, trừng mắt Cố Thừa Phong.

Cố Thừa Phong nhún nhún vai, một tay đút túi, mặc âu phục màu đen quay đầu bước đi, trước khi đi, còn khiêu khích nhìn Tần Thâm một cái.

Lúc Tần Thâm vừa định vén tay áo lên chất vấn một phen, Bạch Đờ ở bên cạnh lạnh lùng nói một câu, "Làm gì vậy?"

Tần Thâm "ồ" lên, giả bộ không hiểu, thu tay lại buông tay áo xuống trong nháy mắt, ấp úng, "Không có, không làm gì."

Bạch Đờ liếc anh một cái, lúc xoay người vẫn còn lén cười.

Trước Tết mấy ngày, rốt cuộc sau khi Tần Thâm bày gương mặt đen vài ngày thì Bạch Đờ đã nghỉ Tết, vừa về tới nhà, Tần Thâm hừ một tiếng, ngồi trên ghế sofa.

Bạch Đờ thay giày, quay người lên lầu hai, vừa bước lên bậc thang đầu tiên, Tần Thâm đã theo sau đi lên cùng, trong miệng vẫn còn nhắc tới, "Anh cảm thấy Cố Thừa Phong là cố ý, cố ý không cho em nghỉ ngơi."

Bạch Đờ im lặng liếc mắt một cái, cô quay người lại, đứng cao hơn anh một bậc thang, lúc này có thể đứng tới môi anh.

Tần Thâm vẫn đang nói, trông thấy Bạch Đờ quay lại, miệng giật giật, lại không nói nên lời.

"Sao... sao thế?" Anh thấp thỏm hỏi, còn có chút ý tứ sợ hãi.

Bạch Đờ bị bộ dạng này của anh chọc cười, cô vươn tay hung hăng néo mặt của anh, "Em cũng không biết, đi làm nghỉ định kỳ như

thường anh so đo như thế làm gì."

Tần Thâm được một tắc lại muốn tiến một thước, áp cô lên lan can, hai người dính vào nhau, anh cụp mắt, nhìn cô, giọng tủi thân, "Em tự suy nghĩ chút, cả tuần này, em và anh đã ở cùng nhau chưa?"

Bạch Đò "chật" một tiếng, vươn tay vòng lấy cổ anh, tựa trán lên cằm anh, "Anh không thấy em bận sao?"

Tần Thâm một tay bồng cô lên, cô liền vòng chân ôm eo anh.

"Anh nhớ em, em không thấy sao?" Anh cãi lại, đáng yêu làm cho người thích.

Bạch Đò cảm giác được, cô rũ mắt, cúi đầu, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, hôn xuống.

"Em cũng nhớ anh." Cô nói, mặt có chút đỏ.

Tần Thâm hôn lại, "Nhận ra." Anh nói ra làm cho mặt cô càng đỏ hơn, cô muốn lui lại, Tần Thâm buồn cười một tiếng, không cho cô cơ hội, vô cùng nhanh đi đến lầu hai.

Trong phòng râm rì, qua hồi lâu, trời đã tối rồi, mặt Tần Thâm nhẹ nhàng khoan khoái mở cửa, trong phòng bếp nấu cơm, cuối cùng bụng đồ ăn đã làm xong đi lên lầu hai, vừa vào cửa, Bạch Đò đã mềm oặt ngủ trên giường, sắc mặt tinh bì lực tẫn (1).

(1) Tinh bì lực tẫn [精疲力尽]: "Tinh" [精] và "lực" [疲] là "tinh lực" [sức lực cùng tinh hoa / tinh khôn]; "bì" [疲] là mệt mỏi, mệt nhọc; "tẫn" [尽] là tận, cạn hết. Có thể tạm hiểu là "sức cùng lực tận".

Nụ cười trên mặt Tần Thâm càng sâu, anh ngồi ở mép giường, ôm lấy cô, Bạch Đò yếu ớt lườm anh một cái, Tần Thâm dỗ cô, "Được rồi được rồi, ăn cơm trước."

Bạch Đồ ngửi thấy mùi đồ ăn, há miệng liền ăn, Tần Thâm kiên nhẫn đút từng muỗng từng muỗng, mãi đến khi ăn hết một bát cơm.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn đã ủng hộ ~

Cúi đầu.

Hết chương 85.

Chương 86

Ý tứ của Bạch Đờ là không tổ chức hôn lễ, nhưng suy nghĩ của Tần Thâm, anh không muốn lúc già cô sẽ hối hận, và lại anh cũng muốn cho cô một hôn lễ tốt nhất.

Bạch Đờ thấy anh cứ cố chấp chuyện hôn lễ, cũng đáp ứng anh, lúc anh thấy Bạch Đờ gật đầu đồng ý, cười sung sướng vô cùng.

Định ngày hôn lễ là trước Tết một ngày, sau đó hai người bận rộn, Bạch Đờ bận đặt mua đồ Tết, Tần Thâm bận chuyện lớn chuyện nhỏ cho hôn lễ, nhưng Bạch Đờ vẫn không thể biết một xúu tin tức về hôn lễ, ngay cả định ngày nào cũng không rõ.

Tần Thâm che giấu cực kỳ chặt chẽ, nhất định không cho cô biết không cho cô thấy.

Đối với cái hành vi ấu trĩ này của Tần Thâm, Bạch Đờ tỏ vẻ không để ý đến anh, chỉ nhìn một chút, vẫn còn đồ Tết nào chưa mua được.

Mua gì Bạch Đờ đều sẽ viết lên cuốn vở, Tần Thâm hết bận hôn lễ sẽ về nhà đúng giờ, hai người sẽ lái xe cùng đi vào siêu thị chọn mua.

Hôm nay Tần Thâm thức dậy rất sớm, Bạch Đờ vẫn còn đang say giấc nồng đã bị anh bế lên.

"A Thâm... anh làm gì vậy?" Cô mơ mơ màng màng hỏi.

Tần Thâm cụp mắt, cong môi nở nụ cười ấm áp nhìn cô, "Ngủ trước đi, không có gì, anh đưa em ra ngoài mua đồ Tết."

"Thế không cần sớm như vậy chứ." Bạch Đờ lơ mơ đáp.

Tần Thâm ho khan, cầm lược lên, sau khi giúp cô rửa mặt súc miệng xong, lại ôm cô lên xe.

Tối hôm qua Bạch Đờ vốn đã buồn ngủ, bị Tần Thâm quấn lấy, làm cho đến khuya mới ngủ, bây giờ vừa dính vào chỗ ngồi liền ngủ ra sau, Tần Thâm còn đặc biệt đẩy ghế ra, Bạch Đờ hí hí mắt, một hồi liền chìm vào giấc ngủ.

Tần Thâm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hôm nay cũng là...

Anh vuốt vuốt tóc cô, quay người đi đến vị trí ghế lái, dường như anh nhớ đến gì đó, nghiêng đầu nhìn Bạch Đờ, mặt cười ấm áp.

Trong giấc mơ Bạch Đờ cảm giác mình bị ôm lên, cuối cùng có đồ gì lạnh buốt vỗ vào trên mặt mình, cô run một cái, mở to mắt nhìn thử.

Cô ngồi trước một cái gương to thế này, và cái đồ vật lạnh buốt vừa rồi kia hóa ra là mỹ phẩm dưỡng da, và cái người phụ nữ cầm mỹ phẩm dưỡng da đứng bên người cô chính là Lý Thần Tinh.

Hai người thường xuyên gặp nhau, nhưng cô hơi nghi hoặc, "Thần Tinh, đây là đâu?"

Lý Thần Tinh cười cười nháy mắt ra hiệu với cô, "Đây hả... đây là phòng trang điểm."

Cô còn muốn hỏi gì đó, nhưng Lý Thần Tinh lại không cho cô cơ hội này, cô ấy gọi mấy cô gái bên cạnh, "Mau mau mau, trang điểm cho cô dâu."

Sau đó, toàn bộ tâm tư của Bạch Đờ đặt lên trên câu "cô dâu", chẳng lẽ...

Cô lấy lại tinh thần, đã bị người đẩy vào một phòng thử đồ, cô còn chưa kịp phản ứng, mấy cô gái kia bện rộn một trận, trong lúc cô mơ mơ màng màng, lại bị mặc váy cưới vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy chiếc váy cưới này trên người, cô chưa từng mặc thử, cũng không có ai đến đo, nhưng bây giờ mặc vào, lại vừa vặn.

Bạch Đờ nhìn phía trước, không thấy gương, cô liếc nhìn đằng sau, lập tức thấy gương, đã quên quay đầu chỉ đưa lưng về phía gương mà soi, cô quay đầu lại, nhìn thẳng vào gương.

Cô ở bên trong, dường như có phần không giống mình, nhưng rất cuộc mà nói đây vẫn là mình, chỉ là trang điểm lên, môi đỏ, tóc búi, trên đầu còn có một cái cài tóc hoa văn lá ngân hạnh, mặt trên khảm những viên kim cương nhỏ vun, tỏa sáng lấp lánh trên mái tóc.

Ánh mắt Bạch Đờ liếc nhìn váy cưới, là màu trắng, kiểu dáng hơi bảo thủ, hiển nhiên cô biết tâm tư của Tần Thâm, trong lòng có phần ảm áp, tầm mắt cô nhìn xuống, hoa văn đều thêu lá cây ngân hạnh, hốc mắt cô có chút đỏ, tay chạm vào, những chiếc lá ngân hạnh ấy giống như đưa cô về những năm kia, quãng thời gian ở bên cạnh Tần Thâm.

Phút chốc tràn đầy hồi ức, khóe mắt trào nước mắt ra, Lý Thần Tinh đứng bên người cô vội vàng tiến lên, cảm thán một tiếng, "Bạch đại mỹ nữ, hôm nay kết hôn, chưa gặp chú rể đã khóc rồi, gặp rồi hăng khóc."

Bạch Đờ bị câu nói này chọc cười, hốc mắt đỏ, Lý Thần Tinh vừa định ôm cô, cẩn thận suy nghĩ, cái tên chúa ghen Tần Thâm này, cô ấy lại rút tay về.

"Đi thôi, chúng ta phải lên đường rồi."

Không biết mẹ Tần Thâm đã đến từ lúc nào, Bạch Đờ trông thấy kinh ngạc một hồi, "Dì, sao dì lại tới đây?"

Mẹ Tần, "Còn gọi là dì? Vẫn không đổi lại."

Mặt Bạch Đờ ửng đỏ, cô rũ mắt, có chút xấu hổ, mà mẹ Tần nở nụ cười, tiến lên nắm lấy tay cô, từ trong thâm tâm mà nói, "Cuối cùng Tần Thâm cũng cưới được con, mẹ chúc các con đầu bạc răng long, đầm thắm như lúc ban đầu."

Bạch Đờ ngẩng đầu lên, thấy làn da được chăm sóc cực tốt của mẹ Tần, ngay cả chân chim ở khoeo mắt cũng không có, cô cười cười, có phần giống hệt Tần Thâm.

Bạch Đờ hơi lộ vẻ xúc động, đưa tay ra, đáp lại bà, "Con sẽ yêu Tần Thâm thật nhiều, mẹ."

Mẹ Tần bị Bạch Đờ làm cho hơi xúc động, mắt bà cũng có chút đỏ, "Đứa trẻ ngoan, mẹ biết, con yêu Tần Thâm, không cần nghi ngờ, Tần Thâm cũng rất yêu con."

Mắt Bạch Đờ đỏ lên, cô biết, trên thế giới này, không ai yêu cô nhiều hơn Tần Thâm, cô vẫn luôn biết, bọn họ là tất cả trong thế giới của nhau.

Xe chạy tới vườn hoa, Bạch Đờ hồi hộp không biết phải làm sao.

Cô ngồi trong xe, nhìn ra phía ngoài một chút, chỉ liếc mắt đã dừng lại, nơi này trồng đầy cây ngân hạnh, cô chưa bao giờ thấy cây ngân hạnh hùng vĩ như thế, uốn lượn quanh co, lá cây vàng rực đung đưa trong gió, bầu trời xanh lam tuyệt đẹp, những cây ngân hạnh trong vườn như những chiến sĩ bảo vệ, đưa hạnh phúc của bọn họ lên mây xanh.

Một loạt xe hoa màu đen đứng ở cổng vườn, mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen từng người di chuyển sang bên cạnh, cô thấy Cố Thừa Phong, thấy Thẩm Quát, thấy Lý Minh, còn có mấy người đàn ông cô không quen.

Cửa xe mở ra, Cố Thừa Phong mỉm cười, chìa tay, "Đi ra với tớ."

Bạch Đờ mượn lực của cậu ta, trong nháy mắt xuống xe, trông thấy Tần Thâm đứng thẳng ở phía sau đám người, tóc anh đã sớm chải kỹ lưỡng, mặc âu phục màu đen, bàn tay thon dài đang cầm một bó lá ngân hạnh.

Bỗng dựng mũi Bạch Đờ chua xót, đôi mắt nhìn anh trở nên mơ hồ, tất cả khách mời chung quanh đều ồn ào reo hò, Tần Thâm cứ đứng như vậy, mãi đến lúc thấy một giọt nước mắt của Bạch Đờ, cuối cùng anh không kìm được, bước lên trước.

Trời xanh mây trắng, ngân hạnh vàng rực rỡ, nhành cây xanh trong hoa viên, trong lời chúc phúc của người thân bạn bè, tiếng hò reo của mọi người, Tần Thâm bế công chúa (1) Bạch Đờ, váy cưới lê đất, Bạch Đờ ôm lấy cổ anh.

(1) Bế công chúa:

Tần Thâm bước đi như bay đến khung cổng trang trí lá ngân hạnh.

Tần Thâm thả Bạch Đờ xuống, đưa bó lá ngân hạnh trong tay cho Bạch Đờ, cuối cùng trước mắt bao người, Tần Thâm cúi xuống, giọng nói trầm thấp, ấm áp, "Đừng khóc, anh từng nói không để cho em khóc."

Bạch Đờ nín khóc mỉm cười, bỏ tay vào khăn voan, nhẹ nhàng lau nước mắt, Tần Thâm cúi đầu đến gần, vén khăn voan của cô lên, giúp cô hôn những giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô.

Dưới khán đài người lớn che mắt trẻ con, còn mình lại xem say mê.

Bạch Đờ nghe thấy tiếng cười dưới khán đài, còn có mấy người nam giải phóng bản tính, huýt sáo, cô ý thức được thế mà hai người bọn họ chàng chàng thiếp thiếp trước mắt bao người, Bạch Đờ then một chút, đẩy Tần Thâm ra.

Tần Thâm nhướng mày, lại sáp lại gần cô, chụt một tiếng, hôn lên má cô, sau đó khẽ buông khăn voan của cô xuống.

Lúc này vừa khéo người chủ trì cười ra tiếng, cầm micro, sau khi nói một vài lời chào mừng xong, Tần Thâm đứng thẳng, bây giờ người chủ trì dùng giọng nói hơi già, chậm rãi hỏi, "Cậu bằng lòng lấy cô gái này sao? Yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy, cho dù cô ấy nghèo khó, bệnh hay tàn tật, đến lúc chết. Cậu bằng lòng sao?"

Tần Thâm không cần micro, cũng không do dự, hầu như cũng trong lúc đó lớn tiếng hô lên, "Tôi bằng lòng."

Anh ngừng lại, chợt nhìn thẳng vào cô, cặp mắt hoa đào chớp một cái, nhớ đến những hình ảnh kinh điển trong bộ phim cũ, Bạch Đờ nghe thấy anh cất lời, giọng nói dịu dàng, tinh tế tỉ mỉ tựa như tình yêu của anh đối với mình.

Anh chậm rãi nói:

"Đem tất cả sinh mệnh của anh dâng hiến cho em, yêu em, bao dung em, cổ vũ em, bảo vệ em, bảo vệ nhà của chúng ta, bảo vệ người anh yêu nhất."

Tần Thâm nói xong lời cuối cùng, Bạch Đờ nghe thấy giọng anh có chút nghẹn ngào.

Người chủ trì cảm động háng giọng một cái, lần đầu tiên thấy đàn ông kết hôn còn xúc động hơn phụ nữ, không phải không lấy được vợ, người nam trước mắt cũng là Tần Thâm tiếng tăm lẫy lừng, đồng sự Tần, người nào không biết anh? Anh không có khả năng không lấy được vợ, thế ngoại trừ yêu đến sâu trong tâm hồn, nếu không sẽ không xúc động như thế, cảm động như thế.

Sau khi Bạch Đờ nghe anh nói, mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra, lúc này người chủ trì thấy được, thức thời tiếp tục hỏi, "Cô bằng lòng gả cho cậu ấy sao? Yêu cậu ấy, chung thủy với cậu ấy, cho dù cậu ấy nghèo khó, bệnh hay tàn tật, đến lúc chết. Cô bằng lòng sao?"

Bạch Đờ nghẹn ngào một chút, gạt đầu nước mắt lập tức rơi xuống đất.

"Tôi bằng lòng." Cô nghẹn ngào nói, "Tần Thâm, mặc kệ nói bao nhiêu lần, em vẫn muốn nói với anh, em yêu anh, rất yêu anh, cũng rất nhớ anh."

Tần Thâm cũng không nhịn được nữa, mắt cũng đỏ lên, phút chốc nước mắt chảy xuống, anh đi tới, vén khăn voan màu trắng của cô, khuyu gối, khoảnh khắc khăn voan bị gió thổi rơi, anh đến gần, hôn lên.

"Anh quên nói anh yêu em nhường nào, từ lần đầu tiên nhìn thấy em Tần Thâm anh đã nhận định em, bắt đầu từ giây phút đó, sinh mệnh đều là của em." Anh rời khỏi môi của cô, khẽ nói bên tai cô như gió ấm mùa đông, ấm áp lướt nhẹ qua tim.

Bạch Đờ dưới khăn voan trắng, khẽ nở nụ cười.

"Vâng." Cô trả lời anh, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng lại giao phó linh hồn cô.

Mấy chiếc lá ngân hạnh rơi xuống, bên trên khăn voan màu trắng trên đầu, giống như mang theo lời chúc phúc của cố nhân đến đây, lá ngân hạnh trên khăn voan vút bay, hết như rất vui vẻ, giây phút ấy, trong lòng cô cảm giác Bạch An Chi đang chúc phúc cô.

Bạch Đờ cười khẽ.

Chiếc nhẫn đeo lên tay Bạch Đờ, hoa văn là lá ngân hạnh nho nhỏ, kim cương phía trên lấp lánh ánh sáng, Tần Thâm đưa một chiếc nhẫn nam cùng kiểu dáng vào lòng bàn tay cô, Bạch Đờ nhìn anh một cái, dưới buổi chiều ấm áp, cười với nhau.

Ngày hôm nay, vô cùng có ý nghĩa, là ngày bọn họ trở thành vợ chồng trước mặt mọi người ở bên ngoài, nhưng rất lâu về trước bọn họ cũng đã trở thành vợ chồng.

Hai tay Tần Thâm nắm hai tay của cô, từ từ nhích cô lại gần mình, ngay trước mặt mọi người trong công ty, ngay trước mặt ba mẹ, ngay trước mặt tất cả bạn bè cấp 3 đại học, cúi đầu xuống hôn lên.

"A Đờ, anh sẽ yêu em, bảo vệ em thật nhiều." Anh cười nói, cô lại thấy nước mắt trong mắt anh.

Bên dưới khán giả reo hò sôi nổi, hôm nay những nữ sinh bạn cùng lớp đại học, còn có nữ sinh hâm mộ cùng trường với Tần Thâm đến đây, hôn lễ Tần Thâm không giới hạn danh sách, không thu hồng bao, chỉ nhận chúc phúc, vì thế ai cũng có thể đến, chỉ cần chúc phúc bọn họ là được rồi.

Lúc này tất cả các cô gái ấy đứng chung một chỗ, nhìn Tần Thâm ngày thường một câu cũng không nói nhiều, thế mà bây giờ quan tâm vợ trước mắt như thế, bọn họ nghĩ, đây chính là bạn gái Tần Thâm đã nói mấy năm mà xưa nay không một ai nhìn thấy, bọn họ ghen ghét nhưng lại càng hâm mộ hơn.

Có rất nhiều người trong nhóm người này đã từng theo đuổi Tần Thâm, hiện tại bọn họ rất rõ, trong mắt Tần Thâm, không hề che giấu tình yêu đối với vợ cậu ta chút nào, giống như tràn ra khỏi tim.

Chưa kể, mỗi lần bọn họ theo đuổi Tần Thâm, còn chưa thổ lộ, Tần Thâm đã lạnh lẽo nói một câu, "Tôi có bạn gái, xin đừng làm phiền tôi."

Người đàn ông tự chủ quá mức thế này người nào không mong muốn, yêu một người sẽ hoàn toàn đặt trong tim, một kẻ hờ cũng không cho hết thầy liên quan đến nửa bước vào, ngay cả con ruồi cái cũng không được hưởng chi là nói đến những người cô gái khác.

Tựa như lúc này, anh để cho bọn họ nhìn thấy, trước mặt cô dâu Bạch Đờ, Tần Thâm rất nhiều hành động cực trẻ con, giống như đang tạo sự chú ý với Bạch Đờ, nhưng cho dù cô lờm anh, chỉ là một ánh mắt lạnh lùng liếc qua, anh đã cười như đứa bé con.

Hết chương 86.

Chương 87

Rốt cuộc bởi cái miệng nói không ngừng của Tần Thâm, Bạch Đờ cũng từ chức!

Tần Thâm vui mừng liên tục đắc chí trước mặt Cố Thừa Phong rất lâu, mỗi lần Cố Thừa Phong rất bất đắc dĩ nhìn Bạch Đờ, người nọ cũng rất bất đắc dĩ nhắm mắt lắc đầu.

Tần Thâm dính Bạch Đờ đến nỗi, đi làm cũng muốn mang theo đi cùng, Bạch Đờ không đi, Tần Thâm cũng có thể ở nhà không nhúc nhích, cứ cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô như vậy, mãi đến khi cả người cô run lên, không nhịn được đáp ứng anh, "Đi đi đi."

Tần Thâm ngừng nhìn cô, mãnh liệt nháy cặp mắt hoa đào với cô.

Bạch Đờ vừa bất đắc dĩ lại buồn cười, lên trên lầu thay một bộ quần áo, Tần Thâm cười hì hì kè sát cô, "Mặc đồ đôi được không~" anh làm nũng.

Ngoài cửa sổ mặt trời chói chang, gió mùa hè vẫn rất mát mẻ, điều hòa trong nhà mở thật lớn, Bạch Đờ mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, nghe vậy nghiêng đầu liếc anh một cái, bàn tay vốn muốn lấy một bộ quần áo khác thì dừng lại, sau đó lại quay sang lấy một bộ quần áo khác.

Trong tủ quần áo đã cất quần áo mùa đông và mùa thu đi, mùa hè đến, bây giờ toàn là quần áo mùa hè, màu sắc hầu như đều giống nhau, Bạch Đờ thỉnh thoảng mua mấy bộ, Tần Thâm về trông thấy, sẽ nhào tới trước hỏi, "Có kiểu nam không."

Bạch Đồi bị anh làm cho vui vẻ, vươn tay nhéo nhéo mặt anh, "Mua rồi mua rồi, giống nhau."

Tần Thâm thích mọi thứ về đồ đôi nhất, đồ đều là mặc cặp với cô, ngay cả dây buộc tóc của cô anh cũng muốn tìm một cái giống hệt đeo lên tay mình.

Tần Thâm rất vui vẻ dẫn Bạch Đồi đi làm, còn đặc biệt không đi thang máy riêng, muốn kéo cô đi xem khắp nơi hết lần này đến lần khác, nhân viên trong công ty đều từng tham gia hôn lễ của Tần Thâm và Bạch Đồi, lâu như vậy đến nay cũng biết Tần đồng cung chiều vợ như thế nào, bây giờ cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Đồi thấy anh tràn đầy vui vẻ kéo mình theo giới thiệu cho tất cả mọi người quen biết, như sợ người ta không biết anh kết hôn vậy.

Mặc dù đối với cách làm này của anh cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại càng vui hơn, chỉ có anh mới có thể yêu mình như thế, cô hiểu được.

Chẳng qua hôm nay Tần Thâm dẫn mình đi dạo, Bạch Đồi nghĩ thấy mùi gì, trước mắt bao người, lay lay tay Tần Thâm nắm cô.

Tần Thâm cười cụp mắt, khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn thành một nhúm, Tần Thâm lập tức bị dọa, anh khom lưng, vội hỏi, "Sao? Sao thế?"

Bạch Đồi chịu đựng kích động muốn nôn mửa, nắm lấy tay Tần Thâm, muốn đi đến nhà vệ sinh.

Tần Thâm không nhìn nổi, trực tiếp bưng tay mình, "Không sao, nôn ở đây."

Bạch Đồi vốn muốn lắc đầu, nhưng phút chốc, không nhin được, nôn lên tay Tần Thâm.

Chính cô cũng không biết tại sao đang yên đang lành thế này, Tần Thâm không quan tâm tay mình chút nào, một lòng lo lắng nhìn Bạch Đồi.

Bạch Đồi cau mày, khó mà chịu đựng dạ dày cuồn cuộn, "Không sao, có lẽ đã ăn nhầm đồ thôi."

Phản ứng đầu tiên của đại đa số người đều là ăn nhầm đồ, thế nhưng, lúc Bạch Đồi đi vào nhà vệ sinh, đã trông thấy một người phụ nữ hơn 30 tuổi, cô ấy đang đứng bên cạnh bồn rửa tay, Bạch Đồi rửa tay xong vừa định đi ra, người kia gọi mình lại.

"Vợ chủ tịch."

Bạch Đồi quay đầu lại, mỉm cười hỏi, "Có chuyện gì?"

Dáng vẻ người phụ nữ kia cũng rất hòa nhã, hiền hòa, cô ấy lặng lẽ tiến lên, cẩn thận hỏi kinh nguyệt của Bạch Đồi.

Bạch Đồi nghĩ kĩ lại, đã hai tháng không đến rồi, Tần Thâm tương đối điên cuồng, hầu như ngày ngày đều muốn, một tới hai đi, dần dần hai người cũng quên mất chuyện kinh nguyệt này.

Bản thân cô mơ mơ màng màng không nhớ rõ ngày, đều là Tần Thâm nhớ, nhưng cả ngày Tần Thâm với mình như thế này, có lẽ là anh vui vẻ quên mất.

Nói như vậy...

"Có thể cô có thai rồi không?" Người phụ nữ kia nói, "Lúc tôi mang thai cũng là nôn mửa, nôn kịch liệt."

Bạch Đồi cẩn thận nghĩ lại, hiện tại hai người không lập kế hoạch muốn có con, nhưng thỉnh thoảng gặp Tần Thâm cũng sẽ trực tiếp đi vào, quên mang áo mưa.

Cô tính thử, thật đúng là có khả năng.

"Vây tôi trở về kiểm tra thử, cảm ơn chị." Bạch Đờ cười nói, nhân viên kia thấy Bạch Đờ lễ phép, nở nụ cười, cũng có chút xấu hổ.

Bạch Đờ hơi suy nghĩ vẫn vơ, vừa ra khỏi nhà vệ sinh nữ đã thấy Tần Thâm đứng ở cửa, vẻ mặt lo lắng, thấy cô ra lập tức dắt tay cô qua, "Đi, chúng ta đến bệnh viện, xem mặt em đã trắng như thế."

Bạch Đờ lơ mơ, tâm tư không ở đây, "ừ" một tiếng.

Mới vừa khởi động xe, Bạch Đờ đã trông thấy một tiệm thuốc bên cạnh, "Anh ở đây chờ em." Cô để lại câu nói này liền đi.

Tần Thâm nhú mày, dừng xe lại, xuống xe đuổi theo.

Đi vào đã thấy Bạch Đờ đang cầm một cái hộp màu xanh dương tính tiền, anh đi lên trước, đến gần cô.

Phía trên hộp viết mấy chữ to: "Que thử thai David."

Mới liếc mắt, Tần Thâm ngăn cả người, anh cầm que thử thai qua, hơi run rẩy quay đầu lại, "Em em em..."

Bạch Đờ bị bộ dạng này của anh làm cho buồn cười, cô "ừm" một tiếng, "Vẫn chưa xác định, đi về nhìn thử."

Nhân viên thu ngân đỏ mặt khi thấy Tần Thâm đi vào, Bạch Đờ cất tiền thối vào trong túi, lúc cầm cái túi ra ngoài, ngoảnh lại thấy Tần Thâm vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt sững sờ, cả người chấn kinh, không thể tin nổi, Bạch Đờ còn có thể thấp thoáng trông thấy bàn tay kia run rẩy.

Cô mỉm cười tiến lên, dưới cái nhìn chăm chú của mấy chị gái tiệm thuốc, dắt tay anh, dùng giọng nói vô cùng dịu dàng, "Đi thôi, quay về mới biết kết quả."

Tần Thâm cứ ngơ ngác như vậy mặc cho cô dắt tay mình đi, giây tiếp theo, ra khỏi máy lạnh của hiệu thuốc, bị gió nóng bên ngoài thổi một

cái, rốt cuộc Tần Thâm cũng hoàn hồn.

"A Đồ... anh làm ba... anh làm ba! Anh làm ba."

Bạch Đồ còn chưa kịp ngăn cản, Tần Thâm đã muốn điên cuồng reo hò, "Anh sắp làm ba."

"Im miệng, Tần Thâm." Bạch Đồ che miệng anh, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tần Thâm cong mắt cười, không nói gì ôm cô vào lòng.

Tần Thâm còn vui vẻ muốn nói gì đó, Bạch Đồ trực tiếp nói một câu, "Vẫn chưa kiểm tra, không nên mừng quá sớm."

Về đến nhà Tần Thâm giày vò chờ Bạch Đồ đi vệ sinh, luôn luôn bung nước, Bạch Đồ luôn uống, mãi đến khi cô đến nhà vệ sinh, Tần Thâm ngồi trên ghế sofa, một nửa hình dáng rơi vào trong bóng tối, mơ hồ không rõ, đường nét lại rất hoàn mỹ.

Sắc mặt Tần Thâm mờ mịt trong bóng tối, yết hầu không tự chủ lên xuống mấy lần, anh lại không muốn cô có thai, thân thể cô vẫn chưa điều trị khỏi...

Vẫn gầy như vậy...

Và lại, anh mới vừa nhìn thoáng qua...

Không thể có thai...

Cửa mở, Tần Thâm vẫn đang thất thần, nghĩ tới chuyện gì đó không thể miêu tả được, anh thản nhiên ho khan vài tiếng, Bạch Đồ đặt que thử thai sau lưng, lặng lẽ tới gần Tần Thâm.

"Anh đoán."

Tần Thâm đang tưởng tượng chuyện không thể miêu tả với Bạch Đồ, không ngờ đã bị nhân vật chính khế nói bên tai một câu, Tần

Thâm bị dọa giật mình một cái, bật lên.

Bạch Đờ sững sờ, Tần Thâm xoay người, thở mạnh, "A Đờ..."

Anh bước qua ghế sô pha, đứng ở trước mặt cô, "Sao sao sao..."

Bạch Đờ nghĩ đến kết quả kia, cô cụp mắt, nở nụ cười, "A Thâm."

Tần Thâm: "Hửm?"

Anh đưa tay, ôm cô, lại không xem kết quả kia, anh muốn nghe kết quả từ trong miệng cô.

Bạch Đờ cọ cọ ngực anh, lẩm bẩm nói một câu, "Không lâu nữa anh sẽ phải làm ba."

Câu nói này, làm Tần Thâm tỉnh táo, anh thở dồn dập mấy lần, lại vội vàng rút khỏi vòng tay cô, sợ làm cô bị thương, sau đó lại há hốc mồm nhìn cô, lẩm bẩm hỏi, "Anh... anh... anh... anh thật sự làm ba rồi?"

Mới đầu là hỏi lại, không ngờ cuối cùng anh đột nhiên nhảy lên, nhảy nhót tung bưng, phấn khởi hô, "Anh làm ba!!!! Anh làm ba!!!! Anh làm ba rồi!!! A Đờ của anh mang thai, A Đờ của anh cũng sắp làm mẹ!"

Anh lại nhảy xuống, ôm Bạch Đờ, cũng không dám dùng sức.

Chỉ là một nụ hôn giữa trán cô, "A Đờ... A Đờ... A Đờ..." Anh gọi tên cô tha thiết, cánh tay ôm lấy cô, vì dùng sức mà cơ bắp kéo căng, nhưng lúc này vẫn không dám ra sức ôm cô.

Ngược lại là Bạch Đờ, đã nhận ra sự cẩn thận từng li từng tí của anh, ôm eo anh, nghiêng đầu tựa lên ngực anh, nghe tiếng tim đập kịch liệt kia.

Sau khi Tần Thâm bình ổn, anh lại phấn khởi, hồi hộp, tâm tình kích động, vươn tay, nhẹ nhàng bao phủ lấy lưng của cô.

Ngoài cửa sổ ánh nắng đang rực rỡ, xuyên qua cửa sổ chiếu ánh sáng xuống sàn nhà.

Tần Thâm Bạch Đồ cứ như vậy rúc vào nhau, không cần nói tí mĩ, trong lòng bọn họ đều biết rõ, bọn họ chờ mong đứa bé đến cỡ nào.

Buổi chiều tĩnh mịch, mặt trời uể oải.

Lúc Bạch Đồ đang hưởng thụ trong lòng anh, bỗng dưng Tần Thâm ngu ngốc hỏi một câu, "Nó động sao?"

Bạch Đồ: "...". Nó mới hơn một tháng!

Tác giả có lời muốn nói: Còn có ba bốn chương là kết cục, cảm ơn đã ủng hộ ~

Hết chương 87.

Chương 88

Tin Bạch Đờ mang thai, chưa đến nửa tiếng, Tần Thâm đã thông báo cho tất cả mọi người.

Ba mẹ, ông bà nội, bạn học cấp 3 bạn học đại học, không một ai không biết.

Bạch Đờ ngồi trên ghế sofa, đỡ trán, nhìn miệng Tần Thâm liến thoắng, thờ dài...

Haiz...

Tần Thâm còn đăng một cái weibo, "Sắp bước vào một hành trình mới, tôi sắp làm ba rồi!!!! Vui vẻ! Cảm ơn vợ của anh, anh yêu em Bạch Đờ @Bạch Đờ."

Weibo của Bạch Đờ là lần nọ anh đăng weibo nói mình nấu cơm cô mới mở, nhưng nội dung bên trong trống không.

Chỉ có số lượt thích không nhiều lắm, còn toàn là lượt thích của Tần Thâm.

Nhưng fan hâm mộ của cô lại không ít, tất cả đều từ weibo của Tần Thâm chuyển qua, đám người mong chờ Bạch Đờ có thể đăng một vài về chuyện vụn vặt trong cuộc sống của cô và Tần Thâm, nếu như không phải những lượt thích kia, và hầu như mỗi bài đăng trên weibo Tần Thâm đều @ user này, bọn họ sẽ cảm thấy, user này không tồn tại.

Bạch Đờ chỉ nhìn bộ dạng vui vẻ của Tần Thâm, cuối cùng, không biết lúc Tần Thâm không nén được cười lần thứ mấy, Bạch Đờ đứng

lên, đi lên lầu hai.

Tần Thâm từ trong mộng đẹp hoàn hồn, bước chân muốn đi lên bỗng dừng lại, vừa rồi lúc anh ôm eo cô reo hò, cuồng hoan, bị cô hung hăng lườm một cái, khiến cho anh đành phải tủi thân ngồi ở phía bên kia sofa nhìn giống như vui sướng thông báo tin tức, thật ra, anh rất muốn tiến lên vui vẻ cùng Bạch Đờ.

Nhưng bây giờ ngay cả ngồi cô cũng không ngồi chung một chỗ với mình, cái này...

Nghe thấy cửa lầu hai đóng lại, Tần Thâm xuýt xoa một tiếng, đi lên lầu hai.

Trong phòng, Bạch Đờ ngồi trên giường, đặt tay lên bụng, rử mắt, ánh mắt dường như có chút mơ hồ, không thấy rõ cảm xúc.

Tần Thâm nhẹ nhàng mở cửa ra, ló đầu vào, Bạch Đờ nghe tiếng ngược mắt lên, khẽ cười ra tiếng, "Sao thế? Rốt cuộc cũng về cuộc sống thực tại rồi?"

Tần Thâm thấy giọng Bạch Đờ bình thường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, "Anh vui mà..." Anh đi đến bên người Bạch Đờ, xoắn chân lên, chui vào trong chăn ôm lấy Bạch Đờ.

"Anh rất mừng, nếu làm không tốt chỗ nào, em đừng tức giận." Tần Thâm ở cổ cô thủ thủ.

Bạch Đờ hít một hơi, chậm rãi thở ra, tay đặt lên trên sống mũi cao thẳng của anh, sờ lấy phần xương nhô ra.

Cấp 3 cô từng tưởng tượng một lần, nếu như...

Nếu như mình và Tần Thâm đi đến cuối cùng, vậy bọn họ sẽ kết hôn, sẽ sinh con, sẽ có gia đình, lúc đó cô đã tưởng tượng hình dáng đứa trẻ, cô hi vọng cặp mắt giống Tần Thâm, cái mũi giống Tần Thâm, cô

thích cái xương mũi nhô ra ấy, còn có... cô hi vọng, con cũng có thể giống như Tần Thâm, có một gia đình hạnh phúc.

Cô sẽ yêu con, anh cũng biết, cô tin tưởng anh.

"Tần Thâm... em đúng là, rất vui mừng, nên mới không biết nên đối mặt với anh thế nào, không hề tức giận." Cô giải thích, Tần Thâm lại sửng sốt một chút, sau đó đặt cô nằm thẳng lên giường, vùi nơi xương quai xanh của cô, hít thở thật sâu mấy lần.

"A Đờ, anh rất vui." Tần Thâm hôn cằm cô một cái, cong môi cười đến mức không kiềm chế được.

Hai người nằm một lúc, đứng dậy mặc quần áo tử tế, đi đến bệnh viện, còn phải làm kiểm tra toàn diện Tần Thâm mới có thể an tâm hơn chút, dù sao lúc đầu anh cũng không muốn để Bạch Đờ có thai sớm như vậy, vì trông thân thể cô vẫn còn hơi yếu ớt.

Chờ đợi kết quả chẩn Tần Thâm run có phần lợi hại, Bạch Đờ vì trấn an anh, nói sang chuyện khác, "A Thâm."

Tần Thâm: "Hửm?" Anh ôm cô qua, tưởng cô không thoải mái, vừa định hỏi thăm, trái lại Bạch Đờ nói thẳng, "Anh thích con trai hay con gái?"

Tần Thâm không nghĩ là vấn đề này, bỗng nở nụ cười nhìn Bạch Đờ, trong nháy mắt cô có chút xấu hổ.

Tần Thâm có thể làm cho cô ngượng ngùng mà né tránh, anh vô cùng mong cô xấu hổ, đã lâu rồi chưa trêu chọc cô.

Tần Thâm nhẹ nhàng ôm cô ngồi lên đùi mình, mặc cho cô đỏ mặt cũng không thả xuống, ngón tay Tần Thâm thon dài, khớp xương rõ ràng, chậm rãi quấn tóc cô.

Các y tá trong bệnh viện mỗi người đều không dám nhìn về phía này, trong mắt Tần Thâm chỉ có cô.

Anh thấy cô càng lúc càng đỏ lên, khẽ cười bên tai cô một tiếng, giọng vui vẻ, "Anh chỉ cần em, con... trai gái đều được, sinh bao nhiêu anh nuôi bấy nhiêu."

Bạch Đờ đỏ mặt không nhìn anh, lúc không biết nên trả lời cái gì, y tá cầm tờ đơn đi ra, "Bạch Đờ, Bạch Đờ có ở đây không?"

Bạch Đờ vội từ trên người anh đứng lên, Tần Thâm nhíu mày, để cô đứng vững, "Không cần gấp."

Vừa rồi dọa anh giật mình.

Bạch Đờ xấu hổ cười cười, Tần Thâm nắm lấy tay cô, khẽ cho cô một cái cốc đầu, "Đi thôi, trước tiên vào xem xem bác sĩ nói thế nào."

Lúc đi ra hai người cầm tờ đơn cười ngây ngô, nhớ tới lời bác sĩ vừa nói: Đã mang thai 2 tháng, ba tháng đầu cần hết sức chú ý.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng bao lâu, đã qua mấy tháng, mà bụng Bạch Đờ đã to lên, có thai 6 tháng.

Trong siêu thị, người đến người đi, Bạch Đờ cầm quần áo trẻ con trong tay, nhìn chỗ này chỗ kia, mẹ Tần Thâm đi theo bên cạnh, "A Đờ... Con xem, cái này đẹp này."

Trên tay bà cầm một bộ quần áo hình vẽ chú khủng long nhỏ, mắt Bạch Đờ lập tức dịu dàng, vừa định đưa tay cầm, đã bị một người lấy đi.

Bạch Đờ thuận theo nhìn sang, không biết từ lúc nào Tần Thâm đã đứng ở đó, vả lại, sắc mặt còn có chút đen.

Bạch Đờ và mẹ Tần yếu ớt nhìn nhau một cái, hai người trao đổi ánh mắt, khô khan cười vài tiếng, "Con... con tới rồi?"

Tần Thâm ngoài cười nhưng trong không cười miễn cưỡng nở nụ cười, "Trước đây con đã nói gì, hai người còn nhớ không?"

Bạch Đờ mất tự nhiên ho khan mấy tiếng, "Ặc... Nói là không được phép ăn kem sao?"

Khoảng thời gian trước, mang thai nên khẩu vị tương đối đặc thù, vì cả ngày Tần Thâm ở bên Bạch Đờ không đi làm, Bạch Đờ không hề có một chút tự do, sai Tần Thâm đi ra ngoài mua dâu, chỉ nói muốn ăn.

Tần Thâm ra ngoài rồi, Bạch Đờ lén lút lôi kem để ở dưới đáy tủ lạnh ra.

Xé giấy bọc ra, Bạch Đờ nuốt nước miếng, Tần Thâm quản quá nghiêm khắc, cô lại muốn ăn kem, đành phải lén ăn một ít.

Đâu nghĩ đến, tủ lạnh phát sáng, cô ăn mấy miếng, bỗng nhiên trông thấy một người đứng phía sau.

Bạch Đờ chật vật nuốt nước miếng, mặt không biến sắc cất kem đi, ngay lúc này, người phía sau cất lời.

"Ha."

Chỉ một tiếng, Bạch Đờ lại có chút sợ hãi, "Ăn tiếp đi." Người phía sau nói, giọng điệu có phần thoải mái.

Bạch Đờ không lay chuyển được, cái khó ló cái khôn, "ôi" một tiếng, lúc đầu cô cho là Tần Thâm sẽ tiến lên ôm mình, không ngờ, Tần Thâm cứ đứng phía sau như vậy, không nhúc nhích.

"..." Bạch Đờ không giả bộ nổi nữa.

Cô lập tức đứng lên, nhận tội cực nhanh, "Em sai rồi, không ăn nữa."

Nhưng vẫn không bao lâu, cô lại lén lút chạy đi dạo phố cùng mẹ Tần, thật ra dạo phố không có gì, chỉ là hôm nay là cuối tuần, nhiều người.

Tần Thâm lại bị Bạch Đờ sai đi ra ngoài, nói là muốn ăn canh hầm tiệm kia ở đầu ngõ, Tần Thâm từng ăn, coi như tốt cho sức khỏe, lại thấy cô thèm ăn, vốn định dẫn cô đi cùng, Bạch Đờ lấy cớ nói buồn ngủ, chẳng mấy chốc, Tần Thâm đi ra ngoài, Bạch Đờ đã ra ngoài với mẹ Tần.

Thế đấy, không phải oan gia không gặp mặt, đang yên đang lành, hai người lại gặp ở siêu thị.

Mặt Tần Thâm đen lên, sai một bước dài tiến lên, kéo Bạch Đờ vào trong ngực, "Anh đã nói rồi, không được tự tiện đi mất, lần trước ăn kem, rõ ràng thân thể em đã không thoải mái, còn ăn, lần này đi cũng không nói với anh, gọi điện thoại em cũng không nghe máy, nếu không phải anh hỏi bảo vệ dưới chân núi, em tính để anh làm sao bây giờ? Đến cục cảnh sát sao?"

Bạch Đờ bị nói tội trạng ép mình không thở nổi, cô ôm anh, dịu dàng nhận lỗi, "Vâng vâng vâng, em sai rồi, em cũng không dám nữa."

Tần Thâm còn muốn nói gì đó, thấy Bạch Đờ vì ra ngoài chơi, mà mặt trở nên hồng hào, anh mím môi, có phần không đành lòng, "Sau này, mỗi tuần anh đều dẫn em ra ngoài một lần được không?"

Thật ra không phải Tần Thâm không dẫn cô ra ngoài, hai người có đi đi lại lại trên núi tản bộ, sau bữa cơm chiều ở ngay trong sân nhà mình, chỉ là từ đầu đến cuối không có đi ra chơi ở phố xá sầm uất, Tần Thâm đoán Bạch Đờ ít nhiều sẽ có chút hoài niệm.

Quả nhiên, Bạch Đờ mặt mày cong cong, cẩn thận hỏi, "Thật sao? Thật sao?"

Tần Thâm bất đắc dĩ, vuốt ve gương mặt cô, "Thật."

Anh ngừng một chút, "Anh dẫn em ra ngoài nhưng em không được đi xa, phải nắm tay anh."

Bạch Đờ cười, mặt mày cong lên, "Được." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Tác giả có lời muốn nói: Còn hai chương nữa kết cục rồi~ thương mọi người ~

Hết chương 88.

Chương 89

+

Tần Thâm và Bạch Đờ kết hôn năm thứ tư, sinh đứa bé thứ hai.

Con trai lớn, Tần Dư Bạch.

Con trai thứ hai, Bạch Dư Tần.

Câu chuyện của cái tên này, có thể nghĩ.

Tần Thâm vốn muốn con trai thứ nhất theo họ Bạch Đờ, nhưng Bạch Đờ cố chấp không chịu, nói là nếu có duyên, đứa thứ hai sẽ mang họ cô.

Bạch Đờ nhớ rất rõ, lần đầu tiên Tần Thâm thấy con, khi ấy người đàn ông vốn canh giữ bên giường bệnh khóc đầm nước mắt, thấy rồi lại càng khóc lợi hại hơn.

Ngày thường dáng vẻ "tôi rất lạnh lùng, rất lợi hại", thế nhưng nghe các y tá nói, lúc cô đang sinh con, vì là sinh nửa đêm nên anh mặc đồ ngủ, dép lê, cứ như vậy ngồi xồm bên ngoài phòng mổ, nghe tiếng hét của cô, khóc như mưa.

Khoảnh khắc Bạch Đờ từ trong phòng mổ đi ra, đã thấy mắt anh sưng đỏ, cô vươn tay, Tần Thâm ngồi xồm xuống, đeo dép bông vào trong chân mình.

Mặc dù mệt bờ hơi tai, nhưng Bạch Đờ vẫn yếu ớt cười cười với anh, "Không cần sợ."

Cô hiểu anh, anh sợ hãi, sợ hãi...

Tần Thâm nghe vậy lại khóc, mẹ Tần không nhìn nổi đẩy anh ra.

Tần Thâm không chịu, đi theo phía sau Bạch Đờ, mãi đến khi đi vào phòng bệnh, lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, Tần Thâm nhẹ nhàng vén mái tóc ướt mồ hôi của Bạch Đờ ra hai bên, cụp mắt, cặp mắt đào hoa sưng đỏ, có hơi cúi đầu, khẽ chạm vào đôi môi khô cằn của cô.

"Anh ở bên ngoài nghe thấy tiếng em." Anh khàn giọng nói, "Anh muốn vào, bác sĩ không cho." Anh tủi thân lại khóc.

Mắt Tần Thâm đỏ lên, phút chốc nước mắt rơi xuống, anh đưa tay lau đi.

Anh mở miệng, rử mắt, nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, bao bọc trong lòng bàn tay anh.

Tần Thâm khàn giọng, nhìn bộ dạng mệt mỏi này của cô, yết hầu lên xuống, chỉ còn lại tiếng khóc, nói chuyện cũng không rõ ràng.

Bạch Đờ từ từ nở nụ cười, cô biết, Tần Thâm sợ, anh lo lắng, anh yêu cô, nên đã khóc.

Cô đều hiểu, trong phòng bệnh, nghĩ đến đều là gương mặt Tần Thâm, giống hệt như...

Những năm ấy, cô vừa nhớ tới anh sẽ có động lực vô hạn, giúp cô vượt qua đau khổ, dẫn dắt cô thấy ánh sáng.

Trong khoảnh khắc ấy, lại nhìn thấy Bạch An Chi, bà nói với cô, phải thật yêu Tần Thâm, bà rất vui, có bé cháu trai.

Cũng rất vui, Bạch Đờ sắp làm mẹ, Bạch An Chi đưa tay ra nắm chặt Bạch Đờ, Bạch An Chi cười.

Gương mặt bà vẫn xinh đẹp như trước đây, không còn cuộc sống tang thương, càng trở nên thanh nhã hơn.

Bà vẫn luôn rất thanh nhã, Bạch Đờ biết, tựa như khi bà hút xì gà, Bạch Đờ sẽ bị khí chất của bà hấp dẫn, mặc dù biết bà sẽ không cho mình sắc mặt tốt, nhưng cũng không chịu nổi sức hút, ló đầu ra quan sát.

Bạch An Chi cười nhạt, Bạch Đờ nghe thấy bà nói.

"A Đờ... mẹ rất vui, có người thay mẹ yêu con, con có gia đình tốt, có ba mẹ chồng tốt, ông bà nội yêu con, còn có một người vô cùng yêu con, Tần Thâm, quan trọng nhất là, bây giờ lại có một thiên thần nhỏ đến yêu con, mẹ rất vui mừng, điều duy nhất mẹ mong chờ, chính là con sống thật tốt, đây... là mong muốn của tất cả người làm ba mẹ trên khắp thế gian."

"Mẹ thật vui khi có áo bông nhỏ (1) là con, trong cuộc sống sau này, con cũng sẽ có thiên thần nhỏ, chúng sẽ yêu con, kính trọng con."

(1) Áo bông nhỏ (小棉袄): Hay "áo bông nhỏ tri kỉ" (贴心小棉袄), là ẩn dụ chỉ đứa con gái có quan hệ cực kì thân thiết với bố mẹ, vì con gái thường khá tinh tế, dịu dàng, sẵn sàng, tựa như chiếc áo bông mềm mại, thoải mái, ấm áp.

"Tin mẹ, sau khi có con, cũng phải yêu Tần Thâm nhiều hơn một chút, trong thế giới của nó, chỉ có con, đừng thấy nó đi lại trước mặt con cả ngày, nhưng mà, thật ra đó đều là biểu hiện nó yêu con, thằng bé yêu con hơn con tưởng, tin mẹ, mẹ yêu con."

Bạch Đờ nhìn người đàn ông khóc không nén được, anh sụt sịt, khó chịu...

"A Thâm..." Bạch Đờ khẽ gọi tên thân mật của anh.

Tóc Tần Thâm rối bời, nghe vậy ngẩng đầu lên, hai mắt đăm lẹ nhìn cô, mũi có hơi đỏ.

Anh không nói nên lời, giống như có gì đó nghẹn ở cổ họng.

Bạch Đờ gật gật đầu, ra hiệu anh nhích lại gần mình.

Tần Thâm hiểu, nghiêng người tới gần cô, chống hai tay bên hai mắt cô, trán trùi mấn tựa lên trán cô, nước mắt chảy xuống mặt cô, lại được anh nhẹ nhàng lau đi.

"Con của chúng ta, đến rồi, anh phải yêu con, giống như yêu em, được không?"

Tần Thâm nghe vậy vội vàng gật đầu, nhưng anh muốn nói, anh sẽ yêu con, chỉ là...

Anh càng yêu cô, yêu cô hơn.

Bạch Đờ chậm rãi cười, cô vươn tay, khẽ lau đi giọt nước mắt của anh.

Tần Thâm bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của anh trong tay cô, khàn giọng nói, "Đừng... sẽ lạnh, đến lúc đó thân thể không thoải mái."

Bạch Đờ nhắm mắt, cười hạnh phúc.

Anh đang lo lắng mình ở cũ đựng phải đồ lạnh, sẽ không thoải mái.

Chẳng bao lâu, lúc người trong nhà vây quanh, y tá bế em bé xuất hiện.

Bạch Đờ vui vẻ đẩy Tần Thâm ra, người nọ có phần không vui nhường chỗ.

Con xuất hiện trong tầm mắt của cô, trong nháy mắt Bạch Đờ chảy nước mắt, cậu bé từ từ nhắm mắt, tay nhỏ nắm chặt, trên tay còn có một cái vòng, trên đó viết "con của Bạch Đờ".

Bạch Đờ nhắm mắt, không dám nhìn tiếp, cô rất vui, phút chốc, nước mắt cô trào ra.

Ngay lúc này Tần Thâm nhanh chóng bước đến, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

"Ngoan, A Đồ ngoan, anh ở đây."

Bạch Đồ gật đầu trong lòng anh, nước mắt ướt áo ngủ của anh.

Mẹ Tần không quấy rầy hai người, ôm bé đến cái nôi.

Tần Thâm nghiêng đầu, hôn đầu cô một cái.

Sau khi cảm xúc Bạch Đồ ổn định một chút, nhỏ giọng hỏi, "A Thâm, anh đã nghĩ xong tên của con chưa?"

Tần Thâm không đáp mà hỏi lại, "Vợ đã nghĩ chưa?"

Bạch Đồ lắc đầu, làm sao cô cũng không nghĩ ra, cảm giác rất xoắn xuýt.

Tần Thâm cup mắt, hôn nước mắt vương trên hàng mi của cô, "Anh nghĩ rồi, sẽ gọi là Bạch Dư Tần, anh và em ở bên nhau, mãi mãi không chia lìa."

Bạch Đồ kinh ngạc, "Sao họ.."

Tần Thâm nhẹ nhàng lấy môi mình chạm môi cô, nói khẽ, "Đều như nhau, đều là con của chúng ta, chỉ cần em ở bên anh là được."

Cuối cùng Bạch Đồ cũng không đồng ý, Tần Thâm không thể làm gì, nghe Bạch Đồ đổi thành Tần Dư Bạch.

Lúc bé trai thứ hai ra đời, Tần Thâm đạt được mong muốn dùng Bạch Dư Tần.

Ngoài cửa sổ, trăng lên thật cao, trong bệnh viện là ánh đèn trắng dẹt chiếu xuống sáng trưng.

Cô dựa vào lòng anh, nghe nhịp tim kịch liệt của anh, giày vò gần hai giờ, đau đớn, rồi cuộc cũng biến mất đi một chút.

Cái ôm của anh, là chốn về của tâm hồn cô.

Mấy năm sau...

Sơn trang ngân hạnh.

Giữa sườn núi, trong biệt thự ba tầng rưỡi, tường sơn màu xanh da trời, hình vẽ bên trên đều là Doraemon màu xanh mập mập.

Không lâu lắm, một người đàn ông từ lầu hai đi xuống, trong miệng nói.

"Các con nhanh lên, sẽ đến nhà trẻ muộn mất." Tần Thâm thu dọn ba lô của các con xong, vác hai cái ba lô Doraemon trên vai, một bên vai đeo một cái bình sữa nhỏ, trên tay cầm bài tập thủ công hôm qua con mang về.

Anh đứng ở đầu cầu thang, chờ hai bé con.

Lại một lát sau, hai bé con mặc áo ngủ hình khủng long, tóc bù xù, hai cặp mắt hoa đào híp lại, chân nhỏ ngắn nhẩy nhót chạy, nghe vậy, nhào vào chân dài của Tần Thâm, tứ chi quấn lấy bắp chân anh.

Tần Thâm bất đắc dĩ cười cười, một chân treo một đứa, đi cũng không được, anh nở nụ cười, cất bình nước xong, vươn tay ôm lấy hai bé.

Mỗi tay một đứa.

Lúc ba người mới vừa chuẩn bị hun, Bạch Đồi từ lầu hai đi xuống,

Lập tức Tần Thâm thả con xuống, vừa đi vừa hỏi, "Sao thức dậy rồi? Không ngủ thêm một lúc?"

Tần Thâm bế cô, Bạch Đờ thuận thế vòng tay ôm cổ anh, nở nụ cười, "Tối qua trước khi đi ngủ, đồng ý hôm nay cùng anh đưa bọn nó đi học."

Tần Thâm ho khan, tối qua trước khi ngủ, anh rất vất vả dỗ hai đứa con ngủ, mới vừa chuẩn bị thân mật với Bạch Đờ một phen, bọn nhóc đã gõ cửa, "Mẹ ơi, ba ơi~"

Lúc ấy vai Bạch Đờ đã mướt mồ hôi, hai má đỏ ửng, ánh mắt mơ mơ màng màng, hai chân vẫn trên eo anh, nghe vậy giật mình, dọa cho Tần Thâm rên khẽ một tiếng.

Anh đè xuống, khàn giọng hỏi cô, "Sao thế? Không muốn nữa sao?" Vừa rồi suýt chút nữa đã gãy!

Cuối cùng tụi nhóc muốn vào, Bạch Đờ đành phải lấy ít điều kiện dụ hoặc, "Tụi con đi về ngủ, ngày mai mẹ đưa tụi con đi nhà trẻ được không?"

Bọn nhóc vui mừng đồng ý.

Tần Thâm cười gian, cúi người nói bên tai cô, "Xem ra đêm nay không chỉ anh muốn..."

Bạch Đờ xấu hổ nhéo anh, Tần Thâm cười khẽ, "Thỏa mãn em."

Tần Thâm bắt đắc dĩ xoa xoa tóc bọn nhóc, "Tối qua mẹ con rất mệt, bọn con còn muốn mẹ đưa bọn con đi học, ba sẽ đau lòng đó."

Bọn nhóc chớp mắt, lông mi giống như Bạch Đờ, vừa dài vừa cong lên, mắt lại rất giống Tần Thâm, cặp mắt hoa đào điển hình.

Ngũ quan chính là Tần Thâm phiên bản thu nhỏ, cộng thêm ít của Bạch Đờ, dung hòa vào nhau.

Bạch Đờ giật giật Tần Thâm, khẽ nói, "Được rồi, không sao, đợi lát nữa anh cũng phải quay lại đón em, bây giờ cùng đi cũng giống

nhau."

Sáng bình thường, anh rửa mặt súc miệng giúp bọn nhóc, sau đó mặc quần áo tử tế liền đưa bọn nhóc đi nhà trẻ, kế tiếp là về nhà, sau khi thu dọn đại bảo bối của mình xong, hai người lại cùng đến công ty.

Trong công ty Bạch Đờ đảm nhiệm vị trí phó tổng, ngày bình thường...

Ở trong văn phòng Tần Thâm, cho anh thưởng thức, thỉnh thoảng quá nhàm chán cũng sẽ tham dự một vài công việc của công ty, Tần Thâm tùy theo Bạch Đờ, chỉ là mỗi ngày đều phải ở bên cạnh mình là được rồi.

Bọn nhóc reo hò, "Mẹ ơi mẹ ơi, chúng ta đi thôi~"

Bạch Đờ dịu dàng cười, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm bọn nhóc vào lòng.

Sinh con xong dáng người Bạch Đờ càng ngày càng mảnh khảnh, cái này khiến Tần Thâm rất đau đầu!

Ăn thế nào cũng không mập, vì thế anh còn đặc biệt dẫn cô đi xem Trung y, sau khi bác sĩ bắt mạch xong, liếc mắt nhìn Tần Thâm, "Rất khỏe mạnh, sắc mặt hồng hào, khí huyết rất tốt."

Bạch Đờ còn muốn hôn con một cái, Tần Thâm đưa tay ra chặn lại.

Anh ở phía trên cô, giọng điệu lạnh lạnh, "Nụ hôn chào buổi sáng hôm nay... hình như vẫn chưa cho anh."

Bạch Đờ cười nhạt, đứng lên, "Được rồi được rồi." Cô nhón chân lên, Tần Thâm ôm eo cô qua, Bạch Đờ vốn muốn hôn mặt, Tần Thâm lại lấy một cái ba lô chặn ánh mắt của bọn nhóc lại, trực tiếp tới một nụ hôn lưỡi kiểu Pháp.

Cuối cùng mặt Bạch Đờ đỏ bừng, chờ sau khi Tần Thâm thay quần áo cho con xong, một nhà bốn miệng mới đi ra ngoài.

Một chiếc xe Land Rover màu đen chạy ra khỏi sơn trang.

Trên đường Tần Thâm lén nhìn Bạch Đờ, thấy mặt cô vẫn chưa hết ửng đỏ, càng cười vui hơn.

Bọn nhóc ngồi ở ghế sau, ngoan ngoãn ăn bánh bích quy do ba Tần Thâm tự tay làm ra, khẳng định thuần thiên nhiên bổ dưỡng.

Không ngọt, nhưng lại ăn rất ngon.

Bạch Đờ cũng rất thích, bọn nhóc một đĩa cầm một cục, giọng mềm mại đáng yêu nói, "Ba mẹ, cho hai người."

Bạch Đờ nghiêng đầu, đưa tay nhận lấy, khẽ cười nói, "Cảm ơn con đã chia sẻ."

Tần Thâm dừng xe lại, quay đầu, đưa tay nhận lấy, cười nói, "Cảm ơn con đã chia sẻ~"

Bọn nhóc vui vẻ cười hì hì, "Con yêu ba mẹ."

Bạch Đờ ăn bánh bích quy xong, cầm lấy khăn giấy đặt bên cạnh bảng điều khiển, lau tay, nghe vậy, cười nói, "Mẹ cũng yêu bọn con, ba cũng yêu bọn con."

Bọn nhóc càng vui vẻ hơn, đúng lúc này Tần Thâm cúi người đến gần cô, ở bên tai cô khẽ nói, "Nhưng mà anh yêu em hơn."

Bạch Đờ đỏ mặt, lẳng lặng đánh anh một cái, lại cười hạnh phúc.

Anh nhìn cô chăm chú, còn định hôn, bọn nhóc lại nhìn điện thoại của Bạch Đờ, "Ba ơi, bị muộn rồi."

Tần Thâm hí hí mắt, vừa định thảo luận với bọn nhóc một chút, vào lúc ba muốn hôn mẹ, thì phải ngoan ngoãn.

Thế nhưng Bạch Đờ xấu hổ quay người, Tần Thâm đưa tay néo néo mặt của cô.

Bạch Đờ nhìn sang, Tần Thâm nháy mắt với cô cười cười, cảm giác này, khiến cô trở lại rất nhiều năm trước đây.

Khi ấy trẻ con, anh gương mặt giọng nói non nớt, cô mặt mày ngây ngô, tươi cười.

Bây giờ, đã kết hôn gần mười năm, hai người vẫn ngọt ngào như thuở đầu, Tần Thâm vẫn rất thích ăn giấm, ham m.uốn chiếm hữu cũng ngày càng to lớn.

Tần Thâm cho Bạch Đờ một ngôi nhà tốt đẹp, ngôi nhà hạnh phúc, ngôi nhà ấm áp.

Tần Thâm cho Bạch Đờ cảm giác an toàn lớn nhất, trong thế giới của anh, chỉ có cô, trong tim trong mắt, trong miệng trong linh hồn, tất cả đều là Bạch Đờ của anh.

Bạch Đờ đỏ mặt, bị Tần Thâm nhìn rất xấu hổ, duỗi tay cầm lấy điện thoại của anh, dựa lưng trên nệm, thuận thực đưa vân tay vào.

Màn hình khóa là tấm hình vui nhộn của một nhà bốn miệng, màn ảnh chính là cô và anh tự chụp, hai người cười rạng rỡ, trong mắt đều có sao trời, sao trời bên trong, duy nhất một người cư trú, chính là đối phương.

Bọn nhóc đi vào nhà trẻ, trên xe, Tần Thâm ôm Bạch Đờ, hôn cô thật nồng nàn.

Cuối cùng, cắn tai cô một cái, khàn khàn nói, "Về nhà được không?"

Bạch Đờ nghi hoặc, thấy Tần Thâm chớp mắt ra hiệu với cô, cô xấu hổ, Tần Thâm không đợi cô trả lời, lái xe về nhà.

Sơn trang ngân hạnh, phòng ngủ lầu hai.

Được tách thành ba căn phòng, lớn nhất vẫn là phòng ngủ của Tần Thâm và Bạch Đờ.

Trong phòng ngủ truyền ra âm thanh, cuối cùng Tần Thâm đè lên người cô, thoải mái hôn cô.

Bạch Đờ cảm nhận được hơi nóng, cô nhớ tới một chuyện.

Tần Thâm đã buộc ga-rô (2), vào năm cô sinh em bé thứ hai xong.

(2) Dạng kiểu như thắt ống dẫn tinh.

Vì để cô không chịu khổ nữa, Tần Thâm tự mình chạy đi buộc ga-rô, sau này Bạch Đờ biết, trước tiên đã đổ mắt.

Cô hiểu tình yêu của anh đối với mình, nên càng đau lòng hơn, lại càng yêu anh hơn.

"A Đờ... Một lần nữa được không?" Anh khàn giọng nói bên tai cô.

Bạch Đờ hoàn hồn, từ dưới nách anh duỗi tay ra vòng lấy lưng anh, thỏa mãn anh, "Được."

Tần Thâm rất vui vẻ, lăn qua lăn lại là ba lần, cuối cùng lúc ôm Bạch Đờ từ phòng tắm ra, cô đã mệt ngủ thiếp đi.

Tần Thâm cười nhạt, ôm cô cùng nhau nằm trên giường, cụp mắt, nhẹ nhàng hôn lên đầu cô một cái.

Bạch Đờ nằm sấp lên người anh, dụi dụi ngực anh, Tần Thâm càng ôm cô chặt hơn.

Cuối cùng nhẹ giọng thì thầm bên tai cô, "Ngân hạnh lá vàng rồi, chiều đưa em đi ngân hạnh đại đạo xem, chịu không?"

Bạch Đờ mơ mơ màng màng gật đầu, Tần Thâm cong môi, cây ngân hạnh ngoài cửa sổ, cành lá tươi tốt, chóp lá đã vàng.

Đúng vào mùa này, anh và cô gặp nhau, bên dưới tán cây ngân hạnh
hơi ngả vàng, lần đầu tiên người trong lòng gọi anh là,

Anh Thâm.

Gió nhẹ thổi qua, người trong nhà, thân mật, ấm áp dựa sát vào
nhau, mặt đối mặt, trong lòng mỗi người không hề có bí mật, vì đối
phương, là người yêu nhất, là người mà bất cứ lúc nào, chỉ cần nhớ
tới cô ấy / anh ấy, bạn sẽ, mỉm cười hạnh phúc.

Thời gian vừa vắn, anh không phụ em.

Ánh nắng gió nhẹ, tìm hướng về em.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai một chương phiên ngoại, sẽ kết
thúc ~

Cám ơn mọi người đã ủng hộ, hi vọng sau này cũng có thể cùng mọi
người đi tiếp.

Yêu mọi người ~

Hết chương 89.

Chương 90: Ngoại truyện

Tên của chúng tớ là Tần Dư Bạch, Bạch Dư Tần.

Tớ biết ba tớ lấy tên này, là vì ông ấy yêu mẹ, thế nên, ngay cả họ ông cũng không nỡ tách chúng ra.

Chúng tớ cũng biết, ba yêu chúng tớ, nhưng so với việc yêu mẹ, tình yêu cho chúng tớ quả thật chỉ như hạt cát giữa sa mạc mênh mông vậy... (1)

(1) Chỗ này gốc là như này: "...một chút mỏng manh, nhỏ xíu như không khí vậy..", nhưng tớ edit thành thế này cho dễ thương hen.

Cho đến bây giờ tớ chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào có thể đánh mẹ tớ như ba tớ đến thế.

Trừ khi mẹ tớ đi vệ sinh, nếu không ông ấy tuyệt đối sẽ không để bà rời khỏi, dĩ nhiên, thật ra ba đi vệ sinh cũng không ngại dẫn mẹ theo, nhưng mẹ rõ không chịu, nên ba tiêu diệt cái suy nghĩ này, thế nhưng... tớ biết ba tớ vẫn luôn rất rất cố gắng vì chuyện này mà tìm một lý do thích hợp, để bà ấy đi vệ sinh cùng ông.

Thời điểm tớ mới vừa lên nhà trẻ, ngày đầu tiên ba đưa tớ đi học, tớ biết ông khóc, vì tớ thấy ông ấy ôm mẹ, trên tay mẹ cầm khăn giấy, giúp ông lau sạch nước mắt.

Chúng tớ thích Doraemon, ba liền sơn toàn bộ căn nhà thành hoạt hình Doraemon màu xanh.

Trên tường nhà chúng tớ tất cả đều là ảnh cưới của ba mẹ, một năm một lần từ từ tích lũy, sau khi có chúng tớ, đã trở thành ảnh gia đình.

Chúng tớ từng nghe nói, chữ in hoa đầu tiên tên công ty ba tớ là chữ T trong tên của mẹ, chữ S trong tên của ba. (2)

(2) Đồ 荼 (phát âm là /tú/) nên chữ đầu tiên là T, Thâm 深 (phát âm là /shēn/) nên là chữ S. Đây là tớ đoán thôi =)))

Lúc ấy chúng tớ về nhà, đã hỏi thử, ba cười, một giọng điệu cực kỳ kiêu ngạo, "Đúng vậy, lúc đặt tên điều nghĩ tới đầu tiên chính là mẹ của con..."

Ba rất yêu chúng tớ, chúng tớ biết, đó là vì ông rất yêu mẹ.

Ông ấy đối với chúng tớ rất tốt, nhưng mà, chỉ cần chúng tớ làm cho mẹ tức giận, ba cũng sẽ không giúp chúng tớ, trước tiên ông sẽ đi ôm mẹ, giúp mẹ dạy dỗ chúng tớ.

Buổi tối chờ mẹ ngủ rồi, ba sẽ đến phòng chúng tớ, nói cho chúng tớ biết, không được làm mẹ tức giận, ba nói vì mẹ tức giận, ba sẽ rất đau lòng, hơn nữa ba nói, trong nhà, mẹ lớn nhất, làm chuyện gì cũng phải nghe theo mẹ.

Chúng tớ biết, ba muốn chúng tớ giống như ông, nghe lời mẹ nói, ngoan ngoãn như thế.

Thời điểm tớ lên tiểu học, ba vẫn đưa chúng tớ đến trường học như cũ, kể từ nhà trẻ đã là như vậy, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Các bạn của tớ đều rất thích ba tớ, nhưng ba chỉ thích mẹ.

Sau đó các bạn sẽ rất hâm mộ mẹ tớ, bởi vì ba thích mẹ.

Thời điểm tớ lên cấp Hai, ba vẫn đưa đón chúng tớ như cũ.

Mẹ sẽ ở nhà chờ ba, thỉnh thoảng ba làm nũng, mẹ sẽ cùng ba đưa chúng tớ đi học...

Lúc chúng tớ đi học ba mẹ thường đến chơi một vài chỗ, vì mẹ tớ thích ngân hạnh nên trong sân nhà chúng tớ, đều là cây ngân hạnh, sau này ba cảm thấy chưa đủ, lại đi lên mua một mảnh đất khác, trồng toàn cây ngân hạnh.

Khi lá vàng, ba sẽ dẫn mẹ đi lên thưởng thức.

Ba biết vẽ, trong lầu ba đều là tranh vẽ mẹ, có mấy bức là một nhà bốn người chúng tớ.

Ở nơi đó, chúng tớ nhìn thấy mẹ lúc còn trẻ, khi ấy bà thích buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục màu trắng xanh.

Dường như trình độ vẽ tranh của ba không tiến bộ bao nhiêu, nhưng mẹ lại rất vui vẻ, mỗi lần đều có thể cầm bức tranh ba mới vẽ, khen ba trước mặt chúng tớ.

Chúng tớ thấy trong ánh mắt ba và mẹ tớ đều là kiểu "Con dám nói không đẹp bọn ta sẽ đánh đôi cả hai đứa" nhìn chăm chăm, chúng tớ trái với lòng mà khen ngợi.

Nhưng hình như hai người bọn họ thật sự cảm thấy ba vẽ rất đẹp vậy.

Chúng tớ không tiện nói gì... là vì... ba sẽ cho chúng tớ tiền tiêu vặt.

Thật ra cũng không sao...

Vì ông bà nội sẽ cho chúng tớ.

Ba mẹ cũng cần thế giới của hai người, thế nên hai cái bóng đèn chúng tớ sẽ được ông bà nội đón đi.

Có lúc ba sẽ đưa mẹ đi rất nhiều nơi, sau đó sẽ gửi vào trong nhóm của dòng họ.

Chúng tớ lướt weibo, có thể nhìn thấy công ty của ba, ảnh đại diện là hình chụp chung của ông và mẹ, mỗi lần đi ra ngoài chơi, ba sẽ đăng

ảnh chụp cùng mẹ lên weibo, vòng bạn bè.

Câu văn đi kèm thật sự rất buồn nôn...

Ví dụ như...

A Đờ của anh, ông xã yêu em.

Hôm nay vợ đã xem một chương trình tạp kỹ, có một nam minh tinh tên là Phó Hưởng, vợ nói cậu ấy rất đẹp trai...

Tôi quyết định, TV máy tính và điện thoại, cùng tất cả các thiết bị thông tin điện tử, tôi đều sẽ ném đi toàn bộ.

Lại ví dụ như.

Có lúc mẹ sẽ cùng dì Lý Thần Tinh đi ra ngoài chơi, một giờ sau ba đã gọi điện thoại cho mẹ.

Điên cuồng hỏi mẹ lúc nào về, thế mà hai anh em chúng tớ ra ngoài cả ngày ông ấy cũng không gọi điện thoại hỏi một lần, chúng tớ biết...

Ông vô cùng mong chúng tớ ra ngoài chơi, bởi vì như thế, trong nhà chỉ còn ông và mẹ, thế này sẽ không còn kỳ đà cản mũi...

Chúng tớ lên cấp Ba...

Ba không còn đưa đón chúng tớ nữa, ba nói vì muốn có nhiều thời gian bầu bạn với mẹ hơn.

Cho nên...

Hai người bọn họ thường xuyên ở nước ngoài chơi rất vui vẻ.

Ba rất thích khoe khoang, gọi điện nói cho chúng tớ biết hôm nay ông và mẹ làm gì làm gì, chúng tớ chỉ có thể giả vờ như rất thích nghe, vì chúng tớ nịnh nọt, ba sẽ cho tiền tiêu vặt nhiều hơn chút.

Mẹ rõ ràng không dễ lừa như vậy.

Chúng tớ cũng biết một số chuyện, ví dụ như cấp Ba ba mẹ đã ở bên nhau.

Hơn nữa chưa từng tách ra...

Thỉnh thoảng anh em chúng tớ trêu mẹ, hỏi hỏi còn trẻ ba mẹ bộ dạng gì.

Mẹ sẽ đỏ mặt, giống như một cô bé, thỉnh thoảng mẹ và ba đưa chúng tớ đến trường, bạn học của chúng tớ đều sẽ hỏi có phải là anh chị của tớ không, vì hai người bọn họ quá trẻ...

Hoàn toàn không nhận ra là người hơn bốn mươi tuổi.

Mẹ nói hỏi trẻ ba rất thích mê chơi, cũng rất thích bắt nạt bà, mặc dù thích bắt nạt bà nhưng càng yêu bà hơn.

Và mỗi lúc này, ba sẽ ở bên cạnh ôm mẹ, nhướn mày hỏi bà, "Chẳng lẽ bây giờ anh không yêu em sao?"

Mẹ sẽ đỏ mặt, nói ba để tâm vào chuyện vụn vặt, rõ ràng bà không nói như vậy.

Ba liền chơi xấu, tủi thân bảo mẹ đền bù ông, và mẹ sẽ hôn ông, dỗ dành ông.

Khi chúng tớ đã dần dần trưởng thành, mới hiểu được...

Ba đúng là rất yêu mẹ, tình yêu này, trước giờ chúng tớ chưa từng nhìn thấy trên người khác.

Bên trong thế giới của ba, chỉ có mẹ, còn dư lại ít khoảng trống, cho chúng tớ và ông bà nội.

Chúng tớ nhìn điện thoại của ba, trước sau như một đều là ảnh chụp mẹ tớ...

Màn hình nền đều là mẹ, thi thoảng mẹ sẽ đổi thành một nhà bốn người, nhưng có lẽ ba cảm thấy hai đứa bọn tớ quá chướng mắt, liền đổi thành ảnh hai người bọn họ chụp chung.

Chúng tớ ngày càng trưởng thành, tim ba tớ càng ngày càng nhào lên người mẹ, hai người ngọt ngào như thuở ban đầu, gắn bó keo sơn, dần dần...

Tớ phát hiện trong mắt bọn họ đã hoàn toàn không có chúng tớ nữa!

Cái này...

Ví dụ như hai người ra ngoài hẹn hò, trước đây trở về sẽ còn mang một ít đồ ăn ngon cho chúng tớ, nhưng bây giờ đã ghét bỏ chúng tớ...

Nói chúng tớ ở nhà làm bóng đèn.

Chúng tớ biết từ nhỏ chúng tớ đã phát sáng.

Chúng tớ đã tìm được tình yêu thuộc về mình, ba mẹ rất vui cho chúng tớ.

Tớ thấy khoe mắt bọn họ đã có vài nếp nhăn...

Rồi dần dần chúng tớ kết hôn...

Tớ thấy tóc mai của bọn họ có chút trắng, nhưng bọn họ vẫn đảm thắm như lúc ban đầu, trong mắt bọn họ, vẫn là rạng rỡ phấn chấn (3), dường như chỉ cần nhìn thấy đối phương, bọn họ sẽ đầy ắp năng lượng.

(3) Nguyên văn: 神采奕奕 [Thần thái dịch dịch]: thành ngữ tiếng Trung, miêu tả trạng thái tinh lực tràn đầy, nét mặt rạng rỡ phấn chấn. Nó xuất xứ từ cuốn "Vạn lịch dã hoạch biên - ngoạn cụ - Tấn Đường" của Thẩm Đức Phù thời Minh.

Ba mẹ làm cho tất cả mọi người thấy tình yêu là như thế nào.

Chúng tớ cũng theo đó mà cố gắng hướng tới.

Đến lúc chúng tớ có con rồi, ba mẹ vẫn ở sơn trang ngân hạnh, ba nói, ông và mẹ có cảm giác đặc biệt đối với nơi này.

Cho dù dung mạo già đi, nhưng chúng tớ biết, cảm thấy rất rõ, suy nghĩ của bọn họ vẫn còn rất trẻ, giống như ba mắt hoa đeo kính lão vẫn còn kiên trì vẽ mẹ.

Bây giờ tranh trên lầu ba đã sớm chất thành núi, toàn là tranh của mẹ, ghi chú phía dưới, đều là ba viết.

Có,

Tặng cho A Đồ anh yêu nhất...

Tặng cho A Đồ hôm nay làm nũng...

Tặng cho A Đồ năm mươi tuổi...

Tặng cho A Đồ làm bà nội...

Tặng cho A Đồ 80 tuổi...

Vẫn còn thật nhiều...

Ba rất thích gọi mẹ là A Đồ, và mẹ cũng rất thích gọi ba là A Thâm.

Thi thoảng có thể nghe thấy mẹ 90 tuổi, nằm trên ghế nằm trong sân, ngân hạnh đang ra hoa, bên cạnh bà, ba đang giúp bà xoa bóp đôi chân đau nhức, không biết ba kể chuyện cười gì đó, làm cho mẹ cười vui vẻ.

Cuối cùng bà gọi ông là anh Thâm, vai ba cũng run rẩy, cười đến đổi không kiềm chế được.

Nhưng chúng tớ vẫn nghe thấy ba nói: "A Đờ... gọi anh là gì em quên rồi?"

Giọng điệu này, rất có cảm giác uy hiếp.

Chúng tớ biết, đây chính là đoạn mở đầu khi ba sắp hôn mẹ.

Quả nhiên, bọn họ trên ghế nằm, mặt trời uể oải, chúng tớ trông thấy hoa râm giữa lông mày ông, nhưng không ngăn được yêu thương trong đôi mắt ấy, ông nhẹ nhàng đứng dậy, xích lại gần mẹ, hôn lên.

Chúng ta đều sẽ gặp được, một người toàn tâm toàn ý yêu bạn.

Một ngày nào đó sẽ gặp được...

Hệt như Bạch Đờ gặp được Tần Thâm.

Hệt như Tần Thâm gặp được Bạch Đờ.

Bắt đầu từ giây phút đó...

Bên trong thế giới của bọn họ đều là đối phương, ngay cả trong giấc mơ, cũng là hình dáng của đối phương.

Đặt bút.

Tần Dư Bạch.

Bạch Dư Tần.

Bạch Đờ nằm trên ghế nằm, cùng Tần Thâm mười ngón đan vào nhau.

Tần Thâm quay đầu, khe khẽ, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai cô.

Bạch Đờ khẽ giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve mặt anh.

Tần Thâm cười, ngẩng đầu lên, cụp mắt hôn xuống.

Dưới tán cây ngân hạnh lá vàng.

Đầu ngõ, Tần Thâm mười chín tuổi mặc áo khoác đen, đội mũ bảo hiểm, ngồi trên xe máy, một chân chống đất, nhìn thấy cô bé từ trong ngõ đi ra, anh cởi mũ xuống, ôm bằng một tay, đuôi mắt hoa đào có chút nhướn lên, khóe môi cũng thế.

Anh nhìn cô bé mặc áo thun trắng, quần màu xanh lam, chân đeo đôi giày nhỏ màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa, chạy về phía mình.

"A Đồ."

"A Thâm."

Hai âm thanh đồng thời vang lên.

Nhìn nhau cười một tiếng.

Thanh xuân tuổi trẻ, thời gian thật tốt, đúng lúc gặp thiếu niên, hào hoa phong nhã.

Em đón gió,

Dưới tán cây ngân hạnh ngả vàng, rào bước đi về phía anh.

Đương nhiên anh không kịp chờ đợi.

Dưới tán cây ngân hạnh ngả vàng, chạy về phía em, giang hai tay, dùng hết toàn lực, ôm em vào lòng.

Toàn văn hoàn

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn mọi người đã đi theo đến kết cục Trao thâm tình cho em ~ nhưng chuyện xưa của bọn họ sẽ tiếp tục, trong lòng chúng ta.

Mặc dù viết không tốt lắm, nhưng tôi cảm thấy Tần Thâm và Bạch Đồ chính là quyển tôi không nỡ kết thúc nhất.

Rất cảm ơn mọi người ủng hộ và làm bạn, hi vọng trong tương lai cũng có thể sóng vai dắt tay đồng hành cùng mọi người.